

ឡូកូទេវីនៈ

ខុំយោធាក៏ មេរោងខំត្រូវ

မာတိကာ

၁။ တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်အမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ . . . ၄

၂။ မောင်စံရှားသည် အဘယ်ကြောင့် လူပျိုကြီးလုပ်၍ နေပါသနည်း . . . ၅၀

၃။ နှစ်ထပ်ကျော့ . . . ၉၄

၄။ အဆိပ်သောက်သေသည်ဆိုသော အမှု . . . ၁၀၈

၅။ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုကြီး . . . ၁၂၁

၆။ သူဌေးကတော်တစ်ဦးအမှု . . . ၁၃၂

၇။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်ခြင်းလော သူတစ်ပါးသတ်ခြင်းလော . . . ၁၄၇

၈။ မြေပိုင်ရှင် လင်မယားအမှု . . . ၁၆၂

၉။ ထူးဆန်းသော မြေဘုတ်ဘီလူးအမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ . . . ၁၇၅

၁၀။ ဦးအောင်ခွန်းကို ဘယ်သူသတ်သလဲ . . . ၁၈၉

၁၁။ တရုတ်ကပြားမလေး မကျင်မြိုင်အမှု . . . ၂၀၄

၁၂။ မင်းတိုင်ပင်အမတ်တစ်ဦး၏အမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ . . . ၂၂၁

၁၃။ ယစ်မျိုးစုံထောက်တစ်ယောက် သေဆုံးမှု . . . ၂၃၆

၁၄။ စိန်လုယက်မှု၌ စုံထောက်ပုံ

၁၅။ ထူးဆန်းသောအမွေမှုကြီး၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ

၁၆။ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီအမှု

၁၇။ နန်းစဉ်ပတ္တမြားအမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ

၁၈။ မိုးကုတ်အမွေအမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ

၁၉။ အိန္ဒိယပြည်၊ မိုက်စိုးနယ် မဟာရာဇာဇော်ဘွား၏ နန်းတွင်းပတ္တမြား ပျောက်ဆုံးမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ

၂၀။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေသည်ဆိုသည့်အမှု၌ စုံထောက်ခြင်း

၂၁။ ကော်ပိုရေးရှင်းဥက္ကဋ္ဌ ပျောက်မှုစုံထောက်ပုံ

၂၂။ ထူးဆန်းသော အိုးခြမ်းပဲ့ အထိမ်းအမှတ်မှု၌ စုံထောက်ပုံ

- ၂၃။ တူဝရီးနှစ်ယောက်၏ ထူးဆန်းသော အမှု၌ စုံထောက်ခြင်း
- ၂၄။ ဘုရင်ခံကတော်ပုလဲပုတီးပျောက်မှု၌ စုံထောက်ပုံ
- ၂၅။ ဣတ္ထိယ သိုက်သမားတယောက်အမှု
- ၂၆။ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီးဦးထွန်းဖေနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း
- ၂၇။ ပရော်ဖက်ဆာ ဆရာကြီး ဦးထွန်းဖေနှင့် မောင်စံရှား
- ၂၈။ ကုလားဓားပြအသင်းကြီးနှင့် စုံထောက်မောင်စံရှား
- ၂၉။ စုံထောက်မောင်စံရှားသည် လူဆိုးတို့ စက်ကွင်းသို့ သက်ဆင်းရပုံ
- ၃၀။ စုံထောက်မောင်စံရှားအား လုပ်ကြံကြပုံ
- ၃၁။ ရေနံချောင်း တွင်းစားရိုးတစ်ယောက်၏အမှု
- ၃၂။ အစိုးရ စာချုပ်များ ပျောက်ဆုံးမှု၌ ဦးစံရှား စုံထောက်ပုံ
- ၃၃။ ကျားလော လူလော
- ၃၄။ စိန်ဝေလျှံ ပျောက်ဆုံးမှု
- ၃၅။ သြဇာသုံးစေ့အမှု
- ၃၆။ ဘိုကပြားမလေးတစ်ယောက်၏အမှု
- ၃၇။ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးမှု
- ၃၈။ မသင်္ကာသော လင်မယား
- ၃၉။ စံဖဲအလောင်း တွေ့မှု
- ၄၀။ အမွေ မပေးလိုသော ပထွေးအမှု
- ၄၁။ ကောလိပ်ကျောင်းသားများနှင့် ဉာဏ်ကစားသည့်အမှု
- ၄၂။ စင်တာဖောဝပ် ဘောသမားပျောက်မှု
- ၄၃။ ဉာဏ်သမား မောင်မောင်ဦး
- ၄၄။ အာဇာနည်အသင်းအမှု
- ၄၅။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ လူသတ်မှု၌ စုံထောက်ပုံ
- ၄၆။ လှေသူကြီး ဦးမိုးသီး

၄၇။ လေးပွင့်ဆိုင်

၄၈။ ရှိမ်းမကားရွာ လူသတ်မှု

၄၉။ ဦးစံရှားအသက်ကို လုပ်ကြံမှု

၅၀။ ကျောက်စီ ဓားမြှောင် ပျောက်ဆုံးမှု

၅၁။ ဘုံနန်းရိပ်သာ အိမ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သောအမှု

၅၂။ ပျောက်သောသူ ရှာလျှင် တွေ့

၅၃။ ဘုရင်ခံကတော်၏ စာပျောက်မှု

၅၄။ ပန်းဆိုးတန်း လူသတ်မှု

၅၅။ လယ်ဝန် ဦးသာလူနှင့် ဇနီး မခင်တင့် သတ်မှု

၅၆။ ထူးဆန်းသော အဆိပ်ခတ်မှု

၅၇။ ပွေလီအင်းခွေးကြီးအမှု

၁။ တစ်ကျွန်းပြန်တစ်ယောက်အမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့၌ မောင်စံရှားသည် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် ဖန်ဘူး ဖန်ခွက် ဖန်ပြန်မှ စ၍ ကိရိယာ တန်ဆာများနှင့် ဓာတ်သတ္တုများကို မိမိ ဝါသနာအလျောက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စမ်းသပ် လျက်ရှိနေရာမှကိရိယာများကို ရုတ်တရက် ချထားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တွင်မှီကာအပျင်းပြေ လိမ်ပြီးနောက်

‘ပြီးပေပြီဗျာ၊ နက်ဖြန်မှပဲ ကျန်တဲ့အတွက် ဆက်ပြီး လုပ်တော့မယ်၊ ဒါထက် ကိုသိန်းမောင်ရေ၊ အခုတလော တယ်ပြီး ကျုပ်နှင့် ဆိုင်တဲ့ အမှုများက နဲပါကလားဗျာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အမှုနုကလေးတွေချည်း ပဲ တွေ့နေရ တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း အမှုမရပြန်မှဖြင့် ပျင်းပြန်ရောဗျာ၊ စိတ်ကို အလကား မထားတတ် ဘဲဟာကိုး ကိုသိန်းမောင်ရဲ့၊ ပျင်းလှတယ်ဗျာ၊ လမ်းလျှောက်ကြဦးစို့လား’

ဟု ပြောလျက် ထိုင်ရာမှ ထမည် ပြုသည်တွင် လှေခါးမှ ခြေသံကြားလိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း ရုတ်တရက် ပြန်၍ ထိုင်ပြီးလျှင်

‘ကော်ပြီဗျို့၊ ကော်ပြန်ပြီ။ အမှုသည်နှင့် တူတယ်၊ ခြေသံက တယ်မပြင်းလှဘူး၊ မိန်းမခြေသံနှင့် တူတယ်’

ဟုပြော၍ မဆုံးမီ တံခါးကို အပြင်မှ ခေါက်သံကြားရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် သူငယ်မ တစ်ယောက်လည်း အခန်းတွင်း သို့ မရဲတရဲ ဝင်လာ၍

‘ကိုစံရှား ဟုတ်ပါရဲ့လားရှင်’ ဟု မေးသဖြင့် မောင်စံရှားသည် ဟုတ်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ရိုသေသမှု ပြုသည့် အမှုအရာနှင့် ကောင်းမွန်စွာ နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။

၎င်းသူငယ်မမှာ အသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်ခန့်မျှ ရှိလျက်ကျက်သရေရှိလှသောဣန္ဒြေသိက္ခာ နှင့်လည်း ကောင်း၊ လွန်မင်းစွာ ကောင်းမွန် တောက်ပခြင်း မရှိဘဲလျက် သင့်တင့်ရုံမျှ ရိုသေ အဝတ်တန်ဆာများကို ကျစ်လစ် သိပ်သည်းစွာ ဝတ်ဆင်လျက်လည်းကောင်း၊ အလွန်တရာ ချိုအေး ကြည်လင် နုယဉ်လှစွာသော မျက်နှာထား ဖြင့်လည်းကောင်း ပြည့်စုံလှပေသည် ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်မှာ ဤမျှလောက် ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းလှသော သူငယ်မကလေးကို ဤအသက် ဤအရွယ်တိုင်ရောက်အောင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မြင်ဘူး ပေပြီတကားဟု စိတ်၌ မှတ်ထင်မိပါကြောင်း။

အချို့သော သူငယ်မကလေးတို့သည်မှာ မျက်နှာထားအားဖြင့် လှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ် ရှိကြပေ ၏။ အချို့မှာလည်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်အားဖြင့် အဆင်းအတက် ပြေပြစ်ညီညွတ်ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပေ ၏။ သို့ရာတွင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းခြင်း၊ ယောက်ျားတို့၏ စိတ်နှလုံးကို နူးညွတ်အောင် ဖြစ်စေခြင်း အစရှိ သည့်အရာဌာန၌မူ ၎င်းမိန်းကလေးထက်ထူးကဲသောမိန်းကလေးတို့မှာ ရှာ၍တွေ့နိုင်မည်မဟုတ်တော့ ချေ။ မိန်းကလေးသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သော အမှုအရာနှင့် မောင်စံရှားက ခင်း၍ ပေးသော ကုလားထိုင် တွင် ထိုင်ပြီးနောက်

‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကကျွန်မမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဒေါ်သင်းကြည်ဆိုတာကိုသည်က အကိုကြီး က ကူညီစောင့်မဖူးတဲ့အတွက် ကျွန်မကို လမ်းညွှန်လိုက်လေတော့ ကျွန်မကိုလည်း ထိုနည်းအတူ ကူညီလိမ့် မယ်လို့ မြော်လင့်ပြီး လာခဲ့ရပါတယ် အကိုကြီးရှင်’ ဟု မောင်စံရှားအား အလွန်တရာ အားထား လှသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း စဉ်းစားသည့် မျက်နှာဖြင့်

‘ဒေါ်သင်းကြည်၊ ဒေါ်သင်းကြည်၊ ဪ သတိရပြီဗျို့၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ကျုပ်နည်းနည်း ကူညီဖူးတယ်၊ သို့သော်လည်း သူ့အမှုက တယ်ကြီး မနက်လှပါဘူး၊ ခပ်ရိုးရိုး ခပ်ရှင်းရှင်းပါပဲ’

‘အကိုကြီးမှာသာ ရှင်းပါတယ်ရှင်၊ ခမြာမှာဖြင့် ဟိုတုံးက ရှုပ်ရှာလွန်းလို့ မကြိုတတ်အောင် ဖြစ်ပြီး နေလို့မို့ အကိုကြီး ကူညီတာများ ပြောလို့တောင် မဆုံးနိုင်ရှာပါဘူးရှင်၊ သို့သော်လည်း သူ့အမှုဟာ ကတော့ ဘယ်လိုပင်ရှင်းသည်ဖြစ်၍ယခု ကျွန်မလာရောက်ခဲ့ရတဲ့ အမှုဟာကဖြင့် အင်မတန်လည်း ထူးဆန်း အင်မတန် လည်း ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမှု ပါပဲ အကိုကြီးရှင်’ ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း အလွန်တရာ နှစ်သက် အားရရှိ သော မျက်နှာထားနှင့် သူငယ်မအား ကြည့်ပြီးလျှင် ‘ကိုင်း မိန်းကလေး အမှု ပြောပြစမ်း ဗျာ’ ဟု ပြောလျက် နားစိုက်ကာ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်၏ ရှေ့၌ မိန်းကလေးသည် စကားစုံလင်စွာ ပြောရမည်ကို ကြောက်ရွံ့မည်စိုးသဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထမည်ပြုလေလျှင် သူငယ်မက

‘ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ထိုင်သာထိုင်ပါ၊ တစ်ဆိတ်ကလေး အကိုကြီးက တောင်းပန်ပေးပါရှင်၊ အကိုကြီး မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင်ကျွန်မအမှုကိုနှစ်ယောက်လုံးကြားကြရင်သာပြီးကောင်းပါလိမ့်မယ်ရှင်’

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်၍ ထိုင်ရလေ၏။ ၎င်းနောက် မိန်းကလေးက

‘ကိုင်း ကျွန်မ အတိုချုပ်ပြီး ပြောပါရစေရှင်၊ ကျွန်မ အဖေက ပထမကတော့ ကျောင်းဆရာ လုပ်ပြီးနေခဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ ကျောင်းဆရာအလုပ်ကို စွန့်ပြီး အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း အသက်ကို လျော့ပေါ့ပြောပြီး စစ်မှုထမ်းရွက်ဖို့ စစ်ထဲကို လိုက်သွားရပါရော့ရှင်၊ ကျွန်မ မိခင်ကတော့ ကျွန်မ ငယ်ငယ်ကလေးကပဲ၊ သေဆုံးပြီး သွားရှာ၊ ကျွန်မမှာ ဒေါ်ဒေါ်တစ်ယောက်နှင့် အတူတကွ နေထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်စာများကို သင်ကြားခဲ့၊ ဂုဏ်နှင့် ဆရာဖြစ် ပရိုင်မာရီ စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီး ကျောင်းဆရာအလုပ်နှင့် ကိုယ်ဝမ်းကိုယ်ခါးကို ထိန်းကျောင်းခဲ့ရပါတယ်ရှင်။’

‘သည့်နောက် စစ်ကြီးပြီးမြောက်လေတော့ ကျွန်မတို့ အဖေ ပြန်လာမယ်လို့ စာများရတာနှင့် ကျွန်မမှာ စောင့်ဆိုင်းပြီး နေခဲ့၊ တစ်နေ့သ၌တော့ ပြန်လာကြောင်း သတင်းကြားတဲ့ပြင် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် အိမ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ကြောင်း သတင်း ကြားရပါရော့ရှင်၊ သည်တော့ ကျွန်မမှာ ကျွန်မ အဖေဟာ ပြန်လာ ရက်နှင့် ကျွန်မကိုမှ နှုတ်မဆက်သေးဘဲ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ တည်းခိုရက်လေခြင်းလို့ စိတ်ထဲမှာ မခံချင် သော်လည်း အဖေရှိရာ သွားပြီး တစ်မနက်ခင်းမှာ မေးပါရော့ရှင်၊ မေးတော့ သူ့တည်း အိမ်က လူတွေက ကျွန်မအဖေဟာ ညကတည်းက ထွက်သွားလိုက်တာ ယခုတိုင် ပြန်မလာသေးကြောင်း ကြားရပါရော့ရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မလည်း တစ်ရက်တစ်ရက်နှင့် စောင့်လိုက်တာ ငါးရက်လောက်ကြာတော့ ဘာများ ဖြစ်လေသလဲ လို့ စိတ်မချတာနှင့် ပုလိပ်ကို တိုင်ချက်ပေးပါရော့ရှင်၊ သည်တော့ ကျွန်မလည်း ပုလိပ်အရာရှိများက အကြံပေးချက်အရ သတင်းစာထဲမှာ ထည့်ပြီးကြော်ငြာ၊ ပုလိပ်စုံထောက်များကိုလည်း စုံထောက်ဖို့ပြော၊ အမျိုးမျိုး ကျွန်မ ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်နည်းနှင့် လုပ်လို့မှ သတင်းမရဘူးရှင်၊ သည်တော့’

ရှား။ ။ ‘နေပါအုံးမိန်းကလေးရယ်၊ ရက်စွဲ ပြောစမ်းပါ၊ ဘယ်ရက်က ပြန်လာသလဲ’

မိန်းကလေး။ ။ ‘၁၉၁၉ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့က ပြန်ရောက်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နှစ်ရက်နေ့က ပျောက်သွားသလဲ’

မိန်းကလေး။ ။ ‘နောက်တစ်ရက်ပဲ ပျောက်သွားတယ်ရှင်၊ ၁၃ ရက်နေ့’

ရှား။ ။ ‘တစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီကောဗျာ၊ ဒါထက် သူ့ပစ္စည်းများကော မကျန်ရစ်ဘူးလား’

မိန်းကလေး။ ။ ‘များများမကျန်ရစ်ပါဘူးရှင်၊ အဝတ်အစားကလေး နဲ့နဲ့နှင့် စာအုပ်ကလေး သုံးလေး အုပ်နှင့်သည့်ပြင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းကလေး နဲ့နဲ့ပါးပါးပါပဲရှင်’

ရှား။ ။ ‘ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ သူတည်းတဲ့ အိမ်မှတစ်ပါး သည့်ပြင် မိတ်ဆွေများ ရှိသေးသလား’

မိန်းကလေး။ ။ ‘သည့်ပြင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်သာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ်ရှင်၊ သည် မိတ်ဆွေက ကျွန်မတို့အဖေနှင့် အတူတူ စစ်ထဲမှာ အမှုထမ်းပြီး မမာလို့ ပြန်လာတာ၊ သူက ခြောက်လ လောက် အရင်ရောက်နှင့်ပါတယ်ရှင်၊ သူ့အိမ်ကိုလည်း ကျွန်မ သွားပြီး မေးပါတယ်၊ မေးတော့ သူက ကျွန်မတို့ အဖေပြန်ရောက်လာတယ် ဆိုတာတောင် သူ မသိရပါဘူးတဲ့’

ရှား။ ။ ‘သူ့နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ’

မိန်းကလေး။ ။ ‘ဦးထွန်းကျော်တဲ့ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘာရာထူးလဲဗျာ၊ စစ်ထဲမှာ’

မိန်းကလေး။ ။ ‘ဂျပဒါပါတဲ့ရှင်’

ရှား။ ။ ‘သူငယ်မ အဖေကကော အတူတူပဲလား’

မိန်းကလေး။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဂျပဒါပါပဲ၊ အမည်ကတော့ ဦးသာဟန်ပါတဲ့’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း သည့်ပြင် ပြောစမ်းပါဦးဗျာ’

မိန်းကလေး။ ။ ‘ဒါနှင့် ကျွန်မလည်း သတင်းမကြားလေတော့ စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ လက်လျှော့ ရမ လိုဖြစ် နေတုန်း ခြောက်လလောက်အကြာမှာ တစ်နေ့သ၌တော့ သတင်းစာ တစ်စောင်ထဲမှာ ဂျပဒါ ဦးသာဟန် သမီးတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာ နေထိုင်ကြောင်း ၎င်းသတင်းစာထဲမှာ ပြန်ကြားဖြေဆို လျှင်ဖြင့် ကျေးဇူးရှိပါလိမ့်မယ်တဲ့ ပါလာတာကိုးရှင်၊ သည်တော့ကျွန်မက ကျွန်မ ဒေါ်ဒေါ် ကိုတိုင်ပင်ပြီး မကြာမီ အတွင်းပဲနေရပ်နှင့်တကွ လိပ်ကို ဖြေကြားလိုက်ပါရောရှင်၊ သည်လိုလဲ သတင်းစာ ထဲကနေပြီး ဖြေလိုက်ပါ ရော နောက်တစ်နေ့မှာ ကျွန်မအမည်နှင့် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ရောက်လာပါ ရောရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မ ဖြည့် ကြည့် တော့ အင်မတန် အရောင်ကောင်းတဲ့ ပုလဲကြီးတစ်လုံး တွေ့ပါရော ရှင်၊ သည့်ပြင်တော့ စာလည်း မပါ၊ ဘာလဲ မပါ၊ ဘယ်က ပို့လိုက်လို့ ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့်မှန်းလည်း ကျွန်မ မသိရပါဘူးရှင်၊ ဒါနှင့် သည်ပုလဲကို စိန်တိုက်က ဘာဘူများကို သွားပြတော့ အဘိုး သုံးရာ ထိုက်တန်တယ်လို့ အဖိုးဖြတ် လိုက်ပါတယ်ရှင်၊ ဖြတ်လိုက်ပေမယ့် ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့် ပို့လိုက်မှန်း မသိလေတော့ ကျွန်မလည်း မရောင်းဘူးရှင်၊ ရတဲ့ လခကလေးနှင့်ပဲ ကျစ်ကျစ်ကလေး စားသောက် နေခဲ့ပါတယ်၊ ဒါနှင့် အဲဒီနေ့က စပြီး လဆန်း တစ်ရက်နေ့တိုင်း တစ်ရက်နေ့တိုင်း သည်ပုလဲမျိုး တစ်လုံးတစ်လုံး ရောက် ရောက်လာပါတယ်ရှင်၊ ယခု ၁၂ လရှိလို့မို့ ပုလဲ ၁၂ လုံး ကျွန်မဆီ ရောက်ပါပြီရှင်၊ အရွယ်ကလည်း ညီ အရောင်ကလည်း ညီပါ ဘိသန့်နှင့် ကြည့်ပါတော့ရှင်’ ဟု ပြောလျက် သူငယ်မလည်း ကနုကမာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သေတ္တာငယ်အတွင်းမှ ပုလဲ ၁၂ လုံးကို ကျွန်တော်တို့အား ထုတ်၍ ပြလေ၏။

မောင်စံရှားလည်း ပုလဲကို သေချာစွာကြည့်ရှုပြီးနောက်

‘ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းတဲ့ ပုလဲကြီးတွေ၊ တစ်လုံး ၄၀၀ ထက်မနဲတန်ပါရဲ့ဗျာ။ ကိုင်းကိုင်း သည့်ပြင် ပြောပါဦးဗျာ’

မိန်းကလေး။ ။ ‘ဒါနှင့် သည်လို လစဉ် ပုလဲ တစ်လုံး တစ်လုံး ရပြီးလာခဲ့၊ သည်ကနေ့တော့ အခါတိုင်းလို ပုလဲ မရောက်လာဘဲနှင့် ဟောဒီစာတစ်စောင် ရောက်လာပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြော၍ စာတစ်စောင် ကို ထုတ်၍ ပြရာ မောင်စံရှားက ‘စာအိတ်ပါပေးဗျာ’ ဟု ပြော၍ စာအိတ်ပါ ယူ၍ ကြည့်ပြီး နောက်

‘အင်း စာတိုက်တံဆိပ်က ကြည့်မြင်တိုင်တံဆိပ်၊ ရက်စွဲက စက်တင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့၊ စာအိပ် ထောင့်က လက်မရာကြီးဟာက စာပို့ကုလားရဲ့လက်မရာပဲနှင့် တူတယ်၊ စာအိပ်ကလည်း စာအိပ်ကောင်း၊ စာရေးစက္ကူ ကလည်း စက္ကူကောင်း၊ အနည်းဆုံး တစ်ရာကို သုံးကျပ်လောက် ပေးရမယ်။ စာထဲမှာ လက်မှတ်လည်း မထိုးဘူး၊ နေရပ်လည်း မပါဘူး၊ ရက်စွဲလည်း မပါဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း စာထဲမှာ ဘာပါသလဲ ကြည့်ရအောင်’

ဟု ပြောလျက် မောင်စံရှားလည်း အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်လေ၏။

‘ယနေ့ည ၈နာရီ အချိန်တွင် ပစ်ချားပဲလေစွဲ အရိပ်ပြပွဲရုံရှေ့သို့ အဖော်နှစ်ယောက်နှင့် လာခဲ့ပါ လေ။ မိန်းကလေးမှာ များစွာ အနစ်နာခံ နေရပါသဖြင့် ကျွန်ုပ် တတ်အားသမျှ ကူညီလိုပါသည်။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်များကိုဖြင့် မခေါ်ခဲ့ပါနှင့်။ ပုလိပ်များ ပါခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့တော့မည် မဟုတ်ပါ’

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်

၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် မောင်စံရှားက ‘အင်း တော်တော် ကောင်းပုံပေါ်တဲ့ အမှုကလေးပဲ၊ ကိုင်း ကိုင်း မိန်းကလေးနာမည်က မနှင်းညွန့် ဟုတ်လား’

ညွန့်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း သည်အမှုမှာ မနှင်းညွန့် ဘယ့်နှယ်လုပ်ဖို့ ကြံစည်သလဲ’

ညွန့်။ ။ ‘ကျွန်မဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမယ် မသိတတ်လို့ အကိုကြီးဆီ လာရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကျုပ်အကြံအတိုင်း လိုက်မှာဖြင့် သူမှာတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ အဖော် နှစ်ယောက် ခေါ်ခဲ့ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ နေရာကျပြီး သည်က ကိုသိန်းမောင်နှင့် ကျုပ်နှင့် လိုက်ကြမယ် ဘယ့်နှယ်လဲ’

ညွန့်။ ။ (ကျွန်တော့်ဘက်သို့ လှည့်လျက်) ‘လိုက်ခဲ့ပါဦး အကိုကြီးရှင်၊ ကျွန်မ ကျေးဇူးမမေ့ပါ ဘူးရှင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်လိုက်လို့ မိန်းကလေးမှာ ကျေးဇူးရှိမယ်ဆိုရင် သည်လမ်းမကပါဘူး၊ ဘယ်လမ်းမဆို ကျွန်တော် လိုက်ပါတယ်ဗျာ’

ညွန့်။ ။ ‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အကိုကြီးတို့ရှင်၊ ကျွန်မကကုပ်ကုပ်ကလေး နေတတ်လေတော့ အသိ မိတ်ဆွေဆိုလိုလဲ တယ်ကြီး မရှိလှဘူးရှင်၊ အိမ်မှာလဲ မိန်းမသားတွေချည်းပဲ၊ သည်တော့ အကိုကြီး တို့ နှစ်ယောက် လိုက်ရင်ဖြင့် အင်မတန် ကျေးဇူးကြီးပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ ဒါဖြင့် ၇ နာရီခွဲ ရောက်အောင် လာရင် တော်ပြီမှတ်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ဂ နာရီခွဲတိတိ ရောက်အောင်လာပေတော့၊ နောက်မကျစေနှင့်နော်၊ ဒါထက် ကျုပ်တစ်ခု မေးပါရစေဦး၊ သည်စာရေးတဲ့ လက်ရေးနှင့် ပုလဲများကို ပို့စဉ်အခါ လိပ်တပ်ပြီးပေးတဲ့ လက်ရေး အတူတူပဲလား’

ညွန့်။ ။ ‘အော် ဟုတ်ပေသား၊ ကျွန်မမှာ ပါခဲ့တယ်ရှင်၊ အထုပ်မှာ လိပ်တပ်ပြီးပေးတဲ့ လက်ရေးတွေ ပါခဲ့ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောလျက် မိန်းကလေးလည်း စာရွက်ငယ်များကို ထုတ်၍ မောင်စံရှားအား ပြလေ၏။

ရှား။ ။ (စာရွက်များကို လှမ်းယူလျက်) ‘တယ်တော်တဲ့ သူငယ်မပဲ၊ တယ်ပြီး စေ့စပ်ပါပေတယ်ဗျာ၊ သည်လိုလူမျိုး အမှုလိုက်ရမှ ကျုပ်က ကြိုက်တာကလား၊ ကိုင်း ကိုင်း ကြည့်ကြရအောင်’ ဟု ပြောလျက် လက်ရေးများကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်

‘အထုပ်မှာ လိပ်တပ်တဲ့ လက်ရေးတွေကတော့ ဖျက်ပြီးရေးတဲ့ လက်ရေးတွေပဲ၊ စာရွက်က လက်ရေး ကတော့ဖြင့် အမှန်အတိုင်းရေးတဲ့ လက်ရေးပဲ၊ သို့သော် လူတစ်ယောက်ထဲ ရေးကြောင်း ထင်ရှားတယ်၊ ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားလူ ဘယ်လိုပဲ ဖျက်ပြီးရေးပေမယ့် အသတ်တွေသတ်ပုံ တစ်ချောင်းငင် ဆွဲပုံကတော့ မတူဘူးလားဗျာ၊ ကိုင်း ကိုင်း တစ်ခုထဲ မေးပါရစေဦးတော့ မနှင်းညွန့်၊ မနှင်းညွန့်အဖေ လက်ရေးနှင့် သည်လက်ရေးတွေနှင့် တူတယ်များ ထင်သလားဗျာ’

ညွန့်။ ။ ‘မတူပါဘူးရှင်၊ နဲနဲကလေးမှ မတူပါဘူး’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်လည်း သည်လိုပဲ ထင်တာပဲ၊ ကိုင်း ကိုင်း ဂနာရီခွဲထက် နောက်မကျစေနှင့်နော်၊ ယခု သုံးနာရီ ကျော်သွားပြီ၊ အချိန်တော်တော် ရှိပါသေးရဲ့၊ သည်စာရွက်တွေ ထားပစ်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျုပ် နဲနဲထပ်ပြီး ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်၊ နောက်မကျစေနဲ့နော် မနှင်းညွန့်’

ညွန့်။ ။ ‘စိတ်ချပါရှင်၊ မကျစေရပါဘူး၊ ကိုင်း၊ ကျွန်မပြန်ချေပါဦးမယ်ရှင်’ ဟုပြောလျက် ချိုသာလှစွာသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွား လေ၏။ မိန်းကလေး ဆင်းသွားလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်လျက် သွားရာလမ်း ကို မျက်စေ့တစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်ကာ ရှိနေမိပါကြောင်း။

၎င်းနောက် မိန်းကလေးသည် လမ်းကွေ့မှ ချိုး၍ သွားသဖြင့် မမြင်ရသည့်အခါမှ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှပြန်လာ၍

‘တယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်မလေးဗျာ’

ရှား။ ။ (ဆေးတံသောက်လျက် စဉ်းစားနေရာမှ) ‘ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျုပ်ဖြင့် သတိမထားမိပါဘူဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားမျက်စိများက ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်မလဲဗျာ၊ မျက်စိပါလို့မှလည်း မြင်တတ် တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး၊ သည်လောက် ချစ်ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေး ဘယ်မှာ ရှာလို့ တွေ့ဦးမလဲဗျာ’

ရှား။ ။ (အနည်းငယ် ပြီးရယ်လျက်) ‘တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာတော့ ကိုယ့်အမှုသည် ချောတယ် လှတယ် အရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ မကြည့်အားဘူးဗျ၊ အမှုကိုသာ ကြည့်ရတယ်၊ အမှုသည်ကို ကြည့်မိမှဖြင့် အမှုကို ဆင်ခြင်ရာမှာ လမ်းမှားတတ်တယ်ဗျ၊ ဟိုတလောက ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်သတ်ပြီး အသက်အာမခံငွေ ထုတ်ယူလို့ အမှုဖြစ်တဲ့ မိန်းမဟာလည်း အင်မတန်ချောလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့ဗျ၊ ဟိုတစ်နေ့က လူအိုရုံအတွက် ငွေငါးထောင် ထည့်လိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးဟာလည်း အင်မတန်အရုပ်ဆိုးရှာ တာကပဲ၊ သည်တော့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သို့သော်လည်းသည် မိန်းကလေးဟာကတော့ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နှင့် လိုက်အောင် အကျင့် စာရိတ္တ လည်း’

ရှား။ ။ ‘မပြောတတ်သေးဘူး၊ ပြီးမှ သိမယ်၊ ဒါထက် ကိုသိန်းမောင် လူ့လက်ရေးကို ကြည့်ပြီး အကျင့်စာရိတ္တကို ခန့်မှန်းတဲ့နည်း ခင်ဗျား တတ်ရဲ့လား၊ ကိုင်း သည်လူ့လက်ရေးကြည့်ပြီး ခင်ဗျား သိသလောက် ကျုပ်ကို ပြောပြစမ်းဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ (လက်ရေးများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်) ‘လက်ရေးကဖြင့် ပြီသတယ်၊ ညီညွတ် တယ်၊ သေသေသပ်သပ် နေတတ်ထိုင်တတ်တဲ့လူနှင့် တူတယ်’

ရှား။ ။ (ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်) ‘ရေးချပုံတွေ၊ တစ်ချောင်းငင်ပုံတွေ ကြည့်ဗျ၊ ပများတောင် မောက်ချ မချချင်ဘူး၊ ဝိုင်းချ ချချင်တယ်၊ တော်တော်ပျင်းတဲ့လူပဲ၊ တစ်ချောင်းငင်တွေလည်း ကြည့်လိုက် စမ်း၊ ခြေထောက်တောင် မပါဘူး၊ ဝလုံးဆွဲပုံတွေကလည်း စိတ်သဘောတယ်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ ယရစ်ဆွဲပုံတွေ အသတ် သတ်ပုံတွေကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်အမြင် တော်တော်ကြီးပုံရတဲ့ လူနှင့် လက္ခဏာ တူတယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ်သွားစရာကလေး ရှိသေးတယ်ဗျို့၊ ခဏ သွားလိုက်အုံးမယ်၊ ဟောဒီ စာအုပ် ဖတ်စမ်းဗျာ၊ အင်မတန်ကောင်းတယ်’ ဟုပြောလျက် စာတစ်အုပ်ကို ပေးပြီးလျှင် မောင်စံရှားလည်း ထွက်သွားရာ ကျွန်တော်မှာ ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ထိုင်လျက် စာအုပ်ကို ဖတ်ပါသော်လည်း ကျွန်တော်၏ မျက်နှာနှင့် စာအုပ်၏ အကြားတွင် သူငယ်မ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ကွက်ခနဲ ပေါ်လာသည် ဖြစ်သော ကြောင့် နောက်ဆုံး၌ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီးလျှင် သူငယ်မ၏ ချစ်ခင်ဖွယ် ကောင်းလှသော မျက်နှာကလေး၏ အကြောင်းကိုသာလျှင် စဉ်းစားစိတ်ကူးကာ ရှိနေမိလေ၏။

ညနေ ငါးနာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် မောင်စံရှားလည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ပြန်လာပြီးလျှင်

‘သည်အမှုက တယ်ကြီး မရှုပ်လှဘူးဗျို့၊ သည်အမှုမှာ တွေးဖို့ရာ နည်းတစ်နည်းထဲပဲ ရှိတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား တွေးမိပြီပေါ့လေ’

ရှား။ ။ ‘အသေအချာကြီးလည်း မဟုတ်လှသေးဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း သဲလွန်စ ကလေးတော့ နည်းနည်းရပြီ၊ ရပေမယ့် လိုက်ဖို့ တော်တော်လိုသေးတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခု သိခဲ့ရတာက သူငယ်မရဲ့ အဖေ ဦးသာဟန်ရဲ့မိတ်ဆွေ ဂျမဒါ ဦးထွန်းကျော်ဟာ ၁၉၁၉ ခု ဩဂုတ်လမှာ သေရှာပြီတဲ့ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သည်ဟာ ဘာအရေးကြီးသလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား မတွေးမိဘူး၊ မမြင်ဘူး ဟုတ်ကဲ့လား၊ အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ် ပြောသလို ကြည့်စမ်း၊ သူငယ်မရဲ့ အဖေ ဦးသာဟန်မှာ ရန်ကုန်မြို့၌ အခြားမိတ်ဆွေ မရှိ။ ဂျမဒါဦးထွန်းကျော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ သူသွားပြီး ဟိုတုန်းက မိန်းကလေးက မေးတော့လည်း ဦးသာဟန်ရောက်လာကြောင်း သူမသိရသေးပါဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ပြောပြီး ခြောက်လလောက် အကြာမှာ ဦးထွန်းကျော် သေတယ်၊ သေပြီးလို့ လေးငါးရက် အတွင်းမှာပဲ မနှင်းညွန့်ထံ ပုလဲထုပ် ရောက်လာတယ်၊ ရောက်တာမှလည်း တစ်ကြိမ်မက လစဉ် လစဉ် တစ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာတယ်၊ ရောက်လာပြီး တဲ့နောက် ယခုနောက်ဆုံး စာမှာလည်း မိန်းကလေးမှာ အနစ်နာခံနေရတဲ့ အကြောင်းလည်း ပါတယ်၊ သည်တော့ခါ မိန်းကလေးမှာ အနစ်နာခံရတဲ့ အချက်ဆိုတာ ဘယ်အချက်ဖြစ်မယ်လို့ တွေးစရာရှိသလဲဗျ၊ ခမြာမှာ အဖေတစ်ယောက် ဆုံးရှာတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း ပုလဲတွေဟာ ဦးထွန်းကျော် သေပြီးတဲ့ နောက် လေးငါးရက်အတွင်းမှာပဲ ရောက်လာတယ်၊ သည်ဟာ ဘာဖြစ်လို့

ရောက်လာသလဲတဲ့။ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ အမွေခံ အမွေစားများက မိန်းကလေးမှာ အနစ်နာခံရကြောင်းသိလို့ လျော်ကြေးအဖြစ်နှင့် ပို့လိုက်တဲ့ ပုလဲတွေ ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ။ ကိုင်းဗျာ သည်လို မတွေးရင် ဘယ်လိုများ ခင်ဗျား တွေးဖို့ ရှိသေးသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါစေတော့ဗျာ။ သို့ပေမယ့် လျော်ကြေးပေးပုံက ထူးဆန်းလှ ချေကလားဗျာ။ ပြီးတော့လည်း စာရေးတာက ဟိုတုန်းက မရေးဘဲ တစ်နှစ်ကျော်လာတဲ့အခါမှာ ရေးရသလားဗျာ။ သည့်ပြင် လည်း ဒီမိန်းကလေးမှာ အဖေဆုံးခြင်းအားဖြင့် နစ်နာခြင်း ခံရရှာတယ်ဆိုရင် သည်ကဲ့သို့ နစ်နာခြင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ကူညီရအောင်ဟာ ယခုတိုင် သူ့အဖေအသက်ရှင်လျက် ရှိနိုင်ပါဦးမလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်းလေ ဟုတ်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း သည်အချက်တွေတော့ သည်ကနေ့ည ရှင်းလင်း လိမ့်မပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း ကိုင်း မိန်းကလေး မရောက်လာခင် ကျုပ်တို့ ထမင်းကလေးတစ်လုတ်နှစ်လုတ် စားလိုက် ကြဦးစို့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ညစာထမင်းစားသောက်ကြပြီးနောက် စကားအနည်းငယ် ပြောဆိုလျက် ရှိကြသဖြင့် ၇ နာရီကျော်ကျော်မျှ ရှိလေလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးလည်း အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးနောက် တစ်ခဏမျှ ကြာလျှင် မနင်းညွန့်လည်း အိမ်ပေါ် သို့ တက်လာလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း အချိန်လည်း နီးပြီ။ သွားမှ တော်မယ် ထင်တယ်။ ကဲ ကိုသိန်းမောင် လုပ်ဗျာ။ အဝတ်များ လဲပါ။ တုတ်ခပ်မာမာ ယူခဲ့ဖို့။ မသိနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကွယ်ကာထားရင် ကောင်းတယ်။ ဪ ဒါထက် မနင်းညွန့်ကို ကျုပ် မေးစရာကလေး နည်းနည်းရှိသေးတယ်’ ဟုပြောလျက်မေးခွန်း အနည်းငယ် မေးမြန်းရာ မနင်းညွန့်က

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မတို့ အဖေနှင့် ဦးထွန်းကျော်နှင့်က အင်မတန် ကျွမ်းဝင်ကြတဲ့ လက္ခဏာ ရှိပါတယ်။ စစ်မြေပြင်က ရေးပြီး အဖေရေးပေးတဲ့ စာထဲမှာ ဦးထွန်းကျော် အကြောင်းများလည်း ခဏခဏ ပါတယ်ရှင်။ ဪ ဒါထက် ကျွန်မတို့ အဖေ သားရေ သေတ္တာအိတ်ပုန်းထဲက စာရွက်တစ်ရွက် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ပြန်ပြီရှင်။ ဟိုတုန်းကတော့ သည်အိတ်ကို မမြင်မိဘူး။ သည်ကနေ့မှ သေသေချာချာ မွေနှောက်ပြီး ရှာနေလေတော့ သည်အိတ်ပုန်းကို တွေ့မိတယ်။ အိတ်ပုန်းထဲ နှိုက်ပြီး ကြည့်တော့ ဟောသည် စာရွက်ကြီး တစ်ရွက် ခေါက်ပြီး ထည့်ထားတာ ကျွန်မ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဘာတွေရေးထားမှန်း နားမလည် ပါဘူး။ အကိုကြီးဖြင့် သိမလားလို့ ကျွန်မ ယူခဲ့ပါတယ်’ ဟု ပြောလျက် မနင်းညွန့်လည်း စာရွက်ခေါက်ကြီး တစ်ခုကို မောင်စံရှားအား ပေးရာ မောင်စံရှားလည်း စာရွက်ကို ဖြန့်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှု ပြီးနောက်

‘အဟန်း စက္ကူကဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ။ ကုလားပြည်က ဖြစ်တဲ့ စက္ကူနှင့် တူတယ်။ ကျုပ်တို့ဆီက ဖြစ်တဲ့ မိုင်းကိုင်စက္ကူနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် မတူဘူးလားဗျာ။ ကိုသိန်းမောင်သည်စက္ကူဟာတစ်ခါတုန်းက စက္ကူချပ် ပြားမှာ ကပ်ပြီး တွယ်အပ်နှင့် တွယ်ထားဖူးလို့ တွယ်အပ်ရာတွေတောင် ထောင့်လေးထောင့်မှာ ရှိနေသေး တယ်။ အင်း ဘာတွေလဲဗျာ။ ရေးထားတာ၊ အလို အိမ်ပုံနှင့် တူပါကလား။ အင်မတန်ကြီးတဲ့ အိမ်ကြီးဗျာ။ အခန်းကြီးတွေ အခန်းကလေးတွေ လှေခါးတွေ၊ ဆောင်ကူးခန်းမကြီးတွေ ပြည့်နေတာ ပါပဲကလား။ သည်အနား က ဘာလဲဗျာ။ မင်နီကြက်ခြေခတ်ကလေး ပြထားပါကလား။ အောက်နားကတော့ ခဲတံနှင့် ရေးထားတာက ဘာလဲ။ ‘လက်ဝဲဘက်ကို လေးလှမ်းသွား’ တဲ့။ သည်ဟာက ဘာဆိုလို့သလဲ။ ဟောအောက်နားက ကြက်ခြေခတ် ကလေး လူနာမည်တွေဗျာ။ မောင်မိုးသီး၊ မာမက်ဆင်၊ ဝါဟစ်ခန်း၊ နထပ်ဆင်တဲ့။ လေးယောက်သား နာမည်တွေပါကလား။ ကဲ ကဲ ရှိစေဦး၊ ရှိစေဦး၊ အခုတော့ဖြင့် ဘယ်ပုံ သက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် မပြောနိုင်သေးဘူး။ သို့သော်လည်း သည်မြေပုံဟာ အရေးကြီးတဲ့ မြေပုံနှင့်တူတယ်။ သည်ဟာ ကျုပ် ယူထား လိုက်မယ်နော်။ မနင်းညွန့် သည်အမှုက ကျုပ်

ထင်သလောက်မကဘူး ထင်တယ်ဗျို့၊ တော်တော် ရှုပ်လိမ့်ဦးမယ် ထင်တယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ၇ နာရီလည်း ခွဲသွားပြီ၊ သွားကြမှ တော်မယ်’

ကျွန်တော်တို့လည်း မော်တော်ကားတစ်စီးကို ခေါ်၍ မနှင်းညွန့်ကို အလည်မှထားပြီးလျှင် ထွက်လာ ကြရာ မနှင်းညွန့်မှာ ချစ်လှစွာသော ဖခင်၏ အမှုအတွက် ဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ အချိန်မဲ့ ညအခါ ဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း။ မည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက မည်ကဲ့သို့သော အကြံအစည်နှင့် ခေါ်ငင်သည် ကို မသိရှာသေးသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် တုန်လှုပ်လျက်ရှိသည့် အမှုအရာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ ရှာလေ၏။

ရှစ်နာရီ ထိုးချိန်နီးသဖြင့် ‘ပစ်ချားပဲလေ့စ်’ အရိပ်ပြပွဲရုံအနီးသို့ ရောက်လေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မော်တော်ကားကို ရပ်စေပြီးနောက်

‘ကိုင်း ခြေကျင်လျှောက်ကြမှ တော်မယ် ထင်တယ်ဗျို့၊ ဟေ့ သူငယ် သည် နေရာက စောင့်နေရစ်နေော်၊ ငါတို့ ပြန်မလာရင်လည်း နက်ဖြန် ငါ့အိမ် မင်းလာခဲ့၊ စောင့်နေတဲ့ အတွက်ပါငါ ပေးမယ်’ ဟု မော်တော်ကား မောင်းသူ သူငယ်အား မှာထားခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် မနှင်းညွန့်ကို အလည်မှာ ထား၍ အရိပ်ပြရုံ ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ရုံရှေ့သို့ ရောက်လေလျှင် မောင်ရိပ်မှ လူတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးနောက် သူငယ်မအား

‘မနှင်းညွန့်ဆိုတာ မှတ်တယ်၊ ဟုတ်ပါသလား ခင်ဗျာ’

ညွန့်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ထိုသူ။ ။ ‘သည်က နောင်တော်များက မနှင်းညွန့် မိတ်ဆွေများလား’

ညွန့်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောလျှင် ထိုသူလည်း ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့အား အတန်ကြာ အောင် စိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက်

‘သည်းခံပါ မနှင်းညွန့် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တဆိတ်မေးပါရစေ၊ သည်က မိတ်ဆွေများဟာက ပုလိပ် အရာရှိများ မဟုတ်ဘူးနော်’

ညွန့်။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ စိတ်ချပါ’

ထိုအခါ ထိုသူလည်း ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် ကပ်ပြီးနောက် သုံးကြိမ်မျှ လေချွန်လိုက်သည်တွင် အမိုးအကာတို့ဖြင့် လုံခြုံစွာ အုပ်မိုးကာရံလျက် ရှိသော မော်တော်ကား တစ်စီးသည် ရုတ်တရက် ဆိုက်ရောက် လာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့၏ အနီး၌ ရပ်လေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူလည်း မော်တော်ကား မောင်းသူနှင့်အတူ ရှေ့မှ ထိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့အား တက်ရန် လက်ပြသည်တွင် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးလည်း မော်တော်ကား အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြရလေ၏။ ၎င်းနောက် မော်တော်ကားလည်း လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်၍ သွားရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မည်သည့် ကိစ္စနှင့် မည်သည့် အရပ်သို့ သွားရောက်ရသည် မသိဘဲ မျက်စိမှိတ်လျက် လိုက်ပါ သွားကြရလေ၏။

မော်တော်ကားလည်း ထွက်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူလျက် ထွက်လာခဲ့ရာ ကြည့်မြင်တိုင်ကို ကျော်လွန်၍ ကြံတောသင်းချိုင်းသို့ လွန်ပြီးနောက် ကုတ်ကိုင်းကန်သို့ ရှေ့ရှုတူရှု မျက်နှာမူလျက် လာခဲ့လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အင်းစိန်သို့ သွားသော လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့၍ ခရီးအတန်ငယ် ပေါက်ရောက်ခဲ့လေလျှင် မော်တော်ကားသည် ရုတ်တရက်

အရှိန်သတ်ပြီးနောက် ဝင်းခြံကြီး တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်၍ အလွန်တရာ ကောင်းမွန်ကြီးမားသော ဘုံအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်၏ ရှေ့၌ ရပ်တန့်လေ၏။ မော်တော်ကား ရပ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုလားလူမျိုး အစေခံ တစ်ယောက်လည်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ၍ သခင်က စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ငင်သွားရာ ကျွန်တော်တို့လည်း ကုလား အစေခံနှင့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြ ပြီးနောက် တစ်ခုသော အခန်းတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

၎င်းအခန်းတွင်း၌ကား အလွန်တရာ ကောင်းမွန်လှသော ဘီရိုကြီး၊ ကော်ဇောကြီး ခန်းဆီးကြီး အစရှိသည်တို့သည် တောက်ပစွာ ထွန်းလင်းလျက် ရှိသော ဓာတ်မီးရောင်တွင် အလွန်တရာ သားနားစွာ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခုသော ပက်လက်ကုလားထိုင်၌ ထိုင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော် တို့အား 'ကြွကြပါ ခင်ဗျား၊ ထိုင်ကြပါခင်ဗျား' စသည်ဖြင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ ဧည့်ခံလေ၏။ ထိုသူမှာ အသက်ပင် မကြီးလှသေးသော်ငြားလည်း ဦးခေါင်းအလည်၌ ဆံပင်တို့သည်တစ်ပင်မျှ မပေါက်ဘဲ တောက်ပ ပြောင်လက်စွာ ရှိလျက် စကားပြောသောအခါ၌လည်း မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ ပြောဆိုတတ် လေသည်။ ထိုသူမှာ နှုတ်ခမ်းတွဲတွဲ သွားခေါ်ခေါ်နှင့် ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ရယ်မောသည့်အခါ၌ မိမိ၏ သွားများကို လူမြင်မည်စိုး သည့် လက္ခဏာဖြင့် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကို ဖုံးကွယ်ကာ ရယ်မောလေ့ ရှိ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် ကုလားထိုင်တစ်ခုစီတွင် ထိုင်ကြပြီးနောက် ထိုသူက

'မနှင်းညွန့်ဆိုတာ မှတ်တယ်၊ ကြားဖူးပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ လူကိုသာ ယခုမှ မြင်ဖူးရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကတော့ မောင်ဘိုးကဲပါတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဂျပဒါဦးထွန်းကျော်ရဲ့ သားပါပဲ၊ သားချင်း သမီးချင်း မတွေ့ မမြင်ဘူးကြသော်လည်း အဖချင်းကတော့ဖြင့် အင်မတန်မှ အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့ကြဖူးပါတယ် မနှင်းညွန့်ဗျာ၊ မနှင်းညွန့်လည်း သိပြီးပဲထင်ပါရဲ့'

ညွန့်။ ။ 'သိပါတယ်ရှင်'

ကဲ။ ။ 'ဒါထက် သည်က နှစ်ယောက်က မနှင်းညွန့်ရဲ့ မိတ်ဆွေများပဲ မှတ်တယ်'

ညွန့်။ ။ 'မှန်ပါတယ်ရှင်၊ သည်က ဦးစံရှားတဲ့၊ သည်ဟာက ဦးသိန်းမောင်တဲ့'

ကဲ။ ။ 'ကျွန်တော်ပေးလိုက်တဲ့ စာကို ရရဲ့နော်'

ညွန့်။ ။ 'ရလို့ မှာတဲ့ အတိုင်း လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင်'

ကဲ။ ။ 'တခြားကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မနှင်းညွန့် အဖေ ဦးသာဟန် ကိစ္စပေါ့၊ ဦးသာဟန်တော့ဖြင့် မရှိရှာ ဘူး၊ သို့သော်လည်း မိန်းကလေး ရသင့်ရခွင့် ရှိသလောက်ကိုတော့ ကျုပ်အစ်ကို ကိုဘိုးရွဲက ဘယ်လိုပင် ကန့်ကွက်သော်လည်း ကျုပ်က မရ ရအောင် လုပ်ပေးပါမယ်ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ၊ မိတ်ဆွေများ ပါလာကြတာ လဲ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို သက်သေအဖြစ်နှင့် နားထောင် မှတ်သားတော်မူကြပါ၊ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်ဖြင့် မဟုတ်ကြဘူးနော်၊ ပုလိပ်ပါရင်ဖြင့် ဘိုးရွဲက ပြောလို့ မရပေဘူးဗျာ၊ သူက လူသိမှာ အင်မတန် စိုးတယ်'

ရှား။ ။ 'စိတ်ချပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ကို အင်မတန်စကားလုံတဲ့ လူတွေပါဗျာ'

ကဲ။ ။ 'ကောင်းပါလေဗျာ၊ ကောင်းပါလေရဲ့၊ သည်လို ခင်ဗျာ၊ ရှေးဦးစွာ မနှင်းညွန့်ထံ ကျွန်တော် စာရေးပြီး ပို့ခဲ့စဉ်အခါက ကျွန်တော်နေရပ်ကို တစ်ခါတည်း ထည့်ပြီး ရေးပေးလိုက်မယ်လို့ ကြံစည်မိပါရဲ့၊ သို့သော် ရှုပ်ရှက်ရှက်ရှက်လူမျိုးတွေ ခေါ်ပြီးလာမှာ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ နေရပ်ကို တစ်ခါတည်း မပြော သေးဘဲ ကျေနပ်အောင် ကျွန်တော့်လူက ကြည့်ပြီးတဲ့အခါမှ ခေါ်ခဲ့ဖို့ စီမံတာကိုးခင်ဗျာ၊ တခြားကြောင့်

မဟုတ် ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဆူဆူညံညံ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက် ကြိုက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ပုလိပ်တွေ ခေါ်လာခဲ့မှဖြင့် အလကား ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ကုန်ကြမှာ ကျွန်တော်က စိုးရိမ်လို့ပါခင်ဗျာ’

ညွန့်။ ‘ကောင်းလှပါပြီရှင်၊ သို့သော် အချိန်က နည်းနည်း လင့်လို့မို့ ကိစ္စကို မြန်မြန် တဆိတ် လောက် ပြောပြပါရှင်၊ တောင်းပန်ပါရစေ’

ကဲ။ ‘စိတ်ချပါ ပြောပါ့မယ်၊ သို့သော် နည်းနည်းတော့ အချိန်ကြာလိမ့်မယ်ဗျာ၊ သည်းခံတော့၊ မနှင်းညွန့်မှာလည်းအဖော်တွေပါသားကပဲ၊သည်ကကိစ္စပြီးလျှင်အကိုကြီးဘိုးရွဲဆီသွားကြရဦးမယ်ဗျာ၊ကျွန်တော့် အကိုက အင်မတန် လောဘကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ မနဲစစ်တိုက်ကြရဦးမယ်၊ စိတ်ထွက်ပြီဆိုမှဖြင့် ကျုပ်အစ်ကိုက အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူခင်ဗျာ၊ ဘယ်လိုများ အပြောအဆိုကြပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှန်း မသိဘူး’

ကျွန်တော်။ ‘ခင်ဗျား အစ်ကိုက ဘယ်အရပ်မှာလဲ’

ကဲ။ ‘မြို့ပတ်လမ်းမှာ ခင်ဗျ’

ကျွန်တော်။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် သွားရမဲ့ အတူတူ တစ်ခါတည်း သွားကြစို့၊ လာဗျာ’

ကဲ။ ‘သည်လိုလည်း မဖြစ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဖြုန်းကန် ကျွန်တော်က ခေါ် သွားပြီးရင် သူက ဘာပြောဦးမယ် ကျွန်တော်လည်း မသိတတ်ဘူး၊ သည့်ပြင်တစ်ချက်ကလည်း သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို ကျွန်တော်လည်း အကုန်အစင် မသိသေးဘူး၊ သိလောက်သာ ကျွန်တော်သိတယ်၊ သည်တော့ ကျွန်တော် သိသလောက်ကို ကျွန်တော်က ပြောပြပြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း စီမံကြမယ်ဆိုတာ မိတ်ဆွေတို့က ဆုံးဖြတ် ကြစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ‘ကိုင်းဗျာ၊ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန် ပြောစမ်းပါ’

ကဲ။ ‘ပြောပါမယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဖေက လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ စစ်မှုထမ်း ရွက်ခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စစ်ဖြစ်သည့်အခါက အဖေမှာ အသက်ပင် ကြီးသော်လည်း ရှေးမြန်မာမင်း လက်ထက် ကတည်းက စစ်မျိုးစစ်နွယ်ဖြစ်လေတော့ အစိုးရမင်းများက အသက်ပင်ကြီးသော်လည်း အမှုထမ်းခွင့်ပြု ခဲ့ ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖေ လိုက်ပြီးသွား။ စစ်မြေပြင်မှာ မကျန်းမမာ ရှိတာနှင့် စစ်ကြီးမပြီးခင် ခြောက်လလောက်မှာပဲ ပြန်လာခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စစ်ထဲမှာ အမှုထမ်းရွက်စဉ် အခါက လခများ ဘယ်လောက် ရတယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ ပြန်လာတော့ဖြင့် ငွေတော်တော်များများကြီး ပါလာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်ခင်ဗျာ။ ပြန်လို့ ခဏလောက်ကြာရင်ပဲ မြို့ပတ်လမ်းမှာ အိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ဝယ်၊ သည်က ခြံကိုလည်း ဝယ်၊ ဝယ်ပြီး အင်မတန် ခမ်းခမ်းနားနား နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း စစ်မှုထမ်းရွက်တယ်ဆိုတာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလှလှ စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံလောက် ထင်ပါတယ်၊ အဖေမှာတော့ ကြေးငွေတွေ ပါလှချေကလားလို့ အံ့ဩမိပါရဲ့၊ အံ့ဩသော်လည်း ဘယ်နည်း နှင့် ရရလေ၊ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် နေထိုင်ရလို့ လှလှပပ သုံးစွဲရရင် ပြီးရောလို့ ဘာမှ မေးခြင်း မြန်းခြင်း မလုပ်ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘိုးရွဲတဲ့ ဘိုးက တဲ့၊ အမြွာ မွေးခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့အဖေ မိတ်ဆွေဦးသာဟန်တစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ သတင်းစာတွေထဲမှာတွေ့တော့ ဘယ်နည်းနှင့်ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်ရလေသလဲလို့အဖေရှေ့မှာ ကျွန်တော် တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုင်ပင်နှိုးနှောကြတော့ အဖေကလည်း ဘာမှ ဝင်ပြီး မပြောဘူး ခင်ဗျာ၊ ပြောတော့ ပြောပါရဲ့လေ၊ သူလဲပဲ မသိတဲ့ ဟန်နှင့် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ဝင်ပြီး ပြောပါရဲ့၊ သို့သော်လည်း ဦးသာဟန် ပျောက်ဆုံးတဲ့ အကြောင်း ဟာ ဘာကြောင့် ပျောက်ဆုံးမှန်း ကျွန်တော်တို့ အဖေ သိရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ဖြင့် နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးခင်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုတော့

ရိပ်မိတယ် ခင်ဗျ။ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖေဟာ စစ်ထဲက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် တစ်စုံတစ်ခုသော ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်ကို အစဉ်မပြတ် ကြောက်ရွံ့ နေတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ဘာရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ သူ့ အမှန်ကြောက်နေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သိသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့အဖေဟာ အရင်တုန်းက အင်မတန် သတ္တိကောင်းသော်လည်း စစ်ထဲက ပြန်လာပြီးတဲ့နောက် တစ်ယောက်ထဲတောင်မှ လမ်းမလျှောက်ဝံ့ဘူး ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လဲ ဆိုးပေဆိုတဲ့ ခွေးကြီးများကိုလည်း ဝယ်ပြီးမွေးထားတယ်။ သေနတ်လိုင်စင်ကိုလဲ မရရအောင် လျှောက် တောင်းပြီး ခါးပိုက်ထဲက ဘယ်အခါမှ မချဘူး။ သည်ဟာတွေ မြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေး၊ မေးပေမဲ့ မပြောဘူး ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လဲပဲ ကျွန်တော်တို့ အဖေက သစ်သားခြေထောက်နှင့် လူများ မြင်ရင် အင်မတန် လန့်တတ်တယ် ခင်ဗျ။ ဟိုတလောက လူတစ်ယောက် မီးရထားနင်းမိရှာလို့ ခြေထောက်မှာ သစ်သားကြီးတပ်ပြီး တောင်းစားနေရရှာတာ။ အဖေ မြင်တာနှင့် ဘာများ အောက်မေ့တယ် မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် သွားပစ်လိုက်တာ ကံကောင်းလို့ မမှန်ပေလို့။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့မှာ ပုလိပ်တွေ ဘာတွေ ငွေတွေ ထိုးလိုက်ရတာ တော်တော် ပိုက်ဆံကုန် သွားသေးတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ သည်သစ်သားခြေထောက်ကို ဘာကြောင့် အဖေ သည်လောက် မုန်းပါလိမ့် မတုန်းလို့ အောင်းမေ့မိတယ်။ နောက်ကျတော့မှ သည်အဓိပ္ပာယ် ရိပ်မိတာကိုးခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ပြောရဦးမယ်။ သည်က မနှင်းညွန့်ရဲ့ အဖေ ဦးသာဟန် ပျောက်ဆုံးကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိရပြီးတဲ့နောက် သုံးလလောက် အကြာမှာ တစ်နေ့သ၌ ထမင်းစားပြီး နေကြတုန်း အဖေမှာမည်နှင့် စာတစ်စောင် ရတယ် ခင်ဗျ။ စာရလို့ ဖွင့်ပြီးလည်း ဖတ်ကရော အဖေလည်း မျက်နှာများ မည်းပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အခြေပျက် သွားလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့က ဘာအကြောင်းလဲလို့ မေးလို့လည်း မရဘူး ခင်ဗျ။ သည်ကနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့အဖေ မကျန်းမမာဖြစ်လိုက်တာ အသက်သို့သာ တိုင်ပါရော ခင်ဗျ။ သည်စာလဲ ကျွန်တော်တို့ မမြင်ရပါဘူး။ သည်လိုနှင့် တဖြည်းဖြည်း တပိန်ပိန် တညော်ညော်နှင့်ဖြစ်ပြီး နှစ်လလောက် အကြာမှာ အိပ်ရာထဲ လုံးလုံးလဲပါရော ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် တစ်နေ့သ၌တော့ ကျွန်တော်တို့အဖေမှ အမောကြီးဆိုက်ပြီး သေမယ်လို့ ဆဲဆဲ ဖြစ်နေလေတော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လည်း အနားက မခွာဘဲ ပြုစုနေခဲ့ကြ။ ည ရှစ်နာရီကျော် အချိန်လောက်မှာ တံခါးတွေ အပိတ် ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို အနားခေါ်ပြီး ပြောပါရော ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ခုတင် တစ်ဘက် တစ်ချက်က ဒူးထောက်ပြီး နားထောင် နေကြတယ် ခင်ဗျ။’

ရှား။ ။ ‘ဘာများ ပြောသလဲဗျာ၊ ပြောစမ်းပါ’

ကဲ။ ။ ‘သည်လိုခင်ဗျ။ ငါ့သားများရယ်တဲ့။ အဖေမှာ ယခုစိတ်မအေးတဲ့ အချက်တစ်ခု ရှိတယ်တဲ့။ သည်အချက်က ဘာလဲဆိုတော့ ဦးသာဟန်ရဲ့ သမီး မနှင်းညွန့်ကလေးကို အဖေက မတရားသဖြင့် နှစ်နာ အောင် ပြုကျင့်ခဲ့မိတယ်တဲ့။ အဖေမှာ ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတွေများစွာ ရှိတဲ့အနက်က မနှင်းညွန့်ကလေးက တစ်ဝက် မျှ ရထိုက်သော်လည်း အဖေက လောဘထွက်ပြီး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ခွဲဝေပြီး မပေးဘဲ နေခဲ့မိ တယ်တဲ့။ လောဘ၊ လောဘ တယ်ခက်ပါကလားတဲ့။ ကိုယ်လည်း ကုန်အောင် မသုံးနိုင်။ သူများလည်း ခွဲဝေပြီး မပေးရက်၊ တယ်ခက်ပါကလားတဲ့ ပြောပြီး ခေါင်းအုံးအောက်က ကနုကမာသေတ္တာကလေးတစ်လုံး ထုတ်ယူပြပြီး သည်အထဲမှာ ပုလဲကောင်း ပုလဲမြတ် ၃၀ မျှကို မနှင်းညွန့်ထဲ ပေးပို့ဖို့ အဖေကြံခဲ့သော် လည်း ပေးခါနီးကျရင် လက်တုန်တုန်ပြီး မပေးရက်နိုင်ဘူးတဲ့။ သည်တော့ ငါမရှိတဲ့ နောက်ကို မင်းတို့က ပေးပို့ရစ် ကြပါကွယ်တဲ့။ ပြီးတော့မှတစ်ခါ အဖေက မနှင်းညွန့်နှင့် ငါတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပုံ အကြောင်းပြောပြဦးမယ်တဲ့။ မနှင်းညွန့်အဖေ ဦးသာဟန်က နှလုံးရောဂါစွဲနေတယ်တဲ့။ စွဲကပ်ပေမဲ့ သည်အကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ငါတစ်ယောက်သာ သိတယ်။ သူလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့နှင့် နေခဲ့တာပေါ့လေ။ ဒါနှင့် စစ်မြေပြင်မှာ အတူတကွ ထမ်းရွက်နေကြတုန်း ငါတို့ နှစ်ယောက်ပစ္စည်း ဘဏ္ဍာများစွာတို့ကို အတူတကွ ရရှိကြတယ်။ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ အဖေပြောပြဖို့။’

အချိန် မရှိဘူး၊ ဒါနှင့် အဖေက အရင်ပြန်နှင့်လို့ ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး လာနှင့်ခဲ့၊ နောက် သူရောက်လာတော့ သူ့အတွက် အစု သူလာပြီး တောင်းတာပေါ့လေ၊ တောင်းလာတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် အဝေမညီကြဘူးပေါ့၊ အဝေမညီလေတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် မိုးလားကဲလားနှင့် စကားများပြီး နေကြတုန်း ဖြုန်းခနဲဆို သူငယ်ချင်း မောင်သာဟန်က ဒေါသတကြီးနှင့် ထိုင်ရာက ထလိုက်ပါရောကွယ်၊ ထလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရင်ဘတ် သူနှိပ်ပြီး ရှေ့ထိုးအသွား၊ ငါလည်း ဆီးပြီး ဆွဲလိုက်မယ်လုပ်တုန်း မဆွဲမိဘူးဟေ့၊ မျက်နှာနှင့် ကျသွားရှာပြီး သံသေတ္တာနှင့် ခေါင်းနှင့် ဆောင့်သွားပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး စင်းနေပါရောဟေ့၊ သည်တော့ အဖေက ထူမယ်လို့လည်း လုပ်ပါရော အသက်လည်း မရှိရှာပါဘူး၊ ခုနက်က ပြောတဲ့ နှလုံးရောဂါနှင့်ပဲ သေရှာလေသလား၊ သေတ္တာနှင့် ဆောင့်မိလို့ သေရှာလေသလား၊ အဖေဖြင့် မပြောတတ်ဘူးကွယ်၊ သို့သော် အဖေလက်ချက်ကြောင့် သေရှာတာဖြင့် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဖေလည်း သေခါနီး ငါ့သားများကို လိမ်ပြီး မပြောပါဘူး၊ ဒါနှင့် အဖေလည်း ဘယ်နှယ် လုပ်ရမယ်မသိ၊ ဒါနှင့် အံ့အားသင့်ပြီးနေတုန်း အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ အစေခံ ငပြားက အခန်းထဲ ဝင်ပြီး လာတာကိုးကွဲ့၊ လာလာခြင်း သူက တံခါးကို ပိတ်တဲ့ပြီ ဆရာရေ ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတယ်တဲ့၊ ဆရာ သတ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ မသိစေရဘူး၊ ကျွန်တော် နှုတ်လုံပါတယ် ဆရာရဲ့တဲ့၊ သည်တော့ သည်အလောင်းကို အသာကလေး မြှုပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပြီးရော မဟုတ်လား ဆရာရယ်တဲ့၊ ပြောတာကိုးကွဲ့။ သည်တော့ ငါက ငါ မသတ်ကြောင်း ပြောတော့ သူက ကျွန်တော် သိပါတယ် ဆရာတဲ့။ ဆရာတို့ လက်ဦး စကားများရော၊ များပြီး ဆရာက ရိုက်လိုက်တဲ့အသံ ကျွန်တော်ကြားပါတယ်၊ မကွယ်ပါနှင့် ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါ၊ နှုတ်လုံပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ တစ်အိမ်လုံးလည်း အိပ်ကုန်ကြပါပြီ၊ အလောင်းကို အသာကလေး လူမသိအောင် မြှုပ်ပစ်လိုက်လျှင် ပြီးရော မဟုတ်ဘူးလားတဲ့၊ ပြောတာကိုးကွဲ့၊ သည်တော့ ကိုယ့်အစေခံကတောင် ကိုယ်သတ်တယ် ထင်နေပြီး ဥစ္စာ၊ ရုံးကျလျှင်လည်း ငါ့စကားကို ယုံကြည်မယ် မဟုတ်ချေဘူး၊ မယုံမှဖြင့် ငါ ခက်ချေရဲ့လို့ အောင်းမေ့ပြီး ငပြား အကြံအတိုင်း လိုက်နာပြီး အလောင်းကို ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ညတွင်းချင်း ဝင်းထဲမှာ တူးပြီး မြှုပ်လိုက်ကြတာကိုးကွဲ့၊ ဟု မောင်ဘိုးကဲကပြောရာ မနှင်းညွန့်လည်း ဖခင်၏ အကြောင်းများကို ကြားသိရ သည်နှင့် မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ရှိနေရှာလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘိုးကဲလည်း ဆက်လက်၍ ‘ကိုင်း သည်တော့ သည်အမှုမှာ ကျွန်တော်တို့ အပြစ် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီ မဟုတ်လားခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် အဖေက ပြောတာ ဆက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး၊

‘ငါတို့လဲ အလောင်းကို တူးပြီး မြှုပ်၊ မြှုပ်ပြီးတော့ လေဘ ထွက်လာပြန်တာကိုးကွဲ့၊ သည်အလောင်းကို ဖုံးဖိနိုင်လျှင် ပစ္စည်းကိုလည်း ငါမဖုံးဖိနိုင်ဘူးလားတဲ့၊ သည်တော့ သည်ပစ္စည်းတွေ ဆိုင်ရာ အမွေခံ အမွေစား များကို ခွဲဝေပြီး မပေးဘဲ ငါချည်း တစ်ယောက်တည်း ယူရလျှင် ဘယ်သူက သိနိုင်ဦးမှာလဲတဲ့၊ ဗွေဖောက်လာ ပြန်တာကိုးကွဲ့၊ ကိုင်း ကိုင်း ပြောနေ စကားရှည်နေရောမယ်၊ ငါ အသက်ရှင်စဉ်အခါ လောဘနိုင်ငံလိုက်ပြီး ပေးသင့်သည့် ပစ္စည်းများကို သူ့သမီးကလေးအား မပေးဘဲ ရှိခဲ့သော်လည်း ငါသေပြီးတဲ့နောက် မင်းတို့က မနစ်နာရအောင် ဖြုစုစောင့်ရှောက်ရစ်ကြပါကွယ်၊ ငါ့သားများ ပစ္စည်းများအနက်က တစ်ဝက်ကို သူ့သမီးထံ ပေးပို့လိုက်ကြပါတိကွယ်၊ ကဲ ကဲ ပစ္စည်းထားတဲ့နေရာ အဖေ ပြောပြဦးမယ် နားထောင်၊ မင်းတို့နား အဖေပါးစပ်နား ကပ်ကြစမ်းကွယ်၊ ပစ္စည်းထားတဲ့ နေရာကလေးလို့ ပြောကာ ရှိသေးတယ်၊ ဖြုန်းကနဲဆို မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးပြီးလာတာကိုး ခင်ဗျာ၊ လာပြီး လှဲနေရာက လက်ထောက်ပြီး ထမလို့လုပ်ရာ ပြတင်း ပေါက်ဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဟိုအကောင် မဝင်ပါစေနှင့်၊ လုပ်ကြပါကွယ်ရဲ့၊ ဟိုအကောင် မဝင်ပါစေနှင့်လို့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဟစ်ပြီး အော်တာကိုခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ပြတင်းပေါက်ရှိရာ ဖြုန်းခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ လား လား ခင်ဗျာ၊ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်က လူတစ်ယောက် မှန်ပြတင်းနှင့် မျက်နှာနှင့် ကပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကြည့်နေတာ တွေ့ရတာကိုး ခင်ဗျာ၊ သည်လူ့မျက်နှာက နှုတ်ခမ်းမွေး ကောင်းကောင်း

ခင်ဗျ။ ကောင်းဆိုခင်ဗျာ၊ ဂျာမန်ဘုရင်ကိုင်စော နှုတ်ခမ်းမွေးမျိုးပါပဲခင်ဗျ။ မျက်လုံးကလည်း ပြူးတဲ့အပေါ်မှာ အင်မတန် မုန်းထားတဲ့ စိတ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေတာကို ခင်ဗျ။ သည်လူမြင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ဖြုန်းခနဲဆို ထပြီး သူရှိရာ ပြတင်းပေါက်ကို ပြေးသွားကြ။ အနားလည်း ရောက်ကရော သူလည်း မရှိဘူး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အဖေခုတ်နား ပြန်လာကြ။ ရောက်လည်း ရောက်ကရော အဖေလည်း အသက် မရှိပါဘူး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် သည်ညက အဖေ အလောင်းပြင်ပြီး အိပ်ကြတော့ မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ အဖေသေတ္တာတွေ စားပွဲ အံဆွဲတွေ၊ သားရေအိတ်တွေ အကုန်လုံး မွှေးထားလိုက်တာ ပွနေတာပဲ ခင်ဗျ။ ပြီးတော့လည်း အဖေအလောင်း မှာ တွယ်အပ်နှင့် စာရွက်ကလေး တစ်ခုကို ထိုးလို၊ စာရွက်ကို ကြည့်တော့ ‘လေးဦးသား လက်ချက်’ လို့ ရေးထားတာကို တွေ့တယ် ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့လဲ သည်ဟာတွေဟာ ဧကန္တ ညက မြင်လိုက်ရတဲ့ လူ လက်ချက်ပဲ ဆိုတာတော့ တွေးမိပါရဲ့။ သူ့ ဘယ်ဆီရှာ ရမယ်လဲ မတွေးတတ်ဘူး ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဘာပစ္စည်းများ ပျောက်သေးသလဲ’

ကဲ။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့ သိသလောက်ဖြင့် ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုဖြင့် တွေးမိရဲ့။ ညက အဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြင်လိုက်တဲ့လူဟာ အဖေ တစ်သက်လုံး ကြောက်ပြီး နေတဲ့လူပဲကိုး ဆိုတာတော့ တွေးမိရဲ့ ခင်ဗျ။ သို့သော် ဘာကြောင့် ကြောက်မှန်းတော့ ကျွန်တော်တို့ မတွေးမိဘူးခင်ဗျ’ ဟု ပြော၍ မောင်ဘိုးကလည်း ဆေးလိပ်ကို ညှိ၍ သောက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့၏ အံ့ဩသော မျက်နှာများကို ကြည့်ရှုကာ သဘောကျသည့် အမူအရာနှင့် ရှိနေပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

‘ကိုင်း သည်တော့ အဖေလည်း သေသွားပြီ။ ပစ္စည်းတွေလည်း ဘယ်အရပ် ဘယ်နေရာမှာ ဝှက်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောလည်း မသွားဘူး။ သည်တော့ သည်ပစ္စည်းဟာဧကန္တဝင်းခြံအတွင်း တစ်နေရာ ရာမှာ မြှုပ်ပြီး ထားမှာပဲလို့ သဘောရတာနှင့် အဖေဈာပန ကိစ္စပြီးပြီးခြင်း တစ်ဝင်းလုံး တစ်ခြံလုံး တူးလိုက် ဆွလိုက်ကြတာဆိုတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ ခင်ဗျ။ တစ်ဝင်းလုံး ပြတူအံ့ကျသွားတာပဲ။ သည်လိုနှင့် ရှာလိုက် ကြတာ သုံးလေးလသာ ရှိသွားပါရော ခင်ဗျ။ ပစ္စည်းဆို၍ ဘာအစအနမှ မတွေ့ရဘူး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောခါနီးဆဲဆဲကလေးမှာမှ အဖေ အသက်ထွက် သွားရလေခြင်းလို့ အင်မတန် ယူကျူးမရ ဖြစ်ပြီး မချိမဆန် ဖြစ်နေတာကိုးခင်ဗျ။ သည် ပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်မယ် မတန်မယ်ဆို တာတော့ သူပြုခဲ့တဲ့ သေတ္တာကလေးတစ်ခု ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်လောက်တာကိုး ခင်ဗျ။ သည်ပုလဲတွေ အတွက်လည်း ကျွန်တော် အစ်ကိုနှင့် ကျွန်တော်နှင့် စကားများကြရသေးတယ် ခင်ဗျ။ အစ်ကိုက အဖေလိုပဲ အင်မတန်လောဘထွက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ခင်ဗျ။ နောက်မှ ကျွန်တော် အတန်တန် ပြောနိုင်လွန်းလို့ မိန်းကလေးမှာ မငတ်မွတ် မဆင်းရဲရအောင် ပုလဲတွေကို တစ်လုံးစီ လီပြီး ပို.ဖို. သူ သဘောတူတာကိုး ခင်ဗျ။ ရရဲ့ မဟုတ်လားဗျာ မနှင်းညွန့်.’

ညွန့်။ ။ ‘ရပါတယ်ရှင်၊ ပုလဲ ဆယ့်နှစ်လုံး ကျန်မ ရပါတယ်။ သည်အတွက်လဲ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင်’

ကဲ။ ။ ‘ကျေးဇူးတင်စရာ မရှိပါဘူး မနှင်းညွန့်၊ ကျွန်တော်တို့က ဥစ္စာထိန်းပါ။ မနှင်းညွန့်က ဥစ္စာရှင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ သည်ပစ္စည်းများအနက် ဘယ်လောက်ထုတ်ပြီး အဖေ သုံးစွဲခဲ့မှန်း မသိ။ ခြံမြေအိမ်မြေလည်း တော်တော်ပဲ ကျန်ရစ်ရှာပါတယ် ခင်ဗျ။ သည်က မနှင်းညွန့်မှာတော့ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ သုံးစွဲရရှာသေးတယ် မရှိ။ သည်ဟာလောက်ကလေး ကျွန်တော်တို့ တင်ပို့လိုက်တာများ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မရှိပါဘူး ခင်ဗျ။ သို့ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျွန်တော်လို သဘောမထားဘူးဗျ။ တယ်ပြီး သူများ ဥစ္စာနှင့် သူများ ပေးရတာတောင် နှစ်မြောတဲ့ လူပဲ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း သည်အိမ် ပြောင်းလာခဲ့ပါရော ခင်ဗျ။ သည်လိုနှင့် တစ်ယောက်တစ်အိမ် နေထိုင်လိုက်ကြတာ မနေ့ကတော့

သတင်းထူး တစ်ခု ကြားရပါ ရော ခင်ဗျာ၊ ကြားလေတော့ မနှင်းညွန့်ထံ ကျွန်တော် အကြောင်းကြား၊ အစ်ကိုကြီးလည်း အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြဖို့ ပြောခဲ့ပြီးပဲ။ သို့သော် လူစိတ်က ခဏခဏ ပြောင်းလဲတတ်လေတော့ ဘာများ ပြောပြန်ဦးမယ် မသိသေးဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သည်ကနေ့ည လာကြမယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ မျှော်တော့ မျှော်နေမှာပဲ။ အဝေညီကြမယ် မညီကြမယ်တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ကိုင်း ဒါပါပဲခင်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီး နောက် မောင်ဘိုးကလည်း ကျွန်တော်တို့အား မျက်နှာကဲခတ်လျက် ရှိလေလျှင် ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အထက်ပါ ထူးဆန်းလှသော အခြင်းအရာများကို ကြားရသဖြင့် တွေးတောကာ ရှိနေကြရာမှ မောင်စံရှားလည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍

‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ ကိုဘိုးကဲ၊ ခင်ဗျား သဘော ရှိုးဖြောင့်ပုံ ချီးမွမ်းမိပါပေတယ်။ ကိုင်း ကိုင်း ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျား သိသလောက် ပြောပြီးပေပြီ။ ခင်ဗျား၊ မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်ကလေးများ ကျုပ်တို့ ကူပြီး ရှင်းနိုင်မလား မသိသေးဘူး။ ကဲ လာကြဗျာ၊ ညဉ့်လည်း တော်တော် နက်သွားပြီ။ ကိစ္စပြီးအောင်ဟာ ကိုဘိုးရွဲအိမ်ကို သွားလိုက်ကြဦးစို့။’

ထိုနောက် မောင်ဘိုးကဲလည်း အဝတ်များ လဲလှယ်၍ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသားသည် ယခင်က မော်တော်ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပြန်လေရာ လမ်းခရီးတွင် မောင်ဘိုးကဲလည်း ပါးစပ်ကို ခေတ္တမျှ ပိတ်၍ မနေဘဲ မရပ်မစဲ စကားပြောလျက် ရှိလေ၏။

‘ကျွန်တော့်အစ်ကိုက သည်ပစ္စည်းကို ရှာတဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ဇွဲကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ခင်ဗျာ၊ ဝင်းခြံထဲမှာ နဲ့နေအောင် လိုက်ပြီးတူးလို့ မတွေ့တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ သိသလား၊ အိမ်ထဲမှာ ဟိုနံရံ ခေါက် သည်နံရံဖောက် ဟိုကြမ်းခေါက်သည်ကြမ်းဖောက်နှင့်နောက်ဆုံးကျတော့အိမ်ပေါ်မှာ ပစ္စည်း အဟောင်း တွေ ဘာတွေထားတဲ့ အခန်းအပေါ်က မျက်နှာကြက်ထဲမှာ သွားပြီးတွေ့တယ်ဆိုကပဲ ခင်ဗျာ၊ မျက်နှာကြက်မှာ အပေါက်ကလေး လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံ ဖောက်ပြီး အံကျအောင် ပိတ်ထားတာဆိုကိုး ခင်ဗျာ၊ ပစ္စည်းတွေ ဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကို မှန်းချက်အရတော့ဖြင့် ငါးသိန်းလောက်တန်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်’ ဟု ပြောလေလျှင် ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေကြရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လာရောက်ခဲ့ကြရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် မော်တော်ကားလည်း မြို့ပတ်လမ်းရှိအိမ်ကြီး တစ်ဆောင်အတွင်းသို့ဝင်၍ ဆင်ဝင်အောက် ၌ ရပ်တန့်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ညဉ့် ဆယ်နာရီကျော်ခန့် ရှိပြီး ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုက်ရောက် ပြီးနောက် မောင်ဘိုးကဲက

‘ကိုကျော်လှ၊ ဗျို့ ကိုကျော်လှ’ ဟု ခေါ်လိုက်သည်တွင် အသက် လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် လူတစ်ယောက်လည်း လက်ဆွဲမှန်အိမ်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ထွက်လာ၍ မောင်ဘိုးကဲကို မြင်လေလျှင်

‘အလို ဆရာလား ခင်ဗျာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ အခန့်သင့်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အကြပ်ကျနေလို့ ဘယ်နှယ်လုပ်ရမည် မသိဖြစ်နေတုန်း ဆရာရောက်လာ အခန့်သင့်လိုက်တာ ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်၍ အိမ်အောက်ဧည့်ခံခန်းတွင် နေရာ ထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ ၎င်းနောက် အစေခံကိုကျော်လှလည်း မောင်ဘိုးကဲကို ခေါ်၍ ခေတ္တမျှစကားတီးတိုး ပြောဆိုပြီးလျှင် ကိုကျော်လှ လည်း မောင်ဘိုးကဲကို အိမ်ပေါ် သို့ ခေါ် သွားလေ၏။

တစ်ခဏမျှ ကြာလေလျှင် မောင်ဘိုးကဲလည်း မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆံပြူးပြူး နှင့် လှေခါးမှ ပြေး၍ ဆင်းလာပြီးလျှင်

‘လာကြပါဦး ခင်ဗျာ။ ကြည့်လှည့်ကြပါဦး ခင်ဗျာ၊ အစ်ကိုကြီး ဘာဖြစ်မှန်း မသိပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောလျက် ရှိစဉ် အစေခံ ကိုကျော်လှသည် နောက်မှ လိုက်လာ၍ ‘ကိုင်း တဆိတ်ကလေး အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ကြည့်ကြပါဦး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် အိမ်ပေါ် သို့တက်သွားကြလေ၏။ လှေခါးအတက်တွင် ကိုကျော်လှက

‘ကျွန်တော် ဆရာကိုဘိုးရွဲက သည်ကနေ့ တစ်နေ့လုံး သူ့အိပ်ခန်းထဲက မထွက်ဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း မခေါ်ဝံ့တာနှင့် မခေါ်ဘူး။ ထမင်းစားချိန်က ကျွန်တော်သွားပြီး အခန်းတံခါးကို ခေါက်သော် လည်း မထူးဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် စိတ်လေးလိုက်တာ ခင်ဗျာ။ ဘယ့်နှယ် မျက်နှာထားကြီးနှင့် လုပ်ပြီး နေမှန်းမသိပါဘူး ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောရင်း ဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ဘိုးရွဲ အိပ်ခန်းဝသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်ဘိုးကလည်း ကြောက်တတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် သွားများ ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေရာ မောင်စံရှားလည်း

‘သည်အခန်းပဲ မဟုတ်လား’ ဟု ပြောလျက် တံခါးပတ္တာကြားမှ ချောင်း၍ အခန်းတွင်းသို့ တစ်ခဏမျှ ကြည့်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်၍

‘အလိုလေး ဘုရား ဘုရား၊ ဘယ့်နှယ်ဟာလဲ ဟေ့’ ပြောလျက် စက်ဆုပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေသည်တွင် ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းအတူ ပတ္တာကြားမှ ငုံ့၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်းအခန်း၌ တစ်ခုသော ပြတင်းပေါက်သည် ပွင့်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ လရောင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ထိုးဝင်လျက်ရှိရာ ၎င်းလရောင်တွင် လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ကျွန်တော်ရှိရာ ဘက်သို့ တည့်တည့် လှည့်လျက် အောက်ပိုင်းမှာမူ လရောင်မထိုးသဖြင့် မှောင်မည်းလျက်ရှိနေရ ကားမျက်နှာသည်သာလျှင် တွေ့ရရွဲဆွဲ လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းမျက်နှာမှာလည်း ထိပ်ပြောင်ပြောင် ရှိသဖြင့် မောင်ဘိုးက၏ မျက်နှာနှင့် အလွန်တူသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်မှာ မောင်ဘိုးကပင် ဖြစ်လေသလောဟု ကျွန်တော် အနီး၌ ရပ်နေသူ မောင်ဘိုးကကိုပင် စမ်းသပ်၍ ကြည့်မိလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာမှာ အလွန်တရာ ရွှင်ပြလှ သည့်အဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုရယ်နေ ဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်ကို လရောင်တွင် မြင်ရသည့်အခါ ရှုံ့မဲ့၍ နေသည်ထက်ပင်လျှင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှပေ၏။ ထိုကြောက်မက်ဖွယ် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ် လှသည်နှင့်

‘ကြောက်စရာ ကောင်းလှချေကလား ကိုစံရှားဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ဟာကြီးလဲ၊ ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး အခန်း ထဲ ဝင်မလဲဗျ။ တံခါးလဲ အတွင်းဘက်က ပိတ်ထားတယ်’

ရှား။ ။ ‘တံခါးကို ပိတ်ထားလျှင် အတင်း ဖွင့်ရမှာပေါ့ဗျ’ ဟု ပြောလျက် မောင်စံရှားလည်း ကိုယ်နှင့် ပစ်လဲ၍ အတင်းတွန်းပါသော်လည်း တံခါးမှာ လှုပ်ရုံမျှသာ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော် မောင်ဘိုးက နှင့်တကွ အစေခံ မောင်ကျော်လှတို့လည်း ဝင်ရောက် ကူညီကြပြီးလျှင် ‘၁-၂-၃’ ဟု အချက်ပေးလျက် လေးယောက်သားတို့သည် တစ်ညီတစ်ညာတည်း ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ကြသည်တွင် တံခါးလည်း လက်ရှက် ပြုတ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ကျခါ ပွင့်သွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ တံခါးပွင့်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြလေလျှင် မနှင်းညွန့် ကလေးမှာ ကြောက်ရှာလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိနေရာ ကျွန်တော်မှာ ၎င်း၏ လက်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက် အားပေးစကားပြောကြားရလေ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် မောင်ကျော်လှ ကိုင်စွဲလျက် ရှိသော လက်ဆွဲမီးအိမ်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အခန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှုကြရာ တစ်ခုသော ထောင့်၌ကား ကတ္တရာစေး ထည့်၍ ထားသော သံစည်တစ်ခု မှောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကတ္တရာစေး တို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ ဖိတ်လျက် ရှိသဖြင့် ၎င်း၏ အနံ့သည် တစ်ခန်းလုံးတွင် အနံ့အပြား ပျံ့လွင့်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းအခန်းတွင် အခြားသော ထောင့်တစ်ခု၌ မျက်နှာကြက်တွင် လူတစ်ယောက် ဝင်သာရုံမျှရှိသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုလည်း ရှိလေရာ ၎င်းအပေါက်မှ အုန်းဆံကြိုးတစ်ကြိုးသည်လည်း တွေ့ရရွဲကျလျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းကြိုးကျရာ အနီးစားပွဲတစ်ခုတွင် ကပ်လျက် ကုလားထိုင်တစ်ခုလည်း

ရှိလေရာ ၎င်းကုလား ထိုင်ပေါ်၌ကား မောင်ဘိုးကဲ၏ အစ်ကို မောင်ဘိုးရွဲသည် ကျောဖြင့် ခပ်ယိမ်းယိမ်း မှီလျက် ဦးခေါင်းသည် တစ်ဘက်သို့ ငဲ့ပြီးလျှင် မျက်နှာမှာ ပြုံးရယ်ဘိသကဲ့သို့ရှိ၍ ထိုင်လျက်သေနေသောအလောင်းကိုလည်း တွေ့ရ လေ ၏။ မောင်ဘိုးရွဲ၏ အလောင်းမှာ ထိုအခါ၌ တောင့်လျက် ရှိပြီဖြစ်၍ သေသည်မှာ အတန်ကြာပြီဟူ၍ ခန့်မှန်းဖွယ်ရှိလေရာ စားပွဲပေါ်၌လည်း စာရွက်ငယ်တစ်ခုတွင် ‘လေးဦးသားတို့ လက်ချက်’ ဟူ၍ ခဲတံဖြင့် ရေးထားသည်ကို တွေ့သဖြင့် မောင်စံရှားလည်း

‘ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ သူတို့ လက်ချက်ပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်သူတို့လဲဗျ’

ရှား။ ။ ‘မောင်ဘိုးကဲ ပြောတုန်းက ခင်ဗျား နားမထောင်ဘူးလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဒါထက် ဘာပြုလို့ သေသလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘လူသတ်လို့ သေတာပေါ့ဗျ။ ဪ ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ် ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ သည်မှာ သည်မှာ၊ နားနောက်မှာ ကြည့်စမ်းပါ’ ဟု ပြော၍ ပြသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ပြရာသို့ ကြည့်လိုက် ရာကျားရှားဆူးနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော ဆူးငယ်တစ်ချောင်းသည် စိုက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရ လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆူးကလေး မဟုတ်လားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ သည်ဆူးကြောင့် သေတာပဲ၊ ကိုင်း နှုတ်လိုက်စမ်း၊ ကိုသိန်းမောင် သတိထား နော်၊ လက်မစူးစေနှင့် အဆိပ်လူးထားတယ်’

ကျွန်တော်လည်း ၎င်းဆူးငယ်ကို သတိနှင့် နှုတ်လိုက်ရာ ဆူးမှာများစွာအားမစိုက်ရဘဲလျက် ပါလာပြီး လျှင် အသားတွင် သွေးစို့ရုံမျှ အရာထင်လျက် ရှိရစ်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩလှသည်နှင့်

‘ဘယ်နှယ့်လဲကိုစံရှားရယ်၊ ထူးဆန်းလှချေကလားဗျ၊ သည်အမှုက ကြာလေရှုပ်လေကိုးဗျ၊ ယ့်နှယ်လဲ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်က ကြာလေ ရှုပ်လေရမှာလဲဗျ၊ ကြာလေ ရှင်းလေပေါ့ဗျ’ ဟု ပြောလျက် ရှိစဉ် မောင်ဘိုးကဲက ရုတ်တရက်

‘ပြီးပါပြီဗျာ၊ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားကုန်ပြီ ဆရာတို့ရေ၊ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားပြီ ခင်ဗျ၊ မျက်နှာကြက် အပေါက်မြင်ရဲ့လား၊ သည်အပေါက်က သူတို့ချပြီး ယူသွားတာပဲ၊ ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ၊ မနေ့ညက ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် ကြည့်ကြသေးတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်အချိန်လောက်လဲ’

ကဲ။ ။ ‘ဆယ်နာရီလောက် ရှိပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ မွတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်သွားရော သူလည်း အပေါက်ပိတ်ပြီး အတွင်းမှာ နေရစ်တယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်များ ပုလိပ်တွေက အထင်လွဲကုန်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ တဆိတ်ကလေး ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နှယ် ထင်ကြသလဲ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် သတ်ရင်ဖြင့် ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော်ခေါ်ပြီး လာပါမလား

စဉ်းစားကြည့်ကြပါဦး ခင်ဗျာ’ ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် ရှိသော အသံဖြင့် ပြောလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မောင်ဘိုးကဲ၏ ပုခုံးကို ကိုင်လျက်

‘မစိုးရိမ်ပါနှင့် မောင်ဘိုးကဲ၊ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတိုင်း ပြုရလိမ့်မယ် မောင်ဘိုးကဲ၊ တဆိတ်လောက် မော်တော်ကားနှင့် ချက်ခြင်းသွားပြီး အနီးဆုံး ဌာနမှာ တိုင်ချက်ပေးပေတော့၊ ကျုပ်တို့ ဒီကစောင့်နေမယ်’ ဟု ပြော၍ စေလွှတ်လိုက်လေလျှင် မောင်ဘိုးကဲလည်း ပျာယီးပျာရာနှင့် အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်ဘိုးကဲ ဆင်းသွားလေလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာမ မနှင်းညွန့်အား ကုလားထိုင် တစ်ခုတွင် ထိုင်စေပြီးနောက် မောင်စံရှားလည်း အခန်းတွင်း၌ စကြိုလျောက်လျက် ပြောသည်မှာ

‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ပုလိပ်တွေ မရောက်ခင် ကျုပ်တို့ နာရီဝက်လောက်တော့ အချိန်ရှိသေးတယ်၊ သည်အချိန်ကလေးကို အချည်းအနီး မဖြုန်းတီးကြနှင့်ဦး၊ ဒါထက် အမှုက အခုကြည့်ရပုံတော့ ခပ်ရှင်းရှင်းပဲ ဗျ၊ သို့သော်’

ကျွန်တော်။ ။(အံ့ဩစွာနှင့်) ‘ခပ်ရှင်းရှင်းလားဗျာ၊ ဘာများ ရှင်းလို့လဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ရှင်းပုံ ကျုပ် ပြောဦးမယ်၊ ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ ခင်ဗျား မထစမ်းပါနှင့်၊ ခြေရာတွေ ရှုပ်ကုန် ပါလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း သည်လိုဗျ၊ ပထမရှေးဦးစွာ စဉ်းစားဖို့က သည်လူစုဟာ ဘယ်လမ်းက ဘယ်လို ဝင်လာပြီး သည်အခန်းတွင်းက ဘယ်ပုံ ထွက်သွားကြတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ ရှိတယ်၊ တံခါးကတော့ဖြင့် မနေ့ညထဲက ပိတ်ထားသေးတယ်ဆိုတာ သိရပြီ မဟုတ်လား၊ သည်တော့ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်စမ်း၊ အနားမှာ ရေပြန်လည်းမရှိဘူး။ အမိုးကနေပြီး ဆင်းလို့လဲ မမီနိုင်ဘူး၊ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက် ဟာ သည်ပြတင်းပေါက်ကနေ တက်ပြီး သည်အခန်းထဲ ဝင်ကြောင်းတော့ ထင်ရှားတယ်၊ မနေ့ညက မိုးကလေး ဖွဲဖွဲကျတယ်၊ ပြီးတော့ ပြတင်းပေါက်ပေါင်မှာ ကြည့်စမ်း၊ လူခြေရာတစ်ခု တွေ့တယ်၊ ဟောဒီမှာ တော့ ဝိုင်းဝိုင်း အရာကြီးတစ်ခု၊ ဟောဒီမှာလဲ ဝိုင်းဝိုင်း အရာကြီးတစ်ခု တွေ့ပြန်ပြီ၊ ကိုင်း ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ထင်သလဲ၊ သည် ဝိုင်းဝိုင်း အရာကြီးတွေ ကြည့်စမ်း’

ကျွန်တော်သည် ၎င်းအဝိုင်းကြီးများကိုကြည့်ပြီးနောက် ‘ကျွန်တော်ဖြင့်ခြေရာရယ်လို့ မထင်ပါဘူးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခြေရာထက် အဖိုးတန်တော့ မပေါ့ဗျာ၊ သည်ဟာကြီးတွေဟာ သစ်သား ခြေထောက်ရာဗျ၊ တစ်ဖက်ခြေရာကတော့ ခြေရာပုပု ဗျက်ကျယ်ကျယ်၊ တစ်ဖက်ကတော့ သစ်သားခြေထောက်ရာပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် သည်လူဟာ တစ်ဖက်က သစ်သားခြေထောက် တပ်ပြီး ထားတဲ့ လူပေါ့လေ’

ရှား။ ။ ‘ဒါပေါ့ဗျ၊ သို့သော်လည်း သူ့အဖော် ရှိသေးတယ်၊ အဖော်ဟာက တော်တော်ကြီးကို ထူးတဲ့ အဖော်ပဲဗျ၊ ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် အောက်ငုံ ကြည့်လို့စမ်း၊ သည်နံရံကို တွယ်ပြီး သည်ပြတင်းပေါက် ရောက်အောင် ခင်ဗျား တက်နိုင်ပါ့မလား’ ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနံရံကို လရောင်တွင် ကြည့်ရာ အမြင့်မှာ ၁၈ ပေမျှ ရှိသည့်ပြင် တစ်စုံတစ်ခုသော နေရာ၌မျှ ခြေကုတ်ရန် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်သော ကြောင့် မတက်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေလျှင်

ရှား။ ။ ‘ကူမဲ့လူ မရှိလျှင် မတက်နိုင်ဘူး မှန်တယ်၊ သို့သော်လည်း သည်ကနေပြီး တစ်ယောက်က ဟောဟို အုန်းဆံကြီးကို ချပြီးပေးမယ်ဆိုလျှင် ခင်ဗျား တွယ်ပြီး မတက်နိုင်ပေဘူးလားဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘တက်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘အဲ ဟုတ်ပြီ၊ တစ်ယောက်က သည်အပေါက်က ကြီးနှင့် တွယ်ပြီး တက်၊ တက်ပြီးလို့ သူတို့ ကိစ္စပြီးတော့ သည်ကပဲ ပြန်ပြီးဆင်း၊ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်က ကြီးကို ပြန်ပြီး တင်၊ တင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို အတွင်းကနေပြီး ပိတ်၊ ပိတ်ပြီး သူကတော့ ရှေးဦးစွာ လာတဲ့ လမ်းက သူ ပြန်ရော့ဗျာ၊ ဒါထက် သစ်သားခြေထောက်နှင့်လူက သည်ကြီးနှင့် ပြန်ပြီး အဆင်းမှာ လက်ချော်သွားလို့ လက်မှာ အရေတွေ ပဲ့ပြီး ကြီးမှာ သွေးနည်းနည်း စွန်းနေရစ်တာ ကျုပ် တွေ့ရတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီတဲ့ဗျာ၊ သို့သော် ရှေးဦးစွာ တက်တဲ့ တစ်ယောက် လူကတော့ ဘယ်လမ်းက တက်လို့ သည်အခန်းထဲ ဘယ်နယ်ရောက်သလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟာ ဒါ ဟုတ်တယ်၊ သည်တစ်ယောက်ဟာက တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဗျာ၊ သူ ထူးဆန်းတဲ့အတွက် အဲသည် အမှုဟာ တော်တော်ကလေး ထူးဆန်းပေတာပဲ၊ သည်ပြည်မှာ သည်လူမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ သို့သော် အိန္ဒိယပြည်များမှာတော့ သည်လူမျိုး အကြောင်း ကျုပ် ဖတ်ရဖူးတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဖတ်ဖူးတာ မဖတ်ဘူးတာ အပထားပြီး ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် သည်လူ သည်အခန်းရောက်အောင် တက်တယ်ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ၊ တံခါးလည်း ပိတ်ထားတယ်၊ ပြတင်း ပေါက်ကလည်း တက်လို့ မရောက်နိုင်ဘူး၊ ဒါဖြင့် ဘယ်ပုံ တက်လာသလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားက ကျုပ် ခဏခဏ ပြောနေတဲ့ နည်းကို အသုံးပြုပြီး မကြည့်ဘဲကိုးဗျာ၊ အကြောင်းတစ်ခုကို ဆင်ခြင်တဲ့အခါမှာ အကယ်စင်စစ် မဖြစ်နိုင်တဲ့ အချက်တွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်လျှင် ကျန်တဲ့အချက်ဟာ ဘယ်လိုပင် ဖြစ်ပုံမပေါ်သော်လည်း ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ယူရမယ်ဗျာ၊ ကိုင်း သည်တော့ သည်လူဟာ ပြတင်းပေါက်ကလည်း မတက်နိုင်ဘူး၊ တံခါးကလည်း ပိတ်ထားလို့ မဝင်နိုင်ဘူး၊ တံခါးမပိတ်ခင် အခန်းထဲမှာ ပုန်းအောင်းပြီးနေရမှာကလဲ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်း၊ ပုန်းစရာကလဲ မရှိလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သည်တော့ သူ ဘယ်နယ် ဝင်မလဲဗျာ၊ အခန်းထဲ ရောက်အောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မျက်နှာကြက်က အပေါက်က သူ ဝင်မယ် ထင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ထင်မနေနှင့်ဗျာ၊ အစစ်ပဲ၊ ကိုင်း ကိုင်း သည်အပေါက်က ကျုပ်တက်ပြီး ကြည့်စမ်းမယ်၊ တဆိတ်လောက် မီးပြစမ်းဗျာ။ ကိုသိန်းမောင်’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မီးအိမ်ကို မြှောက်၍ ပြသည်တွင် မောင်စံရှားသည် စားပွဲပေါ်တွင် ကုလားထိုင်တစ်ခုကို တင်ပြီးနောက် ကုလားထိုင်ပေါ် သို့ တက်၍ ဖြတ်လတ် ပေါ့ပါးသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း ခုန်၍ ဆွဲငင်ပြီးလျှင် ဘားပေါ် သို့ တက်သည့် အလားကဲ့သို့ အပေါက်ငယ်မှ ကော့လိမ်၍ တက်သွားလေ၏။ ။ ၎င်းနောက်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ မီးအိမ်ပေးလိုက်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တက်နိုင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ စမ်းကြည့်စမ်း၊ တက်သာ တက်ပါဗျာ၊ ကျုပ် ဆွဲတင်ပါမယ်၊ ဩော် ဒါထက် မနှင်းညွန့် နေရစ်ဝံ့ရဲ့လား၊ ကိုကျော်လှလဲ ရှိသားပဲ’

ညွန့်။ ။ (သတ္တိရှိသော သူငယ်မ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်အတိုင်း) ‘နေရစ်ဝံ့ ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှား၏ နည်းတူ အပေါက်ငယ်မှ တက်၍ အပေါ် သို့ ရောက်လေလျှင် အခန်းငယ်သဖွယ်ရှိသော အဆောက်အဦးတွင်းသို့ ရောက်လေရာ အလျား ၁၀ ပေ၊ အနံ ၆ ပေ အမြင့်မှာ ၅ ပေခန့်မျှ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ငုံ့လျက်သာလျှင် နေနိုင်ကြလေ၏။ ။

မောင်စံရှားလည်း အမိုးကို တီးခေါက်၍ ကြည့်သည်နှင့် တံခါးငယ်တစ်ခုကို တွေ့၍ ဖွင့်ကြည့် လိုက်ရာ ၎င်းမှာ အမိုးပေါ် သို့ ရောက်သော အပေါက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့်

မြင်လား ကိုသိန်းမောင်၊ တစ်ယောက်ဟာက သည်လမ်းက လာပြီး သည်လမ်းက ပြန်တဲ့ သူပဲဗျ၊
ကိုင်း ကိုင်း သူ့ခြေရာလက်ရာများ ဘာများကျန်ရစ်သလဲ ကြည့်ကြရအောင် ဗျာ’ ဟု ပြော၍ မောင်စံရှား
လည်း ကြမ်းတွင် မီးအိမ်နှင့် ကြည့်ရှုရာ ကြမ်းပြင်မှာမူ နှစ်လ များစွာက စုပုံ၍ နေသော မြူဖုံတို့ဖြင့်
ဖုံးအုပ်လျက် ရှိရကား အကလေး၏ ခြေရာ ပမာဏမျှ ရှိသော ခြေရာများကို မြင်ရသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ
များစွာ အံ့ဩစွာနှင့် ‘ဘယ်နှယ့်လဲဗျာ ကိုစံရှား၊ အကလေးခြေရာတွေပါ ကလားဗျ ထူးဆန်းလှချေကလား
ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တောင်မှ ရုတ်တရက်တော့ အံ့ဩသွားမိတယ်၊ သို့သော်လည်း
အခုတော့ ကျုပ် ရိပ်မိပါပြီ၊ ဟောဟိုဟာက သေတ္တာလား ဘာလား ထားတဲ့ အရာပဲ၊ သေတ္တာတော့
ယူသွားပြီ၊ အရာလောက် ရှိရစ်တော့တယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဆင်းကြစို့ဗျာ၊ ဒါပါပဲ၊ သည့်ပြင် ကြည့်စရာ
မရှိပါဘူး’

အလောင်းရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ပြန်လျှင် ကျွန်တော်က

‘အကလေး ခြေရာတွေ တွေ့ပုံက ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် ထင်သလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခြေရာကြည့်ပြီး
မှန်းရမှာ ခြောက်နှစ်သားအရွယ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ် ထင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင်ကလဲဗျာ ခင်ဗျား ကျုပ်နည်းတွေ သိရက်နှင့် သည်နည်းတွေများ အသုံးပြုပြီး
စဉ်းစားမှပေါ့ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ကဖြင့် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပါပြီခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း မစဉ်းစားတတ်သေးရင် ထပ်ပြီး ကြည့်ကြဦးစို့၊ သည်အခန်းထဲမှာတော့
ဘာများ တွေ့ဦးမလဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်ရဦးမယ်’ ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် မှန်ဘီလူးတစ်ခုကို
အိတ်မှ ထုတ်၍ မိမိ ပြုမြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြမ်းပေါ်၌ ဝပ်ထွားကာ အရာဝတ္ထုတို့ကို သေချာစွာ
ကြည့်ရှုလျက် လည်းကောင်း၊ တိုင်းထွာလျက် လည်းကောင်း အတန်ကြာအောင် ရှိနေပြီးနောက်

‘ကျုပ်တို့ တယ်ပြီး ကံကောင်းတယ်ဗျို့၊ သည်မမှုမှာ ဒုက္ခများများ စိုက်ဖို့ မရှိဘူး၊ ပထမ တက်တဲ့
လူဟာ ဟောဒီမှာ ဖိတ်နေတဲ့ ကတ္တရာစေးထဲမှာ သူ့ခြေထောက် ချသွားတယ်ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ချသွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ’

ရှား။ ။ ‘ချသွားတော့ သူ့ကို ကျုပ်တို့ မိတာပေါ့ဗျ၊ သည်လို ကတ္တရာစေး နံ့မျိုးများရတဲ့နောက်
မဟာပထဝီမြေကြီး အဆုံးတိုင်အောင် ပြေးသော်လည်း မလွတ်နိုင်အောင် အနံ့ခံပြီး လိုက်နိုင်တဲ့
ခွေးတစ်ကောင် ကျုပ် သိတယ်ဗျ၊ ဟော ဒါထက် ပုလိပ်အရာရှိတွေ ခြေသံ မှတ်တယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း သူတို့
မလာခင် သည်အလောင်း ခင်ဗျား စမ်းကြည့်စမ်း’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် စမ်းသပ်၍ ကြည့်ရာ

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နှယ်နေသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘တောင့်နေတာပေါ့ဗျ’

ရှား။ ။ ‘သည့်ပြင် လူသေများ ခင်ဗျား ကိုင်ဖူးလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကိုင်းဖူးပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘တောင့်ပုံချင်း ဘယ်နှယ်နေသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။(သေချာစွာ စမ်းသပ်ပြီးနောက်) ‘သည့်လိုပင် လူသေများကတော့ တောင့်ရုံပဲတောင့်တယ်၊ သည်ဟာကတော့ အကြောတွေကို မာပြီး တင်းနေတယ်’

ရှား။ ။‘အစစ်ပဲဗျ၊ ကိုင်း သည်က အကြောတွေ တင်းတုံးရယ်၊ မျက်နှာထားက သေခါနီး ဖြီးပြပုံရယ် ပေါင်းပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ပုံ တွေးချက်ရသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။‘ပြင်းထန်တဲ့ ဆိပ်လူးမြားများနှင့် ထိမှန်ပြီးသေတဲ့ လူများလည်း သည်လိုပဲ နေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ဗျာ၊ တွေ့တော့ မတွေ့ဘူးပေဘူး’

ရှား။ ။‘အစစ်ပဲဗျ သည်တိုင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် အခန်းထဲ ဝင်လာလာခြင်း ဘယ်နည်းနှင့် သည်အဆိပ်ကို သွင်းလိုက်ပါလိမ့်မလဲလို့ ဒဏ်ရာကို လိုက်ပြီးရှာတယ် မဟုတ်လား ရှာတော့ ဘာတွေ့သလဲ။ နားနောက်မှာ ဆူးလေးတွေ့တယ်၊ ဆူးမှန်တဲ့ ဒဏ်ရာကလဲ သည်လူ ထိုင်နေပုံနှင့် ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြက်မှ ဖောက်ထားတဲ့ အပေါက်ဆီကနေပြီး ပစ်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာနှင့်ပဲ တူတယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဆူးကို ကြည့်စမ်းဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။(ဆူးကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်) ‘တော်တော် ဆန်းတဲ့ ဆူးပဲဗျို့’

ရှား။ ။‘သည်ဆူးမျိုး ခင်ဗျား မြင်ဖူးရဲ့လား’

ကျွန်တော်။ ။‘မမြင်ဖူးဘူး’

ရှား။ ။‘ဘယ်မြင်ဘူးမလဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ သည်ဆူးမျိုး ရှိမှ မရှိဘဲ၊ ဟော ပုလိပ်အရာရှိများ ရောက်လာကြပြီ’

ထိုခဏ၌ အစိုးရပုလိပ် အင်စပိတ်တော် တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်သားတို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ ၎င်းအင်စပိတ်တော်မှာ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသည်မှာ မကြာသေးသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းရောက်လာသည်အတွင်း မောင်စံရှားမှာ အမှုတစ်ခုမျှ စုံထောက်ရသေးသည် မရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုသူသည် မောင်စံရှား၏ အစွမ်းကို ကြားဖူးရုံမျှ ရှိသော်လည်း များစွာ ယုံကြည်အားထားသည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။

အင်စပိတ်တော်လည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ တောင်မြောက် လေးပါးတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် ဟန်ကြီးပန်ကြီးရှိသည့် အမူအရာနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ကြည့်ရှု၍

‘အင်း အင်း တယ်ကောင်း တယ်လှ၊ လက်သည် မပေါ်ဘူးဟုတ်စ၊ ဒါထက် သည်ဟာတွေက ဘယ်သူတွေလဲဗျ၊ ခြေရာတွေ ဘာတွေနှင့် ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဝင်ပြီး ရှုပ်နှင့်ကြတာတုန်း’

ရှား။ ။‘အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ကျွန်တော့်ကို မမြင်ဘူးသေးမှတ်တယ်၊ ကျွန်တော် မောင်စံရှားပါပဲဗျာ’

အင်စပိတ်တော်။ ။‘ဪ ဟုတ်ပါရဲ့လား၊ ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ သိကျွမ်းရတာ၊ ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့၊ လူချင်းတော့ သည်တစ်ခါမှ တွေ့ရတယ်၊ ကျွန်တော်နာမည် မောင်အုန်းခိုင်ပါတဲ့ဗျာ၊ အင်း အင်း တယ်ကောင်း၊ တယ်လှတဲ့ အမှုကလေးပါပဲ၊ လက်သည် မပေါ်ဘူးပေါ့လေ၊ ဟုတ်စ၊ ဒါထက် ဘာကြောင့် သေတယ် ခင်ဗျား ထင်သလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကြားဖူးပါရဲ့၊ သည်တစ်ခါ သိကြ ရောပလေ’

ရှား။ ။‘ကျွန်တော် ပြောဖို့ လိုပါဖူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလည်း သိနိုင်ပါတယ် ကြည့်ပါဦးတော့’

ခိုင်။ ။ 'ဪ သည်အမှုတော့ ခင်ဗျား ဉာဏ်မမှီနိုင်ဘူး မှတ်တယ်၊ ခင်ဗျား စုံထောက်ပုံတွေ ကျွန်တော်လည်း ကြားတော့ ကြားဖူးပါရဲ့၊ သို့သော် ခင်ဗျား စဉ်းစားပုံတွေက ဉာဏ်ကောင်းလို့ သည်လောက် မဟုတ်ဘူး ကံကောင်းလို့ ပေါ်တာတွေ ထင်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတွေဆိုတာမျိုး လိုပေါ့ဗျ' ဟု ပြောလျှင် မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်အား ကြည့်ကာ မသိမသာ ပြုံးရယ်လျက် မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ရှိနေလေ၏။

အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း တုပ်ခိုင်ခန့်ငြားသဖြင့် ပုလိပ်သားပီပီ ရှိသော ကိုယ်ကြီးဖြင့် ရင်ကော့ကာ ခေတ္တမျှ စကြံလျှောက်ပြီးနောက် 'အဘိုးငွေ ငါးသိန်းလောက်တန်တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြား များလည်း ပျောက်ဆုံးတယ်၊ တံခါးလည်း အတွင်းဘက်က ပိတ်ထားတယ်၊ ပြတင်းပေါက်ကကောဗျာ'

ရှား။ ။ 'ပြတင်းပေါက်လည်း အတွင်းက ပိတ်ထားတယ်၊ သို့ပေမယ့် ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ ခြေရာတွေ တွေ့တယ်ဗျ'

ခိုင်။ ။ 'ပြတင်းပေါက်ကို အတွင်းက ပိတ်ထားတာတွေ့ရင်ဖြင့် ဘောင်ပေါ်မှာ ခြေရာတွေ့ပေမယ့် ဘာဆိုသလဲဗျ၊ သည်လူသေတာက လေနာပြီး သေချင် သေမယ်၊ တက်ပြီး သေချင် သေမယ်၊ သို့သော် ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ ပျောက်နေတယ်ဆို တာက ခက်နေတယ်၊ ဪ ကျုပ် အကြံရပြီဗျို့၊ ကိုင်း ကိုင်း ဘိုးမို့တို့ အခန်းပြင် ထွက်ကြစမ်း၊ ကိုင်း ကိုစံရှား ကျုပ်က သည်လို ထင်တယ်ဗျ၊ သူ့ညီမောင်ဘိုးကဲက သူပြောချက်အရ မနေ့ညက သည်အခန်းထဲမှာ သူ့အစ်ကိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ သည်တော့ အစ်ကိုမောင်ဘိုးရွဲက လေနာရောဂါနှင့် သေတယ်၊ သေတော့ မောင်ဘိုးကဲက ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ကိုင်း ကျုပ်တွေ့ပုံ ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ တယ်မရိုင်းဘူး မဟုတ်လား'

ရှား။ ။ 'ဟုတ်ပုံပေါ်ပါရဲ့၊ သည်တော့ မောင်ဘိုးကဲလည်း ထွက်သွားရော၊ လူသေကလည်း ထိုင်ရာက ထပြီး အခန်းတံခါးကို အတွင်းက နေပြီး ကန့်လန့်ချလိုက်ကရော သည်လိုလားဗျာ'

ခိုင်။ ။ 'ဟာ ဟုတ်ပေတယ်၊ သည်အချက်က ရှိပေသေးတယ်၊ ကိုင်း ဒါဖြင့် သည်လို ကောဗျာ။ ဘိုးကဲဟာ ဘိုးရွဲ ညီအစ်ကို တော်တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ မကြာမီက စကားများကြဖူးတယ်၊ သည်ဟာ ကျုပ်တို့ သိရတယ် မဟုတ်လား၊ သည့်ပြင်လဲ အစ်ကို ဘိုးရွဲဟာ သေရှာတယ်၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ပျောက်သွားတယ်၊ ဒါလည်း ကျုပ်တို့ သိရတယ်၊ မနေ့ညက ဘိုးကဲပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘိုးရွဲဟာ ဘယ်သူနှင့်မှလဲ မတွေ့ရဘူး၊ သူ့အိပ်ရာမှာလည်း အိပ်တဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ ဘိုးရွဲ သေပုံ မျက်နှာထား ကြည့်ရတာကလဲ အင်း တယ်ပြီး မဟန်လှဘူး၊ ကြည့်နေရုံ ကျုပ် ဘိုးကဲအပေါ် သတ္တုကျအောင် လုပ်လိုက်မယ် နားထောင်ကြဗျ'

ရှား။ ။ 'နေပါဦး မိတ်ဆွေ၊ ဒါထက် ခင်ဗျားက အကျိုးအကြောင်း စုံလင်အောင် မသိသေးဘူးဗျ၊ ဟောဒီ ဆူးကလေးဟာ လူသေ နားရွက်နောက်က တွေ့တယ်ဗျ၊ အဆိပ်လူးထားတဲ့ လက္ခဏာလည်း ရှိတယ်၊ အလောင်းမှာ ဟောဒီ စာရွက်လည်း တွေ့တယ်၊ ကိုင်း သည်တော့ ခင်ဗျား တွေးပုံနှင့် ကိုက်ပါလားဗျာ'

ခိုင်။ ။ 'ကိုက်ပါသော်ကော မိတ်ဆွေ၊ ဘာပြုလို့ မကိုက်ရမှာလဲ၊ သည်က အဆိပ်လူးထားတဲ့ ဆူးဟာ ဘိုးကဲရဲ့ ဆူးမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ဆူး ဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲဗျ၊ သည်စာရွက်က ဘာလဲ၊ လေးဦးသား လက်ချက်တဲ့၊ သည်ဟာက အလကား ဘိုးကဲက ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် ဉာဏ်ဆင်တဲ့ အလုံး တွေပါဗျာ၊ ပုလိပ်လုပ်နေပြီး သည်လောက်မှ မပါးရင် ခက်နေရောပေါ့၊ သို့သော်လည်း ဘိုးကဲဟာ သူ့အစ်ကိုကို သူသတ်ပြီး ဘယ်လမ်းက ထွက်သွားသလဲတဲ့၊ သည်ဟာ တစ်ခုပဲ အရေးကြီးတယ်၊ ဪ မျက်နှာကြက်မှာ အပေါက်ကြီးပါကလားဗျို့'

ငင်းနောက် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း သူ၏ ကိုယ်ကာယနှင့် မလိုက်အောင် ဖြတ်လတ် ပေါ့ပါး ခြင်း ရှိသော အမူအရာနှင့် စားပွဲပေါ်မှ တက်၍ မျက်နှာကြက်အပေါက်မှ တက်သွားပြီးလျှင် အပေါ်မှ နေ၍

‘အောင်မယ် သည်ကနေပြီး အမိုးပေါ်တက်တဲ့ အပေါက် ရှိပါကလားဗျို့၊ ခင်ဗျားတို့၊ တွေ့ကြရဲ့လား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ’ ဟု ပြော၍ အောက်သို့ တစ်ဖန် ဆင်းလာပြီးနောက်

‘ဟေ့ ဘိုးမို့တို့’

‘အခန်းပြင်မှာ ဘုရား’

ခိုင်။ ။ ‘ကိုင်း မောင်ဘိုးကဲကို ခေါ်ခဲ့ကြဟေ့၊ ကိုင်း မောင်ဘိုးကဲ မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် မောင်ဘိုးရွဲ သတ်မှုနှင့် ယခု ဖမ်းဆီးရလိမ့်မယ်’

ကဲ။ ။ ‘ကိုင်း ကျွန်တော် မပြောဘူးလား ခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မပြောဘူးလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ထင်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် အထင်သားကပဲ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး မောင်ဘိုးကဲ၊ မကြောက်ပါနှင့်၊ သည်အမှုကို ကျုပ် တတ်အားသမျှ ကူညီပြီး ရှင်းလင်းအောင် လုပ်ပေးပါမယ်၊ စိတ်သာချနေပါ၊ မစိုးရိမ်ပါနှင့်’

ခိုင်။ ။ ‘တယ်ပြီးလည်း အာမခံ မရဲနှင့်ဗျာနော်၊ တော်တော်ကြာတော့ ကိုယ့်စကားနှင့် ကိုယ့်ပတ် ဆိုတာလို ဖြစ်နေမယ်၊ မရဲဘဲနှင့် ကျွဲမစီးနှင့်ဗျာ၊ ကိုစံရှား’

ရှား။ ။ ‘စိတ်ချပါ ကိုအုန်းခိုင်၊ ကိုင်း ခင်ဗျား သိချင်ရင် သည်အခန်းတွင်းကို မနေ့ကလာတဲ့ လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်အကြောင်းကို အမည်နာမနှင့် တကွ ကျုပ်ပြောပြလိုက်မယ်၊ သူ့နာမည် ကတော့ မောင်မိုးသီးပါတဲ့ဗျာ၊ သည်လူဟာ စာကောင်းကောင်းမတတ်ဘူး၊ ဖြတ်ဖြတ်လတ်လတ်၊ လက်ျာဘက် ခြေထောက်က သစ်သားခြေထောက် တပ်ထားတယ်ဗျာ၊ အသက်ကတော့ဖြင့် လူလတ်ထဲကပဲ၊ အသား ခပ်ညိုညိုထောင်များလည်း ကျဖူးတယ်၊ သည်အချက်တွေရယ်၊ သူ့လက်ဖဝါးမှာ အသားနည်းနည်း စုတ်ပြီးနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ စုပေါင်းပြီး ထည့်လျှင် သည်လူကို ခင်ဗျား ရှာဖို့ မခက်လှဘူး မှတ်တယ်၊ သည့်ပြင် တစ်ယောက်ဟာကတော့...’

ခိုင်။ ။ (ပြောင်လှောင်လိုသော မျက်နှာထားနှင့်) ‘ကိုင်း ဆိုပါဦးတဲ့ဗျာ၊ သည့်ပြင် တစ်ယောက်လည်း ပါသေးသတဲ့ကိုး၊ ဆိုပါဦးဗျာ’

မောင်စံရှားလည်း ကိုအုန်းခိုင်၏ ကြားဖြတ်၍ ပြောသော စကားကို အမူမထားသော မျက်နှာ ထားနှင့် ဆက်လက်၍

‘သည့်ပြင် တစ်ယောက်လူဟာကတော့ တော် တော် ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သို့သော် မကြာမီအတွင်း သူတို့နှစ်ယောက်လုံးနှင့် တွေ့ရအောင် ကျုပ် စီမံနိုင်စရာ ရှိပါရဲ့လေ၊ ကိုင်း ဒါထက် ကိုသိန်းမောင်။ ခင်ဗျားနှင့် စကားကလေးတစ်ခွန်း ပြောပါရစေဗျာ’ ဟု ကျွန်တော်အား ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားနှင့် အတူအခန်းပြင်သို့ လိုက်သွားလေလျှင်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားလည်း သည်ကိစ္စမှာ တစ်နေရာက ဆောင်ရွက် ရလိမ့်မယ်ဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မနှင်းညွန့်၏ အမှုဖြစ်သဖြင့် တစ်နေရာ မကပါဘူးဗျာ၊ ဆယ်နေရာက ဆောင်ရွက် ဆိုရင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် သည်လိုလုပ်ပေတော့၊ သည်အမှုကို ကျုပ်တို့ ပူပူနွေးနွေး ကိစ္စပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ကြမှ တော်မယ်၊ ရက်ရွှေ့နေရင် နေရာမကျဘူး၊ မနှင်းညွန့်ကို ခေါ်ပြီး သူ့အိမ်ရောက်အောင် လိုက်ပို့၊ ပို့ပြီး ကြည့်မြင်တိုင် ဘော်ဂါတန်း ဦးကြီးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးအိမ်ကို သွား၊ သွားပြီး ခွေးတစ်ကောင် ယူခဲ့၊ သူ ပေးလိုက်လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်လည်း စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့က ကျုပ်တို့ဘာသာ ကိုယ့်နည်း နှင့် ကိုယ်လုပ်၊ သည်က ကိုအုန်းခိုင်တို့ကလည်း သူတို့နည်းနှင့် သူတို့ လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ ဪ နေဦး၊ သည်က ကိုဘိုးကဲ မော်တော်ကား ယူသွားပေတော့၊ မကြာစေနှင့်နော်၊ အခုနာရီပြန် တစ်ချက်တောင် ကျော်သွားပြီ။ မလင်းခင် စပြီး လိုက်ရရင် ကောင်းတယ်’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားပေးသော စာကို ယူ၍ မနှင်းညွန့်နှင့်အတူ ၎င်း၏အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် လိုက်၍ ပို့ပြီးလျှင် ကြည့်မြင်တိုင်သို့ သွားရောက်၍ မှာထားသည့်အတိုင်း ခွေးကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် နာရီပြန် နှစ်ချက်ကျော်ကျော်ခန့်တွင် မောင်စံရှားထံ ပြန်ရောက်လေ၏။ ။ ၎င်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက်လျှင် မောင်စံရှားလည်း လှေခါးပေါ်မှ ဆင်းလာ၍

‘ခွေးပါသလားဗျို့၊ ဪ နေရာကျပြီဗျို့၊ ဒါထက် ကိုအုန်းခိုင်ဖြင့် ပြန်သွားပြီဗျို့၊ မောင်ဘိုးကဲတင် မကဘူး၊ သည်အိမ်က အိမ်စေကို ကိုကျော်လှရော၊ ထမင်းချက်တဲ့ မိန်းမကြီးရော အကုန် ဖမ်းသွားလေ ရဲ့ဗျို့၊ တစ်အိမ်လုံးကို ရှင်းသွားပြီ၊ သူထားခဲ့တဲ့ ပုလိပ် တစ်ယောက်ပဲ ရှိရစ်ပေတော့တယ်၊ ကိုင်း လာပါ ဦးဗျ၊ အိမ်ပေါ်ကို’

ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေးကို အိမ်အောက်တွင် ချည်နှောင်ထားခဲ့၍ ယခင်က အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြလေလျှင် အလောင်းမှာမူ အဝတ်တစ်ခုဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိရာ ပုလိပ်တစ်ယောက်လည်း အခန်းဝ၌ စကြိုလျှောက်ကာ ရှိနေလေ၏။ မောင်စံရှားလည်း ပုလိပ်သားထံမှ ကျားမျက်လုံးမီးအိမ်ကို ငှားယူပြီးနောက်

‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် သည်ကားချပ်ကို လည်ပင်း တဆိတ် ဆွဲပေးစမ်းပါဗျ၊ အဲ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း ကျုပ် ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်လဲ ချွတ်ရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပုဝါ ပါသလား၊ အဲ ဟောဟိုက ကတ္တရာစေး မှာ နှစ်စမ်းဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကိုင်း မျက်နှာကြက်ပေါ် ခင်ဗျား၊ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျာ’

ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားနှင့်အတူ မျက်နှာကြက်ပေါ် သို့ တက်သွားကြပြီးနောက် မြူမှုများတွင် ထင်လျက်ရှိသော ခြေရာများကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

ရှား။ ။ ‘သည်ခြေရာကလေးတွေကို သေသေချာချာ ခင်ဗျား ထပ်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘာများ ထူးခြားတာ တွေ့သလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် ထူးခြားတာ မတွေ့လှပါဘူးဗျာ၊ ကလေး ခြေရာလား၊ သို့မဟုတ် အင်မတန် ခြေသေးတဲ့ မိန်းမခြေရာလား မှတ်တာပါပဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဪ ခင်ဗျားက ငယ်လို ပြောတာကို။ ကိုင်းဗျာ၊ သေးငယ်တဲ့အပြင် ဘာများ ထူးခြားသေးသလဲဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် အရွယ်ငယ်တဲ့ အပြင်တော့ ထူးခြားပုံ မတွေ့ပါဘူးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားက မကြည့်တတ်ပဲတာကိုးဗျ၊ သည်မှာ ကြည့်စမ်းဗျ၊ သည်ဟာက လက်ျာဘက် ခြေရာ မဟုတ်လား၊ ဟောကြည့် ကျုပ်က သည်ဘက်က ခြေရာ တစ်ခု ချလိုက်မယ်၊ ကိုင်း ကျုပ်ခြေရာနှင့် သူ့ခြေရာနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စမ်း၊ ဘာများ ထူးခြားသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျား ခြေရာကတော့ ခြေချောင်းကလေးတွေဟာ စုပြီး နေတယ်၊ သူ့ခြေရာကတော့ ခြေချောင်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခု အင်မတန် ဝေးပြီး ကွဲကွဲပြားပြား ရှိတယ်’

ရှား။ ။ ‘အဲ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သည်အချက်ပဲ အရေးကြီးတာ၊ သည်အချက် ခင်ဗျား မှတ်ထားနော်၊ မမေ့စေနှင့်၊ ကိုင်း ဟောဟိုက အမိုးပေါ်တက်တဲ့ အပေါက်က ဘောင်စွန်းကို နမ်းကြည့်စမ်း၊ ပေး ပေး ခင်ဗျား လက်ကိုင်ပဝါ ကျုပ်ကို ပေးထားခဲ့’

ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှားစေခိုင်းသည့် အတိုင်းနမ်းကြည့်ရာ ကတ္တရာစေးအနံ့ ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘အဲဒါ ဟိုတစ်ယောက် ခြေထောက်ချသွားတဲ့ နေရာပဲဗျ၊ ကိုင်းသည် ခြေရာကို ခင်ဗျားတောင် အနံ့ရရင် ဟိုခွေးဆိုရင် ဘာပြောစရာရှိမလဲဗျ၊ ကဲကဲ ခင်ဗျား အိမ်အောက် ဆင်းသွားပြီး ခွေးဖြုတ်ထားပြီး ဝင်းထဲက ကျုပ်ကို စောင့်နေနှင့်ဗျို့’

ကျွန်တော်လည်း အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွား၍ ခွေးကို ဖြုတ်ပြီးနောက် ဝင်းတွင်းမှ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိရာ မောင်စံရှားမှာ အိမ်မိုးပေါ် သို့ ရောက်ပြီးနောက် အမိုးတစ်လျှောက် တရွရွ တွားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အိမ်စွန်းတစက်မိတ်သို့ ရောက်လျှင်

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင်လား ဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်တယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်အနားတိုးခဲ့ဗျာ၊ ကျုပ် အောက်တည့်တည့်က မည်းမည်းဟာ ဘာလဲဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘စည်ကြီး ထောင်နေတာဗျို့’

ရှား။ ။ ‘မြီရဲ့လား’

ကျွန်တော်။ ။ (လှုပ်၍ ကြည့်ပြီးနောက်) ‘မြီပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘လှေခါးများ မမြင်ဘူးလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မမြင်ဘူးဗျို့’

ရှား။ ။ ‘အင်း တော်တော် စွန်တဲ့ လှေပဲဗျို့၊ ကိုင်း သူ ဆင်းနိုင်ရင် ကျုပ် ဘာပြုလို့ မဆင်းနိုင်ရမလဲ၊ ကိုင်း လာလေဗျို့’

မောင်စံရှားလည်း ပေါ့ပါးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း အိမ်မိုးစွန်းမှ စည်ပေါ် သို့ ဖြတ်လတ်စွာ ခုန်ချ၍ စည်ပေါ်မှ တစ်ဖန် မြေပေါ် သို့ သက်ဆင်းပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လက်မှ ခြေအိတ်နှင့် ဖိနပ်ကို လှမ်းယူ၍ စွပ်ပြီးလျှင်

‘အိမ်မိုးပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ လူက ဟောဒီဟာကလေး ချပစ်ခဲ့တယ်ဗျို့၊ ကျုပ်တွေ့လို့ ကောက်ယူ လာခဲ့သေးတယ်’ ဟု ပြောပြီးလျှင် မြက်ဖြင့် ယက်ထားသော အိတ်ငယ်တစ်ခုကို ကျွန်တော်အား ပြလေ၏။ ကျွန်တော်သည် မြက်အိတ်ငယ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖွင့်ကြည့်ရာ အိတ်အတွင်း၌ကား အဆိပ်လူးလျက် ရှိသည့် ယခင်က ဆူးငယ်ပေါင်း ဆယ်ခုမျှကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘သတိနှင့် ကိုင်ဗျို့နော် ကိုသိန်းမောင်၊ လက်စူးသွားရင် ဘိုးရွဲလို ခင်ဗျား ဖြစ်ပြီးသားပဲ၊ သည်အိတ်ကလေးတွေ့တာလည်း ကျုပ်တို့ ကံကောင်းကောင်းပဲ၊ သည်အကောင်မှာ သည်လက်နက်ဟာ အကုန်ပဲ မှတ်တယ်၊ သည့်ပြင် ရှိပုံမပေါ်ဘူး၊ သည်လက်နက် သူတို့မှာ ရှိနေရင် သူတို့ ဖမ်းဖို့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ၊ ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် ခရီးတော်တော်ဝေးဝေး လမ်းလျှောက်နိုင်ပါဦးမလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လျှောက်နိုင်ပါသေးတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း လာ ဒါဖြင့် ပေးပေး၊ ကျုပ်ကို ခွေးပေး’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ခွေးလည်ပတ်တွင် ချည်ထားသော သံကြိုးကို ပေးလိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း ယခင်က ကတ္တရာစေးလူး၍ ထားသော လက်ကိုင်ပုဝါကို ခွေး၏ နှာခေါင်းသို့ ကပ်ပြီးနောက်

‘ကိုင်း ဘော်ဘီ၊ နမ်းစမ်းဟေ့၊ နမ်းစမ်း၊ အနံ့ရရဲ့လား’ ဟု ခွေးအား နားလည်ဘိသကဲ့သို့ ပြောလေလျှင် ခွေးလည်း နားလည်ဘိသကဲ့သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ အသံမြည်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းခွေးမှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်၌ ပေါက်ဖွားသော ခွေးမျိုး မဟုတ် အင်္ဂလန် ပြည်ပေါက် ခွေးမျိုး ဖြစ်လေရာ နှုတ်သီးချွန်ချွန် နားရွက်ဖားဖားနှင့် ပျောက်ကြားသော ကိုယ်ရှိလျက် အလွန်တရာ သိတတ် သော တိရိစ္ဆာန်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားလည်း လက်ကိုင်ပုဝါကို အဝေးသို့ ပစ်လိုက်ပြီးနောက် ခွေးကို စည်ရှိရာသို့ ယူသွား၍ စည်ပေါ် သို့ အနံ့ခံစေပြီး ၎င်းစည်၏ ထိပ်ဝ၌ ထိုသူခြေချ၍ သွားသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ကတ္တရာစေးနံ့ ပြင်းစွာ ထွက်လျက် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘော်ဘီသည် နားလည်သည့် လက္ခဏာနှင့် တဟီဟီ မြည်ပြီးလျှင် ထိုသူသွားသော ခြေရာကို ခံ၍ လိုက်သွားရာ ကျွန်တော်တို့မှာ သံကြိုးကို ကိုင်လျက် ခွေးနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား အရုဏ်တက်ပြီ ဖြစ်၍ အရှေ့အရပ်မှ ရဲရဲနီလျက် လင်းရောင် အနည်းငယ် လာလျက် ရှိရာ ခွေးလည်း အိမ်ဝင်းပေါက်မှ ထွက်ပြီးနောက် အနောက်စူးစူး အနံ့ခံလျက် လိုက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် နောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြရလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ခွေးနောက်မှ သံကြိုးကို ဆွဲကာလိုက်ပါသဖြင့် ခွေးလည်း အနောက်သို့ ချိုးချည်တစ်ခါ တောင်သို့ ကွေ့ချည်တစ်လှည့်နှင့် ရှေ့မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက်ရှိရာဘက်ပတ်ကောလိပ်ကျောင်းအနီး ဓာတ်ရထားလမ်းသို့ ရောက်လေလျှင် ခွေးသည် တောင်ဘက်သို့ လိုက်မည်လိုလို မြောက်ဘက်သို့ လိုက်မည်လိုလို မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိနေသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို မော့ကာ မော့ကာ ရှိနေလေ၏။ ၎င်းနောက် မြေသို့ ခေတ္တမျှ အနံ့ခံပြန်ပြီးလျှင် ခွေးလည်း အနံ့ခံမိသည့် လက္ခဏာနှင့် မြောက်စူးစူးသို့ စွတ်၍ အမြီးနံ့ကာ လိုက်သွားပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဓာတ်ရထားလမ်းတစ်လျှောက် လိုက်လာကြစဉ် ကျွန်တော်က

‘နေပါဦး ကိုစံရှားရယ်၊ သည်အမှုမှာ ကတ္တရာစေးကလည်း အခန်းထဲမှာ ဖိတ်နေပြန်၊ ဥည်လူက လည်း အမှတ်တမဲ့ ကတ္တရာစေးမှာ ခြေထောက်ချမိပြန်၊ ဒါကြောင့်သာ ကျုပ်တို့ ခြေရာခံနိုင်တော့ တာပလေ။ သည်လို မဟုတ်လျှင်ဖြင့် အခက်သားကပဲ’

ရှား။ ။ ‘ဘာခက်လိမ့်မလဲဗျာ၊ သည်နည်းက အလွယ်ဆုံးမို့လို့၊ ကျုပ်တို့ လိုက်တာကိုးဗျာ၊ သည်လို ကတ္တရာစေးနံ့နှင့် ခြေရာခံပြီး လိုက်ဖို့ မရှိဘူးဆိုရင်လဲပဲ သည်ပြင်နည်းနှင့် ကျုပ် လိုက်ဦးမှာပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါထက် သစ်သားခြေထောက်နှင့် လူဆိုတဲ့အကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သေသေချာချာ သိသလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ကောင်းကောင်းနားမလည်သေးပါဘူးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာခက်သလဲဗျာ၊ အရှင်းကြီးကပဲ၊ မြန်မာစစ်မှုထမ်းနှစ်ယောက်ဟာ စစ်မြေပြင်မှာ စစ်မှုထမ်းလျက် ရှိစဉ် စစ်သားများအနက်မှ ပြစ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူများကို စောင့်ကြပ်ဖို့ တာဝန်ကျတယ်၊ သည်အတွင်းမှာ ပစ္စည်းများ မြှုပ်နှံထားတဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ တစ်နည်းနည်းနှင့် သိတယ်၊ သိတော့ကာ သူတို့အတွက် မောင်မိုးသီး ဆိုတဲ့ လူက မြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကို မြေပုံများ ဆွဲပြီးပြတယ်၊ သည်တော့ကာ သည်က မောင်မိုးသီးဆိုတဲ့ သူက သူကိုယ်တိုင် ဘာပြုလို့ တူးမယူဘဲ သူများကို မြေပုံဆွဲပြီး ပြပါသလဲတဲ့၊ ပြမှာပေါ့ဗျာ၊ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အကျဉ်းချုပ်ခံနေရလေတော့ တူးနိုင်တဲ့ အရာရှိများကို နေရာနှင့် တကွ ရေးပြီး ပြတာကိုးဗျာ၊ ပြတော့ ဂျပဒါဦးထွန်းကျော်နှင့် ဦးသာဟန် နှစ်ယောက်လုံးပဲလား သို့မဟုတ် တစ်ယောက်တည်းပဲလား သွားပြီး ပစ္စည်းများကို တူးယူတယ်၊ ယူပြီး တစ်စုံတစ်ခု သူက ကတိထားခဲ့ သည့်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ဘဲ ထိုလူတွေ ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူဖာသာ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ပြေးလာခဲ့တာကိုးဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျား ဥစ္စာက တွေးလုံးပဲ ရှိတာကိုးဗျာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တပ်အပ် ပြောနိုင်တာမှ မဟုတ်ပဲ’

ရှား။ ။ ‘တပ်အပ်မှ တကယ့် တပ်အပ်ကြီးပေါ့ဗျာ၊ သည်နည်းမဟုတ်ရင် သည့်ပြင်နည်းများ ဖြစ်နိုင်ဦးမလဲဗျာ၊ ဒါနှင့် ဘိုးကဲတို့ ဘိုးရွဲတို့ အဖေ ဂျပဒါ ဦးထွန်းကျော်က ပစ္စည်းတွေ ယူလာခဲ့ပြီး ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် နေထိုင်တုန်းမှာ စာတစ်စောင် ရတာကိုးဗျာ၊ သည်စာက ဘာစာတဲ့လဲ၊ သူပြစ်မှားခဲ့တဲ့ လူတွေဟာ ထောင်က လွန်ကုန်ကြပြီ ဆိုတဲ့ အကြောင်း စာရတာကိုးဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း သည်လူ သည်လောက် တုန်လှုပ်တာပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆိုပါဦးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်စာ ရပြီးတဲ့နောက် သစ်သားခြေထောက်နှင့် လူများ မြင်ရင် အင်မတန် ကြောက်တတ် တယ်လို့ မောင်ဘိုးကဲက ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ပြည်မှာ သစ်သားခြေထောက်တပ်ရတဲ့ လူလည်း အရှားကြီးပါဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ယောက်ပဲ မြင်ဖူးပါတယ်၊ မီးရထား နင်းမိလို့ ဒူးဆစ်က ဖြတ်ပြီး သစ်သားခြေထောက် တပ်ရရာတယ်ဆို ထင်ပါရဲ့၊ အဲဒီလူကို သူက သူ့လူမှတ်လို့ သေနတ်နှင့် သွားအပစ် မှာ ဒဏ်ငွေတောင် တော်တော် လျှော်လိုက်ရသေးတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ကျုပ် ပြောတဲ့လူဟာ မြန်မာဗျနော်၊ မှတ်ထား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ခုနင်က မြေပုံမှာ လက်မှတ်ထိုးတဲ့ လူလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်ထဲသာ မြန်မာ ပါတယ်ဗျာ၊ သည့်ပြင် ဟာတွေက ဟိန္ဒူတွေ၊ မူဆလင်မန်တွေ ချည်းပဲ ဟုတ်စ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်တော့ကာ သစ်သားခြေထောက်နှင့် မြန်မာဟာ မောင်မိုးသီး မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ ဟုတ်နိုင်မလဲဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ်တို့ ကိုယ်ကို မောင်မိုးသီး နေရာမှာ ထားပြီး ကြည့်လိုက် ကြဦးစို့။ မောင်မိုးသီးဟာ ထောင်က လွတ်လာပြီးတဲ့နောက် သူရထိုက်သော ပစ္စည်းများကို ပြန်ရရန်တစ်ကြောင်း၊ သူ့အပေါ်၌ မတရားသဖြင့် ပြုကျင့်သွားတဲ့ လူများကို လက်စားချေရန်တစ်ကြောင်း လာခဲ့တယ်။ လာပြီး ဂျပဒါ ဦးထွန်းကျော် နေထိုင်တဲ့ အရပ်ကို သူမေးမြန်းစုံစမ်းလို တွေ့ရော၊ တွေ့တော့ကာ အတွင်းလူ တစ်ယောက်နှင့် သူ ပူးပေါင်းရော၊ ပူးပေါင်းပြီး အတွင်းစကားများရအောင် တီးခေါက်ကြည့်၊ ကြည့်ပေမယ့် ပစ္စည်းမြုပ်ထားတဲ့နေရာ သူ မသိဘူးဗျ။ ဒါနှင့် သည်လိုနေတုန်း ဦးထွန်းကျော် မနည်းဖြစ်နေတယ်လို့ သူ သတင်းရရော၊ ရတော့ ဦးထွန်းကျော်များ သေသွားရင် ပစ္စည်းတွေ သူမရရစ်မှာ စိုးရိမ်အားကြီးလွန်းတာနှင့် အရဲစွန့်ပြီး ဝင်းထဲဝင်၊ ဝင်ပြီး ပြတင်းပေါက်က ချောင်းနားထောင်နေတုန်းမှာ သေခါနီးဆဲဆဲ ဦးထွန်းကျော် မြင်သွားတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဦးထွန်းကျော် သေပြီးတဲ့နောက် သည်ညမှာပဲ အိမ်ထဲကို သူဖောက်ပြီးဝင်၊ ဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေ မွေနှောက်ရှာ၊ ရှာပေမယ့် မတွေ့လေတော့ အလောင်းမှာတောင် စာကပ်ပြီး ထားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လားဗျ။ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မှတ်မိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဦးထွန်းကျော် သေရော၊ သေတော့ သည်က မောင်မိုးသီးက ဘာလုပ်သလဲ၊ သူက တခြားကနေပြီး ပစ္စည်းများကို ဟိုသူတွေ ရှာတာ၊ တွေ့တယ် မတွေ့ဘူးဆိုတာသတင်းနားထောင် နေတာ ကိုးဗျ။ နောက်တော့ ပစ္စည်းတွေ မျက်နှာကြက်ပေါ်မှာ တွေ့တယ်ဆိုတာ သူ သတင်းရရော၊ ရတော့ သူက တော့ သစ်သားခြေထောက်ကြီး မစွမ်းမသန်ဖြစ်လေတော့ အဖော်တစ်ယောက် ခေါ်ပြီး အကြံအစည်ပြု ပြုတဲ့ အကြံအတိုင်းလည်း အောင်မြင်ပါပေရဲ့။ သို့သော် အဖော်လုပ်တဲ့ လူဟာက ကတ္တရာစေးထဲမှာ ခြေချမိလို့ ခက်ရှာကြတာကိုးဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘိုးရွဲကို သတ်တာက မောင်မိုးသီးက သတ်တာလား၊ အဖော်လုပ်တဲ့ လူဟာက သတ်တာလားဗျ’

ရှား။ ။ ‘မောင်မိုးသီးက သတ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်ဟာက သတ်တယ် ထင်တယ်။ မိုးသီးက ရန်ငြိုးကြီးတာက ဘိုးရွဲတို့ အဖေအပေါ်မှာသာ ရန်ငြိုးကြီးတာကိုးဗျ။ အခန်းထဲမှာ သူ့ခြေရာတွေ နင်းထား ပုံကြည့်ရတာတော့ သူ့အဖော်က ဘိုးရွဲကို သတ်ထားနှင့်လို့ မိုးသီးက စိတ်ပေါက်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် နင်းထားတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သို့ပေမယ့် လွန်ပြီးတဲ့ အမှုမို့ သူမတတ်နိုင်လေတော့ အလောင်းကို အသာထားခဲ့ပြီး ပစ္စည်းတွေယူပြီး ထွက်သွားကြတာကိုးဗျ။ ကိုင်း သည့်ပြင် ခင်ဗျား ဘာများ သိချင်သေးသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သူ့အဖော်အကြောင်းပြောပါဦးဗျာ၊ သူ့အဖော်ဟာက လူထူး တစ်ယောက်ပဲ ထင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ထူးပါသော်ကောဗျာ၊ အင်မတန် ထူးတဲ့ လူပေါ့။ သို့သော် သူ့အကြောင်းခင်ဗျား နောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် လျှောက်လာကြသဖြင့် ကြည့်မြင်တိုင်သို့ ရောက်လာ ကြရာ ၎င်းအရပ်၌ကားလမ်းအသစ် ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းလျက်ရှိသဖြင့် ခွေးလည်း နံဘေးမှ လျှောက်၍ ပြေးသွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှ ကြာလေလျှင် ခွေးလည်း လမ်းနံဘေးတွင် ရပ်လျက် ရှိသော လှည်းငယ် ကလေးသို့ ပြေးသွား၍ လက်ခြေတို့ဖြင့် ကုတ်ခြစ်ကာ မြည်အော်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းလှည်းငယ်မှာ အခြားမဟုတ် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ လမ်းများ ပြင်သည့်အခါ ကတ္တရာစေးများကို ထည့်၍ အရည်ကျိုသော လှည်းငယ်ကလေးပင် ဖြစ်လေကြောင်း။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဤမျှလောက် အပင်ပန်းခံ၍ လိုက်လာပြီးနောက်မှ ဤကတ္တရာစေး လှည်းငယ်တွင် လမ်းဆုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်စံရှားမှာ အလွန်တရာ စိတ်ရှုပ်သော မျက်နှာထား နှင့်ရှိသည်တွင်ကျွန်တော်လည်းဤတစ်ခါမှလှောင်ပြောင်ရန်အခွင့်ပေါ်သဖြင့် လှောင်ပြောင်ကာ

ရယ်မောလျက် ရှိစဉ် မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်အား အရေးမယူဘဲ ခေတ္တ ဦးခေါင်းကို ဖျောက်ခါ စဉ်းစားတွေဝေစွာ ရှိနေပြီးနောက်

‘သြော် သိပြီဗျို့၊ လာ လာ ခုနင်က ဘက်ပတစ်ကောလိပ်ကျောင်းနားက လမ်းဆုံမှာ ဘော်ဘီ အစဉ်းစားရ ကျပ်နေတဲ့နေရာ သိတယ်မဟုတ်လား အဲဒီက စပြီး သူမှားလာတာပဲ’ ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း ခွေးကို ခေါ်၍ ယခင်က နေရာသို့ ပြန်သွားကြရလေ၏။

ထိုနေရာသို့ ရောက်လျှင် မောင်စံရှားလည်း ခွေးကို အနံ့ခံစေပြန်ရာ ဘော်ဘီလည်း လမ်းဆုံရှိ မြေကြီးများကို နမ်းရှုပ်ကာ အနံ့ခံပြီးနောက် ယခင်ကကဲ့သို့ မြောက်ရပ်သို့ မသွားဘဲ တောင်စူးစူးသို့ ပြေးလွှား လိုက်သွားပြန်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တောင်စူးစူးသို့ ဓာတ်ရထားလမ်းအတိုင်း လိုက်လာကြပြန် သဖြင့် မော်တင်လမ်း သို့ရောက်လျှင် ဘော်ဘီလည်း တစ်ခုသော တိုက်ရှေ့၌ ပတ်ချာလှည့်၍ မြေ၌ အနံ့ခံပြီးနောက် အနောက်သို့ လှည့်၍ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းပြေးလေ၏။ ရေဆိပ်သို့ ရောက်လျှင် ဘော်ဘီ လည်း ရေစပ်သို့ ရောက်အောင် နှာခေါင်းနှင့် မြေကြီးနှင့် ကပ်ကာ ပြေးသွားပြီးနောက် ရေစပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေရာပျောက်သွားသည့် လက္ခဏာနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို မော်ကြည့်ကာ မကြံတတ်အောင် ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားက ‘လာဗျို့၊ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ် ရိပ်မိပြီ’ ပြော၍ ယခင်က ခွေးရပ်၍ ပတ်ချာလှည့်ကာ ရှိခဲ့သော တိုက်သို့ သွားရာ ၎င်းတိုက်၌ကား ‘မော်တော်ဘုတ်ငှားရန် ရှိသည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့လေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ၎င်းတိုက်တွင်းရှိ ကုလားမယားနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်အား မေးမြန်းကြည့်ရှုသဖြင့် သိရှိရသည်မှာ ၎င်း ၏ ခင်ပွန်းအပွဒူလာမှာ မနေ့မနက် မလင်းခင်အချိန်ကပင် လူတစ်ယောက်က ငှားရမ်းသွားသဖြင့် မော်တော်ဘုတ်နှင့် လိုက်ပါသွားကြောင်း၊ မော်တော်ဘုတ်ငှားလာသူမှာ သစ်သားခြေထောက်တစ်ဘက်တပ်လျက် ရှိကြောင်း။ မနေ့ကတည်းက ထွက်သွားသည်မှာ ယခုတိုင် ပြန်မလာသေးသဖြင့် စိတ်မအေး ရှိနေကြောင်း၊ ၎င်းသစ်သားခြေထောက်နှင့် သူမှာ မသွားမီ တစ်ရက်ကပင် လာရောက်၍ မော်တော်ဘုတ် အလိုရှိကြောင်းကို ပြောပြီးလျှင် စရံငွေပေး ၍ထားနှင့်ကြောင်း ၎င်းနှင့်အဖော် တစ်ယောက်ပါသည်ကို မိမိ မမြင်ကြောင်း၊ မော်တော်ဘုတ်မှာ အဝါရောင် ဆေးသုတ်၍ ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အခြားမော်တော်ဘုတ်များနှင့်မတူ၊ အလွယ်တကူနှင့် သိမြင်နိုင်ကြောင်းများနှင့် မိန်းမကြီးက ပြောဆိုလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း ၎င်း၏ ကလေးအား မုန့်ဖိုး နှစ်ကျပ်မျှပေးပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီးတွင် ကျွန်တော်က ‘ကိုင်း ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားဖြင့် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် သည့်ပြင်မော်တော်ဘုတ်တစ်စင်းငှားပြီး လိုက်မှာပေါ့’

ရှား။ ။ ‘သည်နည်း မကောင်းသေးဘူးဗျ၊ သည့်ထက်ကောင်းတဲ့ နည်းရှိသေးတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်ကို ပြောပြီး ရေကြောင်းဘက်ပုလိပ် မော်တော် ဘုတ် နှင့် လိုက်မယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်လိုလည်း ကျုပ် မကြိုက်ဘူး၊ ကျုပ်က ကျုပ်နည်းနှင့် ကျုပ် လိုက်ပြီး နောက်ဆုံး သေချာပေါက်ရောက်မှ ပုလိပ်ကို ခေါ်ချင်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟိုအရင်က ရှမ်းပြည်နယ်က မနန်းစိန်တို့၊ အမှုတုန်းက ကျုပ်လက်ထောက်လေးတွေ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးတွေဟာလား’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲဗျာ၊ သူတို့ကတော့ ကျုပ်တို့၊ မရောက်နိုင်တဲ့နေရာ သူတို့၊ ရောက်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်တို့၊ မဝင်နိုင်တဲ့ နေရာမှာ သူတို့က အင်မတန် အသုံးကျတယ်ဗျာ၊ ကိုင်း ကိုင်း ညက တစ်ညလုံးလည်း မအိပ်ရဘူး၊ သည်ကနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့နော်၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ခင်ဗျား အလုပ်သွားဖို့ မရှိဘူး၊ ကဲ လာဗျာ အိမ်ပြန်ပြီး အမောအပန်းဖြေကြဦးစို့ရဲ့’

အိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်စံရှားလည်းအစေခံတစ်ယောက်ကိုစေလွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ လည်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှသည့်အလျောက် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးကြသည်တွင် လှေခါးမှ ဆူညံစွာ အသံကြားပြီးနောက်၊ နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသော ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးတို့သည် အိမ်ပေါ် သို့ ပြေးတက်လာ ကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားက ခေါင်လူကြီး ဂေါ်ရင်ဂျီကုလားကလေးအား

‘ဟေ့ အာပနား လာခဲ့ဦး၊ နောက်ကို ငါ ခေါ်ရင် မင်းတစ်ယောက်သာ အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့၊ ဥည့်ပြင် လူတွေ တိုက်အောက်က စောင့်နေပစေ၊ ကြားလား၊ ကိုင်း ကိုင်း သည်တစ်ခါတော့ အားလုံးတက်လာတာ ခပ်ကောင်းကောင်းပါပဲလေ၊ ကိုင်း မင်းတို့ အားလုံး နားထောင်ကြ’ ဟု ပြောသဖြင့် ကုလားကလေး တို့လည်း စိတ်တန်းကာ ရပ်တန့်လျက် ရှိကြလေလျှင်

ရှား။ ။ ‘မော်တင်လမ်း သိသလား’

ကုလားကလေးများ။ ။ (တပြိုင်နက် သွက်လက်စွာ) ‘သိတယ် အစ်ကို’

ရှား။ ။ ‘အေး မော်တင်လမ်းက စပြီး မြစ်ကြောင်းမှာ အထက်ဘက်ကို လူ ဆယ်ယောက်၊ အောက်ဘက်ကို လူဆယ်ယောက် ခွဲပြီး မော်တော်ဘုတ် တစ်စင်းကို တွေ့အောင် လိုက်ရှာရမယ်၊ မော်တော်ဘုတ်က ဆေးအဝါရောင် သုတ်ထားတယ်၊ မောင်းတဲ့ကုလားနာမည်က အပ္ပဒူလာတဲ့ ကြားရဲ့ လား’

ကုလားကလေးများ။ ။ (တပြိုင်နက်) ‘ကြားတယ် အစ်ကို’

ရှား။ ။ ‘မင်းတို့ တွေ့အောင် ရှာရော့၊ တွေ့ရင် ဟိုမှာ တစ်ယောက် အစောင့် ထားပြီး ငါ့ဆီလာ ချက်ခြင်း လာပြော၊ ကြားလား’

‘ကြားတယ် အစ်ကို’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း သွားကြတော့’ ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကုလားကလေးတို့လည်း ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်းပြေ ကြလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်မှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသည်ဖြစ်၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်မိရာ မောင်စံရှားမှာမူ အနည်းငယ်မျှ အိပ်ချင်စိတ် မရှိဘဲ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်း အဟောင်းများကို လည်းကောင်း၊ ဗဟုသုတ စာအုပ်ကြီးများကို လည်းကောင်း လှန်လှောကာ ရှာဖွေလျက် ရှိလေ၏။

ညနေ သုံးနာရီခန့် ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလေလျှင် မောင်စံရှားမှာ ပက်လက် ကုလား ထိုင်ပေါ်၌ ဆေးတံသောက်ကာစဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော် နိုးသည်ကို မြင်သည်နှင့်

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင် အိပ်ရေးဝပြီလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဝပါပြီဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား အိပ်တုန်းက ကျုပ် အချည်းနီး မဖြစ်ဘူးဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာများ တွေ့သလဲဗျာ’

ရှား။ ။ (အင်္ဂလိပ်သတင်းစာဖိုင်ဟောင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော်အား လှမ်း၍ ပေးပြီးနောက်) ‘ဟောဒီ မျက်နှာမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်း’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ကြည့်ရာ မြန်မာ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

စစ်မြေပြင်၌ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားခြင်းအကြောင်း

လွန်ခဲ့သည့် ဧပြီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် မက်ဆီဂိုတေမီယား စစ်မြေပြင်၌ မြန်မာစစ်သားတစ်ယောက် နှင့်အိန္ဒိယတိုင်းသား ကုလားစစ်သား သုံးယောက်တို့သည် ရန်သူလူမျိုး ဖြစ်သော တူရကီသူဌေး တစ်ဦးကို တိတ်တဆိတ် လက်ရဖမ်းဆီးပြီးလျှင်အထက်အရာရှိတို့ထံ ပို့သခြင်း မပြုဘဲ ၎င်းသူဌေး ကြီး ကို တိတ်တဆိတ် သတ်ဖြတ်၍ ၎င်း၏ပစ္စည်းဥစ္စာများကို လုယက်ယူငင်ကြကြောင်း၊ အဆိုပါ တရားခံလေးယောက်ကို ဆိုင်ရာက စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ ပြစ်မှုထင်ရှားသည် ဖြစ်၍ ၎င်းလေးဦးကို တစ်ကျွန်းသို့ ၁၀ နှစ်စီမျှကျခံစေရန်စီရင်ချက်ချမှတ်လိုက်ကြောင်း။ ပစ္စည်းများမှာအဖိုးများစွာထိုက် တန်ကြောင်းသိရှိရသော်လည်းတရားခံတို့ကသိုဝှက်၍ထားပြီးပြီဖြစ်သောကြောင့်စစ်ဆေးသော်လည်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း။

ကျွန်တော်။ ။ ‘သည်သတင်းစာ ၁၉၁၇ ခုနှစ်က သတင်းစာပါကလားဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တယ်။ အမှုဆိုရင်ဖြင့် လက်သည်ပေါ် မပေါ် ကျုပ်က သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း ထုတ်ပြီး ဖိုင်တွဲထားတာ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လားဗျ။ သည်ဖိုင်တွဲထဲမှာ ယခုတိုင် လက်သည်မပေါ်တဲ့ အမှု ၅၀ ကျော်လောက် ရှိတယ်ဗျ။ အခုလို တစ်ခါတစ်ခါတော့ ကျုပ် ဖိုင်တွဲဟာ အင်မတန် အသုံးကျတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းပါပေဗျာ၊ ဒါထက် သည်အမှုမှာ အမှုသည် နှစ်ယောက်အနက် ဟိုတစ် ယောက် အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ မြေပုံမှာပါတဲ့ ကုလား သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ဟာလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာလဲဗျ၊ ဟိန္ဒူကုလားထဲက မှတ်လို့လား၊ ဟိန္ဒူကုလားဖြင့် သည်လောက် ခြေထောက် သေးပါ့မလားဗျ။ ကိုင်း ကိုင်း ကျုပ် ဖွင့်ပြောမယ်။ ခင်ဗျား တွေးကြည့်စမ်း၊ သည်လူဟာ ခြေထောက် အင်မတန် သေးတယ်၊ ဖိနပ်လည်း ဘယ်တော့မှ စီးဖူးတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ အင်မတန်လည်း သန်စွမ်းတယ်၊ အဆိပ်လူးမြားလည်း အသုံးပြုတယ်၊ ကိုင်း ဘယ်လိုလူထဲကလဲဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းကောင်း မတွေ့တတ်ပါဘူးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း ခင်ဗျား တွေးနေရင် ကြာနေရောမယ်၊ ကြွက်လျှောက်ပေါ်က ဟိုစာအုပ်ကြီး လှမ်းစမ်းပါဦးဗျာ’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ‘ဂဏင်္ဂတီယာ’ခေါ် ဗဟုသုတအမျိုးစုံ ပါရှိသော စာအုပ်ကြီး လှမ်းယူပေးကမ်းလိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း စာအုပ်ကို လှန်လှောရှာဖွေရင်း

‘ကျုပ်တို့ မောင်မိုးသီးက တစ်ကျွန်းပြန်ဗျာနော်၊ ဟုတ်စ၊ ကိုင်း တစ်ကျွန်းက လူရိုင်းမျိုးများ ဖြစ်မလား ကြည့်စမ်းရအောင်၊ ဟော တွေ့ပြီဗျို့၊ ကိုင်း နားထောင်’ ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားလည်း စာအုပ်မှ ဖတ်၍ ပြရာ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

‘အင်ဒမန်ခေါ် တစ်ကျွန်းသားလူရိုင်းများအကြောင်း’

အင်ဒမန်ကျွန်းသား လူရိုင်းများတို့သည် အရပ် ၃ ပေမှ ၄ ပေမျှအတွင်းသာလျှင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်၌ အသေးငယ်ဆုံးသော လူမျိုးဟူ၍ ခေါ်ဆိုထိုက်ပေသည်။ ၎င်း လူရိုင်းများမှာမူ အလွန်တရာ ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်လှသည်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ် အစိုးရတို့သည် ၎င်းတို့အား ယဉ်ကျေးသော အမူအရာများကို သင်ကြားပြသပါသော်လည်း မတတ်နိုင်သည် ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ လက်လျှော့ကြရလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလူရိုင်းတို့မှာ ကျေးဇူးတင်တတ်သော လူမျိုးဖြစ်သဖြင့် မိမိတို့အားကျေးဇူးပြုဖူးသော သူတို့အားမူ အလွန်စွဲမြဲစွာချစ်ခင် တတ်ကြလေသည်။ ထိုသူတို့သည် အဆိပ်လူးသော မြားဆူးများကို ပြောင်းတံဖြင့်မှုတ်၍ ရန်သူများကိုလည်းကောင်း၊ တောသတ္တဝါများကိုလည်းကောင်း သတ်ဖြတ်ဖျက်ဆီးတတ် ကြလေသည်။ ထိုလူမျိုးတို့မှာ သေးငယ်သဖြင့် အချိုးအစားမကျသော ဦးခေါင်းများ လည်းကောင်း၊ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ဟန်ရှိသောမျက်စိများလည်းကောင်း၊ သေးငယ်သော လက်ခြေများ လည်းကောင်း ရှိကြလေသည်။

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပြီဗျို့၊ သည် မောင်မိုးသီးကလည်း တစ်ကျွန်းပြန်ဆိုတော့ ဟိုကျွန်းက လူရိုင်းတစ်ယောက်များ သူနှင့် အတူ ပါချင်ပါလာမယ်’

ရှား။ ။ ‘အင်း တည့်တည့်ပြောရင် ခင်ဗျား ရိပ်မိတယ်ပေါ့လေ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ရိပ်မိတာ မရိပ်မိတာ အပထားပါဦးဗျာ။ ဒါထက် အပနားတို့ဆီက ဘာသတင်းများ ကြားသေးသလဲ’

ရှား။ ။ ‘မကြားသေးဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း ကြားပါလိမ့်မယ် မနေပါဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါထက် ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ရရင် မကောင်းဘူးလား’

ရှား။ ။ ‘မလိုပါဘူးဗျာ၊ နေပါစေ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ခင်ဗျား နေရစ်ဦးဗျာ၊ ကျုပ်တော့ လမ်းလျှောက်ချေဦးမယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်လဲဗျ၊ မနှင်းညွန့်တို့ဆီကိုလား’

ကျွန်တော်။ ။ (အကြံကို သိသွားသဖြင့် မျက်နှာပူပူနှင့်) ‘ရောက်ကောင်း ရောက်ပါလိမ့်ဦးမယ် မှတ်တယ်၊ ဘာများ မှာလိုက်ဦးမလဲ’

ရှား။ ။ ‘မှာစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် မိန်းမတွေကို စကားကုန်မပြောနှင့်ဗျာနော်၊ ဘော်ဘီလည်း ခေါ် သွားပါဗျာ၊ ပြန်ပို့လိုက်ပါ။ မလိုပါဘူး’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်လည်း ခွေးကို ခေါ်ခဲ့၍ ကြည့်မြင်တိုင်သို့ ပြန်ပို့ပြီးလျှင် မနှင်းညွန့်အပေါ်၌ ယခင်က ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း မေတ္တာစိတ်စူးစိုက်လျက် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ယိုးမယ်ဖွဲ့ကာ အကြောင်းရှာ၍ အိမ်သို့ ဝင်ပြီးနောက် အမှုအကြောင်းများကို ဖြန်းသန်းကာ ရယ်မော ပြောဆို နေမိခဲ့ပါကြောင်း။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ၇ နာရီကျော်ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်ရာ မောင်စံရှား၏ ဆေးတံတိုနှင့် စာအုပ်မှာမူ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှိနေသော်လည်း မောင်စံရှားကို မမြင်သည်ဖြစ်၍ ရှာဖွေရာ မောင်စံရှားမှာ နက်နဲသော အမှုတို့၌ ဆင်ခြင် စဉ်းစားမြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ခေါင်းအုံးများကို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စုပုံကာ နေသာအောင် ခင်းကျင်းပြီးမှ ၎င်းတို့အပေါ်မှ ဆေးတံ အရိုးရှည်ကြီးကို သောက်ရှုလျက် တစ်ညပတ်လုံး မအိပ်မနေ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိလေ၏။

နံနက်လင်းသဖြင့် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ကျွန်တော်က ‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုစံရှား၊ ခင်ဗျား တစ်ညလုံး မအိပ်ပါပဲကလား’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဗျာ၊ ကျုပ်က အပြီးမသတ်မခြင်း အငြိမ် နေတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ရိုင်းလိုက်လေတယ်ဗျာ။ ဘာမဟုတ်တာကလေးနှင့် လာပြီး ထစ်နေတယ်၊ လူကိုလည်း သိပြီ၊ သူတို့စီးသွားတဲ့ မော်တော်ဘုတ်ကိုလည်း သိပြီ။ ဒါနှင့်တောင် ကိစ္စချောပြီး မဖြစ်တာ၊ ကျုပ် ခံပြင်းလှတယ်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း သည်နည်းနှင့် မရလျှင် သည့်ပြင်နည်းနှင့် လိုက်ရမှာပေါ့လေ၊ တတ်နိုင်ပါဘူး’

၎င်းနေ့ ညနေ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တိုက်မှ ပြန်လာလျှင် မောင်စံရှားလည်း အိမ်၌ မရှိနှင့်သည်ဖြစ်၍ စားပွဲ၌ ရှာဖွေ ကြည့်ရှုရာ ကျွန်တော်အတွက် အောက်ပါ အတိုင်း စာတစ်စောင် ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရပါကြောင်း။

မိတ်ဆွေကြီး ကိုသိန်းမောင်

ဤအမှု၌ စိတ်မချသည်ဖြစ်၍ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ချေပြီ။ ကျုပ် မပြန်လာမီ အကြောင်းထူး သည်ဖြစ်စေ၊ အပနားပြန်လာ၍ အကြောင်းကြားသည် ဖြစ်စေ ခင်ဗျား ဉာဏ်ရှိသလောက် စီမံနှင့်ပါလေ။

မောင်စံရှား

၎င်းည၌ ကျွန်တော်သည် ဤအမှု၏ အကြောင်းကိုသော် လည်းကောင်း၊ လက်ဦး အမှုရှင်ဖြစ်သူ ဆရာမ မနှင်းညွန့်၏ အကြောင်းများကို လည်းကောင်း၊ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှား၏ အကြောင်းများကို

လည်းကောင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် အိပ်ပျော်ပြီးနောက် အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်လည်း မနှင်းညွန့်၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲကာ သူ့ခိုးများ၏ နောက်သို့ အတင်း ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသဖြင့် မောပန်းသည်အခါမှ လန်၍ နိုးလာပါကြောင်း။

နံနက်လင်းလျှင် ကျွန်တော်သည် တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး မောင်စံရှား မပြန်လာသည်ဖြစ်၍ ပူပင်သော စိတ်ဖြင့် တိုက်ရှေ့၌ ရထားမောင်းသွားသည့်အခါတိုင်း မောင်စံရှားအမှတ်နှင့် မျှော်လင့်လျက်ရှိရာ ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် မြင်းရထားတစ်စီးသည် တိုက်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးနောက် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်သည် ယမန်နေ့ကကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို အထင်အမြင်ကြီးလျက် ဟန်ကြီးပန်ကြီး မရှိဘဲ အတန်ငယ် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်အား

‘မောင်စံရှားတစ်ယောက် မလာသေးဘူး မှတ်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မရှိဘူးဗျာ၊ စောင့်ပါဦးလေ၊ လာလုပါပြီ မှတ်တယ်၊ ထိုင်ပါဦးဗျာ’

ခိုင်။ ။ ‘ထိုင်သေးတာပေါ့လေ၊ ဒါထက် ကျုပ်မနေ့က သည်အမှုမှာ ထင်မြင်ချက်ကို ခင်ဗျား ကြားမိတယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ မဟုတ်ပြန်ဘူးဗျို့၊ ဘိုးကဲတို့လည်း လွတ်လိုက်ရပြီ၊ ကျုပ်တွေပုံ မကိုက်သေးဘူး၊ ဒါထက် ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ ကိုစံရှား တစ်ယောက်က တော်တော့ တော်တဲ့ သူငယ် တစ်ယောက်ပါပဲ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ နည်းနည်းကလေး အယူအဆ အရင်လိုတယ် မှတ်တယ်၊ သို့သော် သူ့ဟာက မှန်တာက များနေတယ်ဗျ၊ ခု မနက်ပဲ သူ့ဆီက တယ်လီဖုန်း ရတယ်၊ အိမ်က စောင့်နေပါတဲ့၊ သူ လာခဲ့မယ်တဲ့၊ တစ်ခုခုတော့ ခြေရာခံမိပြီ မှတ်တယ်ဗျ’ ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် လှေခါးမှ ခြေလှမ်း လေးလေးဖြင့် တစ်လှမ်းခြင်း တက်၍လာသည့် လူတစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကြားပြီးနောက် တံခါးကို ခေါက်သံကြားသဖြင့် ‘ဝင်ခဲ့လေ’ ဟု ကျွန်တော်က ခေါ်လိုက်ရာ အသက် ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်မျှရှိ အဝတ်များ၌ စက်ဆီများ စွန်းပေလျက် ရှိသည်ဖြစ်၍ စက်မောင်းသမားနှင့် တူသော ကုလားအဘိုးကြီး တစ်ယောက်သည် မောကြီးပန်းကြီးရှိသည့် အမှုအရာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ‘မောင်စံရှား ဆင်ဟိုင်း’ (မောင်စံရှား ရှိပါရဲ့လား) ဟု ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာဖြင့် မေးမြန်းလေလျှင် ကျွန်တော်လည်း မရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ ကုလားကြီးလည်း မိမိမှာ အခြားမဟုတ်၊ စက်ဆရာ အပွဒူလာဖြစ်ကြောင်း မောင်စံရှားက တွေ့လိုသည် ဆို၍ လာရောက်ကြောင်းနှင့် မပြောလို ပြောလိုနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အမှုနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း ကုလားကြီး အား သိလိုအားကြီးနှင့် မေးမြန်းရာ ကုလားကြီးက

‘ဆဗ္ဗလုပ် အခြားနိမ်း၊ မောင်စံရှား ဆဗ္ဗကို ဟမ်ဒစ်စနေ၊ မန်းကတား၊ မောင်စံရှားဆပ်ကို ကျွန်ုပ် ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်ုပ် မပြောဘူး’

ခိုင်။ ။ ‘ဒါဖြင့် စောင့်ဦး ဘိုင်’

ကုလားကြီး။ ။ ‘ကျွန်ုပ် မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်ုပ် ယခု ပြန်မယ်၊ သူ့သိချင်ရင် သူ့ဘာသာ သူ လာပေစေ၊ ကျွန်ုပ် ပြန်မယ်’ ဟု ပြော၍ တံခါးရှိရာသို့ သွားမည်ပြုလေလျှင် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင် လည်း အမှုနှင့် ပတ်သက်ကြောင်း သိသည်ဖြစ်၍ အကျိုးအကြောင်း သိလိုလှသည်နှင့် စိတ်အားကြီးစွာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ ကုလားကြီး၏လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ

‘နေဦး ဘာဘူကြီး၊ အမှုအကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောရမယ်။ မပြောဘဲ မသွားရဘူး၊ ပြောပြီးမှ သွားရမယ်၊ ပြန်ချင်ရင် မြန်မြန်ပြော’ ဟု ပြောလေလျှင် ကုလားကြီးလည်း အနည်းငယ် ဖယ်ရုန်းပြီးနောက် မရကြောင်း သိသည်နှင့်

‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားတို့၊ ကျွန်ုပ်ကို အတင်းဆွဲထားတယ်နော်၊ ကျုပ် မမံဘူး၊ တရားစွဲမယ်၊ ကောင်းပြီ’ ဟု ပြော၍ ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် မောင်စံရှားအား စောင့်ဦးမည်အဟန်နှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် ရှိရာ ကျွန်တော်နှင့် ဦးအုန်းခိုင်တို့လည်း ဆေးလိပ်များကို သောက်ရှုကာ ထွေရာလေးပါး စကားတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ ‘ဆေးလိပ်တစ်လိပ် ပေးကြစမ်းဗျာ’ ဟု ပြောသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အံ့ဩစွာနှင့် မော်၍ ကြည့်လိုက်ကြရာ ယခင်က ကုလားကြီးမှာ ကုလားမဟုတ်၊ မောင်စံရှား ဖြစ်ကြောင်းကို အံ့ဩစွာ တွေ့မြင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက်

‘ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရုပ်ဖျက်နည်း တော်တော်တတ်တယ်လို့တော့ ထင်မိပါရဲ့၊ သို့သော် သည်လောက် တောင် ကောင်းမှန်းတော့ မရိပ်မိပေဘူးဗျာ’

ခိုင်။ ။ ‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်မျက်စိတောင် လိမ်နိုင်ပါပေတယ်၊ ခင်ဗျား အသံထား ပုံက တကဲ့ကို နေရာကျတယ်ဗျို့၊ အသံက အက်လို့ ကွဲလို့၊ တကယ့် အဘိုးကြီး သံပဲ၊ သို့သော် ခင်ဗျား မျက်စိကြည့်ပုံတော့ ကျုပ်ရိပ်မိသလိုလို နည်းနည်းတော့ ရှိလိုက်ပါရဲ့၊ တော်ပါပေတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘တယ်လီဖုန်းကနေ ပြောတာ ခင်ဗျားလား’

ခိုင်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ခင်ဗျားအမှု’

ခိုင်။ ။ ‘နေရာ မကျပါဘူး၊ ဟိုနှစ်ယောက် ဖမ်းထားတာလည်း လွတ်လိုက်ရပါပြီ’

ရှား။ ။ ‘နှစ်ယောက် လွတ်လိုက်ရလျှင် သည်က နှစ်ယောက်အစား ရလိမ့်မပေါ့ဗျာ၊ မပူပါနှင့်၊ ဒါထက် ရေကြောင်း ပုလိပ်ဘက်က မော်တော်ဘုတ် မြန်မြန် တစ်စီး သည်ကနေ့ည လိုချင်တယ်ဗျို့’

ခိုင်။ ။ ‘ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါဗျာ၊ ရပါစေမယ်’

ရှား။ ။ ‘ပြီးတော့ ပုလိပ်နှစ်ယောက် ခပ်တောင့်တောင့်ထဲက ရွေးခေါ်ခဲ့ဗျို့’

ခိုင်။ ။ ‘စိတ်ချပါဗျာ၊ ပါပါစေမယ်၊ သည့်ပြင်ကောဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည့်ပြင်တော့ မောင်မိုးသီးကို ကျုပ်ဖမ်းလို့ ရှိလျှင် သူနှင့် ကျုပ်နှင့် မရှင်းလင်းတဲ့ အချက် ကလေးများ မေးဖို့ ကျုပ်အိမ်မှာ နာရီဝက်လောက် ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်’

ခိုင်။ ။ ‘စိတ်သာချပါဗျာ၊ လူသာ မိပါစေ၊ နာရီဝက် မကပါဘူး၊ တစ်နာရီ ပြောချင်တာ ပြောနေပါ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် သည်ကနေ့ည ၇ နာရီခွဲလောက် မော်တော်ဘုတ်နှင့် ထွက်ကြရအောင်၊ ၆ နာရီခွဲလောက်ကို ခင်ဗျား သည်အိမ် ရောက်အောင်လာခဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း ဒါပါပဲ’

၎င်းနေ့ ညနေ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် မောင်စံရှားနှင့် အတူတကွ ထမင်းစားသောက်ပြီးကြ၍ ခြောက်နာရီကျော်ခန့် ရှိလေလျှင် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း ရောက်လာ ရာ

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပြီလားဗျို့’

ခိုင်။ ။ ‘ပြီးခဲ့ပါပြီဗျာ၊ မော်တော်ဘုတ်က ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်မှာ’

ရှား။ ။ ‘ဦးအုန်းခိုင်၊ ခြောက်လုံးပြူးများပါရဲ့လားဗျို့’

ခိုင်။ ။ ‘ပါပါတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ယမ်းတောင့်များ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ထည့်ထားဗျို့နော်’

ခိုင်။ ။ ‘စိတ်ချပါဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း၊ ကျုပ်တို့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီ သောက်ဖို့ အချိန်ရှိပါသေးတယ် ဝမ်းနွေးအောင် သောက်လိုက်ကြဦးစို့ဗျာ’

၇ နာရီကျော်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့လည်း ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မော်တော်ဘုတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်

‘နံဘေးက မီးစိမ်းကြီးဟာ ပုလိပ်လှေမှန်း သိသာလှတယ်၊ ထုတ်ပစ်လိုက်ဗျာ’ ဟု ပြော၍ ပြောသည် အတိုင်း လိုက်နာပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်နှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့လည်း မော်တော်ဘုတ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

၎င်းနောက် မော်တော်ဘုတ် မောင်းသမားအား မောင်စံရှားက

‘ကိုင်း ဒလဘက်ကို မောင်းဟေ့’ ဟု ပြောသဖြင့် မော်တော်ဘုတ်လည်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် ဧရာဝတီကုမ္ပဏီ သင်္ဘောကျင်းသို့ ရောက်လေလျှင် မောင်စံရှားလည်း မော်တော်ဘုတ်ကို အံ့ကြီးဘက် ချောင်းဝတွင် ရပ်စေ၍ မီးများကို ငြိမ်းစေပြီးလျှင် ငြိမ်ဝပ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုနေ့သည်ကား လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်ဖြစ်သဖြင့် လမထွက်သေးသည်နှင့် တစ်မြစ်လုံး မှောင်မည်းလျက် ရှိရာ တုံကင်းများ ဆွဲသော သင်္ဘောငယ်တို့လည်း မီးတထိန်ထိန်နှင့် မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် ကူးသန်းသွားလာလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် မောင်စံရှားအား

‘ကိုင်း၊ ကိုစံရှား၊ ခင်ဗျား ခြေရာခံပုံကလေး တစ်ဆိတ် ပြောပြစမ်းပါဦးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဪ၊ ဟုတ်ပေတယ်၊ သည်လိုဗျာ၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကုလားကလေးတွေ အရှာခိုင်းတော့ သည်မော်တော်ဘုတ်ဟာ ဆေးရောင်ကလည်း ထူးထူးခြားခြားမို့လို့ အနီး အနားမှာ ရှိလျှင်ဖြင့် ဧကန္တသူတို့ တွေ့ရမယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ကျုပ် အကောင်ကလေးတွေကလည်း ကျုပ် သင်ပြီးထားလို့ အင်မတန် မျက်စိစူးတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့လည်း မော်တော်ဘုတ်ကုလားရဲ့ မိန်းမ ပြောချက်အရ လင်းခါနီးမှ သူတို့ထွက်သွားတယ် ပြောလေတော့ ကျုပ်တို့ လူဟာ မလင်းခင် ခရီးသွားပြီး မိုးလင်းတဲ့အခါမှာ ပုန်းခိုပြီး နေမယ်ဆိုလျှင် ဧကန္တ ခရီးဝေးဝေးကြီး မရောက်နိုင်ဘူး၊ ခရီးဝေးဝေး မရောက်သေးလျှင်လည်း မုချ ကျုပ်လူစု တွေ့ရမယ်၊ ယခု ဘာကြောင့် မတွေ့ပါလိမ့်မလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်တော့ အကြံတစ်ခု ရတဲ့အတိုင်း ကုလားလို ဝတ်၍ သင်္ဘောကျင်းထဲ သွားပြီး ထောက်လှမ်းစုံစမ်းကြည့်တော့ မင်းဘုရားများက မော်တော်ဘုတ် ဆေးအဝါရောင်ကို အညိုရောင် ဖြစ်အောင်ပြောင်းပြီး သုတ်ထားနှင့်တာကိုးဗျာ၊ သည်တော့ မော်တော်ဘုတ်တော့ ကျုပ် ဒလချောင်းထဲမှာ တွေ့ရော၊ တွေ့စဉ်အခါက မော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိဘူး၊ မရှိလေတော့ အပ္ပဒုလာ ရှိတတ်ရာကို စက်ရုံက ကုလားတွေ မေးမြန်းပြီးလိုက်၊ လိုက်ပြီး အရက်ကလေး ဘာကလေးတိုက်၊ တိုက်ပြီး မေးကြည့်တော့ သည်ကနေ့ည ခရီးသွားမယ်ဆ

တဲ့အကြောင်း သိရတာကိုးဗျ၊ ဟိုလူစု အကြောင်းတော့ ကျုပ်မေးလို့ မရဘူး၊ ဘယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာလဲ သူလည်း သိပုံ မပေါ်ဘူး’

ခိုင်။ ။ ‘ဒါဖြင့်လဲဗျာ၊ ကျုပ်လိုတော့ သူတို့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်တက်ရမဲ့ နေရာက စောင့်ပြီး ဖမ်းရောပေါ့’

ရှား။ ။ ‘ဘာရမလဲဗျာ။ မောင်မိုးသီးက သာမညလူ မဟုတ်ဘူး၊ လူပါးဗျ၊ သည်လိုများ မော်တော် ဘုတ်နားက စောင့်မယ်ဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ခိုင်။ ။ ‘ဒါဖြင့်ဗျာ အပ္ပဒူလာကို ဇွတ်တွယ်ပြီး သူတို့ ရှိရာ လိုက်အပို့ခိုင်းမယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်နည်းလဲ မရဘူးဗျ၊ ကုလားက ပိုက်ဆံများများရတာနှင့် အေးပြီး နေတယ်၊ သူ့လူတွေ ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သူ့အရေးလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လဲ မသိဘူး၊ သူ့ကပ်လို့ အလကား ရှိမှာ ပေါ့ဗျာ’

ခိုင်။ ။ ‘ဟုတ်ပါရဲ့လေ၊ ခင်ဗျားနည်း အကောင်းဆုံးပါပဲ၊ နောက်ဆုံးကျမိရင်လဲ ပြီးတာပါပဲလေ၊ မိသာမိပါစေ ဆုတောင်းရတာပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲဗျာ။ ၉ နာရီကျော် သွားပြီကော၊ မပေါ်လာသေးပါကလား’

ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးလည်း ဒလချောင်းဝမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာ၍ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ကူးမည်ပြုလေရာ မောင်စံရှားလည်း မီးဖြင့် ရုတ်တရက် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အညိုရောင်ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်မောင်းသမားအား ၎င်း၏ နောက်သို့ မီအောင် လိုက်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မီးရောင်ဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် ၎င်းမော်တော်ဘုတ်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသည့် လက္ခဏာနှင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ မကူးဘဲ မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိကြောင်း သိရှိလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း ပုလိပ်ဓာတ်မီးကို ၎င်းမော်တော်ဘုတ်သို့ တည့်တည့် ထိုးစေလျက် မျက်ခြေမပြတ်အောင် နောက်မှ ခြေရာခံ ၍ လိုက်စေရာ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်မှာ စက်ကုန် ခုတ်လျက် ရှိသဖြင့် အလွန်လျင်မြန်စွာ ရေပေါ်ပျံ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ မိပါမည်လောဟု စိုးရိမ်မကင်း ရှိနေကြရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်ကို စက်ကုန် ခုတ်စေသည်ဖြစ်ရာ လှေငယ်လည်း ရေထဲ၌ ထိုးသွားသဖြင့် ရေပန်းတို့သည် လှေဦးမှ ပန်းထွက်လျက် ရေတွင် နစ်မြုပ်မည်ကဲ့သို့ ကြောက်မက်ဖွယ် ခုတ်နှင်၍ လိုက်လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ နှစ်စင်းလုံး အစွမ်းကုန် ခုတ်နှင်၍ သွားကြသဖြင့် ပထမ၌ အတောင် နှစ်ရာခန့်ဝေးရာမှ အတောင် တစ်ရာမျှသာ ကျန်ရှိတော့ သည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ လှေသည် ၎င်းတို့၏ လှေထက် လျင်မြန်ကြောင်း ထင်ရှားလျက် တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း နီး၍ နီး၍ လာခဲ့ရာ အတောင် ငါးဆယ်ခန့်မျှ ကျန်တော့သည့်အခါတွင် သင်္ဘောတစ်စီးသည် တုံကင်း နှစ်စီးကို ကြီးဖြင့်ဆွဲလျက် ကျွန်တော်တို့ မော်တော်ဘုတ် နှစ်စီးအကြားမှ ဖြတ်၍ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ လှေမှာ သင်္ဘောငယ်ကို ဝင်၍ တိုက်မည်ဆဲ ဆဲရှိသည်တွင် မတိုက်မိစေရန် လျင်မြန်စွာ ကွေ့လိုက်ရာ မော်တော်ဘုတ်ကလေးမှာ ရေတွင် နစ်မြုပ်၍ တစ်ခါတည်း အစတုံးချေတော့မည်ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်လောက်အောင် စောင့်ခဲ့၍ သွားလေ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်လေလျှင် အင်စပိတ်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့လည်း အလွန်တရာ စိတ်ပေါက်လျက် တုံကင်းများကို ကျော်ကွင်း၍

တဖန် ရှေ့မော်တော်ဘုတ်နောက်သို့ လိုက်ကြပြန်ရာ ထိုအခါ၌မူ အတောင် နှစ်ရာကျော်ခန့်မျှ ကွာခြား၍ သွားပြန်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ မိလျှင်မိစေ မမိလျှင် ရေနစ်၍ သေစေဟု အောက်မေ့ကြလျက် စက်ကုန် နှင်ပြန်ပြီးလျှင် လိုက်ပြန်ရာ မော်တော်ဘုတ် နှစ်စီးလည်း နီး၍ နီး၍ လာပြန်သဖြင့် နောက်ဆုံးအတောင် နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာလျှင် ကွာခြားလေတော့၏။ ထိုအခါ အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း မီးရောင်ကို တည့်တည့် ထိုးစေလျက် မော်တော်ဘုတ်ဦးမှ နေ၍ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ကို ရပ်တန့်ရန် အကြောင်းနှင့် ဟစ်အော်ကာ အမိန့်ပေးလျက် ရှိရာ လူတစ်ယောက်လည်း ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ နောက်သို့ လှည့်၍ ကျွန်တော်တို့အား လက်သီးကို ဆုပ်ကာပြလေ၏။ ထိုခဏ၌ မြောက်အိုနှင့် တူသော လူပုကလေးတစ်ယောက်လည်း ထိုသူ၏ အနီး၌ ထိုင်နေရာမှ ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်လျက်ရှိရာ

ရှား။ ။ ‘ဟိုအကောင် ပုကလေးမြင်ကြရဲ့လား၊ ဒီအကောင် လက်များလှုပ်လို့ ရှိရင် ခင်ဗျား ခြောက်လုံးပြူးနှင့်သာ ပစ်လိုက်ဖို့နော်၊ ဦးအုန်းခိုင်’

၎င်းနောက် စက်ကုန်နှင့်၍ လိုက်ပြန်သဖြင့် လှေတစ်စီးစာမျှသာ ကွာဝေးကြလေလျှင် ယခင်က လူပုကလေးလည်း ရုတ်တရက် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော အရာတစ်ခုကို ပါးစပ်တွင် တွေ့ပြီးလျှင် မှုတ်လိုက်သည်တွင် ဦးအုန်းခိုင်၏ ခြောက်လုံးပြူးလည်း ခိုင်းခနဲ မြည်ပြီးနောက် လူပုကလေးလည်း လက်ကို မြှောက်ပြီးလျှင် လည်၍ သွားပြီးမှ မြစ်ထဲသို့ ကျသွားလေ၏။

ထိုခဏ၌ ၎င်းတို့၏ မော်တော်ဘုတ်လည်း ရုတ်တရက် ကမ်းဘက်သို့ ဦးလှည့်၍ ခုတ်သွားရာ ကျွန်တော်တို့၏ လှေဦးနှင့် ၎င်းတို့၏ လှေပဲ့မှာ တစ်ပေခန့်မျှသာလျှင် လွတ်သွား၍ အသည်းအေးခမန်း သီသီမျှလွဲ၍ သွားလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းတို့နောက်သို့ လိုက်ကြပြန်ရာ ၎င်းတို့၏ မော်တော်ဘုတ် သည် ကမ်းသို့ ဦးဖြင့် တည့်တည့် ထိုးဝင်လေရကား ထိုအခါ၌ ဒီရေကျလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် နွံများတွင် ဦးစိုက်လျက် တင်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်လည်း ၎င်းတို့၏ လှေနှင့် နံဘေးချင်း ယှဉ်လျက် နွံတွင် ဦးစိုက်ကာ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လေ၏။

ထိုခဏ၌ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ပေါ်မှ လူလည်း လှေပေါ်မှ ခုန်ချ၍ ကမ်းပေါ် သို့ ခြေကျင် တက်ပြေးမည် ပြုရာ ထိုသူ၏ သစ်သားခြေထောက်သည် နွံတွင် ကျ၍ နေသဖြင့် မနှုတ်နိုင်ဘဲ ရှိသည်ဖြစ် သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လွယ်ကူစွာ ဖမ်းဆီးကြရလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ဘုတ် နှစ်စင်းကို တွဲလျက် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်လာကြရာ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ဦးမှာကား သံသေတ္တာတစ်လုံးသည် သံကြိုးများနှင့် ချည်နှောင်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့သဖြင့် ၎င်းသည်ကား ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများ ပါရှိသော သံသေတ္တာတည်းဟု တွေးမိကြ ရလေ၏။

၎င်းသေတ္တာပေါ်၌ကား သစ်သားခြေထောက်နှင့်လူသည် လက်ထိပ်ခတ်ကာ ပုလိပ်နှစ်ယောက်၏ အလည်တွင် မှိုင်ကာ ထိုင်လျက် ရံဖန်ရံခါ ပုလိပ်သားတို့အား မိမိ၏ လက်ထိပ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ ရှိနေသဖြင့် မောင်စံရှားက

‘ယောက်ျားကပဲ ကိုမိုးသီးရယ်၊ သည်လောက် အားငယ်လို့ ဖြစ်နိုင်ရိုးလား၊ ရော့ဗျာ ဆေးလိပ်များ သောက်ပါဦး’ ဟု ပြော၍ ဆေးလိပ်များ တည်ပြီးလျှင်

‘သည်လောက်တောင် ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ် ကြံစည်ပြီးလာခဲ့ရ။ နောက်ဆုံးကျမှ မိသွားတယ် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပေတာပလေ’

မောင်မိုးသီး။ ။(မောင်စံရှားပေးသော ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်လျက်) ‘ဝမ်းနည်းဆို ဘာပြောဖို့ ရှိသလဲဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မောင်ဘိုးရွဲ့ကို သတ်တာ ကျွန်တော် မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ မြစ်ထဲကျသွားတဲ့ အရိုင်းကောင်ကလေးသတ်တာပါ။ ကျွန်တော်က လွန်ပြီးမှ သိပါတယ်ဗျာ၊ သည်အတွက် ကောင်ကလေး ကိုတောင် လက်သီးနှင့် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပိတ်ပြီး ထိုးမိပါသေးတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါတော့ အပြစ်လည်း မတင်နှင့်လေ၊ ခင်ဗျားက ကြီးနှင့် တွယ်ပြီးလာနေတုန်း သူ့ခမျာက မောင်ဘိုးရွဲ့ကို သည်နည်းနှင့် မကိုင်လျှင် ဘယ်နည်းနှင့် ကိုင်နိုင်မလဲ’

သီး။ ။ ‘ခင်ဗျားက တကယ်မျက်စိနှင့် မြင်သလိုပဲ၊ တယ်သိပါကလား၊ သည်လိုဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ တက်တဲ့အချိန်က သည်အခန်းထဲမှာ မောင်ဘိုးရွဲ့ မရှိတဲ့ အချိန်မှန်းပြီး တက်တာပဲဗျာ၊ အခါတိုင်းတော့ သည်အချိန်မှာ သူ လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်းတဲ့ အချိန်ပဲ၊ ဟိုညကမှ သူသေချင်လို့ မဆင်းတာဘဲ၊ သို့သော် ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ မှန်မှန်ပြောပါတယ်၊ တကယ်လို့ ဘိုးရွဲ့တို့ အဖေကိုထွန်းကျော်သာ ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သတ်ပြီးသားပဲ၊ ချမ်းသာ မပေးပါဘူး၊ ကြီးပေးရုံမကလို့ ဆယ်ခါ ပြန်ပေးစေ၊ မကြောက်ပါဘူး၊ သို့သော် သူ့သားများအပေါ်မှာတော့ ရန်ငြိုး မရှိပါဘူးဗျာ၊ မတော်တဆ ဟိုအကောင်ကလေး နောက်လို့ ဖြစ်သွားရတာပဲ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား အခန်းထဲ ရောက်တော့ ဘိုးရွဲ့ သေနှင့်ပြီပေါ့လေ’

သီး။ ။ ‘သေနှင့်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဆိပ်လူးမြားတဲ့ခင်ဗျာ၊ ပြင်းထန်လိုက်တာ၊ ကျွန်တော် အခန်းထဲ ကြီးနှင့်တက်လာတော့ လူသေကောင်ကြီးက သွားကြီးဖြီးပြီး ကျွန်တော့်ကြည့်ပြီး ရယ်သလို ထိုင်နေလိုက် တာ တော်တော်တောင် လန့်သွားသေးတာကိုး ခင်ဗျာ၊ မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သည်ပစ္စည်းတွေဟာကို ကျိန်စာသင့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ထင်ပါရဲ့။ သူ့ရောက်ရာ လူ့လက်မှာ လိုက်ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ခင်ဗျာ၊ သူဌေး ယာကုတ်လည်း အသက်သေရှာရော ဦးထွန်းကျော်လည်း ပိုင်သာ ပိုင်ရတယ်၊ တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းသာရဘူး၊ အခု ကျွန်တော်လည်း လက်ထဲ ရောက်ခါရှိသေး၊ တစ်ကျွန်းလား၊ ဘယ်လား ပြန်ရောက်ရချေဦးတော့မယ်’

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်တို့၏ မော်တော်ဘုတ်လည်း ပန်းဆိုးတန်းတံတားသို့ ဆိုက်ရောက်လှ နီးလေလျှင် မောင်စံရှားက

‘ကိုင်း ကိုမိုးသီး ရောက်လည်း ရောက်တော့မယ်၊ ကျုပ်တို့ အိမ်လိုက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးဗျာ၊ သည်ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ပုံရလို့ ဦးထွန်းကျော်နှင့် ခင်ဗျားနှင့် ဘယ်ပုံ အရှုပ်အရှင်း ရှိကြတယ်ဆိုတာ ကြားစမ်းပါရစေဗျာ။ ကျုပ်က ပုလိပ် မဟုတ်ပါဘူးဗျ’

သီး။ ။ ‘ပြောချင်လှချေရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အင်မတန် ပြောချင်ပါတယ်၊ သို့သော် ကျွန်တော် လိုက်ခွင့်ရပါ့မလား’

ရှား။ ။ ‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောပြီး အတိုင်းဗျာနော်၊ ကိုအုန်းခိုင်’ ဟု ပြော၍ အင်စပိတ်တော်အား ကြည့်လိုက်လေလျှင် အင်စပိတ်တော်သည် ခွင့်မပေးလိုသော်လည်း ပြောမိသည့် စကားဖြစ်သဖြင့်

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သို့သော် တယ်ကြီး မကြားစေနှင့်ဗျာနော်’ ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်မိုးသီးက မောင်စံရှားအား

‘ခင်ဗျား ပုလိပ်လည်း မဟုတ်ဘူး ပြောတယ်၊ ကျုပ်နာမည်လည်း ခင်ဗျား သိတယ်၊ ပုလိပ်တွေ ပေါ်မှာ လည်း ဩဇာရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဗျာ’ ဟုမေးသဖြင့် မောင်စံရှားက ‘ကျုပ် မောင်စံရှားပါဗျာ’ ဟု ပြောလျှင် ထိုသူလည်း

‘ဪ ကျုပ် ကြားဖူးတယ်ဗျာ၊’ ပြောလျက် မောင်စံရှားကို ချီးမွမ်းသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ကာ ရှိနေလေ၏။

ည ၁၁ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်တို့ အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေလျှင် ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့် အင်စပိတ်တော်တို့လည်း အတူတကွ လိုက်ပါလာကြသည် ဖြစ်ရာ မောင်စံရှားလည်း ကော်ဖီနှင့် မုံ့သေတ္တာများကို အားလုံးအား ကျွေးမွေးပြီးနောက် စားသောက်ပြီးကြလျှင်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုအုန်းခိုင်၊ သေတ္တာကြီးဖွင့်စမ်းဗျာ၊ ဘာများ ပါသလဲ ကြည့်စမ်း ကြရအောင်’

ပုလိပ်သား။ ။ ‘သေ့ကော ဆရာ’

ခိုင်။ ။ ‘မောင်မိုးသီး သေ့ပေးလိုက်ကွယ်’

သီး။ ။ ‘ရေထဲ ချပစ်ခဲ့ပြီ၊ ငုတ်ချေပေတော့’

ခိုင်။ ။ ‘တယ်ညစ်တဲ့ အကောင်ကိုး၊ ကဲ ဘိုးမို့တို့ အတင်း ဖွင့်ကြဟေ့’

ထိုအခါ ပုလိပ်နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သံသေတ္တာကို ချွေးများကျအောင် ဖွင့်ကြရာ အတန်ကြာမှ သေတ္တာသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွား၍ သေတ္တာတွင်းသို့ ငုံ့ကာ ကြည့်ကြသည်တွင် ကျောက်သံပတ္တမြားဟူ၍ တစ်ခုမျှ မရှိသည်အဖြစ်ကို တွေ့ရှိ ရလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးတို့လည်း မောင်မိုးသီး၏ မျက်နှာကို တပြိုင်နက် ကြည့်လိုက်ကြရာ မောင်မိုးသီးမှာ ရယ်မောလျက် ရှိသည်ကို တွေ့သဖြင့် အင်စပိတ်တော်က ‘မင်း ဘယ်နှယ်လုပ်တာလဲ ဟေ့အကောင်’

သီး။ ။ ‘အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ အပင်ပန်းခံပြီး ကျုပ်က သည် ပစ္စည်းတွေကို လက်ထဲမရောက် ရောက်အောင် ထောင်မကြောက် တန်းလဲ မကြောက် ကြီးလဲ မကြောက်ဘဲ လိုက်ပြီးလာခဲ့၊ လက်ထဲရောက်ကာမှ ခင်ဗျားတို့က ဝင်ပြီး နောက်ယှက်တာများ ကျုပ်က အလွယ်တကူနှင့် အပ်လိမ့်မယ် ထင်ကြသလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ မော်တော်ဘုတ်က ကျုပ်တို့ကို လိုက်လို့ မလွတ်မှန်းလဲ သိရော ကျုပ်လည်း သေတ္တာဖွင့်ပြီး ကျောက်တွေ စိန်တွေ တစ်ဆုပ်စီ တစ်ဆုပ်စီ မြစ်ထဲ ကြဲပစ်ခဲ့ရ၊ အသဲတောင် နာလိုက်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ရှာချင်လျှင် ရှာကြပေတော့ တစ်မြစ်လုံးနဲ့နေတာပဲ’

ခိုင်။ ။ (မယုံကြည်လည်း မယုံကြည်၊ စိတ်လည်း ပျက်လှသော မျက်နှာထားနှင့်) ‘မညာပါနှင့်ကွယ်၊ မင်းပစ်ချင်လျှင် သေတ္တာပါ ချပစ်ခဲ့ရောပေါ့၊ မညာပါနှင့်ကွယ်’

သီး။ ။ ‘သေတ္တာပါ ချခဲ့လျှင် သည်လောက် အဘိုးထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ ငုပ်ပြီး စမ်းယူမှာပေါ့ဗျာ၊ ရရှိလားဗျာ။ ခင်ဗျားတို့လောက် ပါးလို့’

ခိုင်။ ။ (ဆုငွေ မရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အမျက်ထွက်သော မျက်နှာထားနှင့်) ‘ဟေ့အကောင် မင်းလုပ်ပုံ မတရားဘူးကွယ်၊ တကယ်ဆိုတော့’

သီး။ ။ (ထိုင်ရာမှ ထ၍ မီးထွက်မတတ် ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၍) ‘ဘာမတရားသလဲဗျာ၊ ဘာများ မတရားသလဲဗျာ၊ ကျုပ် အသက် ကျုပ်စွန့်ပြီး ရှာထားတဲ့ ပစ္စည်းကို သူများ မစားသောက် စေချင်လို့ ကျုပ်လွှင့်ပစ်တာ ကျုပ် ဘာမတရားသလဲဗျာ၊ သည်ပစ္စည်းများ သူများ စားရစ်ရမယ်ဆိုလျှင် ကျုပ်အသက် ဆယ်ပြန် အသေခံမယ်ဗျာ၊ စားခြင်းစားလျှင် ကျုပ်သာ စားမယ်၊ ကျုပ် မစားရလျှင် ရေစားပေစေဗျာ၊ လူစားတာ ကျုပ် မကြည့်နိုင်ဘူး၊ နားလည်လား’ ဟု ပြောလျက် အမျက်ကြီးလှသော မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေလေလျှင် မောင်စံရှားလည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍ ထိုသူ၏ ကျောကို သပ်လျက် ‘ကိုင်း ကိုင်း ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သို့သော် ခင်ဗျား အဖြစ်အပျက်လဲ ကျုပ်တို့ ကြားရအောင် ပြန်ပြောဦးမှပေါ့ဗျာ။ ကြားပါရစေဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့လဲ’

သီး။ ။ ‘ခင်ဗျားတစ်ယောက်ဖြင့် တော်တော်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ကြားချင်လျှင်ဖြင့် ကျုပ် ပြောရတာပေါ့’ ဟု ပြော၍ မောင်မိုးသီးသည် အမျက်ပြေလျက် ဆေးတစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ သောက်ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြန်ပြောလေ၏။

‘သည်လိုပါဗျာ၊ ကျုပ်က အထက်ချင်းတွင်း ဟုမ္မလင်းမြို့သားဗျာ၊ ငယ်ကတည်းက အမိများ အဖများကို တော်တော် ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ အကောင်ကလေးပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်လဲမလုပ်ချင်ဘူး၊ အိမ်မှာလဲ ကူဖော်လောင်ဖက် မရဘူး၊ ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်၊ ထန်းရည်သောက် နွားခိုး၊ တကယ့်လူဆိုး လုပ်နေခဲ့တာပေါ့လေ၊ ဟိုနယ်မှာတော့ မိုးသီးတို့ မိုးပေါက်တို့ ဆိုလျှင် လူတိုင်း ကြောက်ကြရတာကိုးဗျာ၊ သည်လိုနှင့် ဆိုးဆိုးပေပေ လေလေလွင့်လွင့်နှင့် နေခဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးအတွင်းမှာ စစ်မှုထမ်းဖို့ အစိုးရက လူအစုမှာ ရွာကလဲတွန်း၊ သူကြီးကလဲ တွန်း၊ မြို့အုပ်ကလဲ တွန်း၊ ဝိုင်းပြီး တွန်းကြလေတော့ ကျုပ်လဲပဲ နယ်မှာ ကြာကြာနေလျှင် ခက်ချေရဲ့လို့ စစ်ထဲလိုက်မိခဲ့တာကိုးဗျာ၊ လိုက်ပြီး စစ်မြေပြင်မှာ အမှုထမ်းပြီးနေတုန်း ဖြစ်ချင်တော့ တစ်ညမှာ ကျုပ်နှင့် ကုလားသုံးယောက်နှင့် တွဲပြီး ကင်းစောင့် ကြတာကိုးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကုလားသုံးယောက် အမည်က မာမက်ဆင်၊ ဝါဟစ်ခန်၊ နတင်ဆင်တဲ့ မဟုတ်လား’

သီး။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲ၊ ဩော် ဟုတ်ပေတယ်၊ ခင်ဗျားက ကိုစံရှားပေကိုးဗျာ၊ ဒါနှင့် သည်ညက သည်လိုဗျာ၊ ကင်းစောင့်တော့ သည်အနားက လေးယောက်တစ်စု၊ ပြီးတော့ ကိုက်သုံးရာ ခွာပြီး ဟိုအနားက လေးယောက်တစ်စု၊ တဲကလေးတွေနှင့် တစ်စု တစ်စု စောင့်ကြတာကိုးဗျာ၊ လေးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က နားပြီးနေလျှင် နှစ်ယောက်က သေနတ်ထမ်းပြီး တဲရှေ့က ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ကြတာကိုးဗျာ၊ တူရကီ စစ်တပ်ကလဲ ကျုပ်တို့နှင့် မဝေးလှဘူးဗျာ၊ ခေါ်လိုက်လျှင် ကြားရမတတ်ဘဲ၊ ဒါနှင့် ညဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကုလားတစ် ယောက် နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ကြလို့ တဲရှေ့မှာ ဆုံကြပြီး လွန်အသွားမှာ ကျွန်တော့် ပခုံးကို ဖြုန်းခနဲဆို နောက်ကနေ ဆွဲတဲ့ပြီး သဲပေါ်မှာ လှဲလိုက်ပါရောဗျာ၊ လှဲလိုက်လို့ ကျွန်တော်လည်း ပက်လက်ကလေး လှန်ပြီးနေတုန်း ကျွန်တော့်အဖော် ကုလားသုံးယောက်က ကျွန်တော့် အနားမှာ တစ်ယောက်က ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ပိတ်၊ တစ်ယောက်က လက်နှစ်ဖက် ချုပ်ထား၊ တစ်ယောက်က သေနတ်အော်လန်ချွန်နှင့် ကျွန်တော့်ရင် တွေ့တဲ့ပြီး ‘မာဒေးဂါး’ တဲ့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျာ။ လရောင်ကလဲ အင်မတန် ကောင်းလေတော့ အော်လန်ကုလား မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရ၊ သူ့မျက်နှာထားကြည့်ရတာ

တကယ့်ကို ကျွန်တော့် ‘မာဒေးဂါး’ မယ့် လက္ခဏာပဲ ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကုလားစကား နည်းနည်းပါးပါး တတ်တာနှင့် အော်လျှင်ဖြင့် သတ်ချေရဲ့လို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေလိုက်ပါတော့။ ခုနက်က အော်လန်ချွန်နှင့် ကုလားက သူတို့ အကြံကို ကျွန်တော်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်မှာ ငွေများများကြီး ရမယ်တဲ့။ မလိုက်လျှင်ဖြင့် ခုချက်ခြင်း သတ်ပြီး သဲထဲမှာ မြုပ်ပစ်လိုက်မယ်တဲ့ ပြောတာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်လည်း ငွေရမှာကို သည်လောက် မက်မောလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ကလေးတစ်ချောင်း နှမြောတာနှင့်၊ မရယ်ပါနှင့်ဗျာတို့။ လူအဘိုးမတန်ပေမယ့် ကိုယ့် အသက်တော့ ကိုယ်နှမြောသေးတာကိုးဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဒါကြောင့် ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပြောသာပြောပါ’

သီး။ ။ ‘သည်တော့မှ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းမေးတော့ သူတို့က တော်တော်ကြာလျှင် တူရကီစစ်တပ်ဘက်က ကုလားသူဌေးတစ်ယောက် လာလိမ့်မယ်တဲ့။ လာတဲ့အခါမှာ သူတို့ ဘယ့်နှယ်ပဲ လုပ်လုပ်၊ ကျွန်တော်က အသာကလေးကြည့်နေရမယ်တဲ့။ ပြီးတော့ကာ ရစရာရှိတဲ့ ငွေကို ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် အညီအမျှ ခွဲဝေပြီး ယူကြမယ်တဲ့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်က နဂိုကလဲ ခပ်မိုက်မိုက်ဟာမို့ ငွေရမဲ့ လမ်းဆိုတော့ သူတို့အကြံကို လိုက်ဖို့ သဘောတူမိတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် သဘောတူပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အခြေမပျက် သေနတ်ထမ်းပြီး လမ်းလျှောက်နေခဲ့ကြ။ ၁၁ နာရီထိုးလို့လဲ မပေါ်လာ၊ ၁၂ နာရီထိုးလို့လဲ ဘယ်သူမှ မပေါ်လာ၊ နာရီပြန်တစ်ချက်၊ နှစ်ချက်၊ သုံးချက် ထိုးသားတော့ ကျွန်တော့် ကုလားတွေက လာမှ လာပါ မလားလို့ နေမထိ၊ ထိုင်မထိ ဖြစ်ကုန်ကြ တာကိုးခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လူးလာခပ်ပြီး နေကြတုန်း ဖြန်းခနဲဆို သုံးနာရီခွဲ ကျော်ကျော် လောက်မှာ လေချွန်သံ တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ကြားလိုက်ရတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကုလားတွေက ‘အာတား၊ အာတား’နှင့် ပါးစပ်က ရွတ်ပြီး ငြိမ်နေကြ၊ တော်တော်ကလေးကြာတော့ ကုလား လူပုကလေး တစ်ယောက် ဟောဟိုက သံသေတ္တာကိုင်တဲ့ပြီး တဲထဲ ပြေးဝင်လာတာကိုး ခင်ဗျ။ ကုလားမျက်နှာ ကြည့်ရတာက ကြောက်ပုံရလိုက်တာ ခင်ဗျ။ တစ်သက်မှာ သည်လောက်ကြောက်တဲ့လူ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူးပါဘူး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကုလားတွေက ဒီကုလားကို တဲထဲခေါ် သွား၊ တဲထဲရောက်တော့ သူတို့ ကုလားကို စီရင်ကြမယ်လို့ ကြံကြတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တော့ ဝတ္တရားမပျက် တဲပြင်က စန်ဒလီ စောင့်နေတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် တဲထဲမှာ ၁၅ မိနစ်လောက် တိုးတိုးနှင့် ပြောပြီး တော်တော်ကြာတော့ ခုနက်က ကုလားလူပုကလေးက အလန်တကြားနှင့် တဲပြင် ထွက်ပြေးလာပါရော ခင်ဗျ။ ကုလားလူပုလေးက ပုပုဝဝကလေးနှင့် ပြေးလာလိုက်တာ ခင်ဗျ။ ခြေတံက တိုပေမဲ့ ခြေနှုတ်က သွက်လေတော့ မြန်လိုက်တာ ခင်ဗျ။ နောက်က ခြေတံရှည်ကြီးနှင့် ကုလားက ဓားကိုင်ပြီး လိုက်လာတာ မမိနိုင်ဘူး ခင်ဗျ။ လကလဲ သာလေတော့ လရောင်မှာ ကုလားပုကလေးဟာ အသက်ဘေး ကြောက်ရှာလွန်းလို့ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာရှာတာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အခုတောင် မျက်စိထဲ မြင်မိပါသေးရဲ့ ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော့်အနားလဲ ရောက်ကရော ကျွန်တော်က ကုလားကလေးကို သနားသော်လည်း သူ့ပစ္စည်း လိုချင်တာတစ်ကြောင်း တကယ်လို့ သူလွတ်ပြီး ပြေးနေရင်လဲ ကျွန်တော်ပါ ဒုက္ခရောက်ရမှာ မြင်တာက တစ်ကြောင်းကြောင့် သူ့အသက်ကို မငဲ့ညှာနိုင်ဘဲ ကျွန်တော်ထမ်းပြီး လျှောက်နေတဲ့ သေနတ်နှင့် သူ့ခြေထောက်တို့ကလေး နှစ်ချောင်းကြား ကန့်လန့်ပြီး လှဲလိုက်တာ ကုလားကလေးလည်း အွတ်ခနဲဆို မြေကြီးပေါ် လိမ့်သွားရှာပါရော ခင်ဗျ။ ဒီလို လိမ့်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် သူ့နောက်က ဓားကိုင် ပီး လိုက်လာတဲ့ ကုလားက သဲပေါ်မှာ ဒူးထောက်တဲ့ပြီး ကုလားပုရင်ဝကို ဓားနှင့် စိုက်လိုက်တာ တစ်ချက်မှ မအော်နိုင်ရှာဘူး။ ကုလားပုကလေး အသက်ထွက်ရှာပါရော ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသား တဲထဲမှာ တွင်းတူးပြီး ကုလားပုကလေး အလောင်းကို မြုပ်၊ မြုပ်ပြီး တဲထဲက သူ့သံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ကြ တာကိုးခင်ဗျ။ ဖွင့်လိုက်တော့ ခင်ဗျ။ လရောင်မှာ လှလိုက်တဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ အင်မတန် အရည်ကောင်းတာကိုး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ဖြင့် သည်ကျောက်မျိုးတွေ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူးဘူး ခင်ဗျ။ ငါးရတီလောက်စီရှိတဲ့ စိန်ကြီးတွေက ၃၇ လုံး ခင်ဗျ။ ကျောက်နီက ၂၁ လုံးခင်ဗျ။ မြက ၃၉ လုံးခင်ဗျ။ ပုလဲက ၉၇ လုံးခင်ဗျ။ သည်ပြင် ကျောက်တွေ ကျွန်တော်မမြင်ဘူးတဲ့ ကျောက်ဆန်း

တွေ ဆိုတာတော့ မှနေတာပဲ ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တွေ တစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ သရေများ ကျအောင် ကိုင်ကြည့်ကြပြီး၊ ဘယ်ဟာက ဘယ်နှစ်လုံးဆိုတာ စာရင်းမှတ်၊ မှတ်ပြီး သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ကြတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် မနက်မိုးလင်းပါရော ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘နေပါဦးဗျ။ သည်ကုလားပုကလေးက ဘာကိစ္စ လာတာတဲ့တုံး’

သီး။ ။ ‘သည်ကုလားပုကလေးက ကျောက်ကုန်သည်တဲ့ ခင်ဗျ။ သဲကန္တာရထဲခရီးသွားရာမှာ ဓားပြတွေ တိုက်လို့ လူစုကွဲပြီး ထွက်မိထွက်ရာ ထွက်ပြေးလို့ တူရကီ စစ်တပ်ထဲ ရောက်သွားသတဲ့ ခင်ဗျ။ ရောက်တော့ တူရကီစစ်ဗိုလ်က သူ့မှာ ပစ္စည်းတွေပါတာ ရိပ်မိလေတော့ ကြံစည်မယ် လုပ်လေတော့ သူက မသင်္ကာတာနှင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဘက် ကူးလာခဲ့ရာတာပဲ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ကုလား တစ်ယောက်နှင့် နေ့ခင်းကတွေ့လို့ သူတို့ စီမံပြီးထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်ကုလားက ‘အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ် များဟာ အင်မတန် တရားသဖြင့် ရှိကြောင်း၊ ရန်သူပြည်သားဖြစ်သော်လည်း စစ်သား မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် ဘယ်လိုမှ မလုပ်တတ်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းများပါလျှင်လည်း စိုးရိမ်ဖို့မရှိကြောင်း ဘာကြောင်းနှင့် ပြောပြီး နေ့ခင်းကတည်းက နူးထားပြီးသားဆိုကိုးခင်ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျားကြောက်လို့ ရှင်ကြီးကိုး ရှင်ကြီး ကျားထက်ဆိုးဆိုတာမျိုး ကျနေတာကိုး ခင်ဗျ’

သီး။ ။ ‘ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါနှင့် မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း စခန်းပြောင်းရပါရော ခင်ဗျာ။ ပြောင်းရတော့ ခုနက်က သံသေတ္တာကို ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းကလေးတွေထဲ ဝှက်ပြီး ယူသွားကြ တာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ကာ သူတို့ ကုလားတပ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတပ်နှင့် ကွဲသွားပါရော ခင်ဗျာ။ ကွဲပေမယ့် တပ်သာ ကွဲတယ်။ သူတို့ တပ်ရော ကျွန်တော်တို့ တပ်ရော ကိုင်ရုံမျိုး ရောက်ကြကိုး ခင်ဗျ။ သည်အတွင်းမှာ ကုလားတွေက ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ထားတယ်။ သေ့တော့ သူတို့ ယူထားတယ် ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် ကိုင်ရုံမျိုးလဲ ရောက်ပါရော။ ကျွန်တော်လည်း ပစ္စည်းတွေ ထိန်းသိမ်းရတာ ဝန်လေးတာနှင့် လေးယောက်သား သဘောတူ၊ ပလီပျက်ကြီး တစ်ခုထဲ သွားပြီး မြှုပ်ကြတာကိုး ခင်ဗျ။ မြှုပ်ပြီး မြှုပ်တဲ့နေရာနှင့် ဘာနှင့် သေသေချာချာ ပုံစံတွေ ဘာတွေ ဆွဲပြီး တစ်ယောက် တစ်ခုစီ ယူထား ကြတာကိုး ခင်ဗျ။ ယူထားပြီး ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသား၊ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မပြစ်မှားပါဘူး။ တစ်ယောက်တည်း ကောင်းစားဖို့ ဘယ်အခါမှ မကြံစည်ပါဘူးရယ်လို့ သစ္စာရေ အမျိုးမျိုး သောက်ကြရတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်လိုလဲ ဝှက်ပြီးရော ဘာမှ မပြောနှင့် နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းပါရော ခင်ဗျ။ ဖမ်းပုံက သည်လိုတဲ့ ခင်ဗျ။ တူရကီစစ်ဗိုလ်ကြီးက သူ့စစ်တပ်က ဧည့်သည် သူဌေးတစ်ဦး ပျောက်သွားကြောင်း ပျောက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘယ်အချိန် ဘယ်နှစ်နာရီမှာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ထဲက ဘယ်တဲကို ဝင်ပြီး သွားကြောင်း မြင်လိုက်တဲ့ သက်သေနှင့်တကွ စာရေးပြီး တိုင်တန်းတာကိုး ခင်ဗျ။ တိုင်တန်းတော့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချတဲ့ နေရာမှာ တူးဖော်ပြီး ရှာတော့ ကုလားပုကလေး အလောင်းကို တွေ့တာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသားကို ဖမ်းပြီးစစ်၊ စစ်တော့ ကျွန်တော်တို့က ကွယ်၊ ကွယ်ပေမယ့် အလောင်းကြီးက ထင်ရှားနေလေတော့ ပြစ်မှု ထင်ရှားလို့ တစ်ကျွန်းကို ဆယ်နှစ်စီ ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချလိုက်တာကိုးခင်ဗျ။ ချလိုက်ပြီးတဲ့နောက် ဂျပန် ဒါ နှစ်ယောက်နှင့် စစ်သားလေးယောက် စောင့်ကြပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လေးဦးကို သင်္ဘောနှင့် တင်ပြီး တစ်ကျွန်းပို့လိုက်တာကိုး ခင်ဗျ’ ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်မိုးသီးလည်း ဆေးလိပ်ကို တောင်း၍ မီးညှိပြီး နောက် ဆက်လက်၍ ပြောပြန်သည်မှာ

‘ဒါနှင့် သင်္ဘောပေါ်လိုက်သွားကြတော့...’

ခိုင်။ ။ ‘နေပါဦး၊ ပစ္စည်းတွေတော့ မဖော်ဘူးလား’

သီး။ ။ ‘ဘယ်က ဖော်မလဲဗျာ၊ ဖော်ပေမယ့် လွတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ၁၀ နှစ် ထောင်ကျခံပြီး လွတ်တဲ့နေ့ကျမှ ဖော်ယူပြီး ပျော်ပျော်ကြီးနေကြမယ်လို့ အားခဲထားနှင့်ကြတာကိုး ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘အင်း ဟုတ်ပါပြီ၊ ဆိုပါဦး’

သီး။ ။ ‘ဒါနှင့် သဘောပေါ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြပ်တဲ့ ဂျပဒါ နှစ်ယောက်က သည့်ပြင် သဘောစီးများနှင့် ဖဲရိုက်ကြတာကိုးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့တော့ဖြင့် မမြင်ရပါဘူး၊ နောက်မှ သိရပါတယ်၊ သိပုံကတော့ သည်လိုခင်ဗျ။ တစ်ညဟာတော့ ကျွန်တော်က အိုက်အိုက်ရှိတာနှင့် သဘော ကုန်းပတ် ပေါ်မှာ တက်ပြီး လေညှင်းခံရင်း’

ခိုင်။ ။ ‘မင်းတို့ ထွက်ဖို့ အခွင့်ရသလား’

သီး။ ။ ‘သံခြေကျဦး နှစ်ဆင့် ခပ်လျက်ပါ ခင်ဗျာ၊ သည့်အပေါ် ရေလယ်ခေါင်ကြီးမှာ ဘာတတ်နိုင် မှာတုန်း၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲ တစ်ထောင့်မှာ ကုပ်ပြီး လကလေး ကြည့်ရင်း ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်လွမ်းဆွတ်ပြီး နေတုန်း လူနှစ်ယောက်လာတာ ဦးထွန်းကျော်နှင့် ဦးသာဟန်တို့ကိုး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ မမြင်ဘူး၊ မမြင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ စကြံလျှောက်ရင်း စကားပြောနေကြတာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ ဦးထွန်းကျော်က

‘ကျုပ်တော့ ခက်ပြီဗျာ၊ ပါသမျှငွေလည်း ကုန်ပြီ၊ ကုန်တဲ့အပြင် ကြွေး ၅၀၀ လောက်တောင် ဟိုအကောင့်ဆီ တင်နေပြီဗျ။ ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ သည်ငွေကို သဘော မဆိုက်ခင် ဆပ်လျှင်ဆပ်၊ မဆပ်လျှင် ဆိုင်ရာကို တိုင်တန်းမယ်တဲ့ဗျ။ ကျုပ်မှာ ဆပ်စရာလည်း မရှိဘူး၊ ကျုပ်တော့ ရှက်တယ်၊ သေတော့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ မမိုက်ခဲ့ဘူးနှင့်’

ဦးသာဟန်။ ။ ‘မဟုတ်တာဗျာ၊ သည်လောက်နှင့် ဘာကိစ္စ ရှိရမှာတုန်း၊ ကျုပ်ဆီက လှည့်တာပေါ့၊ နက်ဖြန်ကျလျှင် ကော်ချင်ကော်မှာပါ’

ဦးထွန်းကျော်။ ။ ‘ကိုင်း နက်ဖြန်တစ်နေ့ ကော်လျှင်ကော်၊ မကော်လျှင်တော့ ကျုပ် လူ့ပြည်မှာ မနေတော့ဘူး၊ ကျုပ်သားတွေ ကျုပ်ရှက်လှတယ်ဗျာ’ လို့ ပြောပြီး သူတို့ နှစ်ယောက် ထွက်သွားတာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော့်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောတဲ့ စကားကြားပြီး အကြံပေါ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် နက်ဖြန်ကျတော့ မနေ့က အချိန်မှာ မနေ့က နေရာနား ကျွန်တော်သွားပြီး စောင့်နေ ပြန်တာကိုးခင်ဗျ။ နေပြန်တော့ တော်တော်ကြာတော့ ဦးထွန်းကျော် တစ်ယောက်ထဲ ပေါက်လာတဲ့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ် စကြံလျှောက်ရင်း အင်မတန် စိတ်ရှုပ်တဲ့ အမူအရာနှင့် ဆေးလိပ်ကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် ဖွာနေတာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ ကျွန်တော်က အနားကပ်တဲ့ပြီး

‘ဦးထွန်းကျော် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စကားကလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း တိုင်ပင်ပါရစေ ခင်ဗျာ’ လို့ ပြောတော့ သူက ‘ဘယ်သူလဲဟေ့ မောင်မိုးသီးလား၊ ဘာကိစ္စလဲ’ တဲ့၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ မြုပ်နှံထားရှိကြောင်း၊ သည်ပစ္စည်းများ ဆိုင်ရာကို အပ်နှံရလျှင် တစ်ကျွန်း ကျဖို့ နှစ်များလျော့ပေါ့မည် ထင်ကြောင်းနှင့် စမ်းပြီး ကျွန်တော်က ပြောကြည့်တာကိုး ခင်ဗျ။ သည်တော့ သူက ‘မင်းပစ္စည်းတွေက အဖိုးဘယ်လောက် တန်သလဲကွဲ့’ တဲ့၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘အနည်းဆုံး ငါးသိန်းဖိုးလောက် ရှိလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ’ လို့ပြောတော့ သူက ‘ဪ ငါ သိပြီ၊ သည်အမှုက ရတဲ့ ပစ္စည်း တွေလား’ တဲ့၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘ဟုတ်တယ်ဆရာ’ လို့ပြောတော့ သူက ‘နေပါဦးကွယ် ဘယ်အရာမျိုးမဆို စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ပါ၊ အစိုးရကို ပြန်အပ်လို့လဲ မင်းမှာ အကျိုးရှိချင်မှ ရှိမှာကွဲ့၊ မရေရာဘူး၊ သည်တော့ ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လား ငါသိရအောင် မင်းတို့ အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်ပြောစမ်းပါဦးကွယ်’ လို့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျ။

‘ပြောတော့ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်ကို အကုန်အစင် ပြန်ပြော၊ ပြောပေမယ့် ပစ္စည်းမြုပ်ထားတဲ့နေရာတော့ ကျွန်တော် မပြောဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ပြောတာတွေ သူနားထောင်ပြီး အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၊ စဉ်းစားပြီးတော့ သူက ‘နေဦး မင်းဥစ္စာ ငါတစ်ယောက်ထဲတော့ မကြံတတ်ဘူး၊ ဦးသာဟန် ခေါ်ချေဦးမယ်’ ဆိုပြီး တော်တော်ကြာတော့ ဦးသာဟန်ဆိုသူ ခေါ်လာတာကိုး ခင်ဗျာ၊ ခေါ်လာတော့ ကျွန်တော်က ခုနင်ကအတိုင်း တစ်ခါ ပြန်ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို အပြောခိုင်းလို့ ပြောရပြန်ပါရော ခင်ဗျာ၊ ပြောပြီးတဲ့နောက် ဦးထွန်းကျော်က ‘ကိုင်း မင်းဥစ္စာ အစိုးရနှင့် ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရကို မအပ်လေနှင့်၊ ငါတို့ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်၊ ဘယ်လိုများ မင်းက ကူညီစေချင်သလဲ၊ ကူညီပြီး ငါတို့ကို မင်း ဘယ်လောက်ပေးမလဲ’ လို့ မေးတာကိုး ခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်နှင့်တကွ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ သုံးယောက်ကို လွတ်မြောက်အောင် ကူညီပါ၊ ကူညီပြီးတဲ့နောက် ပစ္စည်းတွေကို အညီအမျှ ခွဲဝေပြီး ယူပါမယ်လို့ ပြောတာကိုးခင်ဗျာ။

‘သည်တော့ သူက ‘လွတ်မြောက်ဖို့ ကူညီတာတော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ သို့သော် ခုချက်ခြင်း မင်းတို့ကို လွတ်အောင်တော့ ငါတို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးကွဲ့’ တဲ့၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘ခုချက်ခြင်း ဘာဟုတ်မလဲ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းပြောပါမယ်၊ တစ်ကျွန်းရောက်တော့ အကျဉ်းသမားများဟာ သည့်ပြင်ထောင်များမှာလို အင်မတန် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ကြီး မရှိ၊ ချောင်ချောင်ချိချိ အချိန်နှင့် သွားခွင့် လာခွင့် ရတယ်ဆို၊ ဟုတ်ကဲ့ မဟုတ်လား’ လို့ မေးတော့ ဦးထွန်းကျော်က ‘ငါတို့လဲ သည်လိုပဲ ကြားဖူးတယ်’ တဲ့ ခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ‘ကောင်းပြီ၊ သည်တော့ကာ ခင်ဗျားတို့က ဘင်္ဂလားဆီ၊ မာဒရပ်ဆီက ရွက်လှေကလေးတစ်ခုဝယ်၊ ဝယ်ပြီး စားနပ်ရိက္ခာတွေ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်အတွက် ပြည့်စုံအောင် တင်ခဲ့၊ တင်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ကျွန်းက ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုမှာ လာပြီး ကပ်၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက် ညအခါ ဆင်းလာပြီး ထွက်ပြေးကြမယ်၊ ကိုင်း ဘယ်နှယ်လဲဗျာ’ လို့ မေးတော့ ဦးထွန်းကျော်က ‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်စရာလဲ မရှိပါဘူး၊ သို့သော် မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မှန် မမှန်ကိုငါ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်းကြည့်ရလိမ့်မယ်၊ စုံစမ်းကြည့်လို့ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်း ပစ္စည်းတွေ တွေ့လို့ ရှိလျှင် မင်းအကြံအတိုင်း ငါတို့လိုက်နာမယ်’ လို့ ပြောတာကိုးခင်ဗျာ။

‘သည်တော့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အကျဉ်းသမား ကုလားအဖော် သုံးယောက်ကို တိုင်ပင်ပါ ရစေဦး ဆိုပြီး တိုင်ပင်၊ တိုင်ပင်တော့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့ကလဲ သဘောတူရှာကြတာပါပဲ ခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ၊ ပစ္စည်းဝှက်ထားရာ အရပ်၏ မြေပုံကို ကူး၊ ကူးပြီး သူတို့ကိုပေး၊ ပေးပြီး ဦးထွန်းကျော်က တစ်ကျွန်းရောက်တော့ ခွင့်ခံပြီး သွားကြည့်၊ ကြည့်လို့ တကယ်ရှိလို့လျှင် ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လှေကလေးတစ်ခု ငှားပြီး စားရေရိက္ခာနှင့် အပြည့်အစုံ လာဖို့ကိုး ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် သည်အကြံအတိုင်း ခြောက်ဦးသား သဘောတူ သစ္စာရေသောက်ကြပြန်ပါရော ခင်ဗျာ၊ ကဲ တိုတို ပြောတော့မယ်၊ တစ်ကျွန်းရောက်ပါရော ခင်ဗျာ၊ ရောက်တော့ ဦးထွန်းကျော်က ခွင့်ခံပြီး ဥစ္စာကြည့်ရယ်လို့ သွားပါရော ခင်ဗျာ၊ သွားလိုက်တာ မပေါ်လာဘူး ခင်ဗျာ၊ မပေါ်လာတော့ နောက်တော့ ဦးသာဟန်ဆီ စာရသတဲ့၊ သူဖြင့် မကျန်းမာလို့ ခွင့်ခံပြီး မြန်မာပြည် ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် စာပြသေးတယ်၊ နောက်တော့ ဦးသာဟန်လဲ ပြန်သွားရော၊ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ကျွန်းအဖတ်တင်ပြီး ပစ္စည်းလဲဆုံး၊ လူလဲ မလွတ်နှင့် မွတ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့တာကိုးခင်ဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘယ်နှယ်ဖြစ်သလဲ၊ ဧကန္တ ဦးထွန်းကျော်ဆိုတဲ့ အကောင် ကျွန်တော်တို့ကို နှပ်တာပဲ၊ သည်တော့ တစ်သက်မှာ သူ့အပေါ် လက်စား မချေရလျှင် မနေဘူးဆိုပြီး လွတ်ကြောင်းချည်းပဲ ကြံစည်ခဲ့တာကိုး ခင်ဗျာ၊ သည်အခါကျတော့ ကျွန်တော်မှာ ပစ္စည်းလိုချင်လို့ သည်လောက်မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လူကို လက်စားချေချင်တဲ့ စိတ်လောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ သည်လိုနှင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ကြံစည်ပြီးနေခဲ့၊ တစ်လထက် တစ်လ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် ကူးပြီးသာလာခဲ့၊ အကြံကိုပဲ အထမမြောက်ခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သည်လိုရှိနေတုန်း တစ်နေ့သ၌တော့ တစ်ကျွန်းက လူရိုင်းကလေး တစ်ယောက် တောစပ်မှာ ဖျားပြီးလဲနေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးကလေး ဝါးကလေး ဝါသနာ ပါတာနှင့် ကုသပေးခဲ့၊ ပျောက်သွားရှာတာကိုး ခင်ဗျာ။

သည်တော့ သည်အရိုင်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပြီး ဘယ်အခါမှ မခွာဘူး၊ နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်နေတာကိုးခင်ဗျ။ ဪ ခါထက် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့် ခြေထောက်ဟာ အစက အကောင်းပါ ခင်ဗျာ၊ တစ်ကျွန်းရောက်တဲ့နေ့မှာမှ သစ်လုံးဖိမိလို၊ ဆေးရုံတက်ပြီး ခြေဖြတ်ပစ်ရလို၊ သစ်သားခြေထောက် တပ်ထားရပါတယ်၊ ဒါနှင့် ခုနင်က လူရိုင်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ချစ်ခင်ပြီး နေ့ရောညဉ့်ပါ အတူတကွ နေလေတော့ ကျွန်တော်လဲ သူတို့ ဘာသာစကား များတတ်ပြီး တစ်နေ့သည့်တော့ ကျွန်တော်က ထွက်ပြေးချင်တဲ့အကြောင်းများ တိုင်ပင်ကြည့်တာကိုးခင်ဗျ။ သည်တော့ သူက သူ့မှာ လှေတစ်စီး ရှိတယ်တဲ့၊ သည်လှေပေါ်မှာ အုန်းသီးတွေ၊ ဘာတွေ စားစရာတွေ များများဝှက်ထည့်ပြီး ဆိပ်ကမ်းက ချုံတစ်ခုမှာ ဝှက်ပြီးထားမယ်တဲ့၊ အခွင့်သာတဲ့ အခါမှာ ထွက်ပြီးပြေးလျှင် သူလည်း လိုက်ပါမယ်တဲ့ ပြောတာကိုး ခင်ဗျ။

‘သည်တော့ ကျွန်တော်လဲ သူ့အကြံအတိုင်း လိုက်ပြီး တစ်ညမှာ တစ်ကျွန်းက ဆရာ တပည့်နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးလာခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ။ လမ်းခရီးမှာ ရောက်လိုက်တဲ့ ဒုက္ခဆိုတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ ခင်ဗျ။ သေရသလောက်မှ မကောင်းပါဘူး၊ သည်လိုနှင့် တစ်လလောက် ဒုက္ခခံပြီး ကံအားလျှော်စွာ စင်္ကာပူရောက်၊ အဲဒီမှာ ပိုက်ဆံလေး ဘာကလေး ကူလီလုပ်ရှာပြီးမှ ရန်ကုန်ကို သင်္ဘောနှင့် ပြန်ခဲ့တာကိုးခင်ဗျ။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဦးထွန်းကျော်နေတဲ့ အရပ်ကိုရှာ။ ရှာလို၊ တွေ့ရော၊ တွေ့တော့ သူက အင်မတန် သတိနှင့် နေလေတော့ သူ့အသက်ဖြုတ်ဖို့ ကြံလိုက်မိ၊ မရဘူး ခင်ဗျ။ သည်လိုနှင့် နေတုန်း တစ်နေ့သည့် သူ့အသက်အသန် ဖြစ်နေတယ်လို့ ကြားရော၊ ကြားလို့ သူ့အိမ်ဝင်းထဲ မနဲကြံပြီး ဝင်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ရောက်ကရော သူလဲ အသက်ပျောက်ပါရော ခင်ဗျာ၊ သည်ညက ကျွန်တော် ဝင်ပြီး အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ မွေနှောက်ပြီး ရှာသေးတယ်၊ ရှာပေတဲ့ မတွေ့ဘူးဗျ။ မတွေ့လို့ အလောင်းမှာ စာတောင် ကပ်ထားသေးတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့သားများ တွေ့လေသလားလို့ သတင်းနားခံပြီးနေ၊ သူတို့လဲ မတွေ့ဘူးတဲ့ ခင်ဗျ။ တွေ့မဲ့တွေ့တော့ မျက်နှာကြက် ပေါ်မှာ သွားပြီး တွေ့သတဲ့၊ တွေ့ကြောင်းလဲ ကျွန်တော်ကြားရော၊ ကျွန်တော့် တပည့်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက် သွားတဲ့ပြီး သူ့ခါးမှာ ကြိုးချည်လွတ်လိုက်တယ်၊ တက်သွားလိုက်တဲ့အကောင် ခင်ဗျာ၊ တကယ့်မျောက်ကျနေတာပဲ၊ ဒါနှင့် အမိုးပေါ်က အပေါက်က သူဆင်း၊ ဆင်းတော့ ဘိုးရွဲက ကံဆိုးချင်တော့ အခန်းထဲမှာ ရှိနေရှာတာကိုး ခင်ဗျ။ ဒါနှင့် သူ့ဆိပ်လူးမြားဆူးနှင့် မှုတ်လိုက်တာ ပွဲခြင်းပြီးရှာပါရော ခင်ဗျာ၊ နောက်ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်က သူချပေးတဲ့ ကြိုးနှင့် တွယ်ပြီး တက်၊ တက်လာတော့ ဘိုးရွဲ သေနှင့်ရှာပြီ၊ သည်တော့ မတတ်နိုင်ပါဘူးလို့ ကောင်ကလေး နားသယ် တစ်ချက် နှစ်ချက် ပုတ်ပြီး သံသေတ္တာကိုချ၊ သေ့ကို ဘိုးရွဲအလောင်းက ယူ၊ ယူပြီး သံသေတ္တာကို ကြိုးနှင့် ပြတင်းပေါက်က လျှောချပြီး ကျွန်တော်ဆင်း၊ ဆင်းပြီး တပည့်ကျော်ကို ခြေရာလက်ရာ မကျန်ရစ်အောင်လို့ ပြတင်းတံခါး အပိတ်ခိုင်းပြီး လာတဲ့လမ်းက ပြန်ဆင်းစေခဲ့တာကိုး၊ ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ၊ မရှင်းတာ ရှိရင် မေးပါတော့’

ရှား။ ။ ‘သည်ကနေ့ည ဘာလုပ်မယ်လို့ မော်တော်ဘုတ်နှင့် ကူးသလဲ’

သီး။ ။ ‘ဪ သည်လို ခင်ဗျ။ သည်လောက်များတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သည်ပြည်မှာ ရောင်းလျှင် ကျွန်တော့်ပုံပန်းနှင့် ဘယ်သူကမှ ယုံကြည်မှာ မဟုတ်လေတော့ နက်ဖြန်ထွက်မယ့် သင်္ဘောနှင့် ဘင်္ဂလားလိုက်မယ်လို့ ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ဆိပ်လူးမြားအိတ်ကလေး တစ်ခု တွေ့တယ်၊ မြားတွေလဲ တွေ့တယ်၊ သည်ဟာ တွေ့တော့ ခင်ဗျား တပည့်ကျော်မှာ ပစ်စရာ မြား မရှိဘူး မှတ်တယ်။ သည်ကနေ့ညတော့ မော်တော်ဘုတ်ပေါ်ကနေပြီး ကျုပ်တို့ကို ပစ်သေးသကိုးဗျ။ ဘယ်က ရသလဲ’

သီး။ ။ 'မြားတွေ အကုန် ကျနေရစ်တယ်၊ ပြောင်းတံမှာ ထည့်ထားတဲ့ မြားဆူးတံ တစ်ချောင်းပဲ ကျန်တယ်'

ရှား။ ။ 'ဪ ဟုတ်ကဲ့လား၊ သည်ဟာ ကျုပ် မတွက်မိဘူးဗျို့၊' ဟု ပြောလျှင် အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းခိုင်လည်း ထိုင်ရာမှ ထ၍

'ကိုင်း ဦးစံရှား၊ တော်တော်လဲ အချိန်လင့်သွားပြီ၊ မေးစရာ ကုန်လောက်ပြီ မှတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ပါရစေဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါ။ မောင်မိုးသီး မိတာတော့ ခင်ဗျား ကျေးဇူးပေပဲ၊ သို့သော် ဆုငွေတော့ဖြင့် တယ်ကြီး ရဖို့ မမြင်ဘူးဗျို့၊ ပစ္စမြားတွေလဲ ဆုံးရှာပေပေါ့၊ ကိုင်း မေးစရာရှိသေးသလား'

ရှား။ ။ 'မရှိပါဘူးဗျာ၊ ညဉ့်လဲနက်ပါပြီ၊ ပြန်ကြပါတော့'

၎င်းနောက် အင်စပိတ်တော်နှင့် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့လည်း တရားခံကို ခေါ်၍ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြရာ ကျွန်တော်မှာမူ ၎င်းအမှုတွင် ရှေးဦးစွာ အမှုရှင် ဖြစ်သော ဆရာမ မနှင်းညွန့်ကလေး၏ ဆုံးပါးသော ပစ္စည်းဘဏ္ဍာများအကြောင်းကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ပစ္စည်းပင် မရှိသော်လည်း ၎င်း၏ အပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်မိသော မေတ္တာစိတ်သည် တိုး၍ တိုး၍ သာလျှင် လာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ မျက်နှာကလေးကို တရားရေး ထင်မြင်လျက် ရှိစဉ် မောင်စံရှားက 'ပစ္စည်းဆုံးပေမဲ့ သူငယ်မကလေးက တယ်ပြီး မိန်းမ ပီရှာပေတာကပဲဗျာ' ဟု ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ အကြံကို သိသွားသဖြင့် မျက်နှာပူပူနှင့် အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ရလေ၏။

၂။ မောင်စံရှားသည် အဘယ်ကြောင့် လူပျိုကြီးလုပ်၍ နေပါသနည်း

နွေရာသီအကူးဖြစ်သဖြင့် ပူပြင်းသော နွေအခါ၌ ညနေခင်းအချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှား တို့သည် သုံးထပ်တိုက် အမိုးပေါ် သို့ တက်ကြပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုစီနှင့် လေညှင်းခံ လျက် ရှိကြစဉ် ဥတုရာသီအကြောင်းမှစ၍ ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောဆိုလျက် ရှိကြရာ နောက်ဆုံး၌ မိန်းမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုရခြင်း၏ အကျိုးအပြစ် တို့ကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ထင်မြင်ချက်ပေးလျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒုက္ခများတာတော့ ဟုတ်တယ် ကိုစံရှားရဲ့၊ နို့ပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း အသက် လေးဆယ်ကျော်လို့ ငါးဆယ် ချဉ်းလာတော့ အိုမင်းမစွမ်း ရှိတဲ့အခါမှာ ကျောထောက် နောက်ခံ ဆိုတာလို့ သားသမီး တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိအောင်တော့ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုဦးမှ တော်မယ် ထင်တယ်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘သားသမီး ဆယ်ယောက် ရှိလို့ မိဘမှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ရတဲ့ သားသမီး ဘယ်နှစ် ယောက် ပါမယ် ထင်သလဲ၊ သားသမီး ရှိတဲ့ မိဘတွေ တစ်ရာရှိတဲ့ အနက်က ငါ့မှာ အားကိုးရတဲ့ သားတစ် ယောက် ရှိပြီ၊ သမီး တစ်ယောက် ရှိပြီလို့ ရဲရဲကြီး စိတ်ချရတဲ့ မိဘ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမယ် ထင်သလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါတော့ အဟုတ်သားပ၊ နို့ပေမယ့် သက်ကြီးရွယ်ရင် ဖြစ်တဲ့ အခါကျတော့ ကိုယ့်သွေး ကိုယ့်သားထဲက တစ်ယောက်တစ်လေ ရှိတယ် ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့ဗျ’

ရှား။ ။ ‘တန်ပါ မိတ်ဆွေ၊ သားသမီး လိုချင်လို့ မိန်းမယူတဲ့ လူရယ်လို့ ဘယ်မှာ ကြားဖူးလို့လဲ၊ မိန်းမကို ချစ်မိ ကြိုက်မိလို့ ယူကြရတာ မဟုတ်ဘူးလားဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားမှာတော့ သူတစ်ပါးလို့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စတင်ပြီး ချစ်မဲ့ ကြိုက်မဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လို့ တခြားအကြောင်းပြပြီး တိုက်တွန်း ရတာပဗျ’

ရှား။ ။ ‘မချစ်ဘူး၊ မကြိုက်ဘူးရအောင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အာသဝေါ ကင်းနေတယ် မှတ်လို့ လားဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နို့ ခင်ဗျား ချစ်ဖူး ကြိုက်ဖူးလို့လားဗျ’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ပက်လက်လှန်ကာထိုင်ရင်း အလွန်ဝေးကွာ သည့် အရပ်သို့ မျှော်၍ ကြည့်နေသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ ကြည့်နေပြီးနောက် သက်ပြင်းချလျက်

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားနှင့် သိကျွမ်းကြတာ လေးငါးခြောက်နှစ်ရှိသွားပြီ၊ ခင်ဗျားကို သည်အကြောင်း ကျုပ်တစ်ခါမှ မပြောဖူးသေးဘူး၊ သို့သော် နေဦး ကျုပ် ပြဦးမယ်’ ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် တိုက်မိုးပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ မောင်စံရှားသည် ဓာတ်ပုံ တစ်ခုကို ကိုင်လျက် တက်လာ၍

ရှား။ ။ ‘ရော့ ကိုသိန်းမောင်၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ သည်မိန်းမမျိုးကို ချစ်ကြိုက်ဖူးတဲ့ သူဟာ နောက်ထပ်ပြီး ချစ်နိုင် ကြိုက်နိုင်ပါဦးတော့မလားဗျာ’ ဟု ပြော၍ ဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်အား ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မျက်လုံးများ ပြူးလျက် ရှိနေမိလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား များစွာသော မိန်းမတို့သည် ချောကြပါ၏၊ လှကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုဓာတ်ပုံတွင် ပါရှိသော မိန်းမမှာ သာမညအားဖြင့် ချောမောလှပခြင်းထက် မိဖုရားသဖွယ် ခံ့ထယ် သိုက်မြိုက်စွာ ရှိသော ကိုယ်ဟန် အနေအထားနှင့် ချိုအေးကြည်လင် အလွန်လျှင် ချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာထားတို့သည် တစ်ဦးသောသူ၌ ရောနှောလျက် ရှိရာကား တစ်ခုသော ဂုဏ်ထူးသည် တစ်ခုသော ဂုဏ်ထူး၏ ကြိုက်သရေကို တိုးတက်စေလျက် ရှုမြင်သူတို့၏ စိတ်၌ ဖိုလှိုက် အံ့ဩဖွယ်ရာ တစ်ခုပင် မှတ်ထင်ရပေ၏။ ထိုထက် အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခုမှာ ထိုမိန်းမ၏ မျက်လုံးများ ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ မျက်လုံးတို့မှာ အထူးသဖြင့် ဉာဏ်ပညာ နက်နဲထက်မြက်ကြောင်း ထင်ရှားစေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ရုပ်ပုံပင်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းရုပ်ပုံကို ကြည့်မိသော သူတို့မှာ ထိုမိန်းမသည် ငါ၏ အသည်း နှလုံးချောင် အတွင်း၌ ခိုကပ် ပုန်းအောင်းလျက် ရှိသော စိတ်ကူး အကြံအစည်ကိုပင် သိရှိလေပြီတကားဟု ထင်မှတ် လောက်အောင် ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် မောင်စံရှားလက်သို့ ပြန်အပ်၍ ထိုမိန်းမ၏ အင်္ဂါရုပ်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလေရာ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော် ပြောဆိုသည့် စကားများကို နားထောင် သည့် လက္ခဏာ မရှိဘဲ ဓာတ်ပုံကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်ပြီးနောက် သက်ပင့်ရှု၍ ဓာတ်ပုံကို ရုပ်အင်္ကျီအိတ်၌ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဓာတ်ပုံရှင်အကြောင်းကို တဆိတ်လောက် မကြားရဘူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ (အဝေးသို့ မျှော်ကြည့်နေသည့် မျက်နှာထားမျိုးနှင့် တွေဝေကာ ရှိနေပြီးနောက်) ‘ဘယ်သူ့မှ ကျုပ် မပြောဖူးပါဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း စကားစပ်မိလို့ ပြောပြ ရဦးမှာပဲဗျာ’

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလှသော အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကို ပြော၍ ပြလေရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ စကားအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဝတ္ထုသွား အစီအစဉ်ကဲ့သို့ တည်ထွင်ပြီးလျှင် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အခန်းခန်းခွဲ၍ ရေးသားဖော်ပြလိုက်ပေသတည်း။

အခန်း ၁

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်အချိန်က တစ်ညသ၌ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် အရွယ်ခန့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်လှလင်ပျို တစ်ယောက်သည် မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ဂုဏ်တန်ရပ်ကွက်ရှိ တစ်ခုသော အိမ်ကြီး လသာခန်းတွင် သမီးရည်းစားဘာဝ ကြင်နာယုယသော အမူအရာနှင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအိမ်ကြီးသည်ကား မြို့ဝန်ဦးလူကလေး၏ အိမ်ကြီး ဖြစ်လေရာ မိန်းမပျိုကလေးမှာ ဦးလူကလေး၏ တစ်ယောက်တည်းသော သမီးဖြစ်၍ အမည်မှာ မိမိကြီး ဟူ၍ တွင်လေ၏။ မိမိကြီး၏ ဖခင်သည် မောင်ကျော်မြ၏ ဖခင်နှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် မောင်ကျော်မြသည် ထိုအိမ်သို့ ငယ်စဉ်အခါမှစ၍သွားလာ ဝင်ထွက်လေ့ရှိခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မြို့ဝန်ဦးလူကလေး သည်လည်း မောင်ကျော်မြသည် သူငယ်ချင်း၏ သားဖြစ်သည့်ပြင် စဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သည့် ဉာဏ်ပညာ နှင့်လည်း အထူးသဖြင့် ပြည့်စုံခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏သမီး ကြီးပြင်းသည့်အခါ၌ ၎င်းသူနှင့်ပင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားစေအံ့ဟု အကြံရှိခဲ့လေ၏။

မောင်ကျော်မြ၏ ဖခင်ကလည်း ထိုနည်းအတူ အကြံအစည်ရှိခဲ့ဟန် တူလေရာ သေခါနီးဆဲဆဲ၌ သူ၏သားအား ၎င်းအကြံအစည်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီးလျှင် အဖ၏ စကားကို နားထောင်ရစ်စေရန် အတန်တန် မှာထားခဲ့လေ၏။ မိမိကြီးမှာလည်း အရပ်အရည်အားဖြင့် လည်းကောင်း ဆိုဖွယ်ရာမရှိ ဖြစ်ရ

လေကား မောင်ကျော်မြမှာ ဖခင်၏ စကားကို လိုက်နာရန် များစွာ မခဲယဉ်းဘဲ ထိုအိမ်သို့ ရှေးကနည်းတူ ဝင်ထွက်သွားလာရင်းနှင့်ပင် တစ်နေ့သ၌ လူငယ်တို့ ဘာဝ ချစ်ကြိုက်ကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။

မောင်ကျော်မြမှာ ထိုအခါ၌ ကိုးတန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း စာရေးစာချီ အစရှိသော အစိုးရ အမှုထမ်း အလုပ်အကိုင်မျိုး၌ လုပ်ကိုင်ရန် မလိုလားသည်ဖြစ်၍ ဖခင်၏ အလုပ်ဖြစ်သော ပွဲစားလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းလုပ်ငန်းကိုလည်း မနှစ်သက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့သော အလုပ်မျိုးသည် မိမိ၏ အထုံဝါသနာနှင့် လျော်ညီသည်ကို ရွေးချယ်ရင် ဝတ်ကြေဝတ်ကုန်မျှသာလျှင် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်လျက် ရှိခဲ့လေ၏။

ယခုရေးသားဖော်ပြလျက် ရှိသော ညဉ့်အခါ၌ကား ဦးလူကလေး လင်မယားတို့သည် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်၏ အလှူမဏ္ဍာပ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခိုက် ဖြစ်သဖြင့် သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်တို့သည် အရေးကြီးသော အကြောင်းအရာများကို တိုင်ပင်လျက် ရှိနေသည့် လက္ခဏာနှင့် အိမ်ရှေ့လသာခန်းတွင် ရှိနေကြရာ

မိမိကြီး။ ။ ‘ကိုကိုမြကလဲ၊ ကိုကိုမြရယ် ဖွင့်ပြောရင်လဲ ပြောပြစမ်းပါရင်၊ ကျွန်မကို မယုံကြည် နိုင်လို့ စကားကုန် မပြောသလား ကိုကိုမြရဲ့’

မြ။ ။ (ရည်းစားသည်၏ လက်ကလေးကို ယုယကြင်နာသော အမူအရာနှင့် ကိုင်လျက်) ‘ပြောလို့ မတော်တဲ့ စကားမို့ မပြောဘဲ ရှိပါတယ် နှမရယ်၊ ကိုကိုကို ယုံကြည်လို့ရှိလျှင် ပြောသမျှ စကားလောက် နှင့် ယခု တင်းတိမ်ပြီး နောက်ကျတော့ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ရှင်းလင်းပြီးပြပါမယ် နှမရယ်’

ကြီး။ ။ (နှုတ်ခမ်းစူလျက်) ‘ဟင့်အင်း သဘောမကျနိုင်ဘူး၊ ပြောရမယ်၊ အခု အကုန်ပြောပြရမယ်’

မြ။ ။ ‘ခက်ပါပြီ နှမရယ်၊ အခု ဖွင့်ပြီး ပြောလို့ရှိလျှင် ကိုကိုမှာ အန္တရာယ်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ် နှမရဲ့၊ ကိုင်း သည်လောက် ပြောရင် နှမက ကျေနပ်ပါတော့ကွယ်’

ကြီး။ ။ ‘ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ပြောရုံနှင့် ကိုကိုမှာ အသက်ဆုံးရှုံးဖို့ ရှိတယ်လား’

မြ။ ။ ‘အသက်ဆုံးရှုံး တတ်ပါတယ် နှမရယ်’

ကြီး။ ။ ‘ဘယ်လို ကိစ္စများပါလိမ့် သိချင်လိုက်တာ ကိုကိုရယ်’

မြ။ ။ ‘သိချိန်တန်တော့ သိပါလိမ့်မယ် နှမရယ်၊ သည်းခံလိုက်ပါဦး၊ ကိုင်း သည်တော့ နှမက ကိုကို ပြောတဲ့ အတိုင်း ယခု တစ်လ နှစ်လ အတွင်းမှာ ကိုကို မလာပေမယ့် စိတ်မဆိုးနှင့်၊ ကိုကိုအကြောင်းကို ဘယ်သူက ဘယ်လိုပင် မကောင်းပြောသော်လည်း နှမ မယုံကြည်ရစ်နှင့်နော်’

ကြီး။ ။ ‘ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ကိုကို မလာရအောင် ဘယ်သွားမလို့လဲ ကိုကိုရဲ့’

မြ။ ။ ‘ဘယ်သွားမယ်လို့လဲ မပြောနိုင်ဘူး နှမ’

ကြီး။ ။ ‘နို့ သူများက မကောင်းပြောရအောင် ကိုကိုက ဘာများ လုပ်ခဲ့လို့လဲ ကိုကိုရယ်’

မြ။ ။ ‘ဒါလည်း ကိုကို မပြောနိုင်ဘူး နှမရယ်၊ ကိုကိုကို ယုံကြည်လို့ရှိလျှင် အစစအရာရာမှာ မျက်စိမှိတ်ပြီး လုံးလုံးကြီး ယုံကြည်ရစ်ပါတော့ နှမရယ်၊ ဟော ဒေါ်ဒေါ်တို့၊ ဦးတို့၊ ပြန်လာကြပြီ၊ သွားပြီ နှမရေ’

၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြသည် အိမ်နောက်လှေခါးမှ လျင်မြန်စွာ ဆင်း၍ သွားလေရာ မိမိကြီးမှာ တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် မောင်ကျော်မြ သွားရာသို့ မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်လေ၏။

အခန်း ၂

မောင်ကျော်မြသည် မိမိကြီးတို့၏ အိမ်မှ ဆင်းလာခဲ့၍ ကျောက်သွေးတန်းလမ်း တစ်လျှောက် လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့ရာ မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့သည်နှင့် တက်စီးပြီးလျှင် မြင်းရထားသမားအား ဓားတန်းရပ်ကွက်သို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။ ဈေးချိုတော် မြောက်ဘက်ရှိ ဓားတန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်သော အခါ မောင်ကျော်မြသည် မြင်းရထားကို ရပ်စေ၍ ရထားခပေးပြီးလျှင် အနည်းငယ် ခြေကျင်လျှောက်ပြီးနောက် တစ်ခုသောတိုက်အိုကြီးသို့ ရောက်၍ မိမိအား သူတစ်ပါးတို့ မြင်လေသလောဟု တောင်မြောက်လေးပါးတို့ကို ကြည့်ရှုပြီးလျှင် မိမိ၏ အိတ်၌ ပါသော သော့နှင့် တိုက်တံခါးကို ဖွင့်၍ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်မြသည် တိုက်တံခါးကို တဖန် ပိတ်ပြီးနောက် မိမိ၏ အိတ်ထဲ၌ ဆောင်ယူခဲ့သော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်၍ ထိုးကြည့်ရာ လှေခါး၌ ကောင်းမွန် သပ်ယပ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် ရုပ်ရည်သနားကမား ရှိသော သူငယ်မ တစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် ခွေလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်မြသည် ထိတ်လန့် အံ့ဩသည့် အမူအရာ အနည်းမျှ မရှိဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ သူငယ်မ၏ အလောင်းကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် အလောင်းပေါ်မှကျော်၍ တိုက်ပေါ် သို့ လှေခါးမှ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းတိုက်အိုကြီး၌ကား စားပွဲကုလားထိုင် ဘီရိုမှ စ၍ အတော်အတန် ခမ်းနားသပ်ယပ်သော အိမ်ထောင် ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိသော်လည်း ထိုအချိန်အခါ၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေလေ၏။

တိုက်ပေါ် သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်မြသည် တစ်ခုသော စာရေးစားပွဲသို့ သွားပြီးလျှင် အံ့ဆွဲများကို တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု ဆွဲနုတ်၍ အတွင်း၌ ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို မွေ့နှောက်ကာ ရှာဖွေလေ၏။ အတွင်း၌ကား ဩဝါဒီမန်စာချုပ်၊ တံဆိပ်တော်ခေါင်း၊ ဓာတ်ပုံ သုံးလေးခု၊ စာရေးစက္ကူများ အစရှိသည့် ပစ္စည်းတို့ကို တွေ့လေရာ မောင်ကျော်မြသည် တစ်ခုစီ တီးခေါက်ကာ ကြည့်လေ၏။ တစ်ခုသော အံ့ဆွဲ၌ကား လိုဏ်သံ ပါသည်ကို ကြားလေရာ မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းကို သေချာစွာ စုံစမ်း ကြည့်ရှုသည်တွင် အဖုံးတစ်ခု ပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်မြသည် မိမိ၌ အသင့်ဆောင်ယူခဲ့သော လက်နက်များနှင့် ၎င်းအဖုံးကို စမ်းသပ်၍ ဖွင့်လေရာ နောက်ဆုံး၌ အဖုံးသည် ပွင့်သွား၍ အတွင်း၌ကား ခေါက်လျက်ရှိသော စက္ကူတစ်ရွက်ကို တွေ့ရှိလေ၏။ ထိုစာရွက်ကို ဖြန့်၍ မီးရောင်တွင် ကြည့်ပြီးသောအခါ မောင်ကျော်မြသည် စိတ်ကျေနပ်သည့် လက္ခဏာနှင့် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ ခေါက်ထည့်၍ တိုက်၏ အပေါ်မှ ဆင်းမည် ပြုလေ၏။

ထိုနောက်မှ တစ်ဖန် အကြံရသည့် လက္ခဏာနှင့် မောင်ကျော်မြသည် စားပွဲရှိရာသို့ တုံ့ပြန်၍ လာပြီးလျှင် မိမိ၏ အိတ်မှ လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ပြီးနောက် မိမိ ကိုင်တွယ်ခဲ့သမျှသော အရာဝတ္ထုတို့၌ မိမိ၏ လက်ရာ မထင်ရစ်စေခြင်းငှာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် စေ့ငှအောင် အထပ်ထပ် ပွတ်တိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထိုးလျက် လှေခါးမှ ဆင်းလာခဲ့ရာ သူငယ်မ၏အလောင်း အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကြက်သီးထမိလေ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကို တင်းပြီးနောက် အလောင်း၏မျက်နှာကို မီးရောင်နှင့် တည့်တည့် ထိုးလျက် အတန်ကြာ ကြည့်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက် သက်ပြင်းချမိလေ၏။ ထိုနောက် မောင်ကျော်မြသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆောင်ယူလာခဲ့သော စာရွက်ကို

အင်္ကျီအိတ်မှ ထုတ်ပြီးနောက် သူငယ်မ၏ လက်၌ ထည့်ပြီးလျှင် တိုက်အောက်၌ စေ့အောင် လက်နှိပ် ဓာတ်မီး နှင့် ထိုး၍ ကြည့်ပြီးမှ တိုက်ပြင်သို့ ထွက်၍ တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မောင်ကျော်မြမှာ မိမိ၏ အကြံအစည် အထမြောက်လေပြီဟူသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ တိုက်အောက်၌ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ ကြည့်စဉ်အခါက တစ်ခုသော ဗီရိုအတွင်းမှ မိမိအား ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရမှု ထိုသို့သော မျက်နှာထားမျိုး ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အခန်း ၃

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် သုံးရက်မြောက်သော နေ့၌ မောင်ကျော်မြ သည်ကျောက်သွေးတန်းရပ်ရှိ မိမိ၏ နေအိမ်၌ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ဓားတန်းရပ်၌ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားခြင်းအကြောင်း

‘ရန်ကုန်မြို့မှ စပါးပွဲစားကြီး ဦးကြာညွန့်သည် မန္တလေးမြို့သို့ အလည်အပတ်ဆင်းလာခဲ့ရာ ဓားတန်းရပ်တွင် တိုက်တစ်လုံးကို ခေတ္တငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပွဲစားကြီးသည် ရွှေဘိုမြို့၌ ကိစ္စလေးတစ်ခု ပေါ်ပေါက်သည်နှင့် တိုက်ကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် ခေတ္တသွားရောက် ခဲ့သည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိစ္စပြီး၍ ယမန်နေ့ ညနေက ရွှေဘိုမှ ပြန်လာသောအခါ မိမိ၏ တိုက်ခန်း အတွင်း လှေခါးရင်း၌ သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက်အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် ခန့် ရှိ၍ အရပ်အရည်နှင့် ပြည့်စုံသော သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိရသည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းကို ပုလိပ်ဌာနသို့ အကြောင်းကြားပြီးနောက် ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် အတူ မည်သည့် ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသေးသည်ကို တိုက်တွင်း၌ ကြည့်ရှုကြရာ စားပွဲအံဆွဲများကို မွေ့နေ့ကံရှာဖွေထားသည့် အထိမ်းအမှတ်တို့ကို တွေ့ရှိရသည် ဖြစ်ကြောင်း ထို့ပြင် စားပွဲအံဆွဲ၌ အံဖုံးအတွင်းရှိ လျှို့ဝှက်၍ ထားခဲ့သော စက္ကူတစ်ရွက်မှာလည်း ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိရာ ၎င်းစက္ကူမှာ ဦးကြာညွန့်သာလျှင် အသုံးဝင်၍ အခြား သူတို့၌ အသုံးမကျသည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့သော သူခိုးသည် မည်သည့် အကြံအစည်နှင့် ၎င်းစက္ကူကို ခိုးယူသည်များကို မတွေ့တော့နိုင်အောင် ရှိကြောင်း’

ဤမျှ ဖတ်ပြီးလျှင်

မြ။ ။(တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးမိသည်မှာ) ‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ စက္ကူကို သူငယ်မလက်မှာ ငါညှပ်ပြီး ထားခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်သူက ဝင်ပြီး ယူသွားပြန်ပါလိမ့်၊ တယ်ကျပ်ပါကလား’

၎င်းနောက် ဆက်လက်၍ ဖတ်ပြန်သည်မှာ

‘ဦးကြာညွန့်ရောက်လာသောအခါ၌ တိုက်တံခါးသည် ကောင်းမွန်စွာ ပိတ်ဆို့လျက် ရှိသည်ဟု တွေ့မြင်ရ သည် ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်မသည် တိုက်တွင်းသို့ မည်သည့်နည်းနှင့် ဝင်ရောက်၍ ၎င်းအား သတ်သွားသောသူသည် မည်သည့်နည်းနှင့် ထွက်ခွာသည်ကို မတွေ့တော့တတ်နိုင်အောင် ရှိရကြောင်း။ သူငယ်မ၏ အလောင်းကို ယခု အခါ ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ပြီးပြီ ဖြစ်ရာ ဆရာဝန်များက ၎င်းသူငယ်မသည် ဒဏ်ရာ မရှိသဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးရသည်ကို အမှန် မပြောနိုင်သေးသော်လည်း သွေးရိုး

သားရိုးဖြင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၊ သူတစ်ပါး သတ်၍ သေဆုံးသည်များမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း၊ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည်ထိုသူငယ်မမှာမည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကိုထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ပင်ရှိနေကြကြောင်း’

သတင်းစာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက်

မြ။ ။(တစ်ယောက်တည်း ပြုံးရယ်လျက်) ‘ထောက်လှမ်းကြလေ ထောက်လှမ်းကြ၊ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါရယ်လို့ မင်းတို့ ပေါ်အောင် ထောက်လှမ်းနိုင်ရင် ထောက်ပေတာပေါ့၊ ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ငါ အကြံအောင်ကောင်းပါရဲ့ကွယ်’

အခန်း(၄)

မောင်ကျော်မြသည် မိမိကြီးနှင့် ထိုနေ့ညတွင် တွေ့ဆုံပြီးသည်နောက် မိမိကြီးတို့၏ အိမ် သွားရောက်ဝင်ထွက်ခြင်းမရှိ ဖြစ်ခဲ့လေရာ တစ်နေ့သ၌ မိမိကြီးထံမှ အရေးကြီးသော စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။ ။ ၎င်းစာမှာ ...

တိုင်ပင်မေးမြန်းရန် ရှိ၍ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ယနေ့ည ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ ကိုကိုမြ။

‘ မိမိကြီး ’

မောင်ကျော်မြသည် ထိုစာကိုရရှိသောအခါ သွားရမည် မသွားရမည်ကို အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ မည်သည့်ကိစ္စအရေးကြီးနေသည်ကို သိရှိလိုသည်နှင့် အဝတ်များလဲလှယ်၍ မိမိကြီးအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ။ မိမိကြီးသည် သူတစ်ပါး မကြားစေလိုသော စကားကို ပြောလို သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိဘများ မရှိသည် အချိန်အခါတွင် မှာထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရကား ထိုည၌ မောင်ကျော်မြ သွားရောက်သောအခါ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောခွင့် ရခဲ့လေ၏။ ။

ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း မိမိကြီးသည် မောင်ကျော်မြကို ကိစ္စ အကြီးအကျယ် တစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ဘဲလျက် မိမိတို့ နေအိမ်သို့ လမ်းဖြတ်၍ ထားသည်ကို ပြစ်တင်စကား ပြောကြားသောအခါ မောင်ကျော်မြက မိမိ ယခင်ကပင် တင်ကြိုပြောထားသော စကားအတိုင်း အပြစ်တင် မစောရန် တောင်းပန် သည်တွင် မိမိကြီးက ရုတ်တရက်

ကြီး။ ။ ‘ကျွန်မ တစ်ခု မေးချင်တယ်၊ ကိုကို မှန်မှန် ပြောမလား’

မြ။ ။ ‘မေးပါဗျာ၊ ပြောတာပေါ့’

ကြီး။ ။ ‘ဓားတန်းက ဦးကြာညွန့် တည်းတဲ့တိုက်မှာ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အလောင်း တွေ့တယ်ဆိုတာ ကိုကိုမြ ကြားရသလား’

မြ။ ။ ‘သတင်းစာမှာ ဖတ်မိပါတယ်’

ကြီး။ ။ ‘သေသူ မိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ကိုကိုမြ မသိဘူးလား’

မြ။ ။(အလွန်အံ့ဩသော်လည်း မျက်နှာမပျက်စေအောင်ဟန်ဆောင်လျက်) ‘တောက်တီး တောက်တဲ့ နှမရယ်၊ ဘာဆိုလို့ ကိုကို သိရမှာလဲ’

ကြီး။ ။(မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) ‘တကယ့်ကို မသိဘူးလား’

မြ။ ။‘ကြံကြံစည်စည်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် မဆီမဆိုင် မေးပါလိမ့် နှမရယ်’

ကြီး။ ။‘မဆိုင် ဆိုင်ဆိုင်၊ သိ မသိကိုသာ ဖြေစမ်းပါ ကိုကိုမြရယ်’

မြ။ ။(ရယ်မောလျက်) ‘နေ့ခင်း နေ့လည် အိပ်ပျော်သွားလို့ အိပ်မက်မက်ပြီး ကယောင်ကတမ်း မေးမိမေးရာ လျှောက်မေးနေပြီ မှတ်တယ်၊ ဓားတန်းက ဦးကြာညွန့်တိုက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သေတာနှင့် ကျောက်သွေးတန်းမှာနေတဲ့ ကိုကိုမြနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ နှမရယ်’

ကြီး။ ။(လက်မလျှော့ဘဲ) ‘မသိဘူးပေါ့လေ’

မြ။ ။ဖြေဖို့ လိုသေးသလား နှမရယ်’

ကြီး။ ။အတည်အလင်း ဖြေစမ်းပါ ကိုကိုမြရဲ့’

မြ။ ။(စိတ်နာသော အမူအရာနှင့်) ‘နေပါဦး နှမရယ်၊ ဘယ်သူကများ ကိုကိုအကြောင်း မကောင်းသတင်း ဘယ်လိုများ ပြောထားလို့ ကိုကိုကို မေးခွန်းတွေ ဘာတွေ ထုတ်နေရတာလဲ နှမရယ်’

ကြီး။ ။‘ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေပါဦး ကိုကိုမြရဲ့’

မြ။ ။‘တကယ် မေးနေတာလား’

ကြီး။ ။‘အို တကယ်ပေါ့ ကိုကိုမြရဲ့’

မြ။ ။(ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့်) ‘အံ့ဩပါရဲ့ နှမရယ်၊ ကိုကိုမှာ အခြား အလုပ်တွေ များလွန်းလို့ အချိန်မရနိုင်ရတဲ့ အထဲမှာ နှမက လာတဲ့ပြီး စစ်လား ဆေးလား မေးလား မြန်းလားနှင့် လုပ်ရအောင် ကိုကိုသတ်တယ် ထင်လို့ မေးနေတာလား နှမရယ်’ ဟု ပြောလေလျှင် မိမိကြီးမှာ မိမိကြား သော သတင်းသည် မမှန်သော သတင်း ဖြစ်ချေမည်တကား။ ငါသည် ချစ်လှသော ရည်းစားအပေါ်၌ အကြောင်းမဲ့ သက်သက် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မိချေတကားဟု ဝမ်းနည်းသော အမူအရာနှင့် မိမိ၏ စကားကို နှုတ်သိမ်းပြီးလျှင် ပြက်ရယ် ပြုလိုသောသဘောနှင့် မေးမြန်းကြောင်း ပြောဆိုရာ အခြားစကားတို့ကို ဆက်လက် ပြောဆိုကြပြီးလျှင် နှစ်ဦး ခွဲခွာသွားကြသော ဟူသတတ်။

အခန်း(၅)

အိမ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် စားပွဲ၌ စာရွက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလေရာ ၎င်းမှာ

‘အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် တိုင်ပင်ရန် လာရောက်ခဲ့ရာ မိတ်ဆွေနှင့် မတွေ့ရ၍ ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ အားလပ်ခဲ့ပါလျှင် နက်ဖြန် နံနက် ဖြစ်စေ၊ ညနေ ဖြစ်စေ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်သို့ အလည်အပတ် လာရောက်စေလို ပါကြောင်း။

မောင်ထွန်းမြင့်’

၎င်းစာကို ဖတ်ရှုရသောအခါ မောင်ကျော်မြသည် မျက်နှာပျက်၍ သွားလေ၏။ မောင်ထွန်းမြင့် ဆိုသူမှာ ရှေ့နေလုပ်ငန်းနှင့် အသက်မွေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့၌ စုံထောက်မောင်စံရှား ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်မီကပင် မန္တလေးမြို့၌ ခက်ခဲနက်နဲသော အမှုများ ပေါ်ပေါက်သည်။ အခါ ပုလိပ်တို့အား အကြံဉာဏ်ပေးခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ကိုယ်တိုင်စုံထောက်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လျက် ရှိသဖြင့် အစိုးရ အမှုထမ်းပင် မဟုတ်သော်လည်း စုံထောက်ခြင်းလုပ်ငန်း၌ အတော်အတန် နံမည်ရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

မောင်ကျော်မြသည် မောင်ထွန်းမြင့်ထံမှ အထက်ပါစာကို ရရှိသောအခါ အလွန်တရာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်လေရကား အိမ်ဦးခန်း၌ ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အတန်ကြာ အောင် စဉ်းစားပြီးနောက် သားရေသေတ္တာ၌ အဝတ်အစားများ ထည့်ပြီး ဆွဲ၍ ဆင်းလာလေ၏။ အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စီးကို တွေ့သဖြင့် မောင်ကျော်မြသည် မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ရထားမောင်းသမား အား မီးရထား ဘူတာရုံသို့ မောင်းနှင်စေခဲ့လေ၏။

ဘူတာရုံသို့ မောင်ကျော်မြ ဆိုက်ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်သို့ သွားသော စာပို့ရထားကြီးသည် အငွေ တချောင်းချောင်း လွှတ်လျက် ဘူတာရုံရှေ့၌ ရပ်တန့်ကာ ရှိနေရာ ခရီးသည်တို့သည် လက်မှတ်ရုံ ရှေ့၌ တိုးဝှေ့ကာ လက်မှတ်များ ဝယ်ယူလျက် ရှိကြလေ၏။ မောင်ကျော်မြသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဒုတိယတန်း လက်မှတ်ပေါက်သို့ သွားရောက်ရာ လက်မှတ်စာရေး မရှိခိုက် ဖြစ်သဖြင့် သားရေသေတ္တာကို ပျဉ်ပြားပေါ်၌ တင်ပြီးနောက် ရပ်တန့်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိလေ၏။ ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် မောင်ကျော်မြ၏ အနီး၌ ရပ်ကာ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိရာ မောင်ကျော်မြသည် ထိုသူ၏ ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ သတင်းစာကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် စာလုံးကြီးများနှင့် အောက်ပါအတိုင်း ခေါင်းတပ်ထားသည်။ သတင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရလေ၏။

ဓားတန်းရပ် လူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဆန်း တွေ့ရခြင်း

ထိုခေါင်းစဉ်ကို တွေ့မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းသတင်းစာကို ဘူတာရုံရှိ စာအုပ်ဆိုင်မှ ဝယ်ယူဖတ်ရှုရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်လေ၏။

‘ဓားတန်းရပ် လူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်နှင့် ဌာနအုပ် မောင်သန်းဖေတို့သည် စုံထောက်ခြင်းလုပ်ငန်း၌ အလွန်တရာ အထုံဝါသနာ ပါရှိ၍ ကျွမ်းကျင် နားလည်သော ရှေ့နေကြီး မောင်ထွန်းမြင့်၏ ကူညီ ထောက်ပံ့ခြင်းဖြင့် ဦးကြာညွန့်၏ တိုက်ခန်းကို သေချာစွာ စုံစမ်းရှာဖွေလျက် ရှိကြရာ မောင်ထွန်းမြင့်၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်သောသူသည် ဝါရင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ခြေရာ လက်ရာမျှ မကျန်ရစ်စေအောင် လုံခြုံစွာ ဖုံးဖိနိုင်သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အလောင်းကို ကြည့်ရှုစုံစမ်းသော ဆရာဝန်ကြီး၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ထိုမိန်းကလေးသည် ကိုယ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းသော အဆိပ်တစ်မျိုးဖြင့် အသက် ဆုံးရှုံးရသည်ဟု မှတ်ထင်ကြောင်း၊ ၎င်းအဆိပ်သည် စားရသော အဆိပ်မဟုတ်၊ သွေးနှင့်ရောနှောအောင် ပြွတ်ငယ်နှင့် ထိုးသွင်းရသော အဆိပ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုဖွယ်ရာရှိသော်လည်း မည်သည့်နေရာ၌ ပြွတ်ငယ်နှင့် ထိုးသွင်းသည်၊ ဒဏ်ရာကိုလည်း မတွေ့ရှိရသည် ဖြစ်သောကြောင့် များစွာ ကျပ်တည်းခဲ့ယဉ်းခြင်း ရှိနေကြောင်း’ စသဖြင့် တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရလေ၏။

၎င်းသတင်းကို ဖတ်ရှုပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် စိတ်သဘော ပြောင်းလွဲ သွားသည်။ လက္ခဏာနှင့် သားရေသေတ္တာကို တဖန် ကောက်ယူပြီးလျှင် ဘူတာရုံမှ ထွက်လာခဲ့ရာ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ရွှေမျက်မှန်တပ်လျက် ရှိသော

လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ဦးခန်း၌ ထိုင်ကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုလျက် ရှိသည်နှင့် တွေ့လေရကား မောင်ကျော်မြသည် ပထမ၌ မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီးနောက် ဟန်လုပ်ကာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်

မြ။ ။ ‘ကိုထွန်းမြင့် ရောက်နေပြီလား၊ တော်တော်ကြာသွားပြီ မှတ်တယ်’

မြင့်။ ။ (မောင်ကျော်မြ၏ အမူအရာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) ‘ဟုတ်ကဲ့၊ မနက်မှ တွေ့ဖို့လိုအောက်မေ့တာ၊ ယခုတော့ ကိစ္စက အရေးကြီးလာလေတော့ ညတွင်းချင်းပဲ တစ်ခေါက်ပြန်ပြီး လာခဲ့ရတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် စာကလေး တွေ့တယ် မဟုတ်လား’

မြ။ ။ ‘တွေ့ပါတယ်၊ တွေ့လို့ နက်ဖြန်နံနက်မှ လာမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတာပါပဲ’

မြင့်။ ။ (သားရေအိတ်ကို ကြည့်လျက်) ‘သားရေသေတ္တာတွေ ဘာတွေနှင့် ဘယ်သွားမလို့လဲဗျာ’

မြ။ ။ ‘သားရေသေတ္တာ သော့ပျက်နေတာနှင့် သော့ပြင်တဲ့ဆိုင်မှာ အပ်ထားတာ လမ်းကြိုတာနှင့် ဝင်ပြီး ရွေးယူလာခဲ့ပါတယ်ဗျာ’

မြင့်။ ။ ‘ဒါထက် ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးနေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကူညီနိုင် ကူညီစမ်းပါ’

မြ။ ။ ‘ဘာကိစ္စလဲ ကိုထွန်းမြင့်’

မြင့်။ ။ ‘ဓားတန်းရပ်က လူသတ်မှုအကြောင်း ခင်ဗျား ကြားပြီးပြီလား’

မြ။ ။ ‘ဦးကြာညွန့် အိမ်က လူသတ်မှုအကြောင်းလား၊ သတင်းစာမှာ တွေ့မိပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မြင့်။ ။ ‘ပုလိပ်က သူတို့ စုံထောက်လို့ မရနိုင်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြီး အပူကပ် နေပြန်ပြီဗျာ’

မြ။ ။ ‘တော်တော်လည်း နက်နဲတဲ့ အမှုကလေးနှင့် တူတယ်’

မြင့်။ ။ ‘နက်နဲတာကတော့ ဘာပြောစရာ ရှိမလဲဗျာ၊ ခြေရာခံလို့ကို ယခုထက်ထိ တစ်စွန်းတစ်စမှ မပေါ်နိုင်သေးဘူး၊ ဒါထက် ကိုကျော်မြ သေတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျား မသိဘူးလား’

မြ။ ။ (အလွန်တရာ အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့်) ‘ကြံကြံစည်စည် ကိုထွန်းမြင့်ရယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အမှုစုံထောက်တဲ့ လူများဟာ လူမြင်သမျှကို ရာဇဝတ်ကောင်ချည် မှတ်နေပြီ ထင်တယ်’

မြင့်။ ။ (မောင်ကျော်မြ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) ‘မပြောတတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အသိထဲကများ ဖြစ်နေမလားလို့ မေးမိတာပါပဲ’

မြ။ ။ ‘ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ ပုလိပ်အရာရှိတွေတောင် စုံစမ်းလို့ မပေါ်နိုင်အောင် ရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က အိမ်ကနေပြီး သိနိုင်ပါ့မလားဗျာ၊ မသင်္ကာရင်လည်း တည်တည် သာ ဖွင့်ပြီး မေးလိုက်ပါ၊ ဒီမိန်းကလေးကို ခင်ဗျားက ကျွန်တော် သတ်တယ်လို့ ထင်သလား’

မြင့်။ ။ ‘စိတ်မရှိပါနှင့်ဗျာ၊ သိမလားလို့ မေးမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မသိရင်လည်း ပြီးရောပေါ့’

မြ။ ။ ‘နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျားက ကျွန်တော် သိတယ်လို့ ထင်နိုင်ရသလဲ’

မြင့်။ ။ ‘ကျီစားပြီး မေးတာပါဗျာ၊ စုံထောက် အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်က သည်အကြောင်းကို ခင်ဗျား သိလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော်က သိလိုသိငြား လာပြီး စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊

မသိလို.ရှိရင်လည်း နောက်ထပ်ပြီး မေးဖို့ မရှိပါဘူးဗျာ' ဟု ပြုံးရယ်ကာ ပြောပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့် သည် မောင်ကျော်မြင့်ကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေရာ မောင်ကျော်မြင့်မှာ စိတ်မကျေနပ်သော မျက်နှာထားနှင့် မောင်ထွန်းမြင့်အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်၍ ကျန်ရစ်လေ၏ ။

အခန်း(၆)

နောက်တစ်နေ့၌ စုံထောက် အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် စာတိုက်မှ အောက်ပါ စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏ ။

‘စာရေး အစီရင်ခံပါသည် အင်စပိတ်တော်မင်း ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်၏ တိုက်ခန်းအတွင်း တွေ့ရှိသော သူငယ်မ၏ အကြောင်းကို ထပ်လောင်း စုံစမ်းရန် မလိုတော့ပါ။ သူငယ်မကို သတ်သူသည် အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူငယ်မသည် မည်သူဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် မည်သည်အကြောင်းကြောင့် ၎င်း၏ အသက်ကို ဆုံးရှုံးအောင် စီရင်ရသည်ကိုမူ ထုတ်ဖော်ရေးသားရန် ကျွန်တော်အလိုမရှိပါ။ ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ဝတ္တရားမှာ အလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့လျှင် ၎င်းကို မည်သူ သတ်သည်ဟု သိရှိခဲ့လျှင် လုံလောက်သည်ဟု ကျွန်တော် မှတ်ထင်ပါသောကြောင့် အကြောင်းကို စုံလင်စွာ ဖော်ပြခြင်း မပြုဘဲ ကျွန်တော် သတ်ကြောင်းကိုသာ ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။ ဝန်ခံပြီးနောက် ကျွန်တော့်ကို ရှာဖွေရန်လည်း မလိုတော့ပါ။ ကျွန်တော်သည် အစိုးရ အပြစ်ဒဏ်ကို မခံလိုသည် ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ စီရင်လိုက်ပါသည်။

ဦးကြာညွန့်’

စာကိုဖတ်ရှုပြီးနောက် စုံထောက် အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် ဌာနအုပ် မောင်သန်းဖေနှင့် တိုင်ပင်ကြရာ အတန်ငယ်ကြာသောအခါ အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် မောင်ထွန်းမြင့် အိမ်သို့ ရောက်၍ ၎င်းစာကို မောင်ထွန်းမြင့်အား ပြလေ၏ ။ မောင်ထွန်းမြင့်သည် အံ့ဩသော အမူအရာနှင့် စာကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် တီးတိုးစကား တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မောင်ဘတင် ပြန်သွားသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြင့်၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ပြန်လေ၏ ။

မောင်ထွန်းမြင့် အိမ်ပေါ်ကို တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်

မြ ။ ‘ဘာကိစ္စ လာရပြန်သလဲဗျ၊ လူသတ်မှု ကိစ္စပဲလား’

မြင့် ။ ‘အစစ်ပဲ ကိုကျော်မြ၊ သတ်တဲ့လူက စာနှင့် ရေးပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးနေပြီဗျ’

မြ ။ ‘အလို ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ ဘယ်သူ့ဆီကို ဖြောင့်ချက်ပေးသလဲ’

မြင့် ။ ‘အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်ဆီကို စာနှင့် ရေးပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးတယ်၊ စာကိုတောင် ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သေးတယ်၊ ရော့ ဒီမှာ ခင်ဗျား ကြည့်ချင် ကြည့်ပါလား’ ဟု မောင်ကျော်မြင့်အား ပြရာ မောင်ကျော်မြင့်သည် စာကို ဖတ်လျက်ရှိစဉ် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြင့်၏ မျက်နှာထားကို စိုက်ငေးကာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏ ။ စာကို အစမှ အဆုံးတိုင် ဖတ်ပြီးနောက် မောင်ကျော်မြင့်သည် များစွာ အရေးမကြီးသည် အမူအရာနှင့် စာကို မောင်ထွန်းမြင့်၏ လက်သို့ ပြန်အပ်လျက်

မြ ။ ‘ဒီဟာ ခင်ဗျား ဘယ့်နယ် သဘောရသလဲ’

မြင့်။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ တကယ်ရေးတဲ့ စာပဲ ထင်တာပဲ’

မြ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျား ထင်နိုင်သလဲ’

မြင့်။ ။ ‘ဦးကြာညွန့် ကိုယ်တိုင်က ဒီစာမရေးရင် ဒီပြင် ဘယ်သူကဝင်ပြီး ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့် ရေးဦးမှာလဲဗျ’

မြ။ ။ ‘နေပါဦးဗျ၊ ဦးကြာညွန့်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်လိုက်ပြီလို့ ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်တယ်လား’

မြင့်။ ။ ‘ဒီလိုပဲ ထင်ရတာပဲ’

မြ။ ။ ‘အလောင်းကို ခင်ဗျားတို့ တွေ့သလား’

မြင့်။ ။ ‘ဪ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အလောင်းကိုတော့ မတွေ့သေးဘူး’

မြ။ ။ ‘အလောင်းကို တွေ့မှ စိတ်ချရတော့မပေါ့ဗျ’

မြင့်။ ။ ‘ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျားသဘော ဘယ်လိုရသလဲ’

မြ။ ။ ‘ကျွန်တော့ သဘောကတော့ သတ်ကြောင်းကို ဝန်ခံပြီး၊ သတ်တဲ့လူဟာ ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ပြီလို့ အကြောင်းကြားလို့ရှိရင် ပုလိပ်က ဆက်လက်ပြီး လက်သည်ပေါ်အောင် မစုံစမ်းစေဖို့ ဉာဏ်ဆင်ပြီး ရေးလိုက်တဲ့ စာလားလို့ တွေးမိတယ်ဗျာ’

မြင့်။ ။ ‘ခင်ဗျား ပြောသလိုလဲ တွေးစရာ ရှိနေပါတယ်’

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မောင်ကျော်မြတို့သည် အမှုအကြောင်းကို အစမှ အဆုံးတိုင် ပြန်လှန်ပြောဆိုရင်း အသီးသီး ထင်မြင်ချက် ပေးလျက်ရှိကြရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည်လည်း မောင်ကျော်မြ မျက်နှာ ပျက်သည် မပျက်သည်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ။ ထို့နောက်မှ

မြင့်။ ။ ‘တနေ့လောက်တော့ အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်ကို ခင်ဗျားနှင့် တွေ့အောင် ကျုပ် ခေါ်ခဲ့ဦးမဗျာ’

မြ။ ။ (ရုတ်တရက် မျက်နှာ ပျက်သွား၍) ‘တောင်းပန်ပါရစေဗျာ၊ မခေါ်ခဲ့ပါနှင့်’

မြင့်။ ။ ‘ဘာပြုလို့လဲ’

မြ။ ။ ‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ခပ်အေးအေး နေချင်တဲ့လူဗျ၊ ပုလိပ်အရာရှိတွေ ဘာတွေနှင့် ရောနှောစပ်ယှက် နေချင်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး’

မြင့်။ ။ ‘နို.ပေမယ့် ကိုဘတင်က ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်’

မြ။ ။ ‘တွေ့ချင်လို့ရှိရင်လဲ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့လေ၊ သို့သော် ဘယ်တော့လောက် လာကြမှာလဲ’

မြင့်။ ။ ‘တစ်ရက် နှစ်ရက် အတွင်းပေါ့ဗျာ’ ဟုပြောဆိုပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြ အား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။ ။ မောင်ကျော်မြသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ သောက်ရှူရင်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား စိတ်ကူးနေပြီးမှ

‘စုံထောက် ပေါက်စ ယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင်နှင့် မင်းနှင့်ငါ ဒီတစ်ခါ တွေ့ကြရောပေါ့ကွယ် ထွန်းမြင့်ရယ်’

အခန်း(၇)

တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ မြင်းရထားတစ်စီးသည် ကျောက်သွေးတန်းလမ်းရှိ မောင်ကျော်မြ နေအိမ်ရှေ့၌ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် မိမိကြီးသည် မောင်ကျော်မြ၏ အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွား၍ အစေခံ ဦးမြတ်သာအား မောင်ကျော်မြ မရှိပါသလောဟု မေးမြန်းလေ၏။ ။ ထိုအခါ အစေခံ ဦးမြတ်သာက မောင်ကျော်မြမှာ ယမန် နံနက်ကပင် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရွှေဘိုနယ်သို့ သွားနေကြောင်း ပြောပြသည်တွင် မိမိကြီးသည် ဦးမြတ်သာအား မေးလိုသော စကားအနည်းငယ် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဧည့်ခန်း၌ ဝင်၍ ထိုင်လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားနှင့်

ကြီး။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဦးမြတ်သာ၊ အခုတလော ရှင်တို့ ဆရာကြီးက အလည်အပတ် အားကြီး များနေတယ် ထင်တယ်’

သာ။ ‘မလည်ပါဘူး မမလေးရယ်’

ကြီး။ ‘ကွယ်မနေပါနှင့် ဦးမြတ်သာရယ်၊ ကျွန်မက အကုန်သိပြီးသားပါ’

သာ။ ‘ကာလသားဆိုတာ လည်တဲ့အခါလဲ လည်တာပေါ့ မမလေး’

ကြီး။ ‘ရွှေဘို သွားကာနီး ဘာများ မှာထားခဲ့သေးလဲ’

သာ။ ‘မမလေးအတွက်တော့ ဘာမှ မမှာခဲ့ဘူး မမလေးရဲ့’

ကြီး။ ‘ကျွန်မ အတွက် မမှာရင် ဘယ်သူ့အတွက် မှာခဲ့သေးသလဲ’

သာ။ ‘မခင်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာမေးလို့ရှိရင် ဈေးချိုစာတိုက်ကြီးမှာ သူ့နံမည်နှင့် စာများ ရောက်မနေဘူးလားလို့ သွားပြီးမေးဖို့ မှာထားခဲ့တယ်’

ကြီး။ ‘ဘယ်က မခင်ကြည်လဲ ဦးမြတ်သာရဲ့’

သာ။ ‘ကျွန်တော်လဲ မမြင်ဖူးဘူး မမလေးရဲ့’

ကြီး။ ‘နို့ သူတစ်ခါမှ လာမမေးသေးဘူးလား’

သာ။ ‘မလာသေးဘူး မမလေးရဲ့’

ကြီး။ ‘ဒါဖြင့် ကိုကိုမြ မှာခဲ့တဲ့ စကားလဲ မပြောရသေးဘူးပေါ့’

သာ။ ‘မပြောရသေးဘူး မမလေးရဲ့’

ကြီး။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်မ ပြောမယ် ဦးမြတ်သာ၊ အလို အိမ်ရှေ့က မြင်းရထား ဆိုက်နေပါကလား၊ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ တန်တော့ မခင်ကြည်ဆိုတာ သူပဲ မှတ်တယ်၊ နေဦး ဦးမြတ်သာ၊ ကိုကိုမြ မှာခဲ့တဲ့ စကားကို သူ့ကို မပြောနှင့်ဦး၊ ကျွန်မဆီကိုသာ အရင်လွတ်လိုက်၊ ကြားရဲ့လား’

သာ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ မမလေး’

ထိုခဏ၌ ဝတ်စားတန်ဆာ ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် အလွန်တရာ အချိုးအစားကျသော သူငယ်မတစ်ယောက်သည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာရာ လှေခါးဦးတွင် ဦးမြတ်သာနှင့် တွေ့၍ သူငယ်မသည် အိမ်ပေါ် သို့ တက်လာလေ၏ ။

ဧည့်သည်သူငယ်မသည် ဧည့်ခန်း၌ မိမိကြီးကို တွေ့မြင်သောအခါ အံ့အားသင့်သည် အမူအရာနှင့် ဆုတ်ဆိုင်းရပ်တန့်လျက် ရှိလေရာ မိမိကြီးက လောကဝတ်ပျူငှာ မျက်နှာထား ချိုသာစွာနှင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးသည်တွင် တစ်ခုသော ကုလားထိုင်၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏ ။

သူငယ်မနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ ဓမ္မတာထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်၏ ရုပ်အဆင်းနှင့် ဝတ်ပုံစားပုံ အနေအထားတို့ကို တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရှု အကဲခတ်ကြပြီးနောက်

ကြီး။ ။ ‘မခင်ကြည်ဆိုတာ မှတ်တယ်’

ကြည်။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ကိုကျော်မြ တစ်ယောက် ရှိပါသလားရှင်’

ကြီး။ ။ ‘ကိုကျော်မြ သည်ကနေ့ မနက်ကပဲ ရွှေဘိုသွားလို့ မခင်ကြည်ဆိုတာ လာမေးလို့ရှိရင် နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောရစ်ပါလို့ မှာသွားပါတယ်’

ကြည်။ ။ ‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလို့ လာခါမှ သူနှင့် လွဲနေပါပြီ၊ ရှင်နှင့် ဆိုရင်ကော ဘယ်လို တော်ပါသလဲရှင်’

ကြီး။ ။ ‘ငယ်သူငယ်ချင်းမို့ မောင်ရင်းနှမလို အင်မတန် ခင်ကြတာပါပဲရှင်၊ ကျွန်မ နံမည်က မိမိကြီးပါတဲ့၊ အခု ဘယ်အရပ်က လာတာပါလဲရှင်’

ကြည်။ ။ ‘အမရပူရမြို့က လာခဲ့ပါတယ်၊ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်းပါပဲ’

ကြီး။ ။ ‘မှာထားစရာ စကားများရှိရင်လဲ ဦးမြတ်သာကို မှာထားခဲ့နိုင်ပါတယ်ရှင်’

ကြည်။ ။ ‘အို နေပါစေ၊ သူပြန်လာမှပဲ ကျွန်မ နောက်ထပ်ပြီး တစ်ခေါက်လာပါဦးမယ်၊ ဒီအတွင်း သူပြန်လာလို့ရှိရင် ကျွန်မ လာပြီး မေးတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတော့ရှင်’

ထိုခဏ၌ ဦးမြတ်သာသည် ဧည့်သည်များအတွက် ကာဖီနှင့် မုန့်ပွဲများ ပြင်ဆင်ကာ ယူလာပြီးနောက် တည်ခင်းကျွေးမွေးလေရာ သူငယ်မနှစ်ယောက်တို့သည် ကာဖီသောက်ရင်း သင့်လျော်သော စကားတို့ကို အလိုက်အထိုက် ပြောဆိုကြလျက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကာ ရှိနေကြလေ၏ ။

မိမိကြီး၏ စိတ်၌ ထိုသူငယ်မသည် အမရပူရက လာသည် ဆိုသော်လည်း ဝတ်ပုံစားပုံမှာ အလွန်တရာ အချိုးကျ၍ ဖီးပုံလိမ်းပုံမှာလည်း ရန်ကုန်သူနှင့် တူသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေရာ၊ မခင်ကြည်၏ စိတ်၌လည်း ထိုသူငယ်မသည် မန္တလေးသူပီပီ နဲ့နဲ့ပျောင်းပျောင်း အလွန်ပင် ကြည်၍ကောင်းသောကြောင့် မောင်ကျော်မြနှင့် သမီးရည်းစားပင် ဖြစ်လေသလောဟု တွေးထင်မိလေ၏ ။

ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ထိုင်နေကြပြီးနောက် မခင်ကြည်သည် မိမိကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် မြင်းရထားနှင့် ပြန်သွားလေရာ မိမိကြီးသည်လည်း ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ဆိုင်းငံ့ပြီးလျှင် မြင်းရထား တစ်စီးကို ခေါ်စေ၍ ဈေးချိုဘက်သို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။

ဈေးချိုမြောက်ဘက် စာတိုက်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ မြင်းရထားကို ရပ်တန့်စေပြီးနောက် မိမိကြီးသည် စာတိုက်ဗိုလ်အား မခင်ကြည်အမည်နှင့် စာတစ်စောင် ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိပါသလောဟု မေးမြန်းရာ စာတိုက်ဗိုလ်သည် စာအိတ်အမြောက်အမြား စုပုံထားသည်အနက်မှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ရွေးချယ်ပြီးလျှင် မိမိကြီးအား ပေးလေ၏။

‘ဈေးချို စာတိုက်ဗိုလ်မှ ကျေးဇူးပြု၍

မခင်ကြည် တောင်းခံလာသောအခါ ပေးရန်’

ဟု ရေးသားပါရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် စာတိုက်ဗိုလ်အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား၍ မြင်းရထားပေါ် သို့ တစ်ဖန်တက်ပြီးလျှင် စာအိတ်ကို လမ်းခရီး၌ ဖွင့်၍ ဖတ်လေရာ စာကို ဖတ်ပြီးသည်၏ အဆုံး၌ အလွန်တရာ အံ့ဩလှသည်။ လက္ခဏာနှင့် မိမိကြီးမှာ အကြောင်သားငေးလျက် ရှိလေ၏။

မောင်ကျော်မြသည် မိမိအကြံအစည်ကို ရှေ့နေမောင်ထွန်းမြင့် ရိပ်မိသိရှိမည် စိုးရိမ်သဖြင့် မန္တလေးမြို့မှ ရှောင်ခွာ၍ နေရသည်အကြောင်းကို ယခင်တစ်ပတ်က ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးလေပြီ။

ရွှေဘို ဒီစကြိတ် ဝက်လက်မြို့အပိုင် သခွတ်တောရွာအနီး တစ်ခုသော ရေကန်ကြီး နံဘေး၌ တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်တွင် မောင်ကျော်မြသည် လူတစ်ယောက်နှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်လျက် ရှိကြရာ

မြ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့ ကိုဒေါန၊ ခင်ဗျား ဒီကိုလာတာ ဘယ်သူများ ရိပ်မိသေးသလဲ’

န။ ။ ‘ဘယ်သူ ရိပ်မိမလဲဗျာ၊ ဟိုအမှု ဖြစ်ပြီးကတည်းက မန္တလေးမြို့က ထွက်ခွာပြီး ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်သွားနေလိုက်တာ ယခုမှ ခင်ဗျား ခေါ်လို၊ လာခဲ့တာပဲ၊ အစိုးရ စုံထောက် ကိုဘတင်ကတော့ ဒီအမှုကို လက်လျှော့လိုက်ပြီဆို ဟုတ်ကဲ့လား’

မြ။ ။ ‘သူ လက်လျှော့တာက ကိစ္စ မရှိဘူးဗျ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ရိပ်မိသွားမှာသာ စိုးရိမ်နေရတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိတယ်’

န။ ။ ‘ဘယ်သူများလဲဗျာ’

မြ။ ။ ‘ပထမ တစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ ကိုထွန်းမြင့်ပဗျာ’

န။ ။ ‘ဟာ ဒီလူက အလကားလူ ပါဗျာ၊ ရှေ့နေမို့လို့ ဥပဒေကလေး နည်းနည်းနားလည်တာနှင့် တတ်ယောင်ကား လုပ်ပြီး လျှောက်ကြွားနေတဲ့ လူပါဗျ၊ ဒါထက် ဖြောင့်ချက် ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာကော ဘယ့်နှယ်နေသလဲဗျို့’

မြ။ ။ ‘အင်စပိတ်တော် ကိုဘတင်က ယုံကြည်တဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်၊ ကိုထွန်းမြင့်တော့ ယုံဟန် မတူဘူးဗျ၊ တော်တော် ပါးတဲ့ လူပဲ’

န။ ။ ‘ဒါထက် သေသူ မအုန်းစိန်ရဲ့ မိတ်ဆွေ မခင်ကြည် တစ်ယောက်ကော ဘယ်မှာ နေသလဲဗျ’

မြ။ ။ ‘အမရပူရ ရောက်နေတယ်လို့ ကြားတယ်’

န။ ။ ‘မတော်တဆ မခင်ကြည်က မန္တလေးများသွားပြီး သူ့ သူငယ်ချင်း မအုန်းစိန် ဘယ်နေသလဲလို့ စုံစမ်းခဲ့လို့ ရှိရင် ကျုပ်တို့ အကြံအစည်တော့ ဝှက်မကုန်ပေဘူးလားဗျာ’

မြ။ ။ ‘မစိုးရိမ်ပါနှင့်ဗျာ၊ မတော်တဆ မန္တလေး သွားပြန်လို့ ရှိရင် ကျုပ်တို့ အကြံ ပျက်မကုန်အောင် ကျုပ်က စာနှင့် ရေးပြီးပါပြီ’

န။ ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ မခင်ကြည်က မအုန်းစိန် သေတဲ့အကြောင်းကို တစ်နည်းနည်းနှင့် သိမသွား ပေဘူးလားဗျာ’

မြ။ ။ ‘ဘယ်နည်းနှင့် သိနိုင်မှာလဲ၊ အလောင်းကိုလည်း သူ မမြင်၊ အလောင်း အကယ်လို့ သူမြင်စေကာမူ သေပြီးတဲ့နောက် ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံ ဆိုတာ ရုပ်ဖမ်းဖို့ တော်တော် ခက်ပါတယ်ဗျာ’

န။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ စိုးရိမ်ဖို့ ရှိတာ နှစ်ယောက် ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောတယ်၊ ဒုတိယလူက ဘယ်သူလဲဗျာ’

မြ။ ။ ‘သမာဓိမြို့ဝန် ဦးလူကလေးရဲ့ သမီး မိမိကြီး ပေါ့ဗျာ’

န။ ။ ‘မိမိကြီးလားဗျာ၊ သူက ဘာဆိုလို့ ကျုပ်တို့ အကြံ သိနိုင်မှာလဲ’

မြ။ ။ ‘ဘာကြောင့် သိတယ်လို့တော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး၊ သို့သော် အမှန် မုချ နည်းနည်း မသင်္ကာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ မရမက အတင်းလဲ မမေးဝံ့ ပါဘူးဗျာ၊ မေးလိုက်ရင် သာပြီး မသင်္ကာ ဖြစ်သွားမှာ စိုးရသေးတယ်’

န။ ။ ‘စိုးရိမ်ဖို့ပဲဗျာ၊ အများကြီး စိုးရိမ်ဖို့ပဲ၊ နေဦး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက် ရန်များ ဖြစ်ကြဖူးသလား’

မြ။ ။ ‘မဖြစ်ရပါဘူးဗျာ၊ သူ့ဘာသာသူ မသင်္ကာ တာပါပဲ’

န။ ။ ‘ခင်ဗျား ကိုက နည်းနည်း လိုသွားပါတယ်၊ မူလကတည်းက မသင်္ကာ မဖြစ်စေရအောင် ခင်ဗျားက လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်’

မြ။ ။ ‘ကျုပ်အပြစ် မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ သူက ဘယ်က ဘယ်လို သတင်းရပြီး ကျုပ်ကို မသင်္ကာတာ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ဒီအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ကို ဖွင့်မေးဖူးတယ်’

န။ ။ ‘ခင်ဗျားက ဒီတော့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တဲ့စိတ် လုံးလုံးပျောက်အောင် ပြောမပြလိုက်ဘူးလား’

မြ။ ။ ‘ပြောတော့ လွယ်တယ် မိတ်ဆွေ၊ အလုပ်ဆိုတာ လုပ်ကြည့်မှ ခက်မှန်း သိတာ’

န။ ။ ‘ဒါဖြင့် တော်တော် အကျပ်သားပဲဗျာ၊ မိမိကြီး သဘောကိုလည်း ကျုပ် သိတယ်၊ တော်တော် စိတ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ်ရည်းစား ဖြစ်ပြီကောလို့ ချမ်းသာပေးမဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်မခံ ချင်တတ်တဲ့ သဘော ပြတ်တောက်တဲ့ စိတ်သဘောလည်း ရှိလေတော့ အမှုနှင့် တွေ့လာရင် ကိုယ်ရည်းစားရယ်လို့ ညှာတာလိမ်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ နည်းလမ်း ရှိသလောက်တော့ ပြုလိမ်မယ် ထင်တယ်’

မြ။ ။ ‘ခင်ဗျား တွေးတာလဲ တယ်မရိုင်းဘူး’

န။ ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ ကိုထွန်းမြင့် ဆိုတဲ့ လူနှင့် မိမိကြီး နှင့်က သိကျွမ်းဖူးသလားဗျ’

မြ။ ။ ‘သိပုံ မရပါဘူးဗျာ၊ တစ်ခါမှ ပြောသံ မကြားဖူးပါဘူး’

န။ ။ ‘ဒါဖြင့် တော်သေးရဲ့ဗျို့၊ မသင်္ကာတဲ့ လူနှစ်ယောက် တွေ့ဆုံ နီးနှောကြမယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အကြံတွေ ပေါ်ကုန်မှာ သာပြီး စိုးရိမ်ရတယ်’

မြ။ ။ ‘ဒါလဲ မှန်တယ်’

န။ ။ ‘ကိုကျော်မြကို ကျုပ် တစ်ခုတော့ ချီးမွမ်း ချင်တယ်ဗျာ၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျား ဦးကြာညွန့် ယောင်ဆောင်ပြီး ပုလိပ်ဆီမှာ တိုင်ချက်တွေ ဘာတွေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပေးဝံ့တာ ကျုပ် အံ့ဩသဗျာ၊ ဒီလို ရုပ်ပြောင်းတဲ့ အတတ်တွေ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက သင်ထားသလဲ’

မြ။ ။ ‘ဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ ဒီဘက်က ကျုပ်က ဝါသနာ ထုံတာနှင့် ရယ်စရာ မောစရာ ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ လေ့ကျင့်ပြီး ထားဖူးတယ်၊ ကိုင်း သို့သော် ကျုပ်ကို ချီးမွမ်းနေလို့ ကိစ္စမပြီးသေးဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ အကြံကို ရိပ်မိတဲ့ လူနှစ်ယောက် ရှိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့က နိုင်နင်းဖို့ ရှေ့ကို ဘယ်လို ဆောင်ရွက်မယ် ဆိုတာ အကြံထုတ်ကြဖို့က အရေးကြီးတယ်’ ဟု ပြောပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဆေးပြင်းလိပ် ကိုယ်စီညှိလျက် တဲနံဘေး၌ ထိုင်ကာ မိမိတို့၏ အကြံအစည်များကို နီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြလေ၏ ။

အခန်း(၈)

မိမိကြီးသည် မောင်ကျော်မြက မခင်ကြည်ထံ ရေးသားပေးပို့လိုက်သော စာကို စာတိုက်မှ ဖြတ်၍ ယူခဲ့ပြီးနောက် စာကို ဖောက်၍ ဖတ်မိသောအခါ အလွန်တရာ အံ့ဩလှသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြီးလျှင် မခင်ကြည် အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း သမီးရည်းစားတို့ ဘာဝ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည် မနာလို ဝန်တိုသော စိတ်သည်လည်း မခံနိုင်အောင် ဖိစီးလျက် ရှိလေ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိမိကြီးသည် ထိုအမှု ကိစ္စကို အမြစ်ရင်းသို့ တိုင်အောင် စုံစမ်းသိရှိစေအံ့ဟု နေ့ရော ညည့်ပါ မိမိ၌ ရှိသမျှ ဉာဏ်ကို ထိုအမှု၌ အသုံးပြုလျက် ရှိခဲ့လေ၏ ။ နောက်တစ်နေ့၌ မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်ဆိုသော မိန်းကလေးမှာလည်း ၎င်းအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မောင်ကျော်မြနှင့် ကြံဖော်စည်ဖက် ဖြစ်မည်ဟု ထိုစာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် တွေးတောမိသည် ဖြစ်၍ မခင်ကြည်ထံမှ စကားရသမျှ အောက်အစ် ညစ်ထုတ်မည် အကြံအစည်နှင့် မောင်ကျော်မြ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်လေ၏ ။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အစေခံ ဦးမြတ်သာနှင့် တွေ့၍ မခင်ကြည် လာရောက်ခဲ့လျှင် မိမိထံ ခေါ်ခဲ့ရန် မှာထားပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းမှ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေရာ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအခါ မခင်ကြည်သည်လည်း ရှေးနည်းအတူ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ဆိုက်ရောက်လာလေ၏ ။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်တို့သည် ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ကာ စကားပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်ထံမှ စကားရနိုင်သမျှ အစ်အောင်လှည့်ပတ်ကာ မေးမြန်းပါသော်လည်း မခင်ကြည်မှာ လူသတ်မှု အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကယ်စင်စစ် မသိသောကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိကြီးကဲ့သို့ပင် ပါးနပ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် အသွားအလာကို ရိပ်မိ၍ ဘူးကွယ်သောကြောင့်

လည်းကောင်း ရှိနေရကား မိမိကြီးသည် မည်သည် ထူးခြားသော သတင်းကိုမျှ ထပ်၍ မသိရှိနိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ မိမိကြီးသည် စကားစစ်ထိုးသော အလုပ်ကို လက်လျှော့ပြီးလျှင် အကြံတစ်မျိုးနှင့်၊ မခင်ကြည်က မိမိအား နှုတ်ဆက်၍ ရထားနှင့် ပြန်သွားသောအခါတွင် မိမိကြီးသည် အခြားရထား တစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ တံခါးကို အလုံပိတ်ပြီးနောက် မြင်းရထား မောင်းသမားအား ရှေ့မှ မောင်းသွားသော မြင်းရထားကို မလှမ်းမကမ်းမှ မီအောင် လိုက်ရန် ပြောပြလေ၏။ ။ မြင်းရထား နှစ်စီးတို့သည် မြောက်ဘက်သို့ မောင်းနှင်ကြ၍ ဈေးချိုတော်ကြီးဘက် ဒန်ပေါက်ထမင်းဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ မခင်ကြည် ပါသွားသော ရထားသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်၍ မခင်ကြည်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ။ ထိုအခြင်းအရာကို မိမိကြီး တွေ့မြင်ရသောအခါ မြင်းသမားအား ၎င်းဆိုင်ကို ကျော်လွန် မောင်းစေ၍ မနီးမဝေးသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်စေပြီးလျှင် ဆိုင်ရှေ့မှ တစ်ဖန် မောင်းနှင်ပြန်လေ၏။ ။

ယင်းကဲ့သို့ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ဆိုင်ရှေ့မှ မြင်းရထားကို မောင်းနှင်စေ၍ မိမိကြီးသည် မြင်းရထား အတွင်းမှ ဆိုင်ကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှု မိသောအခါတွင် မခင်ကြည်သည် တစ်ခုသော စားပွဲတွင် ထိုင်လျက် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ဘိန်းစား ကတ်ကျေးကိုက်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသော လူတစ်ယောက်နှင့် စိတ်အားကြီးစွာ စကားပြောဆို တိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ။ မခင်ကြည်မှာမူ မည်သည် အစားအစာကိုမျှ မစားမသောက်ဘဲ မေးမြန်းရန် ရှိသမျှကို စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးမြန်း စုံစမ်းလျက် ရှိလေရာ ထိုသူမှာမူ အစာ မတွေ့ရသည်မှာ ကြာလှသည် လက္ခဏာနှင့် ပလုပ်ပလောင်း စားသောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ကာ လည်ညိတ်ကာဖြင့် ရံဖန် ပြန်ကြား ဖြေဆိုလျက် ရှိလေ၏။ ။ နာရီ တစ်ဝက်ခန့်မျှ တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာရာ မခင်ကြည်သည် မြင်းရထား တစ်စီးပေါ် သို့ တက်တော့မည်ဆဲဆဲ ရှိသည်တွင် ထိုလူသည် ဆိုင်ရှင် ကုလားထံမှ ခဲတံနှင့် စာတစ်ရွက်ကို တောင်းပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရေးသား၍ စာရွက်ကို မခင်ကြည်၏ လက်သို့ ပေးအပ်ပြီးနောက် မြင်းရထားလည်း မောင်းနှင် သွားလေ၏။ ။

ထိုသူမှာ နှစ်သက် အားရရှိသော လက္ခဏာနှင့် မခင်ကြည်၏ မြင်းရထား မောင်းနှင် သွားရာကို မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်နေရစ်သည်ကို မိမိကြီး တွေ့မြင်ရလေ၏။ ။ ၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် ရှေးနည်းအတူ မခင်ကြည်၏ မြင်းရထားနောက်သို့ လိုက်ပြန်စေရာ ဘူတာရုံကြီးသို့ ကျော်လွန်၍ ဟော်ကုန်းရပ်ကွက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ မခင်ကြည်၏ မြင်းရထားသည် ယိုယွင်း ပျက်စီးစ ပြုနေသော အိမ်အိုကြီး တစ်ဆောင်၏ ရှေ့၌ ရပ်တန့်၍ မခင်ကြည်သည် အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွားလေ၏။ ။

မိမိကြီးသည်လည်း မိမိ၏ မြင်းရထားကို မနီးမဝေးမှ ရပ်တန့်စေပြီးလျှင် အရိပ်အကဲကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ဆယ်မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မခင်ကြည်သည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ၍ ရထားပေါ် သို့ တက်ပြီးလျှင် ဘူတာရုံဘက်သို့ မောင်းနှင် သွားပြန်လေ၏။ ။ ထိုအခါ၌မူကား မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်၏ နောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ဆက်လက်ရပ်တန့် စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ၎င်းအိမ်ကြီး ရှေ့သို့ မောင်းနှင် စေလေ၏။ ။ အိမ်ရှေ့၌ မြင်းရထားကို ရပ်ပြီးလျှင် မိမိကြီးသည် အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွားရာ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်မျှ ရှိသော အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးနှင့် တွေ့၍ မိန်းကလေး တစ်ယောက် မလာရောက်ပါသလောဟု မေးမြန်းရာ ယခုပင် ပြန်သွားကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောသည်တွင်

ကြီး။ ။ ‘ဖြစ်ရလေရှင်၊ နည်းနည်းကလေး လွဲသွားတာပေါ့’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘ခုကလေးတင်ပဲ ဆင်းသွားပါတယ်’

ကြီး။ ။ ‘ဒေါ်ဒေါ်နှင့် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ပဲလား ဒေါ်ဒေါ်’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးပါဘူး မိန်းကလေးရယ်၊ မအုန်းစိန်နှင့် သူငယ်ချင်းဆို ထင်ပါရဲ့၊ တွေ့ချင်ရှာလိုတဲ့ မအုန်းစိန်ကလည်း အဝေး သွားနေခိုက် ဖြစ်နေတယ်’

ကြီး။ ။ ‘မအုန်းစိန်ဆိုတာ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် ဘယ်နှယ်တော်သလဲ’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘ဘယ်လိုမှတော့ မတော်ပါဘူး တူမရယ်၊ သမီးကလေးလို တူမကလေးလို ချစ်ခင်ပြီး သူကလဲ မိမဲ့ ဖမဲ့၊ အဒေါ်ကလဲ မုဆိုးမ ဖြစ်လေတော့ အတူတူ ပေါင်းစပ်ပြီး နေကြတာပါပဲ’

ကြီး။ ။ ‘မအုန်းစိန် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် အတူတူနေတာ ဘယ်လောက် ကြာပလဲ’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိပါပြီ’

ကြီး။ ။ ‘အခုတော့ မအုန်းစိန် ဘယ်သွားပါသလဲ’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘ပျဉ်းမနားမှာ သူ့ ဆွေမျိုးများ ရှိလို့ အလည်သွားပါတယ် တူမရယ်’

ကြီး။ ။ ‘မအုန်းစိန် ဒီမှာ နေခဲ့တဲ့ အခါမှာ ယောက်ျား ဧည့်သည်များ အလည်အပတ် လာဖူးသလား ဒေါ်ဒေါ်’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘လူတစ်ယောက်တော့ဖြင့် မကြာမကြာ လာတာ မြင်မိပါတယ်’

ထိုအခါ မိမိကြီးသည် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်၌ ထည်ထားသော ရင်ထိုး ဓာတ်ပုံကို ထုတ်၍ ပြပြီးလျှင်

ကြီး။ ။ ‘ဒီဓာတ်ပုံ တဆိတ်လောက် သေသေချာချာ ကြည့်ပါ ဒေါ်ဒေါ် ဒီလူကို မြင်ဖူးသလား’

အိမ်ရှင်။ ။ (ဓာတ်ပုံကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက်) ‘ဟာ ဒီလူပေါ့၊ မအုန်းစိန်ဆီ မကြာမကြာ လာလည်တဲ့ မောင်ကြာညွန့် ဆိုတာ’

ကြီး။ ။ ‘နာမည်များ မှားပမယ် ဒေါ်ဒေါ် စဉ်းစားပါဦး၊ ကိုကြာညွန့် ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကိုကျော်မြဆို မဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘မောင်ကျော်မြလို့ မကြားဖူးပါဘူး တူမရယ်၊ မောင်ကြာညွန့် ပါပဲ’

ကြီး။ ။ ‘လူတော့ ဒီလူပဲနော် ဒေါ်ဒေါ်’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘ဒီလူမှ ဒီလူအစစ်ပါတော်၊ နှာတ် စင်းစင်း မျက်ခုံး ခပ်တုတ်တုတ်နှင့် ဒေါ်ဒေါ် ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိပါတယ်’

ကြီး။ ။ ‘သူနေတော့ ဘယ်အရပ်မှာ နေသတဲ့လဲ’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘နေရပ်တော့ သေသေချာချာ မသိဘူးတော့၊ စိတ်သဘောတော့ အင်မတန် ကောင်းဟန် တူတယ်’

ကြီး။ ။ ‘ဒီပြင်ကော ဒေါ်ဒေါ် သူ့ အကြောင်းကို ဘာများ သိသေးသလဲ’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘သူကလဲ စကားက ခပ်နည်းနည်း၊ အဒေါ်ကလဲ သူများလို မေးလား မြန်းလား မလုပ်လေတော့ ဘာမှ သည်ပြင် မသိရပါဘူး တူမရယ်’

ကြီး။ ။ ‘ဒါထက် မအုန်းစိန် အကြောင်း တော်တော် ကောင်းကောင်း သိသလား၊ မိဘများနှင့် ဒေါ်ဒေါ်နှင့်က သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ပဲလား’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူး တူမရယ်၊ ကျွမ်းကြတာ နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် မေးပါသလဲ တူမရယ်’

ကြီး။ ။ ‘အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စအတွက် မေးမြန်းရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ် ဒါထက် ခုနင်က လာမေးတဲ့ မခင်ကြည်ဆိုတာ ဒီကို ရောက်ဖူးပါသလား’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘မလာဖူးပါဘူး တူမရယ်’

ကြီး။ ။ ‘ကျွန်မနှင့် ဒီလူနှင့်ဟာ သမီးရည်းစား ဘဝ ချစ်ကြိုက်နေကြပြီး တောင်းရမ်းမယ့်ဆဲဆဲ ရှိနေလို့ မေးပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်ရယ်’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘နေဦး တူမရယ်၊ သူတို့တော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်ခင်မင်မင်တော့ ရှိတာပဲ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံ အမူအရာ ထောက်ကြည်တော့ဖြင့် သမီးရည်းစား လက္ခဏာတော့ဖြင့် မရှိဘူး၊ သို့သော် နှစ်ယောက်တည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ပြောနေကြတာတော့ဖြင့် ဒေါ်ဒေါ် ကြားတယ်’

ကြီး။ ။ ‘သမီးရည်းစားပင် မဟုတ်သော်လည်း တိုင်ပင်စရာ အကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ခုတော့ ရှိတယ်လို့ ဆိုချင်သပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်’

အိမ်ရှင်။ ။ ‘ဟုတ်လိမ့်မယ် တူမရေ၊ လူမသိအောင် တိုင်ပင်စရာ အကြောင်း တစ်ခုတော့ ရှိတယ်လို့တော့ ထင်တယ်’

ထိုအခါ မိမိကြီးမှာ မောင်ကျော်မြသည် မအုန်းစိန်ထံ မကြာခဏ လာရောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မခင်ကြည်သည် မောင်ကျော်မြထံ လာရောက်၍ မောင်ကျော်မြကလည်း မခင်ကြည်ထံ စာတိုက်မှတဆင့် စာပေးစာယူ ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မခင်ကြည်နှင့် မအုန်းစိန်တို့သည် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကြသည်ကို လည်းကောင်း ထောက်ချင့်ရသော် အမှန် မုချ ၎င်းတို့ သုံးဦး သုံးဖလှယ် တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်း ဖြစ်၍ လျှို့ဝှက်သော ကိစ္စ တစ်ခု၌ အတူတကွ ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြကြောင်းကို တွေးမိသည်တွင် စိတ်နှလုံး မသာမယာ ဖြစ်ခဲ့လေ၏ ။ အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးလည်း မိမိကြီး၏ မသာမယာ မျက်နှာကို မြင်လေလျှင် ယောက်ျားတို့ မည်သည်မှာ မိန်းမသား အပေါ်၌ လိမ်လည် လှည်ဖြား သဘောထား မတည်မကြည် ရှိတတ်ခြင်းမှာ မိမိ၌ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူမှာ မိမိ အကဲ ခတ်မိသလောက် ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်ပုံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အထင်လွဲ၍ စိတ်နှလုံး မသက်မသာ မဖြစ်ရန် အကြောင်းနှင့် ပြောကြားပါသေး သော်လည်း မိမိကြီးကမူ နာမည်ရင်း အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ အမည်လွဲ၍ အသိဖွဲ့ခြင်းက ဖြောင့်မှန်သော အကြံအစည် မဟုတ်နိုင်ဟု ယူဆမိလေ၏ ။

၎င်းနောက် မိမိကြီးသည် မခင်ကြည်နှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ တွေ့ဆုံခဲ့သည် ဖြစ်က အကြောင်းများကို မပေါ်လျှင် ပေါ်အောင် ထပ်လောင်း၍ မေးမြန်းဦးမည်ဟု အကြံဖြစ်သည်နှင့် အိမ်ရှင် အဒေါ်ကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားပြီးလျှင် မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏ ။

အခန်း (၉)

ရွှေဘို တောင်လက် သခွပ်တောရွာသည် အနီးအပါး၌ အခြားသော ရွာများကဲ့သို့ တစ်ပေါင်း တစ်စည်းတည်း စုရုံး ဖွဲ့စည်း၍ စည်းရုံးများ ကာရံထားခြင်း မရှိဘဲ ငါးအိမ်လျှင် တစ်စု ဆယ်အိမ်လျှင် တစ်စု အစရှိသည်ဖြင့် အကွဲကွဲ အပြားပြား တခြားစီ ရှိနေသော ရွာပြန့်ကျယ်ကြီး ဖြစ်လေသည်။

ရွာ၏ အစွန်ဝယ် သေးငယ်သော အိမ်တစ်ဆောင် အတွင်း၌ မောင်ကျော်မြသည် ဟောင်းနွမ်းပေရေသော အထည်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် မောင်ဒေါန ဆိုသူနှင့် တီးတိုး တိုင်ပင်လျက် ရှိကြရာ

န။ ‘မခင်ကြည်နှင့် တွေ့အောင် သွားမယ်ဆိုတဲ့ အကြံဟာ တော်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုကျော်မြရယ်’

မြ။ ‘ဘာကြောင့်လဲဗျ’

န။ ‘ခုနေ အခါမှာ မန္တလေးကို ခင်ဗျား သွားဖို့ သင့်တော်မယ် လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး’

မြ။ ‘ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲ ကိုဒေါန၊ မခင်ကြည်က မိမိကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့တယ်လို့ စာရေးလိုက်လေတော့ မိမိကြီးက ဒီအမှုမှာ ဘယ်လောက်အထိ သိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သေသေချာချာ သိချင်တယ်ဗျ’

န။ ‘ဒါကတော့ ခင်ဗျား သဘော ပေါ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း သတိ ဝီရိယနှင့်သာ သွားပေတော့ ကိုကျော်မြ၊ မောင်ထွန်းမြင့် ဆိုတဲ့ လူကလဲ တော်တော် ပါးတဲ့ လူဗျ၊ မခင်ကြည်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး တစ်ပတ်ရိုက်မှာကိုလဲ စိုးရသေးတယ်’

မြ။ ‘ခင်ဗျား စိုးရိမ်တာလဲ တယ်မရိုင်းဘူး၊ သို့သော် စိတ်ချပါဗျာ၊ သတိတမန် ဉာဏ်မြေကတုတ် ဆိုတဲ့ စကားလို သတိ ဝီရိယကို မပေါ့ မလျော့စေဘဲ သည်ရန်ကို ကျုပ် ကြံပြီး ဖြိုဖျက်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ မစိုးရိမ်ပါနှင့်၊ ကိုင်း ပြောနေ ကြာရော့မယ်၊ မီးရထားလည်း အချိန်နီးပြီ ထင်တယ်ဗျို့၊ ဘူတာကို သွားလိုက်ဦးမှ တော်မယ်၊ ကျုပ် မရှိတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျား ကလဲ မပေါ့မလျော့ စေနှင့်ဗျ၊ ကြပ်ကြပ် သတိထားရစ်ဗျာ၊ ကြားလား’

န။ ‘ကျုပ် အတွက်တော့ စိတ်ချရစ်ပါ ကိုကျော်မြရယ်’

၎င်းနေ့ ခြောက်နာရီ အချိန်ခန့်တွင် မောင်ကျော်မြသည် ကောင်းမွန် သပ်ရပ်စွာ ဆင်ယင် ဝတ်စားလျက် မန္တလေး ဘူတာသို့ ဆိုက်လာသော စစ်ကိုင်းရထား ပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီးလျှင် မြင်းရထား တစ်စီးနှင့် အာဠဝီလမ်းရှိ ဟိုတယ်သို့ သွားရောက်လေ၏ ။ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် ချောင်ကျသော အခန်း တစ်ခန်းကို ဝင်သွားပြီးနောက် စားစရာ အနည်းငယ်ကို မှာထား၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် ဟိုတယ်ရှေ့၌ မြင်းရထားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်ပြန်၍ မခင်ကြည်သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာလေ၏ ။ မခင်ကြည်သည်လည်း ဘွိုင်ကုလားကို မေးမြန်း၍ မောင်ကျော်မြ ရှိရာ အခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်ကြသည် အတိုင်း လောကဝတ် ပျူငှာ အာလာပ သလ္လာပ စကား ပြောဆိုကြပြီးနောက်

ကြည်။ ‘အံ့ဩပါရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ လာမယ် ဆိုတာ သိရက်သားနှင့် တကယ်လို့ ကိစ္စ အရေးကြီးတဲ့ အတွက် အဝေးမြို့ရွာ သွားရစေကာမူ အိမ်မှာတော့ မှာထားခဲ့ဖို့ ကောင်းပါတယ်’

မြ။ ။ ‘မှာခဲ့သားပဲကိုး၊ မခင်ကြည် စာတိုက်မှာ စာသွားပြီး ယူဖို့ ဦးမြတ်သာက မပြောဘူးလား’

ကြည်။ ။ ‘မပြောပါကလားရှင်’

မြ။ ။ (အံ့သြလျက်) ‘ဟာ ဘယ့်နှယ် မဟုတ်တာ၊ ဦးမြတ်သာက မပြောဘူးလား’

ကြည်။ ။ (ခေါင်းခါလျက်) ‘ဟင့်အင်း ဘာမှ မပြောဘူးရှင်’

မြ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ၊ မခင်ကြည် လာလို့ရှိရင် ဈေးချို စာတိုက်ကြီးသွား မခင်ကြည် နာမည်နှင့် စာတစ်စောင် မရောက်ဘူးလားလို့ မေးဖို့ ကျုပ် မှာထားခဲ့တယ်’

ကြည်။ ။ ‘ပြောလဲ မပြော၊ စာလဲ မရဘူးရှင်’

မြ။ ။ ‘ဦးမြတ်သာကြီး ဘယ့်နှယ် လုပ်ပါလိမ့်မလဲ၊ တယ် ဝှက်ကျတာကိုး’

ကြည်။ ။ ‘ဒီဟာ နေပါစေတော့ရှင်၊ လူချင်း တွေ့ကြပြီ၊ စာမရပေမယ့် အရေးမကြီးပါရှင်၊ မအုန်းစိန် တစ်ယောက် ပျောက်နေတာ ခက်လှတယ်၊ ပျဉ်းမနား သွားတယ်ဆိုလို့ သံကြိုးရိုက်ပြီး မေးတော့လဲ သူ့ ဆွေမျိုးများ မအုန်းစိန် မလာတဲ့ အကြောင်း သံကြိုး ပြန်ရိုက်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် သူ ဘယ်ကို သွားတတ်တာကို ကိုကျော်မြ မသိဘူးလားရှင်’

မြ။ ။ ‘ဟာ ကျုပ်လဲ ဘာသိ မလဲဗျာ၊ အဝေး သွားနေတဲ့ လူမေးလို့ ဘယ်မှာပြောနိုင်မလဲ မခင်ကြည်’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မဖြင့် မအုန်းစိန် အတွက်မှ စိတ်မအေးဘူး ရှင်၊ သူနေတဲ့ အိမ်က အဒေါ်က ပြောတော့လဲ ပျဉ်းမနား သွားတာ ၁၅ ရက်လောက် ရှိပြီတဲ့၊ ကျွန်မကလဲ ၁၅ ရက်လောက် အတွင်းကပဲ မအုန်းစိန်ဆီက မန္တလေးမှ နေပြီး ပေးလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင် ရသေးတယ်’

မြ။ ။ ‘ဘယ်မလဲဗျာ၊ ဒီစာ ပါသေးလား’

ကြည်။ ။ ‘စာတော့ မပါဘူးရှင်၊ အိမ်မှာ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်’

မြ။ ။ ‘ဘာ အကြောင်းများလဲ ဗျာ’

ကြည်။ ။ ‘အလွန် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ရှိလို့ ကျွန်မနှင့် တိုင်ပင်ချင် ပါတယ်တဲ့၊ ကျွန်မကလဲ ချက်ချင်း မအားတာနှင့် မလာနိုင်ဘူးရှင်၊ လာပြန်တော့လည်း ဟော သူနှင့် မတွေ့ဘူး’

မြ။ ။ ‘အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လို ကိစ္စများလဲ မခင်ကြည် မတွေးမိဘူးလား’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မ တွေးမိတာကတော့ အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုဖို့ အကြံအစည်ရှိလို့ ကျွန်မနှင့် တိုင်ပင်ချင်တယ် ထင်တာပါပဲရှင်’

မြ။ ။ ‘ဘယ်သူနှင့်များ ထင်မိလို့လဲ’

ကြည်။ ။ ‘ပိုတုန်းကတော့ ကိုကျော်မြနှင့်ဟာ အရောတဝင် နေကြလေတော့ ရိုးတီးရားတား ထင်မိပေတယ်ရှင်’

မြ။ ။ ‘ထင်ရင်လဲ လွဲမှာပေါ့ မခင်ကြည်၊ ကျုပ်တို့က မောင်လို နှမလို ချစ်ခင်ကြတာပဲ၊ ကျုပ်မှာလဲ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးလူကလေးရဲ့ သမီး မိမိကြီးနှင့် တောင်းတော့ ရမ်းတော့မယ် ဆဲဆဲသားပဲ’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မ သိပါတယ်’

မြ။ ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ မခင်ကြည်နှင့် မိမိကြီးနှင့် ဘယ်မှာ တွေ့ကြတာလဲ’

ကြည်။ ။ ‘ရှင့် အိမ်မှာ တွေ့တာပေါ့’

မြ။ ။ (မျက်လုံး ပြူးလျက်) ‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဘယ်ပုံ တွေ့ကြတာလဲ ဗျာ’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မက ရှင်နှင့် တွေ့ချင်လို့ ရှင့်အိမ်သွားတော့ သူ့ရောက်နှင့် နေလို့ ဆီးပြီး ဧည့်ခံတယ်ရှင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ရှင့် အကြောင်းကို အတန်ကြာကြီး ပြောကြ သေးတယ်’

မြ။ ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ မအုန်းစိန် အကြောင်းများ ပါကြသေးသလား’

ကြည်။ ။ ‘ကြံကြံစည်စည်ရှင်၊ လူတစ်ဘက်သားကို မနာလို ဝန်တိုတဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်စေအောင် ကျွန်မ အလကား လုပ်ပမလား ရှင်’

မြ။ ။ ‘မှန်ပေတယ် မှန်ပေတယ်၊ ဒါနှင့် မအုန်းစိန် ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိလိုက်တယ် ထင်ပြီး မခင်ကြည်က ကျုပ်ဆီ လာမေးတာပေါ့လေ’

ကြည်။ ။ ‘ရှင်တို့ နှစ်ဦးဟာ အင်မတန် အကျွမ်းဝင်တဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လေတော့ သိတန် ကောင်းပါရဲ့လို့ မေးရတာပါပဲရှင်’

မြ။ ။ (စဉ်းစား စိတ်ကူးနေသည်။ လက္ခဏာနှင့် အတန်ကြာ ဆိုင်းငံ့ နေပြီးနောက်) ‘ထွက်သွားတာ ၁၅ ရက်လောက် ရှိပြီ၊ စာရတာကလဲ ၁၀ ရက်လောက် ရှိသေးတယ်၊ တော်တော်တော့ အတွေးရ ကျပ်တာပဲဗျို့’

ကြည်။ ။ ‘အတွေးရ ခက်တာ နေပါဦးရှင့်၊ တဆိတ်လောက် ကူညီပြီး ရှာပေးဖို့ကော မတတ်နိုင်ဘူးလား၊ ကိုကျော်မြ’

မြ။ ။ ‘တယ်ခက်တယ်ဗျ၊ မိမိကြီးနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ခါနီး ဆဲဆဲ ဖြစ်လေတော့ မတော်တဆ သူကြားသွားမှဖြင့် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မခင်ကြည်ရယ်’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မ အထင် ပြောရမှာဖြင့် မိမိကြီးက အခုလဲပဲ ရှင့် အပေါ်မှာ မသင်္ကာဘူး ထင်တယ်’

မြ။ ။ ‘ဘာ မသင်္ကာတာလဲ မခင်ကြည်’

ကြည်။ ။ ‘ဘာရယ်လို့တော့ ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ ပြောပုံ ဆိုပုံ မေးပုံ မြန်းပုံ ထောက်ချင့်ပြီး ကြည့်ရတာ ရှင့် အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်းဘူးလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်’

မြ။ ။ (တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်) ‘မအုန်းစိန် အကြောင်းတော့ သူ သိပုံ မရပါဘူးနော်၊ မခင်ကြည်က ဘာမှ စကားစပ်ပြီး မပြောခဲ့ဘူး မဟုတ်လား’

ကြည်။ ။ ‘မပြောပါဘူးရှင်’

မြ။ ။ ‘ကောင်းပါတယ်ဗျာ’

ကြည်။ ။ ‘ဒါတဲ့ နေပါဦး ကိုကျော်မြရယ်၊ ခုတလော ရှင် မန္တလေးက ခွာပြီးနေတာ ဝါးရမ်းပြေးနေသလို ဘာလိုလို ထင်နေကြပါကလား’

မြ။ ။ (မျက်လုံးပြူးလျက်) ‘အလို ဘယ်သူတွေက ထင်တာလဲ မခင်ကြည်ရဲ့’

ကြည်။ ။ ‘မိမိကြီး ပြောပုံ ဆိုပုံ ထောက်ကြည်ရတော့ ဒီလိုပဲ ထင်ပုံရတယ်၊ တိုက်ရိုက်ကြီးတော့ ဖွင့်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ရှင့်မှာ ဘာမူလဲရှင့် ဘယ်အတွက်လဲရှင့်’

မြ။ ။ ‘ထင်ချင်သလို ထင်ကြပါစေဗျာ၊ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်ပါလိမ့်မယ်’

ကြည်။ ။ ‘နေပါဦး၊ ဘာမူလဲ ပြောစမ်းပါဦးရှင့်’

မြ။ ။ ‘ခုတော့ မပြောပါရစေနဲ့ မခင်ကြည်၊ သို့သော် မခင်ကြည်တစ်ခု ကျုပ်ကို ကတိထားရ လိမ့်မယ်’

ကြည်။ ။ ‘ဘာများလဲရှင်’

မြ။ ။ ‘ဒီကနေ့ မခင်ကြည်နှင့် တွေ့ဆုံတဲ့ အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးဆိုတာ ကတိထားစေချင်တယ်ဗျာ’

ကြည်။ ။ ‘မပြောပါဘူးရှင်၊ စိတ်သာချပါ’

ထိုအခါ၌ကား ဘွိုင်ကုလားတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက်က ‘မိန်းမဆပ်’ အားတွေ့လို၍ အပြင်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြောင်း ပြောဆိုသည်တွင် နှစ်ဦးစလုံးတို့မှာ ရင်တွင်း၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကြလေသော်လည်း ပြင်ပ၌မူ မျက်နှာမပျက်စေဘဲ မခင်ကြည်က ချိုသာသော အသံဖြင့် ‘ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ဝင်ခဲ့ပါစေ’ ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွိုင်ကုလားသည် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အခန်း(၁၀)

ဘွိုင်ကုလား ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်မြသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ ‘မခင်ကြည်ကို ကျုပ် မှာထားပါရစေနော်၊ ခုနင်က ထားခဲ့တဲ့ ကတိကို မမေ့ပါနှင့်၊ ကိုင်း ကျုပ် သွားဦးမယ်’ ဟု ပြောပြီး မောင်ကျော်မြသည် ထမင်းချက် စားပွဲများ ရှိသည် ဟိုတယ် အစေခံများ ရှိရာ မီးဖိုဘက်သို့ နောက်ဖေးတံခါးဖြင့် ထွက်သွား၍ မီးဖိုချောင်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်သာ သွားမည်ယောင်ယောင် ပြုပြီးနောက် ဟိုတယ်နောက်ဖေး တိုက်တံခါးမှ ထွက်သွားလေ၏။ ။

ယင်းသို့ ရှိစဉ် စုံထောက် မောင်ဘတင်သည် မခင်ကြည်ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍

တင်။ ။ ‘မခင်ကြည် ဆိုတာ မှတ်တယ်’

ကြည်။ ။ (ရွှင်ပျ ကြည်လင်သော မျက်နှာထားနှင့်) ‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာကိစ္စပါလဲ’

တင်။ ။ ‘မေးစရာကလေး ရှိလို့ပါ၊ မခင်ကြည်ကို မေးပါရစေ’

ကြည်။ ။ ‘မေးနိုင်ပါတယ်ရှင်’

တင်။ ။ ‘ဒီအခန်းထဲမှာ မခင်ကြည်နဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခု သူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ’

ကြည်။ ။ ‘ထွက်သွားပါပြီကော ရှင်’

တင်။ ။ ‘အလို ဘယ်က ထွက်သွားသလဲ ဗျာ’

ကြည်။ ။ ‘သူ ထွက်သွားတာပါပဲရှင်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့ချင်တယ် ဆိုတာ ဘယ်လို အကြောင်း ထူးလို့လဲရှင်’

တင်။ ။ ‘သူ ဘယ်ထွက်သွားသလဲ ပြောစမ်းပါ၊ ရိုးတီးယားတား မလုပ်စမ်းပါနှင့်’ ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ဘတင်သည် အခန်းပြင်၌ စောင့်နေသော ပုလိပ် တစ်ယောက်အား ဝါးရမ်းပြေး တစ်ယောက် ထွက်ပြေးနှင့်ကြောင်း ပြောဆို၍ ချက်ချင်း လိုက်ရှာဖွေကြရန် အမိန့် ပေးလေ၏ ။

၎င်းနောက် မောင်ဘတင်သည် မခင်ကြည်အား မေးခွန်း အမျိုးမျိုး ထုတ်လျက်ရှိရာ မခင်ကြည်သည်လည်း မောင်ဘတင်၏ လိုရင်းအချက်ကို နားမလည်သည်၊ လက္ခဏာနှင့် ဝေလည်လည် ဖြေဆိုလျက် ရှိလေ၏ ။

တင်။ ။ (မျက်မှောင်ကုတ်ကာ မခင်ကြည်အား ကြည့်လျက်) ‘ဒီ အခန်းထဲမှာ မောင်ကျော်မြ ဆိုတဲ့ လူနှင့် ခင်ဗျားနှင့် စကား ပြောနေကြတယ် မဟုတ်လား’

ကြည်။ ။ ‘ဘယ်တုန်းကလဲ’

တင်။ ။ ‘အခုကလေးတင်၊ အခုကလေးတင်’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မ မိတ်ဆွေ မအုန်းစိန် ဆိုတာ တစ်ယောက် ပျောက်နေလေတော့ တွေ့အောင် ရှာပေးနိုင်မလားလို့’

တင်။ ။ ‘စကား မရှည်စမ်းပါနှင့်၊ မေးတာ ပြောစမ်းပါ၊ ဒီလူ ဘယ်လမ်းက ထွက်သွားသလဲ’

ကြည်။ ။ ‘ဘယ်သူလဲရှင်’

တင်။ ။ ‘ခုနင်က စကားပြောနေတဲ့ လူဟာလေ’

ကြည်။ ။ ‘နေပါဦး၊ ရှင် တွေ့ချင်တဲ့ လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ’

တင်။ ။ ‘မောင်ကျော်မြလေ မောင်ကျော်မြ’

ကြည်။ ။ ‘ဟင် ဒါဖြင့် ရှင်လွဲနေပြီ၊ ခုနင်က ထသွားတဲ့ လူက ကိုကျော်မြ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြာညွန့် တဲ့ရှင်’

တင်။ ။ ‘ဘယ်က ကိုကြာညွန့်ရမှာလဲ၊ မောင်ကျော်မြပါ ကျုပ် သိပါတယ်’

ကြည်။ ။ ‘ကိုကျော်မြ ဖြစ်ဖြစ် ကိုကြာညွန့်၊ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လို အမှုနှင့် တွေ့ချင်လို့ပါလဲ ရှင်၊ ဖမ်းဆီးချင်လို့ပါလား၊ ဘာမှုများလဲ’

တင်။ ။ ‘ဘာမှု ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားနှင့် မဆိုင်ပါဘူး’

ထိုအခါ စုံထောက် မောင်ဘတင်သည် ၎င်းသူငယ်မသည်ကား ချိန်းခြောက်၍ ရမည် မဟုတ်သော သူငယ်မ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိသည်နှင့် ချောမော၍ မေးမြန်းဦးမည်ဟု အကြံနှင့်

တင်။ ။ ‘ဘယ်လို အမှု ရယ်လို့တော့ ဖွင့်ပြီး ပြောဖို့ ကျုပ် အရေးမပိုင်ဘူး ဗျ၊ သို့သော် အစိုးရ အရာရှိ ဆိုတာ လူကောင်း သူကောင်းများ ငြိမ်းချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်နိုင်ကြဖို့ လူဆိုး သူဆိုးများကို ဖမ်းဆီး နှိပ်ကွပ်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့ အတွက် ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ် မေးတာကို မခင်ကြည်က မှန်မှန် ပြောစမ်းပါ၊ ခုနင်က လူဟာ ကိုကျော်မြပဲ မဟုတ်လား’

ကြည်။ ။ ‘ကျွန်မ သိသမျှဖြင့် ကိုကြာညွန့်ရယ်လို့ သိခဲ့ဖူးပါတယ်ရှင်’

တင်။ ။ ‘ဘယ် ကိုကြာညွန့်များပါလိမ့်မလဲ ဗျာ၊ ဓားတန်းက လူသတ်မှုနှင့် ဖြောင့်ချက်ပေးထားတဲ့ ကိုကြာညွန့်များ ဖြစ်လေရော့သလား၊ သူ့စာ အရမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ပြီး သေတော့မယ်၊ အခု မသေဘဲ ရှိနေခဲ့တယ် ဆိုလျှင် ဒီအမှုဟာ ရှုပ်သည်ထက် ရှုပ်ထွေးကုန်ပြန် တော့မှာပါကလား၊ ကိုကျော်မြ ဖြစ်စေ ကိုကြာညွန့် ဖြစ်စေ ခုနင်က လူဟာ လူဆိုးဗျ၊ ဒီတော့ လူဆိုးကို ဖမ်းဖို့ မခင်ကြည် ကူညီစေလို တယ်ဗျာ’

ကြည်။ ။ ‘ဘယ်လို ကူညီရမှာလဲရှင်’

တင်။ ။ ‘သူ အခု ဘယ်မှာ နေတယ် ဆိုတာ မခင်ကြည် မသိဘူးလား’

ကြည်။ ။ ‘ဘယ်က သိမှာလဲ ရှင်၊ ကိစ္စကလေး တစ်ခု ရှိလို့ ဒီနေရာမှာ တွေ့ဆုံဖို့ ကြေးနန်း ရိုက်လိုက်လေတော့ ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဘယ်မှာ နေတယ် လို့တော့ ကျွန်မ အမှန် မသိပါ’

ထိုအခါ၌ကား မောင်ဘတင်သည် မခင်ကြည်ထံမှ ၎င်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းထူး ရရှိရန် မမျှော်လင့်တော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဟိုတယ်မှ ထွက်သွား၍ ပုလိပ် အရာရှိတို့အား မီးရထား ဘူတာရုံ၊ သင်္ဘောဆိပ် အစရှိသည် နေရာတို့မှ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုရန် စေလွှတ်လျက် ရှိလေ၏ ။

အခန်း (၁၁)

အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း အချိန်တွင် မိမိကြီးသည် ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်၏ အလုပ်ခန်းကို ဝင်သွားရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် ကောင်းမွန်စွာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် မခင်ကြည်နှင့် အာဠဝီလမ်း ဟိုတယ်၌ အချိန်းအချက် ပေး၍ ယမန်နေ့ကပင် တွေ့ဆုံကြောင်း၊ ၎င်းအကြောင်းကို စုံထောက် မောင်ဘတင်က သတင်းရ၍ သွားရောက်

ဖမ်းမည် ပြုသောအခါ မောင်ကျော်မြသည် လက်မတင်ကလေးမျှ လွတ်၍ သွားကြောင်းများ ပြောဆို သည်တွင်

ကြီး။ ။(တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်) ‘နေပါဦးရှင်၊ ကိုကျော်မြ သတ်တယ်လို့ ရှင်တို့ သိကြသလား’

မြင့်။ ။ ‘ထင်စရာရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတဲ့ သူပြုလုပ်ပုံ အမူအရာကိုပဲ ထောက်ချင့် ကြည့်တော့ဗျာ’

ကြီး။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဟို မိန်းမကလေးကို သတ်တာ အမှန်ပဲပေါ့’

မြင့်။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်၊ မိမိကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ၊ တကယ်ဆိုရင် ပြစ်မှု မရှိပါဘဲလျက် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ဟာ ပုန်းရှောင်ပြီး နေတယ်လို့ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးသလဲ မိမိကြီးရဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်ချက်က မခင်ကြည်ဆီကို ကိုကျော်မြက ရေးပေးတဲ့ စာကိုလဲ မိမိကြီး မြင်ရတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ဧကန် မုချ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ တစ်ကြိတ်ထဲ တစ်ညထဲ အကြံတစ်ခု ရှိလို့ဟာပဲ မိမိကြီးရဲ့’

ကြီး။ ။ ‘ဒါဖြင့် ရှင်ပြောပုံတော့ ဒီအမူ မခင်ကြည်လဲ ပါသပေါ့လေ’

မြင့်။ ။ ‘ပါတယ်လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်’

မိမိကြီးမှာ မောင်ကျော်မြအား နှစ်များစွာ ချစ်ကြိုက်၍လာခဲ့သော ရည်းစားတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် အသက်တမျှ ချစ်ခင်စုံမက်သည် မှန်သော်လည်း နဂိုရ် သဘောအားဖြင့် ကြီးရင့် မြင့်မြတ်သော စိတ်ရှိသည်။ အပြင် အမိအဖ တို့ကလည်း နည်းစနစ်ကျနအောင် ကြပ်တည်းစွာ ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မောင်ကျော်မြသည် ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို ကျူးလွန်ခဲ့သည် ဖြစ်ပါလျှင် ၎င်းပြစ်မှု အတွက် မောင်ကျော်မြ၌ အပြစ်ဒဏ် ပေးခြင်းခံရ၍ မိမိ၌လည်း ရင်ကွဲနာနှင့် သေရစေကာမူ မတရားသော အပြုအမူကို ကူညီဆောင်ရွက် လျှို့ဝှက် ထိမ်ချန်လိမ့်မည်။ မိန်းမကလေး တစ်ဦး တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား မောင်ကျော်မြက မိမိကြီးအား ခွဲခွာခါနီး ဆဲဆဲတွင် ပြောကြားခဲ့သော စကားတို့မှာ သင်္ကာ မကင်းဖွယ်ရာ ရှိသောကြောင့် မိမိကြီးသည် မောင်ထွန်းမြင့်အား ၎င်း၏ အခြင်းအရာကို ပြောဆိုသည်တွင်

မြင့်။ ။ ‘ကိုကျော်မြက တော်တော်ပါးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ သည်အမူဟာ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ ကျတော့ သူ့ကို ပတ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သိလေတော့ မိမိကြီး ဆီမှာ သူက တင်ကူးပြီး သူ့ဘက်သား ဖြစ်အောင် ပြောနှင့် ထားတာကိုး မိမိကြီးရဲ့၊ သူက ဒီလို တင်ကူးပြီး ပြောထားနှင့်တဲ့ အတိုင်း မိမိကြီးက သူ့စကား နားဝင်ပြီး သူပြောသလို ယုံကြည်နေတယ် မဟုတ်လား’

ကြီး။ ။ ‘ကျွန်မ အမှန် ပြောရမှာဖြင့် ယခု အထိမှာ ကိုကျော်မြ အပေါ်၌ ဒွိဟမကင်း ရှိတုန်းပဲ ဖြစ်တယ်၊ အမှန်ပဲ သူပြုသလား မပြုလား ဆိုတာ မဝေခွဲနိုင်အောင် ရှိနေပါသေးတယ်၊ အခု သူ တိမ်းရှောင်ပြီး နေခြင်းဟာလဲ ဒီအမူကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဒီပြင် ကိစ္စတစ်ခုများ ရှိလေရောသလားလို့လဲ ကျွန်မ ထင်မိပါတယ်’

မြင့်။ ။ (ပြုံးရယ်လျက်) ‘ကိုယ် ချစ်ခင် ကြင်နာလာခဲ့တဲ့ ရည်းစား တစ်ဦး တစ်ယောက်ဟာ ယခုလို အမူမျိုး ပြုတတ်တယ် ဆိုတာ ရုတ်တရက် ယုံဖို့ ခဲယဉ်းပေမှာပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တောင်မှပင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရုံမျှနှင့် ကြားစ တုန်းကများဖြင့် ယုံတောင် မယုံမိပါဘူး ခင်ဗျား၊ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် ကြားရတဲ့ အကြောင်းများကို ချင့်ချိန်ပြီး ကြည့်ပြန်တော့လဲ မယုံချင်လို့ မနေရအောင် ဖြစ်နေပြီ မိမိကြီးရဲ့’

ကြီး။ ။ ‘သို့သော်လည်း ဒီလို ရှိပါတယ်ရှင်၊ သူနှင့် တွေ့တဲ့ အခါကျတော့ ဘယ်လို ရှင်းလင်း ပြောဦးမယ် ဆိုတာ မသိနိုင်ကြသေးပါဘူး၊ သူ့ ရှင်းလင်းချက်ကို မကြားရမီ လူတစ်ဘက်သားကို အပြစ်ဆိုဖို့လဲ ခဲယဉ်းပါတယ်’

မြင့်။ ။ ‘မှန်ပါတယ် မိမိကြီး ပြောတာလဲ မှန်ပါတယ်၊ ရုံးရောက်တဲ့ အခါကျလို၊ ရုံးမင်းရှေ့မှာ သူ့ ထုချေချက်ကို ကြားရပြီ ဆိုတော့မှ ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြမှာကိုး မိမိကြီးရဲ့၊ ယခုတော့ဖြင့် ထင်ချက်လောက်သာ ပြောဆိုကြရတာပဲ’

မောင်ထွန်းမြင့်မှာ ရှေ့နေ တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း စုံထောက်ဘက် ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်း၌ များစွာ အထုံ ဝါသနာ ပါရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းလူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစိုးရ စုံထောက်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများနှင့် တွဲဘက်ပြီးလျှင် များစွာ ကြိုးပမ်း ထောက်လှမ်း ခဲ့ဖူးလေသည်။ ၎င်း၏ လုံ့လ ဝီရိယ ကြောင့်လည်း ပုလိပ် အရာရှိတို့ အမှတ်တမဲ့နှင့် ဂရုမပြုမိသော အချက်ငယ်များစွာ တို့ကို ထင်ရှားစွာ ထွက်ပေါ်၍ လာစေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအမှု၌ တရားခံမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ မောင်ကျော်မြ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားစေခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းမြင့် နှင့် မိမိကြီးတို့သည် ထိုအမှု ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆက်လက် တိုင်ပင်ကြပြန်ရာ နောက်ဆုံး၌ မိမိကြီးက မည်သည်နည်းနှင့် မဆို မခင်ကြည်ကို တွေ့အောင် ရှာပြီးလျှင် ပေါ်အောင် မေးမြန်းမည်၊ ၎င်း လူသတ်မှုတွင်လည်း မည်ကဲ့သို့ သက်ဆိုင်သည်ကို စုံစမ်းဦးအံ့ ဟု ပြောဆို၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိမိကြီး ထွက်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်ကျော်မြနှင့် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖူးသည်အတိုင်း ၎င်း ထံမှ ဓာတ်ပုံ တစ်ခု ရဖူးသည်ဖြစ်၍ စားပွဲ အံ့ဆွဲ၌ သိမ်း၍ ထားသော မောင်ကျော်မြ၏ ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြီးလျှင် မျက်နှာ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်၌ မြင်သာလောက်သော နေရာတွင် ထောင်၍ ထားပြီးလျှင် ဥပဒေစာအုပ်များကို လှန်လှော့ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ စုံထောက် မောင်ဘတင်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ။ အမှု အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အနည်းငယ် တိုင်ပင် ပြောဆိုကြပြီးနောက် မောင်ဘတင်သည် ကုလားထိုင်မှ ထ၍ ပြန်တော့မည် ပြုသည်တွင် စားပွဲပေါ်၌ ထောင်ထားသော ဓာတ်ပုံကို မြင်သဖြင့် အံ့သြသော အမူအရာနှင့်

တင်။ ။ ‘အလို သည်ဓာတ်ပုံဟာ ကိုကြာညွန့် ဆိုတဲ့ လူရဲ့ ဓာတ်ပုံ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်က ရထားသလဲ’

မြင့်။ ။ ‘ဘယ်က ကိုကြာညွန့်လဲဗျာ၊ ကျုပ် မသိပါကလား’

တင်။ ။ ‘ဓားတန်းက လူသတ်မှုမှာ ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်ပစ်တယ် ဆိုတဲ့ လူဟာလေ’

မြင့်။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ဒီဟာက ကျုပ် မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မြရဲ့ ဓာတ်ပုံပါ’

တင်။ ။ ‘မှန်းစမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါရစေဦး’

၎င်းနောက် မောင်ဘတင်သည် ဓာတ်ပုံကို လှမ်းယူ၍ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွားပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

တင်။ ။ ‘ကိုကြာညွန့်ရဲ့ပုံ အစစ်ပါပဲဗျာ၊ မိန်းကလေး အလောင်းကို သူ့တိုက်မှာ တွေ့တယ်လို့ ဆိုပြီး ငွာနာအုပ် မောင်သန်းဖေဆီ တိုင်ချက် လာပေးတုန်းက ကျုပ် ရှိနေခိုက် မို့လို့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီဟာ ကိုကြာညွန့် ဆိုတဲ့ လူရဲ့ ဓာတ်ပုံ အစစ်ပါပဲ’

မြင့်။ ။ ‘ခင်ဗျား မှားပါလိမ့်မယ် ကိုဘတင်၊ ဒီဟာ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ကိုကျော်မြရဲ့ ဓာတ်ပုံ ပါဗျာ’
တင်။ ။ ‘ကျုပ်တို့ စုံထောက် ဆိုတဲ့ လူဆိုတာက မျက်နှာကို တစ်ခါ မြင်ဖူးရင် မေ့နိုင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကိုကြာညွန့်မှ ကိုကြာညွန့်ပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ မလျှော့ဘူး’

ငှင်းနောက် မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်သည် ဓာတ်ပုံ အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အတန်ကြာ ငြင်းခုံကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ကိုကျော်မြ ဆိုသူနှင့် မောင်ကြာညွန့် ဆိုသူတို့သည် လူတစ်ဦးတည်း ဖြစ်ကြောင်းကို သဘောတူညီလေ၏ ။ ထို့နောက်

တင်။ ။ ‘ခင်ဗျား မိတ်ဆွေဟာ တယ် ဉာဏ်များတဲ့ လူပါကလား ဗျို့၊ ရန်ကုန်က ရောက်တဲ့ ပွဲစားကြီးလေး ဘာလေးနှင့် တိုက်ခန်းတွေ ဘာတွေ ငှားပြီး ဘယ်လို အကြံအစည်နှင့် တစ်ကိုယ်တည်း နှစ်ကိုယ်ခွဲတာလဲဗျာ၊ ဒီ မိန်းကလေးကို သတ်ချင်လို့ တမင်သက်သက် ဉာဏ်ဆင်တာလား၊ ဥတ်ချင် ပြန်ရင်လဲ ဘယ်လိုများ ရန်ညှိုးရှိလို့လဲဗျာ၊ ရန်ညှိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိရအောင်ဟာလဲ ဒီမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှေးဦးစွာ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဘယ်သူများလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ အသိထဲကများ ဖြစ်နေမလား၊ ခင်ဗျား မရိပ်မိဘူးလား’

မြင့်။ ။ ‘သိချိန်တန်တော့ သိပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် သတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ် ထင်မြင်ချက် ပေးရမှာဖြင့် သေသူ မိန်းကလေးက မောင်ကျော်မြရဲ့ အကြောင်းကို ရိပ်မိဟန် ရှိတယ်၊ ရိပ်မိလို့လဲ လူသိမှာစိုးတဲ့ အတွက် နှုတ်ပိတ်လိုတဲ့ သဘောနှင့် တစ်ခါတည်း အဆုံးစီရင်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်’

တင်။ ။ ‘နို့ ဒါဖြင့် ပျောက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ စာချုပ် စက္ကူတွေက ဘယ်နှယ်လဲဗျာ’

မြင့်။ ။ ‘ကျုပ် အထင်တော့ ကိုကျော်မြ သို့မဟုတ် ကိုကြာညွန့် မရှိခိုက်မှာ သေသူ မိန်းကလေးက စာချုပ်တွေကို တိတ်တဆိတ် ခိုးကြည့်နေတာ မိလေတော့ ဒေါသအလျောက် စီရင်လိုက်တယ်လို့လဲ တွေးစရာ ရှိတယ်’

တင်။ ။ ‘ခင်ဗျား တွေးတာလဲ မဝေးလှဘူး ထင်တယ်’

မြင့်။ ။ ‘ကျုပ်တော့ ကျေနပ်ပြီဗျာ၊ အစက ဒီလိုမှန်း မသိလို့ ခင်ဗျားတို့ ကိစ္စမှာ ပါဝင်ပြီး ဆောင်ရွက်မိပေတယ်၊ အခုတော့ တရားခံက တခြားသူ မဟုတ်၊ ကိုယ်နှင့် အင်မတန် ခင်နေတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်နေလေတော့ သိပ်ပြီး အားနာဖို့ ကောင်းသဗျာ’

တင်။ ။ ‘ခင်ဗျားလဲ စုံထောက်ဘက်မှာ ဝါသနာပါတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ကျုပ်တို့ အစိုးရ အရာရှိများ သဘောထား သလိုပဲ ထားမှ တော်မယ်ဗျ၊ ပြစ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ လူဆိုရင် မိတ်ဆွေ မကလို့ ညီရင်း အစ်ကိုပဲ ဖြစ်စေ သားသမီး ဖြစ်စေ တရားဥပဒေရှိတဲ့ အတိုင်း ဆောင်ရွက် ကြရတော့မှာကိုးဗျ၊ လူဆိုး တစ်ယောက်မှန်း သိရက်နှင့် ကိုယ်က သနားလို့ ညှာလိုက်မယ် ဆိုရင် သူ့အတွက်နှင့် ပြည်သူအများ ဒုက္ခပွားကုန်မှာကို စိုးရိမ်ရသေးတယ် ကိုထွန်းမြင့်ရဲ့’

မြင့်။ ။ ‘မှန်ပါတယ် မှန်ပါတယ်၊ ဒီဟာတွေ ကျုပ် သိလို့လဲ ဒီအမှုမှာ ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်နေတာပေါ့ဗျ’

၎င်းနောက် မိတ်ဆွေ နှစ်ယောက်တို့သည် အစိုးရ ဥပဒေအရ လူသတ်မှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားရာ၌ သေသောသူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ရှေးဦးစွာ သိရှိမှသာလျှင် တရားခံကို လုံလောက်စွာ စွဲချက် တင်နိုင်သည် ဖြစ်၍ သေသော မိန်းကလေးသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းရန် အရေးကြီးကြောင်း၊ မခင်ကြည် ဆိုသော မိန်းကလေးမှာလဲ သေသူ သူငယ်မကို သိရှိသည်ဟု တွေးထင်ရန် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအား ထပ်မံ စစ်ဆေးရသော် သင့်လျော်မည် ထင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မောင်ဘတင်သည် မောင်ထွန်းမြင့် အလုပ်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏ ။

အခန်း (၁၂)

တစ်နေ့သ၌ ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိ အလုပ်ခန်း၌ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိစဉ် အစောင့် တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မိမိမှာ မိမိကြီးထံမှ စေလွှတ်လိုက်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကြီးက လူသတ်မှုအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် အထူး တိုင်ပင်ရန် အကြောင်းတစ်ခု ရှိကြောင်း၊ မခင်ကြည်နှင့်လည်း တွေ့ပြီးဖြစ်၍ သတင်းထူး တစ်ခု နှစ်ခု ကြားသိရကြောင်း၊ အိမ်၌လည်း အမိအဖတို့ မရှိခိုက် ဖြစ်သဖြင့် မောင်ထွန်းမြင့် အားလပ်ပါက ယခု ချက်ချင်း လာရောက်စေလိုကြောင်းနှင့် ပြောကြားသည်တွင် မောင်ထွန်းမြင့်က မကြာမီအတွင်း လာခဲ့ပါမည်ဟု မှာထားလိုက်သဖြင့် အစောင့်သည် ပြန်သွားလေ၏။

အစောင့် ပြန်သွားပြီးနောက် မောင်ထွန်းမြင့်သည် အမှုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ယောက်တည်း ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက်ရှိရာ မခင်ကြည်သည် မိမိကြီးအား မည်သည့် သတင်းထူးကို ပြောကြား၍ နေလေသနည်း၊ မခင်ကြည်နှင့် မောင်ကျော်မြတ်တို့ နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် ဖြစ်နေကြသည်ပြင် မခင်ကြည် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလွန်တရာ ပါးနပ်သော မိန်းကလေး ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ကျော်မြတ် လွတ်စေလောက်အောင် သတင်း တစ်စုံတစ်ရာကို ရပါမည်လော စသည်ဖြင့် တွေးတော စိတ်ကူး၍ မြင်းရထား တစ်စီးနှင့် မိမိကြီး၏ အိမ်သို့ လာခဲ့လေ၏။

မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိ၏ အလုပ်ခန်းတွင် ရှေ့မှ မြင်းရထားပေါ် သို့ တက်လျက်ရှိစဉ် လူနှစ်ယောက်တို့သည် မနီးမဝေးရှိ လမ်းကြားငယ် တစ်ခုမှ ၎င်းအား ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြရာ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မြင်းရထားနှင့် ထွက်သွားသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ အချင်းချင်း အနည်းငယ် တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ မျှော်ကြည့်၍ မောင်ထွန်းမြင့်၏ အလုပ်တိုက်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ အလုပ်တိုက်မှ တံခါးကို သေ့နှင့် ခတ်၍ ပိတ်ဆို ထားရလေကား ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ အပြုအမူကို အခြားသူတို့ မြင်လေသလောဟု စောင့်မျှော် ကြည့်ရှု ကြပြီးနောက် တစ်ယောက်သောသူသည် မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်မှ သေ့တစ်ချောင်း ထုတ်ပြီးလျှင် တံခါးကို ဖွင့်လေ၏။ တံခါး ဖွင့်ပြီးနောက် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် တိုက်တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်ထားခဲ့၍ မောင်ထွန်းမြင့်၏ အလုပ်ခန်းကို ဝင်ကြလေ၏။ ထိုသူ နှစ်ယောက်တို့မှာ အခြားမဟုတ်၊ မောင်ကျော်မြတ်နှင့် မောင်ဒေါန တို့ပင် ဖြစ်လေ၏။

မောင်ကျော်မြတ်မှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် မရှိဘဲ ဟောင်းနွမ်း ပေရေ၍ အလုပ်ကြမ်း သွားဖို့ ဝတ်ဆင်တတ်သော ချည်လုံချည်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအစုတ် တို့ဖြင့် သာလျှင် ဝတ်ဆင် လျက် ရှိလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ

မြ။ ။ 'ကိုင်း ဆရာရေ၊ မြန်မြန် လုပ်မှပဲ၊ တယ်ကြီး ကြာကြာ သွားတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး၊ ချက်ချင်း ပြန်လာလို့ မိနေမှဖြင့် ဒုက္ခ ရောက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်'

န။ 'စိတ်ချပါဗျာ၊ ရုတ်တရက် ပြန်မလာအောင် လုပ်တဲ့ နည်း ကျုပ် တတ်ပါတယ်'

ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ဒေါနသည် အကြံ တစ်ခု ရသည်။ လက္ခဏာနှင့် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူပြီးလျှင် ပုလိပ်ဋ္ဌာနာသို့ သွယ်ဆက်စေလေ၏။ ဋ္ဌာနာ၌ ရှိသော ပုလိပ်သား တစ်ယောက်နှင့် သွယ်ဆက်မိလေလျှင် မောင်ဘတင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်သည် သမာဓိ မြို့ဝန် ဦးလူကလေး၏ နေအိမ်၌ ယခုအခါ ရှိနေကြောင်း၊ မိမိက မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မိမိကြီးတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို တွေ့လိုသည် ဖြစ်၍ မောင်ထွန်းမြင့်မှာ မိမိ မလာမချင်း ဦးလူကလေး၏ နေအိမ်မှ စောင့်ဆိုင်း၍ နေစေလိုကြောင်းများကို ယခု ချက်ချင်း သွားရောက် ပြောဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အမိန့်ပေးသောအခါ ဋ္ဌာနာမှ ပုလိပ်သားလည်း ခိုင်းစေသည်။ အတိုင်း သွားရောက်ပါမည်ဟု ဝန်ခံ လိုက်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မောင်ထွန်းမြင့် ရုတ်တရက် ပြန်၍ မလာနိုင်အောင် စီမံကြပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် မိမိ ယူဆောင်ခဲ့သော သော့တွဲကြီး တစ်တွဲကို ထုတ်ပြီးနောက်

မြ။ 'မောင်ထွန်းမြင့် ဆိုတဲ့ လူက တော်တော်ပါးတဲ့ လူ ဆရာရေ၊ ကျုပ်တို့ သူ့ အခန်းမှာ မွေနှောက်သွားကြောင်း သူမသိအောင် ခြေရာ လက်ရာ မကျန်ရစ်စေမှ တော်မယ်၊ မတော်တဆ ရိပ်မိသွားခဲ့လို့ ရှိရင် ရက်ရှည် လများ အဆင်းရဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး ကြိုးစားခဲ့သမျှတွေ အလကား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်' ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် ရှေးဦးစွာ အလုပ်စားပွဲ အံ့ဆွဲ၍ရှိသော သော့ပေါက်ကို မိမိ၏ သော့တွဲရှိ သော့များနှင့် တစ်ချောင်း ပြီးလျှင် တစ်ချောင်း တပ်လျှို့ စမ်းသပ်လျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ စားပွဲ အံ့ဆွဲ ပွင့်၍ သွားသောအခါ ထိုနှစ်ယောက်တို့သည် အံ့ဆွဲ အတွင်း၌ လှန်လှော မွေနှောက်၍ ရှာဖွေရာ မိမိတို့ အလိုရှိသော အရာဝတ္ထုများကို မတွေ့သဖြင့် ပထမ အံ့ဆွဲကို ပိတ်ပြီးလျှင် ဒုတိယအံ့ဆွဲကို ဖွင့်ကြပြန်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အံ့ဆွဲ တစ်ခုပြီးလျှင် တစ်ခု ဖွင့်လှစ်ရှာဖွေ၍ အောက်ဆုံး အံ့ဆွဲကို ဖွင့်မိသောအခါ မူကား ပိုးကြီးဖြင့် အထပ်လိုက် စည်းနှောင်၍ ထားသော စာတစ်ထုပ်ကို အံ့ဆွဲ အတွင်း၌ တွေ့ရှိကြသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထုတ်ယူ ဖတ်ရှုကြသည်တွင် ပထမစာမှာ မိန်းမလက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားရှိသော စာတစ်စောင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလေ၏။ ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက်

မြ။ 'တယ်ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲဗျို့၊ ကြည့်စမ်းပါဗျာ၊ မိန်းမသား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ခြောက်လှန့်ပြီး ငွေညစ်တောင်း သတဲ့၊ ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လားဗျာ၊ ဒီမိန်းမက ဝန်ထောက်ကတော် မနှင်းမေတဲ့၊ ကျုပ်နှင့်လဲ နည်းနည်းပါးပါး သိတယ်၊ ဒီ ငနဲက ရှေ့နေ ဖြစ်လေတော့ အမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှေ့နေလိုက်ရစဉ် အခါက မနှင်းမေ ငယ်ငယ်က အဖြစ်အပျက် အကြောင်းတွေကို သိလေတော့ သူ့ကို ငွေပေးရင်ပေး မပေးခဲ့လို့ရှိရင် သူ့ယောက်ျား ဝန်ထောက်ကြီးကို ငယ်ကျိုး ငယ်နာ အကုန်ဖော်ပြီး ပြောလိုက်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်လိုက်တဲ့ အတွက် ပြန်စာရေးလိုက်ရာတဲ့ လက္ခဏာပဲ၊ တယ်ယုတ်မာတဲ့လူဗျာ' ဟုပြောပြီးနောက် မောင်ကျော်မြသည် ၎င်းလက်ရေးနှင့် ဒုတိယ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိရပြန်လေရာ ၎င်းစာမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

'စာရေးလိုက်သည် ကိုထွန်းမြင့်၊ ကျွန်မသည် ရှင် နှိပ်စက်ခဲ့သမျှကို ခံခဲ့ရသည်မှာ ကြာလှပါပြီ၊ ရှင် တောင်းဆိုခဲ့သမျှ ငွေကို ပေးခဲ့ရသည်မှာလည်း များလှပါပြီ၊ ယခု နောက်ဆုံး တောင်းသော ငွေ ၃၀၀ မှာ ကျွန်မယောက်ျား မသိအောင် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်မ မကြံစည်တတ်ပါ၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအတွက်ကို သည်းခံစေလိုပါသည်၊ အကယ်၍ ရှင်က မရလျှင် မနေနိုင်ဟု အတင်းအကျပ် ပြုလုပ်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မမှာ လူ့ပြည်၌ နေနိုင်တော့ရန် အကြောင်း မရှိ၊ နှစ် လ များစွာ ရှင်၏ နှိပ်စက်ခြင်း ခံရသည်၊ အကြောင်းများကို စာဖြင့် စုံလင်စွာ ရေးသားခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်မ၏ အသက် ဆုံးရှုံးအောင် စီရင် လိုက်ရပါတော့သည်။

နှင်းမေ ’

စာကို ဖတ်ပြီးသည်နောက် မောင်ကျော်မြသည် မောင်ထွန်းမြင့်၏ အပေါ်၌ အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်သည်။ လက္ခဏာနှင့် လက်သီးဆုပ်ကာ အံကြိတ်ကာဖြင့် ကျုံးဝါးပြီးနောက် ထိုစာကို မိမိအကျိုးအိတ် အတွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

အခန်း (၁၃)

စစ်ကိုင်းမြို့ ငါးထပ်ကြီးဘုရား နှင့် မနီးမဝေးရှိ မရမ်းခြံ တစ်ခြံအတွင်း၌ သပ်ရပ် ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသဖြင့် အလွန်တရာ သာယာ ငြိမ်းချမ်း စခန်းသင့်တင့် နေချင့်စဖွယ် ရှိသော အိမ်ကြီး တစ်ဆောင် ရှိလေ၏။

ထိုအိမ်ကြီးသည်ကား ပင်စင် အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်မင်း ဦးကြာအုံနှင့် ဝန်ထောက်ကတော် မနှင်းမေတို့ နေထိုင်ကြသော အိမ်ကြီးဖြစ်လေရာ ဦးကြာအုံမှာ ပထမမယားကြီး သေဆုံးပြီးနောက် အရပ်အရည်နှင့် ပြည်စုံသော်လည်း အတန်ငယ် နွမ်းနယ်ပင်ပန်းသော မနှင်းမေအား ထိမ်းမြား လက်ထပ်ခဲ့လေရာ မနှင်းမေမှာ အရွယ်အားဖြင့် ဝန်ထောက်ကြီးထက် အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ ငယ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝန်ထောက်ကြီး ဦးကြာအုံက အထူးသဖြင့် ချစ်ခင် ကြင်နာခဲ့ပြီးလျှင် အရာရာမျိုး၌ မနှင်းမေ အလိုအတိုင်း သာလျှင် လိုက်နာလေ့ ရှိခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မြင်းရထားတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ပြီးလျှင် မောင်ကျော်မြသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားပြီး အစေခံ တစ်ယောက်အား မင်းကတော် မရှိပါသလောဟု မေးမြန်းသည်တွင် အစေခံသည် မောင်ကျော်မြအား ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်စေပြီးနောက် မင်းကတော်ထံ အကြောင်းကြားရန် အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွားလေ၏။

တစ်ခဏကြာလျှင် မင်းကတော် မနှင်းမေသည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၍ မောင်ကျော်မြနှင့် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ခွန်း ဆက်သလေရာ

မေ။ ။ ‘ဘယ်ကများ ဘယ်လို အကြံရပြီး ပေါက်လာခဲ့ ပါသလဲရှင်၊ မတွေ့ရတာ သုံးလေးနှစ် ရှိသွားလို့ မေ့နေကြပြီ အောင်းမေ့တယ်၊ ယခုလို အမှတ်တရ ဝင်လာဖော် ရတာများ ဝမ်းမြောက်လှပါတယ်ရှင်၊ ဝန်ထောက်မင်းလဲ ကိစ္စကလေး တစ်ခုရှိလို့ မြို့ထဲ သွားနေသေးပါတယ်၊ သူ ပြန်အောင် ဆိုင်းပါဦးနော်၊ ကိုကျော်မြ’

မြ။ ။ ‘မီးရထား ထွက်ဖို့က တစ်နာရီ ကျော်ကျော်လောက် လိုသေးလေတော့ ဒီအတောအတွင်း ဝန်ထောက်မင်း ပြန်လာကောင်းပါရဲ့ ဗျာ’

မေ။ ။ ‘အောင်မယ် မီးရထားတွေ ပေါလွန်းလို့ရှင်၊ ဒီတစ်စင်း မမိ နောက်တစ်စင်းနှင့် လိုက်တာပေါ့၊ ဝန်ထောက်မင်းက ကိုကျော်မြ အကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောနေပါတယ်၊ မရောက်စဖူး ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ တွေ့ရအောင် စောင့်သွားပါဦးရှင်’

မြ။ ။ ‘ဒါတဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ မနှင်းမေ၊ ကိုထွန်းမြင့် တစ်ယောက်ကော တွေ့မိသေးလား’

မေ။ ။(ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့်) ‘မတွေ့ရပါကလားရှင်၊ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် မေးပါသလဲ’

မြ။ ။‘ယခု ကျွန်တော် လာခဲ့ခြင်းဟာ သူ့ ကိစ္စ အတွက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီလူဟာ မနှင်းမေကို နှိပ်စက်ပြီး နေတယ် ဆိုတာလဲ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ မနှင်းမေမှာ ဒီကိစ္စ ဌ် တိုင်ပင်စရာ မိတ်ဆွေ ရင်းရင်းနှီးနှီးလဲ မရှိလေတော့ ကျွန်တော်တို့ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်တဲ့အတိုင်း တိုင်ပင်ရန်ရှိလျှင် တိုင်ပင်နိုင်တယ် မနှင်းမေ၊ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကားကိုလဲ တခြားမှာ မပေါက်ကြားဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် တာဝန်ခံပါတယ်’

မေ။ ။‘တိုင်ပင်စရာ မရှိပါကလား ရှင်’

မြ။ ။‘မှန်မှန်ပြောပါ မနှင်းမေ၊ မနှင်းမေမှာ ယခုအခါ အကျဉ်းအကျပ် ကျနေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်အရင်းကဲ့သို့ အားထားပြီး တိုင်ပင်စရာ ရှိရင် တိုင်ပင်ပါ၊ ကျွန်တော်ကလဲ မောင်အရင်းကဲ့သို့ပင် ဆောင်ရွက်ပါမယ် မနှင်းမေ’

မေ။ ။‘ကိုကျော်မြ သိတယ် ဆိုတာ ဘယ်ပုံ သိတာလဲ’

မြ။ ။‘ကိုထွန်းမြင့် ဆိုတဲ့ အကောင်က မနှင်းမေထံမှာ ငွေညှစ်ပြီး တောင်းနေတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် မနှင်းမေ၊ ရှက်လဲ မရှက်ပါနှင့်၊ ကြောက်လဲ မကြောက်ပါနှင့်၊ ပြောစရာရှိရင် ပြောသာ ပြောပါ မနှင်းမေ’

မေ။ ။‘နေပါဦးရှင် ကိုထွန်းမြင့်နှင့် ရှင်နှင့်ဟာ မိတ်ဆွေကြီးတွေ မဟုတ်လား’

မြ။ ။‘ဟုတ်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတော့ ရန်သူ ဖြစ်နေပြီ မနှင်းမေရဲ့၊ ပြီး သည်အကောင်ဟာ မနှင်းမေထံမှာ မတရားသဖြင့် ငွေညှစ်ပြီးနေတယ် ဆိုတာ သိလေတော့ မနှင်းမေကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

မေ။ ။‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကျော်မြရယ်၊ သို့သော်’

မြ။ ။‘မသို့သော်ပါနှင့် မနှင်းမေ၊ အရှက်အကြောက် ဖက်ပြီး အသက်ကို စွန့်လွှတ်မယ် ဆိုတဲ့ အကြံအစည်ဟာ မတော်ပါဘူး မနှင်းမေ၊ ပြောစရာရှိသမျှ ဖွင့်ဟပြီးတော့သာ ပြောပါ၊ သည်ကောင့် လက်က လွတ်အောင် ကျွန်တော် စီမံပါမယ်’

မေ။ ။(မျက်ရည်လည်လျက်) ‘အမှန်ပါ ကိုကျော်မြရယ်၊ ဝန်ထောက်မင်းနှင့် အကြောင်းပါခဲ့သည်မှ စ၍ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ငရဲပြည်ကို လာခဲ့တယ်လို့ ထင်မိပါတယ်ရှင်၊ ဝန်ထောက်ကြီးကလဲ ကျွန်မအပေါ်မှာ အစစ အရာရာ အရေးပေးပြီး အင်မတန် အလိုလိုက်ခဲ့တာတယ်၊ ဒီအကောင် နှိပ်စက်တဲ့ အတွက် ကျွန်မစိတ် တစ်နေ့မှ မအေးရပါဘူးရှင်၊ အိမ်သုံးစရိတ် ဆိုပြီး တစ်ရာငါးဆယ် ပေးတဲ့ အထဲကပဲ ခြစ်ခြစ်ချုပ်ချုပ်နှင့် သုံးဆယ်မျိုး လေးဆယ်မျိုး ရအောင် ကွယ်ဝှက်ပြီး သူ့ကို ပေးရသေးရဲ့ ရှင်၊ စိတ်လဲ မအေးလို၊ ဝတ်ဖို့၊ စားဖို့၊ ရတဲ့ အထဲက တစ်ချို့ တစ်ဝက် ခွဲပြီး ပေးရသေးရဲ့ရှင်၊ မိဘများ ပံ့ပိုးဖို့ ဆိုပြီး လေးဆယ်မျိုး ငါးဆယ်မျိုး မကြာမတင် တောင်းပြီးလဲ ပေးရသေးရဲ့ရှင်၊ ဒီလောက် ပေးတာတောင် အားမရသေးဘဲ ဟိုတစ်လောက ငွေသုံးရာ ပေးရမယ်ဆိုပြီး အတင်းတောင်းနေပြန်ပြီ ရှင်၊ ကျွန်မကလဲ ဝန်ထောက်က တောင်းတိုင်း ပေးရှာလေတော့ ‘သဒ္ဓါလွန် ဆွမ်းတော်ရပ်’ ဆိုတာလို ပေးတိုင်း ယူရမှာ အားနာလှပြီ ကိုကျော်မြရဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မမှာ ဒီတစ်ခါဖြင့် ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ် မပေးတော့ဘူးလို့ အောင်းမေ့တော့တာပဲ ရှင်’

မြ။ ။ ‘နေပါဦး မနှင်းမေရဲ့၊ ဘယ်အတွက်ကြောင့် သူတောင်းတိုင်း ပေးနေရတာလဲ၊ တဆိတ် ပြောပြပါဦးဗျာ’

မေ။ ။ ‘ကိုကျော်မြ မေးတာ နေပါဦး၊ ဒီအကြောင်း ရှင် ဘယ်က ကြားတယ် ဆိုတာ တဆိတ် လောက် ကျွန်မ သိပါရစေရှင်’

မြ။ ။ ‘ကျွန်တော်က ကိုထွန်းမြင့် အံ့ဆွဲထဲမှာ လိုချင်တာ တစ်ခု ရှိလေတော့ သွားပြီးရှာတုန်း ဟောဒီ စာကို တွေ့ခဲ့လို့ သိရပါတယ် မနှင်းမေ’

ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်ကျော်မြသည် မောင်ထွန်းမြင့်၏ အံ့ဆွဲမှ တိတ်တဆိတ် ထုတ်နှုတ်၍ ယူခဲ့သော စာကို မနှင်းမေအား ပြရာ မနှင်းမေသည် စာကို ဖတ်ပြီးနောက်

မေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီစာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ အတိုင်း စိတ်ညစ်လွန်းအား ကြီးလို့ လူ့ပြည်မှာဖြင့် မနေတော့ဘူးလို့ ဒီကနေ့ညပဲ ကိုယ်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ဖို့ ကြံရွယ်ပြီး ထားမိပါတယ်ရှင်’

မြ။ ။ ‘ကိုင်း ကြံရွယ်တုန်း ကြံရွယ်ပေတဲ့ ယခုတော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက် အားကိုးအားထား ပေါ်လာတဲ့ အတွက် ဒီအကြံကို ဖျက်ပြီး ပြောစရာရှိသမျှ စကားကိုသာ ထုတ်ဖော်ပြီး ပြောပါတော့ မနှင်းမေ’

မေ။ ။ ‘ပြောလိုလဲ အပိုပဲ ထင်ပါရဲ့ရှင်၊ ဒီက ငွေသုံးရာ ရောက်အောင် ပို့ရင်ပို့၊ မပို့ရင် ဝန်ထောက်ကြီးကို အကုန်လုံး ဇာစ်မြစ်လှန်ပြီး ပြောလိုက်မယ်တဲ့ရှင်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဝန်ထောက်မင်း မျက်နှာကို ဘယ်မှာ ကြည့်ဝံ့စရာ ရှိတော့မလဲရှင်၊ နေရတာထက် သေရတာကပဲ သက်သာစရာ ရှိသေးရဲ့ ကိုကျော်မြရယ်’

မြ။ ။ ‘မစိုးရိမ်ပါနှင့် မနှင်းမေ၊ ဒီ အကြောင်းကို သိလေတော့ ဒီကနေ့ မနက်ပဲ မနှင်းမေထံက ဆိုပြီး ငွေသုံးရာကို သူ့ လက်ထဲရောက်အောင် လူလွှတ်လို့ ပို့ပြီးပါပြီ၊ ဒီ အမှုဟာ သူ့ကို ပတ်အောင် ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ကြမယ် ဆိုတာသာ စီမံနိုင်အောင် မနှင်းမေက အကျိုးအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့ လိုပါတော့တယ်’

မေ။ ။ (သက်သာခွင့် ရသော လက္ခဏာနှင့်) ‘ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ကြီးရှင်၊ ကျွန်မမှာ မင်းကတော် ဖြစ်လို့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ အပြည့်အစုံ ရှိသော်လည်း လင်ယောက်ျား မသိအောင် ပေါင်နံဖို့ ခဲယဉ်းလေတော့ ငွေသုံးရာ အတွက် ကျပ်တည်းနေတဲ့အခါ ယခုလို စောင်မကြည့်ရှုတာ များများကြီး ကျေးဇူးတင်လှပါတယ် ကိုကျော်မြရှင်’

မြ။ ။ ‘တစ်ယောက် အကြောင်းရှိ တစ်ယောက်ပေါ့ မနှင်းမေ၊ ဒီလောက်ကြီး ကျေးဇူးတင်လောက်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသေးတာလဲ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သို့သော် အဖြစ်အပျက်ကို သိရအောင်သာ ပြောပြစမ်းပါဦး မနှင်းမေ၊ ယခု ကျွန်တော် မေးခြင်းကလဲ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်တဲ့ သူတစ်ပါး ကိစ္စကို သက်သက်မဲ့ အပြင်းပြေ သိချင်လို့ မေးမြန်းခြင်းမဟုတ်၊ ကာကွယ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာဖွေဖို့ အတွက်သာ မေးမြန်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

မေ။ ။ ‘မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်မဟာ ဒီကနေ့ ဘဝဆုံးအောင် စီရင်လိုက်တော့မယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ စုံလင်စွာ ဖော်ပြပြီး ဝန်ထောက်မင်းထံ စာတစ်စောင် ရေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်ရင် အကြောင်း မျိုးစုံ ကုန်စင်အောင် သိရပါလိမ့်မယ်၊ ဖတ်လို့သာ ကြည့်ပါတော့ ရှင်’

ဟု ပြောပြီးလျှင် မနှင်းမေသည် မိမိ၏ အကျိုးအိတ်မှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူ၍ မောင်ကျော်မြအား ပေးအပ်လေ၏။

အခန်း (၁၄)

မောင်ကျော်မြသည် စာကို ဖတ်၍ ပြီးသည်နောက် အလွန်တရာ အံ့ဩလှသော အမူအရာနှင့် မနှင်းမေ၏ မျက်နှာကို စိုက်ငေးကြည့်နေရာ

မေ။ ။ ‘ကိုင်း သိပြီ မဟုတ်လား ရှင်၊ ဒီတော့ခါ ကျွန်မမှာ ဝန်ထောက်မင်းနှင့် အတူတကွ ဆက်လက်ပြီး နေထိုင်ဖို့ရာ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ် မဟုတ်ဘူးလား ရှင် ကိုကျော်မြ၊ နေလိုလဲ အကျိုးရှိမယ် မထင်ပါဘူးရှင်’

မြ။ ။ ‘ဟာ မတော်တာဘဲ မနှင်းမေရယ်၊ ဒီလောက် အရေးနှင့် အသက်ကို အသေခံလို့ တော်ရော့ မလားဗျာ’

မေ။ ။ ‘မတော်လို့ ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲရှင်’

မြ။ ။ ‘ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေးပါရစေ၊ မနှင်းမေက ဝန်ထောက်မင်းကို ပထမဦးစွာ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖွင့်ဟပြီး ပြောလိုက်လို့ ရှိရင် ဝန်ထောက်ကြီးကလဲ ကျွန်တော် သိတဲ့အတိုင်း စိတ်သဘော ကြီးရင့်တဲ့ လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ဒီ အပြစ်ကလေးလောက်နှင့်တော့ အချစ် ပြယ်နိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူးမနှင်းမေရယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ယခု အပြစ်ဟာ မနှင်းမေ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ မျက်နှာစုံညီစွာ ဖွင့်ပြီးတော့သာ ပြောလိုက်ပါ၊ ပြောလို့ရှိရင် မနှင်းမေမှာ ဒီဝန်ထုပ်ကြီး ကျသွားပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ အခါကျတော့မှ ကျွန်တော်တို့က ဒီအကောင်ကို သူ့လုံနှင့် သူပြန်ပြီး ထိုးနိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်၊ စိတ်ကူး မလွဲပါနှင့် မနှင်းမေ’

မေ။ ။ ‘ရှင် ပြောတဲ့ အတိုင်း ကျွန်မ အပြစ် မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အပြစ်ပဲ ဆိုရင်လဲ ဟုတ်တာပါပဲ ရှင်၊ ရှေးဦးစွာ မန္တလေးကို ဝန်ထောက်မင်း မသိအောင် သွားတာ ကျွန်မ အပြစ် လုံးလုံးကြီး ဖြစ်နေပါတယ်’

မြ။ ။ ‘ဒီလောက် အပြစ်ကလေးက အရေးမကြီးလှ ပါဘူး မနှင်းမေ’

မေ။ ။ ‘ဒီအမူဟာ ကိုယ်တိုင်က အရေးမကြီး သော်လည်း ဒီပြစ်မှုကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်မ အရှက်ရစေဖို့ သူတို့ လှည့်စားခြင်းက အရေးကြီးတယ်ရှင်၊ အံ့ဩပါရဲ့၊ ကြံစည်ရက်ကြပါပေရဲ့၊ ကျွန်မနှင့် မင်းကတော် မမြကလေးနှင့် အင်မတန် ခင်တယ် ဆိုတာလဲ သူတို့က သိတယ်၊ အိမ်မှာ ဝန်ထောက်ကြီး မရှိဘဲ နယ်လှည့်ထွက်သွားခိုက်လဲ ဖြစ်တာကို သူတို့က သိလေတော့ မမြကလေး အမည်နှင့် လိမ်ပြီး ကြေးနန်းရိုက်လိုက်လို့ အဟုတ်မှတ်ပြီး သွားမိတဲ့ အခါမှာ ချိန်းထားတဲ့ အတိုင်း မမြကလေးကို မတွေ့၊ ဘစိန်နှင့် တွေ့တာကိုး ရှင်’

မြ။ ။ ‘ဘယ်က မောင်ဘစိန်လဲဗျာ၊ မိကောင်းဘခင် သားသမီး ဖြစ်ရက်နှင့် တေလေ မောင်ဘစိန်ဟာလား’

မေ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင် သူပါပဲ၊ ကျွန်မလဲ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်လေတော့ အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး မောင်ဘစိန်ကို စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောနေတဲ့ အခိုက် ကိုထွန်းမြင့်က အခန်းထဲ

ဝင်လာပါတယ်။ ဝင်လာပြီး ကျွန်မနှင့် မောင်ဘစိန်ကို မြင်ရင်ပဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်မတို့က ချိန်းချက်ပေးပြီး ဟိုတယ်မှာ စကားပြောကြတယ်လို့ ထင်မှတ်တဲ့ လက္ခဏာနှင့် အခန်းမှားဝင်ကြောင်း တောင်းပန်ပြီး ပြန်ထွက်မည် လုပ်တော့ ကျွန်မက ယောက်ျား တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မဲ့ အခန်းတွင်းမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောတာ အထင်မှားစရာ ဖြစ်နေပြီကောလို့ သတိရမိလေတော့ ကျွန်မက ကိုထွန်းမြင့် အထင်မှားစေရအောင် လာပါဦး၊ ထိုင်ပါဦး လို့ ခေါ်ပေမယ့် ကိုထွန်းမြင့်က အားနာတဲ့ လက္ခဏာနှင့် အခန်းထဲက ထွက်သွားပါရောရှင်၊ ဟိုတုန်းကတော့ ကျွန်မက တကယ်ပဲ အထင်လွဲတယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်။ လက်စသတ်တော့ သူတို့က တမင် ဉာဏ်ဆင်ပြီး ကျွန်မကို ထောင်ဖမ်းကြတာကိုးရှင်’

မြ။ ‘ဘယ်လို ထောင်ဖမ်းပုံလဲဗျ၊ ထိထိရောက်ရောက် မတော်မတရားပြုဖို့ ကြံစည်သေးတာလား’

မေ။ ‘ဒီလိုတော့ မကြံစည်ဝံ့ပါဘူးရှင်၊ သူ့အကြံ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်မနှင့် မောင်ဘစိန်ကို ဟိုတယ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောတာကို ကိုထွန်းမြင့်က မိသွားတဲ့ လက္ခဏာနှင့် ဉာဏ်ဆင်ပြီး ထားတာကိုးရှင်၊ ကျွန်မလဲ ဟိုတုန်းက ဒီအကြောင်း မရိပ်မိလေတော့ မမြကလေး လာအောင်စောင့်၊ စောင့်လို့ မလာတော့မှ စစ်ကိုင်းကို တစ်ခါ ပြန်သွားတာကိုးရှင်၊ ဒီအကြောင်းကိုလဲ ဝန်ထောက်မင်း တောက ပြန်လာတော့ မပြောမိပေဘူးရှင်’

မြ။ ‘နောက်တော့ကောဗျာ’

မေ။ ‘ကျွန်မကလဲ ဒီကိစ္စဟာ ဒီတင်ပဲ ပြီးမယ်လို့ ဝန်ထောက်မင်းလဲ မပြော၊ မမြကလေးနှင့်လဲ နောက်ထပ် မတွေ့တာနှင့် အမှတ်မဲ့ ဒီလိုပဲ နေပါရောရှင်၊ နောက် လေးငါးလ လောက် ကြာတော့ ကိုထွန်းမြင့်က ကျွန်မတို့အိမ် ပေါက်လာတယ်ရှင်၊ ဒီအခါ ဝန်ထောက်မင်းလဲ မရှိခိုက် ဖြစ်နေတာနှင့် ကျွန်မက ဧည့်ခံပြီး စကားပြောနေတဲ့ အခါမှာ ကိုထွန်းမြင့်က ဟိုတယ်မှာ ကျွန်မနှင့် တွေ့တဲ့အကြောင်းကို စကားစပ်ပြော၊ အဘိုးကြီးကို တစ်ပတ်ရိုက်ပုံ အင်မတန် နေရာ ကျသလေး ဘာလေးနှင့် ရယ်ခါ မောခါ ပြောတာကိုးရှင်၊ ကျွန်မက ဒီတော့ စိတ်ဆိုးလာတာနှင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်တော့ ကိုထွန်းမြင့်က သူယုတ်မာ သဘောဆိုတော့ အထင်အရှား ပြလာတာကိုးရှင်၊ ဒီတော့ သူက အကြောင်း မျိုးစုံကို သူ အကုန်သိပါတယ်တဲ့ သူသိသမျှကို ဝန်ထောက်မင်းကြီး မသိစေလိုခဲ့လို့ ရှိရင် နှုတ်ပိတ်ခ ပေးရပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ ဝန်ထောက်ကြီးမှာလဲ တစ်သက်လုံး စုဆောင်းပြီး လယ်ယာ ချောင်း မြေတွေ ဝယ်ထားခဲ့လေတော့ တစ်လကို တစ်ရာမျိုး နှစ်ရာမျိုး ပေးဖို့ မခဲယဉ်းပါဘူး လို့ ပြောလေတော့ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် တတ်နိုင် ကိုင်ချေ တစ်ပြားမှ မပေးဘူး လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် သူလဲ စဉ်းစားဖို့ အချိန် ပေးဦးမယ် ဆိုပြီး ပြန်သွားပါရောရှင်’

မြ။ ‘ဒီပြင်ကောဗျာ’

မေ။ ‘နောက် လေး ငါး ရက်လောက် ကြာတော့ ကိုထွန်းမြင့် ဆီက စာတစ်စောင် ရပါရောရှင်၊ ဘယ်နှယ် ရေးလိုက်သလဲ ဆိုတော့ ဟိုတယ်က အခန်း တစ်ခုထဲမှာ နာမည်ပျက် တေလေ တစ်ယောက်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေတာကို ကိုထွန်းမြင့်က သိတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီ အကြောင်းကို ဝန်ထောက်မင်းအား မပြောစေလိုခဲ့လို့ ရှိရင် ငွေတစ်ရာကို သုံးရက်အတွင်း ပေးပို့ရမည် အကြောင်း ပါလာတာကိုး ရှင်’

မြ။ ‘ကြံပုံ စည်ပုံ တော်တော် စိတ် လူတွေပါဗျာ၊ ကြံလဲ ကြံစည်ရက်ပါပေတယ်ဗျာ၊ အင်း ဒါနှင့် ပြောစမ်းပါဦး’

မေ။ ။ 'ဒီစာရတော့ ကျွန်မ စဉ်းစားမိတယ်။ ကျွန်မက ဝန်ထောက်မင်း မသိအောင် မန္တလေး သွားမိတဲ့ အပြစ်က အမှန် ဖြစ်လေတော့ တကယ်လို့ ကိုထွန်းမြင့် က ဝန်ထောက်မင်းကို မဟုတ်တရုတ် လုပ်ပြီး တိုင်တန်းခဲ့လို့ ရှိရင် ဝန်ထောက်မင်းက ကျွန်မကို တစ်ခါတည်း မယုံသင်္ကာ မဖြစ်စေကာမူ စုံစမ်းမေးမြန်း လိမ့်မယ်။ မေးမြန်းတဲ့ အခါမှာ မန္တလေးကို သွားဖူးသလား၊ မသွားဖူးဘူးလား ဆိုရင် သွားဖူးပါတယ်လို့ ဝန်ခံ ရလိမ့်မယ်။ ဝန်ခံရတဲ့ အခါမှာ လင်သား မသိအောင် တစ်ရပ်တစ်ကျေးကို သွားဝံ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုထွန်းမြင့် ပြောသလို အကြံအစည် ရှိလို့သာ သွားခြင်း ဖြစ်တယ်လို့ ယုံမှားသံသယ မကင်းဖွယ်ရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်မက မဟုတ်ရကြောင်း နှင့် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆို စေကာမူ မန္တလေးကိုလဲ လင်မသိအောင် သွား၊ ပြန်လာတော့လဲ လင်ကို ဘာမှ မပြော နေခဲ့လေတော့ ဘယ်နည်းနှင့် မဆို ဝန်ထောက်မင်း စိတ်ထဲမှာ ယုတ်စွအဆုံး ဇနောင့်ဇနင်း ဖြစ်စရာ ရှိတယ်လို့ ကျွန်မ တွေးမိတာကိုး ရှင့်။ ဒီတော့ ကျွန်မ အပေါ်၌ အစစ အရာရာမှာ အင်မတန် အလိုလိုက်လာခဲ့တဲ့ လင်သားတစ်ဦးဟာ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်တာကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ရှေးကလို အရေးမပေးဘဲ လျစ်လျူ ဥပေက္ခာ ထားမှာ စိုးရိမ်မိတာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် သူတောင်းတဲ့ ငွေတစ်ရာကို ကြံစည်ပြီး ပေးလိုက်ရပါရောရှင့်'

မြ။ ။ 'မနှင်းမေဟာ အစ ကတည်းက လွဲသွားတာဗျ၊ ပထမတုန်းက ဝန်ထောက်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ဒီစာကို ပြလိုက်ရင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စ ပြီးသွားမှာပဲ'

မေ။ ။ 'ကျွန်မ ကလည်း ဒီငွေ တစ်ရာနှင့် တစ်ခါတည်း ပြီးလိမ့်မယ်ထင်လို့ ပေးမိတာကိုရှင့်၊ အခုတော့ မောင်မင်းကြီးသားက တစ်ရာနှင့်လဲ မအေး၊ နှစ်ရာ နှင့်လဲ မအေး၊ ငါးရာ နှင့်လဲ မအေး၊ စုစုပေါင်းလိုက်ရင် သူ့ကို ကျွန်မပေးတာ ငွေ တစ်ထောင် ကျော်သွားပြီကော ရှင့်'

မြ။ ။ 'ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကိုင်း သို့သော် လွန်တာ လွန်ပါစေတော့၊ အခုတော့ သူ့ကို ငွေ မပေးတဲ့ အပြင် သူ့အတတ်နှင့် သူ့ပတ်အောင် ကြံစည်ကြဖို့ ရှိတော့တာပေါ့ မနှင်းမေ'

မေ။ ။ 'ဖြစ်နိုင်ပမလား ကိုကျော်မြရယ်၊ ဝန်ထောက်မင်းက ကျွန်မ အပေါ်မှာ အပြစ်ကင်းရ လေအောင် တတ်နိုင်ကြပမလား ရှင့်'

မြ။ ။ 'မစိုးရိမ်ပါနှင့်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် တာဝန် ထားလိုက်ပါ၊ ဝန်ထောက်မင်း အပေါ်၌ မနှင်းမေအတွက် ကျွန်တော်က အသရေ မဆယ်နိုင်ခဲ့လျှင် မနှင်းမေ အိမ်မှာ တစ်သက်လုံး ကျွန်ခံပါမယ်ဗျာ'

မေ။ ။ 'ကျွန်ခံတာ နေပါဦးရှင့်၊ မန္တလေး ကျွန်မ သွားခြင်းဟာ ရိုးရိုးသားသား သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုပဲ ဝန်ထောက်ကြီး ယုံကြည်အောင် ရှင် ဘယ့်နယ် ပြောမလဲ'

မြ။ ။ 'ဘယ်လိုပဲ ပြောသည် ဖြစ်စေဦးတော့ တာဝန်ရယ်လို့သာ ရဲရဲ လွဲအပ်ပါ၊ ဒီအကောင်တွေ လက်ကလဲ လွတ်အောင် ကျွန်တော် ဉာဏ်ရှိသမျှ ထုတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးမယ် မနှင်းမေ၊ စိတ်သာချပါ'

မေ။ ။ 'ဒီ အတောအတွင်းမှာ ကိုထွန်းမြင့်က ငွေ ထပ်ပြီး တောင်းခဲ့ရင်ကော ရှင့်'

မြ။ ။ 'မနှင်းမေနှင့် မတွေ့ရဘဲ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ပါလိမ့်မယ်'

မေ။ ။ 'ဘယ်ပုံ တွေ့ရမှာလဲ ကိုကျော်မြ'

မြ။ ။ 'ကျွန်တော်ကလဲ သူနှင့် ဉာဏ်ချင်းပြိုင်ပြီး သူပဲ နိုင်နိုင်၊ ငါပဲ နိုင်နိုင် ၊ မနိုင်သူ ရှုံးစတမ်း ဆိုပြီး ဉာဏ်စမ်းထားတဲ့ ကိစ္စကလေး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့်'

ထိုခဏ၌ မြင်းရထားတစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့သို့ ရပ်တန့်ပြီးလျှင် အစေခံ တစ်ယောက်က ဧည့်သည်တစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်ကြောင်းနှင့် လာရောက်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မနှင်းမေသည် ထိုင်ရာမှ ထကြည့်သည်တွင် မောင်ထွန်းမြင့် ဝင်းအတွင်း ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် မောင်ကျော်မြအား ပြောပြရာ မောင်ကျော်မြက မိမိ လာရောက်သည်ဟု မောင်ထွန်းမြင့် အား ပြောရန်အကြောင်း၊ မောင်ထွန်းမြင့် အားလည်း ရှေးကကဲ့သို့ပင် ကြောက်ရွံ့သည်။ ဟန်ပြု၍ လက်ခံစကား ပြောပါမည်အကြောင်း၊ ၎င်း ပြောဆိုသမျှကိုလည်း မှတ်သား၍ မိမိအား ပြန်ပြောပါမည် အကြောင်းနှင့် မှာထားပြီးလျှင် မောင်ကျော်မြသည် အိမ်နောက် မီးဖိုချောင်သို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ လေးနာရီ အချိန်ခန့်တွင် မောင်ကျော်မြနှင့် မနှင်းမေတို့သည် အာဠဝီလမ်းရှိ ဟိုတယ်၌ ကြေးနန်းဖြင့် ချိန်းဆို တွေ့ဆုံကြလေရာ

မြ။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ မနှင်းမေ၊ ကိုထွန်းမြင့်က ဘာများ ပြောသွားသေးသလဲ’

မေ။ ။ ‘ရှင်ပို့လိုက်တဲ့ ငွေ သုံးရာတော့ ရပါပြီတဲ့၊ သို့သော်လည်း အခုတလော သူ့မှာ အင်မတန် ငွေလိုနေတဲ့ အတွက် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်အတွင်း ငွေ နှစ်ရာလောက် လိုနေပြန်ပြီ တဲ့’

မြ။ ။ ‘ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်တဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ခုနစ်ရက် တစ်ပတ်အတွင်း ငွေနှစ်ရာပဲ ရမလား၊ ဘယ်သူပဲ ဘာဖြစ်မလဲ ကြည့်ရသေးတာပဲဗျာ’

မေ။ ။ ‘ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ အကြံအစည်များ ရှိပါသလဲ ရှင်’

မြ။ ။ ‘သေသေချာချာကြီးတော့ မစီစဉ်ရသေးဘူးဗျာ၊ သို့သော်လည်း တစ်ခုတော့ စိတ်သာချပါ မနှင်းမေ၊ မကြာမီ အတွင်း ဒီအကောင်လက်က လွတ်ပြီး ဝန်ထောက်မင်း အပေါ်မှာလဲ နာမည် မပျက်ဘူးဆိုတာ စိတ်ချပြီးသာ နေပါဗျာ’

မေ။ ။ ‘နေပါဦးရှင်၊ ရှင့် အကြံဟာ ဘယ်လို ဘယ်ကဲ့သို့ အရိပ်အမြွက်လောက်ကလေး နဲ့နဲပါးပါး ပြောမပြနိုင်ဘူးလား ရှင်’

မြ။ ။ ‘အခုတော့ဖြင့် ပြောဖို့ရာလဲ အချိန်မကျသေးပါဘူး၊ မနှင်းမေ သည်းခံပါဦး ဗျာ’

မေ။ ။ ‘သူ မတရားကြောင်းကို ရှင် သိထားတဲ့ပြင် သည်ပြင် အချက်တွေများ ရှိသေးပါသလား’

မြ။ ။ ‘အပုံကြီးပေါ့ဗျာ၊ သို့သော် မနှင်းမေက ကျုပ်ကို လုံးလုံးကြီး ယုံကြည်ရဲ့လား’

မေ။ ။ ‘ဘယ့်နယ် မယုံကြည်ဘဲ နေမလဲ ကိုကျော်မြရယ်’

မြ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် မေးစရာကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ရှိပါသေးတယ်၊ မှန်မှန် ဖြေမှာလား မနှင်းမေ’

မေ။ ။ ‘အို ဘယ့်နယ် ပြောပါလိမ့်၊ ကိုယ့်အတွက် ဒီလောက်တောင် အပင်ပန်းခံပြီး ဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ဘယ့်နယ်ကြောင့် လိမ်ပြောမလဲ ရှင်၊ ရှင် မေးစရာရှိရင် မေးပါ၊ ကျွန်မ မှန်မှန်ဖြေမယ်’

မြ။ ။ ‘ကိုထွန်းမြင့်တို့၊ မောင်ဘစိန်တို့နှင့် မနှင်းမေ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ပေါ့နော်’

မေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

မြ။ ။ ‘ဒါဖြင့် မအုန်းစိန်ဆိုတဲ့ သူငယ်မ တစ်ယောက် အကြောင်းကို သူတို့ ပြောသံများ ကြားဖူးပါသလား’

မေ။ ။ (အတန်ငယ် စဉ်းစားတွေးတော ပြီးနောက်) ‘မကြားဖူးပါကလား ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

မြ။ ။ ‘ဘာကြောင့်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် သိချင်လို့ပါပဲ’

၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြနှင့် မနှင်းမေတို့သည် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ဆက်လက်တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မနှင်းမေသည် နောက်ဆုံးရထားနှင့် စစ်ကိုင်းသို့ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၅)

ထိုနေ့ ညနေ ၇ နာရီခန့်တွင် စုံထောက် မောင်ဘတင်နှင့် ဌာနာအုပ် မောင်သန်းဖေတို့သည် မိမိတို့ ရရှိသော သတင်းအရ ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာကြပြီးလျှင် မန်နေဂျာ လုပ်သူအား မောင်ကျော်မြ၏ လူပုံပန်းကို ပြောပြီးနောက် ထိုသူတစ်ယောက် လာရောက်ပါသလော ဟု မေးမြန်းရာ မန်နေဂျာက ထိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်တူသော လူတစ်ယောက်သည် ညနေကပင် လာရောက်၍ အမည်မသိ ဂုဏ်သရေရှိ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်နာရီခန့်မျှ စကားပြောဆိုကြပြီးလျှင် ထွက်သွားကြကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘတင်က ၎င်း မိန်းမသည် မည်သူဖြစ်သည်ကို မသိပါသလောဟု ထပ်လောင်း၍ မေးမြန်းသည်တွင် မန်နေဂျာက ၎င်းမိန်းမသည် ရံဖန်ရံခါ ဟိုတယ်သို့ လာရောက်ဖူးသည်ဟု ထင်မှတ်သော်လည်း မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်အကြောင်းကိုမူ မမှတ်မိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် မောင်ကျော်မြ ရှိလောက်သည်ဟု ထင်မှတ်ရသော နေရာအရပ်တို့သို့ လှည့်ပတ်စုံစမ်း ထောက်လှမ်း မေးမြန်းလျက် ရှိကြလေသည်။

ထိုအချိန်အခါ၌ကား ၎င်းတို့ ရှာဖွေလျက်ရှိသော ဝရမ်းပြေး မောင်ကျော်မြသည် မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် အင်းဘဲရပ်ရှိ တစ်ခုသော အိမ်ငယ်အတွင်း၌ မောင်ဒေါန၊ မခင်ကြည်တို့နှင့် တိုင်ပင်နှီးနှောလျက် ရှိကြလေ၏။ ပထမ၌ မောင်ကျော်မြနှင့် မောင်ဒေါနတို့ စကားပြောဆိုလျက် ရှိနေသည်ကို မခင်ကြည်သည် အနီးမှ နားထောင်လျက် ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ မောင်ကျော်မြက မခင်ကြည်ဘက်သို့ လှည့်၍

မြ။ ။ ‘နေပါဦး မခင်ကြည်၊ မအုန်းစိန်နှင့် မောင်ဘစိန်နှင့် သိကျွမ်းဖူးသလား၊ မအုန်းစိန် မောင်ဘစိန် အကြောင်း ပြောတာများ ကြားဖူးသလား’

ကြည်။ ။ ‘လူပုံ သနားကမားနှင့် ကြာသမား ခပ်ဆန်ဆန် လူဟာလား၊ မအုန်းစိန်ဆိုကို နှစ်ခါ လာတာ မြင်ဖူးတယ်’

မြ။ ။ 'တော်တော် အကျွမ်းတဝင် ရှိလား၊ သမီးရည်းစား အဖြစ်နှင့် ချစ်ကြိုက်တယ်လို့ ထင်မှတ်ဖို့ရန် အကြောင်း ရှိသလား'

ကြည်။ ။ 'မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ရှင်၊ မအုန်းစိန်က အာဂ မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၊ တော်တော် လူကို ချစ်ကြိုက်မယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ပါဘူးရှင်၊ မောင်ဘစိန် အကြောင်းကို ကိုကျော်မြ သိချင်လို့လား၊ သိချင်လို့ ရှိရင် မအုန်းစိန်ကို တွေ့အောင် ရှာပြီး မေးလို့ ရှိရင် အစုံအလင် သိရတာပေါ့၊ ဒါတဲ့ အခုတလော မအုန်းစိန်အကြောင်း သတင်း မကြားရတော့ဘူးလားရှင်၊ ကြားကြရင် သိပါရစေ၊ တွေ့မှ တွေ့ပါဦးတော့မလား ရှင်'

မြ။ ။ 'သေတဲ့လူ ကြာရင်မေ့၊ ပျောက်သောလူ ရှာရင်တွေ့ ဆိုတဲ့ စကားပုံတော့ ရှိတာပေါ့ မစိန်ကြည်ရဲ့၊ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့ကောင်းပါတယ် ဗျာ'

ကြည်။ ။ 'ကျွန်မဖြင့် သူ့ အကြောင်းတွေးရင် အားကြီး စိတ်လေးတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ကို ဒီဘဝမှာဖြင့် တွေ့ရမယ် မထင်တော့ဘူးရှင်၊ သူတစ်ပါး လက်ချက်နှင့် အသက်များ ထိလေပြီ ထင်ပါရဲ့'

မြ။ ။ 'ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဒီလို တွေးနိုင်သလဲ မခင်ကြည်'

ကြည်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်ကြောင့်ရယ် ကျွန်မ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ ထင်မိပါတယ်'

မြ။ ။ 'လူဆိုတာ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ လူကို ရုတ်တရက် မတွေ့ပြီ ဆိုမှဖြင့် စိတ်လေးပြီး တွေးမိတွေးရာ ထင်မိထင်ရာ ထင်တတ်တာမျိုးမို့ပါ မခင်ကြည်ရယ်၊ ထင်တိုင်းလဲ မဟုတ်နိုင်ပါဘူးဗျ၊ ဒီလောက် စိတ်မပူပါနှင့်'

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ ရှေ့နေ မောင်ထွန်းမြင့်သည် မင်္ဂလာဈေးအနီး ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီးလျှင် ဈေး၏ တောင်ဘက်ရှိ တစ်ဆောင်သော အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွား၍ မိမိနှင့် မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သော မောင်ဘစိန် ဆိုသူနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အကျိုးအကြောင်း တိုင်ပင်ကြရာ

စိန်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာရေ၊ ဘာများ သတင်းထူးသေးလဲ'

မြင့်။ ။ 'မထူးပါဘူးဗျာ၊ သို့သော် ဟိုအကောင်တော့ လွတ်သွားပြန်ပြီ ဗျို့၊ အရင်တစ်ခါက လိုပဲ လက်မတင်ကလေး လွဲသွားပြန်ပြီတဲ့၊ သို့သော်လည်း ဒီကနေ့ ညတော့ မလွဲနိုင်ပါဘူး၊ မုချ မိတော့မှာပါပဲ'

စိန်။ ။ 'ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သိနိုင်သလဲ'

မြင့်။ ။ 'ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် စီစဉ် ခဲ့လို့ဗျာ'

စိန်။ ။ 'ဘယ်ပုံ စီစဉ်ခဲ့သလဲ'

မြင့်။ ။ 'မိမိကြီးက သူနှင့် တွေ့ရအောင် ညဆယ်နာရီလောက်ကို တိတ်တဆိတ် အိမ်နောက်လာခဲ့ပါလို့ စာရေးပြီး မှာလိုက်ပြီဗျ၊ မိမိကြီးက မှာတယ် ဆိုရင် ဧကန် သူလာမှာပဲ၊ လာရင်တော့ ကိုယ်လူတော့ ဒုက္ခပဲ'

စိန်။ ။ 'စီစဉ်ပုံတော့ သပ်ရပ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း နေရာကျပမလား'

မြင့်။ ။ ‘ဆေးသေပဗျာ၊ ကိုကျော်မြက မိမိကြီးဟာ သူ့ဘက်သားပဲလို့ ထင်နေသေးတယ်၊ ဒီတော့ မိမိကြီးက မှာတယ်ဆိုရင် ဧကန် မုချ သူလာပြီပဲ’

စိန်။ ။ ‘ကျုပ်ဖြင့် တယ်မထင်လှပါဘူးဗျာ၊ ကိုကျော်မြက လူအ မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ ပုလိပ် လက်က ဒီလောက်ကြာအောင် ပွတ်ကာ သီကာ တိမ်းရှောင်နေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဒီညဏ်မျိုးလောက်ကိုတော့ ရိပ်မိလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

မြင့်။ ။ ‘မရိပ်မိနိုင်ပါဘူး ဗျာ၊ ဒီကနေ့ညတော့ အသေအချာပါပဲ၊ ကျုပ်လဲ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ပုလိပ်တွေနှင့်ကို အတူလိုက်ပြီး စောင့်ချေဦးမယ်’

စိန်။ ။ ‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လိုက်လို့ တော်မလား ဗျာ’

မြင့်။ ။ ‘ဘာလို့ မတော်ရသလဲဗျာ၊ လုပ်မဲ့ လုပ်ရင် ရဲရဲတင်းတင်းကြီး လုပ်မှ ကိုယ်အကြံကို လူ မရိပ်မိတော့ မပေါ့ဗျာ’

စိန်။ ။ ‘လုပ်တော့လေ ခင်ဗျား သဘောပေါ့၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်ကတော့ မလိုက်ရဲဘူး ဆရာ၊ ဒီကပဲ နေရစ်တော့မယ်’

မြင့်။ ။ ‘တယ်နဲ့တဲ့ လူပဲ၊ ဒီလောက်မှ မျက်နှာ မပြောင်ဘဲကိုးဗျ၊ ကျုပ်တော့ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ဒီအကောင် ဖမ်းတာကို မြန်မြန် ရှက်ရှက်ကြီး ကြည့်ချည်ဦးမယ်ဗျို့၊ ဒီအကောင်ကို မိပြီးတဲ့နောက် ပြစ်ချက်ရဖို့ကတော့ သက်သေခံ အင်မတန် လုံလောက်လေတော့ ကြိုးရဖို့ကတော့ဖြင့် မလွဲနိုင်ဘူး၊ ဒီအကောင် သေရင် ကျုပ်တို့မှာ တစ်ပြည်အေးပြန်တာပေါ့ ဗျာ’

စိန်။ ။ ‘ခင်ဗျား စီစဉ်ပုံဟာ တကယ်ပဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပေတယ်၊ ချီးမွမ်းထိုက်ပါပေတယ် ဗျာ၊ စုံထောက်ပညာ ဝါသနာ ပါယောင် ဘာယောင်ယောင်နှင့် ညဏ်ဆင်ပြီး လုပ်ထားလိုက်တာ။ ဟုတ်မှန်တဲ့ အတိုင်း တိုင်းပြည်က သိကြလို့ရှိရင် ဘယ်လောက် အံ့ဩကြမလဲဗျာ’

မြင့်။ ။ ‘အံ့ဩတာ အသာထားပြီး ဝန်ထောက်ကတော် မနှင်းမေနှင့် မောင်ကျော်မြနှင့် တွေ့ဆုံတိုင်ပင်ကြတယ်လို့ ကြားရတဲ့ သတင်းဟာကော ဘယ်နှယ်လဲ ဗျို့’

စိန်။ ။ ‘ဟုတ်မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မောင်ကျော်မြက ဒီလောက်တောင် ရဲတင်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ ဒါထက် မောင်ကျော်မြကို ကျုပ်တို့က သေအောင် ကြံတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ သေတော့ကော ကျုပ်တို့မှာ ဘာ အကျိုးရှိမှာလဲ’

မြင့်။ ။ ‘ဘယ်နှယ် အကျိုး မရှိသလဲဗျာ၊ ဒီအကောင်က ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ တပ်အပ်သေချာ မသိသော်လည်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရိပ်မိထားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်ဗျ။ ဒီတော့ကာ သူရိပ်မိတဲ့ အတိုင်း သဲလွန်စကို လျှောက်ပြီး လိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဟာတွေ ပေါ်ကုန်မှာ စိုးရတယ်၊ ပေါ်ကုန်ရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်ရောက်ကြမလဲ’ ဟုမေးသော အခါ မောင်ဘစိန်သည် နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟ ဖြေဆိုခြင်း မပြုဘဲ မိမိ၏ လည်ပင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ပြလေ၏။ ထိုအခါ

မြင့်။ ။ ‘ကိုင်း ဒီတော့ ဒီအကောင် သေတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့မှာ ငွေပင် မရသော်တဲ့ ၊ ကျေးဇူး အင်မတန် များတယ် မဟုတ်လား ဗျ၊ ဒီကနေ့ ညတော့ မလွဲနိုင်ပါဘူး ဗျာ၊ ဧကန္တ မိပြီးသားပါပဲ’

အခန်း (၁၆)

မန္တလေးမြို့ အနောက်ပြင် ဂုဏ်တန်ရပ်ရှိ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးလူကလေး အိမ်၌ ထိုနေ့ည ၉ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် လူတစ်စု တို့သည် စည်းဝေးတိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြလေ၏။ ၎င်း လူစုတို့ အနက် ရှေးဦးစွာ ဆိုက်ရောက်လာသော သူတို့မှာ မောင်ကျော်မြ၊ မောင်ဒေါနနှင့် မခင်ကြည် တို့ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းတို့ တက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မိမိကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုပြု၍ မောင်ကျော်မြအား မိမိ အထင်ရှိသည် များကို တောင်းပန်စကား ပြောဆိုပြီးနောက် မောင်ကျော်မြက လွန်ခဲ့သည် ရက်အနည်းငယ် အတွင်း၌ မိမိပြုမူပုံများကို ထောက်ချင့် ခဲ့၍ မည်သူမဆို အထင်အမြင် လွဲစေရန် ရှိခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား တောင်းပန်ရန် အကြောင်း မရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ

ကြီး။ ။ ‘အထင်လွဲတုန်းက လွဲတာ ရှိပါဦးတော့၊ အခုလဲ ဟုတ်မှန်တဲ့ အတိုင်း အသေအချာ မသိရသေး ပါဘူးရှင်၊ ပြောပြပါဦး ကိုကျော်မြရဲ့’

မြ။ ။ ‘သိရချိန် နီးပါပြီ မိမိကြီးရယ်၊ ခဏလေး သည်းခံလိုက်ပါဦး၊ ဓားတန်းရပ်က မိန်းကလေးကို ဘယ်သူ သတ်တယ်၊ ၎င်း မိန်းကလေး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်၊ ဘယ် အကြောင်းကြောင့် သတ်တယ်၊ ဘယ်နည်းနှင့် သတ်တယ် ဆိုတာ တော်တော်ကြာရင် သိရပါတော့မယ်’

၎င်းနောက် မိမိကြီးနှင့် မခင်ကြည်တို့သည် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း ကဲ့သို့ ရှိနေကြပြီး မိန်းကလေးတို့ ဘာဝ မိမိတို့ အထင်လွဲကြသည်ကို ရယ်မော ပြောဆိုလျက် ရှိကြစဉ် ဝန်ကတော် မနှင်းမေလည်း ဆိုက်ရောက်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကျော်မြက မိန်းမ အချင်းချင်း အသိအကျွမ်း ဖွဲ့၍ ပေးပြီးနောက် မနှင်းမေက မောင်ကျော်မြ ဆိုသူသည် သားမယား ရွေးချယ်သည် အရာဌာန၌ မျက်စိ မရိုင်းကြောင်း၊ အသက်အရွယ် အတော်အတန် ကြီးရင့်အောင် လူပျိုကြီးလုပ်၍ လာခဲ့ခြင်းမှာ နောက်ဆုံး၌ စောင့်ဆိုင်းရကျိုး နပ်ပေသည် ဖြစ်ပေရာ ‘လက်ဖက်ကောင်း စားလိုလျှင် ပလောင် တောင်တက် နှေးရမည်’ ဆိုသော စကားပုံ အတိုင်း ယူဆပါကြောင်းများနှင့် ရယ်မော ပြောဆိုနေကြရင်းပင် အချိန်သည် ကုန်မှန်း မသိ ကုန်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းသို့ ပြောဆို ရယ်မောလျက် ရှိကြစဉ် အားလုံးသော သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်း ရှိဘိ သကဲ့သို့ လမ်းသို့ မကြာမကြာ မျှော်ကြည့် မိကြလေရာ ဆယ်နာရီ ထိုးချိန် နီးလေလျှင် စုံထောက် မောင်ဘတင်သည် အိမ်ပေါ် သို့ တက်လာ၍ ရောက်နှင့်သူ ဧည့်ပရိတ်သတ် တို့အား ရွှင်လန်း အားရရှိသော အမူအရာနှင့် နှုတ်ခွန်းဆက်လျက် ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘတင်သည် မောင်ကျော်မြ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍

တင်။ ။ ‘ခင်ဗျား ပြောတာနှင့် ဘစိန်၏ အကြောင်းကို အမှုတွဲမှာ လှန်ရှာတော့ ပြစ်ချက် သုံး လေး ချက် ရှိဖူးတဲ့ အကောင်ပဲ ဗျ၊ နောက်ဆုံး ပြစ်ချက်က လိမ်လည်မှုနှင့် ဝါးရမ်း ထုတ်ထားတာ၊ အခုထက်ထိ မမိသေးဘူး’

မြ။ ။ ‘မိစေမပေါ့ ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ’

ထိုခဏ၌ မြင်းရထား တစ်စီးသည် အိမ်ရှေ့၌ ရပ်တန့်၍ မောင်ထွန်းမြင့်သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဝင်းထရုံ အနီးမှ ချောင်းမြောင်းကာ စောင့်နေသော ပုလိပ်

နှစ်ယောက်တို့သည် လည်ကုပ်ကို ကိုင်၍ ဖမ်းပြီးလျှင် အိမ်ပေါ် သို့ ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။ မောင်ထွန်းမြင့်လည်း ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်တို့၏ အလယ်မှ ကန့်လန့် ကန့်လန့်နှင့် ပါလာခဲ့ရာ အိမ်ပေါ် သို့ ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားနှင့် ဧည့်ပရိတ်သတ် တို့အား တစ်ယောက်စီ ကြည့်လျက်

မြင့်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ် လုပ်ကြတာလဲဗျာ၊ ပြောင်စရာ လှောင်စရာ ဒီပြင် နည်းများ မရှိကြဘူးလားဗျာ၊ အိမ်ကို အလည်လာပါလို့ တမင် ဖိတ်ကြားပြီး လာပြန်တော့လည်း ဒီလို ပြုကြတာ ကောင်းနိုင် ကြရောလား’ ဟု ရေရွတ်ပြောဆိုလျက် ရှိရာမှ မောင်ကျော်မြင့်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြသည်တွင် မောင်ထွန်းမြင့်သည် ရုတ်တရက် ဆွံ့အ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ပါးစပ်ကို ဟလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါမှ မောင်ဘတင်က

တင်။ ။ ‘ပြောင်တာ မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရေ၊ တကယ့်ကို ဖမ်းရတာပဲ၊ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ် ဆိုတဲ့ စကားပုံသာ ကြားဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါမှ လက်တွေ့ ဖြစ်နေပကော ကိုထွန်းမြင့် ရဲ့’

မြင့်။ ။ ‘ဘာမှုနှင့် ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဖမ်းနိုင်သလဲဗျာ’

တင်။ ။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့ တပေါင်းလဆန်း ၄ ရက်နေ့က ဓားတန်းရုပ်မှာ မအုန်းစိန်ဆိုတဲ့ သူငယ်မ ကလေးကို ဖြားယောင်း ခေါ်ငင် သတ်ဖြတ်တဲ့ အမှုနှင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဖမ်းရပါတယ်၊ ဝါးရမ်း ခင်ဗျား ကြည့်ချင်သေးသလား’

မြင့်။ ။ (လက်သီး ဆုပ်ကာ၊ အံ့ကြိတ်ကာဖြင့်) ‘ဘယ်က ကျုပ် သတ်ရမှာလဲဗျာ၊ သတ်တဲ့ လူက ဟောဟိုမှာ၊ ကိုကျော်မြင့် ဆိုတဲ့ လူ သတ်တာဗျာ’

တင်။ ။ (ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက်) ‘မရဘူး ဆရာရေ၊ ဟိုတုန်းကသာ ခင်ဗျား ညာလိုရတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ အကုန်သိကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျား ညာပေမဲ့ မရဘူး’

မြင့်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကိုကျော်မြင့် သတ်တာပါ၊ သူပဲ သတ်ပြီး သူပဲ ကိုကြာညွန့် ယောင်ဆောင်ပြီး ပုလိပ်ကို သွားတိုင်ချက်ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ သူ မသတ်လို့ ရှိရင် ဘာပြုလို့ တိမ်းရှောင်ပြီး နေသတဲ့လဲ ဗျာ’

ထိုအခါမှ မောင်ကျော်မြင့်သည် မိမိ၏ အကြံအစည်များကို ရှင်းလင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလေ၏။ မိမိသည် မိတ်ဆွေ မောင်ဒေါနနှင့် ၎င်းအမှု၌ သက်သေခံ လုံလောက် ထင်ရှားစွာ ရနိုင်စေခြင်းငှာ လုံလ ဥဿဟ ပြုခဲ့ရကြောင်း၊ ပထမကပင် မောင်ထွန်းမြင့် အပေါ်၌ သင်္ကာမကင်း ရှိနေခဲ့၍ အငိုက်ကို ရိုက်နိုင်စေခြင်းငှာ မိမိကိုယ်တိုင် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူ ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် ထွက်ပြေး ပုန်းရှောင်နေခဲ့ကြောင်း၊ လူသတ်မှု တစ်စုံတစ်ခု၌ လက်သည်ကို ဖမ်းဆီးသည်အခါ မည်သည်အတွက်ကြောင့် သတ်ဖြတ်သည် အကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ ပြနိုင်မှ သာလျှင် ရုံးခွင့်၌ အနိုင်ရမည် ဖြစ်၍ မည်သည် အကြောင်းကြောင့် သတ်ဖြတ်သည်ကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်း နေခဲ့ရသဖြင့် အချိန်ကြာရှည် ခဲ့ရကြောင့်နှင့် ၎င်း ပြစ်မှုမှာ ဒေါသအလျောက် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပွားသော ပြစ်မှု မဟုတ်၊ မအုန်းစိန်သည် ၎င်းတို့ အကြောင်း သိသင့်သည်ထက် ပိုမို၍ သိသွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် နှုတ်ပိတ်လိုသော အကြောင်းဖြင့် ကြံစည် သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မောင်ဘစိန်တို့သည် နှစ်ဦး ပူးပေါင်း၍ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးကောင်း သမီးတို့ကို နာမည် ပျက်စေအောင် ညဏ်ဆင်ပြီးလျှင် ငွေညှစ်ထုတ်သူများ ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် မိမိက ၎င်းတို့၏ အကြံကို ထုတ်ဖော်နိုင်စေခြင်းငှာ ရှေးဦးစွာ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ခဲ့ရကြောင်း၊ အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ပြီးနောက် အကွက်ကောင်း အချက်ကောင်း တို့ကို စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ရာ အခွင့် မသာဘဲ ရှိခဲ့ရကြောင်း။

တစ်နေ့သ၌ မူကား မောင်ထွန်းမြင့်သည် မိမိနှင့် ကြံစည်ဘက် ဖြစ်သော မအုန်းစိန်အား ရန်ကုန်မှ ရောက်လာသော ပွဲစားကြီး ဦးကြာညွန့်ကို ချူမြိုက်ရန် အကြံအစည်နှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ပေးကြောင်း၊ ၎င်း အကြောင်းကို မိမိ သိရှိ၍ ၎င်းအား သတိပေးသော အခါ ဦးကြာညွန့်က မယုံမကြည် ရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးကြာညွန့်သည် သတိ ဝီရိယနှင့် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်း မအုန်းစိန်နှင့် ဦးကြာညွန့် တို့သည် အတော် ရင်းနှီးသော အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ကြသောအခါ ဦးကြာညွန့်သည် ၎င်းတို့၏ အကြံအစည်ကို မရိပ်မိယောင်ဆောင်၍ နေခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကြာညွန့် မရှိသည် အခါ၌ မိမိက ၎င်း၏ အိမ်ကို ချောင်းမြောင်း စောင့်ကြပ် ခဲ့ရကြောင်း၊ ဦးကြာညွန့် ထွက်သွားပြီးနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ညဉ့် ရှစ်နာရီ အချိန်ခန့်တွင် မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မောင်ဘစိန် တို့သည် ဦးကြာညွန့်၏ တိုက်သို့ ရောက်လာ၍ တံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ဝင်သွားကြသည်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရကြောင်း၊ နာရီဝက်ခန့်မျှ ရှိသောအခါမအုန်းစိန် ရောက်လာ၍ တိုက်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ နာရီဝက်ခန့် ကြာသောအခါ မောင်ထွန်းမြင့်နှင့် မောင်ဘစိန်တို့သည် တိုက်တွင်းမှ ပျာယီးပျာယာ ထွက်လာကြသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ အတန်ငယ် စောင့်ဆိုင်း၍ မအုန်းစိန် ထွက်လာသည်ကို မတွေ့သော အခါ စိတ်၌ သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်၍ တိုက်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုသည်တွင် သူငယ်မ၏ အလောင်းကို လှေကားရင်း၌ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အံ့ဆွဲ များနှင့် ဘီရိုမှာလည်း သူခိုးတို့၏ လက်ရာဖြစ်သည်ဟု ထင်မှတ်စေခြင်းငှာ ဖွင့်လှစ်လှန်လှော မွေနှောက်၍ ထားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ မိမိက အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် မည်သို့ ပြုရမည်ကို အကြံထုတ်ခဲ့သည်၊ အကောင်းဆုံး အကြံမှာ မိမိကိုယ်တိုင် သတ်သောသူ ထင်မှတ်အောင် ပြု၍ အကယ်၍ သတ်သော သူတို့က လုံခြုံလှပြီဟု ထင်မှတ်သောအခါ သက်သေ လုံလောက်စွာ စုဆောင်း၍ ဖမ်းရန် ကြံစည် ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း အကြံ အတိုင်း မိမိကြီးထံ သွားရောက်၍ အခြားသော သူတို့ မဟုတ် မတရား စွပ်စွဲ ခဲ့ပါလျှင် ယုံကြည်မှု မရှိစေရန် တင်ကူး၍ ပြောထားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှ စ၍ မိမိကိုယ်ကို ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည် သူတစ်ယောက်၏ အနေအထိုင်မျိုးဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကြာညွန့် ယောင်ဆောင်၍ အလောင်းကို တွေ့ချင်ဟန် ပြုပြီးလျှင် ဌာနာသို့ တိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း၊ မိမိ၏ ကြံရွယ်ချက်အတိုင်း ထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ သတ်သူ နှစ်ယောက်တို့မှာ လုံခြုံလှပြီဟု မှတ်ထင်ပြီးလျှင် အမှုကို မိမိအပေါ်၌ ပတ်စေရန် မောင်ထွန်းမြင့် ကိုယ်တိုင်က ကြိုးစား အားထုတ်လျက် ရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် ရှင်းလင်း ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မိမိကြီးက မောင်ထွန်းမြင့်ကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် ထိုသူသည် မောင်ကျော်မြ၏ အကြောင်းကို မိမိအား နားယောင်စေလောက်အောင် ဖြားယောင်း ပြောဆိုသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ထွန်းမြင့်၏ အဆိုမှာ မောင်ကျော်မြသည် လူရှုပ်လူပွေ ဖြစ်၍ မအုန်းစိန် မခင်ကြည် နှစ်ယောက်လုံး တို့နှင့် ချစ်ကြိုက်မိ၍ မအုန်းစိန်က ဆူဆူပူပူ ပြုသည်တွင် အရှက်ကွဲမည်ကို မြင်၍ အဆုံးစီရင် လိုက်ကြောင်းများနှင့် ထင်ယောင် ထင်မှား ဖြစ်စေလောက်အောင် ပြောပြဖူးကြောင်း၊ ၎င်းနောက် မောင်ကျော်မြ ကိုယ်တိုင် တိမ်းရှောင်၍ နေပြန်သောအခါ သံသယ မကင်းဖွယ်ရာ အကြောင်းများစွာ ရှိသော်လည်း မိမိ စိတ်တွင်း၌ကား မောင်ကျော်မြသည် ဤသို့သော အပြုအမူ မျိုးကို မပြုတန်ရာ ဟူ၍ အစဉ်မပြတ် မှတ်ထင် ယူဆခဲ့ကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ကျော်မြက မိမိမှာ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းများ လုံလောက်စွာ ရှိပါလျက်နှင့် မိမိအပေါ်၌ မေတ္တာ ပျက်ပျယ်ခြင်း မရှိဘဲ ပကတိ အတိုင်း မယိမ်းမယိုင် မြဲခိုင်လှပေသော သစ္စာ သည်ကား ယခုခေတ် ယခု အခါတွင် အလွန်တရာမှ ခဲယဉ်းလှသည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် မိမိ၏ ရည်းစားသည်မိမိကြီး၏ တည်ကြည် ခိုင်ခံ့သော စိတ်သဘောကို ချီးမွမ်း ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ရုတ်တရက် သေနတ်သံ ကြားရသဖြင့် ဧည့်ခန်း ပရိသတ် အားလုံးတို့ ရုန်းရုန်းရင်းရင်း ဖြစ်သွားသည်တွင် မိမိကြီးသည် ရင်ဘတ်ကို ဖိလျက် မောင်ကျော်မြ လက်တွင်းသို့ လဲကျသွားလေ၏။ စင်စစ်သော်ကား မောင်ထွန်းမြင့်သည် နာမည်ကျော် ရှေ့နေ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ခြောက်လုံးပြူး ကိုင်ဆောင်ခွင့် ရခဲ့ရာ

အစိုးရ အရာရှိတို့၏ ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်မည်. ဘေးရန်ကို အစဉ်မပြတ် စိတ်တွင်း ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်လျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အစဉ်အမြဲ ကိုင်ဆောင်လေ့ ရှိရကား ပုလိပ်သား နှစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းကို ဖမ်းဆီးစဉ် အခါက လက်နက် ကိုင်ဆောင်ခြင်း ရှိမရှိကို ရှာဖွေရန် မေ့လျော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအား မျက်နှာချင်းဆိုင် စွပ်စွဲပြောဆိုသည်များကို ရှက်လည်းရှက်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်သည်နှင့် ပုလိပ်သားတို့၏ အလယ်တွင် ၎င်းတို့၏ လက်မှ ရုတ်တရက် ကန်ကြောက် ရုန်းဖယ်၍ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် မိမိကြီးအား ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိမိကြီးအား ပစ်ပြီးနောက် မောင်ကျော်မြအားလည်း ပစ်သတ်ရန် ချိန်ရွယ်လျက် ရှိစဉ် မောင်ဘတင် သည် လက်မြန်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းမြင့်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်ဖြင့် မ လိုက်သည်တွင် ဒုတိယ ပစ်လိုက်သော သေနတ်ချက်သည် အိမ်မိုးကို သာလျှင် ဖောက်ထွင်း၍ သွားလေ၏။

မောင်ကျော်မြမှာ မူကား ၎င်းအမှု ကိစ္စ ၌ ထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့သည် ဆိုစေကာမူ ချစ်လှသော မိမိရည်းစားသည် ရန်သူ လက်ချက်ဖြင့် အသက် ဆုံးရှုံးရရှာသည် ဖြစ်သောကြောင့် မည်မျှလောက် ယူကြုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်ကို ထုတ်ဖော် ရေးသားရန် လိုတော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပုလိပ် အရာရှိ တို့လည်း မောင်ဘစိန် ဆိုသူကို ရှာဖွေ ဖမ်းဆီး ပြီးနောက် ရုံး၌ စစ်ဆေးသည်. အခါတွင် ပြစ်မှု ထင်ရှားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘစိန်မှာ ထောင်တစ်သက် ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချမှတ်ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းမြင့် မှာမူကား အသက်ဆုံးရှုံးအောင် စီရင် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသတည်း။

မောင်စံရှားသည် အထက်ပါ အခြင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ ကိုကျော်မြ ဆိုတာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ခင်ဗျား ရိပ်မိတယ် မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကိုကျော်မြ ဆိုတာ ခင်ဗျားပဲ မဟုတ်လား’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ မိမိကြီး သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုချင်တဲ့ စိတ်လဲ မရှိဘူးဗျ၊ တစ်ခါတစ်လေ ယူမယ်လို့ ကြံစည်မိပြန်ရင် မိမိကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကွက်ခနဲ မြင်လာမိပြန်တာနှင့် ယူမယ့် အကြံအစည်ဟာ ပျက်သွားပြန်ရောဗျ၊ ခုတော့ အသက်ကလဲကြီး ကြိုက်မဲ့ လူကလဲ မရှိလေတော့ အတော်ပဲ နေတော့ တာပါပဲဗျာ၊ ဟိုအခါတုန်းကတော့ ခင်ဗျား အခု ကြားရတဲ့ အတိုင်း စုံထောက်ဘက်မှာ ဝါသနာ ပါလွန်းလို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာကိုး ဗျ၊ ယခုလို စည်းစနစ် ကျကျနှင့် သိပ်သိပ်သဲသဲ သေသေသပ်သပ် မရှိသေးဘူးပေါ့၊ မိမိကြီး သေဆုံးတော့မှ လူဆိုး မှန်သမျှကို မုန်းထားတဲ့ စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့တာကြောင့် အထုံဝါသနာလဲ အားကြီးတာနှင့် ဒီအလုပ်နှင့်ပဲ အသက်မွေးပါတော့မယ်လို့ အကြံရတာ အကြောင်းများကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကို ပြန်ပြောင်းပြီး မောင်စံရှား အမည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ကို လာခဲ့တာကိုး ကိုသိန်းမောင်ရဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းပါလေဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက် လာတာဟာ တိုင်းပြည်မှာ လူဆိုးများ နည်းပါးဖို့ အကြောင်း တစ်ရပ်ပေပဲ၊ ခု အမှုမှာ နောင် ဝါရင့် လာတဲ့အခါ စုံထောက်တဲ့ အမှုများလို အင်မတန်ကြီး သိပ်သိပ်သည်းသည်း မရှိသော်လည်း ခင်ဗျား ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိရတဲ့ အတွက် အများကြီး ဝမ်းမြောက်သဗျာ’

ပြီးပါပြီ။

၃ ။ နှစ်ထပ်ကျော့

ယခုခေတ် ကာလ၌ အင်္ဂလိပ်စာ တတ်မြောက်သူ အရေအတွက်သည် တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတက်များပြား၍ လာခဲ့ရာ များစွာသောသူတို့သည် ၎င်းစာကို တတ်မြောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အဝတ်အစား အနေအထိုင် အမူအရာမှစ၍ များစွာ ဘိုဆန်၍ သွားတတ်ကြလေ၏။ ရှေးအခါကမူ ယောက်ျားသူငယ်များသာလျှင် ယင်းကဲ့သို့ အမူအရာ ပြောင်းလဲခြင်း ရှိတတ်ကြသည် ဖြစ်ရာ ယခုခေတ် အခါ၌ မူကား အင်္ဂလိပ်စာ တတ်မြောက်သူ မိန်းကလေး အရေအတွက်သည်လည်း အဆများစွာ ပိုမိုတိုးတက်၍ လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား ဘိုဆန်သော မိန်းကလေးတို့၏ အရေအတွက်သည်လည်း ၎င်း အချိုးအစားအရ တိုးတက် ပေါများ၍ လာခဲ့ချေ၏။

လွတ်လပ်ခြင်းတည်း ဟူသော အခွင့်အရေးသည် စင်စစ်အားဖြင့် ကောင်းသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်သည် မှန်ပေ၏။ သို့ရာတွင် ဟိရိသြတ္တပု အရာဌာန၌ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံထိုက်ပေသော ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာ မိန်းမများမှာ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်ခြင်းတည်း ဟူသော အနောက်တိုင်းသူတို့၏ အလေ့အကျင့်ကို အတုခိုး နည်းယူခဲ့ပါမူ ပျက်စီးခြင်းသို့တိုင် ရောက်ရန် နည်းလမ်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်တတ်ချေသည်။ ယခု ရေးသားဖော်ပြ လတ္တံ့သော ဝတ္ထုမှာလည်း ဘိုဆန်ကြသည်အတွက် မသင့်မတင့် အချင်းများရာမှ စ၍ နောက်ဆုံး၌ ဒုက္ခကြီးစွာ ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သော မွန်းတည့် အချိန်၌ အစိုးရစုံထောက်ဖက် ဆိုင်ရာ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် မသာမယာသော မျက်နှာထားဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့ နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ တက်လာပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခု ပေါ်တွင် ပစ်လဲ၍ ထိုင်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားက ‘ရွှေမျက်နှာညို ဘာ အလိုမကျ သလဲ ကိုအုန်းဖေ ရဲ့’ ဟု ပျက်ရယ်ပြု၍ မေးသည်တွင်

ဖေ။ ။ ‘သိပ်ပြီး ဝှက်ကျတဲ့ အမှုပဲ ခင်ဗျာ၊ လက်သည်ပေါ်ဖို့ မခဲယဉ်းဘဲနှင့် ပေါ်အောင် မလိုက်ဝံ့တဲ့အတွက် ဒီအတိုင်း ခံနေရပြီး ကာယကံရှင် နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဒုက္ခကြီး ရောက်တော့မလို့ ဖြစ်နေပြီကော ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အစက စပြီး ပြောပြစမ်းပါဦး ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်ရင်လဲ ကူညီရတာပေါ့ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဒီအမှုက စင်စစ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့နှင့် တယ်ပြီး ဆိုင်တဲ့ အမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ဆရာက အရာရာမှာပဲ ဉာဏ်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့အတွက် တိုင်ပင်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ ဆရာ ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်အုန်းဖေသည် ဝတ်လုံတော်ရ မောင်တင်လှ လင်မယား၏ အမှုကို ပြောပြလေရာ အကျဉ်းချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ဝတ်လုံတော်ရ မောင်တင်လှသည် ဘီလပ်မှ ပြန်လာပြီးနောက် အမှုများစွာ လက်ခံ၍ အတော်ပင် ကျော်ကြားသော ဝတ်လုံကလေး ဖြစ်ပေ၏။ ဝတ်လုံတကာ တို့တွင် အထူးသဖြင့် ဘိုဆန်သော ဝတ်လုံတစ်ဦး ဖြစ်၍ ကလပ်များစွာတို့၌ ပါဝင်ပြီးလျှင် လူပျိုဘဝ၌ အတော်ကြာကြာပင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့သ၌ ဘီအေ အတန်းကို အောင်မြင်ပြီး၍ ကျောင်းဆရာမ အဖြစ်နှင့် လုပ်ကိုင်နေသော မသန်းမြနှင့် တွေ့ကြရာတွင် မြင်လျှင် မြင်ချင်း စုံမက်ကြ၍ လက်ထပ်မင်္ဂလာ

ဆောင်နှင်းကြ၏။ မသန်းမြသည်လည်း မိန်းမတကာတိုတွင် အနောက်နိုင်ငံသူ တို့၏ အတုကို အထူးသဖြင့် နည်းယူလိုက်နာ တတ်သော မိန်းကလေးဖြစ်၍ ယောက်ျား မိတ်ဆွေ တို့နှင့်လည်း လွတ်လပ်စွာ ယှဉ်တွဲ သွားလာတတ်ပေ၏။

ထိုသူ နှစ်ဦးတို့သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်း ပြီးသည်နောက် ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ရက် လ အနည်းငယ် နေထိုင်ပြီးကြသော် ယောက်ျားသည် ကလပ်များသို့ သွားမြဲတိုင်း သွားပြန်၏။ မိန်းမသည်လည်း နဂိုသဘောကပင် ဘိုဆန်ခဲသည်ဖြစ်၍ အလုပ်မှ ပြန်လာသည်အခါ လင်ကို အိမ်၌ မတွေ့ခဲ့လျှင် တစ်ယောက်တည်း နေရခြင်းကို ပျင်းရိသည်ဟု အောက်မေ့၍ မိန်းမသူငယ်ချင်း၊ ယောက်ျား သူငယ်ချင်း မခြားနားဘဲ အတူ တွဲဖက် လည်ပတ်တတ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် မူကား မသန်းမြသည် လျှပ်ပေါ်လော်လည်ခြင်း တည်းဟူသော စိတ်သဘော အလျဉ်းမျှ ရှိသည် မဟုတ်။ မိမိ၏ ဝမ်းခါးကို မိမိ ကောင်းစွာ ထိမ်းကျောင်း နိုင်သည် ဖြစ်၍ ဥရောပတိုက်သူတို့ နည်းတူ လွတ်လပ်စွာ သွားလာ ပျော်ပါး နေထိုင်လိုခြင်း မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့ မိမိတို့ အလိုအလျောက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာ ဝင်ထွက် နေထိုင်ခဲ့ကြရာ ပထမ၌မူကား ငါတို့ လင်မယားသည် ဖက်မိပေ၏ဟု အောက်မေ့ကြဟန်နှင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး သင့်တင့်စွာ ရှိသေး၏။ သို့ရာတွင် ရက် လ အတန်ငယ် ကြာလတ်သော် အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားသည် မိန်းမအား လည်းကောင်း၊ မိန်းမသည် ယောက်ျားအား လည်းကောင်း တစ်ဦးတည်း မူပိုင် ရလိုသော သဘောသည် အသီးသီး ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ရာ မိန်းမဖြစ်သူက မိမိ၏ ယောက်ျားသည် ဘိုကပြားမ တစ်ယောက်နှင့် အရောတဝင် ကားပေါ် ယှဉ်တွဲ၍ စီးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် ငြူဖူ၏။ ၎င်းမိန်းမနှင့် တစ်ကြိမ်မှ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် တိုင်အောင် အတူတကွ မြင်လိုက်ရသောအခါ မသန်းမြ၏ စိတ်၌ ငါသည်လည်း အညံ့ မခံချေ။ ၎င်းကဲ့သို့ပင် ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်အံ့ဟု အောင်းမေ့၍ မိမိနှင့် သူငယ်ချင်း ဖြစ်ဖူးသော မောင်ထွန်းရီ ဆိုသူနှင့် ဘိုင်စကုပ် ကြည်ခြင်း၊ ကန်တော်ကြီးကို ကားနှင့် ပတ်ခြင်း၊ ဟိုတယ်၌ ထမင်းစားခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မောင်တင်လှ ကြားသိလတ်သော် စိတ်၌ အတော်ပင် မချမ်းမသာ ဖြစ်သော်လည်း မာနကြီးသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် မသင့်လျော်ကြောင်းကို ချော့မော့၍လည်း မပြောလို၊ မိမိကလည်း ခပ်တွေတွေ နေထိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ တင်းကြပ်စွာလည်း မပြောဝံ့ဘဲ လင်နှင့် မယားသည် တစ်နေ့တစ်ခြား အေးစက်စက် ဖြစ်၍ ဖြစ်၍ လာခဲ့ကြလေ၏။

တစ်ညသ၌ မသန်းမြသည် မောင်ထွန်းရီနှင့် ဘိုင်စကုပ်ပွဲမှ ထွက်လာခဲ့၍ အင်ဒါဆင် ဟိုတယ်၌ ဗင်တို တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပြီးနောက် မောင်ထွန်းရီက အချိန်ရှိသေးသည် ဖြစ်၍ ကန်တော်ကြီးကို ကားနှင့်ပတ်ကြရန် ပြောသည်တွင် သဘောတူ ကားတစ်စီးပေါ် သို့ တက်ကြလေ၏။ ကားပေါ် သို့ တက်ပြီးသည်မှ စ၍ မသန်းမြသည် အဘယ်သို့ ဖြစ်သွားရသည် မသိ၊ သတိ မေ့လျော့၍ သွားလေရာ သတိရလာသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကန်တော်ကြီး အလယ်ကျွန်း၌ မောင်ထွန်းရီနှင့် နှစ်ယောက် ထိုင်လျက် ရှိနေကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မသန်းမြသည် အံ့ဩစွာနှင့် ရုတ်တရက် ထ၍ မောင်ထွန်းရီအား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းမည် ပြုဆဲတွင် လူတစ်ယောက်သည် ဓားမြောင်ကို ကိုင်စွဲလျက် ရုတ်တရက် ထွက်လာ၍ မသန်းမြ၏ လက်ဝတ်လက်စားနှင့် ငွေရှိသမျှကို လည်းကောင်း၊ မောင်ထွန်းရီ၏ ရွှေလက်ပတ်နာရီနှင့် ငွေရှိသမျှကို လည်းကောင်း ခြိမ်းခြောက် တောင်းယူလေ၏။ ခုခံရန် မတတ်နိုင်ကြသောကြောင့် အကြင်သူ နှစ်ဦးတို့မှာ ပါသမျှ ပစ္စည်းများကို ပေးခဲ့ကြရလေ၏။ မသန်းမြကမူ စိန်နားကပ် တစ်ရံ၊ လက်ထပ်လက်စွပ် တစ်ကွင်း၊ လက်ကောက် တစ်ရံနှင့် ငွေစက္ကူ ၁၀ တန် တစ်ချပ်နှင့် မောင်ထွန်းရီက ရွှေလက်ပတ်နာရီ နှင့် ငွေ ၁၅ ကျပ် ပေးခဲ့ရလေ၏။

မသန်းမြမှာ မြန်မာမိန်းမပင် ဖြစ်သော်လည်း လင်ရော မယားပါ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်၍ လက်ထပ်စဉ်က မောင်တင်လှက လက်ထပ်လက်စွပ် ဟူ၍ တင်သခဲ့ဖူးလေသည်။

မိတ်ဆွေနှစ်ဦး တို့သည် ပါသမျှ ပစ္စည်းကို လူဆိုးအား ပေးခဲ့ရပြီးနောက် မြို့တွင်းသို့ ပြန်လာပြီးလျှင် အိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်လာကြရာ မသန်းမြမှာ လက်စွပ်နှင့် တကွ လက်ကောက်၊ နားကပ်များ ပျောက်ဆုံးသည်အတွက် လင်ကို မည်ကဲ့သို့ ပြောရမည် မသိဘဲ အလွန်တရာ အကြပ်ကြလျက် ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ ကြပ်တည်းသည်ထက် ကြပ်တည်းအောင် အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်၍ လာပြန်သည်မှာ နောက်တစ်နေ့၌ ပစ္စည်းများကို လုယူလိုက်သော သူခိုးက မသန်းမြ၏ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်၊ နားကပ် များကို ငွေ ၅၀၀၀ နှင့် ပြန်လည် ရွေးနှုတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါလျှင် ကန်တော်ကြီး အလယ်ကျွန်း၌ မသန်းမြနှင့် မောင်ထွန်းရီ တို့ ညအခါ၌ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ကြရသည်။ အကြောင်းကို လင်ဖြစ်သူ မောင်တင်လှအား စုံလင်စွာ ပြောပြမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း၍ ခြိမ်းခြောက် ပြန်လေ၏။

ရှား။ ။ ‘ပစ္စည်းက ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် တန်သလဲ’

ဖေ။ ။ ‘တန်လှလျှင် ၁၅၀၀ ဖိုးလောက် တန်ပါလိမ့်မယ်’

ရှား။ ။ ‘ဪ တန်ဖိုးထက် သုံးဆ ပေးပြီး ပြန်ရွေးရမယ် ဆိုပါတော့’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဒီအမှုဟာ ခင်ဗျား ဆီကို ဘယ်နှယ် ရောက်လာသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘တိုင်ချက်ပေးတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ လင်ရော မယားရော ဟာက သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေလေတော့ မယားဖြစ်သူ မသန်းမြက သူ မကြံတတ်လေတော့ ကျွန်တော့ကို ကြိတ်ပြီး တိုင်ပင်လို့ သိရတာပါ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တဲ့ အတိုင်း မောင်တင်လှကို ပြောပြီး ဝန်ချလိုက်ရင်ကော ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘တယ်ခက်တယ် ဆရာ၊ ပစ္စည်း ပျောက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကန်တော်ကြီး အလယ်ကျွန်းမှာ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ နှစ်ယောက်ထဲ သွားတယ်ဆိုတော့ သဘာထားရိုး နှင့်လို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ယုံကြည်နိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး ဆရာ၊ ဒီတော့ လင်မယား ကွဲသွားကြပါ လိမ့်မယ်၊ ကွဲသွားရင် ငွေ ၅၀၀၀ လဲ မက နစ်နာ ကြပါလိမ့်မယ်ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မသန်းမြက သူ့လင် မသိအောင် ငွေ ၅၀၀၀ ရှာနိုင် သလား’

ဖေ။ ။ ‘သူ့အဖေက အရေးပိုင် ဦးအောင်ကျော် ဖြစ်လေတော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရရင် ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါထက် နေပါဦးဗျာ၊ ငွေ ၅၀၀၀ တောင်းပုံက ဘယ်လို နည်းနှင့် တောင်းသလဲ၊ စာနှင့်လား၊ လူကိုယ်တိုင်လား’

ဖေ။ ။ ‘ရှေ့နေ ကိုကျော်တင့် ပေါ့ ဆရာ၊ ဒီလူက ရှေ့နေ အလုပ်က ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို မဟုတ်တရုတ် အမှုတွေ လက်ခံပြီး မြို့ပေါ်မှာ ငွေညှစ်ပြီး စားနေတဲ့ လူပေါ့ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ် သိတယ်၊ ဒီလူ အကြောင်း ကျုပ်သိတယ်၊ ကျုပ်လဲ ချောင်းနေတာ ၊ ဘယ်ချောင်မှာ ပိတ်မိမလဲ မသိဘူး၊ တစ်နေ့တော့ ပိတ်မိလိမ့်မယ်ဗျာ၊ မသန်းမြက အခု အိမ်မှာ ရှိသလား’

ဖေ။ ။ ‘ရှိပါတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုတင်လှကော ရုံးသွားပြီ မဟုတ်လား’

ဖေ။ ။ ‘သွားပါပြီ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် လာစမ်းဗျာ၊ ကျုပ် တွေ့စမ်းချင်တယ်’

ဖေ။ ။ ‘တွေ့လို့ ထူးမယ် မထင်ပါဘူး ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာလို့ ထူးမယ် မထင်သလဲ ဗျာ၊ မသန်းမြနှင့် မောင်ထွန်းရီနှင့်ဟာ တကယ်ပဲ သွေးရိုးသားရိုး သဘောရိုးနှင့် ဟိုညက အတူတကွ သွားလာ လည်ပတ်ကြရိုး မှန်ရင် ဒီအမှုမှာ ကျုပ် ကူညီမယ်၊ နို့မဟုတ်ခဲ့ရင် ဒီလူမျိုးတွေ ကျုပ် အမြင်ကပ်တယ်ဗျာ၊ သူတို့ ဒုက္ခနှင့် သူတို့ ဘယ်လိုပဲနေနေ ကျုပ် မကူညီချင်ဘူး၊ သဘောရိုး မရိုးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် မြင်ရမှ ကျုပ် အကဲခတ်နိုင်မယ်’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် ဝတ်လုံတော်ရ မောင်တင်လှ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြလေရာ မသန်းမြသည် မျက်နှာပင် မရွှင်ပျသော်လည်း ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်စွာ ပြုငှာသော အမူအရာနှင့် နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် မောင်စံရှား ပါလာကြောင်းကို မောင်အုန်းဖေ ပြောပြသဖြင့် သိရှိရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ခိုကိုးရာမဲ့ ရှိနေသော အမူအရာနှင့် မောင်စံရှားအား အကျိုးအကြောင်း အဖြစ်အပျက် များကို ပြောလေ၏။ နောက်ဆုံး၌

မြ။ ။ ‘ကျွန်မတို့ နေပုံထိုင်ပုံဟာလဲ ကောင်းကောင်းကြီး လွဲကြောင်းကို ကျွန်မ သိရပါပြီ ဦးစံရှား ရှင်၊ ဒီတစ်ခါများ ကိုတင်လှက ကျွန်မ အပေါ်မှာ ယုံကြည်လို့ အပြစ်လွတ်မယ် ဆိုရင် ကျွန်မလဲ တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ ဘိုတု မခိုးတော့ပါဘူး ရှင်၊ မှတ်ပါပြီ’

ရှား။ ။ ‘မောင်ထွန်းရီနှင့် မသန်းမြက သဘောရိုးပဲ ခင်ကြသလား’

မြ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲ၊ လူပျို အပျို ဘဝ ကတည်းက ကျွန်မတို့ ဒီစိတ်မျိုး မကူးမိကြပါဘူး ရှင် ယုံပါတော့၊ အခု ဆိုတာမှာတော့ ကျွန်မ ကိုတင်လှ အပေါ်မှာ မခံချင်တဲ့ အတွက် ဂုဏ်ပြိုင်ပြီး ပေါင်းချင်း ပေါင်းရင် ယောက်ျားထဲက ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ ယောက်ျားနှင့် ရွေးပြီး အပေါင်းအသင်း ပြုမယ်လို့ အောက်မေ့ပြီး ကိုထွန်းရီနှင့် သွားဖော် လာဖက် ပြုမိပါတယ် ရှင်’

ရှား။ ။ ‘မောင်ထွန်းရီက ချစ်စကား ကြိုက်စကားများ ပြောဖူးသလား’

မြ။ ။ ‘အပျိုတုန်းကလဲ မပြောဖူးပါဘူး၊ အခုလဲ တစ်ခွန်းမှ မပြောဖူးပါဘူး ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကန်တော်ကြီး လိုက်တာတော့ သဘောတူ လိုက်တာပဲ၊ ဟုတ်စ’

မြ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ တစ်ကြိမ်တောင် မကပါဘူး၊ အရင်ကလဲ တစ်ခါနှစ်ခါ ရောက်ဖူးပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကားပေါ်တက်မိတော့ ဘာဖြစ်သွားသလဲ’

မြ။ ။ ‘ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ မူးသလို ဝေသလို ဖြစ်ပြီး သတိမေ့သွားပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘အရက်များ သောက်မိသလား’

မြ။ ။ ‘မသောက်ရပါဖူးရှင်၊ ဘယ်တော့မှလဲ မသောက်ဖူးပါဘူး၊ ဗင်တို တစ်ခွက်တော့ဖြင့် ဟိုတယ်မှာ သောက်မိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ငွေ ၅၀၀၀ ရအောင် ရှာနိုင်ပါ့မလား’

မြ။ ။ ‘မတတ်သာရင် ဖေဖေဆီက ရအောင် တောင်းရမှာပေါ့ ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း တောင်းသာထားနှင့် ၊ ပုံတော်ရင်လဲ ဒီအတိုင်း ပြန်ရမယ်၊ မလွဲသာရင်လဲ ငွေနှင့် ရွေးယူရလိမ့်မယ် ကြားလား’

မြ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ရှင်’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၍ အိမ်ရှေ့ ဝင်းပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြရာ ထိုသူက ဒေါသကြီးသော အမူအရာနှင့် မောင်စံရှားအား

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် သိတယ်၊ ခင်ဗျား စုံထောက် ကိုစံရှား မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ စုံထောက်တွေ ကျုပ်အိမ်ထဲကို ဘာကိစ္စနှင့် ဝင်ကြတာလဲ’ ဟု မေး၍ ပုခုံးချင်း ယှဉ်ကာ ရပ်နေသည်တွင် မောင်အုန်းဖေက ထိုသူ၏ ပုခုံးကို ကိုင်၍

‘အရာ မဟုတ်ဘဲနှင့် ဒေါသ ကြီး မနေစမ်းပါနှင့် ကိုတင်လှရယ်’

လှ။ ။ ‘ဘာကြောင့် အရာ အဟုတ်သလဲဗျ၊ ကျုပ်အိမ်ထဲကို စုံထောက်တွေ ဝင်လားထွက်လား လုပ်ရအောင် ကျုပ်တို့ လူသတ်မှု ဖြစ်လို့လား’

ဖေ။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ဆိုးစရာ ရှိရင် ကျုပ်ကိုသာ စိတ်ဆိုးပါ၊ ဦးစံရှားကို စိတ်မဆိုးပါနှင့်၊ ကျုပ် ခေါ်လို့ လိုက်လာရှာတာပါဗျ’

လှ။ ။ ‘ခင်ဗျားက ဘာလို့ ခေါ်ခဲ့တာလဲ’

ဖေ။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့ လင်မယား မသင့်မတင့် ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ’

လှ။ ။ ‘အလို လင်မယား ရန်ဖြစ်တာနှင့် စုံထောက်နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ ဗျ၊ စုံထောက် မကလို့ ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး ကိုယ်တိုင် လာပြီး ဖြန်ဖြေပေမယ့် ကျုပ်တို့ မအေးဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာကို နောက်တစ်ခါ မမြင်ရစေနဲ့၊ သွားကြဗျာ’

ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်တင်လှသည် အိမ်ပေါ် သို့ မတက်ဘဲ ကားတစ်စီး ပေါ် သို့ တက်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသည် ဝင်ပေါက်မှ ထွက်လျှောက်လာကြသောအခါ

ရှား။ ။ ‘ဒီအမှုမှာ ကျုပ်တွေ့ချင်တဲ့ လူများအနက် နှစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ဖို့ ကျန်တော့တယ်၊ ရှေ့နေ ကိုကျော်တင့် လိပ် ကိုတော့ ကျုပ် သိပြီ၊ မောင်ထွန်းရီရဲ့ လိပ်နှင့် ဟို ဘိုမ ဆိုတဲ့ လိပ်ကို ပေးစမ်းဗျာ’

ဟု တောင်းသဖြင့် မောင်အုန်းဖေသည် ၎င်းတို့၏ နေရပ်များကို ပြော၍ မောင်စံရှားက ရေးမှတ်လေ၏။ ၎င်းနောက် ထိုသူများနှင့် တွေ့ရန်မှာ မောင်အုန်းဖေ လိုက်ရန် မလိုတော့ကြောင်းနှင့် ပြော

၍ မောင်အုန်းဖေနှင့် ခွဲခွာပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ရှေးဦးစွာ ရှေ့နေ မောင်ကျော်တင့်၏ အလုပ်တိုက်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်ကျော်တင့်နှင့် အခန့်သင့်ပင် တွေ့ဆုံမိလေရာ မောင်ကျော်တင့် ဆိုသူမှာ အသက် ၃၅ နှစ် အရွယ်ခန့် ရှိ၍ နှာခေါင်းချွန်းချွန်း မေးချွန်းချွန်းနှင့် ထက်မြက်စူးရှ တောက်ပလှသော မျက်လုံးများအပြင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် သပ်ရပ်သော အမူအရာလည်း ရှိပေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်ကျော်တင့်သည် လာရောက်သည် ကိစ္စကို တွေးတောမိသည်။ လက္ခဏာ ရှိလေရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာလဲ မိမိအား မည်သူမျှ လက်ဖျားနှင့် မထိနိုင်ကြောင်း သိသဖြင့် ခပ်အေးအေးပင် ရှိလျက် တတ်နိုင်လျှင် ကိုင်ကြလေ ဟူသော မခန့်ငြားသည်။ အမူအရာမျိုးလဲ ရှိလေ၏။

တင့်။ ။ 'ကြွပါခင်ဗျား ဦးစံရှား၊ ထိုင်ပါခင်ဗျား၊ ဘယ့်နှယ် ခင်ဗျာ ဒီအမှုမျိုးမှာ ဦးစံရှား ပါစရာ ဘာအကြောင်း ရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ၊ ငွေ ထုတ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ အမှုပဲ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဘယ်အမှုလဲ'

တင့်။ ။ 'မသန်းမြတို့ ကိစ္စနှင့် ခင်ဗျား လာတာ မဟုတ်လား၊ ခြေလှမ်းတာကို မြင်ရင် ဘာကိစ္စ ဆိုတာ ကျွန်တော်လဲ သိတတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဘာများ စုံထောက်ဖို့ ရှိလို့လဲ ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'စုံထောက်ဖို့ မဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ စေ့စပ်ဖို့ ကျုပ် လာတာပါ'

တင့်။ ။ 'ဆိုစမ်း ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ တောင်းတဲ့ ၅၀၀၀ ဟာ တဆိတ်တော့ များတယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်လက်ဝတ်လက်စား ကိုယ်ပြန်ရဖို့ဟာ ဒီလောက် တောင်းတာတော့ တဆိတ် လွန်တယ် ထင်တယ်၊ နည်းနည်းလောက် လျှော့ဦးဗျာ'

တင့်။ ။ 'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ၅၀၀၀ ဆိုတော့ များလွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံပါတယ်၊ သို့သော်လည်း နည်းတာ များတာက ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ဦးစံရှားရဲ့၊ သူပြောသမျှ ကျွန်တော်က တောင်းရတာ ခင်ဗျာ၊ သူ့ ထင်မြင်ချက်ကတော့ လက်ဝတ်လက်စားများဟာ ၅၀၀၀ မတန်သော်လည်း မသန်းမြ၏ နာမည်ဟာ ၅၀၀၀ မက တန်တယ်လို့ သူက ပြောနေတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ 'နာမည်ဆိုတာ လူမသိမှ တန်တာကိုး ဗျာ၊ လူသိလေလေ တန်ဖိုး ယုတ်လျော့လေလေ၊ အခုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ သိနေပြီ ဟုတ်စ'

တင့်။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ သိတာ အရေးမကြီး၊ ကိုတင်လှ သိ မသိက အရေးကြီးတယ်၊ ဟုတ်လားဗျာ'

ရှား။ ။ '၅၀၀၀/- ထက်တော့ မလျှော့နိုင်ဘူးပေါ့'

တင့်။ ။ 'တစ်ပြားမှ မလျှော့နိုင်ဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ဦးစံရှား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အမှုသည် လုပ်တာကို ကျွန်တော် သဘောကျလို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နို့ပေမယ့် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတော့ သူလိုချင်တဲ့ အတိုင်း ရအောင်ဟာ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရတာကိုး ခင်ဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့ ကိုတင်လှ မသိအောင် ကျွန်တော်က ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အတွက် မသန်းမြ အကျိုးလဲ ပါပါတယ် ခင်ဗျာ'

ရှား။ ။ ‘သူတစ်ပါး အကျိုးကို သယ်ပိုးဆောင်ရွက် ပေးတတ်ခြင်းဟာလဲ ကောင်းမြတ်သော အလေ့အကျင့် တစ်ခုပေပေဗျာ။ ဒါထက် အကယ်၍ မသန်းမြက ငွေ ၅၀၀၀ ပေးခဲ့လို့ရှိရင် နောက်နောင်ကို ဘယ်အခါမှ မောင်တင်လှ မသိစေရပါဘူး ဆိုတာ ယုံကြည် စိတ်ချရအောင် ဘယ်လိုများ ခင်ဗျားတို့က အာမခံပေးနိုင်မလဲ’

တင့်။ ။ ‘ဒီအမှုမျိုးလိုလို ဟာတွေ ကျွန်တော် ကျေနပ်အောင် လုပ်ပေးလာခဲ့ပေါင်း များလှပါပြီ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ပြောရင် ယုံကြည်ပါ။ နောက်နောင်ကို ဘယ်အခါမှ ကိုတင်လှ မသိစေရပါဘူး။ ကျွန်တော်က တာဝန်ခံပါမယ်။ စိတ်ချပါတော့’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားကတော့ ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားလူက စိတ်ချရတဲ့ လူ မဟုတ်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ဒီလူ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် နိုင်တဲ့ အချက် ရှိထားပါတယ် ခင်ဗျာ။ စိတ်သာချပါ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်မရိုက်ဝံ့ ပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒီလူကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သေချာအောင် မချည် မတုပ် ရဘူးလား’

တင့်။ ။ ‘ဒီလူကို ခင်ဗျား တွေ့ချင်သပေါ့ ဟုတ်စ၊ ဒါတော့ မရဘူး ဆရာကြီးရေ။ ကျွန်တော်က လွဲလို့ ခင်ဗျား ဘယ်သူနှင့်မှ တွေ့ခွင့် မရပေဘူး’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား မောင်ထွန်းရီ အတွက်ကော တာဝန်ခံနိုင်ရဲ့လား’

တင့်။ ။ ‘မောင်ထွန်းရီနှင့် ကျွန်တော်နှင့်တော့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ခင်ဗျာ။ သို့သော် မသန်းမြနှင့် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း ဖြစ်လေတော့ သူကတော့ဖြင့် နှုတ်လုံကောင်းပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ဖို့ ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် အကျဉ်းချုပ်လိုက်တော့ ကျုပ်တို့က ငွေ ၅၀၀၀ ပေးရဖို့၊ ၎င်းငွေပေးတဲ့ အတွက်လဲ နောက်နောင် နှုတ်လုံပါစေမယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောစကားလောက် ရှိတာပေါ့လေ။ ဒီထက် ခိုင်လုံအောင် ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့’

တင့်။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်က နှုတ်ကတိ ထားသည်ထက်တော့ ပိုမိုပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ပေါ့’

ရှား။ ။ ‘အကယ်၍ မသန်းမြက ငွေ မထုတ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်စေ၊ ခင်ဗျား ပြောစကားလောက်နှင့် မယုံကြည်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်စေ ဒီငွေကို မပေးခဲ့ရင် ဘယ်နှယ်လဲဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ဒီလိုဆိုရင် လက်ဝတ်လက်စားကို ရသမျှနှင့် ရောင်းစားပြီး မသန်းမြနှင့် မောင်ထွန်းရီတို့ နှစ်ယောက်အကြောင်းကို မောင်တင်လှအား ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တပ်တပ်အပ်အပ် ပြောပြဖို့ ကျွန်တော့်လူ စီမံထားတယ်။ ဒီအကြောင်းကို လိုလိုမယ်မယ် ဆိုပြီး ကျွန်တော့် လူက စာနှင့် ရေးပြီး ထားတာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိတယ်။ နဂိုရ်ကမှ မောင်တင်လှက သူ့မယားကို သင်္ကာမကင်း ရှိနေတဲ့ အတွက် ဒီအကြောင်း ကြားရရင် သူ့စိတ်မှာ ဘယ်လို ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားလဲ တွေးမိတယ် မဟုတ်လား’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မည်သို့မျှ ဖြေဆိုခြင်း မရှိဘဲ စဉ်းစား စိတ်ကူးနေသည်။ လက္ခဏာနှင့် ရှိနေရာ မောင်ကျော်တင့်က ဆက်လက်၍

တင့်။ ။ ‘လွတ်လပ်တာ ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးဟာ ကိုယ်သာ လွတ်လပ်တာ ကြိုက်တာ ခင်ဗျာ ကိုယ့်မယားက လွတ်လပ်ခြင်းကို ကြိုက်ပြန်တယ်။ ထင်သလို လုပ်ချင်ပြန်တယ် ဆိုတော့ မကြိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုတင်လှဟာ ...’

ရှား။ ။ ‘ကောင်းပြီဗျာ ပေးပါတော့မယ်၊ သို့သော် ၅၀၀၀ ဆိုတဲ့ ငွေဟာ နည်းတဲ့ ငွေ မဟုတ်လေတော့ ရှာဖို့၊ ဖွေဖို့၊ ရက်ကလေး နည်းနည်းတော့ ပေးဦးဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ဘယ်နှစ်ရက်လောက် လိုချင်သလဲ’

ရှား။ ။ ‘၅ ရက် ထားဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ဟာ ၅ ရက်တော့ ကြာတယ်ဗျာ၊ ၃ ရက်ပဲ ထားစို့ရဲ့၊ ဒီကနေ့ ကြာသပတေးနေ့၊ ၃ ရက်ဆိုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကို ရအောင် လုပ်ကြဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ရှိစေဗျာ၊ ၃ ရက်ပဲ ထားတော့၊ သို့သော် မသန်းမြက သူ့ ပစ္စည်း ဟုတ်မဟုတ် မှန်မမှန်ကို သူ ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်ပေလိမ့်မယ်၊ ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်လို့ နေမကောင်း ထိုင်မသာ ရှိလို့ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ခင်ဗျားဆီကို မလာနိုင်ပေဘူး၊ ဒီတော့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကိုတင်လှ အိမ်ကို ယူခဲ့ပေတော့ဗျာ၊ စိတ်ချပါဗျာ၊ လုမယူပါဘူး၊ မယုံရင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်ထဲ မလာနှင့်၊ အဖော်များ ခေါ်ချင်ခေါ်ခဲ့နိုင်ပါတယ်’

တင့်။ ။ ‘ကိုင်း ကျွန်တော် လာမယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ဘယ်နှစ်နာရီလဲ’

ရှား။ ။ ‘နာရီပြန် တစ်ချက် ထားဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ကိုင်း လာမယ်၊ သို့သော် ဦးစံရှား၊ တစ်ခု ကျွန်တော် သတိပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ စုံထောက်ဘက်မှာတော့ တော်တော်ပဲ ဉာဏ်သွားပါရဲ့၊ ကျွန်တော်လဲ ချီးမွမ်းပါတယ်၊ သို့သော် ဥပဒေ လုပ်ငန်းမှာတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လောက် မကျွမ်းကျင်ဘူးဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော့်ကို တစ်ပတ်ရိုက်မယ်များတော့ မကြံနှင့်၊ ခင်ဗျား လင်မယား တစ်ခါတည်း ကွဲသွားမယ် နားလည်လား၊ ဒီ ၃ ရက်အတွင်း ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်လဲ အသွားအလာ တဆိတ်လောက် ဆင်ခြင်နေလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျား အိမ်ကို ကျုပ်ဘက်က စုံထောက်တွေ ဝိုင်းပြီး စောင့်နေစေမယ်၊ တကယ်လို့ နည်းနည်းကလေး မသင်္ကာစရာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်လို့ ဆိုရင် ခင်ဗျား ပြောတဲ့ နေ့ကို ကျုပ် ဆိုင်းနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်တင်လှ လက်ကို ခုနက်က ပြောတဲ့စာ တစ်ခါတည်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သွားပေးလိုက်မယ်၊ ဒီတော့ အစစ အရာရာ သတိထားပြီး လုပ်ပါလို့ သတိပေးလိုက်ပါရစေ ဦးစံရှားကြီးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘တနင်္ဂနွေ နာရီပြန် တစ်ချက်တိတိ ဟုတ်စ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့နေ မောင်ကျော်တင့်၏ အလုပ်တိုက်မှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ မောင်ထွန်းရီ၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြရာ လမ်းခရီး၌

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ အာဂ ဇက်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ ဟုတ်စ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလူ ပြောပုံ၊ လုပ်ပုံတွေကို ကြားကနေပြီး မခံချင်လိုက်တာ ခင်ဗျား၊ အစိုးရ ဥပဒေကလဲ ဒီလူမျိုးကို ဘယ်နှယ်မှ မတတ်နိုင်တော့ဘူးလား’

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ကိုသိန်းမောင်၊ သူ့ကို ဖမ်းဖို့တော့ ကျုပ် ကြံရင် အလွယ်လေးပေါ့၊ သို့သော် သူ့ကို ဖမ်းလိုက်ရင် မသန်းမြ လင်မယား ဒုက္ခရောက်သွားမှာကိုလဲ စိုးရိမ်နေသေးတယ်ဗျာ၊ သို့သော် ဒီလိုနှင့်တော့ ကျုပ် မနေသေးပါဘူးလေ၊ သူ တောင်းတဲ့ ငွေကိုလဲ ပေးပြီး သူ့ကိုလဲ တစ်နည်းနည်းနှင့် အမှုပတ်မိအောင် ကျုပ် ကြံပါဦးမယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ငွေကတော့ ပေးရတော့မှာပေါ့လေ’

ရှား။ ။ ‘သူ့လက်တွင်း ရောက်နေတဲ့ အခါမှာ မပေးရင် ဘယ့်နှယ် လုပ်မလဲဗျာ။ သို့သော် မသန်းမြ ပြောစကား အတိုင်း သွေးရိုးသားရိုး မှန် မမှန်ကို မောင်ထွန်းရီနှင့် တွေ့ရတဲ့အခါ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်။ အကယ်၍ သူတို့နှစ်ဦးဟာ ချစ်ကြိုက်၍ အဟုတ် သဘောရိုးနှင့် သွားခဲ့ရိုးမှန်ရင် မောင်ထွန်းရီဟာ သူပါ လုယက်ခြင်း ခံရတယ်လို့လဲ ယူဆနိုင်တယ်။ ကျုပ် အထင်တော့ မောင်ထွန်းရီဟာ လူဆိုးနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း မကင်းဘူးလို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ကြည့်နော် ခင်ဗျားလဲ ဟိုကျတော့ လူကဲခတ်ပေတော့၊ တစ်ချက် နှစ်ချက်လောက် ကျုပ် ဖိန်းလိုက်စမ်းမယ်’

မောင်ထွန်းရီ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းနှင့် အဆင်သင့်ပင် တွေ့ဆုံကြရာ မောင်ထွန်းရီ ဆိုသူမှာ အသက် ၃၀ အရွယ်ခန့် ရှိ၍ မွန်မွန်ရည်ရည်နှင့် အတော်ပင် ချောမောလှပသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံထိုင်ပုံ တို့မှာ မတန်ပင် ကျန သေသပ်ခြင်း ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်တို့အား နေရာထိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် မောင်ထွန်းရီသည် လောက၌ ပူပင်သောက ဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းကို စိုးစဉ်းမျှ မရှိဘိသည့်အလား အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော အမူအရာ မျက်နှာထားတို့နှင့် လက်ခံ စကားပြောပြီးလျှင် ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ မောင်စံရှားက မသန်းမြ၏ ကိစ္စနှင့် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ယင်းသို့ ပြောပြသည်အခါ အနည်းငယ် စိတ်ဝင်စား ဖော်ပြဟန် လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း မောင်ထွန်းရီသည် တုန်လှုပ်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း ကင်းမဲ့လျက် မိမိနှင့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ဖြစ်သည် မသန်းမြမှာ ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခ ကြုံတွေ့ရသည် အတွက် များစွာ ဝမ်းနည်းပါကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေရာ မောင်စံရှားလဲ ၎င်း၏ မျက်နှာကဲကို ခတ်လျက် နေခဲ့လေ၏။

ရှား။ ။ (ရုတ်တရက်) ‘ကိုင်း ကိုထွန်းရီ၊ ယောကျ်ားချင်းပဲ ဘွင်းဘွင်း ပြောကြစို့ဗျာ။ ယခု မသန်းမြ အကျဉ်းအကျပ် တွေ့ရခြင်းဟာ ခင်ဗျား သွေးဆောင်သည် အတွက် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ သည်ဒုက္ခက လွတ်အောင် ကယ်ဆယ်ဖို့ဟာ ခင်ဗျား အပေါ်၌ တာဝန်ရှိတယ်လို့ ကျုပ် ထင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ဖြင့် မသန်းမြကို သူတို့ တောင်းတဲ့ငွေ ၅၀၀ဝိ မပေးနှင့်လို့ ပြောခဲ့ပြီ။ ကိုင်း ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် ကြံပမယ်’ ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းရီမှာ ယခင်က အေးအေးဆေးဆေး အမူအရာတို့သည် ရုတ်တရက် ကွယ်ပျောက်၍ တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့်

ရီ။ ။ ‘သူတို့တောင်းတဲ့ငွေ ၅၀၀ဝိ မပေးရင် ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာပေါ့ ခင်ဗျာ။ လင်မယား ကွဲသွားကြရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ် လင်မယား မကွဲစေချင်ရင် ငွေ ၅၀၀ဝိ ကို ခင်ဗျားက ထုတ်ပေးတော့၊ ဒါပဲ ရှိတာပဲ’

ရီ။ ။ ‘ကျွန်တော့်ကို တောင်းတာလဲ မဟုတ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားကို မတောင်းပေမဲ့ ခင်ဗျားကြောင့် ဖြစ်ရတဲ့ အမူ မဟုတ်လားဗျာ။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ မြင့်မြတ်တဲ့ သဘော ကြင်နာတတ်တဲ့ သဘော နှမ်းစေ့လောက် ရှိခဲ့ရိုးမှန်ရင် ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ အတူ ဖြစ်ကြရာမှာ ယောကျ်ားကသာ တာဝန်ကို အကုန်ယူဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ’

ရီ။ ။ ‘ပစ္စည်း ရွေးရမှာက သူ့ ပစ္စည်း ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘လာပြန်ပြီ၊ သူ့ ပစ္စည်း ပေမဲ့ ခင်ဗျား ခေါ်လို့ သူလိုက်ရတာ၊ ဒီငွေကို ခင်ဗျားက ထုတ်ပေးဖို့ ကောင်းတယ်’

ရီ။ ။ ‘ကျွန်တော့်မှာ ငွေလဲ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ၅၀၀ဝိ လုံး မပေးနိုင်ရင် ဒီလို လုပ်ပေတော့ ၊ ခင်ဗျားက ၂၅၀ဝိ၊ မသန်းမြက ၂၅၀ဝိ ပေးစေမယ်’

ရီ။ ။ ‘၂၅၀ဝိ ထားလို့ ၂၅ ကျပ်တောင် ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ (မောင်ထွန်းရီ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစား၍ နေပြီးမှ) ‘ဪ ဒီလိုလား၊ တန်တော့ တန်တော့ ကျုပ် ရိပ်မိပြီ’

ရီ။ ။ ‘ဘာရိပ်မိတာလဲ ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ၊ တော်ပါပေ၊ ခင်ဗျားမှာ ငွေကြပ်နေတယ်လို့ သတင်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြားပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် သည်နည်းနှင့် ငွေရှာတယ်လို့တော့ ကျုပ် မထင်မိပေဘူး၊ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ လူဆိုးကို ဘယ်လောက်ပေးလို့ မောင်ကျော်တင့်ကို ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ’

ရီ။ ။ (ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍) ‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ... ’

ရှား။ ။ ‘ဒါပေါ့ ယခုလို ဖြစ်ဖို့ဟာ နဂိုကတည်းက ခင်ဗျား စီစဉ်ထားပြီးသားပဲ၊ ကျုပ် ရိပ်မိပါတယ်’

ရီ။ ။ ‘မဟုတ်တာဘဲ ခင်ဗျ၊ ကြံကြံစည်စည် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် လာပြီး ’

ရှား။ ။ ‘အပိုတွေလောက် ဖျန်းမနေပါနှင့်၊ ပြောစမ်းပါ လူဆိုးလုပ်တဲ့ လူက ဘယ်သူလဲ’

ရီ။ ။ ‘ခင်ဗျား ပြောတာတွေ ကျွန်တော် ဘာမှ နားမလည်ဘူး’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မောင်ထွန်းရီကို အတန်ကြာအောင် စေ့စေ့ကြည့်ပြီးမှ...

‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ရှိစေ၊ တာဝန် ရှိသမျှကို မိန်းမသား တစ်ယောက်တည်း လွှဲချတော့ ... ပေးရတော့မှာပေါ့၊ ကိုင်းဗျာ မသန်းမြ တစ်ဦးတည်းကပဲ ငွေ ၅၀၀ဝိ ပေးပါစေတော့မယ်၊ သို့သော် ငွေပေးတဲ့နေ့မှာ သက်သေအဖြစ်နှင့် ခင်ဗျားလာပါ ဆိုရင် လာရဲ့ရဲ့နော်’

ရီ။ ။ ‘မသန်းမြက လာစေချင်ရင် လာတာပေါ့ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ပြန်ဦးမယ်’

လမ်းခရီး၌ မောင်စံရှားက ကျွန်တော့်အား

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ မောင်ထွန်းရီကို ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ ဒီအမှုမှာ မောင်ထွန်းရီလဲ အစုစပ်ပါတယ်လို့ ထင်တယ်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘အင်း အစုစပ်လား၊ တစ်ဦးတည်းပိုင်လားတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ငွေ ၅၀၀ဝိ ရအောင် ဉာဏ်ဆင်တဲ့ အထဲမှာ သူပါတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဟိုတယ်က ဗင်တို့ တစ်ခွက်သောက်ပြီး သတိမေ့သွားတယ်

ဆိုတာ ကြည့်မှပေါ့၊ ဗင်တိုထဲမှာ ဆေးခပ်တာ သူပဲ၊ ကိုင်း သို့သော် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ဝင်သောက်ကြဦးစို့ဗျာ၊ ဆာလှပြီ’

ကျွန်တော်တို့သည် အနီးရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပြီးနောက် အတူတကွ ထွက်၍ လာကြရာတွင် မောင်စံရှားသည် လမ်း၏ အခြားဘက်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မြင်လိုက်သည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်အား မျက်စိမှိတ်၍ ပြပြီးလျှင် နေအိမ်ကို ပြန်ကြလေ၏။ အိမ်ပေါ် သို့ ရောက်သောအခါ

ကျွန်တော်။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ဘိုမ ဆီကို မသွားဘူးလား’

ရှား။ ‘လမ်း ဟိုဘက်မှာ မောင်ကျော်တင့်က လွှတ်ထားတဲ့ သူလျှိုတစ်ယောက် ရောက်နေပြီဗျ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ထွက်ကတည်းက ကျုပ်တို့ကို သူ ခြေရာ ကောက်မိတယ်၊ ဘိုမကို တွေ့ဖို့လဲ တယ်ကြီး အကြောင်း မထူးတော့ပါဘူး ဗျာ၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ ထင်မြင်ချက် ဟုတ် မဟုတ် သေချာအောင်ဟာ ခင်ဗျား တစ်ခု လုပ်ပေးစမ်းဗျာ၊ ကျုပ်တော့ အိမ်က ထွက်လို့ နေရာမကျဘူး’

ကျွန်တော်။ ‘ဘာလဲဗျာ’

ရှား။ ‘မောင်ထွန်းရီဟာ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း စားသောက် နေထိုင်တယ်၊ ငွေရေး ကြေးရေးမှာ ဘယ်လိုနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား တတ်နိုင်သလောက် စုံထောက်ချေစမ်းဗျာ၊ သို့သော် ဒီတစ်နေ့တော့ အချိန်ကုန်ပါပြီ၊ ရှိပါစေတော့၊ နက်ဖြန်က စပြီး အမြန်ထွက်စမ်းဗျာ’

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် မောင်စံရှား စေခိုင်းသည် ကိစ္စကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထောက်လှမ်း စုံစမ်း မေးမြန်းခြင်း ပြုခဲ့ရာ မောင်ထွန်းရီမှာ အလုပ်အကိုင်လဲ ပြောပလောက်အောင် မရှိ၊ မိဘများ ထားခဲ့သော အမွေအနှစ်ကို ကုန်စင်အောင် ဖြုန်းတီးခဲ့၍ ယခုအခါ၌မူ တိုက်လခကို မှန်ကန်အောင် မပေးနိုင်သည့်ပြင် အဝတ်အစားများကိုပင် ပေါင်နှံသုံးစွဲ လက်ရှိ နေရကြောင်းနှင့် သတင်းများ စုဆောင်း ရရှိခဲ့သည် အတိုင်း မောင်စံရှားအား ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ နာရီပြန် တစ်ချက် အချိန်၌ မသန်းမြ၏ နေအိမ် ဧည့်ခန်းတွင် မောင်စံရှား၊ မောင်အုန်းဖေ၊ မောင်ထွန်းရီ၊ ကျွန်တော်နှင့် မသန်းမြတို့သည် မောင်ကျော်တင့် လာရောက်မည်ကို မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေကြလေ၏။

တစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်ပြီးလျှင် မောင်ကျော်တင့်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ လာရာ ၎င်း၏ နောက်၌လည်း တောင့်တင်း သန်စွမ်းသော လူသုံးယောက်တို့လည်း ပါလာကြလေ၏။ မောင်ကျော်တင့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်၍ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို ကြည့်ပြီးလျှင်

တင့်။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ လူတွေ တစ်စုကြီးကလားဗျ၊ များလှချေကလား’

ရှား။ ‘လူများပေမယ့် မကြောက်ပါနှင့် ဗျာ၊ အတင်း အဓမ္မ လူယူမယ်လို့ မကြံစည်ပါဘူး ဗျ’

တင့်။ ‘(တပည့်များ ဘက်သို့ လှည့်၍) ‘မင်းတို့ အိမ်ရှေ့က စောင့်နေကြကွယ်၊ ငါ တယ်မကြာခင် ပြန်လာခဲ့မယ်’ ဟု ပြောသဖြင့် ၎င်း၏ သက်တော်စောင့် တို့သည်လည်း အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

တင့်။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ ငွေစေ့စပ်ကဲ့လား’

ရှား။ ။ ‘ရှိပါတယ် အဆင်သင့်ပဲ ရှိပါတယ်၊ သို့သော် ခင်ဗျား ယူခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ မှန် မမှန်ကို မသန်းမြ ကြည့်ပေးဦးဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့ ငွေကို ပထမ ပြစမ်းပါဦး’

ရှား။ ။ ‘ပြလိုက်ပါ မသန်းမြရယ်’ ဟု ပြောသဖြင့် မသန်းမြသည် စာအိတ်နှင့် ထည်၍ထားသော ၁၀၀ တန် စက္ကူ အချပ် ၅၀ ကို ရေတွက်၍ ပြလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ငွေကို စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက် မသန်းမြ၊ ကိုင်း ကိုကျော်တင့်ကလဲ ပစ္စည်း မှန် မမှန်ကို မသန်းမြအား ပြလိုက် ၊ စေ့ငှတယ် မှန်တယ် ဆိုရင် စားပွဲပေါ်က ငွေကို ခင်ဗျား ယူတော့’

ထိုအခါ မောင်ကျော်တင့်သည် သားရေအိတ်ငယ်ကို ထုတ်၍ စိန်နားကပ်၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ်များကို မသန်းမြ၏ လက်သို့ ထည့်လေ၏။ မသန်းမြက ပစ္စည်းများ စေ့ငှ မှန်ကန်ကြောင်း ပြောသောအခါ

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုကျော်တင့်၊ ခင်ဗျားငွေ ယူပေတော့’

တင့်။ ။ (ငွေစက္ကူများကို လောဘကြီးစွာနှင့် သိမ်းကြိုး၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ပြီးနောက်) ‘ကိစ္စ ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ အားလုံး’

ရှား။ ။ ‘ခဏကလေး ဆိုင်းပါဦး ကိုကျော်တင့် ၊ နောက်နောင်ကို နှုတ်လုံပါစေ့မယ်လို့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကတိပေးထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုင်း မသန်းမြ ကျေနပ်လောက်အောင် သက်သေများရှေ့မှ တစ်ခါထပ်ပြီး ပဋိညာဉ် ပေးခဲ့ပါဦး ဗျာ’

တင့်။ ။ ‘ပစ္စည်းများကို လုယူသော သူခိုးဟာ နောက်နောင် ဘယ်အခါမှ ဒီအကြောင်းကို မပြောစေပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်က တာဝန်ခံပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘သူခိုးအတွက် တာဝန်ခံပေမဲ့ မောင်ထွန်းရီ အတွက်ကိုတော့ ဘယ်သူက တာဝန်ခံမှာလဲ’

ရီ။ ။ ‘ကျွန်တော့် အတွက်တော့ မစိုးရိမ်ပါနှင့် ။ ကိုယ့်အရှက်ကို ခွဲပါ့မလား ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒီလိုနှင့် မကျေနပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ငွေ ၅၀၀၀ ရရင် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ခင်ဗျား ငွေ ညှစ်ချင် ညှစ်ဦးမယ်၊ အားလုံး နားထောင်ကြဗျ၊ ဒီအမှုဟာ မူလ ကတည်းက မောင်ထွန်းရီက ဉာဏ်ဆင်ပြီး ခေါ်သွားတဲ့ အမှုဗျ၊ သူခိုးဆိုတာလဲ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သူ့လူပဲ၊ ပစ္စည်းကို ရပြီးတဲ့နောက် မောင်ကျော်တင့် နှင့် ပူးပေါင်းပြီး ငွေများများ ရအောင် ညှစ်ထုတ်တဲ့ နည်းပဲ’

ရီ။ ။ ‘မဟုတ်တာဗျာ၊ ခင်ဗျား ကလဲ’

တင့်။ ။ ‘ဦးစံရှား သတိထားဗျနော်၊ သူခိုးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲလို့ ပေါ်အောင် စုံထောက်လို့ ရှိရင် ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး၊ ကိုတင်လှကို အကျိုးကြောင်း အကုန် ပြောပြလိုက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပဲ’

မြ။ ။ ‘ရှိပါစေတော့ရှင်၊ ပစ္စည်းပြန်ရလို့ရှိမှ ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ရှင်လည်း ကျေနပ်ပါတော့ ဦးစံရှား ရှင်’

ရှား။ ။ ‘မသန်းမြက ကျေနပ်ပေမယ့် ကျုပ်က မကျေနပ်နိုင်သေးဘူး၊ နောက်ကိုလဲ ကိုတင်လှ ပြောမယ် ပြောမယ်နှင့် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်ပြီး ငွေညှစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီဟာတွေ အားလုံး မောင်ထွန်းရီ စီမံတာဗျ၊ သည်တော့ သူထိုးထားတဲ့ လုံကို သူ ပြန်ပြီး နှုတ်စေမှ နေရာကျမယ်’

တင့်။ ။ ‘ခင်ဗျား ဒီလို ရှုပ်ရင် ကိုတင်လှကို ကျုပ် ပြန်ပြော’

ရှား။ ။ ‘နေကြဦး ခင်ဗျားတို့၊ နှစ်ယောက်လုံး၊ မသန်းမြ၊ ခင်ဗျား နားထောင်စမ်း၊ ခင်ဗျားက ငယ်သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး လာခဲ့တဲ့ မောင်ထွန်းရီဟာ လူယုတ်မာ တစ်ယောက် သက်သက်ဗျ’

ရီ။ ။ ‘ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနှင့် ကျွန်တော့်ကို’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မောင်ထွန်းရီ၏ အနီးသို့ ကပ်၍ အခြားသူများ မကြားရလေအောင် စကားတိုးတိုး ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်မှာ မောင်ထွန်းရီ အနီးတွင် ထိုင်နေသည်ဖြစ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ကြားရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တဲ့ အတိုင်း ဝန်ခံနော်၊ ဝန်မခံရင် ငွေစက္ကူ လုပ်တုန်းက အမှုကို အကုန်ဖော်ပြီး ပြောလိုက်လို့ သာပြီး အမှုကြီးသွားမယ် နားလည်လား၊ ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားက ရှေ့သွားလား၊ ကျော်တင့်က ရှေ့သွားလား ပြောစမ်း’ ဟု ပြောလိုက်သောအခါ မောင်ထွန်းရီသည် ထိတ်လန့် အံ့သြသော အမူအရာနှင့် မောင်စံရှားအား ကြည့်လျက်

ရီ။ ။ ‘ကိုင်း ဟုတ်တိုင်း မှန်ရာ ပြောပါတော့မယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ...’

တင့်။ ။ ‘ဟေ့လူ ဘယ်နှယ် လုပ်တာလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကိုကျော်တင့် ခင်ဗျား တိတ်တိတ် နေစမ်းပါ’

ရီ။ ။ ‘ဒီဟာတွေဟာ စင်စစ် ကိုကျော်တင့် ဉာဏ်ပေးပြီး ငွေနှင့် များလို့ ကျွန်တော်ကလဲ ပြတ်ပြတ်လပ်လပ် ဖြစ်နေတဲ့အခါနှင့် ကြုံပြီး သူပြောတဲ့ အတိုင်း ဗင်တိုမှာ ဆေးခပ်ပြီး မသန်းမြကို ကန်တော်ကြီး ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မသန်းမြနှင့် ကျွန်တော်နှင့် ဟာ ချစ်ကြိုက်ကြတာလဲ မဟုတ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်း မို့လို့ ရိုးရိုးသဘောနှင့် ချစ်ခင်ကြတာလဲ မှန်ပါတယ်။ ဟိုညကလဲ မသန်းမြကို ကျွန်တော်က လက်ဖျားနှင့်မှ မတို့မိပါဘူး၊ ကိုကျော်တင့်က ဉာဏ်ဆင်ပေးတဲ့အတိုင်း ရေလယ်ကျွန်းမှာ သတိရအောင် စောင့်ပြီးနေပါတယ်၊ သတိရလာတဲ့ အခါမှာ’

တင့်။ ။ ‘ဟေ့လူ ခင်ဗျားပါ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်နော် သတိထား’

ရှား။ ။ ‘သူခိုး လုပ်တာက ဘယ်သူလဲ’

ရီ။ ။ ‘ကိုကျော်တင့် ခင်ဗျ’

ထိုအခါ မောင်ကျော်တင့်သည် မောင်ထွန်းရီအား ‘ခွေးမသား သစ္စာဖောက်တဲ့ အကောင်’ ဟု ပြော၍ ထိုးကြိတ်မည် ပြုလေရာ မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့က ဝင်ဆွဲ၍ ထားရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်စံရှားက ‘ဗျို့ ကိုတင်လှ ထွက်ခဲ့တော့ဗျာ’ ဟု ခေါ်လိုက်ရာ မောင်တင်လှသည် တစ်ခုသော အခန်းတွင် ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက်လာ၍ မယားဖြစ်သူ မသန်းမြ၏ လက်ကို ဆွဲကိုင်လျက် ဘိုဆန်သော

လင်မယား ဖြစ်ကြသည် အတိုင်း စိတ်ကျေနပ်သည်။ အမူအရာကို ပြကြလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မျက်နှာလွဲ၍ နေကြရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘အခုတောင် ဘိုဆန်ကြတုန်း ရှိပါသေးသလား’

လှ။ ။ (ပြုံးရယ်လျက်) ‘မှတ်ပါပြီ ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပါပဲ။ နောက်နောင်ကို မြန်မာလူမျိုး မြန်မာ လင်မယား ပီပီ နေထိုင်ပါတော့မယ် ဦးစံရှား ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား ကျေးဇူးကိုလဲ မမေ့ပါဘူး’

ရှား။ ။ ‘အစစ စိတ်ကျေနပ်ကဲ့နော်’

လှ။ ။ ‘ကျေနပ်တဲ့ ဟိုဘက် လွန်သွားပါသေးတယ် ဆရာ’

၎င်းနောက် မောင်အုန်းဖေသည် မောင်ကျော်တင့်နှင့် မောင်ထွန်းရီ နှစ်ယောက်လုံးကို အိုးဘိုဌာနာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

၄ ။ အဆိပ်သောက်သေသည်ဆိုသောအမှု

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ စုံထောက်မောင်စံရှားသည် သုံးပုံဖဲရိုက်ခြင်း၊ စစ်ဘုရင်ထိုးခြင်း အစရှိသော ဉာဏ်ကို အသုံးပြုရသည်။ ကစားမျိုးတို့၌ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် ၎င်းနှင့် ဖက်ပြိုင် ကစားသည်။ အခါတိုင်း ထုံးခွေထိသည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် မခံချင်သည်။ သဘောနှင့် ရံဖန်ရံခါ လာရောက်ကစားလေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသားသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း၌ သုံးပုံဖဲ ကစားလျက်ရှိကြစဉ် အခန်းတံခါးကို ခေါက်သံကြားသဖြင့် မောင်စံရှားက ဖွင့်ပေးလိုက်သည်တွင် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်လျက် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိသော ရဟူဒီလူမျိုး တစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

မောင်စံရှားသည် ၎င်းအား နေရာထိုင်ခင်း ပေးသဖြင့် ထိုသူသည် ကုလားထိုင်၌ ထိုင်မိလေလျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုသူ၏ အင်္ဂါရုပ်ကို အကဲခတ်လျက်ရှိရာ အသားမှာဝါစပ်စပ် ရှိလျက် နှာခေါင်းသည် ငှက်နှုတ်သီး ကဲ့သို့ ကောက်ချိတ်ချိတ် ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ မျက်စိနှစ်လုံးမှာ တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး အလွန်နီးလျက် တစ်နေရာ၌ ကြာရှည်စွာ စိုက်၍ မကြည်ဘဲ ထိုမှဤမှ ပြောင်းရွှေ့ကာ ကြည်တတ်သော ဝါသနာရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော နဖူးပြင် ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ထူထပ်သော မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ရှိသည်ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုသူ။ ။(အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်) ‘ကျွန်ုပ်နာမည် ဒေးဗစ် ခေါ်ပါတယ်၊ ကော်မီရှင်စား အလုပ်ကို လုပ်ပါတယ်၊ နေထိုင်တာက ပန်းဆိုးတန်းမှာ နေပါတယ်’ ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်စံရှား ဘက်သို့ လှည့်၍

‘ဦးစံရှား ဆိုတာ ခင်ဗျား မဟုတ်လား’

ရှား။ ။‘ဟုတ်ပါတယ် ။ သည်ဟာတွေက ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေများပါပဲ၊ တိုင်ပင်စရာ ရှိလျှင် သူတို့ ရှေ့မှာပဲ တိုင်ပင်နိုင်ပါတယ်၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ ပါပဲ’

ဒေးဗစ်။ ။‘ကျွန်ုပ်ကိစ္စက နည်းနည်းအရေးကြီးပါတယ်၊ တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ပြောပါရစေတော့၊ သည်လိုပါ ခင်ဗျာ၊ သည်ကနေ့ မနက် ကျွန်တော့်မိန်းမထံက စာတစ်စောင် ရပါတယ်၊ စာထဲမှာ သူက အင်မတန် စိတ်ညစ်တဲ့ အတွက် သူ့ကိုယ်သူ သတ်ပြီး သေပါတော့မယ် တဲ့၊ ၎င်းစာနှင့် အတူ သေတမ်းစာ တစ်စောင်လဲ ပါပါတယ်၊ ၎င်းသေတမ်းစာ အရမှာတော့ သူ့မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာ အားလုံးကို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း အမွေခံ အမွေစား အဖြစ်နှင့် လွှဲပြောင်းပြီး ပေးခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စာရရစားခြင်း ကျွန်တော်က မော်တော်ကားနှင့် သူ့နေတဲ့ စတီဗင်ဆင်လမ်းကို သွားတော့’

ရှား။ ။‘ဪ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားက အတူတူ မနေကြဘဲကိုး’

ဒေးဗစ်။ ။‘အတူတူ မနေကြဘူး ခင်ဗျာ၊ ရန်ဖြစ်ပြီး ခွဲနေကြတာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက် ရှိသွားပြီ၊ ခွဲနေကြပေမယ့် အမှန်ပြောရမှာဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မေတ္တာ ကုန်ကြတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ၊ တစ်ဦးကလဲ ငါကတော့ ဝန်မချဘူး၊ သူက ဝန်ချရင် ပြန်ပေါင်းမယ်၊ တစ်ဦးကလဲ ငါမှန်လျက်နှင့် ဝန်ချလိုဖြင့် မပေါင်းဘူး၊ သူကသာ ဝန်ချရမယ်၊ သည်လို အမှုလုပ်ပြီး နေခဲ့ မိကြတာကိုး ခင်ဗျာ၊ သည်ကနေ့ရတဲ့ စာထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က စတင်ပြီး ဝန်ချလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီး နေခဲ့တာ ရက် လ

များစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ တဲ့၊ တစ်နေ့သော်လည်း ပေါ်လာနိုးနိုးနှင့် မျှော်လင့်မိခဲ့တာ သည်တစ်ခါဖြင့် မျှော်လင့်ခြင်း ကုန်တဲ့အတွက် လူ့ပြည်မှာလဲ မနေလိုတော့ ပါဘူးတဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က မော်တော်ကားနှင့် ပျာယီးပျာယာ မောင်းသွားလို့ သူ့နေတဲ့ တိုက်ကို ရောက်တော့ အခန်းတံခါးကို အတွင်းက ပိတ်ပြီးထားတာ တွေ့ရတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အပြင်က လေးငါးခြောက်ခွန်း အော်ပြီး ခေါ်လို့လဲ ထူးဖော် မရဘူး၊ ဒါနှင့် ဧကန္တ တစ်စုံတစ်ခု ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပြီဆိုပြီး ဦးစံရှားဆီကို ပြေးလာခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အားလပ်လို့ ရှိရင် တဆိတ် လိုက်ကြည့်ပါဦး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော်က ဆရာဝန်မှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဆရာဝန်ဆီကို ခင်ဗျား ရှေးဦးစွာ သွားဖို့ကောင်းတယ်’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘အမှန်ပြောရမှာဖြင့် အခန်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်မိခဲ့လို့ရှိရင် သေတမ်းစာမှာလဲ ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော့်ကို လွှဲပေးထားခဲ့တော့ မတော်တဆ ပုလိပ် အရာရှိများက ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်မှာကို တွေးပြီး ပူမိတဲ့ အတွက် သည်ကစုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားနှင့် အတူ သွားရတယ်ဆိုလျှင် ကိုးကားစရာ တစ်ခု ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိလို့ပါ ခင်ဗျာ’

ဖေ။ ။ (ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍) ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် သွားကြည့်ကြစို့ဗျာ’

ရှား။ ။ (မောင်အုန်းဖေ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လျက်) ‘အခုမှဖြင့် မထူးပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ သည်လောက် ပျာယီးပျာယာ မလုပ်စမ်းပါနှင့်၊ ခင်ဗျားဆီ ရေးလိုက်တဲ့ စာနှင့် သေတမ်းစာ ပါခဲ့သလား’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ပါခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ပြော၍ ဒေးဗစ်သည် မိမိ၏ အိတ်မှ စာရေးစက္ကူ အပြာနှင့် ရေးထားသော စာတစ်စောင်နှင့် ဖူးစကတ်စက္ကူ တစ်ရွက်ကို ထုတ်၍ မောင်စံရှားအား ပေးအပ်လေ၏။

ရှား။ ။ ‘သည်ဟာတွေ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် ရသလဲ’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘စာတိုက်က ရတယ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်အချိန်က ရသလဲ’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘သည်ကနေ့ မနက် ခပ်စောစောပဲ ရတယ်’

ရှား။ ။ (စာကို ဖတ်ပြီးနောက်) ‘စာထဲမှာတော့ အဆိပ်သောက်ပြီး သေတော့မယ်လို့ ဆိုပါကလား၊ အခု ၁၀ နာရီတောင် ထိုးပြီးပြီ၊ တယ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရှိတဲ့ ဆရာကြီး ပါကလား’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ကျွန်တော်လဲ စာရကတည်းက ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အပြစ်တင်ရင်လဲ ခံရတော့ မှာပါပဲ’

ရှား။ ။ ‘သည်စာကို ရတော့ ခင်ဗျား အဝတ်လဲပြီးပြီလား’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘မလဲရသေးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အိပ်ရာက ထစ ရှိပါသေးတယ်’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ထိုသူ၏ ဝတ်ပုံကို ကြည့်ရှုရာ မည်သည်နေရာ၌မျှ အဆောတလျှင် ဝတ်ဆင်ထားသည် လက္ခဏာ မရှိဘဲ သေသပ်ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသောအခါ မောင်စံရှားသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ရှိနေပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘သည်စာထည်တဲ့ စာအိတ်ကော မပါဘူးလား’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘အရေးမကြီးဘူး မှတ်လို့ မယူခဲ့မိဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ရှိပါစေ၊ ရှိပါစေ၊ သည်စာတွေကို ကျုပ်နောက်မှ သေသေချာချာ ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ထားခဲ့ဦးနော်’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ထားနိုင်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျား တိုက်အောက်က စောင့်နေပေတော့ ၊ ကျုပ်တို့ အဝတ်ကလေးများ လဲလိုက်ပါရစေဦးဗျာ၊ မကြာပါဘူး’

ဒေးဗစ်သည် တိုက်အောက်သို့ ဆင်းသွားသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အဝတ်များ လဲလှယ်ရင်း မောင်စံရှားက မောင်အုန်းဖေအား

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုအုန်းဖေ၊ ခင်ဗျားက ဌာနာကို သွားပြီး သွက်သွက်လက်လက် ရှိတဲ့ ပုလိပ် အရာရှိ တစ်ယောက်ကို စာတိုက်လွှတ်ပြီး ပန်းဆိုးတန်းလမ်း စာပို့တဲ့ စာပို့ ကုလားကို သည်ကနေ မနက် ဒေးဗစ်ထံ စာများ ပို့ရ မပို့ရ စုံစမ်းပစေဗျာ၊ သည်ပြင် တစ်ယောက်ကိုလဲ မစွက်ဒေးဗစ်မှာ အသက်ပေါင်ထားတာများ ရှိသလား စုံစမ်းခဲ့ပေစေဗျာ၊ သူတို့ကို လွှတ်ပြီး ခင်ဗျားလဲ စတီဗင်ဆင်လမ်းကို လာခဲ့ပေတော့ ကြားလား’

ဖေ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၍ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားမှာမူ ဒေးဗစ်၏ ကားပေါ် သို့ တက်ကြရာ မောင်အုန်းဖေမှာမူ အခြားကား တစ်စီးနှင့် ဌာနာသို့ မောင်းသွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် စတီဗင်ဆင်လမ်းသို့ လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်သွားကြစဉ် လမ်းခရီးတွင် မောင်စံရှားသည် တရုတ်လက်သမား တစ်ယောက်၏ နေအိမ်ရှေ့၌ ခေတ္တ ရပ်တန့်စေ၍ လွှဲ ဆောက် အစရှိသော လက်သမား ကရိယာများနှင့် အတူ တရုတ်လက်သမားကို ကားပေါ်၌ တင်ဆောင် ခေါ်ငင်ခဲ့လေ၏။

မစွက်ဒေးဗစ် နေထိုင်ရာ စတီဗင်ဆင်လမ်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ရှေ့တွင် မော်တော်ကားကို ရပ်ပြီးနောက် တိုက်ပေါ် သို့ တက်သွားကြပြီးလျှင် တရုတ်လက်သမားသည် တံခါးပတ္တာများကို မိမိ လက်နက်ကရိယာများနှင့် ဖွင့်လေ၏။ အခန်းတံခါး ပွင့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကြရာ အခန်းတွင်း၌ ဓာတ်မီးများ ထွန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် ဒေးဗစ်အား ကုလားထိုင်တစ်ခု ပေါ်၌ ငြိမ်ဝပ်စွာ ထိုင်စေပြီးလျှင် အိမ်ခန်းအတွင်းသို့ ကျွန်တော်နှင့် အတူ ဝင်သွားကြရာ ခုတင်ပေါ် ဇာခြင်ထောင် အတွင်း၌ အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့် ရှိ၍ ရုပ်ရည် အကောင်အထည် ချောမော လှပသော ရဟူဒီ ကုလားမ တစ်ယောက်သည် အိပ်ပျော်နေဘိ သကဲ့သို့ ပက်လက်လှန်ကာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ခုတင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကုလားမ၏ လက်ကို ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုရာ လက်မှာ တောင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘အသက်ကုန်တာ ၈ နာရီထက် မနည်း ရှိသွားပြီဗျို့၊ သေပုံကြည့်ရတာတော့ အဆိပ်သောက်ပြီး သေတာနှင့်ပဲ တူတယ်’ ဟု ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် ဒေးဗစ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လာပြီးလျှင် ငြီးတွားသော အသံဖြင့်

‘ရှိကြသေးရဲ့လား ခင်ဗျာ၊ အောင်မယ်လေးဗျာ၊ အကျိုးနည်းပါပြီ ဗျာ၊ ကျုပ်မယား သေရှာပါပြီလား ခင်ဗျာ’ ဟု ငိုသံနှင့် ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာသည်တွင် မောင်စံရှားက မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် မောင်အုန်းဖေသည် ဒေးဗစ်ကို အခန်းပြင်သို့ ဆွဲငင်၍ ခေါ် သွားလေ၏။

ဖေ။ ။ ‘ခင်ဗျား ငိုချင်လို့ရှိရင် ဟောဒီမှာ ထိုင်ပြီး အားရအောင် ငို၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်ဝတ္တရားကို လာပြီး မနှောက်ယှက်နှင့် ကြားရဲ့လား’ ဟု ငေါက်ငန်း ပြောဆိုခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

မောင်စံရှားမှာမူ ၎င်း၏ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်ရာကို လည်းကောင်း မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ဂါဝန်အဖျား၌ သွေးစက်ငယ်တစ်ခုကို မြင်သဖြင့် လက်ညှိုးညွှန်လျက်

‘ဘယ့်နှယ် ထင်သလဲ ကိုအုန်းဖေ’

ဖေ။ ။ ‘သွေးစက်ပဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သေတာက အဆိပ်သောက်လို့ သေတဲ့ လက္ခဏာပဲ ၊ သွေးစက်က ဘယ့်နှယ် ရောက်နေ ပြန်သလဲ၊ မှန်းစမ်းဗျာ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းဦးမယ်’

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်သည် စားပွဲပေါ်၌ ဆေးပုလင်းငယ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်သဖြင့် ကောက်ယူကြည့်ရှုရာ ဆရာဝန်များ ပေးလေ့ရှိသော အိပ်ပျော်ဆေးပုလင်း ဖြစ်ကြောင်း စာကို မြင်သဖြင့် သိရှိရလေ၏။ ပုလင်းအတွင်း၌ကား ဆေးရည် တစ်စက်နှစ်စက် မျှသာလျှင် ကျန်ရှိလေတော့၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို မောင်အုန်းဖေအား ပြောပြရာ မောင်အုန်းဖေသည် ဆေးပုလင်းကို ကိုင်တွယ် နမ်းရှုပ် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ‘ဆေးမှာတော့ ဘိန်းပါတယ်ဗျို့၊ သို့သော် သည်ဆေး တစ်ပုလင်းကို အကုန်သောက်စေကာမူ အသက်သေနိုင်လောက်အောင်တော့ ရှိမယ် မထင်ဘူး၊ နေဦးဗျာ ပြီးမှ ဆရာကို ပြစမ်းရအောင်’

ထိုခဏ၌ မောင်စံရှားက ‘အလို...’ ဟု အံ့ဩလောက်သော လက္ခဏာနှင့် လွှတ်ခနဲ ပြောဆိုလိုက်သည်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရသဖြင့် ၎င်းရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စံရှားသည် အလောင်း၏ လက်ဝဲဘက် ပေါင်တွင် အပ်ထိုးရာကဲ့သို့ ရှိနေသော ဒဏ်ရာကလေး တစ်ခုကို ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ကြည့်လှည့်စမ်းကြဗျို့ ၊ သည်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုထင်သလဲ’

ဖေ။ ။ ‘ဆေးထိုးတဲ့ အရာများလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ ဟောဒါကကော ဘာလဲ သိရဲ့လား’ ဟု ပြောလျက် မောင်စံရှားသည် အလွန်တရာ သေးငယ်လှသော ငွေချည်မြင်ကလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့အား ပြလေရာ မောင်အုန်းဖေသည် ၎င်းကို ကိုင်ကြည့်၍

ဖေ။ ။ ‘သိပြီ ဆရာရေ၊ ဆေးထိုးတဲ့ အခါမှာ ပြန်ကို အညစ်အကြေးများ မပိတ်မဆို့ရအောင် တတ်ပြီးထားတဲ့ ငွေချည်မြိုင်နဲ့ တူတယ် ဆရာရေ’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ၊ ဆေးထိုးတဲ့ ပြန်ကော ရှာကြစမ်း ၊ တွေ့ကြရဲ့လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မတွေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုယ့်ဆေးကို ကိုယ်ထိုးလို့ ရှိရင် ပြန်ကို အခန်းထဲမှာ တွေ့ရမယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ သည်အမှုဟာ ရိုးရိုးအမှုကလေး ဖြစ်မယ်လို့လို့နှင့် မရိုးလှဘူးဗျာ၊ တော်တော်ကလေး ထူးဆန်းတယ်’

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် အခန်းတွင်းရှိ ကြမ်းပေါ် စားပွဲပေါ် စသည်တို့၌ သေချာစွာ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ရှုပြန်ရာ ခုတင်အောက်၌ တစ်စဉ်းငယ်တစ်ခုကို လည်းကောင်း ၊ ကြမ်းပေါ်၌ ဖန်ကွဲကဲ့သို့ အနည်းငယ်ကို လည်းကောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘တစ်စဉ်းကလေးက ဆေးပုလင်း လည်ပင်းကို တိုက်ပြီး ဖွင့်လို့၊ ဖန်ကွဲက ပုလင်းလည်ပင်းက ကွဲပြီး ကျတာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်အတိုင်းပါပဲ၊ ပြန်လဲ မတွေ့ဘူး၊ ဆေးပုလင်းလဲ မတွေ့ဘူး၊ သည်တော့ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ခြင်း မဟုတ်...’

ကျွန်တော်။ ။ ‘စားပွဲပေါ်မှာ ဆေးပုလင်းတော့ တွေ့တယ်ဗျို့’

ရှား။ ။ ‘မှန်းစမ်း ကြည့်ရအောင်’

ကျွန်တော်သည် ဆေးပုလင်းကို မောင်စံရှားအား ပြသဖြင့် မောင်စံရှားသည် ပုလင်းတွင် ရှိသော ဆေးရည် အနည်းငယ်ကို လက်ဝါးပေါ်၌ သွန်ချ၍ နမ်းရှုပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘သည်ဆေးပုလင်းက တခြားပဲ ၊ ဘိန်းပါတဲ့ အိပ်ပျော်ဆေးကပဲ၊ သည်ဟာက တစ်ပုလင်းလုံး သောက်လို့ မသေနိုင်ဘူး၊ ပြန်နဲ့ ထိုးလို့လဲ သေနိုင်တဲ့ ဆေးမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘သွေးစက်ကကော ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဆေးပုလင်းကို ဖွင့်ရာမှာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပျာယီးပျာယာ ဖွင့်လေတော့ ပုလင်းကွဲက လက်ကို ရှပြီး လက်ကသွေးက ဂါဝန်မှာ လူးတာပေါ့ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘အခန်းထဲ ရောက်အောင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး ဝင်သလဲ ဆရာ၊ အိမ်ရှေ့ကလဲ အခန်းတံခါး ပိတ်ထားပါကလား’

ရှား။ ။ ‘နောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်က ဝင်ဟန်တူတယ်၊ မှန်းစမ်း ကြည့်ရအောင်’

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်နောက်ဖေး ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြရာ မောင်စံရှား တွေးထင်သည်အတိုင်း ပြတင်းပေါက်တံခါး ပွင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ၎င်းပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ငုံ့၍ကြည့်ရာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သော လူတစ်ယောက်သည် ရေပိုက်ကို တွယ်၍ တက်ပြီးလျှင် ၎င်းနည်းအတိုင်း ပြန်၍ဆင်းက အလွယ်တကူ ဆင်းနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ဖေ။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် ဒေးဗစ်ကို မသင်္ကာဘူး ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာကြောင့်...’

ဖေ။ ။ ‘သည်မိန်းမ သေရင် သူ့အမွေရမယ်လို့ သေတမ်းစာက ဆိုတယ် မဟုတ်လား ဆရာ၊ သူ့သတ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့’

ရှား။ ။ ‘သေတမ်းစာကိုလဲ ကျုပ် မယုံဘူး၊ သူ့ကိုလဲ ကျုပ် မယုံဘူး၊ သို့သော် သူ့ကိုယ်တိုင် သတ်တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်ကြောင့်လဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သူ့လက်ကို ကျုပ် ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဖန်ကွဲရတဲ့ ဒဏ်ရာ မတွေ့ဘူး၊ သတ်တဲ့လူဟာ လက်မှာ ဒဏ်ရာ ရှိရမယ်’

ဖေ။ ။ ‘သူ့လဲ လုံးလုံးတော့ မကင်းဘူးပေါ့ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မကင်းဘူး ထင်တယ်၊ ကိုင်း သည်တော့ ကျုပ်တို့က လက်သည်အစစ် မပေါ်မခြင်း ဒေးဗစ်ကို ဖမ်းလို့ မတော်သေးဘူး၊ သူ့အပေါ်မှာ သင်္ကာမကင်း ရှိကြောင်းကို သူလုံးလုံး မသိစေဘဲ အဝေးက အမှတ်တမဲ့ အသကာလေး ချောင်းကြည့်နေကြမှ တော်လိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် နောက်ဖေးပြတင်းပေါက်မှ အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ ဝင်လာကြစဉ် ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက်သည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာ၍ မောင်အုန်းဖေ စေလွှတ်သည်။ အတိုင်း သွားရောက်စုံစမ်းရာ ယနေ့နံနက်စောစောက မစ္စတာ ဒေးဗစ်ထံ စာတစ်စောင်ကို စာပို့ကုလားက သွားရောက်ပေးပို့ရသည်ဟု ထွက်ဆိုကြောင်း၊ မစ္စကဒေးဗစ်၏ အသက်ကိုလဲ အိုရီယန်တယ် အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီတွင် ၅၀၀၀ ကျပ်နှင့် ပေါင်ထားကြောင်းကို စုံစမ်းသိရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ဖေ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတဲ့ အတွက် လျှော်ကြေး မပေးဘူး မဟုတ်လား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်ပါတယ်ဗျာ ၊ သို့သော် သည်အမှုက တော်တော် နက်နက်နဲနဲ ဆင်ပြီးထားတဲ့ အမှုနှင့်တူတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်တို့ ဘာရယ်လို့ သေသေချာချာကြီး မတွေ့တော့နိုင်အောင် ရှိနေသေးတယ်၊ သို့သော်လဲ သည်လောက် ခြေရာခံမိမှတော့ လက်သည်ပေါ်ဘို့ မခဲယဉ်းပါဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း ကိုအုန်းဖေ အလောင်းကို ဆေးရုံပို့ပြီး ဒေးဗစ်ကိုလဲ သူ့သွားချင်ရာ သွားပါစေ၊ သူ့ကို စောင့်ကြပ်ပြီး ကြည့်ဖို့တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စီမံမယ်ဗျို့၊ ကိုင်း ကျုပ်တို့ ပြန်ဦးမယ်ဗျာ၊ အကြောင်းထူးရင် ကျုပ်အိမ်ကို လာခဲ့ပေတော့’

နေအိမ်သို့ ရောက်ကြလျှင် မောင်စံရှားသည် ယခင်က တောင်းယူထားလိုက်သော စာနှင့် သေတမ်းစာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ သည်စာနှစ်စောင်မှာ ဘာများ ထူးခြားသလဲ၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ (ခိုင်းစေသည်အတိုင်း ကြည့်ရှုပြီးနောက်) ‘ပေးစာမှာ ပထမအပိုင်းက ကလောင်သွား တစ်မျိုး၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းနှင့် သေတမ်းစာက ကလောင်သွားတစ်မျိုး မဟုတ်လား ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ သည်ပြင်ကောဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လက်ရေးကတော့ မိန်းမလက်ရေးပဲ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ သည်ပြင်ကော’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ပျာယီးပျာယာနှင့် ရေးပုံရတယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်ပြင်ကော’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟာ သည်ပြင်တော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင် နည်းနည်းညံ့သေးတယ်ဗျ၊ မင်အိုးမှာလဲ မင်နည်းနည်းသာ ရှိတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျို့၊ နှစ်လုံး သုံးလုံး ရေးလိုက်ရင်း မင်ကုန်လို့ မှိန်သွားရင်း၊ မင်ထပ်ပြီး တို့ရရင်း၊ ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဟုတ်ပြီ’

ရှား။ ။ ‘ဒုတိယအပိုင်းနှင့် သေတမ်းစာကတော့ ဖောင်တိန်နှင့် ရေးတာနှင့် တူတယ်၊ မင်လိုက်ပုံ ကြည့်စမ်း ၊ တစ်ခါတည်း ညီညီညာညာ မင်လိုက်တယ် မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပေသဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဖောင်တိန်ကော ခင်ဗျား မြင်ခဲ့သလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မမြင်ခဲ့ဘူးဗျို့၊ မင်အိုးတော့ မြင်ခဲ့တယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘာမြင်မှာလဲဗျာ၊ သည်လိုကိုး၊ သေတမ်းစာ ရေးတဲ့အခါမှာ အနားမှာ လူတစ်ယောက်ယောက် ရှိတယ်၊ ပထမဦးစွာ ကလောင်တံနှင့် ရေးရော၊ မင်နည်းလို့ ခဏခဏတို့ရရော၊ သည်တော့ အနားက လူက သူ့ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ပေးရော၊ သည်လို မဖြစ်နိုင်ဘူးလားဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျို့’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း သို့သော် ၊ နေရစ်ပေဦးတော့ ဗျာ၊ ကျုပ် သိချင်တာလေး တစ်ခုနှစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ သွားပြီး စုံစမ်းချေဦးမယ်’

ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေလျှင် ကျွန်တော်သည် ၎င်းအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ယောက်တည်း ဆက်လက်စိတ်ကူးကာ ရှိနေရစ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ညနေ မောင်စံရှား ပြန်လာသဖြင့် ထပ်လောင်း သိရှိရသည်မှာ သေလွန်သူ မစ္စက်ဒေးဗစ်သည် ဒေးဗစ်နှင့် လက်ထပ်မီက ဆင်းရဲ နွမ်းပါးကြောင်း၊ ၎င်း၏ အသက်ကို အပေါင်ထားသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့်မျှ ရှိကြောင်း၊ ၎င်းနောက် ဒေးဗစ်နှင့် မသင့်မတင့် ဖြစ်ကြ၍ ကွဲကွာ နေထိုင်ကြပြီးနောက် များမကြာမီအတွင်း ဦးလေးတစ်ယောက်၏ အမွေပစ္စည်း သုံးသောင်းကျော်ခန့်မျှ ရရှိကြောင်း၊ ခုတင်အနီး၌ တွေ့ရှိသော ဆေးပုလင်းမှာ ဒါလဟိုဇီလမ်း(ယခု မဟာဗန္ဓုလလမ်း) ရှိ ဆေးဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ယမန်နေ့က အရပ်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွေး ကောင်းကောင်းနှင့် ဘိုလိုဝတ်သော လူတစ်ယောက် လာ၍ ဝယ်ယူကြောင်း၊ အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံ၌ ခွဲ၍ကြည့်ရှုသည်။ အခါ ဆရာဝန်က အစာအိမ်၌ အိပ်ပျော်ဆေးများ တွေ့ရှိသော်လည်း ၎င်းမိန်းမ သေဆုံးခြင်းမှာ ထိုအိပ်ပျော်

ဆေးကြောင့် မဟုတ်၊ သွေးကြောများ၌ အဆိပ်ကို ပြုတ်နှင့် ထိုးသွင်းသောကြောင့် အသက်သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆရာဝန်က ထွက်ဆိုသည် ဟု ကျွန်တော့်အား ပြန်ပြောင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆေးလာဝယ်တာက အရပ်မြင့်မြင့် လို့ပြောပါတယ်၊ ဒေးဗစ်က အရပ်လဲ မမြင့်ပါကလားဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဒေးဗစ်ဝယ်တာ မဟုတ်လို့ပေါ့ဗျာ၊ သည်အမှုမှာ သည်ပြင်လူ တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်လို့ ကျုပ်က အစကတည်းက မပြောဘူးလား၊ ကိုင်း သို့သော် ကိုအုန်းဖေတို့ဆီ သွားပြီး လည်ကြဦးစို့ဗျာ၊ လိုက်ဦးမလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လိုက်တာပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် မောင်အုန်းဖေရှိရာ ဌာနာသို့ ရောက်ကြသဖြင့် အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ရာ တိုင်ပင်နှိုးနှောလျက် ရှိကြစဉ်

ဖေ။ ။ ‘နေရာကြလိုက်တာ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာများလဲဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဒေးဗစ်နှင့် သွားဖော်လုပ်ဖက် လုပ်တဲ့ အီရောဆိုတဲ့ ရဟူဒီကုလားဟာ အရပ်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းပဲ ဆရာရေ’

ရှား။ ။ ‘ဪ ယောက်လှမ်းမိပြီလား၊ သည်ပြင်ကော ဘယ်သူ ပါသေးသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘အဲဒီ အီရောနှင့် အတူတူ၊ ဒါကတော့ ရေဘက်ကာ ဆိုတဲ့ ကုလားမတစ်ယောက် ရှိတယ် ဆရာ၊ သတင်းရပုံကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဒေးဗစ်ကို မြောက် စား နေတယ်လို့ ကြားတယ်’

ရှား။ ။ ‘သူတို့ နှစ်ယောက် မျက်ချေ မပြတ်နှင့် ဗျို့၊ ကြားလား’

ဖေ။ ။ ‘စိတ်ချပါ ဆရာ’

ထိုခဏ၌ အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ ကုလားမတစ်ယောက်သည် ဌာနာသို့ ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာပြီးလျှင်

ကုလားမ။ ။ ‘စတီဗင်ဆင်လမ်း၊ မစွက်ဒေးဗစ်ကို သတ်တာ ဘယ်သူမှန်း ဆရာတို့၊ သိကြရဲ့လား’

ဖေ။ ။ ‘စုံထောက်တုန်းပါပဲ’

ကုလားမ။ ။ ‘စုံထောက်မနေနှင့် ၊ ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျား သတ်တာရှင် ၊ ချက်ချင်းသာ သွားပြီး ဖမ်းကြ’

ဖေ။ ။ ‘ထိုင်ပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် သိသလဲ’

ကုလားမ။ ။ ‘ရော့ ဟော့ဒီစာကို ဖတ်ကြည့်’ ဟု ပြော၍ စာတစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ် သို့ ပစ်၍ တင်သဖြင့် မောင်စံရှားသည် ၎င်းစာကို ဖြေကြည့်၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရှိရလေရာ မြန်မာ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပေ၏။

အီရောသည် ကျွန်မထံ အကြိမ်ကြိမ်လာ၍ ဒေးဗစ်က မေတ္တာ မကုန်သေးကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး တဖန် ပြန်၍ ပေါင်းမိစေရန်လည်း အကြံပေးပါသည်။ သူ၏ အကြံမှာ ကျွန်မက စိတ်ညစ်ညူးသောကြောင့် လူ့ပြည်၌ မနေတော့မည် အကြောင်းကို စာရေး၍ ပေးပြီးလျှင် သေတမ်းစာနှင့် တကွ ပေးပို့လိုက်ပြီးနောက် အိပ်ပျော်ဆေး တစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးလျှင် သေချင်ပြု၍ နေပါက ဒေးဗစ်ရောက်လာသော အခါ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ပြီးလျှင် ရှေးကထက် ပိုမို ချစ်ခင် လိမ့်ဦးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ၎င်းအကြံအစည်ကို သဘောကျပါသည်။ ယနေ့ည ဤအကြံအတိုင်း ပြုပါတော့မည်။ မနက်ဖြန် ညနေလောက် ကျွန်မထံ အလည်လာနိုင်က လာပါ။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါမည်။

မစ္စက်ဒေးဗစ်

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား အမည် မစ္စက် အန်ထော်နီ ဟုတ်စ’

မ။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘မစ္စက်ဒေးဗစ်နှင့် ဘယ်နှယ် တော်သလဲ’

မ။ ။ ‘သူငယ်ချင်း ပါပဲ၊ အင်မတန် ခင်ပါတယ်၊ ဘာမှ မတော်ပါ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား ယခု မစ္စက်ဒေးဗစ် အိမ်က လာတယ် ဟုတ်စ’

မ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒေးဗစ်အိမ်ကော ရောက်ခဲ့သလား’

မ။ ။ ‘ရောက်သော်လည်း ဒေးဗစ်နှင့် မတွေ့ခဲ့ရပါ’

ရှား။ ။ ‘သည်စာရကြောင်း ဘယ်သူ့ ပြောပြီးပြီလဲ’

မ။ ။ ‘ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရသေးပါ’

ရှား။ ။ ‘ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား သူငယ်ချင်း သတ်တဲ့လူ မိချင်ရင် သည်စာ အကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မပြောနှင့် ကြားလား’

မ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ’

ကုလားမ ထွက်သွားသောအခါ

ရှား။ ။ ‘ယခုတော့ တော်တော် ရှင်းသွားပြီဗျို့၊ အီရောဆိုတဲ့ အကောင်က ဤစာမှာပါတဲ့ အတိုင်း မစ္စက်ဒေးဗစ်ကို သွားပြီးနူး၊ သဘောတူတဲ့ အခါမှာ အိပ်ပျော်ဆေး သွားပြီးဝယ် ၊ စာနှင့် သေတမ်းစာကို သူ့ရှေ့တွင် ရေးစေ၊ နောက်ပြီး ဘေးတိုက် အိပ်ပျော်နေတဲ့ အခါမှာ သူဆောင်ခဲ့တဲ့ အဆိပ်ကို ပေါင်မှာ ထိုးထည့်၊ နောက်ဘေး ပြတင်းပေါက် ရေပြန်က ဆင်းသွား ၊ သည်လို မဟုတ်လားဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နိ၊ နေပါဦးဗျာ၊ ဒေးဗစ်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော်တို့ဆီ လာပြီး တိုင်တန်းတယ် မဟုတ်လားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်ဟာက သက်သက် ဉာဏ်များတာကပဲ ဗျ၊ သည်ကိစ္စကို သူပဲ စီမံ၊ စီမံပြီး သတ်တဲ့လူက သတ်၊ သတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ လုံခြုံလှပြီ ဆိုပြီး လာတိုင်တာပေါ့ဗျာ၊ သည်လို ကိုယ့်အမှုကို ကိုယ်ကဦးအောင် ကျုပ်တို့ဆီ လာပြီး တိုင်တန်းတာ တစ်ခါ နှစ်ခါ ကြုံရဖူးပြီ မဟုတ်လားဗျ၊ ကိုင်း ကိုင်း အီရော လင်မယားနှင့် ဒေးဗစ်တို့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တစောင်းက ချောင်းပြီး ကြည့်ကြရအောင်ဗျာ’

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှား၊ မောင်အုန်းဖေ တို့သည် ထိုသူသုံးယောက်တို့ တိုင်ပင်စကား ပြောကြားကြမည်များကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုနားထောင်ရန် ကြိုးစားကြပါသော်လည်း ၎င်းတို့ သုံးဦး တွေ့ဆုံကြသည်ကိုသာလျှင် တွေ့မြင်ရ၍ ၎င်းတို့ ပြောဆိုတိုင်ပင်သည် စကားများကိုမူ ကြားနိုင်လောက်အောင် အခွင့် မရရှိခဲ့ကြချေ။

တတိယနေ့၌ မူကား ကျွန်တော်တို့ ရည်ရွယ်သည်အတိုင်း ထမြောက် အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့သည် အီရောလင်မယား နေထိုင်ရာ တိုက်သို့ သွားရောက်စုံစမ်း ကြရာ ၎င်းတို့မှာ ၃၂ လမ်းရှိ သုံးထပ်တိုက် တစ်တိုက်၏ အပေါ်ဆုံး ထပ်၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိကြသဖြင့် ၎င်းတိုက် အမိုးပေါ် သို့ တက်ကြပြီးလျှင် ကောင်းကင် မှန်ပြတင်းပေါက်ကို စိန်နှင့် အပေါက်ငယ် ဖြစ်အောင် ထွင်းဖောက်ပြီးနောက် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။

ညဉ့် ၈ နာရီကျော်လောက် ရှိလတ်သော် အီရောတို့၏ အခန်းမှ ခြေသံများ ကြားရပြီးနောက် ဓာတ်မီးများ ရုတ်တရက် လင်း၍လာလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် အမိုးပေါ်မှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှု ကြသည်တွင် အီရော လင်မယား ရောက်လာကြကြောင်း တွေ့မြင်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ဧည့်ခန်းစားပွဲ၌ ထိုင်လျက် ရှိကြရာ အီရောသည် နာရီကို မကြာမကြာ ကြည့်သည်ကို မြင်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။

၈ နာရီ ခွဲသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေးဗစ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ စားပွဲအနီး ကုလားထိုင် ပေါ်၌ ထိုင်ပြီးလျှင် သုံးဦးသားတို့သည် စကားဆူညံစွာ ပြောဆို ငြင်းခုံလျက် ရှိနေကြလေ၏။

အီရော။ ။ ‘ငွေလိုတယ်ဗျ၊ ငွေ အားကြီးလိုနေတယ်၊ တိုက်ခကလဲ ပူလှ ဆူလှပြီ၊ ပုလိပ်ကလဲ ကျုပ်တို့ကို မသင်္ကာတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်၊ ငွေရအောင် မြန်မြန် လုပ်တော့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဝေစုကလေး ယူပြီး အိန္ဒိယပြည် သွားချင်လှပြီ’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲဗျ၊ ကျုပ်မှာလဲ ငွေမရှိဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမ ထားခဲ့တဲ့ အမွေကလေး ရဖို့ဟာလဲ ခင်ဗျား ဝှလုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား’

အီရော။ ။ ‘ကျုပ်က တံခါးကိုလဲ ပိတ်ထားခဲ့တယ်၊ ပြွတ်ကိုလဲ ယူခဲ့တယ်၊ တိုက်နောက်ဘေးကလဲ ဆင်းလာခဲ့တယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ၊ ခင်ဗျားက ဉာဏ်ကွန့်ပြီး စုံထောက်တွေ တိုင်လားဘာလား လုပ်လို့ အားလုံး ဝှကျကုန်တယ် မဟုတ်လားဗျ’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ခင်ဗျားကကော အိပ်ပျော်ဆေးပုလင်းကို မေ့ပြီး ထားခဲ့တယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျ’

အီရော။ ။ ‘မေ့ရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါကြောင့် သေတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ဒါမေ့လို့ ပုလိပ်က ခြေရာခံမိ မှာပေါ့ဗျ’

မိန်းမ။ ။ ‘ရှင် သည်လိုချည်းပဲ၊ ငွေကလေး ပေးရမယ် ဆိုတော့ ဟိုလူ လိုက်ချ၊ သည်လူ လိုက်ချ၊ ပေးပါရှင် ငွေ ၊ ကျွန်မတို့ သွားချင်ပါပြီ’

ဒေးဗစ်။ ။ ‘ပေးရမယ်၊ ငွေကြီး ပေးလိုက်ရမယ်၊ ကြပ်ကြပ် ဆူကြနေော်၊ ပုလိပ်ကို သွားတိုင်လိုက်မယ်’

အီရော။ ။ ‘တိုင်ဦးကွာ၊ တိုင်ချေကွာ’ ဟု ပြောလျက် ပြောင်လက်သော လက်နက်တစ်ခုနှင့် ဒေးဗစ်အား ထိုးကြိတ်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့သည် အရေးတကြီး အမိုးပေါ်မှ လျှင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းလာကြ၍ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ပြေးဝင်ကြလေ၏။

တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် ကြမ်းပေါ်၌ လဲနေသော ဒေးဗစ်နှင့် ကုလားမကိုသာလျှင် တွေ့ကြရတော့သည် ဖြစ်ရာ ကုလားမသည် ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာကြသည်ကို မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အကျီအိတ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်ယူ၍ လျှင်မြန်စွာ သောက်လိုက်သည်ကို မြင်ရပြီးနောက် တစ်ခဏချင်းတွင် ကြမ်းပေါ် သို့ လဲကျသွားလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ကိုအုန်းဖေ အီရော နောက်ကို မြန်မြန်လိုက် ၊ မြန်မြန်လိုက်၊ လှေခါးက ဆင်းပြေးတယ်၊ လိုက်ပါ လိုက်ပါ၊ သည်ဟာတော့ ကျုပ်တို့ ကြည့်ရစ်ပါ့မယ်’ ဟု ပြောဆိုသဖြင့် မောင်အုန်းဖေသည် ခရာကို မှုတ်လျက် လှေခါးမှ အပြေးဆင်း၍ လိုက်လေ၏။

တိုက်အောက်မှာလဲ ကျွန်တော်တို့သည် စောစောကပင် ပုလိပ်အရာရှိများကို စောင့်ဆိုင်း၍ နေစေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့လည်း ညာသံပေး၍ အီရော၏ နောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့ မှာမူ ဒဏ်ရာရရှိသော ဒေးဗစ်နှင့် အဆိပ်သောက်ထားသော ကုလားမကို တတ်အားသမျှ စောင့်ရှောက်လျက် ဆရာဝန်၏ ထံသို့လည်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ် ခေါ်ငင်လေရာ ဆရာဝန်ကြီး မရောက်မီတွင်ပင် ကုလားမသည် ကြမ်းပေါ်၌ လူးလိုမ့်ပြီးနောက် အသက်ကုန်၍ သွားလေ၏။ ဒေးဗစ်မှာလဲ ရင်ဝ၌ ဓားမြှောင်ဒဏ်ရာ နှစ်ချက်၊ ကျော၌ တစ်ချက်၊ ဦးခေါင်း၌ တစ်ချက်၊ အနံအပြား ဒဏ်ရာများ ရထားသည် ဖြစ်၍ ဆရာဝန် ရောက်လာပြီးသည်နောက် မကြာမီ အတွင်းတွင် ဒေးဗစ်လဲ အသက် ဆုံးရှုံး ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အလောင်းများကို ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့ရန် စီမံလျက် ရှိကြစဉ် မောင်အုန်းဖေ သည် တိုက်ပေါ် သို့ ပြေးတက်လာရာ

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျို့၊ လွတ်သွားပြီလား’

ဖေ။ ။ ‘အေး၊ လွတ်သွားပြီ ဆရာ၊ သူက ကားနှင့် အတင်းပြေး၊ ကျွန်တော်တို့ကလဲ တက္ကစီနှင့် အတင်းလိုက်၊ လမ်းမတော် ဘူတာနား ရောက်တော့ ပြည်မြို့ သွားတဲ့ ရထားကြီးပေါ် အတင်း ခုန်တက် ပြေးပါရော ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘လာဗျို့၊ ဒါဖြင့် မဖြစ်ဘူး၊ မိအောင် လိုက်ရလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် အလောင်းများကို ဆရာဝန်အား အပ်နှံထားခဲ့ပြီးလျှင် ဌာနာသို့ လျှင်မြန်စွာ ကားနှင့် မောင်းနှင်လာကြ ပြီးနောက် အလွန်တရာ စက်အား ကောင်း၍ လျှင်မြန်လှသော ပုလိပ်မော်တော်ကားကို ထုတ်ယူလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှား၊ မောင်အုန်းဖေ တို့သည် ထိုကားပေါ် သို့ တက်ကြပြီးနောက် အခြားပုလိပ် အရာရှိများအား ကျွန်တော်တို့ စီးလာခဲ့သော ကားနှင့် တတ်နိုင်သမျှ နောက်က လိုက်ခဲ့ကြရန် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့လေ၏။ ကားကြီးပေါ် သို့ တက်မိကြလျှင် မောင်စံရှားသည် ကားကို မောင်းနှင်လေရာ ကားမောင်းခြင်း အတတ်၌ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား ထူထပ်လှသော ရန်ကုန်မြို့တွင်း ပင်လျှင် တစ်နာရီလျှင် မိုင် ၄၀ ကျော် ခန့်မျှလောက် ရောက်အောင် ကွေ့ကောက် ရှောင်တိမ်းကာ အတိုက်အခိုက် မရှိစေဘဲ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် ရန်ကုန်မြို့ကို ကျော်လွန်ကာ ရှင်းသော ပြည်လမ်းမကြီးပေါ် သို့ ရောက်ကြသော အခါ၌ကား မောင်စံရှားသည် စက်ကို လျင်မြန်သည်ထက် လျင်မြန်အောင် ဖွင့်၍ ဖွင့်၍ ပေးလေရာ ကားပေါ်၌ လေမုန်တိုင်းကြီး ကျလျက် မောင်စံရှားမှာ ကားနှင့် တစ်သားတည်း ဘက်စပ်၍ လုပ်ထားဘိ သကဲ့သို့ ပြားပြားဝပ်ကာ ကျင်လည်စွာ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဤမျှလောက် လျင်မြန်သော မော်တော်ကားကို မစီးဘူးသည် ဖြစ်၍ ဘုရား-ဘုရား-ဘုရား ဟု ရေရွတ်ကာ ကြောက်အားတကြီး လိုက်ပါလေရာ မိတာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သော အခါ၌ကား တစ်နာရီလျှင် ၆၅ မိုင် ခရီးမျှ သွားလျက်ရှိကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသော အခါမှစ၍ ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံးများဖွင့်လျက် နားများမှာလဲ မည်သည် အသံကိုမျှ မကြား၊ တဝီဝီ မည်သံကိုသာ ကြားရသည် ဖြစ်ရာ တစ်ခုသော နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ကား မီးရထားကို အဝေးမှ လှမ်း၍ ရိပ်ခနဲ လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းကို မီလာခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်စံရှားသည် စက်ကို အရှိန်လျှော့မည် အစား ရှေးကထက်ပင် တိုးတက် မောင်းနှင်ပြန်လေရာ ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ မောင်းနှင်မိသော အခါ ကားသည် နံဘေးသို့ ချိုးဝင်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်သည်တွင်မှ ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာရုံ တစ်ရုံသို့ ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။

မောင်စံရှားသည် ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဆင်း၍ မီးရထားရုံပိုင်အား မီးရထားကို ရပ်တန့်စေရန် အလံကို ပြစေလေ၏။ ၎င်းဘူတာမှာ သေးငယ်သော ဘူတာရုံမျှ ဖြစ်သောကြောင့် စာပို့ရထားသည် သည်လိုနေရာ၌ မရပ်ကြောင်းကို သိသဖြင့် မောင်စံရှားက စေခိုင်းရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တစ်မိုင်ခရီးမျှ မီးရထားသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာ ဘူတာသို့ လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်၍ လာလျက်ရှိရာ မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေ တို့သည် အလွန်တရာ အံ့ဩလျက် ရှိနေသော ရုံပိုင်အား မိမိတို့၏ တံဆိပ်များကို ပြ၍ မီးရထားကို ရပ်တန့်စေရန် မီးနီများ ပြဖို့ အမိန့်ပေးလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ရုံပိုင်သည် အရေးကြီးကြောင်း ယုံကြည်သည်ဖြစ်၍ အလံတိုင်ပေါ် သို့ မီးအိမ်အနီများ တင်ပြီးလျှင် လက်မှ မီးအိမ်အနီကိုလည်း ရမ်း၍ ပြလေရာ မီးရထားသည် မီးနီများကို မြင်သဖြင့် ဥဩ အကြိမ်ကြိမ် ပေးပြီးနောက် စက်ဘရိတ်များ အတင်းအုပ်၍ ရပ်တန့်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ပုလိပ်အရာရှိတို့လည်း ဒုတိယကားနှင့် ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

မီးရထား ရပ်တန့်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မီးရထားတွဲများပေါ် သို့ လျင်မြန်စွာ တက်ကြပြီးလျှင် တစ်တွဲပြီးလျှင် တစ်တွဲ ရှာဖွေကြလေရာ မည်သည် တွဲ၌မျှ အီဇရာကို မတွေ့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ပုလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက်က ‘ပြေးပြီ ဆရာရေ ပြေးပြီ’ ဟု အော်သံကြားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဘူတာဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ စီးလာခဲ့သော ပုလိပ်ကားကြီးကို မောင်းနှင်၍ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်တို့လဲ လျင်မြန်စွာ လူစုပြီးလျှင် ကျန်ရှိရစ်သော ကားပေါ် သို့ ခုန်တက်၍ ကားကြီးနောက်သို့ လိုက်လေ၏။ အီဇရာသည် မီးရထား ရပ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ခုန်ဆင်းပြီးလျှင် လယ်ထဲမှ ကွင်း၍ ပြေးသွားပြီးနောက် ကားပေါ် ခုန်တက် မောင်းနှင်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင်စံရှားသည် ကားကို မောင်းနှင်လျက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးမှာလဲ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းနှင့် လိုက်ပါခဲ့ကြလျက် ရှေ့မှ ကားကို မီအောင် အတင်းမောင်းနှင် ခဲ့ကြလေရာ မီးရထားသည်လည်း ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ဆက်လက်မောင်းနှင် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ မောင်စံရှားသည် စက်ကုန်ဖွင့်၍ ကားကို မောင်းနှင်လေရာ ချိုင့်ဝှမ်းသော နေရာများသို့ ရောက်သောအခါ ဒုန်းမြင်းကဲ့သို့ လွှား၍ လွှား၍

ပြေးသည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ မှတ်ထင်မိလေ၏။ ရှေ့က ကားနှင့် အနည်းငယ် နီးကပ်၍ လာသောအခါ မောင်အုန်းဖေသည် ရှေ့ကားမှ တိုင်ယာများကို သေနတ်နှင့် လှမ်း၍ ပစ်သော်လည်း ချန်သား မရသဖြင့် မထိမှန်ဘဲ ပြေးမြဲအတိုင်း ဆက်လက်၍ ပြေးလေ၏။

မီးရထားလမ်းကူးသို့ ရောက်သော အခါ၌ကား သံတံခါးသည် ပိတ်ဆို့ပြီးနှင့်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်အုန်းဖေက 'တစ်ခါဖြင့် မိပြီ ဆရာရေ၊ ဆရာ့ အကောင် မလွတ်ဘူး' ဟု ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် ရှေ့ကားပေါ်မှ အီရောသည် မည်သို့ ပြုရမည် မသိသည်။ လက္ခဏာနှင့် ကားကို အနည်းငယ် အရှိန်သတ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ မီးရထားသည် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်မှ ပေ ၂၀၀ ခန့်သာ လှမ်းဝေးကွာလျက် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်နှင်လျက် ရှိလေ၏။ အီရောသည် တစ်ခဏမျှသာလျှင် တွေဝေစဉ်းစားပြီးနောက် မိမိ၏ ကားကို ရှေးကထက် လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်ပြီးလျှင် မီးရထားလမ်းကူး သံတံခါးကို အတင်းဝင်တိုက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့အားသင့်ကာ ကားကို ရပ်တန့်၍ ကြည်နေကြရလေ၏။

အီရော၏ ကားသည် သံတံခါးကို အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ဝင်၍ တိုးသဖြင့် တံခါးသည် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီး၍ သွားပြီးလျှင် ကားသည် တံခါးကို ကျော်လွန်၍ မီးရထားသံလမ်းရှေ့၌ ထိုမှ ဤမှ ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိသည်။ နောက်မှ ခုတ်လာသော မီးရထားသည် မော်တော်ကား၏ အလယ်ဗဟိုသို့ တည်တည်ဖြတ်၍ ခုတ်ဝင်လာလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဓာတ်ဆီကန်သည် ပေါက်ကွဲသဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူသော မီးတောက်တို့သည် ယပ်တောင်ကြီးသဖွယ် ကောင်းကင်သို့ ဖြာတက်လျက်ရှိရာ ၎င်းမီးတောက်၏ အလင်းရောင်ဖြင့် အီရောသည် မီးရထား စက်ခေါင်းပေါ်သို့ တွယ်၍ လိုက်ပါပြီး လိုက်ပါပြီးလျှင် အလွန်တရာ ပူလောင်လှသော ရေးနွေးပြန်များကို ကိုင်တွယ်မိသဖြင့် ရှုံ့မဲ့ကာ အော်ဟစ်ပြီး နောက်ဘီးများ၏ အကြားသို့ ကျသွားရှာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ထင်လင်းသေချာစွာ တွေ့မြင် လိုက်ရလေတော့သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

၅ ။ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုကြီး

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ပဲခူးမြို့သို့ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားရောက်၍ သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါမှ ညနေရထားနှင့် ပြန်လာခဲ့ရာ မောင်စံရှားမှာ အိမ်၌ မရှိကြောင်း သိရာတွင် အစေခံကို မေးမြန်းသဖြင့် မောင်စံရှားမှာ ကျွန်တော် မရှိသည်အချိန်တွင် အိမ်၌နေသည် မရှိဘဲ ညအိပ်ရုံလောက် သာလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာကြောင်းနှင့် ကြားသိရလေ၏။ ညစာစားချိန် တိုင်သော်လည်း မောင်စံရှား မပြန်လာသေးသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း စားသောက်ရလေရာ အိပ်ချိန်တိုင် ရောက်လေလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်မည်ပြုသော်လည်း အရေးကြီးသော အမှု တစ်စုံတစ်ခု အတွက်ကြောင့် မောင်စံရှား သွားနေကြောင်းကို သိရှိသည် ဖြစ်၍ မအိပ်နိုင်ဘဲ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ စာဖတ်ကာ စောင့်ဆိုင်းလျက် နေလေ၏။

ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးလုနီးကာမှ မောင်စံရှားသည် ကားတစ်စီးနှင့် ပြန်လာ၍ ကျွန်တော့်အား မြင်သည်နှင့် တပြိုင်နက်

‘အောင်မယ် အခန့်သင့်လိုက်လေ ကိုသိန်းမောင်ရယ်၊ ခင်ဗျားကို မျှော်နေတုန်း ရောက်လာတယ်ဗျာ’ ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က

‘ခင်ဗျား မျှော်လိမ့်မယ် ဆိုတာ သိလေတော့ ကျွန်တော်လဲ ခင်ဗျား မပြန်မချင်း စောင့်နေပါတယ်ဗျာ၊ ဘာအမှုများလဲ ဗျ၊ အခုတလော အမှု ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မလိုက်ရတာ ကြာပြီဗျာ၊ လူသတ်မှုထက် သေးရင်တော့ ကျွန်တော် မလိုက်ချင်ဘူးဗျို့။’

ရှား။ ။ ‘စိတ်ချ ဆရာရေ၊ လူသတ်မှုကိုမှ တကယ့် လူသတ်မှုပဲ၊ လိုက်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်အရပ်မှာလဲဗျ’

ရှား။ ။ ‘သန်လျင်ဘက်မှာ ၊ မယားက လင်ကို သတ်မှုတဲ့၊ ကျုပ် စုံထောက်ခဲ့ရသမျှ အမှုတွေ ထဲမှာ သည်အမှုကလေးဟာ တော်တော် ထူးထူးခြားခြား အချက်ကလေးတွေ ပါတယ်ဗျ၊ အိပ်ချင်ပြီလား ကိုသိန်းမောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခန့်ကတော့ အိပ်ချင်သလိုလို ရှိနေတာ၊ အခုတော့ အမှုသံ ကြားရတာနှင့် မျက်စိကို ကျယ်သွားပါပြီဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး ကြားပါရစေ’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် အမှုအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုအချိန်ထိ ၎င်းသိရှိရသမျှ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာတို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြန်ကြားပြောဆိုလေရာ လိုရင်း အကျဉ်းချုပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ပင်စင်အငြိမ်းစား ရာဇဝတ်ဝန်ထောက် ဦးတင်ဖေနှင့် ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်မြနှစ် တို့သည် သန်လျင်ဘက် ဆိတ်ငြိမ်သော ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လျက် ရှိကြလေ၏။ ၎င်းဦးတင်ဖေသည် ရာဇဝတ်ဘက်တွင် အနိမ့်ဆုံး အမှုထမ်း အဖြစ်မှ စတင် ထမ်းရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ သူရသတ္တိနှင့် ဉာဏ်ပညာ အရည်အချင်း တည်းဟူသော ဂုဏ်ထူးတို့ကြောင့် အထက်အရာရှိကြီး တို့သည် သာမည အမှုထမ်းပင် ဖြစ်စေကာမူ တဆင့်မှ တဆင့် ကြီးမြင့်သော ရာထူးတို့ဖြင့် ချီးမြှင့် ခန့်ထားခြင်းကို ခံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌ ရာဇဝတ်ဝန် ရာထူးမှ အသက်တန်း စေ့သဖြင့် ပင်စင် ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်မြနှစ် မှာလည်း ရုပ်ရည် ရူပကာယ ချောမော

လှပသည်. အပြင် သူတစ်ပါးတို့ထက် ထူးထူးခြားခြား ခန့်ညားမွန်ရည်သော အဆင်းအင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသည် ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ နှစ်ဦး အကြောင်း ဆုံစည်းစဉ်အခါ ဦးတင်ဖေမှာ စာသင်ရာထူးပင် ရှိသေး၍ ဒေါ်မြနှစ်မှာလည်း ရာဇဝတ်အုပ် တစ်ယောက်၏သမီး ဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့ သမီးခင်ပွန်းသည် လက်ထပ်သည်. နေ့မှစ၍ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အထူးသဖြင့် သင့်မြတ်ကြသည် ဖြစ်၍ ခိုက်ရန်ဒေါသ ဖြစ်ဖူးကြမည်ကို မဆိုထားဘိ ကတောက်ကဆ စကားများ ဖူးကြသည်မျှ မရှိဘူး ကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ဦးအား တစ်ဦး ချစ်ခင် ကြင်နာ ကြကြောင်းနှင့် ပုလိပ် အရာရှိ အပေါင်းတို့၏ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တစ်ဦးအား တစ်ဦး ကြင်နာကြသည် ဆိုရာ၌ ဦးတင်ဖေက ဒေါ်မြနှစ် အပေါ်၌ ကြင်နာ ချစ်ခင်ခြင်းသည် ဒေါ်မြနှစ်က ဦးတင်ဖေ အပေါ်၌ ကြင်နာ ချစ်ခင်ခြင်းထက် အဆများစွာ ပိုမိုသည်ဟု အချို့သော သူတို့က ပြောကြသည် ဖြစ်ရာ ဦးတင်ဖေကမူ အိမ်မှ ခွာ၍ အလုပ် ဝတ္တရားနှင့် တောသွားရသည်. အခါတိုင်း မျက်နှာ ညှိုးငယ်စွာ ရှိလျက် အိမ်သို့ ပြန်ရသော နေ့မှသာလျှင် ကြည်ကြည်ရွှင်ရွှင် မြင်ရပေတော့သည် ဟု လက်အောက် အမှုထမ်းတို့၏ ကဲ့ရဲ့ လှောင်ပြောင်ခြင်းကိုပင် ခံခဲ့ရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်း နေထိုင် ခဲ့ကြသော်လည်း သားသမီး တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖွားမြင်ဖူးခဲ့သည် မရှိပေ။

အမှုထမ်းရွက်စဉ် အခါက ဦးတင်ဖေသည် လက်အောက် အရာရှိကလေးများ အပေါ်၌ ဒေါသအလျောက် ငေါက်ငန်းကြိမ်းမောင်းကာ ဝါသနာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရှိခဲ့သော်လည်း ၎င်း၏မယား ဒေါ်မြနှစ်၏ မျက်နှာကို မြင်သည်အခါ၌မူ မီးတွေ့သော ဖယောင်းကဲ့သို့ ပျော့ပျောင်းစွာ ရှိကြောင်းနှင့်လည်း လက်အောက် အရာရှိတို့က လှောင်ပြောင် ပြောဆိုကြလေသည်။ ၎င်းဦးတင်ဖေသည် အမှုထမ်းရွက်သည် အခါမှ စ၍ ထိုနေ့သို့ တိုင်အောင် ထူးခြားသော အရာတစ်ခုမှာ ရယ်ရွှင်ဖွယ် စကား တို့ကို ဖြစ်စေ၊ စိတ်နှလုံး ပျော်မြူးဖွယ်ရာ ပုံပြင်ဝတ္ထုတို့ကို ဖြစ်စေ ပြောဆိုလျက် ရှိသဖြင့် အားရပါးရ ရယ်မောလျက် ရှိနေသည်. အခိုက်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို ရုတ်တရက် သတိရသည်. လက္ခဏာဖြင့် ရယ်လျက်ရှိသော မျက်နှာထားသည် ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းလဲပြီးလျှင် စကားမပြောဘဲ ကြာရှည်စွာ မှိုင်းငေး တွေးတောလျက် ရှိနေတတ်လေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသော သူငယ်ချင်း အရာရှိတို့မှာ ဦးတင်ဖေ၌ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသည်ဟု တွေးတော ထင်မိကြသော်လည်း မည်သို့သော အကြောင်းဖြစ်သည်ကိုမူ တွေးလည်း မတွေးနိုင်၊ မေးလည်း မမေးဝံ့ဘဲ ရှိကြလေသည်။

၎င်းတို့ ဇနီးခင်ပွန်းသည် သန်လျင်ဘက်၌ ခမ်းနားကြီးကျယ်၍ ကောင်းမွန်လှသော အိမ်ကြီး တစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်၍ အစေခံနှစ်ယောက် တို့နှင့် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လျက် ရှိကြရာတွင် လွန်ခဲ့သည်. နှစ်ရက် အခါကမူ မိုးလေဝသ ခေါင်းပါးသော ရာသီတွင် ရုတ်တရက် လျှပ်စစ်များ ကွန်မြူး၍ မိုးကြိုးများ ဆူညံစွာ ထစ်ချန်းဘိ သကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ ရှိသော အိမ်သည် ကြွက်ကြွက်ဆူသော အဖြစ်သို့ တိုင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

၎င်းနေ့ည၌ မင်းကတော် ဒေါ်မြနှစ်သည် သန်လျင်ဘက် ကလေးသူငယ်များ ကယ်ဆယ်ရေး အဖွဲ့တွင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စရှိသည်ဖြစ်၍ ညစာကို ခပ်စောစော စားပြီးလျှင် အိမ်နီးချင်း ဖြစ်သော မသန်းရင်ဆိုသူ အပျိုမကလေး တစ်ယောက်နှင့် အစည်းအဝေးသို့ ထွက်သွားလေ၏။ အစည်းအဝေးမှာ ရှစ်နာရီမှ ကိုးနာရီ ထိ တစ်နာရီခန့် စည်းဝေး၍ ဒေါ်မြနှစ်နှင့် မသန်းရင်တို့မှာ ကိုးနာရီ ၁၅ မိနစ် အချိန်တွင် အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာကြလေသည်။

ဒေါ်မြနှစ်သည် မသန်းရင်ကို ၎င်း၏နေအိမ်တွင် ထားခဲ့ပြီးနောက် မိမိ အိမ်နောက်ဖေးခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် အစေခံတစ်ယောက်အား လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် ပျော်ခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ ၎င်းနောက်ဖေးခန်းသည် ဝင်းထရံနှင့် အတောင် နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေး၍ ဝင်းထရံ၏ အခြားဘက်၌ကား

လူအများ သွားလာသော လမ်းကြီး ရှိလေ၏။ ဒေါ်မြနှစ်သည် ၎င်းအခန်းအတွင်း၌ ထိုအချိန်အခါတွင် ထိုင်ဖူးသည်လည်း မရှိ၊ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်း ညအခါ၌ သောက်ရန် အလေ့အထလည်း မရှိကြောင်းနှင့် အစေခံက ထွက်ဆိုလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဒေါ်မြနှစ် ရောက်နေကြောင်းကို ဦးတင်ဖေ သိရှိသော အခါ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သတင်းစာ ဖတ်နေရာမှ မိမိ၏ မယားရှိရာ နောက်ဖေးခန်းသို့ ကူး၍ သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရကြောင်းနှင့် ထမင်းချက်သောသူက ထွက်ဆိုလေသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဦးတင်ဖေကို အရှင်လတ်လတ် မြင်ရသောသူ မရှိတော့ချေ။

လက်ဖက်ရည် ဖျော်ခဲရန် အမိန့်ပေးထားသော အစေခံ မိန်းမသည် လက်ဖက်ရည် ဖျော်၍ ပြီးသဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်နှင့် ဒေါ်မြနှစ် ရှိရာသို့ လာခဲ့သော အခါ အခန်းတံခါးသည် အတွင်းမှ ပိတ်၍ ထားသည်ကို တွေ့ရပြီးလျှင် မိမိ၏ သခင်နှင့် သခင်မတို့သည် အခန်းတွင်း၌ ရန်ဖြစ်၍ နေသကဲ့သို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြသည်ကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ အစေခံမိန်းမသည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို ချထား၍ အခန်းကို ခေါက်လေရာ မည်သူကမျှ ဖွင့်မပေးသည်။ အတွက် ထမင်းချက်သောသူထံ ပြေးသွားပြီးလျှင် သခင်နှင့် သခင်မတို့ တံခါးပိတ်၍ ရန်ဖြစ်နေကြကြောင်းနှင့် တိုင်တန်းလေ၏။ ၎င်းနောက်အစေခံတို့သည် ထိုလင်မယားနှစ်ယောက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြသည်ကို အဘယ်အခါမှ မမြင်ဘူး ကြသည်နှင့် အံ့ဩစွာဖြင့် ပြေးလာကြပြန်၍ အခန်းပေါက်မှ နားထောင်ကြလေရာ လင်မယား နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောနေသံကို ကြားကြရ၍ ဦးတင်ဖေကမူ တီးတိုးမျှ ပြောဆိုပြီးလျှင် ဒေါ်မြနှစ် ကမူ တစ်ခါတစ်ခါ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်၍ ပြောသည်ကို ကြားရသော စကားများအနက် မှတ်သိသော စကားသံမှာ

‘အင်မတန် ယုတ်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ရှင့်လောက်ယုတ်မာတဲ့သူ ဘယ်မှာရှိသေးသလဲ၊ ရှင် ဒီလို ကြံတာ တော်ရောလားဟင်၊ ရှင့် မျက်နှာကို ကျွန်မ သည်ကနေ့က စပြီး ဘယ်တော့မှ မကြည့်ချင်ဘူး’ စသဖြင့် ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ အစေခံတို့လည်း မည်သို့ ပြုရမည် မသိဘဲ တံခါးအနီး၌ နားထောင်ကာ ရှိနေကြစဉ် ဦးတင်ဖေသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သည်။ လက္ခဏာနှင့် ငယ်သံပါအောင် တစ်ကြိမ်မျှ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပေါ် သို့ တစ်စုံတစ်ခုသည် ပြင်းထန်စွာ ကျဘိသည်။ အလား ခုံးခနဲ အသံ ကြားလိုက်ရပြီး သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဒေါ်မြနှစ်၏ အသံဖြင့် စူးစူးရှားရှား အော်သံကို ကြားကြပြန်ပြီးလျှင် ခုံးခနဲ တစ်ဖန် ကြားကြပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းသော အစေခံ ယောက်ျားနှင့် အစေခံ မိန်းမတို့သည် အခန်းတွင်း၌ အရေးတကြီး တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည်ဟု တွေးထင် မိကြသည် ဖြစ်၍ အခန်းကို တွန်းကြလေရာ အခန်းတွင်းမှ သော့ခတ်၍ ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မဖွင့်နိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထိုအခါ ထမင်းချက်သော ယောက်ျားက ၎င်းအခန်း ပြတင်းပေါက်သည် ပွင့်လျက်ရှိကြောင်းကို သတိရသည် ဖြစ်၍ အိမ်ပြင်မှ လှည့်သွားပြီးလျှင် ပွင့်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ကျော်၍ ဝင်လေရာ အခန်းတွင်း၌ မင်းကတော် ဒေါ်မြနှစ်သည် တစ်ခုသော ခုံရှည်ပေါ်တွင် လဲလျက် ၊ ဦးတင်ဖေမှာမူကား ခြေတစ်ဖက်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ တင်နေပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာမူကား ကြမ်းပေါ်၌ ဇောက်ထိုးကျလျက် ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်နှင့် သွေးများယိုစီးလျက် ရှိကြောင်းတွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ အစေခံသည် မီးခွက်ကို ယူ၍ နှစ်ဦးလုံးကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာ ဒေါ်မြနှစ်မှာ အသက်ရှူရှိုက်လျက် ရှိသေး၏။ ဦးတင်ဖေမှာမူ အသက်လုံးလုံး မရှိတော့သည်။ အဖြစ်ကို သိရှိရလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ အစေခံသည် အစေခံမိန်းမကို ခေါ်ရန် တံခါးကို ဖွင့်မည်ပြုရာ တံခါးမှာ သော့ခတ်၍ ထားသည်ပြင် သော့သည် တံခါး၌ တန်းလန်းလဲ မရှိ၊ ဦးတင်ဖေ၏ အိတ်၌လည်း မရှိ၊ ဒေါ်မြနှစ်၏ အိတ်၌လည်း မတွေ့ဘဲ ရှိနေလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အစေခံသည် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ခါကျော်၍ ထွက်ပြီးလျှင် ပုလိပ်သားတစ်ယောက်နှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ခဲ့ပြီးမှ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ မူးမေ့လျက်ရှိသော ဒေါ်မြနှစ်ကို အိမ်ပေါ်ရှိ အိပ်ခန်းသို့ ပွေ့ချီ၍

ရွှေ့ပြောင်းကြရလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးတင်ဖေ၏ အလောင်းကို ခုံရှည်ပေါ် သို့ တင်ပြီးလျှင် ဆရာဝန်က သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ ပုလိပ်သားကမူ အခန်း၏ အခြေအနေကို ကြည့်ရှု မှတ်သားကြလေ၏။

ဦးတင်ဖေ၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့ တည်တည်၌ နှစ်လက်မခန့် အလျားရှိသော ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့ရှိရလေရာ ၎င်းမှာ အသွားမရှိသော လက်နက်တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ကြောင်းနှင့် ဆရာဝန်က ထွက်ဆိုလေသည်။ အလောင်း၏ အနီး၌လည်း ဇာဝီတုတ်ကြီးတစ်ချောင်း ကြမ်းပေါ်တွင် ကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဝန်၏ ထင်မြင်ချက်သည် ဟုတ်မှန်ရန် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။ ဦးတင်ဖေ၌ လမ်းလျှောက်တုတ်ပေါင်း အချောင်း နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတုတ်သည် ဦးတင်ဖေ၏ တုတ် ဟုတ် မဟုတ်ကို အစေ့တို့က အမှန်မပြောနိုင်ချေ။ ပုလိပ်အရာရှိကမူ ဦးတင်ဖေအလောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြနှစ်၏ အကျီအိတ်၌ လည်းကောင်း တံခါးသေ့ကို မတွေ့ရသဖြင့် ထူးဆန်းသော အချက်မှတစ်ပါး တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသော အချက်ကို မတွေ့ရချေ။

မောင်စံရှားမှာမူ မိတ်ဆွေဖြစ်သော သန်လျင်ဘက် ဌာနာအုပ်က ကြေးနန်းရိုက်ကြား ခေါ်ငင်သဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိများကို သွားရောက်ကူညီခဲ့ရာ အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်း စစ်ဆေးသည် အခါတွင် မူလက သာမညဟု ထင်မှတ်ရသော အမှုသည် အတော်ပင် ဆန်းကြယ်သော အမှုတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။ မောင်စံရှား ရောက်သွားပြီးနောက် အစေ့များကို စစ်ဆေးမေးမြန်းသဖြင့် ထပ်မံ သိရှိရသည်မှာ အစေ့ မိန်းမသည် ဒေါ်မြနှစ်ရှိရာ အခန်းသို့ ရှေးဦးစွာ ရောက်သွားစဉ် အခါက ဦးတင်ဖေ အသံကို မကြားရသော်လည်း ဒေါ်မြနှစ်က 'ကိုဘိုင်စပ်' ဟူသော အမည်ကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ ဒေါသကြီးစွာနှင့် ငေါက်ငန်း၍ ခေါ်ဆိုသည်ကို ကြားရကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအမှု၌ အထူးသဖြင့် ထူးဆန်းသည်ဟု အစေ့များနှင့် တကွ ပုလိပ်အရာရှိတို့ပါ မှတ်ထင်ကြသော အချက်တစ်ခုမှာ ဦးတင်ဖေ၏ အလောင်းကို မီးရောင်တွင် ကြည့်ရှုသည်အခါ အလွန်အကြူး အထူးသဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ထိတ်လန့်ကြောက်လန့်၍ အသက်ကုန်ဆုံးရသည် လက္ခဏာဖြင့် ၎င်း၏မျက်နှာမှာ ရှုမကောင်း မြင်မကောင်းအောင် ရှုံ့မဲ့စောင်းရွဲ့ကာ ရှိနေသည်ပြင် မျက်လုံးတို့မှာလည်း ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်မတတ် ပြူးတူးပြဲတဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ထောက်ချင့်ရသော် ဦးတင်ဖေသည် သေကာနီးဆဲဆဲ၌ မိမိသေရမည် အဖြစ်ကို သိရှိသဖြင့် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်စေ သို့တည်းမဟုတ် တစ်သက်ပတ်လုံး မိမိ မတွေ့လို မမြင်လိုဘဲ အမြဲအစွဲ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော ဝတ္ထုတစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်စေ ဖြစ်ရမည်ဟု မောင်စံရှားက ယူဆလေသည်။

မင်းကတော် ဒေါ်မြနှစ်မှာမူ အမှုဖြစ်ပွားသည် အချိန်အခါမှ စ၍ သတိကောင်းစွာ မရဘဲ ကယောင်ကတန်းနှင့် ထင်မိထင်ရာ ပြောဆိုပြီးလျှင် အသည်းအသန် ဖျားနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအား စစ်ဆေးမေးမြန်းရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ဦးတင်ဖေကို ဒေါ်မြနှစ်ကပင် တုတ်လက်နက်နှင့် ရိုက်သတ်သည်ဟု သဘောရရှိ၍ ဒေါ်မြနှစ် ရောဂါသက်သာသည် အခါတွင် ဖမ်းဆီးရန် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ပုလိပ်အရာရှိ များအား မောင်စံရှားက မသန်းရင်ကို ထိုည အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာစဉ်အခါတွင် ဒေါ်မြနှစ်၌ စိတ်နှလုံး မသာမယာဖွယ် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်းကို မေးမြန်းပြီး ဖြစ်ပါသလောဟု စစ်ဆေးသည်အခါ တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွားခြင်းမရှိဟု မသန်းရင်က ပြန်ပြောပါသည်ဟု ထွက်ဆိုကြလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာများကို မောင်စံရှား ကြားသိရသည်အခါ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးကြီးသော အချက်များနှင့် အရေးမကြီးသော အချက်များကို စိစစ်ခွဲခြား၍ ဆင်ခြင်တွေးဆ ရာတွင် ထိုအခန်းတွင်း၌ သေ့ကို မတွေ့ခြင်းတည်း ဟူသော အချက်သည် အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်ဖြစ်သည်ဟု တွေးဆ မိလေ၏။ ထိုသေ့သည် ၎င်းအခန်းတွင်း၌ မရှိခဲ့ပါလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ၎င်းကို

အခန်းတွင်းမှ ယူသွားရချေမည်။ ယူသွားသော သူသည် ဒေါ်မြနှစ်လည်း မဟုတ်နိုင်၊ ဦးတင်ဖေလည်း မဟုတ်နိုင်၊ တတိယလူ တစ်ယောက် ဖြစ်ရချေမည်။ ထိုသူသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြတင်းပေါက်မှ ကျော်၍ ဝင်ရချေမည်။ ထိုသူ၏ ခြေရာကို ခံလိုမူ အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ စေ့စပ်သေချာစွာ လိုက်လံ ရှာဖွေကြည့်ရှုပါမူ အစအနကို တွေ့ရချေမည်။ ယင်းသို့ သဘောရသည်အတိုင်း မောင်စံရှားသည် ဝင်းအတွင်း၌ စေ့ငှသေချာစွာ ရှာဖွေကြည့်ရှုသည်တွင် လူတစ်ယောက်၏ ခြေရာကို လေးငါးနေရာ တို့၌ တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုသူသည် လမ်းမကြီးမှ ဝင်းထရုံကို ကျော်၍ ဝင်လာပြီးလျှင် ဝင်းထရုံ အဆင်း၌ ခြေရာတစ်ခု၊ ကွက်လပ်၌ ခြေရာသုံးခု၊ ပြတင်းပေါက် အနီး၌ ခြေရာတစ်ခု၊ ပေါင်း ခြေရာ ငါးခုတို့ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူသည် မိမိတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ အဖော်လည်း ပါသေးရာ ၎င်း၏ အဖော်မှာ အတော်ပင် တွေးရခက်လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာကြောင့် အတွေးရ ခက်တာလဲဗျ’

ရှား။ ။ ‘ခက်ပုံက ဒီလိုလေ ခင်ဗျား ကြည့်ပါတော့လား’ ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် စက္ကူကြီးတစ်ချပ်ကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်၌ ခင်း၍ လက်ဖြင့် ထောက်ကာ ပြသည်တွင် သေးငယ်လှသော ခြေလေးချောင်းရာတို့ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟာ ခင်ဗျား ဥစ္စာ ခွေးကလေး ခြေရာပဲ’

ရှား။ ။ ‘ခွေးများဟာ ကန့်လန့်ကာ ကို တက်နိုင်တယ်လို့ ခင်ဗျား ကြားဖူးရဲ့လား၊ ကန့်လန့်ကာ မှာလဲ ဒီခြေရာတွေ ကျုပ် တွေ့ခဲ့တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် မျောက် ခြေရာပဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မျောက်လဲ မဟုတ်နိုင်ဘူးဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘာခြေရာလဲ ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ပြတင်းပေါက်နားမှာ တွေ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်ကူးယူခဲ့တဲ့ ခြေရာဗျ၊ အတိုင်းအထွာလဲ အားလုံးကိုက်တယ်၊ ရှေ့လက်နှင့် နောက်ခြေရာ ဆယ့်ငါးလက်မ ဝေးတယ်၊ ဒီအထဲမှာ လည်ပင်းနှင့် ဦးခေါင်းကို ထုံလိုက်ရင် နှစ်ပေထက်မနည်း ရှိရမယ်၊ ဒီဟာ အမြီး မပါသေးဘူးနော်၊ အမြီးပါ ထုံခဲ့လို့ ရှိရင် ဒီထက် ရှည်ဦးမယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒါက သူလှမ်းသွားတဲ့ ခြေရာဗျ၊ ကြည့်စမ်း ခြေတစ်လှမ်းနှင့် တစ်လှမ်းဟာ သုံးလက်မလောက်သာ ရှိတယ်၊ ဒီတော့ အမြီးလွတ် အလျား နှစ်ပေလောက် ရှိတဲ့ အကောင် ခြေလှမ်းက သုံးလက်မရှိတယ် ဆိုရင် အကောင်နှင့် မလိုက်အောင် ခြေတံတိုတဲ့ အကောင် ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လားဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ပြီးတော့ ဒီအကောင်ဟာ ကန့်လန့်ကာကိုလဲ လျှောက်ပြီး တက်နိုင်တယ်၊ အသားကိုလဲ စားတတ်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘အသားစားတတ်တာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သိနိုင်သလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကန့်လန့်ကာ အထက်က ကြက်တူရွေးအိမ်တစ်ခု ဆွဲထားတာကို ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ ဒီအကောင်ဟာ ကြက်တူရွေးကို ဖမ်းရအောင်လို့ ကန့်လန့်ကာကို တက်ဟန် လက္ခဏာ ရှိတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါစေတော့ ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ ဒီအကောင်နှင့် အမှုနှင့် ဘယ်လို သက်ဆိုင်သလဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သက်ဆိုင်ပုံတော့ ကျုပ်တို့ အခု အမှန် မပြောနိုင်သေးဘူးပေါ့၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ အခု သိရသလောက်ဟာ ဘာလဲ ဆိုတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ လမ်းပေါ်က ရပ်ပြီး ဦးတင်ဖေ လင်မယား စကားများနေကြတာကို ကြည့်နေတယ်၊ ကြည့်နေပြီးနောက် ဝင်းထရုံကို ကျော်ပြီး ဝင်းထဲက ဖြတ်ပြေးလာတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ပြေးလာမှန်း ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သိသလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ပြေးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခြေရာကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ရှေ့က ခြေချောင်းရာဟာ ခြေဖနောင့်ရာထက် မြေဝင်နက်ရမယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လူဟာ ပြေးတဲ့ အခါမှာ ရှေ့မှာ အားကြီးနေတဲ့ အတွက်ကိုးဗျာ၊ ကျုပ်တွေ့တဲ့ ခြေရာမှာလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ကျုပ်တွေ့ခဲ့ရတယ် ၊ ဒါကြောင့် ပြေးလာကြောင်းကို ကျုပ် သိရတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆိုပါဦးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဝင်းထဲဝင်လာတဲ့ အခါမှာ သူ့နောက်က ခုနက်က အကောင် ပါလာတယ်၊ ပြတင်းပေါက် ရောက်တဲ့အခါ ကျော်ဝင်ပြီး ဦးတင်ဖေကို တုတ်နှင့်ရိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဦးတင်ဖေက သူ့ကို မြင်တာနှင့် အင်မတန်ကြောက်ပြီး လဲအသွားမှာ ကုလားထိုင်နှင့် ဦးခေါင်းနှင့် ရိုက်မိသည် ဖြစ်စေ ဖြစ်ရမယ်၊ နောက်ဆုံး ထူးဆန်းတဲ့ အချက်တစ်ခုက ထိုသူဟာ အခန်းထဲက ထွက်ပြေးတော့ သော့ကို ယူပြီး ပြန်ပြေးတယ်ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒီအမှုဟာ သူ့အလိုလို နေတုန်းက ခပ်ရှင်းရှင်း ရှိသေးတယ်၊ အခု ခင်ဗျား ရှင်းလိုက်တော့ မှ သာပြီး ရှုတ်သွားပါပြီ ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မတွေ့တတ်အောင်ကို ဖြစ်သွားတာပါပဲ’

ရှား။ ။ ‘ဒါတော့ မှန်တယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီအမှုဟာ သူတို့ တွေးသလောက် မလွယ်ဘူးဗျာ၊ တော်တော်ကလေး နက်နဲဟန် ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူတို့ လိုက်နေကြနည်းနှင့် မလိုက်ဘဲ ကျုပ်နည်းနှင့် ကျုပ် လိုက်စမ်းဦးမယ် အောက်မေ့တယ် ကိုသိန်းမောင် ၊ အိပ်ချင်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ မနက်မှ ဆက်ပြောကြစို့လားဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မရဘူး ဆရာရေ၊ တစ်ပိုင်းတစ်စတော့ လုပ်မထားနှင့်၊ ဆုံးအောင်သာ ပြောပေတော့ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဒီလိုဗျာ၊ ဒေါ်မြနှစ်ဟာ အစည်းအဝေးကို မသွားမီအခါက ဦးတင်ဖေနှင့် မသင့်မတင့် မဖြစ်သေးဘူး၊ ပြုံးကာရယ်ကာ နှုတ်ဆက်သွားတာကို အစေခံများကတောင် မြင်လိုက်ပါသေးတယ်တဲ့၊ သို့ရာတွင် အစည်းအဝေးက ပြန်လာတဲ့ အခါမှာ သူ့ယောက်ျားရှိတဲ့ အိမ်ရှေ့ခန်းကို မသွားဘဲ အိမ်နောက်ခန်းကို ဝင်သွားတယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ တစ်ခါ သူ့ရှိရာကို သူ့ယောက်ျား ဝင်လာလာခြင်းပဲ စကားများကြတယ်တဲ့ ၊ ဒီအချက်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ဒေါ်မြနှစ်ဟာ အစည်းအဝေး မသွားခင် အချိန်နှင့် အစည်းအဝေးက ပြန်လာတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ လင်သားအပေါ်၌ စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ အစည်းအဝေးကို သွားတော့လဲ မသန်းရင်နှင့် အတူတူပဲသွားတယ်၊ ဒီတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်လာခဲ့လို့ ရှိရင် မသန်းရင် သိသင့်တယ် မဟုတ်လားဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နို့ ပုလိပ်က မေးပြီးပြီဆို’

ရှား။ ။ ‘မေးပေမယ့် မှန်မှန် မပြောစရာ အကြောင်း ရှိချင် ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ လက်ဦးတော့ ကျုပ် ဘယ်လို တွေးသလဲ ဆိုတော့ ဦးတင်ဖေနှင့် မသန်းရင် ချစ်ကြိုက်နေကြတာကို ဒေါ်မြနှစ်က ရိပ်မိလို့ စိတ်ဆိုးပြီး လင်ကို ကြိမ်းလားမောင်းလား လုပ်လေသလား၊ ဒါကြောင့်ပဲ မသန်းရင်က မြဲပြီးနေလေသလားလို့ တွေးမိတယ်။ ဒီလို တွေးပြန်တော့လဲ ‘ကိုဘိုင်စပ်’လို့ ခေါ်လိုက်တဲ့ စကားက တစ်ချက်၊ ဦးတင်ဖေကလဲ သူ့မယားကို ရပ်သိရွာသိ ထူးထူးလွန်လွန် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာက တစ်ချက်၊ ဒီနှစ်ချက်ကြောင့် ကျုပ် တွေးတောတာကလဲ မကိုက်ပြန်တော့ဘူးဗျာ။ ပြီးတော့ကာလ လမ်းက ဝင်လာတဲ့ လူက ရှိနေသေးတယ်။ သည်တော့ကာ ဦးတင်ဖေနှင့် မသန်းရင်ဟာ ချစ်ကြိုက်ကြတာတော့ဖြင့် မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ဒေါ်မြနှစ် စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်လာတဲ့ အကြောင်းကိုတော့ဖြင့် မသန်းရင် သိတန်လောက်ကဲ့လို့ အောက်မေ့တဲ့ အတိုင်း မသန်းရင်ကို ကျုပ် သွားပြီး တွေ့တာကိုးဗျာ။ တွေ့တဲ့အခါမှာ ကျုပ်က ဘယ်နှယ် ပြောသလဲဆိုတော့ မသန်းရင်နှင့် ဒေါ်မြနှစ်ဟာ ချစ်ခင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေချင်း ဖြစ်သည်။ အတိုင်း ဒေါ်မြနှစ်မှာ လင်ကို သတ်မှုနှင့် ပုလိပ်များက ဖမ်းဆီးမယ့်ဆဲဆဲမှာ မသန်းရင်က ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ထုတ်ဖော်ပြီး မပြောခဲ့လို့ ရှိရင် မိန်းမကြီးမှာ ဒုက္ခရောက်ရှာတော့ မှာပဲလို့ ပြောတာကိုးဗျာ။ သည်လိုပြောတော့ မသန်းရင်က တော်တော်ပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ ရုတ်တရက် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ လက္ခဏာနှင့် ကျုပ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါဘူးလို့ ဒေါ်မြနှစ်ဆီမှာ ပဋိညာဉ် ပေးပြီး ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ သို့သော် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မှာ ယခုလို အကြပ်အတည်းနှင့် တွေ့ကြုံနေတယ် ဆိုပြန်တော့ ကျွန်မ သိရှိသမျှ ပြောပါတော့မယ်တဲ့ ဆိုပြီး ဟိုနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောတာကိုးဗျာ။ သည်လိုတဲ့ ဗျာ ဟိုနေ့ညက သူနှင့် ဒေါ်မြနှစ်နှင့် အစည်းအဝေးက ပြန်လာကြတော့ လမ်းခရီး လူပြတ်တဲ့နေရာ မီးတိုင်တစ်ခုအောက်မှာ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် အထုပ်ကြီးကို ပိုးလာတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သတဲ့ ၊ ဒီလူက အစတော့ သူတို့ကို မမြင်ဘူးတဲ့ဗျာ။ မီးတိုင်အောက်ကျမှ ရုတ်တရက် သူတို့ကို မြင်လေတော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ ဟိုလူကြီးက အံ့အားသင့်ပြီး အထုပ်ကြီးများကို လွှတ်ချလို ‘အလို မမြနှစ်ပါတကား’ လို့ ပြောလိုက်သတဲ့ ဗျာ။ သည်တော့မှ ဒေါ်မြနှစ်က လှည့်ကြည့်ပြီး ဟိုလူကြီးကို မြင်မြင်ချင်း မျက်နှာများ ပျက်ပြီး ကြည့်ကလိ ကြောင်ကလောင် ဖြစ်နေတယ်တဲ့ ဗျာ။ သည်အခါမှာ မသန်းရင်က ပုလိပ်ခေါ်ရမလိုလို၊ ဘာလိုလို ဖြစ်နေတုန်း ဒေါ်မြနှစ်က အသံတုန်တုန်ရီရီနှင့် ‘ကိုချစ်မောင်ကို မမြင်တာ အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင် ကြာလို့ ကျွန်မမှာ သေရှာပြီလို့တောင် မှတ်မိပေတယ်’လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ။ သည်တော့ ဟိုလူကြီးက ‘သေတယ်လို့ မှတ်ချင်ရင်လဲ မှတ်ကြပေမယ်ပေါ့လေ’ လို့ ခပ်ထေ့ထေ့ ပြောလိုက်သတဲ့ဗျာ။ သည်တော့မှ ဒေါ်မြနှစ်က မသန်းရင်ကို ခဏကလေး ရှေ့နားသွားနှင့်ပြီး စောင့်နေပါလို့ ပြောလေတော့ မသန်းရင်က ခပ်လှမ်းလှမ်းက စောင့်ပြီးနေသတဲ့ ဗျာ။ သည်တော့ ဒေါ်မြနှစ်နှင့် ဟိုလူကြီးဟာ မီးတိုင်အောက်မှာ ငါးမိနစ်လောက်ကြာအောင် ရပ်ပြီး စကားပြော နေရစ်ကြတယ်တဲ့ ဗျာ။ စကားပြောပြီးလို့ ဒေါ်မြနှစ် ထွက်လာခဲ့တော့ ဟိုလူကြီးက လက်သီးလက်ရုံးများ တန်းပြီး နေရစ်သတဲ့ ဗျာ။ ဒေါ်မြနှစ်ကတော့ဖြင့် အင်မတန် တုန်လှုပ်လာတဲ့ လက္ခဏာနှင့် အသံများတောင် တုန်ပြီး နေရောတဲ့ဗျာ။ သည်တော့ မသန်းရင်က ဘယ်သူလဲလို့ မေးလိုက်တော့ ဒေါ်မြနှစ်က သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း တစ်ယောက်ပါ။ အခုတော့ ဆင်းရဲပြီး နေရှာတယ်လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ။ ပြောပြီးတဲ့ နောက် သည်အကြောင်းကို ဘယ်သူ့မှ မပြောပါနှင့်လို့ ဒေါ်မြနှစ်က မသန်းရင်ကို ကတိထားခိုင်း သတဲ့ဗျာ။ သည်တော့ မသန်းရင်က ကတိထားလိုက်ရ သတဲ့။ ဒါပါပဲတဲ့ ဗျာ။ သည်နောက်ကို သူတို့ နှစ်ယောက်လဲ ခွဲခဲ့ကြပါရောတဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နို့ ဦးချစ်မောင်ကောဗျာ’

ရှား။ ။ ‘နေဦး ဒီအမှုမှာ ဦးချစ်မောင်ဟာ အရေးကြီးကြောင်း ကျုပ် ရိပ်မိလေတော့ သူ့ကို တွေ့အောင် ကျုပ်လိုက်ပြီး ရှာရပြန်တာကိုးဗျာ။ မသန်းရင် ပြောတဲ့အတိုင်း ခါးကုန်းကုန်း ၊ ခေါင်းတုံးနှင့် ဆံပင်ဖြူဖြူ ဆိုတော့ သန်လျင်မြို့ကလေး အတွင်းမှာ ရှိရိုးမှန်လျှင် မခက်လှဘူးပေါ့ဗျာ။ မခက်တဲ့ အတိုင်း တွေ့လဲ တွေ့တာပဲဗျာ။ လက်စသပ်တော့ ဒီလူကြီးက မျက်လှည့်ဆရာကြီးကိုဗျာ။ မြွေအလိမ္မာယ်လဲ ဟုတ်တယ်။ သူ့မှာ မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင် ၊ ငန်းစောင်းကြီး တစ်ကောင်လဲ ပါတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားနှင့် သူနှင့် တွေ့ခဲ့ပြီလား’

ရှား။ ။ ‘စကားတော့ မပြောရသေးဘူး၊ မြင်တော့ မြင်ခဲ့ရပြီ၊ သူနေတဲ့ အိမ်ကိုလဲ သိခဲ့ရပြီ၊ သို့သော် သူနှင့် စကားပြောတဲ့အခါမှာ သက်သေတစ်ယောက် ရှိစေချင်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ် လာပြီးခေါ်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လိုက်တာပေါ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် မနက်ကျတော့ သွားရမယ်၊ ညဉ့်လဲ နက်လှပြီဗျာ၊ အိပ်ကြဦးစို့’

နောက်တစ်နေ့ ၁၁ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် သန်လျင်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေရာ မောင်စံရှားသည် မြို့၏ အစွန်အဖျား၌ ရှိ၍ အလွန်တရာ သေးငယ်နတ်စုတ်လှသော တဲကလေးတစ်ခုသို့ ကျွန်တော့်အားခေါ်၍ သွားလေ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် တဲတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့် ရှိ၍ ခါးအလွန်ကုန်းလှသော လူတစ်ယောက်သည် ခုတင်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဆံပင်တို့ကြောင့် ၎င်း၏မျက်နှာမှာ အိုသည်ထက် အိုမင်းဟန်ရှိသော်လည်း နှာတံ၏ ပေါ်လွင်ခြင်း၊ မျက်လုံး၏ မဲနက်ခြင်း၊ မျက်တောင်၏ ကော့စင်းခြင်း၊ နဖူး၏ ကျယ်ဝန်းခြင်း တည်းဟူသော အခြင်းအရာတို့ကို ထောက်ဆသည်ရှိသော် ထိုသူသည် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါကမူ လူချော လူလှ တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ချေမည် အကြောင်းကို သိရှိနိုင်ပေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် သင်္ကာမကင်း ရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေပြီးလျှင် ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ

ရှား။ ။ ‘ဦးချစ်မောင် ဆိုတာ မှတ်တယ်၊ လာခဲ့တဲ့ ကိစ္စကတော့ ဦးတင်ဖေ သေဆုံးတဲ့ ကိစ္စနှင့် လာခဲ့ရတာပါပဲဗျာ’

မောင်။ ။ ‘သူသေတာနှင့် ကျုပ်နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ’

ရှား။ ။ ‘ဆိုင်တယ် မဆိုင်ဘူးဆိုတာ အသေအချာ သိရအောင်လို့ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့ခြင်းပေါ့၊ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ရှင်းရင် ရှင်းမှ၊ နို့မို့ရင် ဒီက အမှုဟာ ဒေါ်မြနှစ် အပေါ်မှာ ပတ်နေလိမ့်မယ်’
မောင်။ ။ ‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သိသလဲ၊ ခင်ဗျား ခုပြောတာ အမှန်ပဲလား’

ရှား။ ။ ‘အမှန်ပါဗျာ၊ ဒေါ်မြနှစ်ကိုတော့ သတိရရလာခြင်း ပုလိပ်က ဖမ်းဖို့ ပြင်နေကြတာပေါ့’

မောင်။ ။ ‘ခင်ဗျားလဲ ပုလိပ် မဟုတ်လား’

ရှား။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ’

မောင်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ’

ရှား။ ။ ‘မတရားပြုကျင့်တဲ့ လူဟာ ထိုက်တန်တဲ့ အပြစ်ကို ရဖို့ဟာ လူတိုင်းရဲ့ တာဝန်ပေါ့ဗျာ’

မောင်။ ။ ‘မမြနှစ် မသတ်တာ အမှန်ပါဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သတ်တာပေါ့’

မောင်။ ။ ‘ကျုပ်လဲ သတ်တာ မဟုတ်ပါဗျာ’

ရှား။ ‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ သတ်သလဲဗျာ’

မောင်။ ‘သူ့ ဝတ္တရားနှင့် သူ သေရတာပါဗျာ။ သို့သော်လည်း အမှန်ကို ဖွင့်ပြောရမှာဖြင့် ကျွန်တော်က အကယ်၍ ကျွန်တော် ကြံရွယ်ရင်း အတိုင်း သည်လူကို သတ်ခဲ့စေကာမူ သတ်ထိုက်တဲ့ အကြောင်းလဲ ရှိတယ်ဗျာ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ပါဏာတိပါတကံ မမြောက်စေခြင်းငှာ သူ့ဘာသာသူ ကျွန်တော့်ကို မြင်တာနှင့် လန့်ပြီး သေပါတယ်ဗျာ။ လဲသွားတော့ကို အသက်ရှိတယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ မြင်မြင်ချင်း မျက်လုံးပြူးပြီး တစ်ခါတည်းသေတာနှင့် တူပါတယ်’

ရှား။ ‘ခင်ဗျားတို့ အတ္ထုပတ္တိကို ကြားပါရစေလားဗျာ’

မောင်။ ‘ကြားချင်ရင်လဲ ပြောပါ့မယ်ဗျာ။ ထိန်ဝှက်စရာလဲ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဒီလိုဗျာ။ သေသွားတဲ့ ကိုတင်ဖေရယ် ကျွန်တော်ရယ် ရာဇဝတ်ဘက်မှာ ပုလိပ်သားအဖြစ်က စပြီး အတူတူ အမှုထမ်းခဲ့ကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က မြစ်ကြီးနားနယ်စပ်မှာ တစ်ဂတ်တည်း အတူရှိစဉ်က သူက စာသင်ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ ပုလိပ်သားကလေးပဲ ရှိသေးတယ်။ သည်အခါမှာ စာသင်တစ်ယောက်ရဲ့ သမီး မြနှစ်ဆိုတာက အင်မတန်မှ ရုပ်ရည်ချောမောလေတော့ ရာဇဝတ်ဘက် သားတွေမျှ မက နယ်ဘက်က အရာရှိတွေပါ အကုန်ပိုင်းပြီး နောက်ပိုင်းနေကြတာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်လူပုံကို အခုမြင်ရတော့ ယုံကောင်းမှ ယုံမယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ တော်တော်ပဲ ချောတယ်လို့ လူတိုင်းက ချီးမွမ်းခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။ ရုပ်ရည်ချောတဲ့ အတိုင်းပဲ မမြနှစ်က သည်ပြင်က ရာဇဝတ်အုပ်၊ စာသင်၊ မြို့အုပ်များကို မစုံမက် ၊ ကျုပ်နှင့် ချစ်ခင်စုံမက် ကြတာကိုးဗျာ။ ဖခင်လုပ်တဲ့ သူကတော့ ကျုပ်ကို သဘောမတူဘူးပေါ့လေ။ နို့ပေမဲ့ မမြနှစ်ကတော့ ကျုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူးရယ်လို့ သစ္စာဆိုပြီး ဖြစ်လို့မို့ ကျုပ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပဲလေဗျာ။ ဒီအတောအတွင်း တစ်နေ့သ၌တော့ နယ်က လူဆိုးတွေ ထကြွပါရောဗျာ။ သည်အခါမှာ စစ်သားများ မရောက်သေးမီ ကျုပ်တို့ ဌာန အရာရှိရော ပုလိပ်သားရော ချက်ချင်းသွားပြီး နှိမ်နင်းဖို့ အရေးမှာ ကူညီရတာကိုးဗျာ။ ကျုပ်တို့ လူစုကိုတော့ ကိုတင်ဖေက ခေါင်းသူကြီး အဖြစ်နှင့် စီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုတယ်။ တစ်ညသ၌တော့ ကိုတင်ဖေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ချောစာပို့ရန် ကိစ္စတစ်ခု အရေးကြီးနေတယ်တဲ့။ တော်တော့ လူကိုလဲ သူ စိတ်မချနိုင်ဘူးတဲ့။ သည်တော့ ကျုပ်သွားပြီး ပို့မယ်ဆိုရင်ဖြင့် ရာထူးများလဲ တိုးတက်ဖို့ရှိပါတယ်တဲ့ ပြောသောအခါမှာ ကျွန်တော်က ရာထူးတိုးတာ မတိုးတာ အပထား၊ မြစ်ကြီးနားရောက်ရင် မမြနှစ်နှင့် တွေ့ရတော့မယ်ဆိုတာ မျှော်လင့်တာနှင့် သွားပါမယ်လို့ ဝန်ခံမိတာကိုဗျာ။ ဝန်ခံတဲ့အတိုင်း ည ၁၂ နာရီလောက်မှာ တစ်ယောက်ထဲ စစ်စခန်း က ထွက်လာခဲ့ပါရောဗျာ။’

‘ထွက်လာလို့ တစ်မိုင်လောက်မှ မရောက်သေးဘူး။ လူလေးယောက်က အဆင်သင့် စောင့်နေတာ နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့လို့မို့ လက်ပြန်ကြီးနှင့် ချည်ပြီး ဖမ်းသွားပါရောဗျာ။ ယခုလို လမ်းက စောင့်နေခြင်း ဟာလဲ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကိုတင်ဖေက တိတ်တဆိတ် လူဆိုးများဆီကို စာရေးပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဖို့ အတွက် စီမံပြီးဖြစ်တယ်လို့ နောင်တော့မှ လူဆိုးများပြောလို့ သိရတာကိုးဗျာ။ ဒါနှင့် လူဆိုးများ လက် ရောက်ပြီးတဲ့နောက် တစ်တောင်ကျော် တစ်တောင်ဆင်း အင်မတန်ဝေးတဲ့ အရပ်ကို ကျွန်တော့် ပို့ထားပြီး ကျွန်အဖြစ်နှင့် အသုံးပြုနေကြတာကို ခင်ဗျာ။ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်လိုက်တာ ခင်ဗျား ဘာပြောစရာရှိမလဲ။ သေရတာက မြတ်သေးရဲ့လို့တောင် အောက်မေ့မိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ မမြနှစ်ကို လွမ်းတာက တစ်မျိုး၊ အထူးအရိုက် အကန်အကြောက် ခံရတာက တစ်မျိုး၊ ကိုယ့်နယ်ကိုယ် ပြန်ရောက်ချင်တဲ့ စိတ်က တစ်မျိုး၊ စိတ်ချုံးပြီး လူလဲပဲ ကျန်းမာတယ်လို့ မရှိဘူး ခင်ဗျာ။ ထွက်ပြေးဖို့လဲ ၃-၄-၅ ခါ ကြံစည်ပါရဲ့။ ကြံစည်သော်လဲ အထမမြောက်ခဲ့ဘူး ခင်ဗျာ။ အရေးပြီးလို့ အစိုးရမှာသာ ကိစ္စပြီးတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက် ပျောက်သွားတဲ့ အကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ သတိရကြဟန် မရှိဘူး ခင်ဗျာ။ တကယ်လို့ သတိရစေကာမူ ကိုတင်ဖေက သေပါပြီဆိုတာ ယုံကြည်လောက်အောင် ပြောမှာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒီလိုပဲ ပြောတယ်လို့လဲ လွတ်လာတဲ့ အခါကျတော့ သတင်းကြားမိပါရဲ့။ ဒါနှင့် လူဆိုးများ

လက်ထဲမှ ကျွန်အဖြစ်နှင့် ၁၅ နှစ်လောက် နေရပြီး တစ်နေ့တော့ ကံကောင်းထောက်မလို၊ လွတ်ပြေးလာတဲ့ အခါမှာ မြစ်ကြီးနား ပြန်ရောက်တော့ ပုလိပ်လဲ ထပ်ပြီး မလုပ်ချင်၊ သည်ပြင်လဲ ပညာက မတတ်လေတော့ မျက်လှည့်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ထံ တပည့်ခံပြီး လိုက်နေခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်ကလဲ နယ်မှာတုန်းက မြွေအလိမ္မာယ်အတတ် နည်းနည်းပါးပါး တတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါနှင့် မျက်လှည့် ကိရိယာလေးများ ရှာ၊ မြွေဟောက်နှစ်ကောင်လောက် ဖမ်းပြီး အမြို့မြို့ အရွာရွာ လှည့်ခဲ့တာကိုး ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဝမ်းစာအတွက် ဒီလောက် အရေးကြီးလို့ မဟုတ်ဘူး၊ မမြနှစ်တို့ လင်မယား ဘယ်မှာ နေကြသလဲလို့ သိချင်တာနှင့် လိုက်ပြီး ရှာတာပဲ ခင်ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဦးတင်ဖေနှင့် ဒေါ်မြနှစ် အကြောင်းပါကြောင်း ခင်ဗျား ကြားရသပေါ့’

မောင်။ ။ ‘နယ်မှာတုန်းကတော့ မကြားရဘူး၊ မြစ်ကြီးနား ရောက်မှပဲ ကြားရတယ် ၊ ဒါနှင့် အမြို့မြို့ အရွာရွာ လှည့်ပြီး ရှာလိုက်တာ ရန်ကုန် ရောက်တော့မှပဲ သန်လျင်ဘက်မှာ ရှိကြကြောင်း သတင်းရတာကိုး ခင်ဗျ၊ သတင်းရလို့ မျက်လှည့်ဆရာ အဖြစ်နှင့် ဝမ်းစာရှာရင်း ဒီမှာ ကုတ်နေတော့ တစ်နေ့ညက’

ရှား။ ။ ‘ဒေါ်မြနှစ်နှင့် ခင်ဗျား တွေ့ရော၊ တွေ့တော့ အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းလင်းပြီး ပြောကြရော ၊ ပြောတဲ့အခါမှာ ဒေါ်မြနှစ်က ဦးတင်ဖေ၏ ယုတ်မာသော သဘောကို သိတဲ့အတွက် အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အခါမှာ အဖြစ်အပျက်တွေ ဇာတ်လှန်ကြရော၊ ဒီအတောအတွင်း ခင်ဗျားက လမ်းပေါ်က ရပ်ကြည့်နေလို့ မြင်လေတော့ အိမ်ထဲဝင်လာရော ဒီလို မဟုတ်လားဗျ’

မောင်။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ကျုပ်က ပြတင်းပေါက် ကျော်ဝင်ပြီး သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ တစ်ခါတည်း ကြောင်တောင်ကြီး ငေးပြီး မျက်လုံးပြူးပြူး မျက်ဆံပြူးပြူးနှင့် အော်တော့မလို ဟစ်တော့မလို၊ အော်လဲ မအော်နိုင်ဘဲ မတ်တတ်ကလဲပြီး သွားတာကိုးဗျ၊ သူလဲလဲရော မမြနှစ်ကလဲ ခုံရှည်ပေါ် လဲပြန်ပါရောဗျာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က အစေခံတွေကို ခေါ်မယ်လို့ တံခါးသော့ကို ဖွင့်မယ်လုပ်တုန်း၊ တကယ်လို့ ကိုတင်ဖေကို ငါ သတ်တယ်လို့များ စွပ်စွဲရင် ခက်ချေရဲ့ လို့ အောက်မေ့ပြီး သော့ကို လက်က မချခဲ့မိဘဲ၊ ပုကွကို ခေါ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့တာကိုး ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ပုကွ ဆိုတာက ဘာလဲဗျာ’

မောင်။ ။ ‘ပုကွ ဆိုတာ နယ်က ဖမ်းလာခဲ့တဲ့ မြွေပါကလေး ပါဗျာ၊ သူနှင့်ပဲ ကျုပ်မှာ ထမင်းစား နေရပါတယ်၊ သည်ပြင်ကောဗျာ ဘာများ သိချင်သေးသလဲ’

ရှား။ ။ ‘ခုဖြင့် သိချင်တာ မရှိသေးဘူးဗျာ။ သို့သော် ပုလိပ်က ဒေါ်မြနှစ်ကို ဖမ်းဆီးမယ်လို့ဆိုရင် ဒေါ်မြနှစ် အပြစ်မရှိကြောင်း ခင်ဗျားကို သက်သေ ပြရလိမ့်မယ်’

မောင်။ ။ ‘စိတ်ချပါဗျာ။ ကျွန်တော် သက်သေလိုက်ဖို့ ဘယ်အခါမဆို အဆင်သင့် ရှိပါတယ်’

သို့ရာတွင် အမှု၌ သက်သေ တင်သွင်းရန် မလိုတော့ချေ။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ဦးတင်ဖေ၏ အလောင်းကို ဆရာဝန်က ရင်ကို ခွဲ၍ ကြည့်သည်အခါ ၎င်းသည် ဦးခေါင်းမှ ရရှိသည်၊ ဒဏ်ရာကြောင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၊ နှလုံးသည် အပြင်းအထန် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် မလှုပ်ရှားဘဲ တစ်ခါတည်း ရပ်သွားသည်၊ အတွက် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် သက်သေထွက်ဆိုသည် ဖြစ်သော ကြောင့် ဒေါ်မြနှစ်အားလဲ ဖမ်းဆီးခြင်း မပြုဘဲ ဘာသာအလျောက် သေသောအမှု ဟူ၍ တရားရုံးကြီးက စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် စိတ်မကျေနပ်သော အချက်တစ်ခု ရှိသဖြင့် မောင်စံရှားအား မေးမြန်းရာ

ကျွန်တော်။ ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ ဒေါ်မြနှစ်က အော်တော့ ကိုဘိုင်စပ်လို့ အော်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ ကိုဘိုင်စပ် ကယ်လို့လဲ မရှိ၊ ဦးတင်ဖေနှင့် ဦးချစ်မောင် နှစ်ယောက်ထဲသာ ရှိပါကောဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုဘိုင်စပ်ဆိုတာ မြန်မာမင်း လက်ထက်က အင်မတန် ဆိုးသွမ်းရန်ကြမ်းတယ်လို့ ရာဇဝင်တင်လောက်အောင် ရှိတဲ့အတွက် သူ့လင်ကိုလဲ ထိုသူနှင့် နှိုင်းစာပြီး နာကြည်းလောက်အောင် ခေါ်လိုက်တဲ့ အလုံးပေါ့ဗျာ၊ သည်ပြင်ကော’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သည်ပြင်ကတော့ ရှင်းပါပြီဗျာ’

ပြီးပါပြီ။

၆ ။ ။ သူဌေးကတော်တစ်ဦးအမှု

အခါတစ်ပါး၌ ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေ စုံထောက်ဦးစံရှားသည် ၎င်း၏ ဝါသနာအတိုင်း အမှုအခင်း နည်းပါးသဖြင့် ပျင်းရိထိုင်းမှိုင်းသော အမှုအရာ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့သ၌ မူကား ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထလာ၍ အိမ်ရှေ့ခန်း၌ ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားနှင့် ထိုင်နေသော ဦးစံရှားကို တွေ့မြင်လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ ဆရာကြီး၊ အမှုတစ်ခုလက်ခံထားပြီ မှတ်တယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင်လဲ ကျုပ်နှင့် ပေါင်းလို့ အပုံကြီး တိုးနေပြီ၊ မှန်တယ်၊ အမှုတစ်ခု လက်ခံထားတယ်၊ အမှုမရှိလို့ တစ်လနီးပါး ပျင်းနေခဲ့တာ တစ်ခါဖြင့် အမှု ရပြန်ပြီဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆိုစမ်းပါအုံးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒီလိုဗျ၊ ပဲခူးဘူတာက လမ်းခွဲသွားတဲ့ မီးရထားလမ်းမှာ ရစ်ကန်ဆိုတဲ့ ဘူတာရှိတယ်၊ အဲဒီ ရစ်ကန်မှာနေတဲ့ မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ဦးမင်းကျော် ဆိုတာ ရှိတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ ကြားဖူးတယ်ဗျို့ ၊ ဟိုနယ်မှာ လယ်မြေ အပေါဆုံး ဆိုပါလား’

ရှား။ ။ ‘ပေါဆို ဘာပြောစရာရှိသလဲ၊ လယ်မြေဧကပေါင်း သုံးသောင်းကျော် ရှိလေတော့ ဟိုနယ်တွင်မက မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံးမှာ သူ့လောက် လယ်မြေပေါတဲ့လူ ရှိတယ် မထင်ပေါင်ဗျာ၊ သူ့မိန်းမ မြေပိုင်သူဌေးကတော် ဒေါ်နှင်းမြအကြောင်းကို ခင်ဗျား ကြားပြီးပလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် သေရှာတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း သတင်းစာမှာတော့ ဖတ်မိပါရဲ့၊ သို့သော် အမှုအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိပါဘူး ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်လဲပဲ ဒီအမှုဟာ ကျုပ်ဆီ ရောက်လိမ့်မယ် မထင်တာနှင့် ကောင်းကောင်းကြီး ဂရုမစိုက်မိဘူး၊ မထင်ဆို ဒီလိုဗျ၊ သေသောမိန်းမသည် သူဌေးကတော် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်၊ အတွက် ထိုအမှု အကြောင်းကို လူပြောများသော်လည်း အမှု အသွားအလာက ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မရှိ ၊ အင်မတန် ရှင်းလင်းဟန်ရှိလေတော့ ကျုပ်တို့လို လူမျိုး စုံထောက်ဖို့ မလိုပေဘူးလို့ ထင်မိပေတယ်၊ အမှုက သည်လောက် ထင်ရှားလေတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား နောက်ထပ်ပြီး မပေါ်ပေါက်ခဲ့လို့ ရှိလျှင် ကျုပ် အမှုသည် အတွက် ကျုပ် ဘာမှ တတ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ငှားလို့လဲ ’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဟုတ်ပေသား၊ ခင်ဗျားကို မပြောရသေးပါကလား၊ ရော့ ဟောသည်စာ ဖတ်ကြည့်ဦး’ ဟု ပြော၍ ဦးစံရှားသည် ကျွန်တော်အား စာတစ်စောင်ကို လှမ်းပေးလေရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှု ရလေ၏။

ရစ်ကန်
တော်သလင်းလဆန်း ၁၃ ရက်။

စာရေး အစီရင်ခံပါသည် ဦးစံရှား ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှသော မိန်းမအပေါင်းတို့တွင် ဖြူစင်ဆုံးသော စိတ်နှလုံးရှိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်သည် မဟုတ်မမှန်ဘဲနှင့် ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ် ခံရမည်ကို ကြည့်၍ မနေနိုင်သဖြင့် ဆွေမျိုးမဟုတ်သော်လည်း ဝင်ရောက်ကယ်ဆယ်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မိန်းမကို သတ်မှုနှင့်ဖမ်းထား သော ဆရာမ မကြီးရွှေသည် မည်သည်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်တော်၏ မိန်းမ မနှင်းမြကို သတ်ဖြတ်သည် မဟုတ်နိုင်ပါ။ ဆရာမ မကြီးရွှေသည် လူ၏ အသက်ကို မဆိုထားဘိ၊ သန်းကြမ်းပိုးများကိုပင် မသတ်ရက်လောက်အောင်သိမ်မွေ့သော စိတ်နှလုံးရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားထံလာ၍ အဖြစ်အပျက်ကို စုံလင်စွာ ပြောပြပါမည်။ ဦးစံရှားသည် ရှုပ်ထွေးသော အမှုများ၌ ရှင်းလင်းနိုင်သော အစွမ်းရှိသည်ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။ အတိုင်းမှန်ပါလျှင် ထိုအစွမ်းကို ဒီအမှု၌ အသုံးပြုစေလိုပါသည်။ ကြေးငွေ မည်မျှပင် ကုန်ကြရန် ရှိသည်ဖြစ်စေ အရေးမကြီး ပါ။ ကျွန်တော်၏ တာဝန် ရှိပါစေ။

ထိုစာကို ဖတ်ရပြီးနောက် ဦးစံရှားက

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဦးမင်းကျော် မလာခင် ဒီအမှု အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်ကလေး ကျုပ်ပြောပြမယ် နားထောင်၊ ဦးမင်းကျော်ဟာ ကျုပ် ခုတင်က ပြောတဲ့အတိုင်း အလွန်တရာ လယ်ပေါများတဲ့ သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူ့မိန်းမ ဒေါ်နှင်းမြဆိုတာက ငယ်ရွယ်စဉ်က ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း ဦးမင်းကျော်ထက် လေးငါးရှစ်နှစ်လောက် ကြီးသတဲ့ဗျ။ ဦးမင်းကျော်မှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သည်ကလေးများကို ကျောင်းသို့ မပို့ဘဲ မကြီးရွှေ ဆိုတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကိုငှား၍ အိမ်မှာ ပညာသင်ပေးစေသတဲ့။ မကြီးရွှေဆိုတဲ့ ဆရာမက အင်မတန်လဲ လှသတဲ့။ သူတို့ အိမ်မှာ အတူနေလဲ ဖြစ်သတဲ့။ တစ်ညသိပ်တော့ ၉ နာရီ အချိန်လောက်မှာ သူတို့အိမ်နှင့် တစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ တံတားတစ်ခုမှာ သူဌေးကတော် ဒေါ်နှင်းမြရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ရသတဲ့။ နဖူးမှာလဲ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်က ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရသတဲ့။ အလောင်းအနီးအပါးမှာလဲ သေနတ်မတွေ့ရ ဘူးတဲ့ အလောင်းကို လယ်သမား တစ်ယောက်တွေ့လေတော့ ဦးမင်းကျော်ထံ ပြေးပြီး အကြောင်း ကြားသတဲ့ ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ရှင်းရဲ့လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ရှင်းပါရဲ့ဗျာ၊ သို့သော် ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ဆရာမကို ဖမ်းသတဲ့လဲ’

ရှား။ ။ ‘ဖမ်းဆို ဒီလိုဗျ။ ဆရာမ၏ ဗီရိယံမှာ ကျည်ဆံတစ်ချက် ပစ်ပြီးသား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက် တွေ့သတဲ့။ ထိုခြောက်လုံးပြူးမှ ကျည်ဆံဟာလဲ အလောင်း၏ နဖူးမှာရှိသော ဒဏ်ရာနှင့် ကိုက်နေသတဲ့။ ဘယ့်နှယ်လဲ ထင်ရှားတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ထို့ပြင် တစ်ချက်ကလဲ သေလွန်သူ ဒေါ်နှင်းမြ၏ လက်ထဲမှာ ဆရာမ မကြီးရွှေက ထိုအချိန်မှာ ထိုနေရာ၌ တွေ့ဖို့ ချိန်းလိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကို တွေ့သတဲ့။ ဒီဟာကော ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် ထင်သလဲ၊ နောက်ဆုံးအချက်ကြီး တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဦးမင်းကျော်ဆိုသူဟာ ပိုက်ဆံလဲပေါ့ လူကလဲ တော်တော် ချောသတဲ့ဗျ။ ဒီတော့ကာ ဆရာမချောချောနှင့် မယားအိုအို ရှိတဲ့ သူဌေးချောတို့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ထိုဆရာမချောချောသည် သူဌေးကတော် ဖြစ်လိုသောစိတ် မဖြစ်တတ်ပေဘူးလားဗျာ၊ ဒီတော့ကာ ဘိုဆန်ဆန် ဆရာမဆိုလျှင် ဦးမင်းကျော် သေနတ်ကို တိတ်တိတ်ယူပြီး သူဌေးကတော်ဟောင်းကို ဖြုတ်ဖို့ မကြံစည်တတ်လေဘူးလား ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မှန်တယ်၊ ကြံမယ်ဆို ကြံလောက်ပါပေတယ်’

ရှား။ ။ ‘ထို့ပြင်လဲ မကြီးရွှေသည် ထိုည ထိုအချိန်လောက်က ထိုတံတားသို့ ရောက်ကြောင်း သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကိစ္စတုံးနေတာပေါ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ တုံးသလောက် ပါပေပဲ၊ သို့သော် လှေကားက တက်လာတာ ဦးမင်းကျော် ခြေသံနှင့် တူရဲ့၊ ခပ်စောစော ကြိုတင်ပြီး လာဟန်တူတယ်’

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးကိုဖွင့်ပေးသော အခါ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ကပျာကသီ အမူအရာရှိသော လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ထိုသူသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ပြီးသည်နောက်၌ပင် လူမိသောကျီးကဲ့သို့ ကျိုကလိ ကျောင်ကလောင် ရှိနေလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ထိုင်ပါဗျာ၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ပျာယိပျာယာ ရှိလှချေကလား’

ထိုလူ။ ။ ‘ကျွန်တော်က မြေပိုင်သူဌေး ဦးမင်းကျော် ကိုယ်စားလှယ် မောင်ညွန့်လူပါတဲ့ ခင်ဗျား၊ ဦးမင်းကျော်လဲ အခုရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြောချင်တာလေးရှိလို့ သူမရောက်ခင် ဦးအောင်ပြေးလာခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျား’

ရှား။ ။ ‘ဘာများ ပြောချင်လို့လဲ’

လူ။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့ ဆရာ မြေပိုင်သူဌေး ဦးမင်းကျော်ဟာ အင်မတန် ဆိုးသွမ်းယုတ်မာတဲ့ သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား’

ရှား။ ။ ‘ပြင်းထန်လှချေလား ဆရာရယ်’

လူ။ ။ ‘ကြာရှည် ပြောဖို့ အချိန်မရှိလေတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပဲ ပြောရပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဦးစံရှားထံ သူလာမယ့် အကြောင်း သိလေတော့ သူ့အရင် ဦးအောင် ကျွန်တော်က ပြေးလာပြီး သူ့အကြောင်းကို ပြောနှင့်ရပါတယ် ခင်ဗျား’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားက ဦးမင်းကျော် ကိုယ်စားလှယ် ဆို’

လူ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် သို့သော် ထွက်စာတင်ပြီးပါပြီ၊ နောက် ၁၅ ရက်ဆိုလျှင် ကျွန်တွင်းက လွတ်ရပါတော့မယ်၊ အင်မတန် ခက်ထန်မောက်မာတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒီလိုလူလဲ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ကြားလဲ မကြားဖူးဘူး၊ နောင်ကိုလဲ မတွေ့ချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လှူတဲ့တန်းတဲ့ နေရာမှာတော့ ရက်ရောပါလေရဲ့၊ သူတည်တဲ့ ဘုရားပေါင်း၊ သူဆောက်တဲ့ ကျောင်းပေါင်း၊ သူပြုတဲ့ ရှင်ပေါင်း၊ သူခံတဲ့ ရဟန်းပေါင်း၊ မရေမတွက်နိုင်အောင်ဘဲ များပါပေရဲ့၊ နို့ပေမယ့် သူနှင့် ဆက်ဆံတဲ့ လူများအပေါ်မှာတော့ အလွန်တရာ မညာမတာ ကရုဏာနည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ သူ့ဒဏ်ကို အများဆုံး ခံရသူကတော့ သူ့မယားဒေါ်နှင်းမြပေပဲ၊ ဒေါ်နှင်းမြဟာ ဘယ်သူ့လက်ချက်နှင့် သေရရှာတယ်တော့ ကျွန်တော် အမှန်မပြောတတ်ပေဘူး၊ မသေမီ အတွင်းမှာ ဦးမင်းကျော်က ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းအောင် နှိပ်စက်ခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ခင်ဗျာ၊ လူရှေ့ မရှောင်၊ သူရှေ့မရှောင်၊ မာန်လား မဲလား၊ ငေါက်လား ငန်းလား၊ ကြိမ်းလား မောင်းလား လုပ်လေ့ရှိတာ ကျွန်တော်တို့တတွေကတောင် ဒီလို သူဌေးကတော် ဖြစ်ရလို့ဖြင့် ဘာအရေးလဲလို့ အချင်းချင်း ပြောမိကြပါသေးတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆိုပါဦးဗျာ’

လူ။ ။ 'ဒီတော့ကာ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အစေခံများအားလုံးက ဒေါ်နှင်းမြကို သနားပြီး သူ့အပေါ်မှာ ကရုဏာဖြစ်လေလေ ဦးမင်းကျော်ကို မုန်းလေလေ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာ ဦးမင်းကျော်ဟာ မောက်မာခက်ထန်သည်။ အပြင် လူပိုးလူနပ်တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ သူပြောတိုင်း မယုံဘဲ ချင့်ချိန်ပြီးမှ ယုံဖို့အကြောင်း ကျွန်တော်သတိပေးချင်လို့ လာခဲ့ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကိုင်း ပြန်ပါဦးတော့မယ် ခင်ဗျာ။ မတော်လို့များ မိနေရင် ဒုက္ခပဲ' ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုသူသည် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းပြေးလေ၏။

ဦးစံရှားသည် အတန်ငယ် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးနောက်

ရှား။ ။ 'ဦးမင်းကျော် အိမ်သားတစ်စုကဖြင့် ဦးမင်းကျော် အပေါ်မှာ တယ်ပြီးကျေနပ်ကြဟန် မရှိဘူး။ ယခုလို ကြိုတင်ပြီး သတိပေးနှင့်တာလဲ ကောင်းပါရဲ့။ သို့သော် သူရောက်လာတော့မှ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် အကဲခပ်ရဦးမှာပဲ'

ဆယ်တစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တပြိုင်နက် မြေပိုင်ရှင်သူဌေး ဦးမင်းကျော်သည် တိုက်ပေါ် တက်လာလေရာ ကျွန်တော်မှာ ထိုသူ၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် ပြောသွားသည်အတိုင်း လူအများတို့ ရွံ့ကြောက်ကြရသည်။ အကြောင်းကို ရိပ်မိလေ၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ တစ်ကြိမ်မြင်ခါမျှနှင့်ပင် မောက်မာခက်ထန်ခြင်း၊ အလိုရမ္မက်ကြီးခြင်း၊ မိမိလိုအပ်သော အရာကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် မမေ့မလျော့ ကြံစည်တတ်ခြင်း၊ နက်နဲသော ဉာဏ်အမြော်အမြင်ရှိခြင်း စသော အခြင်းအရာတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်၍ မည်သည်နေရာမျိုး၌ လုပ်ကိုင်သည်ဖြစ်စေ အကြီးအကဲအဖြစ်သို့ မတိုင်ရောက်ရဘဲ ရပ်နားခြင်းရှိမည်။ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေ၏။ ဦးမင်းကျော်သည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာပြီးနောက် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိသောအမှုအရာဖြင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆွဲယူကာ ဦးစံရှားနှင့် တော့ဆိုင်ကာထိုင်ပြီးလျှင်

ကျော်။ ။ 'တစ်ခုပြောထားပါရစေ ဦးစံရှား၊ ဒီအမှုမှာ ငွေကုန်လို့ အရေးမကြီး၊ ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ၊ မှန်တဲ့အတိုင်း ပေါ်ပေါက်အောင် စုံထောက်နိုင်လျှင် ပြီးပါရော ၊ ဆရာမ မကြီးရွှေ လွတ်မြောက်အောင် စုံထောက်ပေးလို့ ရှိရင် ခင်ဗျား တောင်းသလောက် ကျွန်တော်ပေးပါ့မယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ဆိုပါ'

ရှား။ ။ 'ကျွန်တော်က မရှိနှုမ်းပါးသော လူများ၏ အမှုကို အခမဲ့ ဆောင်ရွက်၍ တတ်နိုင်သူများ၏ အမှု၌ အနည်းအများ မရှိ၊ တသမတ်တည်း ကျွန်တော် ယူပါသည်'

ကျော်။ ။ 'ဪ ခင်ဗျားက ငွေ အရေးမကြီးတဲ့လူကို၊ ငွေကို ဂရုမစိုက်လျှင် နာမည်ကြီးဖို့တော့ ဂရုစိုက်ဖို့ ရှိပါတယ်။ ဒီအမှုမှာ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်လို့ အောင်မြင်ခဲ့လို့ ရှိရင် မြန်မာပြည် တစ်ပြည်လုံး ခင်ဗျားနာမည် ထွက်သွားပါလိမ့်မည်'

ရှား။ ။ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးမင်းကျော်၊ သို့သော် ကျွန်တော်က ကျော်စောခြင်းကို ဂရုစိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော့် သဘောမှာတော့ လူမသိ သူမသိ၊ တိတ်တဆိတ် အလုပ်လုပ်ရခြင်းကို နှစ်သက်တဲ့ လူဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် အပိုတွေရှောက်ပြောနေတာနှင့် အချိန်မကုန်စေဘဲ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုသာ ပြောပြပါတော့ ခင်ဗျား'

ကျော်။ ။ 'အဖြစ်အပျက်ကတော့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မရှင်းသေးတာ ရှိလျှင်သာ မေးပါတော့'

ရှား။ ။ 'ကျွန်တော် သိချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ်'

ကျော်။ ။ ‘မေးပါတော့’

ရှား။ ။ ‘ဦးမင်းကျော်နှင့် ဆရာမ မကြီးရွှေနှင့်ဟာ ဘယ်ကဲ့သို့ အခြေအနေမှာ ရှိတယ်လို့ ဆိုတာ ကျွန်တော်သိလိုတယ်’

ဦးမင်းကျော်သည် စိတ်ဆိုးသော အမူအရာနှင့် ကုလားထိုင်မှ ရုတ်တရက် ထပြီးမှ အမျက်ကို ချုပ်တည်း၍

ကျော်။ ။ ‘ဒီမေးခွန်းကို ခင်ဗျားက မေးခွင့်ရှိလို့ မေးတာနှင့် တူရဲ့’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ သဘောရပါတယ်’

ကျော်။ ။ ‘ကျွန်တော်နှင့် ဆရာမ မကြီးရွှေနှင့်ဟာ မောင်ရင်း နှစ်မရင်းကဲ့သို့ သဘောထားရုံမက ကျွန်တော့်သားသမီးများ မျက်မှောက်မှ တစ်ပါး ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘယ်အခါမှ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၍ စကားမပြောဘူးပါ’

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍

ရှား။ ။ ‘သည်းခံပါ ဦးမင်းကျော်၊ ကျွန်တော်က အလုပ်များသည် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတွက် အလဟဿ စကားတွေ ရှောက်ပြောဖို့ အချိန်မရှိပါ’

ထိုအခါ ဦးမင်းကျော်သည်လည်း အမျက်ထွက်သော မျက်နှာထားနှင့် ဦးစံရှားအား ကြည့်ကာ ထိုင်ရာမှ တဖန်ထလျက်

ကျော်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ ဦးစံရှား၊ ကျုပ်အမှုကို လက်မခံဘူး ဆိုလိုသလား’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားကို လက်မခံချင်ဘူး ဆိုလိုတယ်’

ကျော်။ ။ ‘ဘာကြောင့်လဲ ဘယ်လို အကြံအစည် ရှိလို့လဲ၊ ငွေပိုပြီး လိုချင်လို့လား၊ သို့မဟုတ် ကြောက်လို့လား၊ ဘာကြောင့်တုန်း ကျုပ်သိချင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘သိချင်လဲ ပြောရတာပေါ့၊ ဒီအမှုဟာ နဂိုအားဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေရတဲ့ အထဲမှာ ပြောတဲ့လူက ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ မပြောခဲ့လို့ ရှိရင် ဘယ်တော့ ရှင်းလင်းနိုင်မှာလဲဗျာ’

ကျော်။ ။ ‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မုသားဆိုတယ်လို့ စွပ်စွဲလိုတယ်ပေါ့’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော်က ယဉ်ကျေးတဲ့ စကားနှင့် ပြောရာမှာ ခင်ဗျားက တိုက်ရိုက်ပြောစေလိုလျှင် ဒီအဓိပ္ပာယ် ကျတာပေါ့’

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက် ဦးမင်းကျော်သည် အံကြိတ်ပြီးလျှင် လက်သီးကို ဆုပ်လျက် လက်ကို မြှောက်လိုက်ရာ ဦးစံရှားကမူ ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် ပြုံးရယ်ခါဖြင့် မိမိ၏ ဆေးတံကို လှမ်းယူလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဒီဟာမျိုးတွေ မလုပ်စမ်းပါနှင့် ဦးမင်းကျော် ဗျာ၊ ထမင်းစားပြီးလို့ ဝမ်းတောင့်နေတဲ့အခါမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်စမ်းပါရစေနှင့်’

ထိုအခါ ဦးမင်းကျော်သည် သတိရသည်။အနေဖြင့် အမျက်ကို ရုတ်တရက် ချုပ်တည်း၍

ကျော်။ ။‘ဒါတော့ ခင်ဗျား သဘောပေါ့၊ ခင်ဗျား သဘောမကျလျှင်လဲ ကျုပ်အမှု လက်မခံရုံ ရှိတာပေါ့၊ ကျုပ်ကို ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုခြင်းဟာ ခင်ဗျား လွဲပြီ၊ ခင်ဗျားလောက် မကတဲ့ လူတွေ ကျုပ်နှိမ်ခဲ့တာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပြီလဲ၊ ကျုပ်နှင့် ဆိုင်ပြိုင်ပြီး ကျုပ်ဒဏ်ကို ခံနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မတွေ့သေးဘူး၊ ခင်ဗျား သတိထားလိုက်ပါ’

ရှား။ ။‘ဒီလို ပြောသွားတဲ့ လူတွေ အပုံပေါ့၊ အင်းဗျာ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာတော့ ဒီလို ဒီလိုပါ၊ ကိုင်း သွားပေးဦးတော့ ဦးမင်းကျော် ၊ လောကကြီးမှာ ခင်ဗျား မသိ နားမလည်သေးတဲ့ အရာတွေ အပုံကြီးပါဗျာ၊ သွားဦးတော့၊ သွားဦးတော့’

ဦးမင်းကျော်မှာ ဒေါသမာန်ပွားလျက် ဆူဆူညံညံနှင့် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေရာ ဦးစံရှားမှာမူ အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော အမူအရာနှင့် ဆေးတံကို သောက်ရှူလျက် ရှိလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်များ ပေးစရာရှိသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်ကတော့ သူ့ရုပ်လက္ခဏာကို ထောက်ခြင်းဖြင့် သည်လိုလူဟာ သူလိုချင်တဲ့ အရာရှိပြီ ဆိုမှဖြင့် မယားအသက်သော ဘာသော’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ ကျုပ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆရာမ မကြီးရွှေနှင့် သူ့အဖြစ်ကို ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်သိသလဲ’

ရှား။ ။ ‘ဒါကတော့ ဖြန်းလုံး ကိုသိန်းမောင်၊ သက်သက် ဖြန်းလုံးပါ၊ သူ စာရေးပုံ၊ ဒီအမှုမှာ သူ ဂရုစိုက်ပုံတို့ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဦးမင်းကျော်ဟာ မယားဒေါ်နှင့်မြ သေဆုံးခြင်းထက် ဆရာမ မကြီးရွှေ အဖမ်းခံရခြင်း အတွက်ကို သာ၍ ပူပန်ကြောင်းကို သိရတယ်၊ ယခုလို ပူပန်ခြင်းသည် ထိုသူနှစ်ဦးတို့ ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိတဲ့ အတွက် ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ်ကတွေးပြီး တပ်အပ်သေချာ သိတဲ့အနေနှင့် ဖြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သူ ပြန်လာကောင်းပါသေးဗျာ နော်’

ရှား။ ။ ‘ဧကန်မုချ ပြန်လာရမယ်၊ ဒီအမှုကို ယခုလို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ သူ ပစ်ထားနိုင်ဘူး၊ မုချ ပြန်လာရမယ်၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင် လှေကားက တက်လာတာ သူ့ ခြေသံမှတ်တယ်’

ဦးမင်းကျော်သည် အခန်းတွင်းသို့ တဖန်ပြန်၍ ဝင်လာရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားမှာ ထွက်သွားစဉ်အခါကကဲ့သို့ ရှူးရှူးရှားရှား မရှိတော့ဘဲ အမျက်ကို မြိုသိပ်၍ ထားဟန်ရှိ၏။

ကျော်။ ။ ‘ဦးစံရှား ပြောစကားကို တစ်ဖန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်တော်က လမ်းမှားဟန် တူပါတယ်၊ သို့သော်လဲ မကြီးရွှေနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အဖြစ်အပျက်ဟာ ဒီအမှုနှင့် ဘာမှ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆိုင် မဆိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့ဟာ ကျွန်တော့် အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်’

ကျော်။ ။ ‘ရှိပါစေတော့ဗျာ၊ မေးလို့ ရှိမှ ပြောရတာပေါ့၊ ကိုင်း ခင်ဗျား သိချင်တာ မေးပါတော့’

ရှား။ ။ ‘မှန်တဲ့အတိုင်း အလုံးစုံ ကျွန်တော် သိလိုတယ်’

ထိုအခါ ဦးမင်းကျော်သည် ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြင်၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

ကျော်။ ။ ‘မလွဲသာလို့သာ ပြောရ၊ တယ်ပြီး ပြောဖို့ ခက်တာမျိုးကလားဗျာ၊ တိုတိုရုံးပြီး ပြောရမှာဖြင့် ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော်နှင့် မနှင်းမြဲနှင့် အကြောင်းပါကြတော့ ကျွန်တော်က အသက် ၂၅ နှစ်၊ သူက အပျိုကြီး အသက် ၃၅ နှစ်ရှိပြီ၊ ချောတာလှတာ မတော့ ပြောစရာ မရှိပါပေဘူး၊ ကျွန်တော့် မိန်းမလိုဟာ ရှားပါတယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ သူနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အသက်ဆယ်နှစ် ကွာတာဟာ မထောင်းတာသေးဘူး ဆိုဦးတော့၊ အရွယ်ပင် ရင့်သော်လဲ အဆင်းက ဖုံးနေတဲ့ အတွက် မထင်ရှားလှဘူး ဆိုဦးတော့၊ ယခုတော့ ကျွန်တော်က ၄၅ နှစ်၊ သူက ၅၅ နှစ် ဆိုတော့ အင်မတန် ကွာခြားပြီး ၅၅ နှစ်သမားဟာ တကယ့် အမယ်အိုကြီးဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းသင်းလာကြတာ အနှစ်နှစ်ဆယ် ရှိကြပြီ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောရမှာဖြင့် အမယ်အိုကြီး ဖြစ်နေတာ မြင်ရဲ့သားနှင့် ဟိုတုန်းကလို နှစ်နှစ်သက်သက် မရှိနိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူကတော့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကြာသော်လဲ မေတ္တာ မပျက်တဲ့အပြင် ရှေးကထက်တောင် တိုးပြီး ကျွန်တော့်ကို စွဲလန်းနှစ်သက်ပါတယ်၊ လူဆိုတာမျိုးဟာ ကိုယ်က မနှစ်သက်ဘဲ ကိုယ့်ကို သူတစ်ထူးက အလွန်အမင်း စွဲလမ်းနှစ်သက်နေတာကို တွေ့ရပြီ ဆိုမှဖြင့် အင်မတန် အနေခက်ပြီး အော်ကလီ ဆန်တော့မလို ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မေတ္တာစိတ် လျော့ပါစေတော့လို့ သဘောထားပြီး သူ့ကို မာန်လိုက် မဲလိုက်၊ ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက် လုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်က ရက်စက်လေလေ၊ သူက ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ မေတ္တာ ပိုလေလေ ရှိနေပါတယ်၊ ထိုကဲ့သို့ ရှိနေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ ဆရာမ မကြီးရွှေကို ကျွန်တော့် ကလေးနှစ်ယောက် အတွက် အိမ်မှာ ပညာသင်ဖို့ ငှားမိပါတယ်၊ ရောက်လာတဲ့ ဆရာမကလဲ အင်မတန် ချောလှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေတော့ ပုထုဇဉ်တို့ သဘောအတိုင်း ကျွန်တော်က နှစ်သက်စုံမက် မိပေတယ်၊ မကြီးရွှေကို ခင်ဗျား မြင်ရလျှင် ကျွန်တော်နှစ်သက်သည်အတွက် အပြစ် မဆိုပေဘူး လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ နှစ်သက်ရုံ နှစ်သက်လို့ တော့ အပြစ် မဆိုလိုပါဘူး၊ သို့သော် ခင်ဗျားကို မှီခိုပြီး နေရှာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတွက် ခင်ဗျားက နှစ်သက်စုံမက်ကြောင်း ဖွင့်ဟပြီး ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ အပြစ်ဆိုလိုတယ်’

ကျော်။ ။ ‘အပြစ် ဆိုချင်လဲ ဆိုတော့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ပြောမိပေတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဒီလိုလား’

ကျော်။ ။ ‘မယားငယ်အဖြစ်နှင့် ချစ်ကြိုက်နိုင်ခဲ့လျှင် ငွေတစ်သောင်း တင်ပါမယ်လို့ ကျွန်တော်က ပြောမိတယ်’

ထိုအခါ ဦးစံရှားက လှောင်ပြောင်လျက်

ရှား။ ။ ‘တယ်ပြီး ရက်ရောပါပေသဗျာ’

ကျော်။ ။ ‘ကျွန်တော် ပြောပါရစေ ဦးစံရှား၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျွန်တော်လာခြင်းဟာ အမှုအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား သြဝါဒကို ခံယူဖို့ လာတာ မဟုတ်ပါဘူး’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ ဒီအမှုမှာ ဆောင်ရွက်ပေးလို့ ရှိရင် ခင်ဗျားအတွက် မဟုတ်၊ ဆရာမကလေးကို သနားသဖြင့် သာလျှင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို ပိုက်ဆံပေါတဲ့ လူတွေဟာ ငါတို့ ဘာပဲလုပ်လုပ် ငွေနှင့် ဖုံးရင် လုံရော့လို့ အောက်မေ့တတ်တယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ အားမပေးချင်ဘူး’

ကျော်။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကား သင့်လျော်ပါတယ်၊ သို့သော် ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုပင် ပြောသော်လဲ မကြီးရွှေက ကျွန်တော့် အကြံအစည်ကို သဘောမတူပါဘူး၊ ကျွန်တော်က ပြောသည်နှင့် တပြိုင်နက် မကြီးရွှေက အလုပ်ထွက်ဖို့ စာတင်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ထွက်မသွားသလဲ’

ကျော်။ ။ ‘ကျွန်တော်က နောက်ကို ဒီအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်းလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ပါဘူးလို့ ပဋိညာဉ်ပေးတာက တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ သဘောခက်ထန်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်၊ အလျောက် လက်အောက်ငယ်သားများအား စည်းကမ်းအတိုင်း တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ပြုသည်၊ အခါမှာ သူဝင်ပြီး ပြောလျှင် ထိုသူမှာ သက်သာခွင့် ရတတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူရှိနေခဲ့ လျှင် လက်အောက် ဆင်းရဲသားမှာ ချမ်းသာခွင့်ရသွားသည်ကို သူတွေ့တာကတစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်း နှစ်ချက်ကြောင့် အလုပ်မှ မထွက်ဘဲ ဆက်လက်ပြီး နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ထိုအတောအတွင်းမှာ မနှင်းမြ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒေါ်နှင်းမြ သေပုံအကြောင်း စပ်လျဉ်း၍ ဘာများပြောဖို့ ရှိပါသလဲ’

ကျော်။ ။ ‘ကျွန်တော့်မယား မနှင်းမြ၊ မကြီးရွှေသည် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဩဇာရှိနေသည်ကို မြင်၍ မိန်းမတို့ ဓမ္မတာ အင်မတန် မနာလိုခြင်း ဖြစ်တာမှန်ပါတယ်၊ သည်တော့က မကြီးရွှေကို တော်ရာမှာ တွေ့ဖို့ချိန်းပြီး ဒီအိမ်က ထွက်မသွား သွားအောင် ကျွန်တော့် ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ခြိမ်းခြောက်ရာတွင် သေနတ်ကို တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်လှရင်း သေနတ်မောင်း ကျသွားပြီး ခြိမ်းခြောက်တဲ့လူကို မှန်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် တွေးမိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော်လဲ ဒီလို တွေးမိပါရဲ့’

ကျော်။ ။ ‘သို့သော် မကြီးရွှေ ကိုယ်တိုင်က ဒီလို မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်’

ရှား။ ။ ‘ပြောပေမဲ့ နောက်ဆုံးစကား မဟုတ်သေးပါဘူးလေ၊ သေနတ်ကို ကယောင်ကတမ်းနှင့် ယူသွားပြီး ထားမိထားရာ သူ့ဗီရိုထဲမှာ ဝှက်ထားလိုက်ကရော၊ နောင် သေနတ်ကို တွေ့တော့မှ သူ့အပေါ် အမှုပတ်မှာ စိုးလေတော့ အရှင်းကွယ်တာ ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မဟုတ်ပေဘူးလားဗျာ’

ကျော်။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ မကြီးရွှေ သဘောကို မသိတဲ့လူတော့ သည်လိုတွေးစရာ ရှိပါရဲ့’

ရှား။ ။ ‘ဒါလဲ မှန်တယ်၊ ကိုင်း ဒီတော့ မကြီးရွှေကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ဘယ်မှာထား သလဲ၊ ပဲခူးမှာ ထားသလား’

ကျော်။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ပဲခူးကို ကျွန်တော်တို့ လိုက်ကြဦးစို့’

ကျော်။ ။ခင်ဗျားတို့ သွားနှင့်ပါ၊ ဒီမြို့မှာ ကိစ္စကလေးတစ်ခု ရှိသေးလို့ ကျွန်တော် နေရစ်ပါရစေဦး၊ ပြီးပြီးချင်း ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်နှင့် ဦးစံရှားတို့သည် ထိုနေ့ စာပို့ရထားနှင့် ပဲခူးမြို့သို့ လိုက်ကြလေ၏။ သို့ပါသော်လဲ ဆရာမ မကြီးရွှေနှင့် ထိုနေ့ တွေ့ရန် အမိန့်ခံမရဘဲ ရှိနေကား ကျွန်တော်တို့သည် အမှုဖြစ်ပွားရာ ဖြစ်သော ရစ်ကန်ဘူတာသို့ ဆက်လက်၍ လိုက်သွားကြလေ၏။

ရစ်ကန်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသော အခါ ထိုလူသတ်မှုအကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့ဖူးသော ဌာနာအုပ် ကိုမြဖေနှင့် တွေ့လေရာ ကိုမြဖေသည် ဦးစံရှား၏ တောင်းခံချက်အတိုင်း အမှုဖြစ်ပွားရာ နေရာကို လိုက်၍ ပြလေ၏။ လမ်းခရီး၌

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုမြဖေ၊ ခင်ဗျားသဘော ဘယ့်နှယ်ရသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘ကျွန်တော့် သဘောတော့ဖြင့် ဆရာမ မကြီးရွှေက သတ်တာ အမှန်နှင့် တူပါတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သေနတ်ကတော့ ဦးမင်းကျော် သေနတ် အမှန်ပဲနော်’

ဖေ။ ။ ‘အမှန်ပါပဲတဲ့ ဆရာ၊ ဦးမင်းကျော်က ပိုက်ဆံ အင်မတန် ပေါလေတော့ အစိုးရ စစ်စားစရိတ် ချေးစဉ်က ငွေတွေ သိပ်ထည့်ပြီး သေနတ်လိုင်စင်တွေ ယူချင်တိုင်း ယူထားတာကိုး ဆရာ၊ ခြောက်လုံးပြူးက နှစ်လက် သုံးလက်၊ သေနတ်ကြီးက သုံးလေးလက်၊ တကယ့်အရေးပိုင်အိမ်၊ မင်းကြီးအိမ် ကျနေတာပဲ ဆရာ၊ မကြီးရွှေ ဗီရိယံမှာ တွေ့တဲ့ သေနတ်ဟာလဲ သူ့သေနတ်ထဲက တစ်လက်ပဲ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲက သေနတ်လိုင်စင် ဒီလောက်များများ ပေးသလားဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဟိုတုန်းအခါကတော့ ငွေငါးရာ ချေးနိုင်ရင် သေနတ်လိုင်စင် ရတော့တာပေါ့ ဆရာ၊ သူလို ငွေတစ်သိန်း ချေးတဲ့လူတော့ လိုင်စင် လေးငါးခု ဘာခက်မလဲ ဆရာ’

ထိုကဲ့သို့ ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကို ဖြတ်ကျော်ထားသော တံတားတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလေ၏။

ဖေ။ ။ ‘ဟောဒီနေရာက ဒေါ်နှင်းမြ အလောင်းတွေ့တဲ့ နေရာပဲ ဆရာ၊ ဟိုကျောက်တုံးဟာ ကျွန်တော် မှတ်ထားတဲ့ ကျောက်တုံးပဲ’

ရှား။ ။ ‘အမှုဖြစ်ပွားပြီးပြီးခြင်း ခင်ဗျား ရောက်သလား’

ဖေ။ ။ ‘ရောက်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်သူက အခေါ်ခိုင်းသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘ဦးမင်းကျော်က အခေါ်ခိုင်းပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘သေနတ်ဒဏ်ရာက အနီးမှာ ကပ်ပစ်တဲ့ ဒဏ်ရာဆို’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ယမ်းခိုးတောင် စွဲသွားပါသေးတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နေရာမှာ မှန်သလဲ’

ဖေ။ ။ ‘နဖူးမှာ၊ လက်ျာဘက်က ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်ပုံ လဲနေသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘ပက်လက်လဲ နေတယ်ဆရာ၊ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်တဲ့ ခြေရာလဲမရှိ၊ လက်နက်လဲ မရှိ၊ လက်ဝဲဘက်လက်မှာတော့ မကြီးရွှေ ရေးတဲ့ စာတစ်စောင် ဆုပ်ကိုင်ထားတာ တွေ့ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆုပ်ထားသလား’

ဖေ။ ။ ‘ဆုပ်ထားလို့မှ မနည်း ဖြည့်ယူရတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အဲဒါ အရေးကြီးသမျှ၊ သေပြီးမှ သူများ လာထည့်သည် မဟုတ်၊ မသေမီက ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားတယ်၊ စာထဲပါတာက ည ၇ နာရီမှာ တံတားဦးသို့ လာခဲ့မည်၊ မကြီးရွှေတဲ့ မဟုတ်လား’

ဖေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒီစာကို မကြီးရွှေက သူရေးကြောင်း ဝန်ခံသလား’

ဖေ။ ။ ‘ဝန်ခံပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒီအကြောင်း ဘယ်လို ပြောသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘စက်ရှင်ရုံးကျတော့မှ ထုချေမယ်လို့ ပြောတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒီစာတွေ့ပုံက တော်တော် အစဉ်းစားရကျပ်တယ်လို့ ခင်ဗျား မထင်ဘူးလား’

ဖေ။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် အင်မတန် ရှင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ် ဆရာ’

ထိုအခါ ဦးစံရှားက ဦးခေါင်းကို ရမ်းလျက်

ရှား။ ။ ‘ဒီစာကို နေအိမ်မှာ ရပြီးတဲ့နောက်၊ ချိန်းတဲ့ နေရာကို လာတဲ့အခါမှာ ဒီစာကိုယူလာဖို့ လိုသေးသလားဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဒါတော့ သူယူတာကိုး ဆရာ’

ဦးစံရှားသည် ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်၍ ပြီးလျှင် တံတားလက်ရန်းပေါ်တွင် ထိုင်၍ ရှုဖွာရင်းအရပ်လေးမျက်နှာကို လှမ်းကာလှမ်းကာ ကြည့်မိလေ၏။ ထိုနောက် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ အခြားဘက် လက်ရန်းသို့ ကူးသွားပြီးလျှင် ၎င်းလျှိုးကာ ကြည့်ပြီးမှ

ရှား။ ။ ‘ဒီနေရာမှာ ပဲ့နေပါကလား’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ လက်ဆော့တဲ့ ကလေးများ တုတ်နှင့် ရိုက်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့’

ကျွန်တော်သည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သေချာစွာ ကြည့်ရှုသောအခါ သစ်သားလက်ရန်း၌ တစ်ခုသောနေရာတွင် ပိန်ဝင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဦးစံရှားသည် လက်မှ ကိုင်သော တုတ်ကောက်နှင့် လက်ရန်းကို သုံးလေးချက် ရိုက်ကြည့်ရာ ရှိနေပြီးသော အရာကဲ့သို့ နက်စွာ မထင်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘တော်တော်ပြင်းပြင်း ထိမှန်ခြင်းနှင့် တူတယ်၊ ပြီးတော့လဲ အထက်မှ ထိမှန်ခြင်း မဟုတ်၊ အောက်မှ ထိမှန်ခြင်း ဖြစ်ရမယ်’

ဖေ။ ။ ‘ဒီနေရာက အလောင်းတွေ့တဲ့နေရာနှင့် ဆိုတော့ ဆယ့်ငါးပေလောက် ဝေးပါကလား ဆရာ’
ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအပဲဟာ ယခုအမှုနှင့် သက်ဆိုင်ချင်လဲ သက်ဆိုင်မယ်၊ မသက်ဆိုင်ချင်လဲ နေမယ်၊ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်တဲ့ ခြေရာတော့ မတွေ့ဘူး ဆိုသနော်’

ဖေ။ ။ ‘မြေကြီးကလဲ မာတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ရှိစေ၊ ဦးမင်းကျော် အိမ်ကို ခန သွားလိုက်ကြဦးစို့’

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးမင်းကျော်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ယခင်က တွေ့ဖူးသော ဦးမင်းကျော်၏ ကိုယ်စားလှယ် မောင်ညွန့်လူနှင့် တွေ့၍ ၎င်းက ဦးမင်းကျော်သည် အလွန်တရာ ခက်ထန် မောက်မာသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်း၍ အစစ်ခံလေ၏။

ရှား။ ။ ‘သူ့မယားဒေါ်နှင်းမြကို ရိုက်လား ပုတ်လား ပြုဖူးသလား’

လူ။ ။ ‘ဒီလိုတော့ လက်ထိလက်ရောက် မပြုဖူးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သို့သော် သူပြောတဲ့ စကားတွေက ရိုက်သလောက်မက နာကျည်းအောင် ပြောတတ်ပါတယ်’

၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် ခြောက်လုံးပြုးသေနတ်ကို တောင်းယူ၍ သေချာစွာ ကိုင်ကြည့်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် ပေးအပ်ခဲ့၍ ဘူတာရုံသို့ ပြန်လာကြလေ၏။ လမ်းခရီး၌

ရှား။ ။ ‘အမှုအသွားအလာ ကြည့်လိုက်တော့ဖြင့် ဆရာမ မကြီးရွှေကို စွပ်စွဲစရာ အကြောင်းတွေ များနေတာ အမှန်ပဲ၊ တစ်ချက်ပဲ ကျုပ်မကြိုက်တာ ရှိတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်အချက်ဟာလဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သူ့ ဗီရိုထဲမှာ သေနတ်တွေ့တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းဟာပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲဗျာ၊ ဒီအတွက်ကြောင့် မကြီးရွှေ အပေါ်မှာ သာပြီးတော့ ထင်စရာရှိတယ် မဟုတ်လား’

ရှား။ ။ ‘ဒီလို မဟုတ်ဘူး ကိုသိန်းမောင်၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲတော့မယ်ဆိုလျှင် စွပ်စွဲရန် အကြောင်းအချက်တွေဟာ အားလုံးညီညွတ်ရင် နေရာ မကျဘူးဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းကောင်း မရှင်းပေါင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို သတ်ဖို့ တင်ကူးကြံစည်ပြီး ခြောက်လုံးပြုးကို ယူထား၊ စာနှင့် ရေးပြီး သေသေချာချာချိန်း၊ ဟိုမိန်းမ လာတော့ကို ပစ်သတ်၊ ယခုလို သေသေချာချာ တင်ကူး စီစဉ်ပြီးတဲ့ နောက်မှ သေနတ်ကို နီးရာ ချောင်းထဲ ပစ်မထားခဲ့ဘဲ သူ့နေရာ ပြန်ယူသွားပြီး သူ့ဗီရိုထဲဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကယောင်ကတန်းနှင့် ထားမိထားရာ ထားရင်ကောဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုသိန်းမောင်၊ သတ်ဖို့ရာကို ကြိုတင်ပြီး စိတ်ကူးထားခဲ့လို့ရှိရင် ခြေရာဖျောက်ဖို့ကိုလဲ ကြိုတင်ပြီး စိတ်ကူးထားရမယ်၊ ဆရာမ မကြီးရွှေက ဒီခြောက်လုံးပြူး ရောက်နေတာကို သူမသိရပါဘူးတဲ့ ပြောတယ်၊ သူ့စကား မှန်ခဲ့လို့ရှိလျှင် တစ်ယောက်က မကြီးရွှေ အပေါ်မှာ အမှုပတ်အောင် သူ့ဗီရိုထဲ လာထားမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုလျှင် ထားသောသူဟာ သတ်သောသူ မဟုတ်ပေဘူးလား၊ သို့သော် ပဲခူးရောက်မှ မကြီးရွှေနှင့် တွေ့ပြီး သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ကြစို့လေ’

ကျွန်တော်တို့သည် ပဲခူးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ အချုပ်ခံနေရသော မကြီးရွှေနှင့် တွေ့ရန် အခွင့် ပန်ကြားပြီးနောက် ၎င်း၏ရှေ့နေ ဦးဘဝင်းနှင့် အတူ အချုပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ မကြီးရွှေမှာ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် စင်စစ်ပြည့်စုံသည် မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ၎င်း၏ ထူးခြားသော အချက်တစ်ခုမှာ ၎င်း၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တပြိုင်နက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘောရှိကြောင်းမှာ ကောင်းစွာထင်ရှားပေ၏။

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဆရာမ၊ အမှုကတော့ဖြင့် တော်တော်ပဲ ရှုပ်နေတယ်၊ သည်တော့ ဆရာမက ကျုပ်တို့ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ကုန်စင်အောင် ပြောလေမှ ဒီအမှုကို ကွင်းလုံးကျွတ်အောင် ကျုပ်တို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ရှိလိမ့်မယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဦးဘဝင်း’

ဝင်း။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

မကြီးရွှေမှာ ဤအမှု၌ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်မည်အကြောင်း သိရှိသည်နှင့် တပြိုင်နက် အလွန်ညှိုးနွမ်း အားလျော့လျက်ရှိသော မျက်နှာထားမှ ကြည်လင်ရွှင်ပျသော မျက်နှာထားသို့ ပြောင်းလဲလာပြီးလျှင် မေးသမျှကို ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း ပြောပါမည်ဟု ဝန်ခံလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဒေါ်နှင်းမြနှင့် ဆရာမနှင့် အခြေအနေကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

ရွှေ။ ။ ‘ဒေါ်နှင်းမြက သူ့ယောက်ျားနှင့် ကျွန်မကို အထင်အမြင် လွဲပြီး ကျွန်မကို အလွန်တရာ မုန်းခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မက ဆင်းရဲသား လယ်သမားများ သက်သာခွင့် ရအောင် တစ်ခါတစ်လေ ဝင်ပြောလို သူ့ယောက်ျားက နားထောင်လျှင် သူ့ယောက်ျားအပေါ်မှာ ကျွန်မဩဇာ စူးရမလားဆိုပြီး ကျွန်မအပေါ်မှာ ရန်ညှိုးဖွဲ့လျက် ရှိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒေါ်နှင်းမြသေတဲ့ နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

ရွှေ။ ။ ‘ထိုနေ့က ကျွန်မ စာသင်တဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ စာတစ်စောင် တွေ့ပါတယ်၊ အဲဒီစာထဲမှာ ဒေါ်နှင်းမြက ည ၉ နာရီအချိန်မှာ ထိုတံတားကို သူနှင့်တွေ့ရအောင် လာဖို့အကြောင်း၊ လာမည် မလာမည်ကို ပြန်စာရေး၍ ဝင်းတံခါးမှာ ညှပ်ထားဖို့ အကြောင်း၊ သူ့စာကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ဆုတ်ပစ်ဖို့ အကြောင်းနှင့် စာကို တွေ့ရပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်အတွက်ကြောင့် သူ့စာကို ဆုတ်ပစ်ဖို့ မှာသတဲ့လဲ’

ရွှေ။ ။ ‘သူ့ယောက်ျား တွေ့သွားရင် သူ့ကို ကြိမ်းမှာစိုးသည် အတွက် ဖြစ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆရာမ ပြန်စာကိုတော့ သိမ်းထားပါကလား’

ရွှေ။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့လက်ထဲမှာ ပြန်စာတွေ့တယ်လို့ ကြားတော့ အံ့ဩမိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ပြောပါဦး’

ရွှေ။ ။ ‘ဒါနှင့် ဟိုညက သူမှာတဲ့အတိုင်း ကျွန်မသွားလို့ တံတားရောက်တော့ သူက စောင့်နေနှင့်တယ်။ တွေ့တွေ့ချင်း ဘာမှ မပြောပါနှင့်တော့။ အိမ်မှာတုန်း သူ့ယောက်ျားရှေ့မို့ အောင့်ထားသမျှတွေ ကျွန်မကို ပြောလိုက် ဆိုလိုက် ကြိမ်းလိုက် မောင်းလိုက် ဆဲရေးလိုက် ပေးစားလိုက်နှင့် ယုတ်ယုတ်မာမာ မကြားဝံ့ မနာသာတွေ ဒလစပ် ရွတ်လေတော့ ကျွန်မမှာ မကြားဝံ့တာနှင့် နားကို ပိတ်ပြီး အိမ်ပြန်ပြေးခဲ့ရပါတယ်။ ည ၁၁ နာရီလောက် ကျတော့ ဟိုနေရာမှာပဲ အလောင်းတွေ့တယ်လို့ ကြားရပြီး သွားကြည့်ကြပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆရာမ ထွက်လာတော့ အိမ်မှာ ဦးမင်းကျော် ရှိရစ်သလား’

ရွှေ။ ။ ‘ရှိရစ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ပြန်လာတော့ကော ရှိသလား’

ရွှေ။ ။ ‘ရှိပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆရာမ ဘီရိုထဲမှာ တွေ့တဲ့ သေနတ်ကို အရင်က မြင်ဖူးသလား’

ရွှေ။ ။ ‘မမြင်ဖူးပါဘူး’

ရှား။ ။ ‘သေနတ်ကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့သလဲ’

ရွှေ။ ။ ‘အဝတ်တွေထဲမှာ တွေ့ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒီနေရာကို သေနတ်ရောက်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲလို့ မပြောနိုင်ဘူးလား’

ရွှေ။ ။ ‘မနက်ခင်းက ဒိုဘီလာလို့ အဝတ်ထည့်တော့ သေနတ် မတွေ့သေးပါ’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်က ဆရာမ အပေါ်မှာ အမှုပတ်အောင် တမင်တကာ လာထားတာပေါ့’

ရွှေ။ ။ ‘ဒါနှင့် တူပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒီအမှု ရှင်းလင်းဖို့အတွက် ဘာများ ပြောစရာ ကျန်သေးသလဲ’

ရွှေ။ ။ ‘ဘာမှ တွေးမရပါ’

ရှား။ ။ ‘အလောင်းတွေ့တဲ့ တံတားမှာ သစ်သားနည်းနည်းပဲ့နေတာ တစ်ခုတွေ့တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့် ဆိုတာ ဆရာမ ပြောနိုင်သလား’

ရွှေ။ ။ ‘မပြောနိုင်ပါ’

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် ဆေးတံကို မီးညှို့၍ သောက်ပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အတန်ကြာအောင် ငေးစိုက်၍ နေလေရာ ကျွန်တော်နှင့် တကွ ရှေ့နေဦးဘဝင်းနှင့် မကြီးရွှေတို့သည် ၎င်း၏အကဲကို ခပ်လျက် ရှိနေကြလေ၏။ အတန်ငယ်ကြာလတ်သော် ဦးစံရှားသည် ရုတ်တရက် အကြံပေါ်လာသည်။ လက္ခဏာနှင့် ပေါင်ကို ပုတ်လျက် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင်

ရှား။ ။ ‘လာဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ သွားကြဦးစို့’

ဝင်း။ ။ ‘ဘာများလဲ ဦးစံရှား’

ရှား။ ။ ‘စိတ်ချနေပါ ဆရာမ၊ မနက်ဖြန်ခါတော့ ဒီအမှုကို ကျုပ် ရှင်းလင်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒီတစ်ရက်တော့ သည်းခံပြီး စောင့်ရစ်ပေးဦးတော့ဗျာ’

ဘူတာရုံသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးစံရှားသည် ရန်ကုန်လက်မှတ် မယူဘဲ ရစ်ကန် လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ယူလာခဲ့လေ၏။ မီးရထားပေါ် သို့ တက်မိကြသောအခါ ဒုတိယတန်းတစ်တွဲလုံး၌ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာလျှင် ရှိခဲ့ရာ ဦးစံရှားသည် မိမိ ယူဆောင်ခဲ့သော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တကိုင်ကိုင်နှင့် ထုတ်၍ ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ အမူအရာကို နားမလည်နိုင်သည် ဖြစ်၍

ကျွန်တော်။ ။ ‘သေနတ်ကို ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ထုတ်ထုတ်ကြည့်နေရတာလဲဗျာ၊ ယခု သွားမယ့် လမ်းက ဘေးအန္တရာယ် မြင်လို့လား’

ရှား။ ။ ‘မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒီအမှုမှာ အရှုပ်အထွေးကို ဒီသေနတ်က ရှင်းလင်းလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားဟာ နားမလည်ပေါင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားသေနတ်နှင့် ဒီအမှုနှင့် ဘာဆိုင်သလဲဗျ’

ရှား။ ။ ‘နားမလည်ရင်လဲ အသာနေလေ၊ အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်လိမ့်မယ်လို့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

ရစ်ကန်ဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသော အခါ ဦးစံရှားသည် ကျူလရာဆိုင် တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ ဗန်ချည်ကြိုးတစ်ထုံးကို ဝယ်ပြီးလျှင် ဌာနာအုပ် ကိုမြဖေကို ခေါ်၍ အလောင်းတွေ့ရာ တံတားသို့ သွားကြလေ၏။ တံတားသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဦးစံရှားသည် ဗန်ချည်ကြိုးထုံးကို ဖြေ၍ တစ်ဖက်သော အစနှင့် ၎င်း၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ချည်ပြီးလျှင် အခြားသော အစနှင့် ကျောက်ခဲကြီးတစ်လုံးကို ချည်လေရာ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြဖေတို့မှာ နားမလည်နိုင်သဖြင့် အံ့ဩစွာနှင့် ကြည့်နေကြလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် ကြိုးချည်ထားသော ကျောက်တုံးကို တံတားလက်ရန်းပေါ်မှ ကျော်ချ၍ သေနတ်ကို ကိုင်၍ အလောင်းတွေ့သော နေရာသို့ သွား၍ရပ်နေရာ ကြိုးသည် တောင့်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးစံရှားသည် သေနတ်ကို ဦးခေါင်းဆီသို့ မြှောက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် လွှတ်လိုက်ရာ တံတားတစ်ဖက်၌ရှိသော ကျောက်တုံးသည် သေနတ်ထက်လေးသည် ဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်သည် လက်မှ လွှတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ကျောက်တုံးရှိရာသို့ သွား၍ တံတားလက်ရန်းနှင့် ရိုက်ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးရော သေနတ်ပါ ချောင်းထဲသို့ ကျသွားလေ၏။

ဦးစံရှားသည် စိတ်အားကြီးစွာသော အမူအရာနှင့် လျှင်မြန်စွာပြေးသွား၍ သေနတ်နှင့် လက်ရန်း ရိုက်မိသော နေရာကို ငုံ့၍ ကြည့်ပြီးနောက် ဝမ်းမြောက်လှသော အမူအရာနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ခေါ်ငင်စေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြဖေတို့သည်လည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြရာတွင် ယခင်ကတွေ့ရသော ပဲ့ရာအနီး၌ ၎င်းနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်တူညီသော ဒုတိယပဲ့ရာကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစံရှားသည် အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေသော ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား

ရှား။ ။ ‘ကြည့်ကြစမ်းပါဦးဗျာ၊ ဒီထက်သေချာတဲ့ ရှင်းလင်းချက် ဘယ်မှာရှိနိုင်မှာလဲ။ ကျုပ်သေနတ်က ဒီအမှုကို ကောင်းကောင်းကြီး ရှင်းလင်းလိုက်ပေပြီ။ ကိုမြဖေက ရွာသားများကို ခေါ်ပြီး တံတားအောက်က ချောင်းထဲကို ရေငုပ်ပြီး ရှာစေလျှင် ကျုပ်သေနတ်နှင့် သည့်ပြင်သေနတ် တစ်လက်ရော ကျောက်တစ်လုံးစီနှင့် ချည်လျက် ရေထဲမှာ တွေ့လိမ့်မယ်။ တော်တော်ဉာဏ်သွားတဲ့ ဒေါ်နှင်းမြပေပဲ ၊ သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်ပြီး မကြီးရွှေအပေါ် အမှုပတ်အောင် ဉာဏ်ဆင်ထားလိုက်ပုံ ဘယ်လောက်နေရာ ကျသလဲ။ ကိုင်း ကိုမြဖေ၊ ခင်ဗျား သေနတ်နှစ်လက်ကို ပြန်ရအောင် လူစုပြီး ယူခိုင်းရစ်ပေတော့ ၊ ကျုပ်တို့တော့ ဒီကနေ့ ဦးမင်းကျော် အိမ်မှာ အိပ်ပြီး မနက်ဖြန်ကျမှ မကြီးရွှေ လွတ်ဖို့ စီမံရအုံးမယ်’

ထိုည၌ ဦးစံရှားသည် ၎င်းအမှု အကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဒီအမှုမှာ ကျုပ်ချော်သွားတော့မယ်လို့ နည်းနည်း လိုတော့တယ်။ တံတားလက်ရန်းမှာ ပဲ့နေတဲ့ အရာကလေးကို တွေ့ပေလို့၊ နို့မို့ရင် ဖြင့် မကြီးရွှေအတွက် ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ လူများဟာ တယ်ခက်တယ်။ လူတစ်ယောက်ကို အလွန်အလွန် မုန်းပြီ ဆိုမှဖြင့် ထိုသူပျက်စီးအောင်ဟာ ဉာဏ်တွေ ထွက်ပြီးလာတတ်တယ်။ ဒေါ်နှင်းမြ လုပ်ပုံ ကြည့်တော့ ဗျာ၊ ဆရာမ မကြီးရွှေကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်းသေစေရအောင် ဘယ်လောက်ဉာဏ်ဆင်ပြီး ထားလိုက်သလဲ။ မကြီးရွှေ ဆီက ဟိုနေရာမှာ ချိန်းစာရအောင် သူက စတင်ပြီးရေး၊ သူ့စာကိုတော့ ဆုတ်ပစ်ခိုင်း၊ မကြီးရွှေ စာကိုတော့ သူက ယူခဲ့။ သူ့ယောက်ျား ခြောက်လုံးပြုးသေနတ် တစ်လက်ကို ယမ်းတောင့် တစ်ခုလျော့အောင် တစ်ချက် ပစ်ဖောက်ပြီး မကြီးရွှေ ဘီရိုထဲမှာ တိတ်တိတ်ဝှက်ထား၊ ချိန်းတဲ့ အချိန်မှာ တံတားကိုသွား၊ မကြီးရွှေ လာတဲ့ အခါမှာ သူ့စိတ်ထဲ ရှိတာတွေကို အားရအောင်ပြော၊ မကြီးရွှေ ပြန်သွားလို့ သေနတ်သံ မကြားလောက်တဲ့ နေရာရောက်တော့မှ သေနတ်ကို ကျုပ်လုပ်သလို လုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်တာကို ဗျာ၊ တော်တော်ဉာဏ်သွားတဲ့ မိန်းမဗျာ၊ သူ့အကြံအောင်ဖို့ဟာ နည်းနည်းကလေးလိုတော့တယ်။ ကိုင်း ဘာများ မရှင်းတာ ရှိသေးသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လက်ဦးတုံးက ချောင်းထဲမှာ ဘာကြောင့် မရှာကြသလဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘အင်း သူများရှင်းပြီးတော့ အကြံ ပေါ်တတ်တာကလား ဗျာ၊ နောက်မှ အကြံရတဲ့လူကို ဘယ့်နယ် ခေါ် သတဲ့လဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ရှိပါစေတော့ ဗျာ’

ပြီးပါပြီ။

၇ ။ ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ခြင်းလော သူတစ်ပါးသတ်ခြင်းလော

ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှားသည် ‘သုံးပွင့်ဆိုင်’ အသင်းအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း တောင်ကြီးမြို့သို့ သွားရောက်ထောက်လှမ်း စုံစမ်း မေးမြန်းလျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့၌ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာ၍ လမ်းလျှောက် တုတ်ကို တစ်ခုသော ထောင့်၌ ထိုးပစ်ပြီးလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မှိုင်လျက် ရှိနေလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ ကိုအုန်းဖေရဲ့၊ ဘာများ အကြပ်အတည်း တွေ့လာပြန်ပြီလဲဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဂွကျလိုက်တာ ကိုသိန်းမောင်ရယ်၊ ဆရာလဲ မရှိဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ တိုင်ပင်ထိုက်စရာ မရှိဘူး၊ သိပ်ပြီး ဂွကျတာပဲ ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကိုစံရှားလဲ လာလုပါပြီဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘လာမှာက နောက်၊ ကျွန်တော် အရှက်ကွဲမှာက အရင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ် ကိုသိန်းမောင်ရဲ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာများ အရှက်ကွဲမှာလဲ ဗျာ၊ ပြောပြစမ်းပါဦးတော့လား ဗျ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင် လျှင်လဲ ကူညီရတာပဗျာ’

ဟု ပြောသောအခါ မောင်အုန်းဖေသည် ကျွန်တော်လို လူစားနှင့် ဝေးလေစွဟူသော မျက်နှာ ထားမျိုးနှင့် ကျွန်တော်အား ပြုံးစေ့စေ့ ကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ပြန်၍ ပြောရန် ထပ်လောင်း တောင်းပန်သည်တွင် အောက်ပါအတိုင်း သိရှိရလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့ ကရိလမ်း (ယခု ရေကျော်လမ်း) တွင် မိုးကုတ်မြို့မှ လာရောက်ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် သော ကျောက်ပွဲစားကြီး ဦးဖုန်းကျော်၊ ပွဲကတော် ဒေါ် သိန်းရင် ဟူ၍ ရှိလေ၏။ ဦးဖုန်းကျော်သည် မိုးကုတ်မြို့၌ ကျောက်တွင်းများ တူးဖော်ခြင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်၍ ကျောက်တွင်းအောင်သည်နှင့် ကျောက်သံပတ္တမြား အမြောက်အမြားနှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်းလာခဲ့ရာ ကျောက်များကို ရောင်းချပြီးသော အခါ၌ မိုးကုတ်သို့ ပြန်လည် သွားရောက် လုပ်ကိုင်ခြင်းထက် ရန်ကုန်မြို့မှနေ၍ မိုးကုတ်သား မိတ်ဆွေ အပေါင်းတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီးလျှင် ပွဲစားလုပ်ငန်းဖြင့် လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် သာလွန်၍ အကျိုးကျေးဇူး ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်သဖြင့် ကရိလမ်း၌ တိုက်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ နေထိုင်စဉ် မိမိတို့ မျှော်လင့်ချက်အတိုင်း ထိုစဉ်အခါက ပတ္တမြားဈေးမှာလဲ အလွန်ကောင်းသည် ဖြစ်၍ မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောက်ကုန်သည်များ မကြာခဏ လာရောက်တည်းခို၍ ကျောက်အရောင်းအဝယ် အကြီးအကျယ် ပြုကြသည်တွင် ဦးဖုန်းကျော်တို့၏ လုပ်ငန်းမှာ ဖွံ့ဖြိုးကြီးပွားခြင်း ရှိခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် ဦးဖုန်းကျော်တို့၏ တိုက်အိမ်မှာ အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ကုန်သည်များ တည်းခိုနိုင်လောက်ရုံမျှ မက မိုးကုတ်မြို့မှ ဘုရားဖူးမြော်ရန် လာရောက်သူတို့လဲ ၁၀ ရက် ၁၅ ရက် စသည်ဖြင့် ၎င်းတိုက်ပေါ်တွင် နေထိုင်လျက် သင့်လျော်သော အခကြေးငွေတို့ကို

လည်းကောင်း၊ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတို့ကို လည်းကောင်း ပေးကမ်းကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့ကံမှာ တစ်နည်းအားဖြင့် မိုးကုတ်သားများ အတွက် ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လေသည်။

ဦးဖုန်းကျော် သေဆုံးပြီးနောက် ဒေါ် သိန်းရင်သည် အရွယ်လဲ ငယ်၊ သားသမီးလဲ မကျန်ရစ် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ထပ်အိမ်ထောင် ပြုရန် လွယ်ကူခဲ့သည် ဖြစ်ရာ နောက်ယောက်ျားမှာ လူဘော်ကျော့ ဖြစ်၍ အိပ်ကာ စားကာ လည်ပတ်ကာဖြင့်သာလျှင် အချိန် ကုန်လွန်စေရကား ဒေါ် သိန်းရင်သည် ပထမယောက်ျား၏ လုပ်ငန်းကို မိမိသာလျှင် ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ခဲ့ရလေ၏။ ပထမပဉ္စမ မိတ်ဟောင်းဖြစ်သော မိုးကုတ်သားတို့သည် ရှေးယခင် ဦးဖုန်းကျော် ရှိစဉ်အခါ ကဲ့သို့ပင် ထိုအိမ်၌ တည်းခိုရောင်းဝယ်ခြင်း ပြုကြသည်ဖြစ်၍ လုပ်ငန်းသည် တိုးတက်ခြင်း မရှိစေကာမူ ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားသည် ဟူ၍ မဆိုနိုင်သည် ဖြစ်ရာ များမကြာမီ အတွင်း၌ ပျက်ပြားဆုတ်ယုတ်ရန် အကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မိုးကုတ်မြို့မှ ကျောက်ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးသည် အဖိုးတန်ကျောက်နီ အမြောက်အမြားနှင့် ဒေါ် သိန်းရင် ၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာရာ ဒေါ် သိန်းရင်သည် ဂုဏ်အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံသော ၎င်းဧည့်သည်အား မိမိ၏ တိုက် တတိယအထပ်တွင် အကောင်း ဆုံးသော အခန်းကို တည်းခိုနေထိုင်ရန် ပြင်ဆင်၍ ပေးလေ၏။ ဒေါ် သိန်းရင်၏ ယောက်ျား ကိုဘမော် သည် ရှေးယခင်က လာရောက်တည်းခိုသော ဧည့်သည်များကိုမူ များစွာ ဂရုပြုဖူးသည် မရှိဘဲ ဤကျောက်ကုန်သည်ကြီးအားမူ မိတ်ကျွမ်းတဝင် ဖြစ်အောင် စကားပြောဆိုလျက် ပါလာသော ကျောက်ရိုင်းများနှင့် တကွ သွေးပြီးကျောက်များကို တောင်းယူ ကြည်ရှုလျက်၊ အဖိုးနှုံးတို့ကို ခန့်မှန်း ဖြတ်ဆိုလျက် ရှိခဲ့လေ၏။

အဆိုပါ ကျောက်ကုန်သည်ကြီး ဆိုက်ရောက်ပြီးနောက် ငါးရက်ခန့် ကြာသောအခါ လကွယ်အဖိတ်နေ့ ဖြစ်လေရာ ကျောက်ကုန်သည်ကြီးသည် ထိုည၌ အခါတိုင်းကဲ့သို့ ကိုဘမော်နှင့် မြို့တွင်းသို့ လည်ပတ်ခြင်း မပြုဘဲ ခေါင်းအနည်းငယ်ကိုက်သည်ဟု ပြောပြီးလျှင် မိမိ၏ အိပ်ခန်းသို့ ခပ်စောစောပင် ဝင်လေ၏။ ၎င်း တတိယအထပ်၌ကား အိမ်ခန်းနှစ်ခန်းမျှ ရှိလေရာ တစ်ခန်းမှာ အခြားဧည့်သည် မရှိဘဲ တစ်ခန်း၌သာလျှင် ကျောက်ကုန်သည်ကြီး အိပ်လေ၏။

လကွယ်နေ့ နံနက်၌ အစေခံ သာဦးသည် မိမိ ပြုမြဲ ဖြစ်သည်အတိုင်း ကာဖီနှင့် ပေါင်မုန့်များကို တိုက်ပေါ် သို့ ယူသွားလေရာ ကျောက်ကုန်သည်ကြီး မထသေးသည်ကို မြင်သည်နှင့် ကာဖီခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကို စားပွဲတစ်ခုပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ပြီးလျှင် တိုက်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။ ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ သာဦးသည် ကာဖီခွက်များကို သိမ်းဆည်းရန် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာရာ ကာဖီခွက်များမှာ မိမိထားခဲ့သည် အတိုင်း ရှိသည်ပြင် ကျောက်ကုန်သည်ကြီး၏ အခန်းမှာလဲ မဖွင့်သေးဘဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ အခါတိုင်း၌မူကား ကျောက်ကုန်သည်ကြီးသည် မိုးလင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ ထမြဲဖြစ်ကြောင်းကို သာဦး သိရှိသည်နှင့် နေထိုင်မကောင်း၍ မထသေးဘဲ ရှိနေသလောဟု မေးမြန်းစုံစမ်းရန် အခန်းတံခါးကို ခေါက်လေရာ အခန်းတွင်းမှ မည်သည့်အသံမှ မကြားရဘဲ ရှိနေလေ၏။ ထိုအခါ သာဦးသည် အနည်းငယ် စိုးရိမ်မကင်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ အခန်းတံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်လျက် ခေါ်ငင်ပြန်လေရာ အခန်းတွင်း၌မူကား ရှေးနည်းအတူ တိတ်ဆိတ်စွာ ရှိနေသည်ကိုသာလျှင် တွေ့ရပြန်လေ၏။ ထိုအခါ သာဦးသည် စိုးရိမ်သည်ထက် စိုးရိမ်ခြင်း အားကြီးလာသည် ဖြစ်၍ တိုက်အောက်သို့ ဆင်းပြီးလျှင် ဒေါ် သိန်းရင် အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။

ကိုဘမော်မှာမူ ထိုအချိန်အခါ၌ အပြင်သို့ သွားရောက် လည်ပတ်နေခိုက် ဖြစ်သဖြင့် တိုက်အောက်၌ မရှိချေ။ ဒေါ် သိန်းရင်သည် သာဦး ပြောစကားကို ကြားရလျှင် ကျောက်ကုန်သည်ကြီးမှာ

ညအခါကလည်း ခေါင်းကိုက်သည်။ ယခုမှာ ထူးရန်ကိုမျှ မတတ်နိုင်အောင် အသည်းအသန် ဖျားနာ၍ပင် နေလေသလောဟု ပျာယံးပျာယာ သာဦးနှင့်အတူ တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာပြီးလျှင် တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်၍ ခေါက်လေ၏။ သို့ရာတွင် အခန်းတွင်း၌ကား ဆိတ်ငြိမ်လျက်ပင် ရှိနေလေ၏။

အခန်းဖွဲ့ထားသော ပျဉ်တို့မှာ တိုက်၏ အမိုးသို့ တိုင်အောင် ထိရောက်လေရကား အခန်းတွင်းသို့ တံခါးမှ တစ်ပါး ကျော်၍ တက်ရန် နည်းလမ်း မမြင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ် သိန်းရင်သည် သာဦးအား တံခါးကို ကိုယ်စောင်းတိုက်၍ အတင်းဖွင့်စေရာ သုံးကြိမ်မျှ တိုက်မိသောအခါ တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်သွားပြီးလျှင် အခန်းတွင်း၌ ကြောက်မက်ဖွယ် အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် ဒေါ် သိန်းရင်မှာ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ကယ်တော်မူကြပါ ဟု ဟစ်အော်လျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်မှ ဒေါ် သိန်းရင်သည် အကြံရသည်နှင့် တိုက်အောက်သို့ ဆင်းပြေးခဲ့၍ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဌာနာသို့ အကြောင်းကြားလေရာ ဌာနာအုပ်နှင့် ပုလိပ်အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့လဲ တိုက်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိများ ရောက်လာကြသောအခါ ဒေါ် သိန်းရင် မှာ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ရင်ဘတ်ကို စုံထုလျက် 'အကျိုးနည်းပါပြီတော့ ၊ အကျိုးနည်းကုန်ပါပြီတော့' ဟူ၍ သာလျှင် ရေရွတ်မြည်တမ်းလျက် ရှိရာ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် သာဦးကို ခေါ်၍ တိုက်ပေါ် သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်တွင် အောက်ပါ အခြင်းအရာများကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

အခန်းတွင်း၌ သံခုတင်၏ ခြေရင်းတိုင်ကို မှီလျက် ကျောက်ကုန်သည်ကြီးသည် ကြမ်းပေါ်၌ ခူးထောက်လျက် ရှိရာ သံခုတင်ကို ကာလျက်ရှိသော ကန့်လန့်ကာတစ်ခု၏ ကြိုးစသည် ကျောက်ကုန်သည်ကြီး၏ လည်ပင်းကို ကွင်းလျှောချည်လျက် ရှိလေ၏။ ကျောက်ကုန်သည်ကြီး၏ မျက်နှာမှာ ရောင်ယမ်းလျက် ပြာငန်းငန်းရှိလေရာ မျက်လုံးတို့သည် ပေါက်ကွဲ၍ ထွက်မတတ် ပြူးပြီးလျှင် လျှာသည် မေးစေ့ကို ကျော်အောင် တွဲရွဲကျလျက် ရှိနေရကား ပုလိပ်အရာရှိတို့ပင်လျှင် ပထမ၌ အမြင်ဆိုးလှသဖြင့် မျက်နှာလွှဲလျက် ရှိကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ကြိုးကို ဖြေပြီးလျှင် ဆရာဝန်ကို ခေါ်ငင်၍ အခန်းကိုလည်း သေချာစွာ မွှေနှောက်ကြည့်ရှုကြရာ ၎င်းတို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ အခန်းသည် အတွင်းမှ ပိတ်လျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောက်ကုန်သည်ကြီးသည် သူတစ်ပါး၏ လုံ့လ ပယောဂကြောင့် သေဆုံးခြင်း မဟုတ်၊ မိမိ၏ ကိုယ်ကို မိမိ ကြိုးဆွဲချ၍ သေဆုံးရာခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ပုလိပ်သား တစ်ယောက်က ဌာနာအုပ်အား 'သေတဲ့လူဟာ တော်တော် စိတ်တင်းတဲ့လူ ဆရာရေ၊ တကယ်ဆိုတော့ သူ့ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းနှင့် မီနေလျက်သားနှင့် ခြေထောက်ကို တမင် မထောက်ဘဲထားတာ အံ့ဩစရာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်လိုဖြင့် လည်ပင်းက နည်းနည်းအစ်လာလျှင် ခြေထောက်က ကြမ်းကို ထောက်လိုက်မှာပဲ ဆရာရဲ့' ဟုပြောသောအခါ ဌာနာအုပ်က 'သေချင်တဲ့လူကိုးကွဲ့၊ မင်းလို သေရမှာ ကြောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘဲကိုး' ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

၎င်းနောက် ဆရာဝန် ရောက်လာသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် သေသူမှာ လေမွန်း၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သေသည်မှာ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ၅ နာရီ၊ ၆ နာရီ ခန့်မျှ ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုပြီးလျှင် ဌာနာအုပ် ထင်မြင်သည်အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေခြင်းပင် ဖြစ်ဟန်တူကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာ အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးသို့ ယူသွားလေ၏။

၎င်းနောက် တစ်လခန့်မျှ ကြာပြန်သောအခါ ဒေါ် သိန်းရင်၏ တိုက်သုံးထပ်တွင် အထက်ပါ အခြင်းအရာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်သော ကြောက်မက်ဖွယ် အခြင်းအရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ် ပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်အခါ၌ မိုးကုတ်မှ ကျောက်ကုန်သည်များသည် အမြောက်အမြား စုရုံးလာရောက်ကြ၍ ဒေါ် သိန်းရင်၏ တိုက်၌ တည်းခိုလျက်ရှိကြရာ အားလုံးသော အခန်းတို့မှာ ပြည်နှက်လျက် ကျောက်ကုန်သည်ကြီး သေဆုံး၍သွားသော အခန်းတစ်ခန်း သာလျှင် လွတ်လပ်လျက် ရှိလေ၏။ လကွယ် အဖိတ်နေ့၌ကား နောက်ထပ် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ဆိုက်ရောက်၍ လာပြန်လေရာ ထိုအခန်း၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားဖူးသော ဧည့်သည် တစ်ယောက်က နောက်ရောက်လာသူအား

‘သည်ပြင် အခန်းတော့ အိပ်စရာ မရှိဘူး ဆရာကြီးရေ၊ ကျောက်ကုန်သည် ဦးမြသီး သေသွားတဲ့ အခန်းပဲ အိပ်စရာ ရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျား အိပ်ခုံ ပါ့မလား’

‘ဘာလို့ မအိပ်ခုံရသလဲ ဗျ၊ လူသေလျှင်ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ လူမသေဖူးတဲ့ အခန်းရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိမလဲ ဗျ’

‘အိပ်ခုံလျှင်လည်း ကောင်းပါရဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်တို့တော့ ဟိုဘက် အခန်းက အိပ်တာတောင် တွေးမိလျှင် ကြက်သီး ထမိသေးတယ်’

‘ခင်ဗျားတို့က နဂို ကြောက်နေတဲ့ လူကိုးဗျ၊ ကျုပ်တို့တော့ ကြက်သီးလဲ မထတတ်ဘူး၊ ကျုပ် အိပ်ပါမယ်’

နောက်ရောက်လာသော ဧည့်သည်သည် သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် ၎င်းအခန်းသို့ ဝင်၍အိပ်ရာ လကွယ်နေ နံနက်သို့ လင်းသောအခါ၌ ကျောက်ကုန်သည် ဦးမြသီး၏ နည်းတူ ခုတင်တိုင်ကို မှီလျက် ကြမ်းပေါ်၌ ခြေကို ကွေးလျက် ဒူးထောက်ကာ ကြိုးဆွဲချ၍ သေဆုံး လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိကြရသည် ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်သားများနှင့် ဧည့်သည်များပါ ဖိန့်ဖိန့်တုန်မှု ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုအခါ ပုလိပ်အရာရှိတို့နှင့် ဆရာဝန်ကြီးလည်း အလောင်းကို လာရောက် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ ပုလိပ်အရာရှိတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုးဆွဲချ၍ သေခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်သော်လည်း တစ်ခန်း တည်း၌မူ နှစ်ယောက်မျှ တစ်လအတွင်း ဖြစ်ပျက်ခြင်းမှာ အတန်ငယ်ထူးဆန်းကြောင်းနှင့် ပြောပြသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးက လူတို့၏ စိတ်မှာ အလွန်ထူးဆန်းကြောင်း၊ တစ်ဦးသော သူ၌ ဖြစ်ဖူးသော စိတ်သည် နောက်တစ်ဦးအား လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်ကြောင်း၊ လူတို့ မည်သည်မှာ သေဘေးကို ကြောက်ရွံ့မြဲ ဓမ္မတာ မှန်သော်လည်း အလွန်မြင့်မားသော တောင်တစ်ခု၏ ထိပ်မှ ဖြစ်စေ၊ အဆောက် အဦးကြီးတစ်ခု၏ အစွန်အဖျားမှ ဖြစ်စေ ရပ်လျက် အောက်သို့ ကြည့်မိသောအခါ ခုန်၍ချလိုက်ချင်သော စိတ်သည် အချို့သောသူတို့၌ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်၍လာတတ်ကြောင်း၊ မီးရထားသည် အနီးသို့ ခုတ်လာသော အခါ ကိုယ်ကို ပစ်လွှဲ၍ အကြိတ်ခံလိုသော စိတ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြောင်းများနှင့် ဥပမာ ဆောင်၍ပြပြီးလျှင် ယခုသေဆုံးသူမှာလဲ ယခင်က ကျောက်ကုန်သည်ကြီး၏ နည်းတူ မိမိ ပယောဂကြောင့် မိမိ သေဆုံးရှာခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်းနှင့် ထင်မြင်ချက် ပေး၍ ထုံးစံအတိုင်း အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ဆောင်ယူစေလေ၏။

ထိုအိမ်၌ တည်းခိုသော ဧည့်သည် အပေါင်းတို့မှာမူ အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ထိုနေ့အတွင်းပင် ရပ်ရွာသို့ ပြန်လည်သွားရောက် ကြရုံမျှမက ဒေသသို့ ရောက်သော အခါ၌လည်း မကောင်းသော သတင်းကို လွှင့်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် အခြားသော ကျောက်ကုန်သည် တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘုရားဖူး သွားရောက်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း ဒေါ် သိန်းရင် ၏ တိုက်၌ တည်းခိုခြင်း မပြုကြသဖြင့် ဒေါ် သိန်းရင် မှာ ဝင်ငွေ နည်းပါးလျက် ရှိခဲ့လေ၏။

ဒေါ် သိန်းရင် သည် ရှေးအခါက ကဲ့သို့ မိမိ၏အိမ်၌ ကုန်သည် အဝင်အထွက် မစည်ကားသည် ဖြစ်၍ မည်သို့ပြုရမည်မသိ၊ စိတ်ညစ်ညူးလျက် ထိုအခန်း၌ တစ်ည အိပ်ခုံသူအား ငွေတစ်ရာကျပ်ကို လက်ငင်းထုတ်၍ ပေးမည်ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ တစ်နေ့သ၌ ဌာနာအုပ်နှင့် လိုက်ပါလာဖူးသော ပုလိပ်သားကလေး တစ်ယောက်သည် ဒေါ် သိန်းရင်၏ တိုက်သို့ ဝင်လာ၍

လိပ်။ ။ ‘ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် သတင်း တစ်ခု ကြားတယ်၊ အဟုတ်လား ဒေါ်ဒေါ်’

ရင်။ ။ ‘ဘာပါလိမ့် မောင်’

လိပ်။ ။ ‘ဟိုအခန်းမှာ တစ်ည အိပ်ဝံ့တဲ့လူကို ငွေတစ်ရာ ပေးမယ်ဆို’

ရင်။ ။ ‘ပေးပါမယ် မောင်ရယ်၊ မောင် အိပ်ဝံ့လို့လား’

လိပ်။ ။ ‘ကျွန်တော်က တစ္ဆေလည်း ကြောက်တဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သရဲလည်း ကြောက်တဲ့ အကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ငွေတစ်ဆယ်သာ ပေးပါဗျာ၊ ကျွန်တော် အိပ်ပါ့မယ်’

ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းရင်သည် အရက်ဖိုးငွေနှင့် ငွေတစ်ဆယ်ကို ပုလိပ်သားကလေးအား ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပေးလိုက်လေရာ ပုလိပ်သားကလေးသည် ထိုည၌ အရက်ပုလင်းကို ပွေ့လျက် ၎င်းအခန်း၌ အိပ်ရန် တိုက်သို့ လာရောက်လေ၏။ ဒေါ် သိန်းရင်နှင့် ကိုဘမော်တို့သည်လည်း အမြည်းများကိုပင် ဝယ်ချမ်း၍ ပေးပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်စေရာ ပုလိပ်သားကလေးသည် ဝက်အူချောင်းများကို လက်တစ်ဖက်မှ ကိုင်လျက် အရက်ပုလင်းကို လက်တစ်ဖက်မှ ပွေ့ပြီးလျှင် ရွှင်ပျသော အမူအရာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေ၏။

ထိုည၌ ဒေါ် သိန်းရင်သည် ကိုဘမော်ကို ခေါ်၍ ပုလိပ်သားကလေး အတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်သည်နှင့် တံခါးပေါက်သို့ သုံးလေးကြိမ်မျှ လာရောက်ချောင်းမြောင်း၍ နားထောင်ရာ အတွင်းမှ ဟောက်သံကို ကြားရသဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။

နံနက်မိုးလင်းသဖြင့် ဒေါ် သိန်းရင်သည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်သွားသော အခါ ပုလိပ်သားကလေး သည် အိပ်ရာမှ နိုးပြီးဖြစ်၍ ပိုလာသော ကာဖီနှင့် ပေါင်မုန့်တို့ကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ရင်း ‘ကျွန်တော်တော့ သက်သက် အချောင် ကော်တာပဲ ဒေါ်ဒေါ်ရေ၊ ငွေတစ်ဆယ်လဲ ရသေး၊ အရက်တစ်ပုလင်း လဲ သောက်ရသေး၊ ခြင်မကိုက် ဘာမကိုက် မွေ့ရာထူထူနှင့်လဲ အိပ်ရသေး၊ သည်ထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ် ဘာရှိသေးသလဲ ဒေါ်ဒေါ် သည်လိုများ အိပ်ရမယ် ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တော့ ညတိုင်း အိပ်ချင်ပါရဲ့ဗျာ’ ဟု ပြောလေ၏။

ပုလိပ်သားကလေး ပြန်၍ သွားသောအခါ ဒေါ် သိန်းရင်သည် ထိုအခန်း၏ မကောင်းသတင်း ပပျောက်စေခြင်းငှာ မိမိ၏ အိမ်နီးပါးချင်းတို့အား ပုလိပ်သားကလေး အိပ်၍သွားသော်လည်း မည်သို့မျှ မဖြစ်ဘဲ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ချောချော မောမော ပြန်၍သွားကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသော အခါ အိမ်နီးချင်းတို့က ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်

‘အိပ်ဝံ့မှာပေါ့ရှင်၊ လကွယ်နေမှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ ရှင့်လူ သတ္တိရှိလျှင် လကွယ်အဖိတ်နေ့ညကို လာပြီး အိပ်စမ်းပါစေလား၊ သူမှ မသေလျှင် ဘယ်သူသေဦးမှာလဲ ရှင့်’ စသည်ဖြင့် ပြောကြပြန်သောအခါ ဒေါ် သိန်းရင်မှာ စိတ်လေးမြဲတိုင်း လေးပြန်လေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် အချို့သောသူတို့က ၎င်းတိုက်ကို ရောင်းချ၍ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ရန် အကြံပေးကြသောအခါ ရောင်းလိုသော ပစ္စည်းတို့မှာ အဖိုးကောင်းစွာ မရသည်။ အဖြစ်ကို သိရှိ၍ အဆမတန် လျှော့ပေါ့ရောင်းချပြန်လျှင်လဲ နစ်နာ ဆုံးရှုံးမည် မုချဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ် သိန်းရင်သည် တိုက်ကို မရောင်းဘဲ နာမည်ဆိုး ပျောက်အောင် ပြုလုပ်အံ့ ဟူ၍သာလျှင် အကြံပြုလျက် ရှိလေ၏။

လကွယ် အဖိတ်နေ့၌ ဒေါ် သိန်းရင် သည် ပုလိပ်ဌာနာသို့ သွားရောက်၍ ယခင်က ပုလိပ်ကလေးအား မေးမြန်းရာ အခန်းသင့်ပင် တွေ့ရှိလေ၏။

လိပ်။ ။ ‘ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော် အိပ်စေချင်ပြန်လို့လား’

ရင်။ ။ ‘သည်ကနေ့ တစ်ည မောင် အိပ်ဝံ့လျှင် အိပ်စမ်းပါဦး မောင်ရယ်’

လိပ်။ ။ (လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ပွတ်လျက်) ‘ကော်ပြန်ပြီဗျို့၊ တစ်ည မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ည အိပ်စေချင် အိပ်မယ်၊ သည်ဈေးသာ ပေး၊ အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် ငွေတစ်ဆယ် ဟုတ်စ’

ထိုည၌ ပုလိပ်သားကလေးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လာရောက် အိပ်စက်လေရာ နံနက်လင်းသည် အခါ၌ ဒေါ် သိန်းရင်သည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်သွားသော အခါ ယခင်အခါက ကဲ့သို့ ပုလိပ်သား ကလေးသည် ကာဖီ သောက်လျက် မရှိဘဲ အခန်းသည် ပိတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းရင်သည် အခန်းတံခါး အနီးသို့မျှ သွားရောက်ခြင်းငှာ မဝံ့ဘဲ တိုက်အောက်သို့ ပြေးလာပြီးလျှင် သာဦးနှင့် ကိုဘမော်တို့ကို ခေါ်ပြီးမှ တိုက်ပေါ် သို့ တက်လေ၏။ သာဦးနှင့် ကိုဘမော်တို့လဲ အခန်းတံခါးကို နှစ်ယောက်သား ကန်ကြောက် ဖွင့်လှစ်ကြသည်တွင် ပုလိပ်သားကလေးသည် ယခင်က နှစ်ယောက်သော သူတို့၏အလား ကြိုးဆွဲချကာ သေလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိကြရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ၌မူကား အင်္ဂလိပ်သတင်းစာ ၊ မြန်မာသတင်းစာ အပေါင်းတို့က ‘တစ္ဆေခြောက်သော အခန်းအကြောင်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ‘နမိတ်မကောင်းသော အိမ်ကြီးအကြောင်း’ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါင်းတပ်လျက် ရန်ကုန်မြို့ကြီး အတွင်း ဖြစ်ပါလျက် မကြံဖူး မကြားဖူးလောက်အောင် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသော အခြင်းအရာများ ဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းများကို အကျယ်တဝင့် ထုတ်ဖော် ရေးသားလျက် ရှိကြလေကုန်၏။ အချို့သတင်းစာတို့ကလဲ ထိုအိမ်သည် ပုဏ္ဏကတိုက်ခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလဲ မြေခံ မကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အချို့ကလဲ တိုက်တည်စဉ် အခါက အုတ်များ ဝယ်ယူသည်အခါ ဘုရားပျက် ကျောင်းပျက်များက အုတ်များ ပါသည် ဟူ၍လည်းကောင်း အနည်းနည်း အဖုံဖုံ တွေးတော ရေးသားလျက် တိုက်ကို ဖြို၍ပစ်သင့်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပရိတ်ရွတ်၍ ကမ္မဝါ ဖတ်ရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း အမျိုးအမျိုး အကြံပေးလျက် ရှိကြလေ၏။ ပယောဂဆရာ တစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက်တို့လဲ ပေါက်လာ၍ ထိုအခန်း၌ သရဲအောင်းသည် သဘက်အောင်းသည် စသည်ဖြင့် ပြောဆို၍ သရဲ သဘက်များကို နှင်ထုတ်ရန် မိမိတို့ တတ်နိုင်ကြောင်းနှင့် ကြွားဝါကာ ငွေများကို ညှစ်ယူကြလေ၏။ ထိုအတော အတွင်း ဒေါ် သိန်းရင် မှာ တစ်နည်းကောင်းနိုး၊ တစ်နည်းကောင်းနိုးနှင့် နည်းမျိုးစုံ ပြုလုပ်ပါသော်လဲ ကြောက်ရွံ့ခြင်း မပြေပျောက် နိုင်အောင် ရှိခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ်နီးပါးရှိ စုံထောက်ပေါက်စ တစ်ယောက်သည် ဒေါ် သိန်းရင်၏ အိမ်သို့ လာရောက်၍ မိမိသည် ထိုအခန်း၏ အရှုပ်အထွေးကို ရှင်းလင်းနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် အခန်းကို ကြည့်ရှုစုံစမ်းရန် အခွင့် တောင်းလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား ဒေါ် သိန်းရင်မှာ ထိုအခန်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ညစ်ညူးလှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မပြောချင် ပြောချင် လက်ခံစကားပြောလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုသူက အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် အခွင့်တောင်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအခန်း၏ သော့မှာ ဌာနာအုပ်ထံ ပေးအပ်၍ထားကြောင်း၊ ထိုအခန်းကို မည်သူမျှ မဝင်ရန် မှာထားခဲ့ကြောင်း၊ အကယ်၍ အရှုပ်အထွေးကို ရှင်းလင်းလိုခဲ့မူ ဌာနာအုပ်ထံ သွားရောက် ခွင့်တောင်း၍ ၎င်းထံမှ သော့ကို တောင်းခဲ့နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ထိုသူသည် ဌာနာအုပ်ထံသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် ဌာနာအုပ်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရာ ဌာနာအုပ်သည် ထိုသူပြောသော စကားများကို နားထောင်ပြီးနောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ထိုသူအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးစေလေ၏။ ဆရာဝန်လည်း ထိုသူမှာ လူရူးမဟုတ်၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြောင်းနှင့် အစစ်ခံသည်တွင် ဌာနာအုပ်သည် ထိုသူအား အမှန်မှချ ထိုအရှုပ်အထွေးကို ရှင်းလင်းရန် အကြံတစ်ခု ရှိသောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု သဘော ရရှိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ဌာနာအုပ်သည် ထိုအခန်းသို့ ဝင်ရောက်အိပ်စက်ခွင့် မပြုမီ အိမ်အောက်၌ ရှိသော တယ်လီဖုန်းကို ၎င်းအခန်းသို့

ရွှေပြောင်း တပ်ဆင်စေလျက် တယ်လီဖုန်းတိုက်သို့လည်း ၎င်းအခန်းမှ တယ်လီဖုန်းကို ကြွရုံမျှ ဖြစ်စေ ကြွခဲ့လျှင် မိမိထံ ချက်ချင်း အကြောင်းကြားဖို့ အကြောင်းနှင့် မှာထားလေ၏။ ထို့ပြင် မိမိသည် အပြင်သို့ သွားခိုက်ဖြစ်၍ ဌာနာအုပ် မရှိစေကာမူ ထိုအခန်းမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်ခဲ့လျှင် ချက်ချင်း သွားရောက်စုံစမ်းရန် မိမိ၏ တပည့် စာသင်အား မှာ၍ ထားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ထိုသူ သိရှိတွေ့မြင်သောအခါ ဤကဲ့သို့ ပြင်ဆင်ရခြင်းတို့မှာ အပိုသက်သက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိမှာ သေလိုသောစိတ် နည်းနည်းမျှ မရှိသည်ဖြစ်ရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤအရှုပ်အထွေးကို အများတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင် တစ်ခါတည်း ရှင်းလင်းဖော်ပြနိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ မောင်သိန်းတန် ဖြစ်လေသတည်း။

မောင်သိန်းတန်သည် ရှေးဦးစွာ ဝင်ရောက် အိပ်စက်ခွင့် ရသော နေ့သည်ကား လပြည့်ကျော် ၁၀ ရက်နေ့ ဖြစ်လေရာ မောင်သိန်းတန်သည် နေ့ရော ညဉ့်ပါ အခန်းတွင်း၌ အောင်းလျက် ဒေါ် သိန်းရင် ပို့လာသော ထမင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်တို့ကိုလည်း အခန်းတွင်း၌ပင် စားသောက်လေ၏။ ဌာနာအုပ်သည်လည်း တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မျှ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီးလျှင် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းလေ့ရှိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ မေးမြန်းသည်အခါ မောင်သိန်းတန်က အရှုပ်အထွေးကို ရှင်းလင်းနိုင်လှပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဖြေဆိုလေ၏။

ထိုလသည်ကား သီတင်းကျွတ်လဖြစ်၍ ရက်မစုံဖြစ်သောကြောင့် လပြည့်ကျော် ၁၃ ရက်နေ့သည် လကွယ်အဖိတ်နေ့ ဖြစ်ရကား ထိုညဉ့်၌ ဒေါ် သိန်းရင် သည် မောင်သိန်းတန်အတွက် များစွာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်လေ၏။ ဌာနာအုပ် ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ကြောင့်ကြမကင်း ဖြစ်သည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ကိုယ်တိုင် ဝင်လာပြီးလျှင် ထိုညဉ့်၌ အထူး သတိစီရိယနှင့် နေရန် သတိပေးလေရာ မောင်သိန်းတန်က ပြုံးရယ်လျက် မိမိမှာ သေမည်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဖြေဆိုလေ၏။

လကွယ်နေ့ နံနက်တိုင် ရောက်သောအခါ၌ကား မောင်သိန်းတန်သည် အခြားလူသုံးယောက်တို့၏ သွားရာလမ်းသို့ လိုက်ရှာပြန်လေ၏။ ထိုသူများ၏ နည်းတူ လည်ပင်းတွင် ကန့်လန့်ကာကြီးဖြင့် ချည်နှောင်လျက်ရှိရာ ခြေထောက်တို့မှာ ကွေးလျက် ကြမ်းပေါ်၌ ခူးထောက်ကာ သေနေသော အလောင်းကို တံခါးဖွင့်သောအခါ၌ တွေ့ရှိကြပြန်လေ၏။ ၎င်းနောက် တယ်လီဖုန်းနှင့် ဌာနာသို့ အကြောင်းကြားမည် ပြုသောအခါ တယ်လီဖုန်းကြိုးတို့မှာ ပြတ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိကြရလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ် သိန်းရင် သည် အစေခံသာဦးကို ဌာနာသို့ သွားရောက်တိုင်တန်းစေရာ ဌာနာအုပ်သည် ထိုအိမ်သို့ လိုက်လာ၍ တယ်လီဖုန်းကြိုးများ ပြတ်လျက်ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် ဤအမှုကား ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်၍သေသော အမှု မဟုတ်၊ သူတစ်ပါး၏ လုံ့လ ပယောဂကြောင့် သေဆုံးသော အမှုဖြစ်ကြောင်း သိရှိသည်နှင့် မောင်အုန်းဖေထံ အကြောင်းကြားလေရာ မောင်အုန်းဖေလည်း မကြိုတတ်သည် ဖြစ်၍ မောင်စံရှားထံ ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်ပြောင်းပြောဆို ပြီးနောက် မောင်အုန်းဖေက
'ကျွန်တော်ဖြင့် မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျ၊ အခန်းတံခါးလဲ မပွင့်ဘူးလို့ ပြောတယ်ဗျ'
ကျွန်တော်။ ။ 'မပွင့်ဘူးလို့ ပြောတာလား ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်လို့လား'
ဖေ။ ။ 'ကိုယ်တိုင်တော့ မမြင်ဘူးဗျ၊ သူတို့ အပြောပဲ'

ကျွန်တော်။ ။ 'မောင်သိန်းတန်သေတာ သူများသတ်လို့ သေလျှင် သူ့အရင်က လူတွေ သေတာကော ဘယ်နည်းနှင့် သေတယ် ထင်သလဲ'

ဖေ။ ။ ‘မောင်သိန်းတန်ရော၊ သူ့ အရင်လူ သုံးယောက်ရော ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတာ မဟုတ်၊ သူများ သတ်လို့ သေတာချည်း ကျုပ်ထင်တယ်ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူ သတ်သလဲဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘အဲ့ဒါကြောင့် ခက်တယ် မဟုတ်လား၊ အိမ်ရှေ့မှာတော့ မြင်းရထား ရပ်တယ်ဗျို့၊ ဆရာများ ပြန်လာတာ ဖြစ်ပါစေဗျာ’

ထိုခဏ၌ တိုက်ရှေ့တွင် မြင်းရထားတစ်စီးရပ်သည်။ အသံကို ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်ကြရာ မောင်စံရှားသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ကြရသဖြင့် ဝမ်းသာ အားရ ဖြစ်ကြလေ၏။ တိုက်ပေါ် သို့ ရောက်လာပြီးနောက် မောင်အုန်းဖေက အကျိုးအကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ်မျှ ပြန်ပြောပြီးနောက် မောင်စံရှားက

‘လာလာချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုတဲ့ စကားပုံလို ဖြစ်နေပါပြီကောဗျာ၊ ထိုင်ပဲ မထိုင်ရသေးဘူး၊ အမှုက အရင်ရောက်နှင့်နေပြီ၊ ကိုင်း သို့သော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီရသေးတာပဲဗျာ၊ လာ သွားကြမယ်၊ အလောင်းကို ဖြုတ်ပြီးပြီလား’

ဖေ။ ။ ‘အလောင်းတော့ ဖြုတ်ပြီး ဆေးရုံ ပို့လိုက်ပြီ ဆရာရေ့’

ရှား။ ။ ‘နောက်ကျသွားတယ်၊ သို့သော် ရင်မခွဲခင် မိကောင်းပါသေးရဲ့လားဗျာ၊ ဆေးရုံကို အရင် သွားကြည့်စို့၊ ဪ နေဦးဗျို့၊ အခန်း အခြေအနေကို ကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ပြီးမှပဲ ဆေးရုံသွားစို့ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးသည် ကရိုလမ်းရှိ ဒေါ် သိန်းရင်၏ တိုက်သို့ သွားရောက်ကြရာ မောင်စံရှားသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ကြမ်းပေါ်၌ လေးဘက်တွား၍ လည်းကောင်း၊ ခုတင်၏အောက်သို့ အလျားမှောက်ကာ ဝင်၍ လည်းကောင်း၊ နံရံများကို တီးခေါက်၍ လည်းကောင်း သေချာစွာ စုံစမ်းကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်စံရှား၌ ပြုမြဲ ဓမ္မတာမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို ခြေရာခံမိသည် ၊ မခံမိသည်ကို ၎င်း၏ မျက်နှာထား၌ မထင်ရှားအောင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် မောင်စံရှားက ကြည့်ရှုရန်ရှိသမျှကို ကြည့်ပြီးကြောင်း ပြောဆို၍ ဆေးရုံသို့ သွားရောက်ကြပြန်လေရာ အလောင်းမှာ ရင်ခွဲရုံ အတွင်းရှိ ကျောက်စားပွဲ ပေါ်၌ တင်ကာ ရင်ခွဲမည် ဆဲဆဲ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိကြရလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလဲ မောင်စံရှားအား သိရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် အလောင်းကို ခေတ္တမျှ စစ်ဆေးခွင့် ပြုလေရာ မောင်စံရှားသည် တစ်ကိုယ်လုံးကို နှံ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ရှု ပြီးနောက် အံ့အားသင့်သော အမူအရာနှင့် လည်ပင်းကို ကိုင်လျက်

ရှား။ ။ ‘ကိုအုန်းဖေ သည်ဟာ သတိထားမိရဲ့လား’

ဖေ။ ။ ‘ဘာလဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘လည်ပင်းက အရာကိုလေ’

ဖေ။ ။ ‘သည်ဟာ ကြိုးရာပေါ့ ဆရာရဲ့’

ရှား။ ။ ‘ကြိုးရာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သို့သော် အရွယ် ဘယ်နှယ်နေသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘မပြောနိုင်ဘူး ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ် ပြောမယ်၊ ကြိုးရာကို ကြည့်စမ်း၊ သေးသေးကလေးရယ်၊ မီးခြစ်ဆံလောက်ပဲ ရှိမယ် ဟုတ်စ၊ ကန့်လန့်ကာကြိုးက ဘယ်လောက်တုတ်သလဲ ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ဖေ။ ။ ‘လက်မ လောက် တုတ်တယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘လက်မ လောက်တုတ်တဲ့ ကြိုးနှင့် ကြိုးဆွဲချပြီးသေတာ မီးခြစ်ဆံလောက်သာ ကြိုးရာ ထင်သတဲ့ ၊ ဘယ့်နှယ် အဓိပ္ပာယ်လဲ’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်ပါပြီ ဆရာရေ၊ သေအောင်ညှစ်သတ်တဲ့ ကြိုးက တစ်ချောင်း၊ ချည်ထားတဲ့ ကြိုးက တစ်ချောင်း ထင်တယ် ဆရာရေ’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ ဘာကြောင့် သည်လိုလုပ်သလဲ’

ဖေ။ ။ ‘မသိဘူး ဆရာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကြိုးတစ်ချောင်းနှင့် ညှစ်သတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြိုးဆွဲချတယ် ထင်အောင် ကန့်လန့်ကာကြိုးနှင့် အလောင်းကို ချည်၍ ထားခဲ့တာ ဟုတ်လား ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ (ကျွန်တော်၏ ပုခုံးကို ပုတ်လျက်) ‘တော်တယ်မျိုး ကိုသိန်းမောင်၊ သူတို့ ဝင်လာရော ၊ ဝင်လာတဲ့ အခါမှာ မောင်သိန်းတန်မှာ မလှုပ်မရှားနိုင်တဲ့ အဖြစ်ရောက်နေပြီဗျ၊ သည်တော့မှ လည်ပင်းကို ကြိုးနှင့် ညှစ်သတ်ပြီး သေပြီဆိုတော့မှ အလောင်းကို ကြိုးနှင့် ချည်ထားခဲ့တာကိုး ဗျ၊ ကိုင်း သို့သော် အခန်းကို ကျုပ် တစ်ခါ ကြည့်ချင်ပြန်ပြီဗျာ၊ သည်းခံပြီး လိုက်ခဲ့ကြပါဦးဗျာ’

ဒေါ် သိန်းရင် အခန်းသို့ ရောက်ကြပြန်သောအခါ မောင်စံရှားသည် အခန်းတွင်း၌ ရှေးကထက် သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြန်လေရာ အခန်း၏ ထောင့်၌ စက္ကူ လုံးကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ၎င်းကို ကောက်၍ ဖြေကြည့်ရာ ၎င်းမှာ စာရေးစက္ကူ တစ်ရွက်ဖြစ်၍ အောက်ပါ အက္ခရာ များကို ခဲတံနှင့် မထင်မရှား ရေးသားထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိရလေ၏။

‘လာပြီ၊ ဟော ဟော ထရံက လင်းလို့ ၊ ဘယ့်နှယ် ဟာကြီးပါလိမ့်’

ကျွန်တော်တို့သည် မောင်စံရှား၏ ပုခုံးပေါ်မှ ကျော်ဖတ်၍ ထိုစာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ

‘ဘယ်သူရေးတဲ့ စာလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မောင်သိန်းတန် ရေးတာပေါ့ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်..’

ထိုခဏ၌ ဒေါ် သိန်းရင်နှင့် ကိုဘမော်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၍ မည်သို့ ထူးခြားပါသေးသနည်း ဟု မေးမြန်းရာ မောင်စံရှားက မောင်သိန်းတန် ဆိုသူမှာ စိတ်ကတောက်ကတက် ဖြစ်ဟန်လက္ခဏာ ရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ကိုဘမော်၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းခရီး၌ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်တို့အား စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ဆေးတံကို သောက်ကာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာလေရကား ကျွန်တော်တို့မှာ မောင်စံရှားသည်ကား တစ်စုံတစ်ခုကို အကြံထုတ်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိကြသဖြင့် မေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ အကဲကို သာလျှင် ခတ်၍လာကြရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ မောင်စံရှားသည် ပက်လက်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဆေးတံကို သောက်ရှူရင်း ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသေးရာ ကျွန်တော်နှင့် မောင်အုန်းဖေ တို့မှာ ကျောင်းသားသူငယ် နှစ်ယောက်ကဲ့သို့ တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ချည်တစ်ခါ၊ မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ချည် တစ်လှည့်နှင့် ရှိနေကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မောင်စံရှားသည် ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ ဖြုတ်ပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင် ဟိုအခန်းမှာ ခင်ဗျား အိပ်ခုံရဲ့လား’

ကျွန်တော်။ ။ (ကြက်သီး ထလျက်) ‘တစ်ယောက်တည်းလားဗျ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်နှင့်ပါဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားနှင့် ဆိုလျှင်တော့ တတ်နိုင် သင်းချိုင်းကုန်းမှာ အိပ်ရ အိပ်ရ ဗျာ၊ အိပ်ခုံ ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘သို့သော် သည်ကနေ့ ညတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျ၊ နောက်တစ်လ ကြာမှ အိပ်ရမယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်ကနေ့ည စောင့်ပြီး အိပ်ပေမယ့် သူတို့ လာမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အချည်းနှီးနေမှာပဲ၊ နောက်လကွယ် အဖိတ်နေ့မှ အိပ်မှ တော်မယ်’

ဖေ။ ။ ‘နို့ သည်အတွင်း သည်အမှုကို တန်းလန်းကြီး ထားရမှာလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မထားလျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ရမလဲဗျ၊ ကျုပ်သဘောကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်က လက်ဆုပ်လက်ကိုင် တပ်အပ်သေချာ မိလောက်မှ ဖမ်းချင်တာကိုးဗျ၊ သို့သော် သည်လို ရှိပါတယ်လေ၊ ကျုပ်က တစ်လစောင့်ရမယ် ဆိုပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ နည်းနှင့် ခင်ဗျားတို့ သည်အတွင်းမှာ ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်၊ မိလျှင်လဲ မိရောပေါ့၊ မမိလို့ ရှိလျှင်လဲ နောက်လကွယ်နေ့မှာ သည်လူစုကို ခင်ဗျား လက် ရောက်အောင် ကျုပ် အပ်မပေါ့’

ထိုအခါ မောင်အုန်းဖေသည် ဤမျှလောက် အချိန်တာရှည်စွာ စောင့်ဆိုင်းခြင်းကို မနှစ်သက် သော်လည်း မောင်စံရှားအား စီစဉ်ပြီးသော အလုပ်တစ်ခုကို ဖျက်ဆီးရန် တိုက်တွန်းခြင်းငှာ မတတ်နိုင် သည်ဖြစ်သောကြောင့် အောင့်အောင့်အီးအီးနှင့် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားရလေ၏။

ထိုရက်အတောအတွင်း အစိုးရ ပုလိပ်တို့သည် ထိုအမှုကို ပေါ်ပေါက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်း ပါသော်လည်း ခြေရာ မခံမိအောင် ရှိနေခဲ့လေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တန်ဆောင်မုန်း လကွယ် အဖိတ်နေ့တွင် မောင်အုန်းဖေသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ပေါက်လာ၍

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုအုန်းဖေ၊ နေရာကျပြီလား’

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်ကမှ အစအန မပေါ်ပါဘူး ဆရာ၊ သိပ်ပြီး ဝှက်တောပဲ’

ရှား။ ။ ‘ဒါကြောင့် ကျုပ် မပြောဘူးလား၊ သို့သော် သည်ကနေ့ ညတော့ နေရာကျကောင်းပါရဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ် ပြောသလိုသာ လုပ်ပါ’

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဒေါ် သိန်းရင် အိမ်နှင့် မနီးမဝေး လောက်က နေပြီး ပုလိပ် ခပ်တောင့်တောင့် ခြောက်ယောက်လောက်ရယ် သည်ကနေ့ ည ဆယ်နာရီ လောက်က စပြီး စောင့်ကြပေတော့ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ပြီးတော့ကော ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ပြီးတော့ ဒေါ် သိန်းရင် တိုက်ထဲက ခရာမှုတ်သံ ကြားသည်နှင့် တပြိုင်နက် တိုက်ရှေ့ ရောက်အောင် ပြေးလာပြီး တောင်ဘက်တံခါးက လေးယောက်စောင့်ရမယ်၊ သုံးယောက်က ဒေါ် သိန်းရင် တိုက်ပေါ် ပြေးတက်ခဲ့ရမယ်၊ နားလည်လား’

ဖေ။ ။ ‘တောင်ဘက်တိုက်က တရုတ်တွေ နေတာလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တယ်၊ တရုတ်တိုက်ရှေ့ကနေ စောင့်ပြီး ထွက်လာသမျှ လူတွေကို အကုန်ဖမ်းရမယ် နားလည်လား’

ဖေ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား လူ များမှာ လက်နက် အပြည့်အစုံ ပါပေစေဗျာနော်၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့ လူစုတွေ ၊ ယီးတီးယားတား လုပ်လျှင် ခြောက်လုံးပြူးနှင့်သာ ပစ်သတ် ကြားလား’

ဖေ။ ။ ‘စိတ်ချပါ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ခင်ဗျား ပြန်ပေတော့ ၊ ၁၀ နာရီ ထိုးထိုးခြင်း ရောက်အောင်လာခဲ့နော်’

ဖေ။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

ကိုအုန်းဖေ ဆင်းသွားပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း၊ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ သည်ကနေ့ည ဒေါ် သိန်းရင် တိုက်မှာ အိပ်ကြရလိမ့်မယ်၊ ကြောက်သလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မကြောက်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာကပဲ’

ရှား။ ။ ‘သို့သော် ၊ သည်လိုဗျာ ၊ ကျုပ်တို့က စုံထောက်သဘောနှင့် အိမ်ကို ဝင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဧည့်သည် သဘောနှင့် သွားပြီး တည်းကြရမယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်လို ဧည့်သည်လဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားက အညာသား ဖြစ်တော့ မိုးကုတ်မြို့သား ယောင်ဆောင်ဖို့ များများကြီး မခက် ပါဘူး မှတ်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကြိုးစားရတာပဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ၊ ခင်ဗျားက သည်ကနေ့ ညနေ မန္တလေးရထား ဆိုက်တဲ့ အချိန်လောက်မှာ ဝန်စည်စလယ် ပစ္စည်း အပြည့်အစုံနှင့် မိုးကုတ်က လာတဲ့ ကျောက်ကုန်သည်ကြီး ယောင်ဆောင်ပြီး ဒေါ် သိန်းရင်တို့ အိမ်ကို သွားတည်းချေ၊ မိုးကုတ်သားနှင့် တူအောင် စကားကိုလဲ ဝဲဝဲပြော၊ ဗကျောက်ကုန်သည်

နှင့် တူအောင် ကျောက်နီ ခပ်များများ ပါဖို့တော့ ကျုပ် တာဝန်ထား၊ ကျုပ် ၎င်းပြီး ပေးမယ်၊ ရောက်တဲ့ အခါမှာ အိပ်ဖို့ အခန်းပေးတော့ နှစ်ထပ်မှာ ပေးလို့ရှိရင် ခင်ဗျားက အိုက်တတ်လို့ အောက်ထပ်မှာ မအိပ်လို့ သုံးထပ်မှာ အိပ်လိုကြောင်းပြော၊ အကယ်၍ သူတို့ လင်မယားက သုံးထပ်က အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့လို့ ရှိလျှင် သည်ဟာမျိုး အယုံအကြည် မရှိတဲ့ အကြောင်းပြော၊ ကြားလား၊

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ နို့ ခင်ဗျားကကော’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်ကလဲ တစ်နည်းနည်းနှင့် ရောက်အောင် လာမယ်ပေါ့ဗျာ’

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ဝှမ်းတုံးအင်္ကျီ၊ စီ-အိုင်-ဒီ ဦးထုပ် အစရှိသော မိုးကုတ်သားများ ဝတ်ဆင်တတ်သော အဝတ်အစားများကို မောင်စံရှား သင်ကြားပြသသည်။ အတိုင်း ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် လက်ဆွဲသားရေအိတ်၊ သံသေတ္တာ၊ အိပ်ရာလိပ်များပါ မြင်းရထား ပေါ် သို့ တင်၍ ကရိလမ်းရှိ ဒေါ် သိန်းရင်၏ တိုက်သို့ သွားရောက်လေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ဒေါ် သိန်းရင်သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားခိုက်ဖြစ်သည်နှင့် ကိုဘမော်သည် မိုးကုတ်မှ ဆိုက်ရောက်လာသော ကျောက်ကုန်သည် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကြားရသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်သည်အတိုင်း သုံးထပ်၌ ရှိသော အခန်းတစ်ခန်းသို့ ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းများကို အစေခံသာဦးအား သည်ပိုး ရွှေ့ပြောင်းစေလေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းအခန်းမှာ ကြီးဆွဲချ၍သေသော အခန်းမဟုတ်၊ ၎င်းနှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော အခန်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနောက် ဒေါ် သိန်းရင် ရောက်လာ၍ အိမ်ရှင်တို့သည် ကျွန်တော်အား ညစာထမင်းများကို ကောင်းမွန်စွာ တည်ခင်းကျွေးမွေးလျက် ရှိကြသည်။ အိမ်ရှေ့၌ ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် ကိုဘမော်သည် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အစေခံသာဦးသည် တရုတ်ကော်ဇော ကြီးဖြင့် လိပ်လျက်ရှိသော အိပ်ရာကြီးများ၊ သားရေသေတ္တာကြီးများ၊ တရုတ်ဆေးပူးများ အစရှိသော ထောင်ကဲကြီးများ၏ ခန့်ငြားသော အသုံးအဆောင်များကို သွင်းလာလေရာ ၎င်းနောက်ကား ပိုးဘောင်းဘီ၊ ရွှေသီးတပ် သက္ကလပ်အင်္ကျီ၊ သက္ကလပ်ဦးထုပ် အစရှိသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်လျက် ရှိသော ပေါက်ဖော်ကြီး တစ်ယောက်သည် ဝင်လာလေ၏။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှားပင် ဖြစ်လေသည်။ တိုက်တွင်းသို့ ရောက်၍ ကုလားထိုင်၌ ထိုင်မိလေလျှင်

ရှား။ ။ ‘ပဲနယ်လဲဗျ၊ ပွဲစားကီးကော ဘယ်စွားသလဲ’

ရင်။ ။ ‘ပွဲစားကြီး ဆုံးရှာပြီရှင်၊ ထောင်ကဲကြီးက ဘယ်ကလဲ’

ရှား။ ။ ‘မော်လမြိုင်ကပဲ ဗျ၊ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ပွဲစားကီးနှင့် အားကီး ခင်တာပဲ၊ ဘယ်လောက် ကြာပီးလဲ ဆုံးတာ’

ရင်။ ။ ‘တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိပါပြီရှင်’

ရှား။ ။ ‘အို မသိဘူးဗျ၊ ဖြစ်ရလေ အားကီး ဝမ်းနည်းတယ်၊ မော်လမြိုင် ရောက်တဲ့အခါမှာ ပွဲစားကီး ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ တည်းတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျောက်ကောင်းကောင်း လေးငါးလုံးလောက် လိုချင်တာနှင့် ဝယ်ဖို့လာခဲ့တယ်၊ မိုးကုတ်က ကျောက်ကုန်သည်များ မရောက်ဘူးလား’

ရင်။ ။ ‘ရနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ရနိုင်ပါတယ်၊ အခန့်သင့်ပဲ မိုးကုတ်က ကျောက်ကုန်သည် တစ်ယောက် လည်း အခုပဲ ရောက်ပါတယ်၊ ထောင်ကဲကြီး သည်မှာပဲ တည်းဖို့ပေါ့နော်’

ရှား။ ။ ‘လမ်းမတော်မှာ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်တော့ ရှိတာပဲ၊ ပွဲစားကီး မရှိတော့ အားနာလို.’

ရင်။ ။ ‘အို ဘယ်က အားနာရမလဲ၊ ဝန်မလေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ တိုက် အကျယ်ကြီးပါ’

ထိုခဏ၌ ကိုဘမော်သည် ထောင်ကဲကြီး သို့မဟုတ် ကိုစံရှား၏ ပစ္စည်းများအား တိုက်ပေါ် သို့ သာဦးအား ယူသွားစေ၍ ကိုယ်တိုင် နေရာချထားလျက် ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် ဒေါ် သိန်းရင်သည် မောင်စံရှားအား ညစာထမင်းကို ကျွန်တော်နှင့် အတူဝင်၍ စားသောက်ရန် တိုက်တွန်းလေရာ၊ မောင်စံရှားက မိမိမှာ မီးရထားဟိုတယ်မှ စားသောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ သည်းခံရန် တောင်းပန်လေ၏။

ထမင်းစားသောက်၍ ပြီးကြသော် ကျွန်တော်သည် အကျီဘေးအိတ်၌ ဆောင်၍ ယူခဲ့သော ကျောက်နီများကို ဒေါ် သိန်းရင်၏ ရှေ့တွင် မောင်စံရှားအား ပြရာ မောင်စံရှားသည် ကျောက်နီ သုံးလေးလုံးကို ဆစ်ပြီးနောက် ဈေးတည်သည်နှင့် ငွေများချေ၍ ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပွဲစားကြီး ဦးဖုန်းကျော်၏ အကြောင်းများကို ဆက်လက်ပြောဆိုကြ၍ အတန်ငယ် ညဉ့်နက်သောအခါ သာဦးသည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား သုံးထပ်သို့ လိုက်၍ ပို့လေ၏။ မောင်စံရှား၏ အခန်းမှာမူ ကြိုးဆွဲချ၍ သေသော အခန်းပင် ဖြစ်လေ၏။

အစေခံသာဦး ဆင်း၍သွားသော်လည်း တိုက်ပေါ်၌ ဓာတ်မီးများ ထွန်းလျက် ရှိသေးသည် ဖြစ်၍ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးစွာ စကားမပြောသေးဘဲ ယခုမှ တွေ့ကြသော သူကဲ့သို့ ဟန်လုပ်ကာ စကားပြောလျက် ရှိရာ ၁၀ နာရီ ထိုးသည် အခါတွင် မောင်စံရှားသည် ဓာတ်မီးများကို ငြိမ်း၍ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်လေ၏။ ကျွန်တော်လည်း မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကဲ ကို ရိပ်မိ၍ ကျွန်တော်၏ အခန်းသို့ မဝင်ဘဲ ၎င်း၏ အခန်းသို့ ဝင်၍ လိုက်သွားလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် မောင်စံရှားသည် တံခါးကို ပိတ်လျက် ဓာတ်မီးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် တီးတိုးလေသံဖြင့်

ရှား။ ။ ‘ကျုပ် တွက်ကိန်းကလေး ကိုက်တယ်ဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာတွက်ကိန်းလဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘လင်ကြီးအကြောင်း လင်ငယ်ရှေ့မှာ ပြောလိုရှိရင် ကျုပ်ကို သည်အခန်း ပို့လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွက်ပြီးပဲ ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ရောက်ရောက်ချင်း ဦးဖုန်းကျော် အကြောင်း စပြီး ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သည်အခန်းကို ကျုပ်ကို ပို့အောင် ပြောတာဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နေရာကျပါပေဗျာ’

ရှား။ ။ ‘တိုးတိုး ဆရာရေ၊ သည်လောက် မကျယ်စေနှင့်၊ ကိုင်း ကိုသိန်းမောင် ညောင်းတယ်လို မအောင်းမေ့နှင့်၊ ခင်ဗျား သည်ကနေ ကျုပ်ကုတင်အောက်မှာ ဝင်ပြီးစောင့်ရလိမ့်မယ်၊ ပြောနေကြာရော၊ ဝင်ပေတော့ဗျာ၊ တော်တော် ညဉ့်နက်သွားပြီ၊ နေဦး ကျုပ်ပေးထားတဲ့ ခြောက်လုံးပြူးပါရဲ့လား၊ ကျုပ် မထမချင်း ခင်ဗျား သည်အောက်က မထွက်ခဲ့နှင့်နော်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းပါပြီဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဪ နေဦးဗျို့၊ ကံကောင်းလို မေ့လိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ အခန်းတွင်းမှာ အနံ့တစ်မျိုးတစ်မည် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရခဲ့လိုရှိလျှင် အနံ့ရရချင်း ဟောဒါနှင့် နှာခေါင်းဝမှာ ဆိုထားပြီး

အသက်ရှူတဲ့အခါမှာ ပါးစပ်နှင့် မရှူနှင့်၊ နှာခေါင်းနှင့် ရှူနေော် ကြားလား' ဟု ပြောပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် စိမ်းရွှေရွှေအနံ့ရှိသော ဝါဂွမ်းအနည်းငယ်ကို ကျွန်တော်အား ပေးအပ်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဝါဂွမ်းကို အင်္ကျီအိတ်တွင် ထည့်ပြီးလျှင် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်လျက် မောင်စံရှားစေခိုင်းသည်။ အတိုင်း ခုတင်အောက်သို့ ဝင်၍ ဝပ်တွားမိသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်စံရှားသည် ဓာတ်မီးကို ငြိမ်းလိုက်သဖြင့် တစ်ခန်းလုံး မှောင်အတိကျပြီးလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ မည်သို့သော ဘေးရန်မျိုးသည် မည်သည်အရပ်မှ လာမည်ကို မသိရှိဘဲ မောင်စံရှားကိုသာ အားထားလျက် မျက်စိမှိတ်ကာ စောင့်နေရသည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်ကို ဆွဲကိုင်တော့မည်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ကျောကို လက်အေးကြီးနှင့် စမ်းလိုက်တော့ မည်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း စိတ်၌ ထင်မှတ်မိလေ၏။ ပထမ၌မူကား တိုက်ရှေ့လမ်းပေါ်မှ လူသွားလူလာ တို့၏ အသံများကို ကြားရသေးသည် ဖြစ်ရာ တစ်နာရီခန့်မျှကြာလျှင် တစ်ရပ်လုံး တိတ်ဆိတ်လျက် အိမ်သူအိမ်သားတို့မှာလည်း လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ ဖြစ်လေရကား ကျွန်တော်တို့၏ အသက်ရှူသံများကို လည်းကောင်း၊ အခန်းပြင်ရှိနာရီကြီးမှ 'ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက်' နှင့် မှန်မှန်မြည်လျက်ရှိသော စက်သံကိုလည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ ကြားရလေ၏။

၎င်းနာရီကြီးမှ ၁၂ နာရီထိုးသံ ကြားရသောအခါ၌ ကျွန်တော်မှာ ညောင်းညာနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေရာကိုမျှ ရွှေ့ပြောင်းပြင်ဆင်ခြင်းငှာ မဝံ့ဘဲ ငြိမ်ဝပ်စွာ ကုပ်လျက်ရှိခဲ့ရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အခန်းနံရံမှ ချောက်ခနဲ မြည်သံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲ၌ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ လက်ပေါ်၌ မေးတင်လျက် မောင်စံရှားရှိရာသို့ ခန့်မှန်းကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ မောင်စံရှား၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက်လင်း၍ သွားပြီးလျှင် နှာဝဋ်ကား ဝါဂွမ်းဆိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ အမွှေးတိုင်၏ အနံ့ ကဲ့သို့ ခပ်သင်းသင်းရှိသော အနံ့တစ်မျိုးကို ကျွန်တော်ခံစားရလေရာ ကျွန်တော်သည် မောင်စံရှားပေးထားသော ဝါဂွမ်းကို နှာခေါင်း၌ ဆိုလျက် ၎င်း၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်နေစဉ် မောင်စံရှားမှာ မျက်စိများမှေး၍ သွားပြီးလျှင် အိပ်ချင်သောသူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ဦးခေါင်းသည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ညွတ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်တော်တွေ့မြင်သောအခါ ကျွန်တော်သည် ကုတင်အောက်မှ ထွက်လိုလှသော် လည်း မောင်စံရှားက မိမိ မထမချင်း ကုတင်အောက်မှ မထွက်ရန် မှာထားသည်နှင့် မထွက်ဝံ့ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ထိုခဏ၌ မောင်စံရှား၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် လင်းသည်ထက်လင်း၍ လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်သည် အလင်းရောင်လာရာ အရပ်သို့ မျှော်ကြည့်သည်တွင် အလင်းရောင်သည် အုတ်ထရံရှိရာ အရပ်မှ လာရောက်၍ အုတ်ထရံမှာ အလျင်းမရှိတော့သည် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပါးစပ်ဟကာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မောင်စံရှားကို မကြည့်ဘဲ အလင်းရောင် လာရာအရပ်သို့ စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေမိရာ ဘောင်းဘီပွ အင်္ကျီပွကြီးများကို ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသော တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်သည် ခြေကားယား လက်ကားယား လုပ်လျက် မညီညာသော သွားများကို ဖြဲပြုပြီးလျှင် အထက်သွားနှင့် အောက်သွားတို့ တဆတ်ဆတ် မြည်အောင် ရိုက်လျက် အရောင် တလက်လက်ထွက်သော မျက်စိများနှင့် မောင်စံရှားကို ပြူးလုမက ပြူးအောင် ဖြဲကြည့်ပြီးလျှင် မောင်စံရှား၏ အနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့ရာ မောင်စံရှားမှာ စိတ်ညှိုးခြင်း ခံရသူတစ်ယောက် ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ် ရှိနေလေ၏။ ထိုသူ၏ နောက်၌ကား တရုတ်လူမျိုး သုံးယောက် လေးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်သော သူ၏လက်၌ကား ပိုးကြိုးဖြင့် ကျစ်ထားသော ကွင်းလျှော တစ်ခုပါရှိလျက် အခြားသူတို့၏ လက်၌ကား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ပါရှိလေ၏။ ကွင်းလျှောကို ကိုင်လျက်ရှိသော သူသည် မောင်စံရှား၏ အနီးသို့ ရောက်၍ လည်ပင်းကို ကွင်းစွပ်မည် ပြုသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်စံရှားသည် လက်ခေါက်ကို ခြောက်လုံးပြူး အနှောင့်နှင့် ဆောင့်၍ ထိုင်ရာမှ ထလေရာ ကျွန်တော်လည်း ကုတင်အောက်မှ တိုး၍ ထွက်လာလေ၏။

ထိုအခါ၌ မူကား တစ်ခန်းလုံး မှောင်၍ သွားပြီးလျှင် မောင်စံရှား၏ ခရာမှုတ်သံတို့ကို လည်းကောင်း၊ ခြောက်လုံးပြူးမှ ကျည်ဆံများ ထွက်သည်အသံကို လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပေါ်၌ လူအမြောက်အများ ပြေးလွှားသည်၊ ခြေသံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ တံခါးကို ခြေနှင့် ကန်ကြောက်၍ ဖွင့်သည်အသံတို့ကို လည်းကောင်း တချို့တချို့ တဝီဝီ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ဆူညံစွာ ရှိနေသည်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ဖမ်းမိဖမ်းရာ ဆွဲမိဆွဲရာ လူတစ်ယောက်၏လက်ကို ဆွဲ၍ ဖမ်းထားရာ တစ်ယောက်သော သူသည် ကျွန်တော်၏ခြေနှစ်ဘက်ကို ဆွဲ၍ လှဲပြီးနောက် တစ်ယောက်က လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးကို လှယူသည်ကို သိရှိလိုက်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ အခန်းတံခါးသည် ဖြုန်းခနဲ ပွင့်လာပြီးလျှင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအရောင်သည် တိုးဝင်လာ၍ မောင်အုန်းဖေ၏ အသံဖြင့် ‘ဆရာ ဆရာ’ ဟု ခေါ်၍ လူသုံးလေးယောက် ဝင်လာကြရာ မကြာမီအတွင်းတွင် တရုတ်လေးယောက်တို့သည် ပုလိပ်တို့၏ လက်တွင်း၌ ချုပ်နှောင်ပြီး ဖြစ်ကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ တောင်ဘက်မှ တရုတ်တိုက်ရှေ့တွင်လည်း ဆူညံစွာရှိသော အသံတို့ကို ကြားရလေရာ မောင်စံရှားက ‘ကူချေဦးမှ ထင်တယ်၊ လာဗျာ ကိုအုန်းဖေ’ ဟု ပြော၍ မောင်အုန်းဖေနှင့် နှစ်ယောက် ဆင်း၍ သွားကြသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ပုလိပ်သားတို့မှာ တရုတ်များကို စောင့်ကြပ်၍ နေရစ်ရလေ၏။ ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့သည် တရုတ်လေးယောက်ကို နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ချုပ်လျက် အခန်းတွင်းသို့ သွင်းလာကြလေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

၈။ ။ မြေပိုင်ရှင် လင်မယားအမှု

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် တိုက်ရှေ့ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် မျက်စိတစ်ဖက် လပ် အသင်းအမှုတွင် စုံထောက်ခဲရပုံ အကြောင်းကို စကားစပ်မိကြသဖြင့် ပြောဆိုတိုင်ပင်လျက် ရှိနေကြရာမှ

ရှား။ ။ ‘အခုတလောဖြင့် အမှုများလဲ တယ်ပြီး ပါးရှားနေပြန်ပြီဗျာ၊ အမှုသစ် မပေါ်လာလေတော့ အဟောင်းတွေ ပြန်ပြီး စမြဲပြန်နေကြတော့တာပဲကိုး ကိုသိန်းမောင်ရေ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ပြစ်မှုပြုမယ့်လူ မရှိလို့ စုံထောက်စရာ မရှိရင်လဲ တိုင်းသူပြည်သားများမှာ ငြိမ်းချမ်းကြလို့မို့ ဝမ်းမြောက်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်ဖူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်မှာတော့ ဟိုအထက် မြန်မာပြည်က လယ်သမား ဆင်မပစ်ရလို့ လယ်ကိုစွန့်ပြီး ဆင်နောက်လိုက်ကြသလို ဖြစ်နေပြီဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်ပုံ လိုက်တာလဲ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်လိုဗျာ၊ ဟိုအထက် မြန်မာပြည် ကသာနယ်မှာ တောင်သူဘာဝ လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြရတဲ့ လယ်သမားများမှာ လယ်တွေကို ဆင်ရိုင်းတွေက ဝင်ပြီး ဖျက်ဆီးလေတော့ ဆင်များကို ခြောက်ဖို့ သေနတ်များ ပေးထားသတဲ့၊ သည်တော့ ညတိုင်ကျရင် ဆင်တွေဝင်လာမှဖြင့် လယ်သမားတွေက သေနတ်နှင့် စောင့်ပြီး ပစ်သတဲ့ ၊ နာတဲ့ ဆင်လဲ နာ ၊ သေတဲ့ ဆင်လဲ သေသွားတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနှင့် သည်လို ပစ်ဖန်များတော့ လယ်သမားတွေမှာ သေနတ်ပစ်ဖို့ ဝါသနာပါပြီး လယ်ထဲကို ဆင်မဝင်ရင် တမင်လိုက်ပြီး ချောက်သွင်းသတဲ့ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကောင်းလှပြီကောဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာလဲ လူသတ်မဖြစ်ရင် ဖြစ်အောင် လူဆိုးတွေကို လိုက်ပြီး အားပေးချင်သေးတယ် မှတ်တယ်’ ဟု ပြောသောအခါ မောင်စံရှားမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မော၍ ‘မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ အလံ့ရှူးများ ထားရဦး မလိုလို ဖြစ်နေပါပြီ’ ဟု ပြောဆို၍ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ဆေးတံကို မီးညှိလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ယူ၍ ထူးခြားသော အမှုများ ပါခဲ့လျှင် မောင်စံရှားအား ပြရန် အကြံအစည်နှင့် လှန်လှော ရှာဖွေလျက်ရှိစဉ် တိုက်ရှေ့၌ ကားတစ်စီး ရပ်သံကြားရပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားနေကြဖြစ်သော ခြေသံသည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာသည်ကို ကြားရသောအခါ

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကိုင်းဗျာ၊ ခင်ဗျား ဆုတောင်းပြည်ပါပြီ၊ တိုက်ပေါ် တက်လာတာ ကိုအုန်းဖေ ခြေသံနှင့် တူတယ်၊ ခြေလှမ်းပုံ ကြားရတာလဲ တိုင်ပင်စရာ အမှုတစ်ခု ရှိပုံ လက္ခဏာတူတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင် တော်တော် တိုးလာပြီ ဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဆရာကောင်း တပည့်ပဲဗျာ’

ထိုခဏ၌ စုံထောက်အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် ပျာယိပျာယာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍

ဖေ။ ။ ‘အားနေသလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အားတာတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲဗျာ၊ အားလွန်း အားကြီးလို့ ပျင်းများတောင် နေပြီကော ကိုယ့်လူရဲ့၊ ဘာကိစ္စများလဲ ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဒါဖြင့်၊ ကျွန်တော်နှင့် ကန်ကြီးထောင့်ရွာကို လိုက်ခဲ့စမ်းပါလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ပဲခူးနယ်က ကန်ကြီးထောင့်ရွာလား ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လဲ ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ဘာမှုလဲဗျို့၊’

ဖေ။ ။ ‘လူတစ်ယောက်တော့ သေတာပဲ ဆရာ၊ သတ်လို့ပဲ သေသလား၊ ဘာသာအလျောက်ပဲ သေသလားတော့ဖြင့် မပြောတတ်ဘူး၊ သည်မနက်ပဲ ကြေးနန်းရလို့ မင်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို လွှတ်နေတယ် ဆရာ၊ ကိုင်း သို့သော် လမ်းကျမှပဲ အကျိုးအကြောင်း ပြောပါရစေတော့၊ ကျွန်တော့်ကားနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ကြပါတော့ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ လိုက်နိုင်ပမလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘စိန်လိုက်ဗျာ လိုက်မယ်’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် လျင်မြန်စွာ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်ကြပြီးလျှင် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၍ မောင်အုန်းဖေ၏ ကားနှင့် ထွက်လာကြသဖြင့် လူသူထူထပ်သော လမ်းများကို ကျော်လွန်ကြပြီးနောက် ပြည်လမ်းတလျှောက် မောင်းနှင်မိကြသော အခါ

ဖေ။ ။ ‘သည်လို ဆရာရဲ့၊ ကန်ထောင့်ကြီးရွာက ပင်စင်အငြိမ်းစား မြေစာရင်း အင်စပိတ်တော် ဟောင်း ဦးစံထယ်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ မနေ့က သူ့အိမ်က အထွက် တံတားပေါ် တက်လိုက်ရာမှာ တံတားကျိုးပြီး ချောင်းထဲကျလို့ သေရှာတယ်တဲ့ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါနဲ့ဖြင့် ဘာမှ မထူးခြားသေးပေါင် ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘နေဦးဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောဦးမယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ခင်းထားတဲ့ တံတားကလဲ ပျဉ်ပြားကလေး တစ်ချပ်ထဲပဲ ဆရာ၊ အဘိုးကြီးက အမှတ်မဲ့ လျှောက်လာတော့ ပျဉ်ပြားကျိုးပြီး ချောင်းထဲ အကျမှာ ကျောက်စွန်းနှင့် ခေါင်းနှင့် ရိုက်မိပြီး သေပါရောတဲ့ ဆရာရဲ့’

ရှား။ ။ ‘ပျဉ်ပြားက ဆွေးနေလို့လား’

ဖေ။ ။ ‘ပျဉ်ပြားက ဆွေးလို့ မဟုတ်ဘူးတဲ့ ဆရာ၊ တဲတဲကလေးနေအောင် လွန့်တိုက်ပြီး တမင်ထောင်ထားတယ်တဲ့ ဆရာရဲ့’

ရှား။ ။ ‘(ရုတ်တရက် တည်မတ်စွာ ထိုင်လျက်) ‘အလဲ့ ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ၊ အဘိုးကြီးက ဘယ်သူနှင့် နေတာလဲ’

ဖေ။ ။ ‘အဘိုးကြီးက မုဆိုးဖိုကြီးတဲ့ ဆရာရဲ့၊ သူ့မှာ သမီးပျိုကလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သားအဖ နှစ်ယောက်ထဲပဲ နေကြသတဲ့၊ သူတို့နှင့် အိမ်နီးချင်းကတော့ ကိုဘဌေးဆိုတဲ့ မြေပိုင်ရှင် လင်မယား နှစ်ယောက် ရှိကြတယ်၊ သူတို့အိမ် နှစ်အိမ်မှာ ချောင်းခြားနေလေတော့ ခုနင်က ပြောတဲ့ ပျဉ်ပြားတစ်ချပ်ကို တံတားလုပ်ပြီး ခင်းထားသတဲ့ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ’

ဇေ။ ။ဒါနှင့် အဲသည်နေ့ မနက်ကတော့ ကိုဘဌေးကလဲ ရန်ကုန်က သူ့အမများထံ အလည်သွားနေခိုက် ဖြစ်လို့ သူ့မယား မမြရင်က ဦးစံထယ်ရဲ့ သမီး မလွန်းမေ အိမ်မှာ လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်ထားလို့ တံတားကို ကူးမယ်လို့ အလာမှာ တံတားကျိုးပြီး ဦးစံထယ်လည်း ရေစပ်မှာလဲနေတာ တွေ့သတဲ့ ဆရာ၊ သည်တော့မှ မမြရင်က အိမ်ရှေ့က ခေါ်ပြီး သမီး မလွန်းမေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလို့ အစေခံတွေ ဘာတွေနှင့် အဘိုးကြီးကို ဆယ်တင်တော့ အဘိုးကြီးမှာ ခေါင်းကွဲပြီး အသက်လုံးလုံး မရှိတော့ဘူးတဲ့ ဆရာ၊ သည်ဟာနှင့် အုတ်အော် သောင်းနှင့် ဖြစ်နေတုန်း ဖြုန်းဆို ကိုဘဌေးက ရန်ကုန်က ကားနှင့် အပြင်းမောင်းလာပြီး ရောက်ရောက်ခြင်း ‘ ဘယ့်နှယ်လဲ ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ နောက်များကျသွားပြီလားကွယ်၊ ငါ မိုက်တာပါ၊ ငါ့ကိုက မိုက်မိတာပါ’ လို့ ပြောပြီး အရူးလို တောင်ပြော မြောက်ပြောနှင့် သူ့မယားမျက်နှာကို မြင်တော့မှ ‘ငါ မိုက်သကွဲ့ မြမြရယ်၊ ငါ့ကြောင့် သေရှာရသကွဲ့’ လို့ ပြောသတဲ့ ဆရာရဲ့

ရှား။ ။ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဥစ္စာ လက်သည်ပေါ်နေမင့်ပဲ ၊ ကျုပ်လိုက်လို့ ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ ဗျာ’

ဇေ။ ။‘မဟုတ်သေးဘူး ဆရာရဲ့၊ တစ်ခုက သည်လို ရှိနေပြန်တယ်၊ ဦးစံထယ် မသေမီ ညနေက သည်တံတားပေါ်ကို အစေခံ တစ်ယောက် လျှောက်သေးသတဲ့၊ သည်တုန်းကလဲ အကောင်းကြီးပဲ ရှိသေးသတဲ့၊ သည်တော့ကာ တံတားကို လွှဲတိုက်တဲ့ လူဟာ ညအခါကျမှ တိုက်ရမယ် မဟုတ်လား ဆရာ၊ သည်ညက ကိုဘဌေးလဲ ရန်ကုန်က သူ့အမများ အိမ်မှာပဲ အိပ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် မနက်က သွားပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တော့ ကိုဘဌေးဟာ ဟိုညက အိပ်ခန်းကို ဝင်သွားတာ အစေခံတစ်ယောက်က သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်ပြီးနောက် စာဖတ်နေတဲ့ လက္ခဏာနှင့် ဓာတ်မီးကို မငြိမ်းဘဲ နေပြီးနောက် သန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်မှာ ဓာတ်မီး ခလုပ်နှိပ်ပြီး မီးငြိမ်း လိုက်တာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကြားလိုက် မြင်လိုက်တဲ့ အကြောင်း တပ်တပ်အပ်အပ်ကြီး ထွက်ဆိုနေတယ် ဆရာရဲ့၊ သည်တော့ ပဲခူးနယ်မှာ ရှိတဲ့ တံတားကို ကိုဘဌေးက ညတွင်းချင်းသွားပြီး တိုက်ဖြတ်ဖို့ရန် အင်မတန် ခဲယဉ်းနေတယ် ဆရာရဲ့’

ရှား။ ။‘ကိုဘဌေးကို စစ်ဆေးတော့ကော ဘယ့်နှယ်များ အစစ်ခံသတဲ့လဲ’

ဇေ။ ။‘ဘာတစ်ခုမှ မေးလို့မရဘူးတဲ့ ဆရာရဲ့၊ ပါးစပ်ကို ရေငုံထားသလို တစ်ခါတည်း ပိတ်ထားတာပဲတဲ့ ဆရာ၊ သို့သော်လည်း သူ့မိန်းမကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကိုဘဌေးလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောနေတယ် ဆရာရဲ့၊ ခက်နေပြီကော ဆရာ’

ရှား။ ။‘ကိုဘဌေးရောက်လာခြင်းဟာ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ရောက်လာခြင်းနှင့် တူတယ်၊ သည်တော့ သည်အချက်ကို သူ့မိန်းမက ဘယ့်နှယ်ထုချေသတဲ့လဲ၊ ရန်ကုန်က အစ်မများကကော သူ့ဘယ်နည်းနှင့် ပြန်သွားတယ်လို့ ပြောသလဲ’

ဇေ။ ။‘နံနက်စောစော အိပ်ယာက ထထချင်း ဖြုန်းဆို စိတ်ကူးရပြီး သူ့အစ်မများကိုတောင် နှိုးပြီး နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ တစ်ခါတည်း မော်တော်ကားနှင့် ထွက်သွားတယ်လို့ ပြောတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။‘လူသတ်မှုပြုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ များသောအားဖြင့် ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခု ရှိတတ်မြဲပဲဗျာ၊ ဘာလဲ ဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ရလို၍သော်လည်းကောင်း၊ သက်သက်မဲ့ မုန်း၍သော်လည်းကောင်း၊ မနှင့် ပတ်သက်၍ မနာလိုသောကြောင့် လည်းကောင်း တစ်ခုခု ဖြစ်တတ်တယ်၊ သည်အမှုမှာ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနှင့် သတ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ’

ဇေ။ ။‘အခုဖြင့် မထင်တတ်နိုင်အောင် ရှိနေသေးတာပဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုဘဌေးကလွဲပြီး သည်ပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထင်စရာ မရှိဘူးလား၊ မမြရင်ကော ဘယ်နှယ်လဲ’

ဖေ။ ။ ‘ကျွန်တော်ဖြင့် မတွေးတတ်နိုင်အောင် ရှိနေပါတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သည်ပြင်ကော ဘာများ ခင်ဗျား ပြောစရာ ရှိသေးသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘ကုန်ပါပြီ ဆရာ၊ မရှိပါဘူး’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ဆေးတံကို ဆေးထည်၍ မီးညှိကာ သောက်ဖွားရင်း စဉ်းစား စိတ်ကူး လျက်ရှိရာ မောင်အုန်းဖေမှာလည်း ကားကိုသာလျှင် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လျက် ရှိလေ၏။

ကန်ကြီးထောင့်ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ တောနယ်မှ ဌာနာအုပ်လည်း ကြိုဆိုစောင့်ဆိုင်း လျက် ရှိရာ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးစံထယ်၏ နေအိမ်အနီး၌ ကားကို ဆိုက်ရပ်၍ ဌာနာအုပ်နှင့် တွေ့ဆုံနေ ကြသည်တွင်

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုမောင်တင်၊ ဘာများ အကြောင်းထူးသေးသလဲ ဗျ’

တင်။ ။ ‘ကိုဘဌေးကိုတော့ ချုပ်ထားပြီးပြီ ခင်ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ချုပ်လို့ တော်မှ တော်ပါ့မလား ဗျာ၊ ဟိုညက ရန်ကုန်မှာ သူ့ရှိတယ် ဆိုတာကပဲ ’

တင်။ ။ ‘မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ရန်ကုန်ကို တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး မေးတော့ ဟိုညက ကိုဘဌေးက သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ ဆိုက်လွန်းလို့ မအိပ်နိုင်ဘူး ဆိုပြီး ကားနှင့် ထွက်သွားသေးတယ် ဆရာရဲ့၊ ဘယ်အချိန်မှ ပြန်လာတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အမှန်မပြောနိုင်ဘူး တဲ့၊ သည်တော့ကား ကားကို ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းမယ်ဆိုရင် မလင်းခင် ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်နိုင်တာကိုး ဆရာ’

ရှား။ ။ (လှောင်ပြောင်သော မျက်နှာထားနှင့် မောင်အုန်းဖေအား ကြည့်လျက်) ‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုအုန်းဖေ ၊ ခင်ဗျားလဲ ရောက်ခဲ့တယ်ဆို၊ တောကနေပြီး စုံစမ်းတဲ့ လူက ခင်ဗျားထက် စုံလင်အောင် သိနေပါပြီကောလား’ ဟု ပြောလိုက်သော အခါ ဌာနာအုပ်မှာ အားရနှစ်သက် ဖြစ်လျက် မောင်အုန်းဖေမှာမူ ခပ်ရှက်ရှက် မျက်နှာထားနှင့် ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက်

ရှား။ ။ ‘ဦးစံထယ်နှင့် ကိုဘဌေးဟာငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုဆက်ဆံခြင်းများ ရှိဖူးသလဲ ’

တင်။ ။ ‘ကိုဘဌေးက ရန်ကုန်ဗဟိုဘဏ်မှ ငွေများ အပ်နှံထားတဲ့ အနက်က ဦးစံထယ်ကို ၂၀၀ တန် ၊ ၃၀၀ တန် ချက်များ ရေးပြီး ခဏခဏ ပေးရဖူးသတဲ့ ဆရာ’

ဖေ။ ။ ‘ဪ တန်တော့ ဆရာရေ၊ ဦးစံထယ်က ကိုဘဌေး မကောင်းကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာကို သိလေတော့ နှုတ်ပိတ်ခ အတွက် ခဏခဏ ငွေညှစ်ပြီး တောင်းလို့မို့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ မခံနိုင်တာနှင့် ကိုဘဌေးက အဆုံးစီရင်လိုက်တာနှင့် တူတယ် ဆရာ’

တင်။ ။ ‘ကျွန်တော်တို့လည်း သည်အကြောင်းကြောင့်ပဲ လို့ တွေးမိပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဟုတ်ပြီ ၊ ဒါကြောင့် သတ်တာကိုးဗျ’

‘မသတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျား သတ်တာ မဟုတ်ရပါဘူး ရှင်’ ဟု ပြောသံကြားကြသဖြင့် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ကြသည်တွင် အသက်သုံးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ၍ အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပြည့်စုံလှစွာသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အနီးသို့ ရောက်လျက် ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ကြရလေရာ ၎င်းမှာ ကိုဘဌေး၏ ဇနီး မမြရင်ပင် ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ဌာနာအုပ် ကိုမောင်တင်သည် မမြရင်၏ အနီးသို့ချဉ်းကပ်၍ ‘ကျွန်တော်တို့လည်း ဝတ္တရားရှိလိုသော ဆောင်ရွက်ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကိုဘဌေးကို ဖမ်းဆီးရတာတောင် အင်မတန် အားနာပါရဲ့၊ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေလိုပဲ ဆုတောင်းမိပါတယ်၊ တကယ်လို ကိုဘဌေး သတ်တာ မဟုတ်ခဲ့ရင်လည်း မသတ်ကြောင်းကို ထင်ရှားအောင်လုပ်နိုင်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟောသည်က ဦးစံရှားအပြင် မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ ၊ ရန်ကုန်က စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားဆိုတာ သူပါပဲ’ ဟုပြော၍ မောင်စံရှားနှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ပေးလေလျှင် မမြရင်သည် မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို တစ်ခဏမျှ စိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ယုံကြည်အားထားသည်။ လက္ခဏာနှင့်

‘ကယ်တော်မူပါ ဦးစံရှားရှင်၊ ဘယ်သူက ဘယ်လိုပင် ပြောသော်လည်း ကျွန်မယောက်ျားကို သည်အမှုက လွတ်အောင် နှုတ်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ ရှိရင် ရှင်လိုချင်သလောက် ကျွန်မ ချီးမြှင့် ပါမယ် ရှင်’ ရှား။ ။ ‘ချီးမြှင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မချီးမြှင့်သည်ဖြစ်စေ၊ အကယ်စင်စစ် မသတ်ခဲ့ရိုး မှန်ခဲ့လျှင်ဖြင့် လွတ်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့မှာ ကျွန်တော့် တာဝန်ရှိပါစေ ဗျာ ၊ စိတ်ချပါ’

ရင်။ ။ ‘ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ရှင်၊ နို့..’

ထိုခဏ၌ ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ကြက်ပေါင် ဖိနပ်တစ်ရုံကို ကိုင်လျက် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာရာ

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်မှာတွေ့သလဲ ဟေ့’

လိပ်။ ။ ‘အိမ်နောက်က ပစ္စည်းဟောင်းတွေထားတဲ့ တဲကုတ်ထဲမှာ ဝှက်ထားတာ ကျွန်တော် တွေ့တယ် ခင်ဗျာ’

ဖိနပ်မှာ စိုလျက်ပင်ရှိသေးသော ရွှံ့နွံများ ပေကျံလျက်ရှိရာ ထိုနေရာ အရပ်၌ တံတားကူး၍ထားသော ချောင်းတွင်းရှိရေစပ်မှ တစ်ပါး မည်သည်နေရာ၌မျှ ရွှံ့နွံဟူ၍ မရှိချေ။ ထိုဖိနပ်ကို မြင်သောအခါ မမြရင် မျက်နှာပျက်၍ သွားသည်ကို မောင်စံရှားက မြင်လိုက်သဖြင့်

ရှား။ ။ ‘သည်ဟာ ကိုဘဌေး ဖိနပ်ပဲလား’

ရင်။ ။ ‘(မပြောချင် ပြောချင်နှင့်) ‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် တံတားအောက်က ချောင်းကို တစ်ဆိတ်လောက် သွားကြည့်လိုက်ကြဦးစို့ ဗျာ’

တံတားကျိုး၍ကျသော နေရာသို့ ရောက်ကြလေလျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ချောင်းကမ်းပါးပေါ်မှ ရပ်လျက်ရှိကြစဉ် မောင်စံရှားသည် ပုလိပ်သား၏ လက်မှ ကြက်ပေါင်ဖိနပ်ကို လှမ်းယူ၍ ချောင်းတွင်းသို့ ဆင်းသွားလေ၏။

မောင်စံရှားသည် ရွှံ့နွံများ အတွင်း၌ ထိုမှ ဤမှ မွေနှောက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကုန်းပေါ် သို့ တဖန် ပြန်၍ တက်လာရာ

ဖေ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ ၊ တွေ့ခဲ့သလား’

ရှား။ ။ ‘သည်က ကြက်ပေါင်ဖိနပ်ရာတွေ တော့ဖြင့် တွေ့ခဲ့တယ်ဗျို့။’

ဖေ။ ။ ‘ဒါဖြင့် ထင်ရှားနေပြီကော ဆရာ၊ ဘာလိုတော့သလဲ၊ ကိုဘဌေး သတ်တာ အမှန်ပဲပေါ့၊ ကိုင်း ကျွန်တော်ကတော့ အစိုးရ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စကလေးတွေ ရှိသေးတယ် ဆရာ၊ ကိုသိန်းမောင်နှင့် ဆရာနှင့် ရန်ကုန်ကို ပြန်ချင်ရင်လဲ ကျွန်တော့်ကားနှင့် ပြန်နှင့်ကြရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဆရာ ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်စရာ ကိစ္စ မရှိတော့ပါဘူးဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ် ကိစ္စ မရှိသလဲ၊ မမြရင်က ကျုပ်ကို ငှားထားတာ ရှိသေးသကော’

ဖေ။ ။ ‘ငှားပေမယ့် ဘာလုပ်တော့မှာလဲ ဆရာ၊ သည်လောက် ထင်ရှားနေပြီး ဥစ္စာ ၊ သူ့ဘက်က ဆရာ ဆောင်ရွက်စရာ ဘယ်ကိစ္စ ရှိတော့သလဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကျုပ်သိသမျှက ကျုပ်ကို အမှုသည်တစ်ယောက်က ငှားလို့ရှိရင် ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင် မဆောင်ရွက်ရမချင်း ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ထုံးစံမရှိဘူးဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဒါဖြင့်လဲ ဆရာသဘောပဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် လာဗျ၊ ကိုစံထယ်အိမ်ကို တစ်ဆိတ်လောက် ဝင်ကြည့်လိုက်ကြဦးစို့’ ဟု ပြော၍ ကျွန်တော်တို့သည် သေလွန်သူ ဦးစံထယ်၏ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြမည်အပြုတွင် မောင်စံရှားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို စာအိတ်တွင် ထည့်၍ပိတ်ပြီးနောက် မောင်အုန်းဖေ၏ လက်သို့ ပေးအပ် လျက်

‘ရှော့ ကိုအုန်းဖေ၊ ဟော့သည်ဟာကလေး တစ်ခု သိမ်းထားစမ်းဗျာ၊ ကျုပ် တောင်းတော့မှ ထုတ်ပြီးပေးပေတော့’

ဖေ။ ။ (ပိတ်ထားသော စာအိတ်ကို ယူငင်၍ စမ်းသပ်ကြည့်လျက်) ‘ဘာများ ပါသလဲ ဆရာ ’

ရှား။ ။ ‘အဖိုးတန် ပစ္စည်းတစ်ခု ပါလေရဲ့ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဦးစံထယ်၏ အိမ်သို့ သွားရောက်ကြ၍ အတွင်းသို့ ရောက်ကြသည်တွင် အခန်းဆီးများ စားပွဲများ ကုလားထိုင်များမှ စ၍ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့မြင် ရသောအခါ သေလွန်သူ ဦးစံထယ်မှာ ပင်စင်ငွေကလေးနှင့် မလောက်မငရိ၍ နံနဲနှင့် ကြံကြံဝိုင်း ဟူသော စကားကဲ့သို့ ခြစ်ချုပ်ကုတ်ကပ်၍ ဟန်လုပ်ကာ နေထိုင်ရကြောင်း ထင်ရှားလေ၏။

ဧည့်ခန်း၌ကား အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်ချောမော လှပလျက် တင်းမာသော မျက်နှာထား ရှိသည် သူငယ်မတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခံစကားပြောဆိုလေရာ ၎င်းမှာ ဦးစံထယ်၏ သမီး မလွန်းမေပင် ဖြစ်လေ၏။ မလွန်းမေသည် ကျွန်တော်တို့ လူစုအား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်၍ မည်သူသည် အကြီးအမှူးဖြစ်သည်ကို အကဲ ခတ်ပြီးနောက် မောင်စံရှားအား

ဖေ။ ။ ‘မနေ့က လိုက်လာတဲ့ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားဆိုတာ မှတ်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘မှန်ပါတယ် မိန်းကလေးရယ်၊ မိတစ်ဆိုး ဖြစ်ရတဲ့ အထဲမှာ ဖခင်က ယခုလို ရုတ်တရက် ပျက်စီးသွားပြန်တော့ အင်မတန် ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်းပါပေတယ်ဗျာ’

မေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်ရှင်၊ မိခင်ဆုံးပြီးတဲ့နောက် မွေးသဖခင်ကလဲ အင်္ဂါရတ်ဘက်မှာ သိပ်ဝါသနာပါပြီး နေ့ရော ညရော အင်္ဂါရတ်ထဲက မထွက်ပါဘူးရှင်၊ ဟိုတုန်းက စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေ ဆိုရင်လဲ မီးသွေးနှင့်ပဲ ကုန်ပါပြီရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဦးစံထယ်က သည်ဘက်က ဝါသနာ ပါသကိုး’

မေ။ ။ ‘ဝါသနာပါတာတော့ မပြောပါနှင့်တော့၊ ဟောဟို ဝင်းထောင့်က တဲဟာ ဖိုထိုးတဲ့ တဲပါပဲရှင်၊ ရသမျှ ပင်စင်ကလေးဟာလဲ စားရသောက်ရတယ်လို့ သည်လောက်မရှိပါဘူး၊ လုံဘိုး မီးသွေးဘိုး ဒုတ္တာဘိုး လက်ချားဘိုးနှင့်ပဲ ကုန်ရတာပါပဲ ရှင်၊ တစ်နေ့သော်လည်း ဓာတ်ပေါက်လုပြီတဲ့ ၊ တစ်နေ့သော်လည်း ကိစ္စပြီးလုပြီတဲ့၊ ဘယ်တော့မှ ပြီးနိုင်တယ်လဲ မရှိပါဘူးရှင်၊ ဟော အခု ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားပြန်တော့ ကျွန်မဖို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ထားခဲ့တယ်လို့ မရှိပါဘူးရှင်’ ဟု မိမိ၏ ဒုက္ခများကို ညည်းညူတိုင်တန်း လေ၏။ ထိုအခါ မောင်အုန်းဖေသည် အချည်းနှီးဖြစ်သော စကားများကို ပြောဆိုခြင်းအားဖြင့် အချိန်မကုန် လိုသည် လက္ခဏာနှင့် စကားဖြတ်၍

မေ။ ။ ‘ဦးစံထယ်ကို သတ်တဲ့ တရားခံ ကိုဘဌေးကို ဖမ်းထားတာ မလွန်းမေ သိတယ် မဟုတ်လား’

မေ။ ။ ‘ကြားပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ပစ္စည်းကလဲ ခိုင်လုံ၊ သူ့မယားကလဲ ချောပါဘိသနှင့် ဘယ်လိုများ ရန်စလို၊ သတ်တယ် ထင်သလဲ မလွန်းမေ’

မေ။ ။ ‘မပြောတတ်ပါဘူးရှင်၊ သူ့မယား မမြရင် ခမြာမှာတော့ ဒုက္ခပါပဲ ၊ ကိုယ်ချင်းစာပြီး သနားလိုက်ပါရဲ့ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို သနားဖို့ ကောင်းသလဲဗျ’

မေ။ ။ ‘ဪ ကျွန်မမှာတော့ သေပြီးသားမို့ စိတ်ချလက်ချ ပူရလို့ တော်ပါသေးတယ်ရှင်၊ ခမြာမှာတော့ သေမှာလားဟဲ့၊ လွတ်မှာလားဟဲ့၊ တနွေးနွေးနှင့် နေ့မအေး ညမအေး ၊ တောင်ပြေးရမလို မြောက်ပြေးရမလို၊ သာပြီးတော့ ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်ရှင်’ ဟု ပြောသောအခါ မောင်စံရှားသည် မလွန်းမေအား ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားနှင့် စိုက်ကြည်ကာ ရှိနေလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍

ရှား။ ။ ‘ဦးစံထယ် ဖိုထိုးတဲ့ အင်္ဂါရတ်တဲကို တစ်ဆိတ်လောက် ကြည့်ပါရစေ မိန်းကလေးရယ်’ ဟု ပြောသည်နှင့် မလွန်းမေသည်လည်း ရုတ်တရက်ထ၍ ကျွန်တော်တို့အား ဝင်းထောင့်၌ရှိသော တဲငယ်သို့ ခေါ်ငင်၍ သွားလေ၏။ တဲအတွင်း၌ကား လုံကြီးလုံငယ်တို့သည် ကြွက်လျှောက်ပေါ်၌ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်စွာ စီစဉ်၍ထားလျက် လုပ်ရပ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကိရိယာတို့မှာလည်း နေရာတကျ သိုမှီး၍ ထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ တစ်ခုသော ခုံရှည်ကလေးပေါ်၌ကား ရွှံ့နွံများ ပေစွန်းလျက်ရှိသော အင်္ကျီတစ်ထည် တင်လျက်ရှိရာ မောင်စံရှားသည် ၎င်းကို လက်ညှိုးညွှန်လျက်

ရှား။ ။ ‘သည်အင်္ကျီက ဘယ်နှယ်ဟာလဲ’

မေ။ ။ ‘ဪ အဖေအလောင်းကို ချောင်းထဲက တင်လာတုန်းက အသက်များ ပါဦးမလားလို့ ခုံပေါ်မှာတင်ပြီး အင်္ကျီကို ချွတ်ပေးကြတာ မှတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မလဲ စိတ်ညစ်တာနှင့် ဘာမှ မသိမ်းမိ မဆည်းမိဘဲ သည်အတိုင်းပဲ ထားလိုက်ရသေးတာပဲရှင်’ ဟု ပြောပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွားရောက်၍ လက်ထောက်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း စိတ်ညစ်ညူးသည် အမူအရာနှင့် ရှိနေရာ

မောင်အုန်းဖေလည်း ၎င်း၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ပူပန်ခြင်း ပြေပျောက်စေအောင် စကားတို့ကို ဖျော်ဖြေ ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော့်အား အမှတ်မဲ့ လက်ယပ်ခေါ်၍

‘အပြင်သို့ ခဏကလေး သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျုပ်သွားမှန်း သူတို့ မသိအောင် ခင်ဗျားက စကားကို အမျှင်မပြတ်အောင် ပြောနေရစ်စမ်းပါဗျာ ’ ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထွက်သွားရာ ကျွန်တော်သည် ထွေရာ လေးပါး စကားတို့ကို အလျှင်မပြတ်အောင် ပြောဆို၍ နေရစ်ရလေ၏။

နှစ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ မောင်စံရှားသည် တဲအတွင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်လာပြီးလျှင် မလွန်းမေအား တဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုခွင့် ပြုသည်ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြား၍ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။

မလွန်းမေမှာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွား၍ ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်းပေါက်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဌာနာအုပ် မောင်တင်မောင်သည် လွှတ်စင်းကို ယူ၍

‘ဟောဒါနှင့် တိုက်ပြီးဖြတ်တာပဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်အနားက ရခဲ့သလဲ’

အုပ်။ ။ ‘တံခါးနှင့် မနီးမဝေး ချုံတစ်ခုထဲမှာ ထိုးပြီး ဝှက်ထားတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်သူ့လွှဲလို့ ပြောသလဲ’

အုပ်။ ။ ‘ကိုဘဌေးရဲ့ အစေခံတစ်ယောက်ကတော့ သူတို့ အိမ်က လွှဲပဲလို့ ပြောတယ် ဆရာ၊ ဦးစံထယ်တို့အိမ်မှာ သုံးစရာ ကိစ္စရှိရင်လဲ ယူပြီးသုံးကြတာပဲတဲ့ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘တော်ပါပေတယ်ဗျာ ကိုမောင်တင်၊ ဒါထက် ခင်ဗျား ဘယ်မှာ တည်းသလဲ’

အုပ်။ ။ ‘သူကြီးအိမ်မှာပဲ တည်းတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် သူကြီးအိမ်ကို သွားလိုက်ကြဦးစို့ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဆရာ လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူးမှတ်တယ် ဆရာ၊ သည်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်၊ ဆရာတို့နှစ်ယောက် ရန်ကုန်ကို ပြန်နှင့်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်တို့ ရှုပ်တယ်လို့ ထင်ရင်လဲ လမ်းခွဲချင် ခွဲကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ဖြင့် မမြဲရင် ငှားထားလို့ တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ပြန်လို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ရှုပ်တယ်လို့တော့ မထင်ပါဘူး ဆရာ၊ ပိုနေလို့ ပြောမိတာပါ၊ မပြန်ချင်သေးလို့ ရှိရင်လဲ ဆရာသဘောပေါ့ ဆရာ’

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီးအိမ်၌ အိပ်စက်ကြရလေရာ နံနက်လင်းသဖြင့် အိပ်ရာမှ ထကြသောအခါ မောင်စံရှားမှာ အိမ်၌မရှိတော့ဘဲ ပျောက်သွားလေ၏။ မောင်အုန်းဖေနှင့် ဌာနာအုပ်တို့မှာ အတန်ကြာအောင် စောင့်ဆိုင်းကြသော်လည်း မောင်စံရှား မပေါ်လာဘဲ ရှိလေလျှင် မောင်စံရှားကို ရှာဖွေရန် မမြဲရင်၏အိမ်သို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ဝင်းပေါက်သို့ရောက်လျှင် မမြဲရင်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် စားပွဲတစ်ခုအနီးတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပြင်မှ ခေါ်ငင်ပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ မမြရင်မှာ ဧည့်ခန်း၌ မရှိတော့ဘဲ မောင်စံရှားတစ်ယောက်တည်း အပြင်၌ရှိလျက် မောင်စံရှားကမူ ထိုအိမ်မှာ မိမိ၏အိမ်ပိုင် ဖြစ်သည်အနေမျိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား ဧည့်ခံပြီးလျှင် မမြရင်မှာ ဦးခေါင်းကိုက်သဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်သွားကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မောင်အုန်းဖေက မောင်စံရှားမှာ မမြရင်ဘက်မှ ကြိတ်ကြိတ်နယ် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြောင်းကို ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ ယင်းကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် အချည်းနှီး ဖြစ်ကြောင်းကို ထင်ရှားဖော်ပြတော့အံ့ဟု အကြံနှင့်

ဖေ။ ။ ‘ဆရာကတော့ဖြင့် တရားခံဘက်က လုံးလုံးဖြစ်နေပြီကိုး ဆရာ၊ သို့သော် သတင်းတစ်ခု ဆရာ ကြားရရင် အံ့ဩသွားလိမ့်မယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာများလဲ ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘တရားခံ ကိုဘဌေးရဲ့ အိမ်ထဲမှာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ် တစ်အုပ် တွေ့တယ် ဆရာ၊ စာအုပ်ထဲမှာလဲ ဦးစံထယ်ကို ပေးရတဲ့ ငွေတွေ မှတ်ပြီးထားတာ တွေ့ရတယ်၊ တော်တော်ပဲ များနေပြီကော ဆရာ ၊ နောက်ဆုံးတစ်ခါ ငွေ ၁၀၀ ပေးလိုက်တုန်းကတော့ သူ့စာအုပ်ထဲမှာ သူရေးထားတဲ့ မှတ်တမ်းကလေး တစ်ခုကိုတောင် တွေ့ရတယ် ဆရာရဲ့’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်လိုများ မှတ်တမ်းရေးသားပါသလဲ ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘သည်တစ်ခါ နောက်ဆုံးပေးခြင်းပဲ လို့ ရေးသားတယ် ဆရာရဲ့၊ သည်တော့ သူ့ကို အကြိမ်ကြိမ် ငွေညှစ်လို့ သတ်ပစ်ကြောင်း သည်လောက်ထင်ရှာနေပြီဟာ ၊ ဆရာ လက်လျော့လိုက်ပါတော့ ဆရာရယ်’

ရှား။ ။ ‘မနက်စာ စားဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပြီးခဲ့ကြပြီလား’

ထိုအခါ မောင်အုန်းဖေမှာ မောင်စံရှားအား ပြန်သွားရန် တိုက်တွန်းပါသော်လည်း မရတော့မည်အကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် ထပ်လောင်း၍ မတိုက်တွန်းဘဲ သူ့ကြီးအိမ်သို့ ထမင်းစားသောက် ရန် ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

၎င်းအမှုကို မြို့နယ်တရားသူကြီးရုံး၌ ရှေးဦးစွာ စစ်ချက်ယူရန် တင်သွင်းသည်နေ့၌ မြို့နယ်ရှိ လူအပေါင်းတို့လည်း တရားခံ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် အမြောက်အမြား စုရုံးလာရောက် နားထောင်ကြလေ၏။

ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့လည်း လက်ထိပ်ခတ်လျက်ရှိသော တရားခံကိုဘဌေးကို ရုံးခန်းသို့ သွင်းလာခဲ့ရာ လူအပေါင်းတို့လည်း အရွယ်လည်း ကောင်း၊ ဥစ္စာနေလည်း ကြွယ်ဝသူ တရားခံအား သနားကရုဏာ ရှိကြသဖြင့် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း စသည်ဖြင့် ငြီးတွားကြလေ၏။ တရားခံမှာမူ မျက်နှာကို မြေသို့ချလျက် ဦးခေါင်းထောင်၍မျှ မကြည့်ဘဲ ပုလိပ်တို့၏ အလယ်မှ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် မမြရင်သည် ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာရာ ၎င်း၏ နောက်မှမူ မောင်စံရှားသည် ကပ်၍လိုက်ပါခဲ့လေ၏။ မမြရင်မှာမူ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာ ရှိသော်လည်း လွန်စွာ ဝမ်းနည်းလှဟန် မရှိသဖြင့် မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ ရှိသေးသည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ မှတ်ထင်မိလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဦးစံထယ်၏သမီး မလွန်းမေသည် ရုံးခန်းသို့ ဝင်လာရာ ပရိသတ်တို့လည်း ရုတ်တရက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားလျက် တရားခံမှာမူ တုန်လှုပ်၍ သွားသည်။ အမူအရာ ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် ဆရာဝန်သည် သက်သေခန်းသို့ ရှေးဦးစွာ ဝင်ပြီးလျှင် သေလွန်သူ ဦးစံထယ်မှာ တံတားပေါ်မှ ကျသော ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးရခြင်းမှန်ကြောင်းကို အစစ်ခံလေ၏။

ထို့နောက် တရားခံကို လှောင်အိမ်တွင်းသို့ သွတ်သွင်း၍ စစ်ဆေးလေရာ

‘လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေနေ့ညက မောင်မင်း မော်တော်ကားကို ထုတ်၍ မောင်းသလား’

‘မောင်းပါသည်’

‘ဘယ်ကို မောင်းသလဲ’

တရားခံသည် တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

‘မေးခွန်းကို ဖြေပါ’

‘ကျွန်တော် မမှတ်မိပါ’

‘ဦးစံထယ်ကို ငွေများ ခဏခဏ ပေးရဖူးသလား’

‘ပေးရဖူးပါတယ်’

‘ဘယ်အတွက်ပေးရသလဲ’

တရားခံသည် နှောင့်နှေးတွေးတော၍ နေပြီးနောက်

‘အင်္ဂါရက်ထိုးရန် အတွက် စရိတ်မလုံလောက်၍ ချေးငှားရပါသည်’

‘မှန်မှန်ပြောပါ။ ချောက်လှန်ပြီး ငွေညှစ်လို့ ပေးရတယ် မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါ’

‘ပျဉ်ပြားကို မောင်မင်း လွှဲနှင့် တိုက်ထားသလား’ တရားခံသည် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ၏။

‘ဤဖိနပ်များကော မင်းဖိနပ်လား’

‘မှန်ပါ၏’

ထိုခဏ၌ မောင်စံရှားသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ တရားသူကြီးထံ အခွင့်ပန်ပြီးလျှင် အထုပ်ငယ် တစ်ခုကို ဖြေ၍ စိန်နားကပ် တစ်ဖက်ကို ထုတ်ပြလျက်

‘သည်ရွာသားများအနက် သည်နားကပ်ကို ဘယ်သူများ မြင်ဖူးကြပါသလဲ’

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့က မိမိတို့ မြင်ဖူးကြောင်း၊ ၎င်းမှာ ဦးစံထယ်၏ သမီး မလွန်းမေ၏ နားကပ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုကြသော အခါ မောင်စံရှားသည် မလွန်းမေအား ဟုတ်ပါ သလောဟု မေးသဖြင့် မလွန်းမေသည် ဟုတ်ပါကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေရှိရာသို့ လှည့်၍

ရှား။ ။ ‘ကိုအုန်းဖေ ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့က အပ်ထားတဲ့ စာအိတ်ဟာ ပါရဲ့လား ၊ ထုတ်ပြစမ်းဗျာ’

ထိုအခါ မောင်အုန်းဖေသည် အကျီအိတ်မှ စာအိတ်ကို ထုတ်ပြီးနောက် ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စံရှား၏ လက်မှ နားကပ်နှင့် တစ်စုံဖြစ်သော အခြားနားကပ် တစ်ဖက်ကို မြင်ကြရသဖြင့် လူအားလုံးတို့သည် စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုအခါ မလွန်းမေသည် မျက်လုံးများ ပြူးလျက်

မေ။ ။ ‘သည်ဟာတွေ ရှင်ဘယ်က တွေ့သလဲ’

ရှား။ ။ ‘တစ်ဖက်ကတော့ ဦးစံထယ်၏အလောင်းအနီး ချောင်းထဲမှာတွေ့တယ်ဗျာ၊ တစ်ဖက် ကတော့’

မေ။ ။ ‘ရှင်က ဉာဏ်ဆင်ပြီး ကျွန်မကို အမှုပတ်အောင်’

ရှား။ ။ ‘သည်းခံပါ မလွန်းမေ၊ ကျုပ် ပုံ တစ်ခု ပြောပြပါရစေ၊ ရှေးရှေးတုန်းက ပင်စင်အငြိမ်းစား အဂ္ဂိရတ်သမားကြီး တစ်ယောက် ရှိသတဲ့ဗျာ၊ သူ့မှာ သမီးချော တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူတို့ အိမ်နားမှာလဲ မြေပိုင်သူဌေး လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိကြတယ်၊ လင်ဖြစ်သူက အဖိုးကြီးကို အင်မတန်ချစ်ခင်တဲ့ အတွက် အဂ္ဂိရတ်ထိုးဖို့ မီးသွေးဘိုး၊ လုံဘိုး မှစ၍ ငွေများ ခဏခဏ ချေးရှာသတဲ့ဗျာ၊ သည်လိုနှင့် နေကြတော့ အဖိုးကြီးရဲ့ သမီးဟာ မြေပိုင်ရှင် သူဌေးကို စုံမက် ချစ်ခင်ပါရော ဗျာ’

ထိုခဏ၌ မလွန်းမေသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ အပြင်သို့ထွက်သွားတော့မည် ပြုလေရာ ဌာနာအုပ်ကိုမောင်တင်က ပခုံးပေါ် သို့ လက်နှင့် ဖိနှိပ်၍ ထားသောကြောင့် တစ်ဖန်ပြန်၍ ထိုင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားက ဆက်လက်၍

ရှား။ ။ ‘သို့သော်လည်း သူဌေးကလေးက သူ့မယားကို အင်မတန် မြတ်နိုးချစ်ခင်တဲ့ အတွက် ဖျားယောင်းလို့ မရဘူးတဲ့ဗျာ၊ သို့သော်လဲ မိန်းကလေးက အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် မိအောင် ဖမ်းလေတော့ ပုထုဇဉ်သား ဖြစ်လို့မို့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ စင်စစ် မေတ္တာ မဟုတ်သော်လဲ’

မေ။ ။ ‘တန်ပါရှင်’

ရှား။ ။ ‘သည်လို ဖြစ်မိကြတော့ နောက်ဆုံးတစ်နေ့မှာ ယောက်ျားဖြစ်သူက နောင်တ တရားရပြီး ရှေးကကဲ့သို့ မောင်လို နှမလို သဘောထားကြဖို့ ပြောရာမှာ မိန်းကလေးက စိတ်ဆိုးပြီး စာတော့ အတန်တန်ရေး၊ ပထမတော့ ယောက်ျား ဖြစ်သူက ပြန်ပြီး စာရေးပါသေးရဲ့၊ တော်တော်ကြာတော့ လုံးလုံးပင် ပြန်မရေးဘဲ နေပါရော၊ သည်တော့ မိန်းကလေးက ဘယ့်နှယ် အကြံဖြစ်သလဲ ဆိုတော့ မယားကြီးရှိနေလို့သာ ငါ့ကို လုံးလုံးလျားလျား မချစ်ကြိုက်ဘဲ နေတယ်၊ မယားကြီး မရှိရင် နေရာကျလေရဲ့လို့ အကြံဖြစ်တာကိုးဗျာ၊ သည်တော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်သလဲတဲ့၊ သူ့ယောက်ျား မရှိခိုက်မှာ မယားကို လက်ဖက်ရည်သောက် ဖိတ်၊ နက်ဖြန်လာမယ် ဆိုရင် သည်ကနေ ညလိုက တံတားကို လွှဲနှင့် တိုက်ပြီးထား၊ လင်ဖြစ်သူကိုလဲ အချစ်ကြီးလွန်းလို့ ပြုလုပ်ရတဲ့ အကြောင်းကို စာနှင့် ရေးပြီး

ဝန်ခံချက်ပေး၊ လင်ဖြစ်သူက သည်စာရတော့ သူ့မယားအတွက် စိုးရိမ်ပြီး မော်တော်ကားနှင့် တစ်ခါတည်း ပြန်လာပါရောဗျာ ၊ သို့သော်လဲ အဖိုးကြီးက ကံဆိုးချင်တော့ သူ့ဌေးကလေး မရှိတဲ့ အကြောင်းကို သတိမေ့ပြီး ပြဒါးလုံး ပြချင်လို့ အသွားမှာ “ယုန်ထောင် ကြောင်မိ” ဆိုတဲ့စကားလို စပ်ကြားက ဝင်ပြီး အသေခံရရှာတာကိုးဗျ’

မေ။ ။ ‘မဟုတ်တရုတ်တွေ’

ရှား။ ။ ‘ဟောဒီမှာ မိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ယောက်ျားထံ ရေးတဲ့ စာတွေ သက်သေရှိတယ်၊ ဟောဒါက ယောက်ျားက ရေးတဲ့ စာတွေဗျာ၊ သည်တော့ မိန်းကလေးက ညဦးက သွားပြီး သူ့ခြေရာ မထင်ရအောင် ကိုဘဌေးရဲ့ ဖိနပ်ဟောင်း တစ်ရံနှင့် သွားပြီး လွှဲကိုယူ၊ တံတားကို လွှဲနှင့်တိုက်၊ လွှဲရော ဖိနပ်ရော ဖွက်ပြီးထား၊ လွှဲတိုက်ရာမှာ ကိုဘဌေး ဝယ်ပြီး ပေးထားတဲ့ နားကပ်တစ်ဖက် ကျွတ်ကျခဲ့’

ထိုအခါ တရားခံသည် မည်သူမျှ မမြော်လင့်ဘဲလျက် ရုတ်တရက် ထ၍

‘နေစမ်းပါဦး ၊ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သည်လောက်တောင် သိနေရ တာလဲဗျာ’ ဟု မေးသောအခါ မမြရင်က

‘မသိဘဲ နေမလား၊ ကျွန်မက ရှင်တို့ အကြောင်းတွေ သိနေတာ ကြာပကောရှင့်၊ သို့သော်လဲ ရှင်စိတ်ကို ကျွန်မသိလို့ ယုံကြည်ပြီး ဖွင့်မပြောဘဲ နေခဲ့တယ်၊ ကျွန်မပြောလို့ ဦးစံရှား သိတာပေါ့ ရှင်’

ထိုခဏ၌ တရားသူကြီးက ‘နို့ နေပါဦးဗျာ၊ ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ နောက်ဆုံး ပေးခြင်း ဆိုတာက ဘယ့်နှယ် အဓိပ္ပာယ်လဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုဘဌေးက ဦးစံထယ် နောက်ထပ်မံ၍ မချေးငှားတော့ဘူး လို့ ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဟိုညက ကားနှင့် သူ ဘယ်သွားသလဲ’

ရှား။ ။ ‘သည်ဟာတော့ ကိုဘဌေး ဖြေပါလိမ့်မယ်’

ဌေး။ ။ ‘ဟိုညက ခပ်အိုက်အိုက် ရှိတာနှင့် ကန်တော်ကြီး တစ်ပတ်နှစ်ပတ် လျှောက်၍ ပတ်ပါသည်၊ သက်သေ မပြနိုင်သည် အတွက် ပထမမေးစဉ်က မဖြေဘဲနေခဲ့ပါသည်’

ထိုခဏ၌ မလွန်းမေသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍

‘သည်လိုမှန်းသိရင် ရှင့်ကိုပါ သေအောင်ကြံသေးတယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး စုံတွဲသေအောင် ဖြုတ်လိုက် ရရင် ဘယ်လောက်များ နေရာကျမယ်လို့ကွယ်၊ သည်လောက်တောင် ချစ်ချင်လှတဲ့ လင်မယား၊ တစ္ဆေဘဝ မှာ သွားပြီး ပေါင်းစေရရင် တော်ရှာရောမယ်ကွယ်’ ဟု ပြောဆဲတွင် ပုလိပ်နှစ်ယောက်တို့လည်း ကိုမောင်တင် သွန်သင်ချက်အရ မလွန်းမေအား ဖမ်းဆီးကြလေ၏။

၎င်းနောက် တရားသူကြီးက

‘အံ့ဩပါရဲ့ဗျာ၊ သည်အကြောင်းကို အကုန် သိလျက်နှင့် မြို့ပြီး မပြောဘဲ နေနိုင်တာ အံ့ဩပါတယ်ဗျာ’

ဌေး။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ မြို့အုပ်မင်း၊ အင်မတန် ဆီလျော်နေလေတော့ ကျွန်တော်က ရှင်းလင်း ပြောပြသည်တိုင်အောင် ယုံကြည်ကြမှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သည်ပြင် တစ်ကြောင်းကလဲ

ကိုယ်တိုင်ကလဲ မိုက်မဲမိတဲ့ အတွက် ခမြာမှာ ပြုမိပြုရာ ပြုရာခြင်း ဖြစ်လေတော့ ခံစရာရှိရင် ကျွန်တော်ပဲ ခံလိုက်တော့မယ်လို့ အောက်မေ့မိပါတယ် ခင်ဗျာ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘တော်ပါပေဗျာ၊ သည်က ဦးစံရှား မရောက်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့တစ်တွေလဲ အထင်လွဲပြီး ဧကန္တ မှားမှားယွင်းယွင်း ဖြစ်ကုန်ကြတော့ မှာပဲဗျို့’

ကျွန်တော်တို့သည် ကန်ကြီးထောင့်ရွာမှ ကားနှင့် ပြန်လာကြရာ လမ်းခရီးတွင် မောင်အုန်းဖေက

ဖေ။ ။ ‘နေပါဦး ဆရာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခြေရာကောက်လိုက်တယ် ဆိုတာ တစ်ဆိတ်ကလေး ရှင်းလင်းပြီး ပြောပြစမ်းပါဦး ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မခက်လှပါဘူး ကိုအုန်းဖေ၊ ကိုဘဌေးကို ခင်ဗျားတို့ ဖမ်းပြီး စစ်ဆေးတဲ့ အခါမှာ ဘာမှ ပြောဖော်မရဘဲ မြဲနေတယ် ဆိုတာ ကြားရကတည်းက သည်လူဟာ သာမည လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိတယ်၊ သူတစ်ပါးနှင့် နီးနှောကြည့်ပြန်တော့ သူသတ်တာ ဟုတ်ဟန်မတူဘူးလို့ ယုံကြည်မိပြန်တယ်၊ ဒါနှင့် အဂ္ဂိရတ်တဲထဲမှာ ခင်ဗျားနှင့် မလွန်းမေ စကားပြောနေတုန်း ကျုပ်က အိမ်ထဲကို တိတ်တိတ်ဝင်ပြီး ရှာဖွေတဲ့အခါမှာ နားကပ်တစ်ဖက်ရော စာတွေရော တွေ့ပြန်တာကိုးဗျ၊ နားကပ်တစ်ဖက် ဟာလဲ အလောင်းနားမှာ တွေ့ပြန်တော့ မလွန်းမေ အပေါ်မှာ တော်တော် သင်္ကာမကင်းဖို့ ဖြစ်လာခဲ့ရောဗျ၊ သည်နောက် မမြရင်နှင့်အတူ သူ့အိမ်ထဲရှာပြန်တော့ မလွန်းမေက ကိုဘဌေးထံ ရေးဖူးတဲ့ စာတွေကို တွေ့ရပြန်တာကိုး ၊ သည်တော့မှ ကျုပ်တို့က “ယုန်ထောင် ကြောင်မိ” ဆိုတဲ့ စကားလို မမြရင်ကို သေကြောင်းကြံစည်ရာမှာ အဖိုးကြီးက ကြားဝင်ပြီး ဒဏ်ခံသွားရှာသကိုး လို့ သိရတာကိုး ကိုအုန်းဖေရဲ့’

ဖေ။ ။ ‘အမှုအတွက် ဘာများ လက်ဆောင် ရခဲ့သလဲ ဆရာ’ ဟု မေးသော အခါ မောင်စံရှားသည် အကျိုးအိတ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပြရာ ၎င်းမှာ ငွေ ၅၀၀ တန် ချက်လက်မှတ် တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြလေသတည်း။

ပြီးပါပြီ။

၉ ။ ။ ထူးဆန်းသော မြေဘုတ်ဘီလူး အမှု၌ မောင်စံရှားစုံထောက်ပုံ

ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ပြန်ပေးအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြည်မြို့သို့ မော်တော်ကားနှင့် သွားရောက်ကြရာ လူဆိုးတို့သည် ရန်ကုန်မြို့မှ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှား ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါလာကြောင်းကို ကြားသိရသည်နှင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြပြီးလျှင် ဖမ်းယူသွားသော သူငယ်ကလေးကို ရွေးနှုတ် အောင် မစောင့်ဆိုင်းဘဲ ပြန်၍ လွတ်လိုက်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်စံရှားမှာ ကိစ္စပြီးမြောက်လျှင် ကြာရှည်စွာ မနေလိုသည်။ သဘောအတိုင်း ညတွင်းချင်းပင် မော်တော်ကားနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ ကြလေ၏။ ထိုညသည်ကား အလွန်တရာ ချမ်းအေးလှသော ညဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်မှာ ကား၏နောက်မှ ကွေးလျက်၊ မောင်စံရှားမှာမူ ချမ်းအေးခြင်းကို ပမာဏမပြုဘဲ ကားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လျက် ရှိခဲ့လေ၏။

ဆယ်နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်မှာ ဒိုင်းခနဲ အသံတစ်ခုကို ကြားရသဖြင့် မိုန်း၍နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးပြီးလျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ချော်ဆင်းပြီးနောက် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တိုက်ခါနီး ဆဲဆဲတွင်မှ ရုတ်တရက် ရပ်သွားလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဒီတစ်ခါဖြင့် ကျုပ်ပြီဗျို့၊ ကိုသိန်းမောင်၊ အပိုဆောင်ခဲ့တဲ့ ဘီးတစ်ဘီးလဲ စောစောက ထည့်ပြီးပြီ၊ အခုတစ်ခါ တိုင်ယာ ကွဲသွားပြန်ပြီ၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဖာလို၊ မရဘူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကွဲသွားတဲ့ တိုင်ယာကို ရုတ်တရက် ဖာလို၊ ဘယ်ရမှာလဲဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကားပေါ်မှာ အိပ်ကြရုံပဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား အိပ်ချင် အိပ်ရစ်ပေတော့၊ ကျုပ်တော့ အနီးအနားမှာ ရွာများ ရှိသလားလို့ သွားပြီး စုံစမ်းချေဦးမယ်’

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ တစ်ယောက်တည်း တောခရီး၌ နေရစ်ရမည်ကို မနှစ်သက်သည် ဖြစ်၍ ပျင်းပျင်းရိရိနှင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် မောင်စံရှားနှင့် အတူ လိုက်သွားရလေ၏။

အတန်ငယ်လျှောက်မိကြလျှင် ခရီးအတော်အတန် ဝေးသောအရပ်မှ မီးရောင်ကလေးများ တလက်လက် ထွက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် မောင်စံရှားက ရွာနှင့်တူသည်ဟု ပြော၍ ၎င်းသို့ ရှေးရှု လျှောက်သွားကြလေ၏။

ထိုညည့်သည်ကား လဆန်း ၈ ရက်ညည့် ဖြစ်သဖြင့် ထိုအချိန်၌ လမင်းသည် ထန်းတစ်ဖျား ခန့်သာလျှင် ကျန်တော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ရေးရေးပေါ်နေသော လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားကြစဉ် ကျွန်တော်မှာ မောင်စံရှား၏ နောက်သို့ လိုက်ရခြင်းသည် အိမ်၌ ကွေး၍ အိပ်နေရသလောက် စည်းစိမ်မရှိ ဟူ၍ ငိုက်ငိုက်မျဉ်းမျဉ်းနှင့် တွေးမိတွေးရာ တွေးတော၍ သွားဆဲတွင် ‘အမယ်လေးဗျာတို့’ ဟု လိပ်ပြာစင်၍ထွက်မတတ် နက်ကျယ်သော အသံကြီးဖြင့် ကြောက်အားကြီးစွာ အော်ဟစ်လိုက်သည်ကို ကြားကြရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ရှေ့က လျှောက်သွားရာမှ ရုတ်တရက် တန့်ရပ်ကာ နားထောင်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်မှာလည်း မျက်စိများကျယ်၍ အသံကြားရာသို့ နားစွင့်ကာ ရှိလေသည်။ ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်တို့၏ လက်ယာဘက်မှ လျင်မြန်စွာ ပြေးလာသော ခြေသံများကို ကြားကြရလေရာ ခြေသံများသည် နီး၍ နီး၍ လာသည်တွင်

ရှား။ ။ ‘ပြေးလာတာတော့ တစ်ယောက်ထဲပဲ ဗျို့၊ လိုက်တဲ့သူ မပါလို့ ကူညီဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒီကသာ စောင့်နေပါ ၊ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောပြီးသည်နှင့် တပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်သည် ကြောက်အား ကြီးလှသဖြင့် မျက်လုံးများ ပေါက်ထွက်လှမတတ် ပြူးလျက် အသက်ကို ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ရှူပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ကို ကိုးယိုးကားယား အပေါ် သို့ မြှောက်ကာ လျင်မြန်စွာ ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ ပြေးလာ သည်ကို လရောင်အောက်တွင် မြင်ကြရလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်လျှင်

‘ကယ်ကြပါဦးခင်ဗျာ၊ အမယ်လေး ကြောက်လှချည်ရဲ့ ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ (ထိုသူ၏ ပုခုံးကို ကိုင်ကာ အားပေးလျက်) ‘မကြောက်ပါနှင့်လေ၊ ကျုပ်တို့ ရှိသားကပဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

ထိုသူ။ ။ ‘မှော်ဆရာကြီး ဘီလူးဖြစ်ပြီး လူသားစားနေပါတယ် ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်က မှော်ဆရာကြီးလဲ ကိုယ့်လူရဲ့၊ ရေလည်အောင် ပြောပြစမ်းပါဦး’ ဟု မေးသော်လည်း ထိုသူမှာ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်၍ မေးချင်းရိုက်အောင် ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိနေ သေးရကား မောင်စံရှားသည် ထိုသူ၏ ကျောကို လက်ဖြင့် သပ်၍ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းသော အသံဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး အားပေး၍ နေလေ၏။ ထိုအခါမှ ထိုသူသည် တဖြေးဖြေး အကြောက်ပြေလာခဲ့၍ မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို မေ့ကြည့်ပြီးလျှင်

‘ခင်ဗျားတို့နှင့် တွေ့ပေလို့ ခင်ဗျာ၊ နို့မို့ရင် ကျွန်တော်တော့ အသေပဲ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ပြောစမ်းပါဦးလေ၊ ဘာမြင်လို့ သည်လောက်ကြောက်ရတာလဲ’

ထိုသူ။ ။ ‘ဒီရွာမှာ အောက်လမ်းမှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ် သိန်း ဆိုတာ ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က သေတယ်၊ သူသေပြီးကတဲက တစ်ယောက်ကလဲ အစိမ်းသဘက် ဖြစ်သလိုလို၊ တစ်ယောက်ကလဲ သရဲ ဖြစ်သလိုလို ပြောကြတယ် ခင်ဗျ၊ ဒီကနေ့ညတော့ လူသားစားနေတာကို ကျွန်တော့် မျက်စေ့နှင့်ကို မြင်ခဲ့ရပါတယ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်အနားမှာလဲ’

ထိုသူ။ ။ ‘ဟောဟို သင်္ချိုင်းကုန်း ဒီဘက်နားတင်ပါ ခင်ဗျာ၊ အစားခံရတဲ့လူက ဘယ်သူဘယ်ဝါ တော့ မဆိုနိုင်ဘူး၊ ပက်လက်ကြီးကို လန်လို့ ၊ ဦးပေါ် သိုင်း က သူ့အပေါ်က လေးဘက်ကြီးကို ထောက် လို့ ခင်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် လာ၊ ကျုပ်တို့ကို လိုက်ပြစမ်း’

ထိုသူ။ ။ (ဆတ်ဆတ်တုန်လာပြန်၍) ‘မလုပ်တော်မူပါနှင့် ခင်ဗျာ၊ တောင်းပန်ပါရစေ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်တို့နှင့်ကပဲ ၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိသလဲ’

ထိုသူ။ ။ ‘မလိုက်ပါရစေနင့် ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လဲ မသွားကြပါနှင့်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် နေရစ်၊ တစ်ယောက်ထဲ နေရစ်လျှင် လာပြီးစားမှာ မကြောက်ဘူးလား’

ထိုသူ။ ။ ‘အမလေး မလုပ်ပါနှင့် ၊ လိုက်ပါတော့မယ် ခင်ဗျာ’

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်ရှိသော ထိုသူကို အလယ်မှထားပြီးလျှင် မြင်ခဲ့သည် ဆိုသောနေရာသို့ သုံးယောက်သား သွားရောက်ခဲ့ကြ၏။ ငါးမိနစ်ခန့် သွားမိခဲ့ကြလေလျှင် ထိုသူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရိပ်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလေရာ ကျွန်တော် တို့သည် ညွှန်ပြရာ အရပ်သို့ ကြည့်လိုက်သည်တွင် လူတစ်ယောက်သည် မြေပေါ်တွင် ပက်လက် လှန်လျက် ခြေတစ်ပိုင်းသည် အရိပ်တွင်း ကျနေသဖြင့် တစ်ပိုင်းသာလျှင် လရောင်၌ မြင်ကြရလေ၏။ အနီးအပါး၌ကား အခြားသူ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့မြင်ရချေ။ မောင်စံရှားသည် ထိုသူက အနီးသို့ မသွားရန် ဆွဲငင်ထားသည်ကို ဖယ်ရုန်းပြီးလျှင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကြည့်ရှုရာ ထိုသူ၏ လည်ပင်းမှာ ပြတ်လုမတတ်ရှိအောင် ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခုနှင့် သေဆုံးလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ သေဆုံးသည် မှာလည်း မကြာသေးသည် ဖြစ်၍ သွေးတို့မှာ ယိုစီးထွက်လျက်ပင် ရှိသေး၏။

ရှား။ ။ ‘ဟေ့လူ၊ ဒီရွာ ဘာရွာ ခေါ် သလဲ’

ထိုသူ။ ။ ‘ကျွန်းတောကုန်း ခေါ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘သေသူဟာ ဒီရွာသားလား၊ မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း’

ထိုသူ။ ။ (မရဲတရဲ ကြည့်လျက်) ‘ မြင်တော့ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲ၊ ဒီရွာသားတော့ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား နာမည် ဘယ်နှယ်ခေါ် သလဲ’

ထိုသူ။ ။ ‘မောင်ပေါက်စ ပါတဲ့ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒီရွာသားပဲ ဟုတ်စ’

ထိုသူ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ဒါဖြင့် ၊ အလောင်းကို ကျုပ်တို့ စောင့်နေမယ်၊ ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသား လေးငါးယောက်လောက် သွားပြီး ခေါ်ချေပေတော့’

ထိုသူ။ ။ ‘ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းဖြင့် မသွားဝံ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ သင်္ချိုင်းကုန်း လွန်အောင် ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ပို့ကြပါဦး ခင်ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ထိုသူကို လိုက်ပို့ကြရာ နှစ်ဖာလုံမျှ သွားမိလျှင် သူသာန်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းကို ကျော်လွန်မိ၍ မောင်စံရှားက ထိုသူအား တစ်ယောက်တည်းသွားရန် ပြောသောအခါ မောင်ပေါက်စက မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ်သိုင်း သည် ရွာတွင်း၌ မနေထိုင်ဘဲ သင်္ချိုင်းကုန်း နှင့် တစ်ဖာလုံကွာလောက်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်ကြောင်း၊ ယခုမှာ ၎င်း၏ အိမ်၌ လူသူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ နေထိုင်ခြင်းမရှိသည် ဖြစ်၍ ၎င်းအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သန်း၍ မသွားဝံ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအိမ်ကို ကျော်လွန်သည် တိုင်အောင် လိုက်ပို့ကြပါရန် တောင်းပန်ပြန်သည်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် လိုက်ပို့ကြရပြန်လေ၏။ တစ်ဖာလုံခရီးမျှ လျှောက်မိကြသောအခါ ကျားလျှာခြံများ ကာရံလျက်ရှိသော အိမ်အိုကြီးတစ်ဆောင်ကို တွေ့ရှိကြလေရာ မောင်ပေါက်စက ၎င်းအိမ်ကြီးသည် ဦးပေါ်သိုင်း ၏ အိမ်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဦးပေါ်သိုင်း မှာ အောက်လမ်းဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်၊ အတိုင်း သရဲသဘက်များကို မွေးမြူ

သည်ဖြစ်၍ ရွာအတွင်း၌ မနေထိုင်ဘဲ သုသာန်နှင့် နီးနီးနေထိုင်ကြောင်းများကို ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား ၎င်းအိမ်ရှေ့မှ စောင့်ဆိုင်း၍နေလျှင် မိမိတစ်ယောက်တည်း သွားဝံ့ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ရှား။ ။ ‘နေပါဦး ကိုယ့်လူ၊ သည်လောက် ကြောက်တတ်ရင် တစ်ယောက်ထဲ ရွာထဲက ဘာကိစ္စနှင့် ထွက်လာခဲ့သလဲ’

စ။ ။ ‘ဦးကျော်ငြိမ်းရဲ့ ထန်းတောမှာ ထန်းရည်သောက်နေတာနှင့် မိုးချုပ်သွားလို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ထန်းရည်သောက်ပြီး ဖဲဝိုင်းမှာ ညဉ့်နက်မှန်းမသိ ညဉ့်နက်သွားပါတယ် ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း ရှိစေ၊ မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့နော်၊ အလောင်းနားက ကျုပ်တို့ စောင့်နေမယ်’

မောင်ပေါက်စ ထွက်သွားလျှင်

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်မှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မေ့လာခဲ့ပြီဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ခင်ဗျားမှာ ပါသေးသလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ပါ ပါသေးတယ်’

မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်၏ထံမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူပြီးလျှင် မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ်သိုင်း နေဖူးသော အိမ်ကြီးသို့ ထိုးကြည့်ရာ အိမ်ရှေ့တံခါးမှာ မစေ့တစေ့ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်တွင်

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင် ၊ သည်အိမ်ကြီးထဲကို ကျုပ်ဝင်ပြီး ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်ဝံ့ရဲ့ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်။ ။ (ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြစ်သော်လည်း ရဲချင်ပြု၍) ‘ကျွန်တော့်ကို မောင်ပေါက်စ မှတ်နေသလား၊ ကြည့်ချင်လို့ လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကိစ္စလဲ’

ရှား။ ။ ‘ဘီလူးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လေသလား အောက်မေ့လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ သို့သော် ဟိုမှာ အလောင်းတွေတဲ့ အတွက် စုံထောက်ချင်လို့ပါဗျာ၊ ကိုင်း လာ ဝင်ကြမယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့လှေကားမှ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၍ တံခါးကို တွန်းကြည့်ရာ တံခါးသည် အလွယ်တကူပင် ပွင့်သွားလေ၏။ မောင်စံရှားသည် တံခါးဝမှ ရပ်လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အတွင်းသို့ ထိုး၍ကြည့်ရာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုဆောင်ကလေးအတွက် တစ်ခန်း၊ ပေါင်း သုံးခန်းမျှသာ ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရလေရာ အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်း ဟူ၍လည်း များစွာ မရှိဘဲ ဧည့်ခန်း၌ ဖျာကလေးနှစ်ချပ် ၊ သင်ဖြူးလိပ်ကလေးတစ်ခု ၊ တိုင်တစ် တိုင်၌ လွယ်အိတ်ကလေး တစ်ခုချိတ်လျက် ၊ အခန်း၏ အလယ်၌ သုံးကျောင်းထောက် ခုံကလေး တစ်ခု မျှသာလျှင် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်သွားခဲ့ရာ မောင်စံရှားသည် ဓာတ်မီးရောင်ကို တစ်အိမ်လုံးအနှံ့အပြား လှည့်ပတ်ကာ ထိုး၍ ကြည့်ပြီး နောက် သုံးချောင်းထောက် ခုံအနီးသို့ သွားပြီးလျှင် ‘အလို ဒါက ဘာတွေလဲဗျို့’ ဟု ပြော၍ ဖျာပေါ်သို့ ညွှန်ပြလေရာ သူရိယသတင်းစာ ငါးစောင်မျှတို့ကို ကျွန်တော်မြင်ရလေသည်။ သတင်းစာတို့မှာ ပတ်ထား သော စက္ကူများကို ဖွင့်၍ ဖတ်ပြီးဖြစ်ဟန် လက္ခဏာရှိလေရာ မောင်စံရှားသည် ရက်စွဲများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘လူမနေဘူးသာ ဆိုတယ်၊ ထူးဆန်းလှပါကလား ကိုသိန်းမောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သတင်းစာတွေက လူသေပြီးတဲ့နောက်မှ ရောက်တဲ့ သတင်းစာ မို့လို့လား၊ လပိုင်းနှင့် မှာပြီး ဖတ်တဲ့လူဖြစ်တော့ လူသေပေမယ့် ရက်မစေ့မချင်း သတင်းစာတိုက်က ဆက်ပြီး ပို့နေမှာပေါ့ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား ပြောပုံတော့ သတင်းစာပို့တဲ့ ကုလားက အိမ်ထဲဝင်ပြီး သတင်းစာတွေကို ဖောက်ဖောက်ပြီးမှ ချထားတယ်ပေါ့လေ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဒါတော့လဲ ထူးဆန်းတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် သည်ဟာတွေကို ဘယ်သူဖောက်ကြည့်သလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘(နောက်ဆုံးရက်စွဲကို ကြည့်ပြီးနောက်)’ တစ်ယောက်ယောက်တော့ သည်ကနေ သည်အိမ်ထဲကို အမှန်ဝင်တယ်ဗျို့၊ ဝင်ပြီး သတင်းစာတွေ တွေ့တာနှင့် ဖောက်ကြည့်ဟန် ရှိတယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်ကနေ တစ်နေ့တည်း မကဘူးဗျ၊ နေ့တိုင်း ဝင်ပြီး ကြည့်ဟန်ရှိတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်တစ်နေ့တည်း ဝင်ပြီး ကြည့်ရင် သတင်းစာတွေဟာ ဖောက်မိဖောက်ရာ ဖောက်ဖတ် လို့ ရောနှောပြီး နေရမယ်ဗျ၊ အခုတော့ သူ့ရက်စွဲ နှင့် သူ ကြမ်းပေါ်မှာ အစဉ်လိုက် ထပ်ပြီး ထားတာ တွေ့ရတယ်၊ နေ့တိုင်း ဖတ်ဟန် သဏ္ဍာန်တူတယ်၊ သို့သော် နေဦး’ ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားသည် မိမိဆောင်မြဲဖြစ်သော မှန်ဘီလူးကို ထုတ်ပြီးနောက် သတင်းစာ တစ်စောင်စီ သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကိုသိန်းမောင်၊ သတင်းစာ အဖုံးတိုင်းမှာ မြူကလေးတွေ တင်ပြီးနေ တယ်၊ တစ်စောင်ဖတ်ပြီး ချထားရင် မြူတင်နေရင် တစ်ရက်ပဲ ၊ အားလုံးဖောက်ပြီး ဖတ်ရင် အပေါ်ဆုံး သတင်းစာ မှာသာ မြူတင်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သို့သော် ဘာသတင်းများ တွေ့ချင်လို့ နေ့တိုင်းမှန်မှန်လာပြီး ဖတ်သလဲ ကြည့်စမ်းရအောင်ဗျာ’ ဟု ပြော၍ မောင်စံရှားသည် သတင်းစာများကို တစ်ခုစီ လှန်လှော ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

ရှား။ ။ ‘အလို ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်၊ ဟောဒါက ဦးပေါ်သိုင်း အနိစ္စရောက်ကြောင်းကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ထည့်ထားပါကလား’ ဟု ပြောပြီးနောက် သတင်းစာကို ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ ပေးသဖြင့် ကြည့်ရှုသည်တွင် ဦးပေါ်သိုင်း ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ခြမ်းနှင့် တကွ အနိစ္စရောက်သည် အကြောင်းကို အကျဉ်းချုပ် ရေးသားထားရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဓာတ်ပုံတွင် တွေ့ရှိရသည် အတိုင်း ထောက်ချင့်ရသော် ဦးပေါ်သိုင်း သည် နှာခေါင်းချွန်ချွန် မျက်ခုံးတုတ်တုတ် နားရွက်ကားကား ပါးစပ်ပြဲပြဲ ရှိ၏။ အတော်အတန် ခက်ထန်သည် လက္ခဏာလည်း ရှိ၏။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် သင်္ခါရသဘောတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သည် အကြောင်း တွေးတောလျက် ရှိစဉ် လှေကားမှ လျှို့ဝှက်စွာ ဆင်းသွားသော ခြေသံများကို ကြားရသလိုလို ရှိ၏။ ဦးခေါင်းများ ကြီးပြီး ကြက်သီးများထလျက် မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ မောင်စံရှားလည်း ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ကြားရဟန်ရှိ၍ နားစိုက်ကာ ရှိနေလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်စံရှားလည်း ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ တံခါးရှိရာသို့ ပြေးသွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။ တံခါးကို တွန်းပြီး နောက် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်သောအခါ ကုတ်ကုတ် ကုတ်ကုတ်နှင့် ဝင်းအပြင်သို့ ထွက်သွားသော လူတစ်ယောက်၏ သဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားလည်း လှေကားကို တစ်ကြိမ်လျှင် နှစ်ထစ်သုံးထစ်မျှ ကျော်ဆင်း၍ လူရိပ်မြင်ရာသို့ လိုက်ပြန်လေရာ ကျွန်တော်လည်း ထပ်ကြပ်လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဝင်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပေ ၅၀ လောက်တွင် လျင်မြန်စွာ လျှောက်သွား နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်ကြရသဖြင့် ပြေးလွှား၍ လိုက်ကြလေရာ ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ တစ်ကြိမ်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ သုသာန်ရှိရာသို့ စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား လမ်းသည် ဝင်လှဆဲဆဲ ရှိပြီဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ လမ်းကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်သည် ဖြစ်၍ ရော်ရမ်းကာ လိုက်ကြရသောကြောင့် ရုတ်တရက် မမီနိုင်ဘဲ တဖြည်းဖြည်းသာလျှင် သုသာန်နှင့် နီး၍ နီး၍ လာခဲ့လေ၏။

ထိုသူသည် သုသာန်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ဦးပေါ်သိုင်း ၏ အရိုးအိုး အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိလေလျှင် ကျွန်တော်တို့နှင့် ၁၅ ပေခန့်မျှသာ ကွာလေသည်ဖြစ်ရာ တိမ်များ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော လမ်းသည် ဝင်တော့မည် ဆဲဆဲတွင်မှ နှုတ်ဆက်ဘိ သကဲ့သို့သော အနေဖြင့် ရုတ်တရက် တိမ်ကြားမှ ထွက်ပေါ်ခိုက်နှင့် ထိုသူသည် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်ခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်လေရကား ၎င်း၏မျက်နှာကို ထင်ရှားစွာ မြင်လိုက်ရသည် ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်စွဲကာ ကြက်သေသေလျက် ရှိနေကြလေ၏။ ထိုသူမှာ မျက်ခုံးတုတ်တုတ် နားရွက်ကားကားနှင့် ရှိနေရကား ကျွန်တော်တို့ မြင်တွေ့ရသော ဓာတ်ပုံအတိုင်း တသဝေမတိမ်း တူညီသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးပေါ်သိုင်း ပါတကားဟု မှတ်ထင်မိကြသောကြောင့် ပေတည်း။

ထိုသူသည် ယင်းကဲ့သို့ တစ်ခဏမျှ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် အရိုးအိုး၏ အခြားဘက်သို့ လျှောက်သွားသဖြင့် ကွယ်ပျောက်၍ သွားလေရာ မောင်စံရှားသည် အတော်အတန်ပင် တုန်လှုပ်လျက်ရှိရာမှ စိတ်ကိုတင်း၍ ထပ်မံလိုက်သွားပြန်လေ၏။ အရိုးအိုး၏ အခြားဘက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ကား ထိုသူမှာ အစအနပင် မမြင်လိုက်ရတော့ချေ။ မြေမျို၍ သွားဘိသကဲ့သို့ အလျင်းပျောက်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အရပ်လေးမျက်နှာကို မျှော်၍ကြည့်ပါသော်လည်း ထိုသူကို မမြင်သဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီးလျှင်

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်ထင်သလဲ ကိုစံရှား၊ နာနာဘာဝတွေ ရှိတယ်လို့သာ ကြားဖူးတယ် ၊ သည်တစ်ခါဖြင့် လက်တွေ့ ဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီဗျို့၊ တယ်ကြပ်ပါကလား ကိုသိန်းမောင်’

ထိုအခါ၌ လူသံများ ကြားသဖြင့် မျှော်ကြည့်ရာ ရွာသားတို့သည် မီးစည်းများနှင့် လာနေ ကြသည်ကို အဝေးက မြင်ကြရလေ၏။ အနီးသို့ရောက်လာကြသော အခါ မောင်ပေါက်စနှင့်တကွ ရွာသူကြီးပါ ရွာသားခြောက်ရောက်တို့သည် ထမ်းစင်တစ်ခုနှင့် လာကြကြောင်း သိကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် အလောင်းကို ထမ်းစင်ပေါ် သို့ ကူညီ၍ တင်ကြပြီးနောက် ရွာသားများနှင့် အတူ ရွာသို့ လိုက်ကြရလေ၏။ လမ်းခရီးတွင်

သူကြီး။ ။ ‘ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ကလဲ’

ရှား။ ။ ‘ရန်ကုန် ကပဲ’

သူကြီး။ ။ ‘နာမည် ဘယ်လို ခေါ် သလဲ’

ရှား။ ။ ‘မောင်စံရှား ခေါ်ပါတယ်’

သူကြီး။ ။ ‘မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဖတ်ဖူးတဲ့ ဦးစံရှား ဆိုတာများလား’

ရှား။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

သူကြီး။ ။ ‘ဒါဖြင့် သည်က ကိုသိန်းမောင်ပေါ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်’

သူကြီး။ ။ ‘အခန့်သင့်လိုက်လေ ခင်ဗျာ၊ အလောင်းကိုတွေ့တာလဲ ခင်ဗျားတို့ပဲ တွေ့တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လူသတ်မှုကို ခင်ဗျားတို့ပဲ ပြီးစီးအောင် စုံထောက်ပေးခဲ့ပါတော့ ခင်ဗျာ’

မောင်စံရှားမှာလည်း ထူးဆန်းသောအမှုကို ဆုံးခန်းတိုင်ရောက်အောင် စုံထောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်လေရကား ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီး အိမ်၌ တည်းခိုရန် လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

နံနက်လင်း၍ အိပ်ရာမှ ထကြသည်နှင့် တပြိုင်နက် မောင်စံရှားက ကျွန်တော်အား လမ်းလျှောက်ရန် ခေါ် သွားပြီးလျှင် လမ်းခရီး၌ ယမန်နေ့ညက ၎င်းကိုယ်တိုင် အတော်အတန် တုန်လှုပ်ခဲ့သည် ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ ခြေရာကို ကြည့်ဖို့ရာ သတိမေ့လျော့သွားကြောင်း၊ ထိုသူသည် တွေးထင်သည်အတိုင်း နာနာဘာဝ ဖြစ်ခဲ့လျှင် မြေပေါ်၌ ခြေရာထင်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မြေပေါ်၌ ခြေရာ ထင်မထင် သွားရောက်စုံစမ်း ကြည့်ရှုလိုသည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ သုသာန်ရှိရာသို့ ကျွန်တော်အား ခေါ် သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရှေးဦးစွာ မှော်ဆရာကြီး ဦးပေါ် သိုင်း နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ လှေကားအဆင်းမှ စ၍ ခြေရာများကို ကြည့်ရှုကြသော်လည်း မြက်ပင်များ ထူထပ်လျက် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာများကိုလဲ မမြင်နိုင်၊ အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ခြေရာကိုလည်း မတွေ့ရှိဘဲ ရှိနေခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းနေရာမှ တစ်ဖန် သုသာန်သို့ လိုက်သွားကြပြန်ရာ လမ်းခရီး၌လည်း ခြေရာများမတွေ့နိုင်ကြချေ။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ထိုသူသည် လမ်းရိုးမှ မသွားဘဲ မြက်ခင်းပင်များ ထူထပ်သော ကွင်းပြင်တို့မှ ဖြတ်သန်း၍ သုသာန်သို့ တည်တည်လျှောက်သွားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့၏ ခြေရာလည်း မထင်နိုင်၊ ထိုသူ၏ ခြေရာလည်း မထင်နိုင်အောင် ရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သုသာန်သို့ ရောက်ကြ၍ ဦးပေါ် သိုင်း၏ အရိုးအိုးအနီးသို့ ရောက်ကြသော အခါ၌ကား ကျွန်တော်တို့မှာ မြက်ပင်များ ရှင်းလင်းလျက် ရှိသော မြေကွက်တစ်ခုပေါ်၌ ထူးဆန်းလှသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့ကြရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ငေးလျက်ရှိနေကြလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား မြက်ပင်တွင် ခြေရာတစ်ခု ထင်လျက်ရှိရာ အလျား တစ်တောင်နှင့် လက်လေးသစ်၊ ဗျက်မှာ တစ်မိုက်ခန့် ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့်တည်း။ အံ့ဩခြင်း ပြေပျောက်သောအခါ

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုစံရှား၊ လူသားစင်စစ် ဆိုရင် ခြေထောက်ခြေရာ သည်လောက်တောင် ကြီးနိုင်ပါ့မလား’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ ဒီခြေရာလောက်ကြီးတဲ့ လူဟာ အနည်းဆုံး အမြင့် ၁၅ ပေလောက် ရှိရမယ်၊ ကျုပ်တို့ မြင်တဲ့လူဟာလဲ သာမည အရပ်အမောင်းပဲ ဖြစ်မယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် နာနာဘာဝ ပေါ့’

ရှား။ ။ ‘နာနာဘာဝ ဆိုရင်လဲ ခြေရာထင်ဖို့ မကောင်းဘူးဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ချောက်ခြား ချင်တဲ့ အတွက် ခြေရာကို တမင် ထင်အောင် လုပ်ထားချင် ထားနိုင် တာပေါ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်၊ ချောက်ခြားလိုတဲ့ အတွက် ခြေရာလုပ်ထားခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျုပ် သဘောတူ တယ်’ ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် မျက်နှာတစ်မျိုးနှင့် ရှိနေရာ ကျွန်တော်မှာ မည်သည် အတွက်ကြောင့် ထိုသို့သော မျက်နှာထားမျိုး ရှိနေသည်ကို ထိုအခါမတွေးတောတတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီး၌ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်အား စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးတံကို ပြင်းထန်စွာ ရှူရှိုက်ကာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျောင်းဆရာမကဲ့သို့ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်၍ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ ရွာသူကြီးက ၎င်းသူငယ်မမှာ သေလွန်သူ ဦးပေါ် သိုင်း ၏ အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့က မိန်းကလေးကျောင်း၌ ဆရာမအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၍ အမည်မှာ မကြီးရွှေဖြစ်ကြောင်းနှင့် အသိအကျွမ်းဖွဲ့၍ ပေးလေသည်။

ရွှေ။ ။ ‘သည်ကနေ ကျောင်းပိတ်တာနှင့် မော်တော်ကားနှင့် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်ရှင်၊ ဦးစံရှား ရောက်နေတယ် ကြားလို့ ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာမိပါတယ်ရှင်၊ အလကားပါရှင် ၊ တောသားတွေဟာ ထင်မ ထင်ရာ လျှောက်လျှောက်ပြီး ပြောတတ်ကြပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဦးလေးကို အောက်လမ်းဆရာဆိုပြီး သရဲ ဖြစ်သလေး၊ သဘက်ဖြစ်သလေးနှင့် သွားပုတ်လေလွင့် ပြောနေကြတာ ပပျောက်အောင် တဆိတ် လုပ်ပေးခဲ့ပါရှင်’

ရှား။ ။ ‘(သူငယ်မ၏ မျက်နှာက ကို ခတ်လျက်)’ ဦးပေါ်သိုင်း ဟာ အသက်အာမခံများ ထားသလား’

ရွှေ။ ။ ‘၅၀၀ဝိ ထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကိုပဲ အမွေခံ အမွေစား အဖြစ်နှင့် အာမခံ ကုမ္ပဏီမှာ အမည်သွင်းပြီးထားခဲ့ပါတယ်၊ အခုတော့ ခက်နေတာက သူလဲ သေရော ကုမ္ပဏီစာချုပ် တွေကလဲ ဘယ်မှာထားခဲ့မှန်း မသိလို့ အခုထက်ထိ ငွေမထုတ်ရသေးအောင် ရှိနေပါတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲမှာ တစ်ခါထပ်ပြီး ရှာမယ်လို့ ကျွန်မ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဦးပေါ်သိုင်း သေဆုံးစဉ် အခါက မိန်းကလေး လာသေးသလား’

ရွှေ။ ။ ‘ကျွန်မက ခေါင်းသွင်းပြီးမှ ရောက်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘာရောဂါနှင့် အနိစ္စရောက်သလဲ’

ရွှေ။ ။ ‘လေသင်တုန်းမိလို့ ရုတ်တရက်ဆုံးတယ်လို့ ပြောကြပါတယ်ရှင်၊ ရွာသားတွေက ဦးပေါ် သိုင်း ဆိုရင် ဘယ်လောက် မကြောက်တတ်တယ်၊ ကြောက်တတ်တယ် မပြောနှင့်တော့၊ သေတာတောင် အိမ်ပေါ်ကို မတက်ကြဘူး၊ သုဘရာဇာ လက်အပ်ပြီး ခေါင်းသွင်းခိုင်းကြပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် အလောင်းကို ဆရာမလဲ မမြင်၊ ရွာသားထဲကလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်လိုက် ကြရဘူးလား’

ရွှေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘သဂြိုဟ်ပြီးနောက် စာချုပ်တွေ ရှာရော ဆိုပါတော့’

ရွှေ။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ၊ အသက်ပေါင်ထားတယ် ဆိုလို့ စာချုပ်ကို ရှာလိုက်တာ၊ တစ်အိမ်လုံးနဲ့ နေပါရောရှင်၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး၊ ဒါကြောင့် စိတ်မကျေနပ်သေးလို့ ယခုအခါ ထပ်ပြီး ရှာဖို့ လာခဲ့ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ပြီးမှ ဂူသွင်းသလား၊ သည်အတိုင်း သွင်းသလား’

ရွှေ။ ။ ‘သည်အတိုင်းပဲ ကျွန်မ ဂူသွင်းထားပါတယ် ရှင်၊ ကိုင်း ဦးစံရှားနှင့် စကားပြောနေရတာတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ သို့သော် ကျွန်မကိစ္စလေး ပြီးစီးအောင် အချိန်ရှိခိုက် သွားပြီး ရှာစမ်းပါရစေဦးရှင်’ ဟု ပြောပြီးနောက် မကြီးရွှေသည် ရွာသား သုံးလေးယောက်တို့နှင့် ဦးပေါ် သိုင်း၏ နေအိမ်သို့ သွားလေ၏။ ရွာလူကြီးလည်း ယမန်နေ့ညက အလောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသော ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုစံရှား၊ ဘယ်လိုထင်သလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော်တော့ ဦးပေါ် သိုင်း သေတယ် မထင်ဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကို လိမ်လည်ပြီး ငွေထုတ်ဖို့ ကြံစည်ကြတယ် ထင်သပေါ့ လေ’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ငွေထုတ်ရင် ဦးပေါ် သိုင်း ထုတ်မှာပေါ့’

ရှား။ ။ ‘သူမထုတ်ရင် ဘယ်သူထုတ်မလဲ ၊ ဒါကြောင့် စာချုပ်တွေ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတာပေါ့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကို အကြောင်းကြားဖို့ မလိုဘူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဘာဆိုင်သလဲ ၊ ကျုပ်တို့ကို အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက ငှားထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သို့သော်လည်း ယခု လူသတ်မှုမှာ လက်သယ်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်တယ်၊ ဦးပေါ်သိုင်း ၏ အလောင်းထင်မှတ်ပြီး ဂူသွင်းထားတဲ့သူဟာ ဘယ်သူဖြစ်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ်တို့ စုံထောက် ကြရလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ရုတ်တရက် အကြံရ၍ ‘ဪ’ တန်တော့ဗျို့၊ ခေါင်းထဲမှာ အလောင်း ပါတယ် မပါဘူး ဆိုတာ ဘယ်သူမှ အမှန်မပြောနိုင်ဘဲ၊ တကယ်လို့ ခပ်လေးလေးရှိအောင် တစ်ခုခု ထည့်ပြီးထားရင်လဲ ရွာသားတွေ ယုံကြည်ရမယ် မဟုတ်လားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မှန်တယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဂူဖောက်ပြီး ကြည့်ကြရင် မကောင်းဘူးလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်လဲ သည်လိုပဲ ကြံစည်နေတယ်၊ သို့သော် ဖောက်ကြည်ဖို့ ဆိုရင် အမိန့်တွေ ဘာတွေ ခံနေကြရလိမ့်မယ်၊ အမိန့်ခံနေတယ် ဆိုရင် ကြာနေလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့လဲ မစောင့်နိုင်ဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်ကနေ့ည နှစ်ယောက်ထဲ တိတ်တိတ်ကလေး ဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရအောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လုပ်လေဗျာ’

နေ့လည်အချိန်ခန့်၌ ဆရာမ မကြီးရွှေသည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာ သူကြီးအိမ်သို့ လာပြီးလျှင် ဦးပေါ် သိုင်း ၏ နေအိမ်၌ တစ်အိမ်လုံး အနံ့အပြား ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း မည်သည် နေရာမှ စာချုပ်ကို မတွေ့ရှိကြောင်း၊ မိမိမှာလည်း ကြာရှည်စွာ မနေနိုင်သည် ဖြစ်၍ ပြန်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်သွားလေ၏။

၎င်းည၌ ၁၂ နာရီကျော် အချိန်ခန့်တွင် တစ်ရွာလုံး အိပ်ပျော်လျက် ရှိကြသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် လက်နှိပ်မီးတစ်ခုနှင့် ရွာသူကြီး၏ အိမ်မှ လျှို့ဝှက်စွာ ဆင်းလာပြီးလျှင် သုသာန်သို့ သွားကြလေ၏။ ဦးပေါ် သိုင်း ၏ ဂူသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဂူဝသို့ ထိုးကြည့်သည်တွင် ဂူမှာ သံတံခါးဖြင့် ပိတ်ထား၍ သော့ခတ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားမှာ ပိတ်ထားသော သော့ခတ်လောက်ကို ဖွင့်သည် အရာဌာန၌ သူခိုးများထက်ပင် ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေရကား မိမိ၌ပါသော လက်နက် ကိရိယာများနှင့် စမ်းသပ်ဖွင့်လှစ်ရာ နာရီဝက်အတွင်း သော့ပွင့်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့သည် သံတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ အတွင်းသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်သည်တွင် သာမညသစ်သားဖြင့် သင့်လျော်အောင် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် နှစ်ယောက်သားတို့သည် ခေါင်းကို လက်ကိုင်မှ ကိုင်၍ ဆွဲထုတ်ကြရာ အတော်အတန်ပင် လေးလံသည်ဖြစ်၍ တစ်ခုခု ထည်သွင်း၍ ထားကြောင်းကို ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ခေါင်းကို မြေပေါ် သို့ ချပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် ခေါင်းဖုံး၌ စုပ်ထားသော ဝက်အူများကို ဝက်အူလှည့်ဖြင့် လှည့်၍ ဖွင့်ရာ ဝက်အူတစ်ချောင်းကို ဖွင့်မိပင်လျှင် ပုပ်ဟောင်သော အနံ့တို့သည် ခေါင်းအတွင်းမှ ထောင်းခနဲ ထွက်လာသည် ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အလောင်းပါရှိကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။ ဝက်အူတစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်း ဖွင့်လေလေ၊ ပုပ်စပ်သော အနံ့တို့သည် တိုး၍တိုး၍ လာလေလေ ရှိခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့မှာ လက်ကိုင်ပုဝါများဖြင့် နှာခေါင်းပါးစပ်တို့ကို လုံခြုံအောင် ကြပ်တည်းစွာ စည်းကြရလေ၏။

နောက်ဆုံးဝက်အူ ဖွင့်ပြီးသောအခါ မောင်စံရှားသည် ခေါင်းကို ခေါင်းရင်းဖက်သို့ တွန်းဖယ်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သောအခါ နှစ်ယောက်သားတို့မှာ အံ့ဩစွာနှင့် ငေးလျက်ရှိနေကြရလေ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ထိုအလောင်းသည် ဦးပေါ် သိုင်း၏ အလောင်း မဟုတ်ဟု ကောင်းကောင်းကြီး တွေးထင်ကြပြီး ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ မြင်ကြရသော အလောင်းမှာ ဆယ်ရက်ခန့်ကြာပြီ ဖြစ်၍ ပုပ်ရိလျက် ရှိသော်လည်း နှာခေါင်းချွန်ခြင်း၊ မျက်ခုံးတုတ်ခြင်း၊ ပါးစပ်ပြဲခြင်း၊ နားရွက်ကားခြင်း အစရှိသော အခြင်းအရာတို့ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးပေါ် သိုင်း၏ အလောင်းစစ်စစ် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားက ‘ကျုပ်တို့ သည်တစ်ချက် အတွေးချော် ပြန်ပြီဗျို့’ ဟု ပြောပြီးနောက် ခေါင်းကို တစ်ဖန် ပြန်၍ ပိတ်ပြီးလျှင် ဝက်အူများကို မူလအတိုင်း ပြန်၍ စုပုံကြရလေ၏။ ဝက်အူငါးချောင်းခန့် စုပုံမိကြလျှင် မနီးမဝေးမှ ချွတ်ခနဲ မြည်သံ ကြားကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့မှာ ယခင်ကမူ ဦးပေါ် သိန်း သေသည်မဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်ရာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ကင်းလျက်ရှိရာမှ ယခုတစ်ဖန် ဦးပေါ် သိန်း အမှန်တကယ် သေဆုံးကြောင်း သိရှိရပြီးနောက် ထိုအသံများကို ကြားရုံမျှနှင့် ယမန်ညည်က အဖြစ်အပျက် များနှင့် တကွ တစ်တောင်ကျော် ခန့်မျှသော ခြေရာကြီးကို သတိရပြီးလျှင် ကြက်သီးများ ထ ခေါင်းများကြီး၍ ခတ်တရော်သော ကိုယ်ရှိ၍ ဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မောင်စံရှား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အသံကြားရာကို ထိုးကြည့်ရာ မည်သည်အရာမျှ မမြင် အရိုးအိုးဟောင်းများကို သာလျှင် တွေ့ကြရလေ၏။

ထို့နောက် ဝက်အူများကို ဆက်လက်ပိတ်ကြပြီးလျှင် ပြီးစီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံတံခါးကို ဖွင့်၍ မောင်စံရှားက ခေါင်းကို နေရာ၌ ပြန်၍ မထားသေးမီ ဂူအတွင်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ ကြည့်လိုက်ရာ ‘အလို တယ်နေရာကျပါကလား၊ ကြည့်လှည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်’ ဟု ခေါ်ငင်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ နောက်မှ တွင်းထဲသို့ ဆင်းလိုက်လေ၏။

ဂူအတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူက ချဲ့ထွင်ထားသည် ဖြစ်၍ အတော်ပင်ကျယ်ဝန်းလျက် ရှိရာ အောက်သို့လည်း ဥမင်လှိုက်ခေါင်းသဖွယ် တူး၍ ထားလေ၏။ မောင်စံရှားလည်း ဓာတ်မီးကို ကိုင်လျက် ရှေ့မှ သွား၍ ကျွန်တော်လည်းနောက်မှ လိုက်ပြီးလျှင် လှိုက်ခေါင်းကို ကြည့်နေကြဆဲတွင် အပြင်မှ ချောင်းကန် အသံတစ်ခုကို ကြားရပြီးနောက် သံတံခါးလည်း ပိတ်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် သေဒုခလောက်ကို အပြင်မှ ပိတ်လိုက်သည် အသံကို ကြားကြရလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ တံခါးနှင့် အနီးဆုံး ရှိနေသည်ဖြစ်၍ တအားတွန်း၍ ဖွင့်ပါသော်လည်း မပွင့်ဘဲ ရှိရာ မောင်စံရှား ကိုယ်တိုင်က ကူညီ၍ နှစ်ယောက်သား တွန်းကြပါသော်လည်း အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှား ရွေ့လျားခြင်း မရှိဘဲ မြဲခိုင်စွဲမြဲစွာ ရှိနေလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ဂူထဲမှာ ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ၊ မနက်လင်းမှ ရွာက ဖွင့်ပေးမှပဲ ထွက်ကြရတော့မှာပဲ ဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လူပိတ်တာလား တစ္ဆေပိတ်တာလား’

ရှား။ ။ ‘တစ္ဆေဆိုတာ ပိတ္တာပေါ့ဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ လူလာပြီး ပိတ်သလား၊ တစ္ဆေ လာပြီး ပိတ်သလား မေးပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘လူစင်စစ်ပါ ကိုသိန်းမောင်၊ တစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း မထွက်နိုင်မယ့် အတူတူ လိုက်ခေါင်းထဲကို စုံစမ်းကြအုံးစို့ဗျာ’

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အောက်သို့ သွားသော အခေါင်းကို ထိုး၍ ကြည့်သည်တွင် လူတစ်ယောက် ချောင်ချီစွာ ပုန်းအောင်း၍ နေနိုင်သော နေရာလပ်တစ်ခုကို တွေ့သည်။ အပြင် ဓာတ်ပုံတစ်ခုနှင့် စာအိပ်လေးငါးလုံးကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မောင်စံရှားသည် ဓာတ်ပုံကို ယူ၍ကြည့်ရာ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ခူးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် တင်၍ ရိုက်ထားသော ပုံဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိကြရလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ဓာတ်ပုံကို အတန်ကြာအောင် စိုက်၍ ကြည့်ပြီးနောက် ‘အောင်မယ်လေး အခုမှ ရိပ်မိတော့တယ်ဗျာ’ ဟု

ပြော၍ ကျွန်တော်က ‘ဘာများ ရိပ်မိတာလဲ ဗျာ’ ဟု မေးသောအခါ မောင်စံရှားသည် မိန်းမဓာတ်ပုံကို ဆံထုံးရော ကိုယ်ပါ လက်ဖြင့် ကွယ်ပြီးလျှင် မျက်လုံး မျက်ခုံးတို့ကိုသာ ပေါ်စေလျက်

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူနှင့် တူသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဦးပေါ် သိုင်း ဓာတ်ပုံနှင့် တူတယ်ဗျို့၊ မိန်းမလို ဝတ်ပြီး ရိုက်ထားတာလား’

ရှား။ ။ ‘တယ်အတဲ့ လူပဲ၊ ဦးပေါ် သိုင်း မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဦးပေါ် သိုင်း ရဲ့ အမေပုံပဲ၊ ဟောသည် ကလေး နှစ်ယောက်က အရွယ်လဲ တူတယ်၊ ရုပ်ရည်လဲ တူတယ်၊ အမြွှာမွေး ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဦးပေါ် သိုင်း က သူ့ညီကို သတ်ပြီး အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက ငွေကို လိမ်ထုတ်တာ ဖြစ်ရမယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဪ ခုနက အလောင်းက ဦးပေါ်သိုင်း အလောင်း အစစ်မဟုတ်၊ သူနှင့် ညီအစ်ကို အမွှာမွေးပေါ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘အစစ်ပဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခုမှပဲ ရှင်းပေတော့တယ်ဗျာ၊ ဒါဖြင့် ဦးပေါ် သိုင်းကို ရှာဖို့ ရှိတော့တာပလေ’

ရှား။ ။ ‘တံခါးကို အပြင်က ပိတ်တာ သူပေါ့ဗျာ၊ မနက်လင်းလို့ ရွာက ကျုပ်တို့ကို လိုက်ရှာရင် တော်ပါရဲ့၊ မတော်လို့များ ဦးပေါ် သိုင်း ကို ကြောက်တာနှင့် သုသာန်ကို မလာဝံ့ဘဲ ရှိနေကြရင် ကျုပ်တို့တော့ မွတ်တာပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ၊ ကြောက်ရတဲ့ အထဲမှာ မလှန့်စမ်းပါနဲ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း သင့်တော်သလို ကြည့်ပြီး တွေးကြဦးဖို့ဗျာ၊ အိပ်ပျော်မယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုသိန်းမောင် ကျုပ် ဆေးလိပ်မသောက်ရဘူးလားဗျို့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မလုပ်ပါနှင့် ဆရာကြီးရယ်၊ လေဝင်ပေါက် မရှိဘဲနှင့် မွန်းပြီး သေကြပါမယ်’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် နံရံကို မှီကာ ငိုက်မျဉ်းလျက် ရှိနေကြလေ၏။ ကျွန်တော်မှာ မှေးကနဲ ဖြစ်၍ သွားစဉ် သံတံခါးကို ‘ခုံး ခုံး ခုံး ခုံး’ နှင့် တီးခေါက်သံ ကြားသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်သောအခါ မောင်စံရှားသည် အပြင်က လူများ ကြားအောင် တီးခေါက်လျက် ရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ထိုအခါ အပြင်မှ အသံ ‘ဘယ်သူလဲ အထဲက’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်တို့ပါ’

အသံ။ ။ ‘ကျုပ်တို့ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’

ရှား။ ။ ‘မောင်စံရှားပါ သူကြီးရဲ့၊ ရန်ကုန်က စုံထောက် မောင်စံရှားလေ’

အသံ။ ။ ‘ကြံကြံစည်စည်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ် အထဲ ရောက်နေကြသလဲ’

ရှား။ ။ ‘နောက်တော့ ပြောပါမယ်၊ ဖွင့်စမ်းပါဦးဗျ’

၎င်းနောက် လူသံများနှင့် သံတူရွင်း ကလန်သံများကို ကြားရပြီးလျှင် ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ သံတံခါး ပွင့်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား မိုးကောင်းစွာလင်း၍ ၇ နာရီ အချိန်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်လေသည်။

အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူကြီးက ပြောပြသည်မှာ လယ်ထွန်သမားတစ်ယောက်သည် သုသာန်အနီးမှ ဖြတ်၍ သွားသောအခါ ခေါင်းကြီး အပြင်သို့ ရောက်နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာကို မိမိအား လာရောက်တိုင်တန်းကြောင်း ၊ မိမိက ရွာသားများ စုဆောင်း၍ အကြောင်းမည်သို့ ရှိသည်ကို စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်တန်းစဉ်အခါကပင် မောင်စံရှားတို့ ပျောက်သွားကြောင်း သိသဖြင့် ၎င်းတို့ လက်ချက်ဖြစ်သည်ကို တွေးထင်မိကြောင်းများနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရွာသူကြီးအိမ်သို့ ရောက်သွားကြပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် ယမန်ညဉ့်က ဂူတွင်းမှ တွေ့ခဲ့သော စာများကို ဖတ်ကြည့်ရာ ၎င်းတို့မှာ ဦးပေါ် သိုင်း ထံ ၎င်း၏ ညီအစ်ကို တော်သူ ဦးသံခဲ ပေးလိုက်သော စာများဖြစ်ကြောင်း၊ လက္ခဏာမှာ ဦးသံခဲ ဆိုသူသည် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဖြစ်၍ ဝါးရမ်းပြေးလျက်ရှိစဉ် ဦးပေါ် သိုင်း က စားရိတ် ထောက်ရကြောင်း၊ ၎င်းထံသို့လည်း မကြာမကြာ လာရောက်၍ ကြေးငွေများ ညှင်းလှေ့ရှိကြောင်း၊ ဦးပေါ် သိုင်းက မပေးနိုင်ဟု ငြင်းဆန်သောအခါ အတင်းအဓမ္မတောင်းခံဟန် ရှိကြောင်းများကို ၎င်းစာများကို ဖတ်ခြင်းအားဖြင့် ရိပ်မိနိုင်ပေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘နို့ နေပါဦးဗျာ ၊ ဦးပေါ် သိုင်း ကို မိအောင် ဘယ့်နှယ်ဖမ်းမလဲ’

ရှား။ ။ ‘မခက်ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်မှ မပြေးပါဘူး၊ ဒီအနားတင် ရှိပါတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျား သိသလဲ’

ရှား။ ။ ‘အသက်အာမခံ ကုမ္မဏီမှ စာချုပ်တွေက ကျုပ်ဆီ ရောက်နေတယ်၊ သူ ဘယ်မှ မပြေးနိုင် ဘူး’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နို့ နေပါဦးဗျာ၊ ခြေရာကြီး တစ်တောင်လောက်တွေ့ကာက ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဦးပေါ် သိုင်း က သူ့ကို ဘီလူးဖြစ်ကြောင်း ရွာသားများက ထင်မှတ်ကြောင်း သိလေတော့ ကြောက်သည်ထက် ကြောက်ပြီး သူ့ အရိုးအိုးနား မသွားဝံ့အောင် သစ်သားခြေထောက်ကြီး လုပ်ပြီး ခြေရာချထားတာပါဗျာ’

ထမင်းစားသောက်၍ ပြီးကြလျှင် မောင်စံရှားသည် ရွာသူကြီးနှင့်တကွ ရွာသား လေးငါးယောက်တို့ကို ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် ဦးပေါ် သိုင်း၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်စံရှားလည်း ထင်းများကို ခုတ်စေ၍ အိမ်၏ ပတ်ဝန်းကျင် လှည့်ပတ်ကာ ဝိုင်းရံပြီးလျှင် မီးရှို့စေရာ မီးများ အတန်ငယ် ပူလာသည်နှင့် တပြိုင်နက် အိမ်မိုးပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဖောက်ထွင်း၍ ပေါ်လာလေ၏။ ထိုအခါ ရွာသားတို့လည်း ‘တစ္ဆေချောက်တယ် တစ္ဆေချောက်တယ်’ ဟု အော်ဟစ်လျက်ရှိရာ

ရှား။ ။ ‘တစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး ဗျာတို့၊ ဦးပေါ်သိုင်း စင်စစ်ပါ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးပေါ်သိုင်း အလွယ်တကူနှင့် အဖမ်းခံမလား၊ မီးရှို့ပြီး သတ်ရမလား’

သိုင်း။ ။ ‘အဖမ်းခံပါတော့မယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း မီးတွေ ငြိမ်းကြစမ်းဗျာ’

ဦးပေါ် သိုင်း ကို ဖမ်းဆီးရမိသောအခါ

ရှား။ ။ ‘ဦးပေါ် သိုင်း ၊ မှန်မှန် အစစ်ခံမလား’

သိုင်း။ ။ ‘ခံပါတော့မယ်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုသံခဲကို သတ်တာ ခင်ဗျားတော့ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား’

သိုင်း။ ။ ‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ အရက်မူးပြီး သေတာပါ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား ဝှက်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

သိုင်း။ ။ ‘တစ်လလောက် ရှိပါပြီ’

ရှား။ ။ ‘သူ့သေသွားတော့ ခင်ဗျားနှင့် ရုပ်ဆင်းတူလေတော့ အသက်အာမခံငွေကို ခင်ဗျား လိမ်လည်ဖို့ ကြံစည်တယ် ဟုတ်စ’

သိုင်း။ ။ ‘မှန်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါလောက်နှင့်များ လူတစ်ယောက်ကို နောက်ထပ်ပြီး သတ်ပစ်ပါပေတယ်ဗျာ’

သိုင်း။ ။ ‘သည်လူက သေချင်တော့ ကျုပ်နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ပြီး ခင်ဗျား သေတယ်ဆို ဘာလုပ်နေသလဲတဲ့ မေးတော့ ကျုပ်က ကျုပ်အမှု ပေါ်မှာ စိုးတာနှင့် လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လိုက်မိပါပေတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ကျုပ်တို့ ပြန်ဖို့ ရှိတော့တယ်’

ပြီးပါပြီ။

၁၀။ ။ ဦးအောင်ခွန်းကို ဘယ်သူသတ်သလဲ

အချို့သော သူတို့သည် လူတစ်ဦး တစ်ယောက်၏အင်္ဂါရုပ်ကို ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူ၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် တကွ စိတ်နေသဘောထားကို ခန့်မှန်းနိုင်ကြသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှားမှာ ၎င်းအတတ်ပညာ၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်မြင်သဘော ရရှိစေခဲ့ပါကြောင်း၊ ၎င်းပညာကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် မောင်စံရှားသည် ထိုသူကား ပြစ်မှု ကျူးလွန်သောသူ ဖြစ်၏။ ထိုသူကား ပြစ်မှုကျူးလွန်သောသူ မဟုတ်နိုင်ရာ စသည်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပြောဆိုနိုင်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ အောက်၌ ရေးသား ဖော်ပြလတံ့သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ တို့မှာ မောင်စံရှားသည် ၎င်းအတတ်ပညာကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက်မှာ ကြီးမိန့်ကျလုဆဲဆဲ ရှိရာမှ အသက်ချမ်းသာ ရခဲ့ဖူးသော အတ္ထုပ္ပတ္တိဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အထက်မြန်မာပြည်မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်မှာ ခွင့်ရက် မစေ့ကုန်သေးသည် ဖြစ်၍ မောင်စံရှားနှင့်အတူ ရာဇဝတ်ရုံးများသို့ မောင်စံရှား၏ ပြုမိထုံးစံအတိုင်း သွားရောက်လည်ပတ် ကြည့်ရှုကြသည်။ စက်ရှင်ရုံးသို့ရောက်၍ တရားခံတစ်ယောက် အား တရားသူကြီး၏ ရှေ့သို့သွင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် တရားခံ၏ အမှုအရာ အင်္ဂါရုပ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် အမှုလိုက် အင်စပိတ်တော်အား မည်သည်အမှုနှင့် စွပ်စွဲထားကြောင်း မေးမြန်းရာ အမှုလိုက် အင်စပိတ်တော်က ဘောင်ဒရီလမ်း လူသတ်မှုနှင့် စွပ်စွဲထားသော တရားခံ မောင်ထွန်းစိန် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေများ ထွက်ဆိုချက်ကို အနည်းငယ် ရပ်တန့်နားထောင်လျက် ရှိကြစဉ် စုံထောက်အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် ရုံးပေါ် သို့ တက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သည်နှင့်

ဖေ။ ။ ‘အလို ဆရာတို့ ပြန်ရောက်လာကြပြီလား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာကြသလဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သည်မနက်ပဲ ရောက်တယ် ကိုအုန်းဖေ၊ ဒါထက် သည်အမှုမှာ တရားခံကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မိတာလား၊ သို့မဟုတ် စုံထောက်လို ရတာလား ကိုအုန်းဖေ’

ဖေ။ ။ (နှုတ်ခမ်းမွေးကို သတ်လျက်) ‘စုံထောက်လို ပေါ်တဲ့ အမှုပါ ဆရာ၊ ဆရာ မရှိပေမယ့် ကျွန်တော်လဲ တစ်မှုတစ်လေတော့ ပေါ်အောင် စုံထောက်နိုင်ပါသေးတယ်’

ရှား။ ။ ‘အင်မတန် ထင်ရှားသလားဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ထင်ရှားဆို သည်ထက် ထင်ရှားတဲ့ အမှု ဘယ်မှာ ရှိသေးသလဲ ဆရာ၊ တရားခံတော့ ကြိုးက ဘယ်လွတ်မလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကိုအုန်းဖေ သည်ကနေ ညနေ မအားဘူးလား’

ဖေ။ ။ ‘အားပါတယ် ဆရာ၊ ဘာပြုလို့လဲ’

ရှား။ ။ ‘အားလို့ရှိရင် ကျုပ်တို့အိမ်ကို ညနေလောက် အလည်လာစေချင်တယ်ဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘လာတာပေါ့ ဆရာ၊ ငါးနာရီလောက် ရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်’

ရှား။ ။ ‘လာဖြစ်အောင် လာခဲ့စမ်းပါဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရုံးမှ ဆင်း၍ လာခဲ့ကြရာ

ရှား။ ။ ‘မဟုတ်လျှင်လဲ လွဲရော၊ တရားခံ ကြည့်ရတာ ရာဇဝတ်ကောင်နှင့် မတူပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ ကိုသိန်းမောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာကြောင့်လဲဗျာ၊ လူပုံကလေး သနားကမား မို့လား’

ရှား။ ။ ‘လူချောရင် ရာဇဝတ်မှု မပြုဘူးလို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူ ပြောသလဲ ၊ ဆရာမ မလေးမေ သတ်တုန်းက မောင်ဘထွန်းထက် ဘယ်သူချောဦးမှာလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နို့ ဘာကြောင့်လဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်စိတ်က ထင်လို့ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ လူအင်္ဂါရုပ် အကြောင်းကို နောက်များမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဦးမယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားက အင်္ဂါဝိဇ္ဇာလဲ တတ်သလား’

ရှား။ ။ ‘ရှေးကလဲ ပညာရှိတွေ ရှိတယ် ကိုသိန်းမောင်ရဲ့၊ ပညာတွေ တိမ်ကောပြီး လူတွေက အသုံးမပြုတတ်လို့ တစတစကွယ်ပျောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ နောက်ပေါက်တွေဟာ အသုံးမကျ ဖြစ်ကုန်ကြတာဗျ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ အဘိုးရယ်’

ယင်းကဲ့သို့ ရယ်မော ပြောဆိုကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် စကားစ ပြတ်၍ ဘုရားကုန်းတော်၊ တိရိစ္ဆာန်ရုံ စသည်တို့၌ တစ်နေ့လုံးလည်ပတ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့လေ၏။

ညနေအချိန်တွင် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြပြီးနောက် ခဏမျှ ကြာသောအခါ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် မှာထားသည့်အတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာရာ မောင်စံရှားက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် နေ့လည်က အမှုအကြောင်းကို မိမိအား ပြန်ပြောရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် မောင်အုန်းဖေသည် အစမှ အဆုံးတိုင် ပြန်ပြောလေ၏။ အခင်းသွားကို မောင်အုန်းဖေ၏ စကားအတိုင်း ရေးသားဖော်ပြရသော် အဆင်မပြေမည် စိုးသဖြင့် ကျွန်တော်က ဝတ္ထုသွားအဖြစ်နှင့် အောက်ပါအတိုင်း ပြင်ဆင်ရေးသား ဖော်ပြရပေအံ့။

ဘောင်ဒရီလမ်း (ဓမ္မစေတီလမ်း) ဦးပြားတောရနှင့် အနီးတွင် သိုက်မြိုက်ခမ်းနားသော ဘိုအိမ်ကြီးများသည် စိတ်တန်းလျက်ရှိရာ တစ်ခုသော တိုက်ခံအိမ်ကြီး၌ကား စက်သူဌေး ဦးအောင်ဒွန်းနှင့် ၎င်း၏ ဇနီး စက်သူဌေးကတော် မစောမြိုင် တို့ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ဦးအောင်ဒွန်းမှာ ခနောင်တိုဘက်၌ ဆန်စက်ကြီး နှစ်လုံး ရှိခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မိမိ၏ ပထမ မယားကြီး သေဆုံးသည် အခါတွင် သားသမီးလည်း မကျန်ရစ်၊ အရွယ်မှာလည်း ၅၀ နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ရကား ကြီးပွားတိုးတက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒကုန်ခမ်းခဲ့ပြီးလျှင် ၎င်းဆန်စက်လုပ်ငန်းကို မိမိ၏ ညီတစ်ယောက်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော မောင်ထွန်းစိန် ဆိုသူ မိမိ၏ တူအား လွှဲအပ်လုပ်ကိုင် စေခဲ့လေ၏။ ၎င်းစက်များကို မောင်ထွန်းစိန်အား လွှဲအပ်ခဲ့သည်အခါ တူဝရီးနှစ်ယောက် ပဋိညာဉ်ပြုကြသည်မှာ မောင်ထွန်းစိန်က ဆန်စက်နှစ်လုံးကို

မိမိသဘောအတိုင်း စီမံခန့်ခွဲ လုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် တစ်လလျှင် ဦးအောင်ဒွန်း သုံးစွဲနေထိုင်ရန် အတွက် ၁၅၀၀ ကျပ်မျှ လစဉ်ပေးအပ်ရန် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လွှဲအပ်ပြီးနောက် ဦးအောင်ဒွန်းသည် ဘောင်ဒရီလမ်း၌ အိမ်ကြီးတစ်လုံး ၎င်းရမ်း နေထိုင်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်မျှ နေထိုင်ခဲ့သောအခါ စပါးပွဲစားကြီး တစ်ဦး၏ သမီး မစောမြိုင်နှင့် စေ့စပ်ထိမ်းမြားခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ မစောမြိုင်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကလေးမျှ ဖြစ်၍ လှပတင့်တယ်သော ရုပ်အဆင်းနှင့်လည်း ပြည့်စုံခဲ့ရာ ဦးအောင်ဒွန်းမှာမူ အသက် ၅၀ ကျော်မျှရှိသော မုဆိုးဖိုကြီး ဖြစ်သဖြင့် ပစ္စည်းကို မက်မော၍ လက်ထပ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မိတ်သင်္ဂဟတို့၏ စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေ၏။

ဦးအောင်ဒွန်းသည် မယားချော မစောမြိုင်နှင့် အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်နေထိုင်ခဲ့သည်။ အခါ လောက၌ ကြီးပွားလိုသေးသော စိတ်တို့သည် တဖန်ဖြစ်ပေါ်၍ လာပြန်လေရကား မိမိ၏လုပ်ငန်းကို မောင်ထွန်းစိန်အား လွှဲအပ်ခဲ့မိသည်မှာ မှားလေသည်ဟု အောက်မေ့ခဲ့မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ပြီးသဖြင့် မဖျက်ကောင်းသည်။ အပြင် တစ်လလျှင် ၁၅၀၀ ကျပ်မျှသော ငွေကို မှန်ကန်စွာ ရရှိခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် လင်ကိုယ်မယား လှပစွာ စားသောက်လောက်ပါပြီ ဟူ၍ အောက်မေ့ခဲ့ရ လေ၏။

အဘိုးကြီးတို့မှာ မယားအနုအချောကို ရခဲ့သည်အခါ ငါသေသော အခါ၌ ငါ၏ မယားသည် ဆင်းရဲရစ်ရှာမည်၊ ပင်ပန်းရစ်ရှာမည် စသည်ဖြင့် တွေးတော ပူပန်ရှာကြစမြဲ ဖြစ်လေရကား မယားကလည်း တိုက်တွန်းနှိုးဆော်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးအောင်ဒွန်းသည် မိမိ၏ အသက်ကို ငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ်နှင့် အသက်အာမခံ ထားခဲ့လေ၏။ အဆိုပါ ငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ်မှာလဲ မိမိသေဆုံးသည်အခါ မယားအား ပေးအပ်ရစ်ရန် လက်မှတ်ထိုးပြီး ဖြစ်လေ၏။

တူဝရီးနှစ်ယောက်တို့ ပြုလုပ်ကြသော ပဋိညာဉ်စာချုပ်အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖော်ပြရေးသားရန် ကျန်သေးသည်မှာ ဦးအောင်ဒွန်းသည် မိမိ၏ လုပ်ငန်းကို တူ မောင်ထွန်းစိန်အား လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ အခါ မိမိမှာ သားမယားယူရန် အကြံအစည်လည်း မရှိခဲ့သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် စက်နှစ်လုံးနှင့်တကွ ဆက်သွယ်လျက် ရှိသော အဆောက်အဦး အားလုံးတို့ကို မောင်ထွန်းစိန်အား အပြီးအပိုင် ပေးအပ်ပြီးလျှင် မိမိ မသေမီအတွင်း မသေမခြင်း တစ်လလျှင် ငွေ ၁၅၀၀ ကျပ်ကျ မောင်ထွန်းစိန်က အသုံးစရိတ် ထောက်ပံ့ရန် ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ဦးအောင်ဒွန်းမှာ ထိုစဉ်အခါက မကျန်းမမာ ရှိနေရကား ဆရာဝန်ကြီးများက အလွန်ဆုံးအားဖြင့် ဦးအောင်ဒွန်း၏ အသက်ပိုင်းမှာ သုံးနှစ်လေးနှစ်မျှသာလျှင် ရှိကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းစိန်သည် ထိုပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို အထူးကျေနပ်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်ကို လွှဲအပ်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်မျှ ရှိသောအခါ ကောင်းမွန်စွာ ကျန်းမာလာခဲ့၍ မသေရုံမျှမက အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုနိုင်သော အခြေသို့ပင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မောင်ထွန်းစိန် သိရှိရသောအခါ နှစ်လ အနည်းငယ်မျှသာလျှင် ဝန်ထမ်းရမည်ဟု အောက်မေ့ရာမှ နှစ်ပေါင်းကြာရှည်စွာ တစ်လလျှင် ငွေ ၁၅၀၀ ကျပ်မျှ ပေးနေရမည်။ သဘော အကြောင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ နှလုံးမသာယာခြင်း ဖြစ်မည်မှာ ဓမ္မတာ သဘောပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ထွန်းစိန်သည် မိမိ၏ ဘကြီးအိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါ လာရောက်လည်ပတ်သည်အခါ ဦးအောင်ဒွန်းမှာ သေမည်နှင့် ဝေးစွာ တစ်နေ့တခြား နုပျို၍လာသည်ကို တွေ့မြင်လေရကား စိတ်၏ မရွှင်ပျခြင်း ဖြစ်သည်ကို ဦးအောင်ဒွန်းက တွေ့မြင်သည်နှင့် မခံချင်အောင် ပျက်ရယ်ပြောဆိုလေ့ရှိသည်မှာ

ဒွန်း။ ။ ‘ထွန်းစိန်က ငါ့စက်တွေကို ဝယ်ဖို့ စာချုပ်တုန်းက လူသေလက်ထဲက ဖြေယူရတဲ့ ပစ္စည်းလို အောက်မေ့ဟန်တူတယ်။ အခုတော့မှ သည်လောက် အရ မခြောင်မှန်း သိလို့ စိတ်ညစ်နေပြီလား ကွ့’

စိန်။ ။ ‘မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီးရယ်’ ဟု ပြောရသော်လည်း ဘကြီးဝမ်းတွင်းမှာ ပုဏ္ဏားပါသည် ဟူ၍သာလျှင် မိမိကိုယ်ကို ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ရှိသည်အတွင်း စက်ကလေးရှင်တို့သည် နိုင်ငံခြား စက်ကြီးသမားတို့၏ ဖိနှိပ်ခြင်းကို ခံရသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆန်ဈေးမကိုက်ဘဲ ဖြစ်ပြီးလျှင် မောင်ထွန်းစိန်၏ လုပ်ငန်းမှာလည်း အမြတ်အစွန်း မရရှိသည်အပြင် လုပ်ငန်းမပျက်စေရန်ကိုပင် အနိုင်နိုင် ကြံ၍နေရသည် ဖြစ်ရကား ဦးအောင်ဒွန်းအား ပေးရသော လစဉ်ကြေးငွေသည် မောင်ထွန်းစိန်၌ အလွန်တရာ ဝန်လေးခဲ့လေ၏။ ထိုအတောအတွင်း မောင်ထွန်းစိန်မှာ အလုပ်များ၌ စိတ်ညစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ ငွေမလည်၍ ကြပ်တည်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းသည် ဇယားမကိုက်သဖြင့် စိတ်ရှုပ်သည်က တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီးလျှင် ဦးအောင်ဒွန်း၏ အိမ်၌ ခေတ္တ လာရောက် တည်းခိုနေထိုင် ခဲ့လေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အတူတကွ နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ တူဝရီး နှစ်ယောက်တို့သည် နေ့စဉ် မပြတ် စကားများလျက် တကျက်ကျက် ရှိနေကြလေ၏။ အချင်းဖြစ်ပွားကြပြီး ဦးအောင်ဒွန်းသည် အခန်းတွင်း တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လျက် ‘ခွေးမသား၊ အင်မတန် ကျေးဇူးကန်းတဲ့ ခွေးမသား၊ ဒင်းနှင့် ငါနှင့်တော့ သိကြရောပေါ့ဟယ်’ အစရှိသော စကားများ ရေရွတ်ပြောဆို သည်ကို အစေခံတို့ပင် ကြားကြရဖူးလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အပြန်အလှန် ပြောဆိုကြသည်။ အခါ အစေခံတို့ ရှိကြ၍ မစောမြိုင် တစ်ယောက်သာလျှင် ရယ်နိုင်ပြီးနိုင် ရွှင်ရွှင်ပြပြရှိလျက် မည်သူ၏ ဘက်သို့မှ ဝင်ရောက်ကူညီခြင်း မပြုဘဲ ရံဖန်ရံခါ နှစ်ဦးနှစ်ဝ ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြန်ဖြေ ပြောဆိုလေ့ရှိလေ၏။

မောင်ထွန်းစိန်သည် ဦးအောင်ဒွန်း၏ အိမ်၌ နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် မစ်ရှင်လမ်း (ယခု အလုံလမ်း) ၌ နေထိုင်သော သူငယ်ချင်း ငွေတိုက်ဝန်ထောက် မောင်ဘသော်၏ နေအိမ်သို့ ညနေတိုင်း တင်းနစ်သွား၍ ကစားလေ့ရှိလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သွားရောက်သည်အခါ မောင်ဘသော်က မော်တော်ကားနှင့် လာလာ၍ ခေါ်ပြီးလျှင် ပြန်သောအခါ၌လည်း ထိုနည်းအတူ ကားနှင့် လိုက်၍ ပို့တတ်လေ၏။ အမှုဖြစ်ပွားသော ညနေ၌ကား မောင်ဘသော်က လာရောက်ခေါ်ငင်ခြင်း မပြုသဖြင့် မောင်ထွန်းစိန်က ဦးအောင်ဒွန်းအား မော်တော်ကား ခေတ္တငှားရမ်းရန် ပြောဆိုလေရာ ဦးအောင်ဒွန်းက မငှားလိုကြောင်း ပြောဆိုသဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် အချင်းဖြစ်ပွားကြသည်ကို အစေခံ ဘိုးမှန်က တစ်ခွန်းတစ်လေ ကြားမိလေ၏။

ဒွန်း။ ။ ‘ငါကားဝယ်ထားတာ မင်းအပျော်စီးဖို့ ဝယ်ထားတာ မဟုတ်ဖူးကွ၊ သိရဲ့လား’

စိန်။ ။ ‘သည်အကောင်က နဖူးကချွေး ခြေမ ကျအောင် လုပ်နိုင်လို့ ခင်ဗျား စီးနိုင်တာပါဗျာ၊ အနို့မို့ ကားဝေးရော့၊ လန်ခြားတောင် ခင်ဗျား မစီးရဘူးဗျ’

ဒွန်း။ ။ ‘ဟေ့ မင်းက လန်ခြား မဟုတ်ဘူး၊ မသာရထားကြီး ငါစီးသွားတာ မြင်ချင်လှပါပြီကွဲ့၊ ငါသိပါတယ်’

စိန်။ ။ ‘မြင်ချင်တယ်ဗျာ ၊ ဘာဖြစ်သလဲ’

ထိုခဏ၌ မစောမြိုင်သည် သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများနှင့် ပြုံးရယ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ တူဝရီး နှစ်ယောက်တို့ ရန်ဖြစ်ခြင်း အကြောင်းရင်းကို သိရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

‘လာပါလေ ကိုထွန်းစိန်၊ ကျွန်မလဲ ဖေဖေတို့ အိမ်ကို သွားမယ်လို့ မစ်ရှင်လမ်းကို ရောက်ဦးမှာပဲ ၊ ကျွန်မကားနှင့် လိုက်ခဲ့တာပေါ့၊ အပြန်တော့ တော်သလို ကြိဖန်ပြီး ပြန်ခဲ့တာပေါ့ ရှင်’ ဟု ပြောပြီးလျှင် လင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ဒွန်း၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ် ပခုံးကို ပုတ်ကာ ‘ကိုကိုကြီးက တယ်ပြီး စိတ်တိုတာကိုး၊

လူပုမှ စိတ်ဆိုးတယ် ဆိုပါတယ်၊ လူရှည်များလည်း ဒေါသ အကြီးသားပဲကိုး၊ ကိုင်း ကိုင်း လာ ကိုထွန်းစိန် သွားကြမယ်’

၎င်းနောက် မောင်ထွန်းစိန်နှင့် မစောမြိုင်တို့သည် ကားထားသော နေရာသို့ သွားကြစဉ် မစောမြိုင်က မောင်ထွန်းစိန်အား ပြုံးရယ်ကာ ပြောလိုက်သည်ကို အစေခံဘိုးမှန်က ကြားရသည်မှာ

မြိုင်။ ‘ကိုထွန်းစိန်ကလည်း သည်းခံမှပေါ့၊ အဘိုးကြီးဆိုတာ အသက်ကြီးတော့ စိတ်တိုတတ်တာ မျိုးကလား ကိုထွန်းစိန်ရဲ့’

စိန်။ ‘တိုပဲ တိုလွန်းလှတယ်ဗျာ၊ အခုတလော စံဖဲ ထနေတယ် ပြောတယ်၊ သည်လူကြီးများ လာပြီး သတ်သွားရင် တော်လေရော့မယ်ဗျာ’

၎င်းတို့ နှစ်ယောက် ကားနှင့် ထွက်သွားကြပြီးနောက် ဦးအောင်ဒွန်းသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ စကြံလျှောက်ရင်း လက်သီးလက်မောင်း တန်းလျက် ရှိသည်ကိုလည်း အစေခံဘိုးမှန်က တွေ့မြင်ရလေ၏။

မစောမြိုင်သည် မိမိ၏ မိဘများအိမ်မှ ပြန်လာသော အခါ မိမိ၏ ခင်ပွန်း ဦးအောင်ဒွန်းမှာ ဒေါသ မပြေပျောက်သေးအောင် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်သည်နှင့် ရယ်စရာ မောစရာ စကားတို့ကို ရွှင်ပြသောမျက်နှာထားနှင့် အလျင်မပြတ် ပြောဆိုလေရာ ဦးအောင်ဒွန်းသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ခြင်း ပြေပျောက်သော်လည်း ဝမ်းတွင်း၌မူ တငွေ့ငွေ့ လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသည်။ လက္ခဏာနှင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိခဲ့လေ၏။

ညအခါ ထမင်းစားချိန် ရောက်သော်လည်း မောင်ထွန်းစိန်သည် အိမ်သို့ မပြန်လာသေးဘဲ ရှိလေရာ

ဒွန်း။ ‘ဟေ့ ဘိုးမှန်၊ ထမင်းပြင်လေကွယ်၊ ၇ နာရီ ထိုးပါပြီကော’

မှန်။ ‘ကိုထွန်းစိန် မလာသေးလို့ ခင်ဗျ’

ဒွန်း။ ‘သူများ စားချိန် ပြန်မလာတဲ့ အကောင်၊ ငတ်သွားရင်ကော သနားရဦးမှာလား ကွဲ့’

မြိုင်။ ‘ပြင်သာပြင်ပါကွယ်၊ မင်းပြင်တုန်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်’

ထမင်းပြင်ပြီး၍ ထမင်းစားကြသောအခါ မောင်ထွန်းစိန် မပေါ်လာ၊ ထမင်းစား၍ ပြီးကြသော်လည်း မပြန်လာသေးဘဲ ရှိလေ၏။

ည ၉ နာရီထိုးသဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကာနီးတွင် ဦးအောင်ဒွန်းက ဘိုးမှန်အား ..

‘ကိုင်း၊ မင်းလဲ အိပ်ချေတော့ ၊ ထွန်းစိန်လာရင် ငါကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးမယ်၊ မင်း မဖွင့်နှင့် ကြားလား’

မှန်။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ’

၁၀ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘိုးမှန်သည် အိမ်ရှေ့မှ မြင်းရထား တစ်စီး ရပ်သံကြားရသဖြင့် မောင်ထွန်းစိန် ဖြစ်ကြောင်းသိသော်လည်း ဦးအောင်ဒွန်းက ဖွင့်မပေးရန် မှာထားသဖြင့် ဖွင့်၍ မပေးဝံ့ဘဲ ရှိလေ၏။ အစေခံမကလေး မိရှင်နှင့် ထမင်းချက် မိန်းမကြီး ဒေါ်ကျော့ တို့မှာမူ မိုးကလေး တစ်မိမိမ့် ရွာနေသဖြင့် အိပ်ပျော်လျက် ရှိနေကြလေ၏။

ဦးအောင်ခွန်းနှင့် ဇနီး မစောမြိုင်တို့မှာမူ ၉ နာရီကျော်ကျော်လောက် အချိန်က အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြ၍ တစ်အိမ်လုံးမှာ မီးငြိမ်းပြီး သဖြင့် မောင်ထွန်းစိန် ရောက်လာသော အခါ၌ ပြတင်းပေါက်၊ တံခါးပေါက် အစရှိသည်တို့ကို ပိတ်ဆို့ပြီးဖြစ်၍ မောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိပြီးလျှင် မိုးကလေးလဲ တဖွဲဖွဲ ရွာလျက်ရှိလေ၏။

ပထမ၌ အိမ်တံခါးကို ဖြေးညှင်းစွာ ခေါက်သံကြားပြီးနောက် လူများမနိုးကြသည်ကို တွေ့သဖြင့် တဖြည်းဖြည်းကျယ်သည်ထက် ကျယ်လောင်စွာ တီးခေါက်ဟစ်အော် ခေါ်ငင်လျက်ရှိရာ ခွေးများမှာလည်း တစ်စီနှင့် ရှိသဖြင့် မိရှင်နှင့် ဒေါ်ကျော့ တို့ပင်လျှင် အိပ်ရာမှ နိုးကြရာတွင် တံခါးဖွင့်ရန်အလုပ်မှာ ဘိုးမှန်၏ အလုပ်ဖြစ်၍ မထဘဲ ရှိကြရာ ဘိုးမှန်ကလည်း မဖွင့်ရန်မှာထားသောကြောင့် မဖွင့်ဝံ့ဘဲ နားထောင်၍သာ နေလေ၏။

အိမ်ရှေ့မှ ခေါက်သံအော်သံများ ကြားရပြီးနောက် လူများမနိုးသည်နှင့် အိမ်နောက်မှ လှည့်၍ နောက်ဖေးတံခါးကို ခေါက်သံကိုလည်း အစောင့်များ ကြားကြရလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း အစောင့်တို့သည် မိုးအေးအေးနှင့် ကွေးလျက်ရှိကြရာ တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ နောက်ဖေးမှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ရုတ်တရက် ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်တို့သည် နားစွင့်၍ ထောင်ကြသော်လည်း ထပ်မံ၍ လူသံဟူ၍ မကြားရဘဲ မိုးကလေး တစ်မိမိမိမိ ကျလျက်ရှိသည် အသံကိုသာလျှင် ကြားကြရလေ၏။ ထိုအခါ အစောင့်အားလုံးတို့သည် ထ၍လည်း မကြည့်ဝံ့၊ အိပ်လည်း မအိပ်ဝံ့ဘဲ တုန်လှုပ်ကာ ရှိနေကြသည်တွင် မစောမြိုင်သည် ဒေါ်ကျော့နှင့် မိရှင်တို့ အိပ်သောအခန်းသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တစ်ခုကို ကိုင်လျက် ဝင်လာကာ

‘ဒေါ်ကျော့ ဒေါ်ကျော့ ၊ ထစမ်းပါဦးရှင့်၊ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ကြပြီ ထင်တယ်၊ ထစမ်းပါဦးရှင့် ၊ ဘိုးမှန်ကိုလည်း နှိုးစမ်းပါဦး’

ထိုအခါ အစောင့်အားလုံးတို့သည် အိပ်ရာမှ လူးလဲ၍ ထကြရာ ဘိုးမှန်က ဓာတ်မီးများကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့် အလွန်တရာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ဟန် လက္ခဏာရှိသော မိမိတို့၏ သခင်မကို မြင်သောအခါ သာ၍ပင် တုန်လှုပ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ မစောမြိုင်သည် ဘိုးမှန်၏ လက်ထဲသို့ ဓာတ်မီးကို ထည့်လျက် ‘နောက်ဖေးတံခါးပေါက်က ထွက်ကြည့်စမ်းကွယ်၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်စမ်းပါကွယ်’ ဟု တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ပြောသဖြင့် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် နောက်ဖေးတံခါးပေါက်မှ ရပ်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပထမလှေကားထစ်ပေါ်တွင် မည်းမည်းအရာဝတ္ထုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းနောက် သေချာစွာ ထပ်မံကြည့်ရှုသည်တွင် ‘အောင်မယ်လေး လုပ်ကြပါဦးဗျာ’ ဟု ဟစ်အော်မိလေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် လှေကားထစ်ပေါ်၌ တစ်ပိုင်းတစ်စ၊ မြေပေါ်၌ တစ်ပိုင်းတစ်စ တင်လျက် ဦးအောင်ခွန်း၏ အလောင်းသည် သွေးပွက်ပွက် ယိုစီးလျက် အလျားမှောက်ကာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ဘိုးမှန်အော်သံ ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိရှင်နှင့် ဒေါ်ကျော့ တို့လည်း မည်သို့ဖြစ်မှန်း မသိရသေးမီ ကယ်ပါ ယူပါနှင့် တစာစာ အော်ဟစ်လျက်ရှိကြရာ မစောမြိုင်တစ်ယောက် သာလျှင် အိန္ဒြေဆည်နိုင်သည် လက္ခဏာ ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မော်တော်ကား မောင်းသမားကိုလည်း နိုးစေပြီးလျှင် ဘိုးမှန်နှင့် ကားမောင်းသမားတို့သည် ဦးအောင်ခွန်း၏ အလောင်းကို အိမ်တွင်းသို့ ပွေ့ချီ၍ သွင်းခဲ့ကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ဌာနာသို့ တယ်လီဖုန်းနှင့် အကြောင်းကြားရာ ဌာနာအုပ်က လာရောက်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ထိုအမှုသည် မောင်အုန်းဖေ၏ လက်သို့ ရောက်လေ၏။

အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သွားရောက်စုံစမ်း စစ်ဆေးသည်အခါ တူဝရီးနှစ်ယောက်တို့ မသင့်မတင့် ရှိကြ၍ မကြာခဏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား စကားများကြသည်များကို သိရှိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးအောင်ခွန်းအား သတ်သောသူမှာ အခြားမဟုတ် မောင်ထွန်းစိန်ပင်

ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်သဘော ရရှိခဲ့လေ၏။ မောင်အုန်းဖေ ရောက်သွားပြီးနောက် အလောင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာ အလောင်းမှာ ရင်ဝ၌ သေနတ်ဒဏ်ရာ တစ်ခုကို တွေ့ရှိရ၍ ကျည်ဆန်သည် နှလုံးသားကို ဖောက်ထွင်း၍ သွားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးအောင်ဒွန်းသည် ပွဲခြင်းပြီး သေဆုံးကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ထို့ပြင် အလောင်းနှင့် ကိုက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ဝေးကွာသည် အိမ်နောက်ဖေး ဝင်းပြင်၌လည်း ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းခြောက်လုံးပြူးသေနတ်မှာလည်း ဦးအောင်ဒွန်း၏ သေနတ်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသော်လည်း ဦးအောင်ဒွန်းသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်သည်ဟု ယူဆရန် များစွာ ခဲယဉ်းလေ၏။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ဦးအောင်ဒွန်းသည် မိမိ၏ ရင်ဝကို သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီးနောက် ကိုက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသည်အရပ်သို့ ရောက်အောင် သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်ရန် မည်သည်နည်းနှင့်မျှ မတတ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ၎င်းသေနတ်နှင့် ဦးအောင်ဒွန်းအား အနီးမှ ကပ်၍ ပစ်သတ်ပြီးနောက် အိမ်နောက် ဝင်းထဲကို ကျော်၍ ထွက်ပြေးရာ သေနတ်ကို ပြေးရင်းလွှားရင်း ကျန်ရစ်သည်ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် မိမိ၏ လက်၌ သေနတ်တွေ့ရှိက အပြစ်ရောက်သည်ကို သတိရ၍ တမင်ချထားခဲ့သည် ဖြစ်စေ ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်မြင်သဘော ရရှိလေ၏။ ၎င်းသေနတ်မှာ ဦးအောင်ဒွန်း၏ သေနတ်ပင် ဖြစ်လေရကား မောင်အုန်းဖေက မစောမြိုင်အား ထိုသေနတ်ကို မောင်ထွန်းစိန် ကိုင်တွယ်သည်ကို မြင်ဖူးလေသလော၊ ထိုည၌ ဦးအောင်ဒွန်း၏ အိပ်ရာအနီး၌ သေနတ်ကို မြင်မိပါသလောဟု မေးမြန်းရာ မစောမြိုင်သည် သေနတ်ကို မောင်ထွန်းစိန် ဘယ်အခါမှ မကိုင်တွယ်ဖူးကြောင်းနှင့် အစစ်ခံလေ၏။ သို့ရာတွင် အစေခံတို့ကမူ ရံဖန်ရံခါ မောင်ထွန်းစိန်၏ လက်၌ ထိုသေနတ်ကို မြင်ဖူးကြောင်းနှင့် အစစ်ခံကြလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်အုန်းဖေ၏ ထင်မြင်ချက်မှာ မောင်ထွန်းစိန်သည် မစောမြိုင်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြသည် ဖြစ်၍ ကာကွယ်လိုသော သဘောနှင့် လိမ်လည်၍ အစစ်ခံသည်ဟု ထင်မြင်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းအကြောင်းများကို မောင်အုန်းဖေက ပြန်ပြောင်းပြောပြပြီးသော အခါ

ရှား။ ။ ‘နေပါဦး ကိုအုန်းဖေရဲ့၊ သည်သေနတ်က မောင်ထွန်းစိန် လက်ထဲ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်နိုင်သလဲ’

ဖေ။ ။ ‘သူ ယူသွားချင် ယူသွားနိုင်တာကိုး ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘တင်းနစ်ကစား သွားတယ်ဆို မဟုတ်လားဗျ၊ တင်းနစ်ကစားသွားရာမှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ယူသွားပါ့မလားဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘ဆရာ ဝင်ရှုပ်လျှင်တော့ ကျွန်တော့်ဟာတွေ အူပေါက်ကုန်တော့မယ်၊ အိမ်ပေါ်က ဦးအောင်ဒွန်းက ဒေါသတကြီးနှင့် သေနတ်ကိုင်ပြီး ဆင်းလာတော့ တူဝရီး နှစ်ယောက် စကားများပြီး မောင်ထွန်းစိန်က သူ့လက်ထဲက သေနတ်ဆွဲလှပြီး သူ့ပြန်ပစ်လျှင်ကော ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အစေခံတွေလဲ နိုးနေတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ တကယ်ဆိုတော့ စကားများကြလျှင် ကြားကြဖို့ကောင်းတယ်’

ဖေ။ ။ ‘မိုးကလဲ ရွာ၊ အိမ်ကြီးကလဲ ကြီးတော့ တစ်အိမ်လုံးလုံးတော့ ကြားကောင်းမှ ကြားကြမယ် ဆရာရဲ့၊ ပြီးတော့လဲ တူဝရီးနှစ်ယောက်က နည်းနည်းမှ သင့်မြတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏခဏလဲ ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးအောင်ဒွန်း သေရင်လဲ မောင်ထွန်းစိန်မှာ တစ်လ ငွေ ၁၅၀၀ ကျပ် အပေးရငြိမ်းသွားမယ်၊ ဟိုညကလဲ တံခါးကို အတန်တန် ခေါက်လိုခေါက် ခေါ်လိုခေါ် ပြုလျက်နှင့် ဖွင့်မပေးလို၊ စိတ်ဆိုးပြီး နေရတဲ့အထဲ ဦးအောင်ဒွန်းက လာတည်ပြီး မခံချင်အောင်ပြောမယ်ဆိုတော့ ပြုမိပြုရာ မပြုမိပေဘူးလား ဆရာ၊ ပြီးတော့ တစ်ချက်ကလဲ ငွေတိုက်ဝန်ထောက်အိမ်မှာ ဟိုညက

မောင်ထွန်းစိန်က ညစာစားသွားတဲ့အခါမှာ အသောက်ကလေး နည်းနည်းလွန်သွားတယ်လို့လဲ သတင်းကြားတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘နိ. နေပါဦးဗျာ ၊ ဦးအောင်ဒွန်း သေပြီးတဲ့နောက် ခင်ဗျား သူ့အိမ်ကို ရောက်တော့ ဝင်းထဲမှာ ခြေရာတွေ ဘာတွေ ခင်ဗျား ကြည့်သေးသလား’

ဖေ။ ။ ‘ကျွန်တော်က မနက်လင်းမှ ရောက်သွားတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်ရောက်တော့ ညကလဲ မိုးကလေးက ရွာထားလေတော့ ခြေရာရယ်လို့ ထင်ထင်ရှားရှား ဘာမှ ကျွန်တော် မတွေ့ရဘူး’

ရှား။ ။ ‘ဦးအောင်ဒွန်းက ထိုညက အိပ်ရာထဲ ဝင်ပြီးမှ ထသွားသတဲ့လား’

ဖေ။ ။ ‘အိပ်ရာထဲ ဝင်အိပ်ပြီးမှ မောင်ထွန်းစိန်က အိမ်ရှေ့က တော်တော်ကြာအောင် ခေါက်တော့မှ အိပ်ရာက ငေါက်ကနဲ ထပြီး ဆင်းသွားတယ်လို့ မစောမြိုင်က ပြောတယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သည်ပြင် ထူးခြားတဲ့ အချက်၊ ဘာများတွေမြင်ရသေးသလဲ ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဪ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာရေ၊ ဦးအောင်ဒွန်းဟာ သေသည်အခါက သူ့ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်စွပ်လျက် မရှိဘူး၊ သူ့ဖိနပ်ကို အိပ်ရာနားမှာ တွေ့လို့ ကြည့်တဲ့အခါမှာ ရွှံ့တွေကပ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဖိနပ်ကို ဓာတုဗေဒဆရာ ရုံးသို့ ပို့တဲ့အခါမှာ ဖိနပ်မှာ ကပ်နေတဲ့ ရွှံ့ဟာ အိမ်ဝင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ မြေကြီးနှင့် တူညီကြောင်း အစစ်ခံတယ်၊ ရွှံ့ရှိတာကလဲ မိုးရွာပြီးတဲ့နောက်မှ ရှိတဲ့ရွှံ့ဖြစ်လေတော့ ထိုညက သည်ဖိနပ်မှာ ဘယ်နည်းနှင့် ရွှံ့ကပ်နေရတယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်းကြီး မရှင်းလင်းဘူး ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သည်တစ်ချက်တော့ တော်တော်ကောင်းတယ်ဗျို့၊ သို့သော် ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ၊ မစောမြိုင်က ဘယ်လိုများပြောသလဲ’

ဖေ။ ။ ‘မစောမြိုင်က ပြောတော့ အိပ်ကားနီးမှာ ဦးအောင်ဒွန်းက အိမ်အောက်ဆင်းပြီး အိမ်ကို ပတ်ပတ်လှည့် သလိုလို ပြောတယ်’

ရှား။ ။ ‘မစောမြိုင်နှင့်လဲ ကျုပ်တွေချင်သဗျာ၊ ကိုအုန်းဖေ ခုနင်က ပြောတဲ့ ဖိနပ်တွေလဲ ကျုပ် ကြည့်စမ်း ချင်တယ်’

ဖေ။ ။ ‘ဒါတော့ မခက်ပါဘူး ဆရာ၊ သူ့အိမ်သွားလျှင် တွေ့ကြရမှာပါပဲ၊ အချိန်လဲ ရှိပါသေးရဲ့၊ သည်ကနေ သွားချင်လျှင် လိုက်တာပေါ့ ဆရာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် မောင်အုန်းဖေနှင့်အတူ ဘောင်ဒရီလမ်းသို့ ကားတစ်စီးနှင့် သွားရောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်သည်ကား ည ၇ နာရီကျော် ရှိပြီဖြစ်၍ ဦးအောင်ဒွန်း၏ အိမ်မှာ ဓာတ်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိရာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်မိကြ၍ မောင်အုန်းဖေက မောင်စံရှား၏ အမည်ကို မစောမြိုင်အား ပြော၍ပြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မစောမြိုင်သည် မောင်စံရှားအား လောကွတ်ပျူငှာ ဧည့်ခံလေ၏။ မစောမြိုင်မှာ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိ၍ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြူဖြူစင်စင် ရှိလျက် နဂိုအားဖြင့် ရွှင်ပြသော သဘောရှိသော သူငယ်မတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ လင်ယောက်ျား သေဆုံးပြီးစ ဖြစ်သော်လည်း များစွာ စိတ်ညစ်ညူးသည် လက္ခဏာမရှိဘဲ အကျီပါးနှင့် ဇာဘော်လီ၊ လုံချည်၌လည်း အနားပန်းများ ထိုးလျက် သိုက်မြိုက်တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မြိုင်။ ။ ‘ကြွပါရှင် ကြွပါ၊ ဦးစံရှားဆိုတာ နာမည်ကဖြင့် ကြီးပါပေရဲ့၊ လူချင်း မမြင်ဖူးသော်လည်း နာမည်ကိုတော့ ကြားရတာ ကြာလှပါပြီရှင်၊ ယခု လူကိုယ်တိုင် အိမ်ကို ကြွလာပေလို့၊ တွေ့ရ မြင်ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ် ရှင်’

ရှား။ ။ ‘(မစောမြိုင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) ‘သည်အမှုမှာ မစောမြိုင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘ကျွန်မဖြင့် မထင်တတ်အောင် ရှိနေပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘မောင်ထွန်းစိန် သတ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်’

မြိုင်။ ။ ‘(ဝမ်းသာအားရနှင့်) ‘ကိုင်း ဘယ်နှယ်ရှိစ အင်စပိတ်တော်မင်း၊ ကျွန်မက အစကတည်းက မပြောဘူးလား၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မောင်ထွန်းစိန် သတ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျွန်မ ပြောပါတယ်ရှင်’

ဖေ။ ။ ‘မောင်ထွန်းစိန် မသတ်လျှင် ဘယ်သူက သတ်ဦးမှာလဲ ခင်ဗျာ’

မြိုင်။ ။ ‘ဒါတော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲရှင်၊ လူဆိုးဆိုတာ ချို့ပေါက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ၊ သတ်ချင်တဲ့လူက ချောင်းပြီးသတ်မှာပေါ့ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဒါထက် ဟိုညက ဦးအောင်ဒွန်းရဲ့ ဖိနပ်မှာ ရွံ့တွေ လူးနေတယ်လို့ ကြားပါတယ်၊ တဆိတ် ကြည့်ပါရ စေဗျာ’

မြိုင်။ ။ ‘ရွံ့တွေတော့ ရှိမထင်ပါဘူးရှင်၊ သုတ်ပစ်လိုက်ပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဖိနပ်တော့ ကြည့်ချင် ကြည့်နိုင်ပါတယ်’

၎င်းနောက် မစောမြိုင်သည် အစေခံ ဘိုးမှန်အား ဖိနပ်ကို ယူခဲ့ရန် စေလွှတ်လိုက်ရာ ဘိုးမှန်သည် တရုတ်ချုပ် ပတ္တမြားဖိနပ် အဟောင်းတစ်ရုံကို အခန်းတွင်းမှ ယူလာခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ဖိနပ်ကို ကိုင်၍ မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ..

ရှား။ ။ ‘သည်ဖိနပ်ကို ဦးအောင်ဒွန်း အသုံးမပြုတာ တော်တော်ကြာပြီ ထင်တယ်’

မြိုင်။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ တစ်ခါ တစ်ခါမှ သူစီးတယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်ဖိနပ်တစ်ဖက် ကျွန်တော် ဖျက်ကြည့်ပါရစေဗျာ’

မြိုင်။ ။ ‘ဖိနပ်အဟောင်းကြီးကပဲ ရှင်၊ ဖျက်ချင် ဖျက်တာပေါ့’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ပတ္တမြားအထည်ကို မောင်းချခွေးနှင့် လှီးဖြတ်ပြီးနောက် အတွင်းမှ အောက်ခံသားရေကို သေချာစွာ မှန်ဘီလူးနှင့် ကြည့်ရာ မိမိမျှော်လင့်သည် အတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့ရှိသည်။ လက္ခဏာနှင့် မျက်စိချီလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မစောမြိုင်သည် မျက်စိလျှင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ တွေ့မြင်ရသောအခါ

မြိုင်။ ။ ‘ဘာများတွေ့လို့လဲ ရှင် ဦးစံရှား’

ရှား။ ။ ‘သည်ဖိနပ်ကို ဦးအောင်ဒွန်း မစီးတာ ကြာတဲ့အကြောင်း တွေ့ရလို့ ပါဗျာ၊ ဦးအောင်ဒွန်း မစီးပေးမယ့် ဟိုညက တစ်ယောက်ယောက် စီးတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်’

မြိုင်။ ။(ရယ်မောလျက်) ‘ကြံကြံစည်စည်ရှင်၊ သူ့ ဖိနပ်ကို သူ မစီးလို၊ ဘယ်သူက စီးဦးမှာလဲ ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်သူ စီးတယ်တော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ သို့သော် သူ့ခြေရာတော့ မဟုတ်ဘူး’

မြိုင်။ ။(မျက်နှာ ပျက်သော်လည်း ဟန်ဆောင်ကာ ရယ်မောလျက်) ‘လူကိုမှ မမြင်ရသေးဘူးဘဲနှင့် သူ့ခြေရာ ဟုတ်မဟုတ် ပြောနိုင်တာ တော်လဲ တော်ပါပေတယ်ရှင်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဦးစံရှားဆိုတာ ကျော်ကြားပေတာပဲ’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မိမိအား လှောင်ပြောင်၍ ပျက်ရယ် ပြောဆိုသည်ကို ပမာဏမပြုဘဲ မိမိမေးရန် မေးခွန်း လေးငါးခွန်းကို မေးမြန်းပြီးနောက် မစောမြိုင်အား နှုတ်ဆက်၍ ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ မစောမြိုင်မှာမူ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာသော အခါ လာစအခါက ကဲ့သို့ ရွှင်ပြသော အမူအရာ မရှိဘဲ အနည်းငယ်တွေဝေလျက် ကျန်ရှိရစ်လေ၏။ လမ်းခရီးတွင်

ဖေ။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ ၊ ဖိနပ်ကို ဦးအောင်ခွန်း မစီးဘဲ တစ်ယောက်ယောက်က စီးတယ် ဆိုတာ တကယ်လားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘တကယ်ပါဗျာ’

ဖေ။ ။ ‘နို့ ဘယ်သူလဲဆရာ’

ရှား။ ။ ‘မစောမြိုင်လေ’

ဖေ။ ။ (အံ့ဩလျက်) ‘ဆရာ ဘယ့်နှယ်သိသလဲ’

ရှား။ ။ ‘ဖိနပ်က မစီးတာ ကြာလေတော့ အတွင်းက မြူတွေတင်နေတယ် ဗျ၊ ပတ္တူကို ဓားနှင့် ခွဲကြည့်တော့ မိန်းမခြေရာကလေး တွေတာပေါ့ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဒါဖြင့် မစောမြိုင် သတ်တာပေါ့လေ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘သည်လိုလဲ ကျုပ်မဆိုလို၊ ဖိနပ်ကို ဟိုညက မစောမြိုင် စီးတဲ့ အကြောင်းကိုသာ ကျုပ် ပြောလိုတယ်’

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက် ရှိလိုလဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ် ရဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ပေါ့ဗျ’

ဖေ။ ။ ‘ဘယ်က ငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ်လဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အသက်အာမခံထားတဲ့ ငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ် လေ၊ အသက်အာမခံထားတဲ့ ဥပဒေ အရမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်လျှင် ငွေ မရဘူး၊ သူတစ်ပါးက သတ်လျှင် ငွေရတယ် ၊ သည်လို မဟုတ်လား’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘အဲဒါကြောင့် သည်ငွေကို ရအောင် မစောမြိုင်က ဆင်တာပေါ့ဗျာ’

ဖေ။ ။ 'ဒါဖြင့် ဦးအောင်ခွန်းဟာ သူတစ်ပါး သတ်လို၊ သေသည် မဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သတ်တာပေါ့ ဆရာ'

ရှား။ ။ 'သည်လိုပဲ ကျုပ် ယူဆတယ်၊ သို့သော် မောင်ထွန်းစိန်ကို ကျုပ် ခဏလောက် တွေ့ချင်တယ်ဗျာ၊ မသေထိုက်ဘဲနှင့် မသေရှာပါစေနှင့်၊ သူ့ ရှေ့နေ ဘယ်သူလဲ'

ဖေ။ ။ 'ဝတ်လုံ ဦးထွန်းမြင့် ဆရာ'

ရှား။ ။ 'ဦးထွန်းမြင့်ကိုလဲ ကျုပ်တွေ့ချင်တယ်ဗျာ၊ ဟိုနေ့ကျတော့ မစောမြိုင်ကို မေးခွန်းထုတ်ဖို့ စကားကလေးတွေ သင်ပေးချင်တယ်'

ဖေ။ ။ 'တွေ့ရပါစေမယ် ဆရာ'

နောက်တစ်နေ့ ညနေ၌ မောင်စံရှားသည် မြို့ထဲမှ ပြန်လာ၍ တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာခဲ့ရာ

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ့်နှယ်လဲဗျာ၊ သည်ကနေ့ တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေသလဲ'

ရှား။ ။ 'ဝတ်လုံကိုထွန်းမြင့်နှင့် တရားခံမောင်ထွန်းစိန် တို့ကို သွားပြီးတွေ့ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ကံကောင်းလို့ ကိုသိန်းမောင် ရေ၊ ကျုပ်တို့ အထက်က ပြန်ရောက်တာ နည်းနည်းကလေး နောက်ကျသွားရင် ခမျာ တစ်ယောက်တော့ ကြိုးပေးခံရ တော့မှာပဲ ဗျို့'

ကျွန်တော်။ ။ 'နို့ နေရာကျခဲ့ပြီလားဗျာ'

ရှား။ ။ 'ဟုတ်ကဲ့ ကိုထွန်းမြင့်ကို မေးခွန်းထုတ်စရာတွေ သင်ပြထားခဲ့ပါပြီ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘာတွေများ သင်ခဲ့သလဲဗျာ'

ရှား။ ။ 'မနက်ဖြန်ကျတော့ တရားခွင်သွားပြီး အမှုစစ်တာ နားထောင်ရင် ကြားရပါလိမ့်မယ်ဗျာ'

မနက်ဖြန်တိုင်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် စက်ရှင်ရုံးသို့ သွား၍ တရားသူကြီးသည် တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေများ၏ ထွက်ချက်တို့ကို ရေးသားသည်များကို လည်းကောင်း၊ စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်များကို လည်းကောင်း ဝင်ရောက်နားထောင်ကြလေရာ မောင်စံရှားမှာ တရားခံမောင်ထွန်းစိန်၏ ရှေ့နေ ကိုထွန်းမြင့် အနီးမှ ထိုင်လျက် ကျွန်တော်မှာ ဧည့်သည်များ ထိုင်သော ခုံရည်၌ ထိုင်၍ နားထောင်လေ၏။

မောင်ထွန်းစိန်၏ ရှေ့နေဝတ်လုံမောင်ထွန်းမြင့်သည် မောင်စံရှားနှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် အစိုးရရှေ့နေကြီးက သက်သေအဖြစ်နှင့် တင်သွင်းခဲ့သော မစောမြိုင်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာ တရားသူကြီးလည်း သက်သေ မစောမြိုင်ကို သက်သေခန်းသို့ သွင်းခဲ့စေလေ၏။ ထိုအမှုမှာ လူဂုဏ်တန်များ၏ အမှုဖြစ်သောကြောင့် နားထောင်သူ ပရိတ်သတ်တို့လည်း အလွန်တရာ စည်ကားလေရာ မစောမြိုင်သည် မသစ်လွန်း မညှိုးလွန်းသော အဝတ်များကို ဝတ်ဆင်လျက် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာကလေးနှင့် သက်သေခန်းသို့ ဝင်လာသည်ကို ပရိတ်သတ်တို့ တွေ့မြင်ကြရသောအခါ အချို့မှာ သနားဂရုဏာ ဖြစ်ကြ၍ အချို့ကလည်း ပရိယာယ်ကောင်းသည်၊ ဟန်လုပ်ကောင်းသည် စသည်ဖြင့် မဲ့ရွဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်တော်မှာမူ မည်သို့မျှ ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုသေးဘဲ ၎င်း၏မျက်နှာထားကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်လျက် ရှိရာ မစောမြိုင်သည် စိန်ရွှေ စသည်တို့ကို ဝတ်ဆင်ခြင်း မရှိဘဲ ရှောတဘက်

ကလေးကို ခြံလျက် သက်သေခန်းသို့ ဝင်ပြီးနောက် ပရိသတ်များနှင့် တကွ ရှေ့နေများထိုင်သော စားပွဲကို သိမ်းကြိုး၍ ကြည်သဖြင့် မောင်စံရှားနှင့် မျက်နှာခြင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည်ဟု ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ မှတ်ထင်ခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် တရားခံဘက်မှ ရှေ့နေက ထိုင်ရာမှ ထ၍

ရှေ့နေ။ ။ ‘အမှုဖြစ်ပွားတဲ့ညက အမှု ဖြစ်ပွားတဲ့ အချိန်ထိ မစောမြိုင် အိပ်မပျော်သေးဘူးလား၊ သို့မဟုတ် အိပ်ပျော်ရာက လန့်နိုးတာလား’

မြိုင်။ ။ ‘အိပ်မပျော်သေးပါ’

နေ။ ။ ‘အိမ်ရှေ့က တံခါးကို ခေါက်သံကြားသလား’

မြိုင်။ ။ ‘ကြားပါသည်’

နေ။ ။ ‘ခေါက်တော့ ဘယ်သူခေါက်တယ် ထင်သလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘ကိုထွန်းစိန် ခေါက်သည် ထင်ပါသည်’

နေ။ ။ ‘ခေါက်သံကြားရုံနှင့် ကိုထွန်းစိန် ဖြစ်ကြောင်း အမှန် ပြောနိုင်သလား’

မြိုင်။ ။ ‘ခေါ် သံကိုလည်း ကြားရပါသည်’

နေ။ ။ ‘နောက်တစ်ခါ အိမ်နောက်က လှည့်ပြီး ခေါက်သံ ကြားသလား’

မြိုင်။ ။ ‘ကြားပါသည်’

နေ။ ။ ‘ဦးအောင်ဒွန်းကော ထိုအခါက နိုးနေသလား’

မြိုင်။ ။ ‘အိပ်မပျော်သေးပါ နိုးနေပါသည်’

နေ။ ။ ‘ဘာကြောင့် တံခါးကို ဖွင့်မပေးသလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘စိတ်ဆိုး၍ ဖွင့်မပေးပါ။ ကျွန်မ ဖွင့်ပေးလိုက်ဖို့ ပြောပါသည်’

နေ။ ။ ‘ဘယ်လောက်ကြာမှ ဦးအောင်ဒွန်း ထသွားသလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ဦးအောင်ဒွန်း ထသွားပါသည်’

နေ။ ။ ‘ထသွားတဲ့ အခါ ဘာယူသွားသလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘မှောင်မိုက်နေသောကြောင့် ကျွန်မ မမြင်ရပါ’

နေ။ ။ ‘ဦးအောင်ဒွန်း ထသွားစဉ်အခါမှာ ခေါက်သံ ကြားတုန်းပဲလား’

မြိုင်။ ။ ‘ကျွန်မ အမှန် မပြောနိုင်ပါ။ ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါ’

နေ။ ။ ‘ဦးအောင်ဒွန်း ထသွားပြီး ဘယ်လောက်ကြာမှ မစောမြိုင် လိုက်သွားသလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘သေနတ်သံ ကြားတော့မှ လိုက်သွားပါတယ်’

ထိုခဏ၌ မောင်စံရှားသည် မောင်ထွန်းမြင့်အား တီးတိုးစကား ပြောကြားလျက် ရှိရာ မောင်ထွန်းမြင့်က ဦးခေါင်းညိတ်ပြီးနောက်

နေ။ ။ ‘အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားလို့ အိမ်အောက် ရောက်တဲ့အခါမှာ ဘာကိုတွေ့သလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘ဦးအောင်ဒွန်း၏ အလောင်းကို တွေ့ပါသည်’

နေ။ ။ ‘အလောင်းနားမှာ ဘာတွေ့သလဲ’

မြိုင်။ ။ (မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲ မော်ကြည့်ပြီးနောက်ခေါင်းငုံ့လျက်) ‘ဘာမှ မတွေ့ပါ’

နေ။ ။ ‘စဉ်းစားပြီးပြောပါ မစောမြိုင်၊ ဘာမှ မတွေ့ဘူးလား သူ့လက်ထဲမှာလေ’

မြိုင်။ ။ ‘ဘာမှ မတွေ့ပါ’

နေ။ ။ ‘ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တွေ့တယ် မဟုတ်လား’

မြိုင်။ ။ ‘မဟုတ်ပါ’

နေ။ ။ ‘ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တွေ့တော့ တောင်မြောက်လေးပါးကို ကြည့်ပြီး ဘာလုပ်သလဲ’

မြိုင်။ ။ ‘အစေခံများကို နှိုးပါသည်’

နေ။ ။ ‘အစေခံများကို မနှိုးမီ အိမ်ပေါ်ကို တစ်ဖန် ပြန်ပြီး တက်သွားတယ် မဟုတ်လား’

မြိုင်။ ။ ‘မဟုတ်ပါ’

နေ။ ။ ‘အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ဦးအောင်ဒွန်းရဲ့ ပတ္တမြားဖိနပ်ကြီးကို လက်က ကိုင်ပြီး တစ်ဖန်ဆင်းလာခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

မြိုင်။ ။ ‘မဟုတ်ပါ’

နေ။ ။ ‘ဖိနပ်ကိုင် ဆင်းလာပြီး အလောင်းနားရောက်တော့ ဖိနပ်ကို စွပ်ပြီး ဦးအောင်ဒွန်းလက်က ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ယူ၊ ယူပြီး အိမ်နောက်ကထွက် ၊ ဝင်းတံခါးနား သွားပြီး သေနတ်ကို လွှင့်ပစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

မြိုင်။ ။ (ငိုသံပါနှင့်) ‘မဟုတ်ရပါ’

နေ။ ။ ‘ပြီးတော့မှ အိမ်ပေါက်က ဝင်လာပြီး ဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီးမှ အစေခံများကို နှိုးတယ် မဟုတ်လား’

ထိုခဏ၌ မစောမြိုင်သည် ရှေ့နေ၏ မေးခွန်းကို ဖြေဆိုခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ ငိုယိုလျက် ရှိရာ ပရိသတ်အားလုံးတို့မှာ အံ့အားသင့်လျက် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှားမှာမူ အားရဝမ်းသာရှိသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်အား တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ တရားသူကြီးသည် မစောမြိုင်အား မည်သည်အတွက်ကြောင့် ငိုယိုရပါသနည်းဟု

မေးမြန်းရာ မစောမြိုင်က ဟုတ်မှန်သည်. အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့မည်ဟု ပြောပြီးလျှင် အောက်ပါ အတိုင်း အစစ်ခံလေ၏။

ဦးအောင်ဒွန်းဆင်းသွားစဉ်အခါက လက်၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ပါ၍ သွားသည်ကို မိမိအမှန် မသိရကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိ သိရှိခဲ့ပါမူ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လွန်လွန်ကြူးကြူး ဖြစ်ကြမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်၍ မိမိက မုချတားဆီးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးအောင်ဒွန်း ဆင်းသွားပြီးနောက် အတန်ကြာ၍ သေနတ်သံ ကြားရသောအခါ ဦးအောင်ဒွန်းသည် မောင်ထွန်းစိန်အား သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီ ဟူ၍ မှတ်ထင်လျက် ဆင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဖေးတံခါးသို့ ရောက်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်သောအခါ မောင်ထွန်းစိန်၏ အလောင်းမဟုတ်၊ ဦးအောင်ဒွန်း၏ အလောင်းကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ၎င်းနောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် အဝေးသို့ ထိုးကြည့်သောအခါ မောင်ထွန်းစိန်ကို မမြင်၊ ဦးအောင်ဒွန်း၏ လက်၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ ထိုအခါ ဦးအောင်ဒွန်းမှာ မောင်ထွန်းစိန် သတ်၍ သေရခြင်းမဟုတ်၊ မိမိကိုယ်မိမိ သေနတ်နှင့် ပစ်၍ သတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရကြောင်း၊ ထိုအခါ မိမိ၏ နာမည်နှင့် အသက်အာမခံငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ်ကို ရုတ်တရက် သွား၍ သတိရကြောင်း၊ ဦးအောင်ဒွန်းသည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သတ်၍ သေခြင်း ဖြစ်ခဲ့လျှင် ထိုငွေ ၃၀၀၀၀ ကျပ်ကို မိမိရမည် မဟုတ်သည်ကိုလည်း သတိရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို အလောင်း၏လက်မှ ယူ၍ တခြားသို့ ပစ်လိုက်ရသော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ခြင်း ထင်ရှားနိုင်မည် မဟုတ် ဟူ၍လည်း အကြံဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ အကြံရ၍ ခြောက်လုံးပြူးကို ယူပြီးလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် သွား၍ ပစ်ချေမှု မိမိ၏ ခြေရာကို စုံထောက်များ မြင်၍ မိမိအပေါ်၌ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဉာဏ်ရလာသည် အလျောက် ဦးအောင်ဒွန်း၏ ဖိနပ်ဟောင်း တစ်ရံကို အိမ်ပေါ်မှ သွား၍ ယူပြီးလျှင် ၎င်းကို စွပ်လျက် ခြောက်လုံးပြူးကို ယူပြီးလျှင် နောက်ဖေး ဝင်းထဲရံကို ကျော်၍ လွှတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနောက်မှ ဖိနပ်ကို နေရာတကျ ထားပြီးလျှင် အစေခံများကို နှိုးခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အစစ်ခံလေလျှင် တရားသူကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ရှေ့နေများသည် လည်းကောင်း၊ ပရိသတ်များသည် လည်းကောင်း အံ့ဩလျက် ရှိကြရာ မောင်စံရှား တစ်ယောက်သာလျှင် အံ့ဩခြင်း ကင်းလျက် ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့် ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် တရားသူကြီးက မစောမြိုင်အား ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အပြစ်မရှိသော သူတစ်ယောက်အပေါ်၌ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေ၍ ရက်စက်သော သဘောရှိကြောင်းနှင့် အပြစ်တင်လေရာ မစောမြိုင်က မိမိသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို သွားရောက်စွန့်ပစ်စဉ် အခါက ထိုအမှု၌ အနည်းငယ်မျှ သတိမရမိခဲ့ကြောင်း၊ အကယ်၍ မောင်ထွန်းစိန် အပေါ်၌ အပြစ်ရောက်လိမ့်မည် ဟူ၍ မိမိ ပထမ သိခဲ့ရပါမူ မည်သည်နည်းနှင့်မျှ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိမှာလည်း အကယ်၍ လင်ယောက်ျား သေဆုံးခဲ့လျှင် အသက်အာမခံ ထားသော ငွေမှ တစ်ပါး တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကြိမ်ကြိမ်ရာ ကြံစည်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ငိုယိုမိကာ လျှောက်လဲလေလျှင် တရားသူကြီးသည် မစောမြိုင်၏ အရွယ်ကလေးကို လည်းကောင်း၊ နုနယ်ပြေပြစ်သော ရုပ်အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ဖြစ်ရရစေမှာခြင်းကို လည်းကောင်း သနားကရုဏာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည် လက္ခဏာ ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ကရုဏာရှိသည် အရ တရားခံ မောင်ထွန်းစိန်ကို အမှုမထင်ရှား သဖြင့် တရားသေ လွှတ်ပြီးနောက် အစိုးရရှေ့နေကြီးက မစောမြိုင် အပေါ်၌ အရေးယူရန် အကြံပေးသော အခါ တရားသူကြီးသည် အထက်ပါ ဒုက္ခကို အကြောင်းပြု၍ ပြစ်တင် ဆုံးမ ရုံနှင့် သာလျှင် ချမ်းသာ ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုည၌ လမ်း ၄၀ ရှိ ကျွန်တော်တို့၏ တိုက်ခန်းတွင် သေတွင်းမှ လွတ်လာသော မောင်ထွန်းစိန် သည် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှားအား မိမိ၏ အသက်ကို ကယ်ဆယ်သည် အတွက် ကျေးဇူးတင်

လှကြောင်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာ၍ မောင်ထွန်းစိန်၏ လက်ကို ဆွဲကာ တောင်းပန်လျက်

ဖေ။ ။ ‘စိတ်မရှိပါနှင့် ကိုထွန်းစိန်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝတ္တရား မို့လို့ ပြောရတာပါဗျာ၊ ပြစ်မှုမရှိကြောင်း ထင်ရှားလို့ တရားခံ တစ်ယောက် လွတ်လာပြန်တော့ ကျွန်တော်က ဝမ်းသာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါဗျာ’

စိန်။ ။ ‘ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်ပါတယ်’

ဖေ။ ။ ‘ကောင်းပါလေဗျာ၊ ဒါထက် နေပါဦး ဆရာ၊ ဦးအောင်ဒွန်း ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ရတာလဲ ဆရာရဲ့’

ရှား။ ။ ‘သည်လိုဗျာ၊ ခြောက်လုံးပြူးကို ကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတုန်းကတော့ မောင်ထွန်းစိန်ကို တွေ့လျှင် ပစ်သတ်ချင် ပစ်သတ်ဖို့ပဲ ၊ သို့သော်လဲ အိမ်အောက်ရောက်တော့ မောင်ထွန်းစိန်က မရှိနှင့်ဘူး ဟုတ်စ’

စိန်။ ။ ‘ကျွန်တော်က အတန်တန် နှိုးလို့ မရတာနှင့် စိတ်ပျက်ပြီး စီးလာခဲ့တဲ့ မြင်းရထားနှင့်ပဲ ပြန်သွားတယ်ခင်ဗျာ၊ တော်တော်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သေနတ်သံတော့ ကြားပါရဲ့၊ နို့ပေမယ့် သည်အိမ်က မထင်တာနှင့် ပြန်မလှည့်ခဲ့ဘူးခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါနှင့် အောက်ရောက်တော့ မောင်ထွန်းစိန်ကိုလဲ မတွေ့ဘူး၊ သူ့ဆန်စက် လုပ်ငန်းတွေကလည်း အမြတ်မရှိ၊ အရှုံးသာ ရှိတယ်လို့ ကြားရပြန်၊ သူ့မယားနှင့် မောင်ထွန်းစိန်နှင့်လဲ..’

စိန်။ ။ ‘ပေးချင်တဲ့ သစ္စာကို ပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သည်လို သစ္စာမရှိတဲ့ အကောင်တစ်ယောက် မဟုတ်ရပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘မောင်ထွန်းစိန်က မဟုတ်ပေမဲ့ သူ့စိတ်ကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ထင်ဟန်ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ သည်တော့ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ထင်တဲ့ လူမှာတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ မောင်ရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဦးအောင်ဒွန်းက ကြမ္မာငင်ပြီး ယုန်ထင်ကြောင်ထင်နှင့် ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်တာပေါ့ ကိုအုန်းဖေရယ်’

ဖေ။ ။ ‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာ’

၎င်းနောက် တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်ခန့် ကြာရှိသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဤအမှု အကြောင်းကို သတိရသည်နှင့် ‘ဘယ်နှယ်လဲ ကိုစံရှား၊ မောင်ထွန်းစိန်တို့ အမှု က တော့ဖြင့် ခင်ဗျားမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရလိုက်ပါကလားဗျာ’ ဟု ပြက်ရယ်ပြောမိရာ မောင်စံရှားသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ တိုင်၌ ချိတ်ထားသော ၎င်း၏ အင်္ကျီအိတ်မှ ရွှေစီးကရက် တစ်ဘူးကို ထုတ်ပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အားပြ၍

ရှား။ ။ ‘မရဘူး ဆိုပေမဲ့ အချည်းနှီးတော့ မဟုတ်သေးဘူးဗျာ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်ကလဲဗျာ၊ မောင်ထွန်းစိန်ဆီကလား’

ရှား။ ။ ‘အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကလေ၊ ကျောဘက်က လှည့်ကြည့်ပါလား’

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် စီးကရက်ဘူး၏ ကျောဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရာ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ၏ အမည် နှင့် တကွ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားအား ကျေးဇူးတင် စကားများ ပါရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ သတည်း။

ပြီးပါပြီ။

၁၁။ ။ တရုတ်ကပြားမလေး မကျင်မြိုင်အမှု

လေအလွန်တရာ ပြင်းထန်သော တစ်မနက်၌ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်၍ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုလျက် ရှိနေကြစဉ် အခန်းတံခါးသည် ဒိုင်းကနဲ ပြင်းထန်စွာ ပွင့်လာပြီးလျှင် အရပ်အမောင်း အလွန်တရာ ထွားကြိုင်း၍ ကာယဗလနှင့် ပြည်စုံသော လူတစ်ယောက်သည် ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် စွတ်ကျယ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ရုတ်တရက် ဝင်လာ၍ မုန်းထားသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီကြည့်ပြီးမှ ‘ကိုစံရှားဆိုတာ ဘယ်ဒင်းလဲ’ ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ကိုက်ထားသော ဆေးတံကို ပါးစပ်မှ နှုတ်ပြီးနောက် အေးအေးဆေးဆေး ရှိသော အမူအရာနှင့် ဦးခေါင်းကို ညိတ်၍ ပြသည်တွင် ထိုသူသည် မောင်စံရှား၏ ဘက်သို့ ချာကနဲ လှည့်ထည်၍ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်

ထိုသူ။ ။ ‘ဟေ့ဆရာ၊ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်မလုပ်ဘဲနှင့် သူများ အလုပ်ထဲ လိုက်လိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်တာ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လူလဲ’

ရှား။ ။ (ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာထားနှင့်) ‘ကျုပ် နားမလေးပါဘူးဗျ၊ အော်ကျယ် အော်ကျယ် မလုပ်စမ်းပါနှင့်၊ ခပ်တိုးတိုး ပြောရင်လဲ ကျုပ် ကြားပါတယ်’

ထိုသူ။ ။ ‘ဪ နားမလေးဘူး ဟုတ်စ၊ ကျုပ် လက်သီးချက် မိတဲ့ အခါ ကျရင် နားလေးရုံမကဘူး ၊ နားပင်းသွားလိမ့်မယ် ကြားရဲ့လား’ ဟု ပြော၍ ထိုသူသည် စလယ်တောင်းခန့်မျှ ရှိသော လက်သီးကြီးကို တင်းမာအောင် ဆုပ်ပြီးလျှင် မောင်စံရှား၏ မျက်နှာအနီး၌ လှုပ်၍ ပြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် မမြင်စဖူး ထူးဆန်းသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ကြည့်ရှုသော မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ၎င်းလက်သီးကြီးကို ခပ်အေးအေး အမူအရာနှင့် စိုက်၍ ကြည့်ပြီးမှ ‘နေပါဦးဗျ၊ မင်းလက်သီးက မွေးကတည်းက ကြီးလာတာလား၊ ကျင့်သားရပြီး ကြီးလာသလား’ ဟု မေးဆဲတွင် ကျွန်တော်သည် အခန်းထောင့်တွင် ထောင်ထားသော ရှားနှစ်တုတ်ကို လှမ်း၍ ဆွဲလိုက်ရာ ထိုသူသည် ကျွန်တော်၏ လက်နက်ကို မြင်သော ကြောင့်လေလော၊ မောင်စံရှား၏ မတုန်မလှုပ် အေးအေးဆေးဆေး ရှိလွန်းသော အမူအရာကို မြင်သောကြောင့် ဖိန်း၍ သွားလေသလော မသိ။ အလွန်တရာ ခက်ထန်ကြမ်း ကြုတ်သော မျက်နှာထားသည် အနည်းငယ် လျော့၍ လာခဲ့ပြီးလျှင်

ထိုသူ။ ။ ‘နေောင်ခါတော့ သတိမပေးဘူးလို့ အပြစ်တင်မှာ စိုးလို့ပါဗျာ၊ ကြို့ကုန်းမှာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူ့အထဲကို ခင်ဗျား ဝင်မရှုတ်ရင် ကျုပ် ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်ဘူး၊ ဝင်ရှုပ်ရင်တော့ တွေ့ကြလိမ့်မယ်ဗျ၊ ဒါပဲ’

ရှား။ ။ ‘ဟေ့လူ သံလက်သီး ဆိုတာ မင်း မဟုတ်လား၊ မင့် တွေ့ချင်တာ ကြာလှပြီ’

ထိုသူ။ ။ ‘အစစ်ပဲ ဆရာ၊ သည်သံလက်သီးနှင့် မျက်နှာပေါင်း ဘယ်နှစ်ခု စုတ်အောင် ထိုးခဲ့ပြီ ဆိုတာ ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလဲ မျက်နှာကလေး ချောချောမွေ့မွေ့ အပေါ်မှာ အမာရွတ်တွေ မရချင်ရင် သတိထားလိုက်ပါ’

ရှား။ ။ ‘လက်ဝှေ့ပွဲမှာ မျက်နှာစုတ်အောင် ထိုးတာက ကိစ္စ မရှိဘူးကွ၊ ပွဲပြင်မှာ ရမ်းကားပြီး သတ်လားဖြတ်လား လုပ်ရင် မကောင်းဘူး၊ ဒါထက် ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားလမ်းက ကစော်ဆိုင်မှာ အချီးယား ဆိုတဲ့ ဂေါ်ရင်ဂျီကလားကို သတ်တဲ့ အမှုဟာ ဘယ်နှယ်လဲဟေ့၊ ဘယ်လဲကွ သွားတော့မလား’

ထိုသူသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်၍ သွားပြီးလျှင် အလွန်တရာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်ကာ ‘အချီးယား သေတာနှင့် ကျုပ်နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ ဗျ၊ အချီးယားသေတုန်းက ရန်ကုန်မှာတောင် ကျုပ်မရှိဘူး၊ မန္တလေး သွားနေပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘အေးပါကွယ်၊ ဒီအလုံးမျိုးတွေနှင့် တရားသူကြီးကို သာ ဖြန်းပါ၊ ငါ့ကိုလာပြီး မဖြန်းပါနှင့်၊ အဲ့ဒီအခါတုန်းက ငါက မင်းနှင့် စိန်ဟုတ် ဆိုတဲ့ တရုတ်ကို ခြေရာခံနေဆဲ ဖြစ်လို့...’

ထိုသူ။ ။ ‘မဆိုင်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဒီအမှုနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး ဆရာရယ်’

ရှား။ ။ ‘အေးကွယ် တော်ပြီ၊ မင်း သွားလိုက်၊ လိုချင်တဲ့ အခါမှာ မင်းကို ဖမ်းယူမယ်’

ထိုသူ။ ။ ‘အခု ကျွန်တော်လာတဲ့ အတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိပါနှင့် ဆရာ နော်’

ရှား။ ။ ‘မင်းကို ဘယ်သူက လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုတာ မှန်မှန် ပြောရင်တော့ဖြင့် ငါ စိတ်မရှိဘူး၊ နို့မို့ စိတ်တင်မက လက်ထိပ်ပါ ရှိရလိမ့်မယ် မောင်’

ထိုသူ။ ။ ‘ခုတင်က ဆရာ ပြောတဲ့လူက လွှတ်လိုက်တာပါပဲ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘စိန်ဟုတ် ဟုတ်လား၊ သူ့ကိုကော ဘယ်သူက ခိုင်းတာလဲ’

ထိုသူ။ ။ ‘ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို ဟေ့ သံလက်သီး ကိုစံရှားကို မင်းသွားပြီး သတိပေးလိုက်စမ်း ဆိုလို့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပဲ’

ရှား။ ။ (ဆေးတံကို ယမ်းလျက်) ‘သွား သွား’

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံလက်သီးသည် တက်လာစဉ်အခါက ကဲ့သို့ပင် ပျာယံ ပျာယာနှင့် ဆင်းပြေးလေ၏။

ထိုသူ ဆင်းသွားပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် ဆေးတံမှ ဆေးပြာများကို ခါထုတ်၍ ဆေးအသစ် ထည့်ပြီးလျှင် မီးညှိုကာ ရှိုက်ရင်း ရယ်မောလျက်

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားက ကျုပ် အတွက် စိုးရိမ်လို့ ရှားနှစ်တုတ်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်တာ ကျုပ်မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဒီအကောင်မျိုးကို ခွန်အားခြင်း တိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ စိတ်တန်ခိုးနှင့် နှိမ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ သူတို့က ဘယ်လိုပဲ ပြူးတူးပြုတ် လုပ်ပြီး ထိုးမယ် ကြိတ်မယ်၊ ခြောက်လား လှန်လား လုပ်ရင် ကိုယ်က ခပ်အေးအေးနှင့် မကြောက်မရွံ့ မတုန်မလှုပ် နေလိုက်ရင် အလိုလို ဖိန်းသွားတာပဲ ၊ ခုတင်က ပြောတဲ့ စိန်ဟုတ်တို့၊ သံလက်သီးတို့ ၊ ဆိုးတေတို့ ဆိုတဲ့ အကောင်တွေဟာ တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ညှုတ်တည်း အကောင်တွေပဲ၊ သူတို့ လူစုကို ကျုပ် တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြုတ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ အထဲမှာ စိန်ဟုတ် ဆိုတဲ့ တရုတ်ကပြားက မိုလ်ပဲ ၊ သူက တော်တော်ကလေး ညှုတ်သွားတယ်၊ သူတို့ အလုပ်က ကြောက်တတ်တဲ့ လူကို ချောက်လှန် ဖိန်းရှိန်းပြီး ငွေညှစ်တဲ့ အလုပ် ဖြစ်တယ်၊ သို့သော် ကျုပ်တို့ကို ယခုလာပြီး ခြောက်တဲ့ အမှုမှာ ပင်ရင်း ဘယ်သူလဲလို့ ကျုပ် သိဖို့ လိုတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘နေပါဦးဗျာ၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို သူတို့ လာခြောက်ရတာလဲ’

ရှား။ ။ ‘ဟောဒီက ကြို့ကုန်းမူပေါ့ဗျာ၊ ခုနင်က အရေးမကြီးဘူးထင်လို့ အမှုကို လက်မခံဘူး လို့တောင် အောင်းမေ့မိတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်ကိုတောင် လာပြီး ခြောက်လား လှန့်လားနှင့် လုပ်တာ အရေးမကြီးဘဲနှင့်တော့ မလုပ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ခံလိုက်မှပဲ တော်မယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာမူလဲ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘အမိန့်တော်ရ ကတော် ဒေါ် စိန်ခင်ဆီက မနေ့က စာတစ်စောင်ရတယ်၊ မနေ့ကတော့ လက်ခံရကောင်းပါ့မလားလို့ စဉ်းစားနေမိတယ်၊ ရော့ ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်း ကိုသိန်းမောင်’ ဟုပြော၍ မောင်စံရှားသည် စားပွဲအံ့ဆွဲမှ စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလေ၏။ ။ ၎င်းစာမှာ

စာရေးအစီရင်ခံပါသည် ဦးစံရှားရှင့်။ ကျွန်မ ယခုနေထိုင်သော အိမ်ကို အကြောင်းပြု၍ ထူးထူး ဆန်းဆန်း အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့ကြုံရောက်ရှိရပါသောကြောင့် မည်သို့ပြုရမည်ကို အကြံပေးစေ လိုပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုကျော်ငြိမ်း ရှိစဉ်အခါက ဦးစံရှားက တစ်ကြိမ်ဆောင်ရွက် ပေးဖူး သဖြင့် ကျွန်မ၏ နေအိမ်ကို ရှင်သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန် မဆို လာရောက်နိုင်က ကျွန်မ မျှော်၍ နေပါမည်။

မစိန်ခင်

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်ဒေါ် စိန်ခင်လဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မမှတ်မိပါကလား’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား ဒီတုန်းက အညာပြန်နေတယ် ထင်တယ်၊ ကိုင်း ဘယ့်နှယ်လဲ လိုက်မလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လိုက်ပြီလား ခင်ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ကားနှင့် ထွက်သွားကြ၍ ကြို့ကုန်းရွာလမ်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်စံရှားသည် ဆီးဖြူပင်များ ကာရံလျက်ရှိသော တိုက်ခံအိမ်တစ်လုံးရှေ့၌ ကားကို ရပ်လေ၏။ ထိုခဏ၌ အသက်ငါးဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်သည် ပျူပျူငှာငှာ အမူအရာနှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၍

‘ကြွပါ ကိုစံရှား ကြွပါ၊ တစ်မနက်လုံး မျှော်လိုက်ရတာ ရှင်၊ လာမှ လာပါတော့မလားလို့၊ နောက်ထပ်စာရေးမယ် လို့တောင် ကြံမိသေးတယ်၊ ဝင်ကြပါ ဝင်ကြပါ’

အိမ်၏ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်မိကြလျှင် ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်၍ ထားသော အိမ်ထောင် ပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်ကြရလေရာ ကျွန်တော်တို့သည် ကုလားထိုင်၌ အသီးသီး ထိုင်ကြပြီးနောက်

ခင်။ ။ ‘ဒီအိမ်ကို ဦးစံရှား အရင်တစ်ခါ ရောက်ဖူးတာ လေးငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီ မှတ်တယ်’

ရှား။ ။ ‘မှန်ပါတယ်၊ လေးနှစ်နှင့် ရှစ်လရှိပါပြီ၊ ဦးကျော်ငြိမ်း တစ်ယောက် ဆုံးသွားတာ ရပ်ရွာမှာ အပုံကြီး နှစ်နာတယ် ခင်ဗျာ၊ ရပ်ရွာမှု ဆိုလျှင် မအိပ်မနေ ဆောင်ရွက်တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ပါပေ၊ ဒါထက် မောင်ညွန့်ဖေ တစ်ယောက်ကော အစ်မ’

ခင်။ ။ (မျက်ရည်ဝိုင်းလျက်) ‘ဆုံးရှာပြီ ဦးစံရှားရဲ့၊ အမရပူရမှာ မြို့အုပ်လုပ်နေတာ၊ တုတ်ကွေးရောဂါ နှင့် ဆုံးရှာတယ်’

ရှား။ ။ 'ဪ ဖြစ်ရလေ၊ လူလုံးလူထည်က ချောသန့်၊ ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း သန်သန် မာမာကြီး၊ တော်တော့ ရောဂါနှင့်များ သေနိုင်လောက်စရာ မရှိဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘယ်တုန်းက ဆုံးပါလိမ့်'

ခင်။ ။ 'တစ်လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဦးစံရှား ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးတာကိုး၊ သေခါနီး မမြင်စေရရှင်၊ မစားနိုင် မသောက်နိုင် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်သွားလိုက်တာနောက်ဆုံးကြတော့ တုတ်ကွေးရောဂါ ဝင်လာလို့ လတ်စသတ်သွားပါရောရှင်'

ရှား။ ။ 'မစားနိုင် မသောက်နိုင်တာက ဘာရောဂါ ကြောင့်လဲ ခင်ဗျာ'

ခင်။ ။ 'ရင်ကွဲနာ ပေါ့ရှင်'

ရှား။ ။ 'ဪ တန်တော့ မိန်းမမှုကိုး'

ခင်။ ။ 'မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒီကောင်မမျိုး လူရာသွင်းပြီး သို့သော် ဒီအကြောင်း စကားဖြတ်လိုက်ကြပါစို့ရှင်၊ ကျွန်မ ကိစ္စကို ပြောပါရစေတော့'

ရှား။ ။ 'အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ'

ခင်။ ။ 'ဒီလိုပါရှင်၊ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မ တစ်သက်လုံးနေလာတာ အခုမှပဲ လာပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံတွေ့ရပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က အိမ်ပွဲစားတဲ့ရက် လူတစ်ယောက်ပေါက်လာပါတယ်၊ ကျွန်မနေတဲ့ အိမ်ကို ဒီပြင် လူတစ်ယောက်က လိုချင်လို့ မေးမြန်းစုံစမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ် တဲ့၊ ရောင်းမယ်ဆိုလို့ ရှိရင် အဖိုးကို မမြင်ပါဘူးတဲ့ ပြောလာတာကိုးရှင်၊ ဒီတော့ ကျွန်မမှာလဲ သားကလေး တစ်ယောက် ရှိတာ ဆုံးသွားလေတော့ ဒီအိမ်မှာ သူငယ်ငယ်က ခြေရာလက်ရာကလေးတွေ မြင်တိုင်း မြင်တိုင်း ပူဆွေးဒုက္ခဖြစ်ရလေတော့ မနေချင်တာနှင့် အခန့်သင့်ပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ သို့ပေမဲ့ ရောင်းရမယ် ဆိုတော့ နှမော့မော့ ရှိတာနှင့် ဈေးမတဲ့အောင်ရယ်လို့ တန်ဖိုးထက် ငွေသုံးထောင်လောက်တင်ပြီး ဆိုလိုက်သကဲ့ရဲ့ရှင်၊ ဒီတော့ အိမ်ပွဲစားက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မဆစ်ဘဲ ကျွန်မ တောင်းတဲ့ အဖိုးကို ပေးပါမယ်တဲ့၊ နို့သော်လဲ အိမ်တွင်း ပရိဘောဂ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေကိုလဲ ရောင်းစေလိုပါတယ်တဲ့၊ အဖိုးကိုသာ ဆိုပါတဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မက ဝန်ပဲပေါ့သေးရဲ့ လို့ အောက်မေ့ပြီး အဖိုးခပ်မြက်မြက်ကလေးပဲ တင်ဆိုလိုက်တယ်၊ ဆိုတဲ့ အဖိုးအတိုင်းပဲ သူက ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မမှာလဲ သိဟိုဠ်ကျွန်းတို့၊ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂါယာတို့ကို ဘုရားဖူးသွားချင်တာနှင့် အင်မတန်အခန့်သင့်တာပဲ လို့ အောက်မေ့ မိတယ်၊ ဒါနှင့် နောက်တစ်နေ့တော့ အိမ်ပွဲစား ရောက်လာပြီး စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးဖို့ ယူလာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မကလဲ စာချုပ်ပေးတယ် ဆိုတာ အရေးကြီးမှန်း သိလေတော့ ကျွန်မမတ် ရှေ့နေ မောင်အောင်ဘကို သွားပြတာကိုးရှင်၊ ဒီတော့ မောင်အောင်ဘက စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ဒီစာချုပ်ရေးပုံဟာ အင်မတန် ထူးဆန်းတာပဲ တဲ့၊ ဒီအတိုင်း လက်မှတ်ထိုးမိခဲ့လို့ရှိရင် ကိုယ့်ခါးက အဝတ်တောင် ချန်ထားခဲ့ရမလို့ ဖြစ်နေပကော တဲ့၊ ဒါနှင့် ဒီအကြောင်းကို အိမ်ပွဲစားအား ပြန်ပြီး အိမ်ထောင်မှုကိုသာ ကျွန်မရောင်းကြောင်း ပြောတော့ ပွဲစားက မဟုတ်ဘူး၊ အလုံးစုံ ရောင်းမှ ဝယ်နိုင်မယ်တဲ့၊ ဒါဖြင့် လက်ဝတ်လက်စားတွေပါ ပေးခဲ့ရမှာလားလို့ မေးတော့ ဒီလောက် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့၊ ယူခွင့်ပြု သင့်တာတော့ ပြုပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ သို့သော်လဲ စာချုပ်ထဲမှာတော့ အလုံးစုံဆိုတဲ့ စကားကို ထည့်ပြီးချုပ်ရမှပဲ ဝယ်နိုင်မယ်တဲ့၊ ဒီတော့ ကျွန်မက ဒါဖြင့် မရောင်းနိုင်ဘူးရှင်လို့ ပြောတော့ ပွဲစားလဲ ပြန်သွားရော၊ သူပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဒီအကြောင်းကို တွေးလေတွေးလေး ထူးဆန်းလေလေ ရှိတာနှင့် ဦးစံရှားကို တိုင်ပင်ရရင်....'

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ထူးဆန်းသော အနှောင့်အယှက် တစ်မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ဒေါ်စိန်ခင်ကို စကားပြောရပ်စဲရန် လက်ပြ၍ ထိုင်ရာမှ လျှင်မြန်စွာ ထသွားပြီးလျှင်

မီးဖိုချောင်သို့ သွားသော တံခါးကို ရုတ်တရက် တွန်း၍ ဖွင့်ပြီးနောက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို အခန်းတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလာခဲ့လေ၏။ မိန်းမကြီးလည်း ကြက်ခြင်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သော ကြက်ပေါက်စကြီးကဲ့သို့ ကိုးရိုးကားယားနှင့် ဖယ်ရုန်းကာ ပါလာလေ၏။

‘လွတ်ပါ လွတ်ပါ ကျုပ်ကို မကိုင်ပါနှင့် လွတ်ပါ’

ခင်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ မစောတင်၊ အပြင်မှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ’

တင်။ ။ ‘ဧည့်သည်တွေကို လက်ဖက်ရည် တိုက်ဦးမလားလို့ မေးမယ် လုပ်တုန်း ဟောဒီလူကြီးက ကျွန်မကို ဆွဲခေါ်ပါတယ်ရှင်’

ရှား။ ။ ‘မညာပါနှင့် မစောတင်၊ ကျုပ် နားထောင်နေတာ နှစ်မိနစ်လောက် ရှိပြီ၊ ချောင်းဆိုး တတ်တဲ့လူဟာ လူများ တိုင်ပင်တာကို ချောင်းနားထောင်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်လို့ မရဘူးဗျ’

ထိုအခါ မစောတင်ဆိုသော အစေခံမသည် ဒေါသကြီးသော မျက်နှာထားနှင့် မောင်စံရှား၏ ဘက်သို့ လှည့်၍...

တင်။ ။ ‘ရှင်က ကျွန်မကို ဆွဲလား ငင်လားနှင့် လုပ်ရအောင် ရှင်က ဘာအရာရှိလဲ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားရှေ့မှာ ကျုပ်မေးချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့ပါ၊ ဒါနှင့် ဒေါ်စိန်ခင်၊ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေး တဲ့ အကြောင်း၊ ဘယ်သူများ ပြောမိသေးလဲ’

ခင်။ ။ ‘ဘယ်သူမှ ကျွန်မ မပြောမိပါဘူးရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော့်ဆီ ပေးလိုက်တဲ့ စာကို ဘယ်သူ့ အထည် ခိုင်းသလဲ’

ခင်။ ။ ‘မစောတင်ကို အထည် ခိုင်းတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း မစောတင်၊ ကျုပ်ဆီ စာရေးတဲ့ အကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို သတင်းပေး လိုက်သလဲ’

တင်။ ။ ‘မဟုတ်တရုတ် ဘာလုပ်ဖို့ ကျုပ်က သတင်းပေးရမလဲ’

ရှား။ ။ ‘အဆုတ်နာရှိတဲ့ လူ ဆိုတာ အသက်ရှည်ရှည် မနေရတတ်ဘူး။ လိမ်မပြောနှင့်လေ မစောတင်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ’

ခင်။ ။ ‘ဪ ရိပ်မိပြီ၊ ဒီမိန်းမ ကောင်းတဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ကလဲ အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဆူးချုံ ဟိုဘက်လှမ်းပြီး ဘယ်သူနှင့် စကားပြောတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ မြင်လိုက်တယ်’

တင်။ ။ ‘(မျက်မှောင်ကုတ်လျက်) ‘ပြောရင်ကော ဘယ်သူနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်သိပါတယ်၊ စိန်ဟုတ်နှင့် တိုင်ပင်ကြတယ် မဟုတ်လား မစောတင်’

တင်။ ။ ‘သိရင်လဲ ဘာလို့ မေးရသလဲ’

ရှား။ ။ ‘ခုနစ်က မသေချာဘူး၊ အခုမှ သေချာတယ်၊ ကိုင်း မစောတင် စိန်ဟုတ်ကို ဘယ်သူက ခိုင်းတယ် ဆိုတာ ပြောလို့ ရှိရင် ကျုပ်ငွေ ၅၀ ကျပ်ပေးမယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

တင်။ ။ ‘ရှင်က ငါးဆယ်ပေးရင် ငါးထောင် ပေးနိုင်တဲ့လူ ရှိတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဒါဖြင့် ၊ လူချမ်းသာကြီး တစ်ယောက်ပါလား၊ အလို သူက ပြုံးတယ်၊ ဒါဖြင့် ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး မိန်းမပဲ၊ ကိုင်းဗျာ မစောတင် ဒီလောက်သိနေမှဖြင့် နာမည်ကိုသာ ပြောလိုက်ပါ တော့ ၊ ငွေ ၅၀ အချောင်ရရင် မကောင်းဘူးလား’

တင်။ ။ ‘တယ် ၊ ငါ စော.....’

ခင်။ ။ ‘ဟဲ့ ဟဲ့’

တင်။ ။ ‘ဖယ်ပါ၊ ရှင်တို့ အိမ်မှာ ကျုပ်လဲ မနေပါဘူး၊ သွားတော့မယ် လွတ်’ ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အစေခံမ မစောတင်သည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

၎င်းထွက်သွားသည်နောက် မောင်စံရှားသည် တံခါးကို လိုက်၍ ပိတ်ပြီးလျှင် ဒေါ် စိန်ခင်၏ အနီး၌ ထိုင်ကာ ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာနှင့်

‘မဖြစ်ဘူး ဒေါ် စိန်ခင်၊ ဒီအမှုဟာ ပေါ့တော့တော့ လုပ်နေရင် အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်း သွေးထွက် ဆိုတာလို ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်စမ်း သူတို့ ဘယ်လောက် ဂရုစိုက်ပြီး ကြိုးပမ်းအားထုတ် လုပ်နေကြသလဲ၊ ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလိုက်ကာ ရှိသေး၊ သတင်းပေးတဲ့လူက ပေး၊ ကျွန်တော့်ဆီ လာခြောက်တဲ့လူက ခြောက်၊ ရောက်လာတော့ ချောင်းနားထောင်တဲ့ လူက ထောင်၊ တော်တော် အရေးတကြီး ရှိပုံရတယ်’

ခင်။ ။ ‘သူတို့ ဘာလိုချင်ကြလို့လဲ ရှင်’

ရှား။ ။ ‘အဲ့ဒါ စဉ်းစားဖို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီအိမ်ဟာ ဆောက်ယူတဲ့ အိမ်လား၊ ဝယ်ယူတဲ့ အိမ်လား’

ခင်။ ။ ‘ရှေ့နေ ဦးစောမောင် ဆိုတဲ့ လူဆီက ဝယ်ယူတဲ့ အိမ်ပါရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဦးစောမောင်က ဘာများထူးထူးခြားခြား ရှိသလဲဗျ’

ခင်။ ။ ‘ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မကြားဖူးပါဘူးရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော်မေးတာက ဦးစောမောင် မြှုပ်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းများရှိသလားလို့ မေးတာကို ခင်ဗျ၊ နို့သော် ပစ္စည်းမြှုပ်ထားတာကို သတင်းရလို့ အိမ်ကို ဝယ်ချင်ရင်လဲ အိမ်ထောင်မှုကို ဝယ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေ အနက်မှာ အဖိုးတန်မှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခုများ ရှိလေရောသလား ခင်ဗျာ၊ ဒဂုံဟောင်းများ ဘာများ ဦးကျော်ငြိမ်း စုတတ်သလား’

ခင်။ ။ ‘မစုတတ်ပါဘူးရှင်’

ရှား။ ။ ‘အချို့လူတွေ ရှိသေးတယ် ခင်ဗျ၊ နှစ်ပေါင်း သုံးထောင် လေးထောင်က ပေါ်တဲ့ ဒဂုံတစ်ပြားကို ငွေ ငါးထောင် တစ်သောင်း ပေးဝယ်တဲ့ လူမျိုးတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မေးတာပါ’

ခင်။ ။ ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ကြားဖူးပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော် အခုတွေးလို့ ရတာတော့ ဒေါ် စိန်ခင်လက်ထဲမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကို ဖွင့်ပြောပြီး ငွေနှင့် ဝယ်လို့ မရောင်းပေဘူးဆိုတာ သိတဲ့ အတွက် အားလုံးခြုံပြီး ဝယ်လိုတဲ့ သဘောပဲနှင့် တူတယ်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်တယ်’

ရှား။ ။ (အနည်းငယ် ပြုံးလျက်) ‘ကိုသိန်းမောင်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်သတဲ့ဗျို့။ သူထင်တော့ ကေန္တဟုတ်ပြီ’

ခင်။ ။ ‘နေပါဦးရှင်၊ ဘယ်လို ပစ္စည်းမျိုးများ ဖြစ်နိုင်မလဲ’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း ကိုင်း ကျွန်တော်ခွဲပြီး စစ်မယ်။ ဒီအိမ်မှာ ဒေါ် စိန်ခင်တို့ နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

ခင်။ ။ ‘ဆယ်နှစ် ဆယ့်တစ်နှစ်လောက် ရှိပါပြီ’

ရှား။ ။ ‘ဒီအတောအတွင်းမှာ ဝယ်မယ့်လူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပေါ်လာ၊ အခုတလောတွင်မှ အဖိုးတကြီး ပေးဝယ်တာ ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သူတို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ မကြာမီ အတွင်းတွင်မှ ဒီအိမ်ရောက်လာတယ်လို့ တွေးရမှာပေါ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင် တယ်ပြီး ဉာဏ်ရွှင်နေပါကလား၊ ကိုင်း ဒေါ်စိန်ခင် ၊ မကြာမီ အတွင်းက ဘာပစ္စည်း များ ရောက်သလဲ’

ခင်။ ။ ‘ဘာပစ္စည်းမှ မဝယ်ဖူးပါဘူးရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် တော်တော် အကြပ်သားပါကလား၊ ကိုင်း သို့သော် ခဏခဏ စောင့်ကြည့်ရရင်ဖြင့် ကွင်းကွင်း ကွက်ကွက်ပေါ်ကောင်း ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီအိမ်မှာ စောစောက မစောတင်အပြင် ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ’

ခင်။ ။ ‘ဘိုးထူးဆိုတဲ့ သူငယ်လေး တစ်ယောက်လဲ ရှိတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဒေါ် စိန်ခင်ရဲ့ မတ် ကိုအောင်ဘကို တစ်ညနှစ်ညလောက် ဒီအိမ်လာပြီး စောင့်အိပ်ပေးစေ ခင်ဗျာ၊ ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြနှင့်’

ခင်။ ။ ‘ဘယ်သူ့ စိုးရိမ်ဖို့ ရှိလို့လဲရှင်’

ရှား။ ။ ‘ခုတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်အောင် ရှိနေသေးတယ်။ သို့သော် သူတို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို တွေးလို့မရရင်၊ လူကို တွေ့အောင် လိုက်မှာပဲ။ အိမ်ပွဲစား ဆိုတဲ့ လူက ဘယ်မှာ နေသတဲ့လဲ’

ခင်။ ။ ‘ဦးဘကျော်တဲ့ ၊ ဘာ လမ်းမှာနေတယ် ပြောပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘နေရပ်ကို မှန်မှန်ပြောမဲ့ လူစား ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ရှာပေမဲ့ အလကားပါပဲ ၊ ကိုင်း ဒေါ် စိန်ခင်၊ အကြောင်းထူးရင် ကျွန်တော့်ဆီကိုသာ သတင်းရောက်အောင် ပို့ပေတော့ ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လိုက်

ပါဠိးမယ် ' ဟု နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်ရာမှ ထခဲ့၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်တော့မည် ပြုသည်တွင်မှ လှေကားအောက်၌ သံသေတ္တာကြီး နှစ်လုံးနှင့် ထင်းရှူးသေတ္တာ သုံးလေးလုံးတို့ကို တွေ့မြင်သဖြင့်

ရှား။ ။ 'သေတ္တာမှာ တံဆိပ်တွေ ကပ်လို့ပါကလား၊ ဘယ်က ရောက်လာတဲ့ သေတ္တာတွေလဲ ဒေါ်စိန်ခင်'

ခင်။ ။ 'မောင်ညွန့်ဖေရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါရှင်၊ မီးရထားနှင့် တင်ပို့လိုက်လို့ တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာပါတယ်'

ရှား။ ။ 'တစ်နေ့ကဆို၊ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ရှိပြီလဲ ခင်ဗျာ'

ခင်။ ။ 'သုံးလေးရက်လောက် ရှိပါသေးတယ် '

ရှား။ ။ 'နို့ ဒါနှင့် ခုတစ်လောမှာ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်ကမှ မရောက်ဘူးဆို၊ ဒီအထဲမှာ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ပါချင်ပါမယ်၊ ဖွင့်ကြည့်ပြီးပလား'

ခင်။ ။ 'အဖိုးတန်တာ မပါနိုင်ပါဘူးရှင်၊ လခ ၂၀၀ ကို မလောက်လို့ အိမ်က ငွေထောက်ပြီး နေရတဲ့ လူမှာ ဘယ်က အဖိုးတန်ပစ္စည်း ပါနိုင်မှာလဲ'

ရှား။ ။ '(အတန်ကြာ စဉ်းစား စိတ်ကူးနေပြီးမှ) 'ကိုင်း ဒီပစ္စည်းတွေ အိမ်ပေါ်မှာ တင်ပြီး လုံလုံခြံခြံ ထားပါ ခင်ဗျာ၊ ဘာများပါသလဲ ဖွင့်လို့လဲ ကြည့်ပါဦး၊ မနက်ဖြန်တော့ ကျွန်တော် လာခဲ့ပါဦးမယ်'

ကျွန်တော်တို့သည် ကားပေါ် သို့ တက်ကြပြီးလျှင် မောင်းနှင်လာကြ၍ လမ်းကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ သံလက်သီးဆိုသူသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ကွယ်၍ ချောင်းနေသည်ကို ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်ရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ကားကို ရုတ်တရက် ရပ်ပြီးလျှင်

ရှား။ ။ 'ဟေ့လူ ထွက်ခဲ့ ၊ မင်း ဘာချောင်းနေသလဲ'

သီး။ ။ 'ဘာချောင်းချောင်း ခင်ဗျားနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ'

ရှား။ ။ 'သယ် ငါ မနက်က သတိပေးလိုက်တာ မင်းမေ့သွားပလား'

သီး။ ။ 'မမေ့ပါဘူး ဆရာ၊ ဆရာ ခိုင်းချင်တာရှိ ခိုင်းပါ၊ ဆရာ တပည့်ပါပဲ'

ရှား။ ။ 'ခိုင်းစရာတော့ မရှိဘူး၊ မေးစရာရှိတယ်၊ မင်းတို့ အခု ကြံစည်နေတဲ့ အကြံဟာ ဘယ်သူ ပင်ရင်းလဲ'

သီး။ ။ 'ကျွန်တော်တော့ စိန်ဟုတ် သိတာပဲ ဆရာ'

ရှား။ ။ 'သည်ပြင်ကော'

သီး။ ။ 'သည်ပြင်တော့ ကျွန်တော် မသိရပါဘူး ဆရာ'

ရှား။ ။ ‘အေး ကောင်းပြီနော်၊ သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့၊ ဟောဟို အိမ်မှာ နေတဲ့ ဒေါ် စိန်ခင်ဆိုတာ ငါ အမှုသည်ကွဲ့၊ တစ်ခုခု ဖြစ်လို့ရှိရင် မင်းဒုက္ခပဲ’

သီး။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ဆရာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်လက်မောင်းနှင် သွားကြရာ မောင်စံရှားက

‘သံလက်သီးဆိုတဲ့ အကောင်တော့ ကျုပ် ဖိန်းလိုက်တာ တော်တော် ရှိန်းသွားပြီ၊ အကြောင်းရှိရင် ကျုပ်တို့ လူပဲ၊ သို့သော် ဒီကိစ္စမှာ သူနှင့် ပူးပေါင်းဖို့ မလို၊ ပဲခူးဆားကို တွေ့အောင် ရှာပြီး သိချင်တာ ကလေးတွေ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း လောက်ပဲ မေးဖို့ လိုတော့တယ်’

ပဲခူးဆား ဆိုသူမှာ ကလပ်ပေါင်းစုံ ၊ အသင်းပေါင်းစုံ ၊ ဟိုတယ် ပေါင်းစုံ တို့ကို ရောက်၍ ရန်ကုန်မြို့၌ အရှုပ်အထွေးအကြောင်းကို ရေးသားရမည်ဆိုသော် ဆီးဖြူသီးကို လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်၍ ကြည့်ဘိသကဲ့သို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တတ်တတ်အပ်အပ် ရေးသားနိုင်သဖြင့် ပဲခူးဆား အမည်ဖြင့် သတင်းစာ ၊ ဂျာနယ် အစရှိသည် တို့ကို ရေးသားပေးပို့လေ့ရှိသော ဆောင်းပါးရေးသူလည်း ဖြစ်၏။ ဖဲသမားလည်း ဖြစ်၏။ တေလေ အကြီးစားလည်း ဖြစ်၏။ အရေးကြီးသည် သတင်းတစ်ခုကို အလိုရှိသည်အခါ ၊ မောင်စံရှားကလည်း အထက်တန်းစား လူမော်လူကြွားတို့၏ အတင်းစကားကို အသုံးဝင်သဖြင့် ကြားလိုသောအခါ ထိုသူ၏ ထံသို့ သွားရလေ၏။ မည်သည် စက်ပိုင်၏ မယားလင်ငယ်နေသည်၊ မည်သည် ဝတ်လုံ၏ မယားသည် ဝတ်လုံနှင့် ရစဉ်က အပျိုစင်စစ် မဟုတ်၊ မည်သည် ဝန်ထောက်သည် မည်သည် အရပ်၌ အပျော်အပါး လိုက်စားသည် အစရှိသော သတင်းတို့သည် ထိုသူသည် အစဉ်မပြတ် ဆည်းပူး မှတ်သားထားလေ့ ရှိ၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ မောင်စံရှားသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေ၍ ညဉ့်၌လည်း ဘယ်အချိန်မှ ပြန်၍ လာသည်ကို ကျွန်တော် မသိချေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ကော်ဖီသောက်လျက် ရှိကြစဉ် ကျွန်တော်က မောင်စံရှားအား အမှုအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးမြန်းသဖြင့် မောင်စံရှားက သိသင့် သိထိုက်သလောက်ကို သိရပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ စကားမဆုံးမီ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်၍ လာလေ၏။ ၎င်းမှာ ...

အမြန်လာပါ ၊ အိမ်ကို ညက သူခိုးများ ဝင်ပါသည်။

မောင်အောင်ဘ

ကြေးနန်းကို ဖတ်ပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ကျုပ်တွက်ကိန်းထက်တောင် မြန်နေပါသေးသလား၊ ကျုပ်ကြားတဲ့ သတင်းအရဆိုရင်ဖြင့် မြန်မယ်ဆိုလဲ မြန်ထိုက်ပေတယ်၊ ကြေးနန်းရိုက်တဲ့လူက ကိုအောင်ဘတဲ့ ၊ သူ့မတ်ပဲ ၊ လတ်စသတ်တော့ ခပ်ဖျင်းဖျင်းလူနဲ့ တူတယ်၊ ညက အိမ်ကို စောင့်ဖို့ ထားခဲ့မိတာ ကျုပ်မှားသွားတယ် ဗျ၊ ကိုင်း သို့သော် သွားကြဦးစို့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ဒေါ် စိန်ခင်၏ နေအိမ်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ၎င်းအိမ်မှာ ယမန်နေ့ည ကကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ မရှိချေ။ ရွာသားလေးငါးဆယ်ခန့်တို့သည် ဝင်းရှေ့၌ စုရုံးကာ ကြည့်ရှုလျက် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဝင်းအတွင်းရှိပန်းဥယျာဉ် ထဲတွင် ခြေရာကောက်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်တော်တို့၏ ကားရပ်ပြီးနောက် သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် ပုဆိုးရှည်ကို ဝတ်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာ၍ မိမိမှာ ဦးအောင်ဘ ဖြစ်ကြောင်းပြောဆိုပြီး ခရီးဦးကြိုပြုလေရာ ၎င်းနှင့်အတူ ဝဝတုတ်တုတ် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းကောင်းနှင့် ဌာနာအုပ် တစ်ယောက်လည်း ပါရှိလေ၏။ ဌာနာအုပ်သည် မောင်စံရှားနှင့် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်း ဖြစ်သည်။ လက္ခဏာနှင့် ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက်

‘ဩော် ဆရာ ၊ ရောက်လာသလား၊ သာမည ခိုးမှုကလေးပါ ဆရာရယ်၊ ဒီဟာမျိုးလောက်တော့ ဆရာ လာဖို့တောင် မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပဲ ကိစ္စပြီးနိုင်ပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘မှန်ပါတယ် ၊ ခင်ဗျားတို့နှင့် လုံလောက်ကြောင်းကိုလဲ ကျုပ်သိပါတယ်၊ သို့သော် သာမညဆိုတာက ဘယ်လို သာမညလဲ ဗျ’

အုပ်။ ။ ‘ဘယ်နှယ်ဆရာ ၊ သူခိုးဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆိုတာ သိနေမယ့်ဟာ ဘာလိုသေးသလဲ ဆရာ၊ စိန်ဟုတ်တို့၊ သံလက်သီးတို့၊ လူစု ပေါ့ ဆရာ၊ ဒီအကောင်တွေ ဒီအိမ်နားမှာ ခဏခဏ ရစ်နေတယ် ဆိုပါကလား’

ရှား။ ။ ‘တော်ပေဗျာ၊ ဘာများ ပါသွားသတဲ့လဲ’

အုပ်။ ။ ‘များများပါမယ် မထင်ပါဘူး ဆရာ၊ ဒေါ် စိန်ခင်ကို မေ့ဆေးသွင်းပြီး .. ဟော ဒေါ် စိန်ခင် ကိုယ်တိုင် လာပါပြီ ခင်ဗျာ’

ထိုခဏ၌ ဒေါ် စိန်ခင်သည် မျက်ကွင်းများ ညိုလျက် ဖျော့တော့သော အသားအရည်နှင့် ဧည့်ခန်းကို ဖြေးညင်းစွာ ဝင်လာပြီးလျှင်

‘ဦးစံရှားကတော့ သတိပေးရှာသားပဲ ၊ ကျွန်မက ကိုအောင်ဘကို ခေါ်ရမှာ အားနာတာနှင့် ဒီလို ဖြစ်ရတာပဲ’

အောင်။ ။ ‘ကျွန်တော်လဲ ခုမနက်မှ ကြားပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ဒေါ် စိန်ခင် ကြည့်ရတာ အားနည်းပုံရလိုက်တာ၊ ညက ဖြစ်ပုံကို ပြန်လို့မှ ပြောနိုင်ပါ့မလား ခင်ဗျာ’

အုပ်။ ။ (အကျိုကို ပုတ်ပြ၍) ‘ကျွန်တော် စစ်ချက် ယူပြီးပါပြီ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သို့သော် အင်မတန် အားနည်းလို့ ရှိရင် ’

ခင်။ ။ ‘ပြောနိုင်ပါတယ် ၊ များများကြီး ပြောရမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လက္ခဏာမှာတော့ စောတင်ဆိုတဲ့ မိန်းမက သူလျှိုလုပ်ပြီး ဒီအိမ်မှာ ဘယ်နေရာ ဘာရှိတယ် ဆိုတာ အကုန်လုံး လမ်းညွှန်ခဲ့တဲ့ ဟန်တူတယ်၊ ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေတုန်းကို မေ့ဆေးဖျန်းထားတဲ့ အဝတ်နှင့် နှာခေါင်းပါးစပ်ကို ပိတ်ပြီး သူတို့ လိုချင်တာကို မွေနှောက်ရှာဖွေကြဟန်တူတယ်၊ ကျွန်မလဲ ဘယ်လောက်ကြာကြာ မေ့နေတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ သတိရလို့ မျက်စိကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက်က ကုတင်နံဘေးမှာထိုင်၊ တစ်ယောက်က မောင်ညွန့်ဖေရဲ့ သံသေတ္တာထဲက အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ဆွဲထုပ်ပြီး ကုန်းထနေတာ မြင်ရတာကိုးရှင့်၊ ဒီတော့ ကျွန်မက မြန်းဆို ထပြီး အထုပ်ကို ဆွဲယူတာကိုး’

အုပ်။ ။ ‘ရဲပါပေ ခင်ဗျာ’

ခင်။ ။ ‘ဒါနှင့် ကျွန်မကဆွဲ၊ သူက ရုန်း၊ ရှေ့ထိုးနောက်ငင် ဖြစ်နေကြတုန်း၊ ကျွန်မခေါင်းကို ဘာနှင့် ရိုက်လိုက်တယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ မူးလဲ သွားရော ၊ ဒီတော့မှ ဘိုးထူးက လန်နိုးပြီး ပြတင်းပေါက်က ကုန်းအော်လိုက်တာ ရွာသားတွေလဲ လာရော၊ သူခိုးတွေလဲ ပြေးရော’

ရှား။ ။ ‘ဘာများ ပါသွားသလဲ’

ခင်။ ။ ‘အဖိုးတန် ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှ မပျောက်ပါဘူး ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ဘာမှ ခြေရာမခံမိဘူးလား’

ခင်။ ။ ‘သူခိုးလက်ထဲက ကျွန်မ ဆွဲလုလိုက်တာ စက္ကူစုတ် တစ်ခုတော့ ရလိုက်တယ်၊ လက်ရေးကတော့ မောင်ညွန့်ဖေရဲ့ လက်ရေးပဲ’

အုပ်။ ။ ‘ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ဆရာ၊ အလကား ဟာပါ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား အရေးမကြီးပေမဲ့ ကျုပ် အရေးကြီးချင်ကြီးမယ်၊ ကြည်ပါရစေဗျာ၊ ဘယ်မလဲ’

ထိုအခါ ဌာနာအုပ်သည် အကျီအိတ်မှ ဖူးစကတ်စက္ကူ တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် မောင်စံရှားအား ပြလေရာ မောင်စံရှားသည် စက္ကူပေါ်တွင် ရေးသားပါရှိသော မြန်မာစာ အက္ခရာများကို သေချာစွာ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ဒီဟာကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ ဌာနာအုပ်’

အုပ်။ ။ ‘ဝတ္ထု တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် တူပါရဲ့ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဝတ္ထုပဲလား ဒိုင်ယာရီ မှတ်တမ်းပဲလား မပြောတတ်ဘူး၊ နံပါတ်တပ်ထားတာ ကြည့်စမ်း ၂၄၅ တဲ့၊ ကျန်တဲ့ စာမျက်နှာ ၂၄၄ ရွက်ဟာ ဘယ်ရောက်သွားပလဲ’

အုပ်။ ။ ‘သူခိုးလက်ထဲ ရောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့ ဆရာ၊ ဈေးထဲမှာ ရောင်းရင် တစ်ပိသာ တစ်မတ်ရမှာပေါ့’

ရှား။ ။ ‘တစ်ပိသာ တစ်မတ်နှင့် ရောင်းစားဖို့ စက္ကူကို ဒီလောက် အပင်ပန်းခံပြီး ဝင်ခိုးပါ့မလား ခင်ဗျာ’

အုပ်။ ။ ‘ဒေါ် စိန်ခင် သတိရလာလေတော့ ဆွဲမိဆွဲရာ ဆွဲပြေးရတာနှင့် တူပါတယ် ဆရာ’

ခင်။ ။ ‘ကျွန်မသား ပစ္စည်းကို ဘာပြုလို့ မွေကြပါလိမ့်မလဲ ရှင်’

အုပ်။ ။ ‘အိမ်အောက်မှာ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်း မတွေ့လေတော့ အိမ်ပေါ် တက်ရှာ တာပေါ့ အဒေါ်ရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ကျုပ် စဉ်းစားရဦးမယ်၊ လာစမ်းမျိုး ကိုသိန်းမောင်’

ဟု ကျွန်တော်အား ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ကြရာ စာမှာ အစုတ်ဖြစ်သဖြင့် စာပိုဒ်တစ်ခု၏ အလယ်မှ စကားသည် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။

မျက်နှာနှင့်တကွ တစ်ကိုယ်လုံး အနှံ့အပြား ဒဏ်ရာ အနာတရ ရရှိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ကာယ၌ ထိခိုက်သော ဒဏ်ရာသည် မနောဒွါရ၌ ထိခိုက်သော ဒဏ်ရာနှင့် နှိုင်းစာ လိုက်ပါက အရေးမကြီးလှချေ။ ယင်းကဲ့သို့ ဒဏ်ရာကြီးစွာနှင့် မြေပေါ်၌ မချိမဆန် တွန့်လိမ်ကာ ပြင်းပြသော ဝေဒနာကို ခံစားလျက် ရှိစဉ် အသက်မက ချစ်လှသော ရည်းစားသည်သည် သနားကရုဏာ ရှိမည်နှင့် ဝေးစွာ လှောင်ပြောင်ချင်သကဲ့သို့ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ထိုသူအား ငဲ့၍ကြည့်လိုက်သော အခါ၌ကား ထိုသူမှာ အသည်းကို လှံနှင့် ဆွလိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာရှာလှပေ၏။ ထိုခဏမှစ၍ ကြီးလှစွာသော ချစ်ခြင်းသည် တောက်တောက်ခါးခါး မုန်းထားသော အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခဲ့လေ၏။ နောက်နောင် အခါများ၌ကား ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ဦးပေါင်းဆုံဖို့ လုံ့လမပြုတော့ဘဲ ထိုမိန်းမ အသက်ဆုံးရှုံးအောင် လက်စားချေရန် အတွက်ကိုသာ မနေမနား အားထုတ်တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ငင်းစာရွက်ကို ဖတ်ပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် ဌာနာအုပ်လက်သို့ ပြန်ပေးလျက် 'စာရေးပုံ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်၊ ပထမတော့ (သူ) ဆိုတဲ့ စကားသုံးပြီး အောက်နားကျတော့ (ကျွန်ုပ်) ဆိုတဲ့ စကားသုံးတယ်၊ ရေးရင်း ရေးရင်းနှင့် စိတ်အားထက်သန် သည်ထက် ထက်သန်ပြီး ဇာတ်လိုက်ဖြစ်တဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်မှာ ဖြစ်ပျက်ဘိသကဲ့သို့ ရေးမိဟန် ရှိတယ်'

အုပ်။ ။ 'အလကားစာပါ ဆရာ၊ ဘာရေးရေး အမှုနှင့် မဆိုင်ပါဘူး၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ ပြန်တော့မလို့လား'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျားတို့ ရှိနေရက်သားပဲ၊ ကျုပ်ဒီမှာ လုပ်စရာ အလုပ် မရှိဘူး၊ ဒါထက် ဒေါ် စိန်ခင် ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းကို ဘုရားဖူး သွားချင်သလားဗျာ'

ခင်။ ။ 'သွားချင်နေတာ ကြာပြီကောရှင်၊ ဗုဒ္ဓဂါယာရော ကုသိန္နာရုံရော၊ သာဝတ္ထိပြည်ရော သီဟိုဠ်ကျွန်းရော၊ ပိုက်ဆံများရှိရင် လျှောက်ပြီး သွားစမ်းချင်တယ် ရှင်'

ရှား။ ။ 'ကောင်းပါခင်ဗျာ၊ ကောင်းပါရဲ့၊ ကိုင်း ကိုင်း ၊ ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်၊ ညနေတော့မှ စာတစ်စောင်ရေးပြီး အကြောင်းပြန်လိုက်ပါဦးမယ်'

ဟု ပြော၍ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ ဌာနာအုပ်သည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် မောင်စံရှားအား ကြည့်လျက် သူ၏ စိတ်၌ကား ဦးစံရှားဆိုတာ တော်တယ် တော်တယ်နှင့် နာမည်ကျော်ပြီး ရူးပေါပေါထင်ပါရဲ့ ဟု အောက်မေ့ဟန် လက္ခဏာ ရှိလေ၏။

ကားပေါ် သို့ တက်ကြ၍ ရန်ကုန်သို့ ပြန်လည်မောင်းနှင် လာကြစဉ်

ရှား။ ။ 'ကိုင်း ကိုသိန်းမောင်၊ ဒေါ် စိန်ခင် အမှုမှာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ နောက်ဆုံးအချက်ကို ရောက်နေပြီ၊ တစ်ခါဖြင့် အားလုံးရှင်းလင်းတော့မယ်၊ သို့သော် မိန်းမဆိုတာမျိုးဟာ၊ အထူးသဖြင့် မကျင်မြိုင်လို မိန်းမမျိုးဟာ ပရိယာယ်မာယာ အလွန်များလေတော့ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက် ပါတာလဲ ကောင်းတယ်ဗျာ'

ငင်းနောက် မောင်စံရှားသည် ဆက်လက်၍ စကားမပြောတော့ဘဲ ကားကိုသာလျှင် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်လာခဲ့ရာ ဝင်ဒါမီယာလမ်း အနီးသို့ ရောက်ကာမှ

'ဒါထက် ကိုသိန်းမောင်၊ ဒီအမှုကို ခင်ဗျား တော်တော် အကဲခတ်မိရဲ့လား'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဘယ်က အကဲခတ်မိမှာလဲ ဗျ၊ ကျွန်တော်သိသလောက်ဖြင့် ခု ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့မယ့် မကျင်မြိုင် ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ဒီအမှုမှာ ဝန်ကိုင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခုလောက်သာ ကျွန်တော် ရိပ်မိတယ်'

ရှား။ ။ 'အစစ်ပဲ၊ သို့သော် မကျင်မြိုင် ဆိုတာ ကြားဖူးရဲ့ မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ တရုတ်ကပြားမထဲမှာ အချောဆုံး အလှဆုံး ပေါ့ဗျ၊ ဟိုတုန်းကများ ဟိုထောင်ကဲက လိုချင်၊ ဒီစက်ပိုင်က လိုချင်နှင့် တရုတ်သူဌေးချင်းကို မိုးမွန်နေတာပေါ့၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ရော်ဘာခြံတွေ ဘာတွေ အများကြီး ရှိလို့မို့ ရန်ကုန်မှာ အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်တဲ့ သူဌေးကြီး ဦးချိန်ကန်နှင့် ရတာကိုးဗျ၊ ရပြီးလို့ နှစ်နှစ်လောက်လဲ ကြာရော ဦးချိန်ကန်လဲ သေရော၊ မကျင်မြိုင်လဲ မူလ အချောဆုံး မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ အပေါ်မှာ ပိုက်ဆံအကြွယ်ဝဆုံး မိန်းမ တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်ပြန်တာကိုး၊ ဦးချိန်ကန် သေပြီးတဲ့နောက် အရွယ်ကလေးကလဲ ခပ်ကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ကလေးကလဲ ခပ်ချောချော၊ ပိုက်ဆံကလေးကလဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့နှင့် ထင်သလို ပျော်မြူးပြီးနေလိုက်တာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သူ့ကို ရချင်တဲ့ လူတွေ မှီလိုပေါက်ပြီးနေတာပဲ၊ ၎င်းအထဲမှာ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ မောင်ညွန့်ဖေလဲ အပါအဝင် ဖြစ်ဖူးတယ်၊ လူကလေးက ရုပ်က ချောချော ၊ ပြောရေး ဆိုစကလေးကလဲ ရှိပြန်၊ ဟန်ကလေးကလဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ပြန်တော့ 'တစ်ဘီးလိုမိ' မျှမက မကျင်မြိုင် ကိုယ်တိုင်ပဲ အတော်စွဲလမ်းသွားတယ်၊ သို့သော်လဲ မကျင်မြိုင်လို မိန်းမစားမျိုးဟာ စိတ်ကူးတိုင်းပေါက်လို့ အကြံမြောက်ပြီဆိုမှဖြင့် ဒီတစ်ယောက်ကို အိသွားပြီး ဟိုတစ်ယောက်ကို စွဲလန်းပြန်တာကိုး၊ ခြောက်လေးကတော့ မနူးမနပ်သေးတဲ့ အရွယ်မို့လို့ ချစ်မိတယ် ဆိုရင်ပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ အသည်းလှိုက် အူလှိုက် ချစ်ကြိုက်မိရာတာကိုး ဗျ'

ကျွန်တော်။ ။ 'ဪ တန်တော့၊ ခုနက စာရွက်ဟာ သူ့အကြောင်းသူ ဝတ္ထုလုပ်ပြီး ရေးထားတာနှင့် တူတယ်'

ရှား။ ။ 'ခင်ဗျား ရိပ်မိလာပြီကိုး၊ ခုတလောမှာ မကျင်မြိုင်က ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးထဲက ပထမဦးစွာ အိုင်စီအက်စ် အောင်တဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်မယ်လို့ ကြားတယ်၊ အရွယ်မှာတော့ မကျင်မြိုင်ထက် အပုံကြီး ငယ်သပေါ့လေ၊ လူကလေးက တော်တော်ကြာရင် အရေးပိုင် ဖြစ်မယ့်လူ ဆိုတော့ အရေးပိုင်ကတော်ဟာ မုဆိုးမ ဖြစ်ဖူးရုံမက သူတစ်ပါးနှင့် မှားယွင်းဖူးတယ် ဆိုတာ ရှက်စရာကြီးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သည်၊ အတွက် .. ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း ရောက်လာပြီဗျို့'

ကျွန်တော်တို့သည် ဥရောပတိုက်သားများ နေထိုင်သော အိမ်ကြီးများလောက်မျှ မက ပန်းဥယျာဉ်များ ခြံရံလျက် သိုက်မြိုက်တင့်တယ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော တိုက်ခံအိမ်ကြီး၏ ဝင်းအတွင်း ၌ ကားကို ရပ်ပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် အစေခံတစ်ယောက်အား မိမိ၏ နာမည်ရိုက်နှိပ်ထားသော ကားချပ်ကလေးကို ပေးအပ်လိုက်သည်တွင် အစေခံသည် ၎င်းကို ယူ၍ အိမ်ပေါ် သို့ တက်သွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အစေခံသည် ပြန်ဆင်းလာခဲ့၍ သခင်မမှာ မအားမလပ်သဖြင့် ဧည့်သည် လက်မခံနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။

ရှား။ ။ 'ဒါဖြင့် မအားလပ်သေးလို့ ရှိရင် အားလပ်တဲ့ အချိန်တိုင်အောင် ကျုပ်တို့ ထိုင်ပြီး စောင့်ရုံရှိတာပ'

အစေခံ။ ။ (မျက်မှောင်ကုတ်လျက်) 'မအားသေးဘူး ဆိုတာ မတွေ့ချင်လို့ ပြောတာဗျ'

ရှား။ ။ 'ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် စောင့်နေဖို့ မလိုဘူးပေါ့၊ ရော့ ဒါဖြင့် ဟော့ဒီစာကလေး သွားပေးလိုက်စမ်းပါ' ဟု ပြော၍ စာရွက်တစ်ခုပေါ်တွင် စာလေးငါးတန်းကို ရေးပြီးနောက် အစေခံအား ပေးလိုက်ရာ အစေခံသည် စာကိုယူ၍ တက်သွားပြန်လေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘာများ ရေးပေးလိုက်သလဲ ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဒါဖြင့် ဂတ်တဲကို ကျုပ်တို့ သွားတော့မယ်လို့ ရေးလိုက်တာပါပဲ။ စိတ်ချပါဗျာ၊ အတွေ့ခံပါတယ်’

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အစေခံသည် တစ်ဖန် ပေါ်လာခဲ့၍ ကျွန်တော်တို့အား လက်ရပ်ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် အကောင်းဆုံးသော တရုတ်အသုံးအဆောင်၊ အကောင်းဆုံးသော ဥရောပတိုက်သားတို့ အသုံးအဆောင်၊ အကောင်းဆုံးသော မြန်မာအသုံးအဆောင် အစရှိသည်တို့ကို ရောပြွန်းလျက် အလွန်တရာ စည်းစိမ်ရှိအောင် ကြံစည်စိတ်ကူး ထူးကဲစွာ ဆင်ပြင်၍ ထားသော အခန်းကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ် သွားလေ၏။ အခန်း၏ တစ်ခုသော ထောင့်တွင် ဆိုဖာကြီး တစ်ခုအပေါ်၌ ဖဲမိုအုံးကြီးများ၏ အလယ်မှ မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် လျောင်းလဲကာ နေရာမှ ထလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ဤမျှလောက် လှပတင့်တယ်သော မျက်နှာ၊ ဤမျှလောက် အချိုးအစားကျန၍ သိမ်မွေ့ ပျော့ပြောင်းသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကို အဘယ်အခါမျှ မမြင်ဖူး ဟူ၍ စိတ်တွင်း၌ ချီးမွမ်းမိလေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် ဆိုသော် ၎င်းမကျင်မြိုင်မှာ မြန်မာလူမျိုးတို့အနက် အတင့်တယ်ဆုံးသော ရုပ်လက္ခဏာနှင့် တရုတ်လူမျိုးတို့အနက် အမွန်မြတ်ဆုံးသော ရုပ်လက္ခဏာတို့ကို သင့်တင့်အောင် ရောစပ်ပူးပေါင်း၍ ထားသည်နှင့် တူလှပေ၏။ မကျင်မြိုင်သည် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မြင်လျှင် အရောင်တလက်လက် မီးများ ထွက်ဘိသကဲ့သို့သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လျက်

မြိုင်။ ။ ‘တယ်လွန်တဲ့ လူတွေပါကလား၊ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်နှင့် ဒီစာ ရေးပေးလိုက်ကြတာလဲ’

ရှား။ ။ ‘ဉာဏ်ရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ပဲဗျာ၊ ဖွင့်ပြောဖို့ မလိုပါဘူး၊ သို့သော်လည်း အခုတစ်လောမှာတော့ ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဆိုတာလို ခပ်ချော်ချော် ဖြစ်နေတယ် ထင်တယ်’

မြိုင်။ ။ (မျက်ခုံးချည်လျက်) ‘ရှင် အခု ပြောတာ ဘာပြောနေတာလဲ’

ရှား။ ။ ‘လူမိုက်တွေ ငှားပြီး ကျုပ်ကို အခြောက်ခိုင်းရင် ကြောက်လန့်သွားလိမ့်မယ်လို့ မကျင်မြိုင် ထင်တာ မှားတာပေါ့၊ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုတာ ကြောက်တတ်တဲ့ လူသာ ကြောက်တတ်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့လို လူက ဘေးအန္တရာယ် ထူထပ်လေလေ နေလို့ထိုင်လို့ ကောင်းလေလေ၊ ဒါကြောင့်သာ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ် လုပ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒေါ် စိန်ခင် အမှုကို လက်ခံရကောင်းမလား လို့ စဉ်းစားနေတုန်း ခင်ဗျား အခြောက်ခိုင်းလိုက်တာနှင့် လက်ခံဖြစ်တာပဲ’

မြိုင်။ ။ ‘ဒီလူက ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်မလဲ ၊ လူမိုက်တွေနှင့် ကျွန်မနှင့် ဘာဆိုင်သလဲ ရှင့်’

ရှား။ ။ (ရုတ်တရက် တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ လှည့်ပြီးလျှင်) ‘ကိုင်း ၊ မခိုင်းလို့ရှိမှ ပြန်ပါတော့ မယ်ဗျာ’

မြိုင်။ ။ ‘နေပါဦးရှင်၊ ဘယ်သွားမလို့တုန်း’

ရှား။ ။ ‘ဂါတ်တဲ သွားရုံ ရှိတာပဲ’

ထိုခဏ၌ မကျင်မြိုင်မှာ ခက်ထန်သော မျက်နှာထားမှ အထူးသဖြင့် ချိုသာသိမ်မွေ့သော မျက်နှာထား အဖြစ်သို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲခဲ့၍ မောင်စံရှား၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲလျက် ..

ထိုင်ကြပါဦးတော့ရှင်၊ အလျင်တလို မလုပ်ကြစမ်းပါနှင့်၊ ပြောစရာရှိရင်လဲ ပြေးပြေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့၊ ဦးစံရှားဆိုတာ ဂုဏ်အသရေရှိ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူတစ်ဖက်သားကို သနားညှာတာတတ်ကြောင်းကို လူမြင်ရုံနှင့် ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ကျွန်မကို မိတ်ဆွေလိုပဲ သဘောထားပါရှင်’

ရှား။ ။(မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်) ‘မိတ်ဆွေလို သဘောထားဖို့ တော်တော်ကြပ်တယ် မကျင်မြိုင်၊ ကျုပ်ဟာ အစိုးရ လခစား မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ့်စွမ်းအားရှိသမျှ တရားနည်းအတိုင်း ဖြစ်ကြစေဖို့ကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ တရားနည်းလမ်း ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်တရားဥပဒေကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးဗျာနော်၊ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဓမ္မတာသဘောတရားကို ကျုပ် ဆိုလိုတယ်၊ ကိုင်း မကျင်မြိုင် ပြောစရာရှိတာ ပြော၊ နားထောင်ပြီးမှ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်မယ်’

မြိုင်။ ။‘ဦးစံရှားလို သတ္တိဗျတ္တိနှင့် ပြည်စုံလုံလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အခြိမ်းခြောက်ခိုင်းတာလဲ ကျွန်မ မိုက်မိတာပါပဲ ရှင်’

ရှား။ ။‘ဒီထက် မိုက်တာ ရှိသေးတယ်၊ ဘာလဲ ဆိုတော့ ကိုယ့်အကြောင်းကို မနက်ဖြန်ပေါ် မလား၊ သဘက်ခါ ပေါ်မလား စိတ်မချရတဲ့ လူဆိုးတွေနှင့် ပူးပေါင်းပြီး ၊ တော်တော်ကြာရင် သူတို့ ငွေညှစ်တိုင်း ထုတ်ပေးနေရအောင် စီမံလိုက်ပုံက သာပြီးတော့ မိုက်ရာကျတယ် မကျင်မြိုင်’

မြိုင်။ ။‘သည်လောက်တောင် တော့လည်း ကျွန်မ မမိုက်ပါဘူးရှင်၊ အမှန် ဖွင့်ပြောရမှာဖြင့် စိန်ဟုတ်နှင့် မစောတင် ကလွဲလို့ ကျွန်မအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ သူတို့ ဆိုတာမှာတော့ တစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန်၊ နှစ်တက်စားလဲ ကြက်သွန် ဆိုတာမျိုးလို ခိုင်းစေနေကြ ဖြစ်နေတော့ မထူးပါဘူးရှင်’

ရှား။ ။‘ဪ သည်လိုလား’

မြိုင်။ ။‘မှန်ပါတယ်၊ စမ်းပြီး သပ်ပြီးသားတွေပါ’

ရှား။ ။‘နို့ပေမဲ့ လူဆိုတာ မျိုးဟာ ဖောက်ပြန်တတ်တယ် ဗျာနော်၊ မတော်လို့ ဖော်လိုက်လျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ပုလိပ်က သူတို့ကို ဖောက်ထွင်းမှုနှင့် အခု ဖမ်းတော့မယ် ကြားလား’

မြိုင်။ ။‘ဖမ်းလျှင်လဲ ကျွန်မ ဘာကိစ္စရှိသလဲ ၊ သူတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် ပေးပြီးသားကပဲ၊ ကျွန်မ ပါစရာ ဘာမှ မရှိဘူး’

ရှား။ ။‘ကျုပ်က ဖော်လိုက်လျှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ’

မြိုင်။ ။‘ရှင် သည်လို မလုပ်ပေဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သိပြီးသားကပဲ၊ သည်လောက်တောင် စိတ်သဘောထား မြင့်မြတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို အရှက် မခွဲပေဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ ယုံကြည်ပြီး သားကပဲ’

ရှား။ ။‘ကိုင်း ဒါဖြင့် စာရွက်တွေ ပြန်ပြီးပေးပါဗျာ’

ထိုအခါ မကျင်မြိုင်သည် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးကာ ရယ်မောပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မီးဖိုချောင်သို့ ခေါ် သွားပြီးလျှင် မီးဖိုကို ပြရာ ပြာများသည် အထပ်ထပ် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ။

မြိုင်။ ။(မောင်စံရှား၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ ကြာဆန်ဆန် ပြုံးလျက်) ‘ရှင် လိုချင်လျှင်ဖြင့် သည်ဟာပဲ ယူသွားပေတော့’

ရှား။ ။(မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်) ‘ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ချမ်းသာ မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ စာရွက်တွေ ပြန်ရရင် ချမ်းသာပေးမယ်လို့ဟာ မီးရှို့ပစ်နှင့်တာကိုး မကျင်မြိုင်’

မြိုင်။ ။‘သည်လိုလဲ မရက်စက်ပါနှင့် ဦးစံရှားရှင်၊ အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်မ အကုန် ပြန်ပြီး ပြောပြရမလား’

ရှား။ ။‘ကျုပ် သိပြီးပါပြီ၊ ပြောဖို့မလိုပါဘူး’

မြိုင်။ ။‘သိပေမဲ့ ဦးစံရှားတို့က ယောက်ျား မျက်စိနှင့် ကြည့်တာကိုး၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမ မျက်စိနှင့်လဲ ကြည့်ဦးမှပေါ့ရှင်၊ မိန်းမတို့ မျှော်လင့်ချက်ကြီး အထမြောက်လှ ဆဲဆဲ မှာမှ တစ်ယောက် ယောက် လာပြီး နှောင့်ယှက်မယ် ဆိုရင် ကာကွယ်ဖို့ရာ နည်းလမ်းအတိုင်း မဟုတ်ပါလားရှင်’

ရှား။ ။‘မှားတာက အရင် စပြီး မှားတာပဲ’

မြိုင်။ ။‘မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်၊ အင်မတန် စိတ်သဘော ကောင်းရှာတဲ့ သူငယ်ကလေး ပါပေရှင်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျွန်မ စုံမက် မိပေတာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ သူ့သဘောက လင်နှင့်မယား အဖြစ် နေထိုင်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မှာရှင်၊ ဝက်သားဟင်းကို မြင်နေတဲ့လူဟာ ငပိချက်နှင့် ဘယ်ကျေနပ်နိုင်မလဲ၊ သူက သည်အထဲမှာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ခေါင်းမာပြီး လာတယ်၊ သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို တစ်ခါ ပေးမိရင် အစဉ်မပြတ် ပေးရမယ်၊ သူ့ တစ်ယောက်ထဲကိုမှလဲ ပေးရမယ်၊ သည်လိုကိုးရှင်၊ သည်တော့ ကျွန်မ ဘယ့်နှယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဖွင့်ပြောရတော့တာပေါ့’

ရှား။ ။‘ဖွင့်ပြောပုံကလဲ လူမိုက်တွေ ငှားပြီး ရိုက်ခြောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား’

မြိုင်။ ။‘ဦးစံရှားက အလုံးစုံ သိပြီး ဖြစ်နေတာကိုး၊ လိမ်လို့တောင် ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှန်ပါတယ်ရှင်၊ ခြောက်မိပါတယ်၊ သည်တော့ သူက ဘယ့်နှယ်လုပ်သလဲ ရှင်သိရဲ့လား၊ ဂုဏ်အသရေရှိ မိကောင်းဖခင် သားတစ်ယောက် လုပ်နေပြီး မိန်းမကို အရှက်ခွဲမယ်လို့တဲ့ ရှင်၊ ကြားဖူးကြရဲ့လား၊ သူက သူ့ကိုယ်သူတော့ သူတော်ကောင်းကလေး၊ ကျွန်မကိုတော့ မိန်းမဆိုးကြီး တစ်ယောက်လုပ်ပြီး ဝတ္ထုရေးပြီး ထုတ်မလို့တဲ့၊ ကျွန်မတို့ အကြောင်းဟာ တစ်မြို့လုံး ရိပ်မိနေကြတော့ နာမည်ကို တိုက်ရိုက် ဖော်မရေးသော်လည်း၊ ဘယ်သူ့ အကြောင်း ရေးတယ်ဆိုတာ မတွေးမိကြဘဲ နေပါ့မလားရှင်၊ ကြည့်ပါဦးတော့ ကြံကြံစည်စည်’

ရှား။ ။‘ဝတ္ထုဆိုတာ ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ထင်တာကို ကိုယ်ရေးပိုင်တယ် မဟုတ်ဘူးလား’

မြိုင်။ ။‘ဝတ္ထုရေးပြီး ပုံမနှိပ်မီ နှစ်အုပ်ဖြစ်အောင် ကော်ပီကူးသတဲ့ ရှင်၊ ကူးပြီး တစ်အုပ်ကို ကျွန်မဆီပို့ ၊ တစ်အုပ်ကိုတော့ စာပုံနှိပ်တိုက် ပို့မယ်လို့တဲ့ ရှင်၊ ကောင်းသေးရဲ့လားရှင်’

ရှား။ ။‘ပုံနှိပ်တိုက်ကို မပို့သေးကြောင်း ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ် သိသလဲ’

မြိုင်။ ။‘သူပို့နေကြ သူရိယတိုက်ကို ကျွန်မ စုံစမ်းကြည့်လို့ သိပါတယ်ရှင်၊ သူ့လက်ရေးနှင့် ဝတ္ထုလဲ ရရော သူလဲ ရုတ်တရက် သေရှာတယ် လို့ ကျွန်မ ကြားရတယ်၊ သည်တော့ကာ တစ်အုပ်ဟာ သူ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ကျန်နေရစ်ရမယ်၊ ကျန်ရစ်လျှင်လဲ သူ့အမေဆီ ပို့ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတော့ ၊ ရှင်

ကြားပြီး ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ရိုးရိုးနည်းနှင့် ကျွန်မ ရအောင် ဝယ်ယူပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဝယ်လိုမရဘူး၊ မရတော့မှ သည်ပြင်တစ်နည်းနှင့် ရအောင် ကျွန်မ ကြံစည်ရတာပါရှင်၊ မောင်ညွန့်ဖေ ကလေး အပေါ်မှာ ကျွန်မ ဆိုးမိတာလဲ ဆိုးမိပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ တစ်သက်လုံး အကြံအစည်တွေ ပျက်ကုန်မှာ စိုးလေတော့ ပြုမိပြုရာ ပြုရတော့တာပဲ ဦးစံရှားရဲ့’

ရှား။ ။(အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်) ‘အင်း အစိုးရ သိလျှင်တော့ ထိန်ချန်မှု ဖြစ်ဦးတော့မှာပဲ ၊ ဒါထက် အိန္ဒိယပြည်ကို အဖော်တစ်ယောက်နှင့် ပထမတန်းစီးပြီး လျှောက်လည်လျှင် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ’ ဟု မေးသော အခါ မကျင်မြိုင်သည် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် မောင်စံရှားအား ကြည်၍နေသည်တွင်

ရှား။ ။ ‘၃၀၀၀ ကျပ် လောက်ပါ့မလား’

မြိုင်။ ။ ‘လောက်ကောင်းပါရဲ့ရှင်’

ရှား။ ။ ‘ကိုင်း မကျင်မြိုင်၊ ၃၀၀၀ ကျပ်တန် ချက်စက္ကူ တစ်ခုကို လက်မှတ်ထိုးဖျာ၊ ဒေါ် စိန်ခင် လက်ကို ငွေလဲပြီး ကျုပ် ပို့လိုက်မယ်၊ ချောမှာလဲ ဘုရားဖူး သွားချင်နေတာ ကြာလှပြီတဲ့’

ဟု ပြောပြီးနောက် ချက်စက္ကူကို ရသောအခါ မောင်စံရှားသည် လက်ညှိုးကို ထောင်ကာ ယမ်းလျက်

‘သတိထားနော် မကျင်မြိုင်၊ သတိထား၊ မီးကို အရောဝင်ပြီး ကစားတဲ့ ကလေးဟာ တစ်နေ့နေ့ကျတော့ လက်ကို လောင်တတ်သမျှနော်၊ မကျင်မြိုင် သတိထားလိုက်ပါ’

ပြီးပါပြီ။

၁၂။ ။ မင်းတိုင်ပင် အမတ်တစ်ဦး၏ အမှု၌ မောင်စံရှား စုံထောက်ပုံ

သမိုင်းဘူတာရုံနှင့် အနီး တစ်ခုသော တိုက်ခံအိမ်ကြီး တစ်အိမ်သည် လပေါင်းများစွာ နေထိုင်သူ မပေါ်ပေါက်ဘဲ တစ်နေ့သ၌ အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ခန့်ရှိ၍ သူဌေးဟန်ပေါက်သော လူတစ်ယောက်သည် ထိုအိမ်ကို ငှားရမ်းပြီးနောက် အိမ်ထောင်မှု ပစ္စည်းအမြောက်အမြားနှင့် တကွ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ အမည်မှာ ဦးကျော်ဦးဟု ခေါ်တွင်ခဲ့လေရာ အနီးအပါးရှိ အိမ်ရှင်တို့လည်း ဤမျှလောက် အဖိုးအခကြီးမြင့်သော အိမ်ကြီးကို ငှားရမ်းနေထိုင်နိုင်သော သူမှာ မည်ကဲ့သို့သော သူမျိုး ဖြစ်လေသနည်းဟု အိမ်နီးခြင်း ဘာဝ တစောင်းမှ အကဲခတ်လျက် ရှိကြစဉ် ၎င်းကျော်ဦးသည် ရဟန်းတော်များအား ဆွမ်းဝတ်ကွမ်းဝတ် ပြုသည်အရာဌာန၌ လည်းကောင်း၊ ရုပ်ရွာမှုကိစ္စတို့၌လည်း ရက်ရောစွာ အလှူငွေ ပါဝင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ စာဖတ်အသင်း ဝတ်အသင်း ဆွမ်းကြီးလောင်းအသင်း စသည်တို့၌လည်း ထက်သန်ဟန်ရှိသော သဒ္ဒါတရားဖြင့် ငွေ ၅၀ ကျပ်၊ ၁၀၀ ကျပ် စသည်တို့ကို ရက်စက်စွာ လှူဒါန်းခြင်းအားဖြင့် ၎င်းရုပ်ရွာရှိ လူကြီးလူကောင်း အပေါင်းတို့က ထိုသူသည်ကား ဓနဥစ္စာနှင့် ခိုင်လုံပြည့်စုံသည်ပြင် စိတ်စေတနာလည်း အလွန်တရာ ကောင်းလှပေသည်တကားဟု အားရဝမ်းသာ ချီးမွမ်းကြရှာလေ၏။ အနည်းငယ် သိကျွမ်းသော သူတို့က ထိုသူ၏ အလုပ်အကိုင်ကို မေးမြန်းကြည့်ရှုသော အခါ ဦးကျော်ဦးက မိမိမှာ အမိန့်တော်ရ ရှေ့နေကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ အထက်မြန်မာပြည်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေစုဆောင်းပြီးနောက် လယ်ယာချောင်းမြေ များကို ဝယ်ချမ်းပြီးလျှင် အောက်အရပ်ဒေသ၌ တစ်နှစ်ခန့်မျှ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လိုသဖြင့် လာရောက် တည်းခို နေထိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသည်တွင် အသိအကျွမ်းတို့လည်း စိတ်ကျေနပ်ကြလေ၏။

ဦးကျော်ဦးသည် ထိုအိမ်ကြီး၌ လာရောက်နေထိုင်ပြီးနောက် တစ်လကျော် နှစ်လခန့်မျှ ရှိလတ်သော် တစ်နေ့သ၌ စာပို.ကုလားသည် ဦးကျော်ဦး အမည်နှင့် စာလေးငါးစောင်ကို လာရောက်ပေးပို့၍ ပြန်သွားသည်တွင် ဦးကျော်ဦးမှာ အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင် စာများကို မဖောက်သေးဘဲ လိပ်စာများနှင့် စာတိုက်တံဆိပ်များကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ

ဦး။ ။ ‘သည်စာက ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးရုံက အလှူခံတဲ့ စာပဲ ၊ အရေးမကြီးသေးဘူး ရှိပေစေ၊ သည်ဟာကတော့ ဝပ်ဆင်တိုက်က ကုန်ဖိုးတောင်းတဲ့ ဘီလိပ်၊ နေပေစေဦး၊ အလို သည်စာက မန္တလေးက စာပါလား၊ ဦးဘိုးလှ ဆီက မှတ်တယ်၊ မှန်းစမ်း’

ဟု ပြောပြီးနောက် ဦးကျော်ဦးသည် စာအိပ်ကို ဖွင့်ကြည့်ရာ အတွင်း၌ကား ငွေစက္ကူ ၁၀၀ တန် သုံးချပ်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ဦးကျော်ဦးသည် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်ကြည့်ရှု ဖယ်ထားပြီးနောက် စာကို ဖတ်ကြည့်ရာ ၎င်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤငွေသည် နောက်ဆုံးပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ထံမှ နောက်ထပ်မျှော်လင့်ရန် မရှိပါ။ ယခုငွေ သုံးရာကိုပင် ခဲယဉ်းစွာနှင့် စုဆောင်းပေးပို့ရပါသည်။ နောက်ထပ်၍တောင်းဦးမည် ဆိုလျှင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဖော်ချင်လျှင် ဖော်လိုက်ပါတော့ ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ထံမှ ငွေတစ်ထောင်ကျော် ရပြီးဖြစ်၍ ကျေနပ်လောက်ကောင်းပါပြီ။

စာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဦးကျော်ဦးသည် ငွေစက္ကူများကို စားပွဲအံ့ဆွဲအတွင်းသို့ သွတ်သွင်း၍ မျက်နှာထား ပြုံးပြုံးနှင့် ‘သည်လိုလူမျိုးဟာ ပြောတော့ဖြင့် မပေးနိုင်ဘူးလေး နောက်ဆုံးလေး ဘာလေးနှင့် တော်တော်ကြာ ထပ်ပြီး ညှစ်ပြန်ရင်လဲ ရပြန်တာပဲ၊ ကိုင်း သည်စာကကော ဘယ်သူ့ဆီကလဲ မှန်းစမ်း’ ဟု

တစ်ယောက်တည်း တီးတိုး ပြောပြီးနောက် စတုတ္ထစာတစ်စောင်ကို ဖောက်၍ ဖတ်ရာ ၎င်းစာမှာ ရေးသူ၏ အမည်နေရပ်နှင့် တကွ အလုပ်အကိုင်တို့ကို ကောင်းမွန်ချောမွေ့သော စာရေးစက္ကူပေါ်တွင် သေသပ်စွာ ပုံနှိပ်ပါရှိလေ၏။ စာရွက်ပေါ်၌ ရေးသား ပါရှိသော စာမှာကား

ခင်ဗျားသည် အလွန်တရာ သိမ်ငယ်ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ ထံမှ ငွေညှစ်၍ တောင်းခြင်းဖြစ်သော်လည်း မပေးခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တွင် မက ကျွန်တော်၏ မယားပါ အရှက်ကွဲရမည် ဖြစ်သောကြောင့် ခင်ဗျားတောင်းသော ငွေ သုံးထောင်ကျပ်ကို ပေးပါတော့မည်။ ခင်ဗျားပြောသော သက်သေခံစာများကို ယခု တနင်္လာနေ့ည ၉ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်၏ နေအိမ်သို့ ယူခဲ့လျှင် ကျွန်တော်၏ ကတိအတိုင်း ငွေ သုံးထောင်ကျပ် ပေးပါမည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ပုလိပ်ကို တိုင်တန်းလိုသော်လည်း မယား၏ အရှက်ကို ငဲ့ညှာသဖြင့် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတိုင်ပင်ဝံ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ စိုးရိမ်ရန်မရှိ။ လာဖြစ်အောင်လာပါ။

၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် ဦးကျော်ဦးသည် ရွှင်လန်းအားရသော မျက်နှာထားနှင့် ‘စက်ပိုင်လဲ ဖြစ်တယ်၊ မြူနီစပါယ်လူကြီးလဲ ဖြစ်တယ်၊ သမာဓိမြို့ဝန်လဲ ဟုတ်တယ်၊ မင်းတိုင်ပင်အမတ်လဲ ဖြစ်လိုက်သေးတယ်၊ သည်လိုလူမျိုး ငွေသုံးထောင်ကျပ် ပေးရလို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါတောင်းမိတာတောင် နည်းသွားသေးတယ်ကွယ်၊ သို့သော်လဲ သည်အကြိမ်နှင့် မပြီးသေးပါဘူးလေ၊ နောက်လဲ ထပ်ပြီးတောင်းနိုင်သေးတာပဲ ’ စသည်ဖြင့် တွေးတော ပြောဆိုလျက် ရှိလေ၏။

၎င်းဦးကျော်ဦးသည် ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ရှေ့နေအလုပ်ကို ဟန်ဆောင်မျှ လုပ်ကိုင်၍ အခြားသောနည်းအားဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေ စုဆောင်းခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ နည်းမှာ သူတစ်ပါးအိမ်၌ အစေခံလုပ်သူများ၊ သမီးရည်းစား အောင်သွယ်၍ ပေးတတ်သော အမယ်ကြီးများနှင့် အကျွမ်းဝင်အောင် ပေါင်းသင်းပြီးလျှင် သူတစ်ပါးတို့ မသိစေလိုသည်။ လျှို့ဝှက်သော စာများကို ကြေးငွေပေး၍ ဝယ်ယူတတ်လေသည်။ လူဂုဏ်တန် တစ်ယောက်၏ သမီးတစ်ယောက်သည် အကယ်၍ မိမိ၏ရည်းစားအား စာတစ်စောင်ပေးခဲ့ပါမူ ထိုစာသည် ဦးကျော်ဦး၏ လက်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင် ထိုမိန်းကလေးအား မိဘများကို တိုင်ကြားမည်အကြောင်းနှင့် ချောက်လှန့်၍ ငွေများကို အစ်အောက် ညှစ်ယူတတ်လေသည်။ ထိုထက် ငွေရလမ်းပွင့်သော နည်းလမ်းတစ်ခုမှာကား မိန်းမဖြစ်စေ ယောက်ျားဖြစ်စေ မိမိတို့ အရွယ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေးဦးစွာ ချစ်ကြိုက်မိခဲ့သော ရည်းစားနှင့် အကြင်လင်မယား အဖြစ်သို့ တိုင်အောင် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရသူမှာ အလွန်တရာ နည်းပါးလှသည် ဖြစ်ရာ များစွာသော ယောက်ျားမိန်းမတို့မှာ ပထမချစ်ကြိုက်သော ရည်းစားသည် တစ်ဦးဖြစ်၍ မိမိတို့နှင့် ပေါင်းဖက်ရသော လင်ယောက်ျား သားမယားသည် တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တတ်လေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မိမိ၏ ရည်းစားထံ သမီးရည်းစားတို့ ဘာဝ ချစ်ကြိုက်ကြောင်း စာတစ်စောင်ကို ပေးခဲ့ငြားအံ့၊ ထိုမိန်းမသည် ဂုဏ်သရေရှိ အခြားသော သူတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ အကြင်လင်မယား အဖြစ်သို့ တိုင်ရောက်သည်အခါ၌ ယခင်က စာသည် ဦးကျော်ဦး၏ လက်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါလျှင် ထိုစာကို လင်သားအား ပြမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်၍ ထိုမိန်းမ၏ထံမှ ကြေးငွေများကို အင်အားနှင့် လျော်စွာ ညှစ်ထုတ်ခြောက်လှန့် တောင်းယူတတ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကုန်သည်ကြီး တစ်ဦးသည် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်သော စာတစ်စောင်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ထံ ရေးသားမိရာ ၎င်း၏ စာရေးထံမှတစ်ဆင့် ကိုယ်စားလှယ်ခံသည်။ ဦးကျော်ဦးထံသို့ ဆိုက်ရောက်သည်အခါ ရှေးကနည်းတူ ကုန်သည်ကြီးထံမှ ငွေညှစ်ရန် နည်းလမ်း ပွင့်ပြန်လေသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့ ပြီးသည်အတိုင်း ဦးကျော်ဦးသည် အစေခံအမျိုးမျိုး၊ စာရေးအမြောက်အမြား၊ အောင်သွယ်ကြီး အများအပြားတို့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီးလျှင် ၎င်းတို့ထံမှ စာများကို လူအရည်အချင်းနှင့် အကြောင်းကိစ္စကို လိုက်၍ အခကြေးငွေ ပေးကမ်းဝယ်ယူလေ့ရှိလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ စာတစ်စောင်ကို ငွေ သုံးရာကျပ်မျှ အဘိုးပေး၍ ဝယ်ယူပြီးလျှင် ဦးကျော်ဦးသည် နှစ်နှစ် သုံးနှစ် စသည်ဖြင့် အခွင့်မပေါ်ပေါက်

မခြင်း လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်ဆိုင်းသိုမှီး၍ ထားရတတ်လေသည်။ သို့ရာတွင် အခွင့်သင့်သည်။ အခါ၌မူကား ထိုငွေထက် ဆယ်ဆ မကသော ကြေးငွေ ရအောင် ညှစ်၍ ယူတတ်လေသည်။

ဦးကျော်ဦးသည် ၎င်းစာကို ဖတ်ပြီးနောက် စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ ပိုးကြီးနှင့် သေချာစွာ တွဲ၍ထားသော ဖိုင်တွဲ တစ်တွဲကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် စာများကို လှန်လှောကြည့်ရှုလျက် ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ မိမိရှာသော စာကို တွေ့ရှိသည်။ လက္ခဏာနှင့် စာကို ဖိုင်တွဲမှ ထုတ်ပြီးနောက်

‘နေရာကျလိုက်လေကွယ်၊ ရေးပုံကလေးက တယ်မိပါကလား၊ ကိုယ့်ထက်ငယ်ကလေးမို့ သာပြီး ချစ်ရပါတယ်တဲ့၊ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ မယားကြီးကို ပေါင်းလိုသောနေရ ၊ ငွေမျက်နှာကြောင့် ပေါင်းရတာပါတဲ့၊ မင်းကို ချစ်သလောက် ဆယ်ပုံပုံ တစ်ပုံတောင် မချစ်ပါဘူးတဲ့၊ သည်စာများ သူ့မယားကြီး မြင်လိုက်ရ၊ ဘယ်လောက်များ ပွက်လောထလိမ့်မလဲလို့၊ ငွေလိုချင်လို့သာ နို့မို့များဖြင့် စက်သူဌေးကြီးကို နှုတ်ခမ်းမွေး ဆွဲဆွဲပြီး သူဌေးကတော်ကြီးက ပွက်တာ ကြည့်လိုက်စမ်းချင်လှသကွယ်၊ ဟယ် သို့သော် ငွေ သုံးထောင်က သေးရိုးလား၊ တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ကြံပြီး ငါ ညှင်းဦးမှာပေါ့၊ အလို...’

ထိုသို့ လန်၍ အော်ဟစ်ရခြင်းမှာ ဦးကျော်ဦးသည် မိမိ၏ လည်ကုပ်၌ အေးစက်စက် ရှိသော အရာဝတ္ထု တစ်ခုနှင့် ထိတွေ့သည်ဖြစ်၍ နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဘီးစပတ်ကြီးကို အက်ကွဲအောင် ပတ်လျက်ရှိသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မျက်နှာထားနှင့် မိမိအား ကြည့်လျက် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် လည်ကုပ်ကို ကပ်၍ ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအခါ

မိန်းမ ။ ‘လက်မြောက်လိုက်ပါ ဆရာကြီး၊ နည်းနည်းကလေး လှုပ်လျှင် သည်က မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်မယ်နော်၊ ညှာလိမ့်မယ်များတော့ မထင်နှင့် ’

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ဦးကျော်ဦးသည် လက်ကို မြောက်၍ထားစဉ် ထိုမိန်းမကြီးသည် ဘီးစပတ်ကို ဖြုတ်၍ပစ်လိုက်ရာ ခေါင်းတုံးကို ပြောင်အောင် ရိပ်၍ထားသော လူတစ်ယောက်၏ အသွင်သည် ပေါ်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူမှာ မိန်းမစင်စစ် မဟုတ်ကြောင်းကို ဦးကျော်ဦး သိရှိလေ၏။

ဦး ။ ‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ’

ထိုသူ ။ ‘ဆိုးတေဆိုတာ ကြားဖူးရဲ့လား’

ဦး ။ ‘(အံ့အားသင့်လျက်) ‘ဝါးရမ်းပြေး ဆိုးတေ ဆိုတာ မိသွားပါပြီကော’

တေ ။ ‘မနေ့က မိတယ်၊ သည်ကနေ့ လွတ်လာတယ် နားလည်လား’

ဦး ။ ‘ဘာကိစ္စလဲ ဗျာ’

တေ ။ ‘ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်ကို မြောက်ထားလိုက်ပါ၊ လှုပ်လျှင် ပစ်လိုက်မယ် ၊ မမေ့နှင့်နော် သတိထား’

၎င်းနောက် ဆိုးတေသည် သေနတ်ကို ဦးကျော်ဦး၏ လည်ကုပ်မှ ခွာပြီးနောက် ဦးကျော်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသော ကုလားထိုင်သို့ သွား၍ ထိုင်ပြီးလျှင် သေနတ်ကို ဦးကျော်ဦးဘက်သို့ လှည့်လျက် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားလေ၏။ ထိုအခါ ဦးကျော်ဦးသည် တုန်လှုပ်လှသော်လည်း ဟန်ဆောင်လျက်

ဦး။ ။ 'ကိုဆိုးတေ ဆိုတာ ကြားသာကြားဖူးရတယ်။ ယခုမှ လူချင်းတွေ့ရလို့ ဝမ်းမြောက်သဗျာ၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားလိုပါပဲဗျ။ ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက် ခရီးသွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ'

တေ။ ။ 'ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားနှင့် နှိုင်းပြီး မပြောစမ်းပါနှင့်ဗျာ။ ကျုပ်တို့က ယောက်ျားပီပီ ပြောင်ပြောင်ကြီး တိုက်ခိုက်ပြီး စားတဲ့လူပါဗျာ။ ခင်ဗျား အလုပ်က မိန်းမလို မိန်းမရနှင့် လူတစ်ဖက်သားကို နှိပ်စက်တဲ့ အလုပ်ကပဲ ဆရာကြီးရဲ့'

ဦး။ ။ 'ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငွေရတာ လိုရင်း မဟုတ်ဘူးလားဗျာ။ လောကမှာ ငွေရလျှင် ပြီးတန်း မဟုတ်လား'

တေ။ ။ 'ငွေရတန်းပေမဲ့ ခင်ဗျားလိုလူနှင့် ကျုပ် ထမင်းလက်ဆုံ စားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ စားပွဲမှာ အတူယှဉ်ပြီး ထိုင်ရတာတောင် လွန်လှပြီ'

ဆိုးတေဆိုသူမှာ လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့ကြီး အတွင်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် တိုက်ခိုက်လုယက်၍ အသက်မွေးမြူခဲ့သော သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ၎င်း၏စွမ်းရည်သတ္တိမှာကား လူဆိုးတိုင်းကပင် ချီးမွမ်းကြရ၍ ရှိသမျှ တွေ့သမျှသော လူဆိုးတို့၏ ဘုရင်ဖြစ်ပြီးလျှင် ၎င်းအား 'ဆရာ' ဟူ၍ ခေါ်ကြရလေသည်။ ဆိုးတေသည် တပည့်ပေါင်းများစွာရှိ၍ တိုက်ခိုက်လုယက်မှု အမျိုးမျိုးတို့၌ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ တပည့်တို့အား တာဝန်ခွဲဝေ၍ ပေးပြီးလျှင် မိမိကမူ စီမံရုံမျှ လည်းကောင်း၊ အကြံဉာဏ်ပေးရုံမျှ လည်းကောင်း၊ ခိုးရာပါ ပစ္စည်းတို့ကို ထုခွဲရောင်းချရုံမျှ လည်းကောင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ၊ အစိုးရအရာရှိတို့သည် ထိုလူ၏ အကြောင်းကို ရိပ်မိသိရှိသည်နှင့် ဆိုးတေမှာ လူသတ်မှုနှင့် တိုက်ခိုက်မှုပေါင်း ဆယ်မူမက စွပ်စွဲခြင်းခံရလျက် ဝါးရမ်းပြေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေရာ ၎င်းနောက် ၁၇ လမ်း ဓားပြမှုတွင် လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့သည် ဖြစ်၍ အချုပ်ထောင်၌ ချုပ်နှောင်၍ထားစဉ် စန်ဒလီကုလား၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ဖောက်ပြီးနောက် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆိုးတေသည် ကုလားထိုင်တွင် ဦးကျော်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ ဦးကျော်ဦး၏ စာများကို ဖတ်ရှုလျက်ရှိစဉ် ဦးကျော်ဦးသည် ငြိမ်ဝပ်စွာ မနေသည်ကို ရံဖန်ရံခါ လှမ်း၍ကြည့်မိလေ၏။ စာများကို အစမှ အဆုံးတိုင် ဖတ်ရှုပြီးနောက်

တေ။ ။ 'တယ်နေကျတဲ့လူပဲ။ မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးစံမင်းဆီကတောင် ငွေသုံးထောင်ကျပ် ရဦးမှာ ပါကလား။ နေဦး ဘယ်နေ့တဲ့လဲ။ တနင်္လာနေ့တဲ့။ မနက်ဖြန်ညပဲ။ သူမသိစေချင်တဲ့ အကြောင်း များက ဘယ်လိုအကြောင်းများကြောင့် ငွေသုံးထောင်ကျပ်တောင် နှုတ်ပိတ်ခ ပေးပါလိမ့်မယ် ၊ မှန်းစမ်း၊ ဖိုင်တွဲ ကြည့်စမ်းဦးမယ်' စသည်ဖြင့် ပြောဆိုရေရွတ်ရင်း စာများကို တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ကြည့်ရှုလျက် ရှိစဉ် ဦးကျော်ဦးမှာ လက်ကို မြှောက်ထားရင်း အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။ ၎င်း၏ အကြံမှာ မိမိ၏ စားပွဲအောက်ဆင့်၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုးတေ မျက်စိလစ်သည်။ အခိုက်တွင် ရုတ်တရက်ယူ၍ ဆိုးတေကို ပစ်သတ်လိုက်ရသော် အစိုးရက ထုတ်ပြန်ထားသော ဆုငွေသုံးထောင်ကျပ်ကိုလည်း ရချေမည်။ ငါ၏ အိမ်အတွင်းသို့ အခွင့်မရှိဘဲ ဝင်ရောက်၍ ပိုင်ပိုင်နင်းနင်း ငါ၏စာများကို မွေနှောက်ကြည့်ရှုသူ တစ်ယောက်အားလည်း ဆုံးမရာရောက်ချေမည်။ သည်ပြင် စဉ်းစားရင်း ဆိုးတေ၏ အလစ်ကို ချောင်းလျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိုးတေသည် အလွန်တရာ သတိကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လစ်သည်အကွက်ကို မတွေ့နိုင်ခဲ့ချေ။

ဆိုးတေသည် စာများကို ဖတ်ရှုပြီးနောက်

တော။ ။ ‘သည်စာလောက်နှင့် ငွေသုံးထောင်ကျပ် ပေးပြီးဝယ်သလားဗျာ၊ ကိုယ့်မယားကပဲ ကိုယ်နားလှည့်ပြီး ပြောလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့’

ဦး။ ။ (အကြံရလျက်) ‘သည်စာလောက် ဘာကမလဲဗျာ၊ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ သည်ပြင်အပြင် စာတွေ ရှိသေးတယ်၊ နေဦး ကျုပ်ပြမယ်’

ဟု ပြော၍ ဦးကျော်ဦးသည် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ထားသော စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဆွဲ၍ ခြောက်လုံးပြူးကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးတေသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာထားကို ရိပ်မိသော ကြောင့်လေလောမသိ၊ အနီး၌ တင်ထားသော ခြောက်လုံးပြူးကို ရုတ်တရက်ကောက်ယူ၍ ဦးကျော်ဦး၏ ရင်ဝကို ပစ်လိုက်ရာ ဦးကျော်ဦးသည် မျက်လုံးများပြူး၍ သွားပြီးနောက် စားပွဲပေါ်၌ ငိုက်၍ လဲသွား လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ဆိုးတေသည် အသုံးရှိက ရနိုင်အောင် မိမိ၏ အိတ်၌ထည့်ထားသော စိန်ရောင် ချည်ပျောက်အိုး နှစ်လုံးသုံးလုံးကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်၍ မီးရှို့ပြီးနောက် အိမ်ပြင်သို့ ပစ်လိုက်ရာ ပျောက်အိုးတို့သည်လည်း တထိုင်းထိုင်း ပေါက်ကွဲကြလေ၏။ ။

ထိုအခါ အိမ်နီးပါးချင်းတို့သည် ပထမ၌ သေနတ်သံလိုလို ကြားသည်နှင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်၍ ကြည့်ကြသောအခါမှ ပျောက်အိုးများပေါက်ကွဲသည်ကို တွေ့မြင်ကြသဖြင့် အရေးမယူဘဲ အမှတ်မဲ့သာလျှင် နေကြလေ၏။ ။ ထိုအခြင်းအရာကို ဆိုးတေတွေ့မြင်ရသောအခါ

တော။ ။ ‘ပျောက်အိုးတွေ ပေါ်လာတာ တယ်နေရာကျသကွယ်၊ ပျောက်အိုးလုပ်တဲ့ လူများကို ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်၊ သေနတ်သံလိုလို ပျောက်အိုးသံလိုလိုနှင့် တယ်ပြီး လှည့်စားလိုကောင်းတာပဲ ၊ ဩော် ကိုကျော်ဦး ကိုကျော်ဦး၊ အညာမှာနေလျှင် အကောင်းသားနှင့် အောက်ဆင်းလာတဲ့ပြီး ငါလိုလူကိုများ အလစ်အုပ်လို့ ရမယ်လို့ မှတ်ရှာတယ်၊ မိုက်လှတဲ့ သတ္တဝါ သေတာပဲ ကောင်းတယ်’ ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း ဆိုးတေသည် စားပွဲအံ့ဆွဲများကို မွေနှောက်၍ ရှာဖွေလေ၏။ ။

၎င်းနောက် ဆိုးတေလဲ တစ်အိမ်လုံးကို အနံ့အပြား စေ့စုံအောင် ကြည့်ရှုပြန်ရာ တစ်ခု သောထောင့်၌ သော့တန်းလန်းနှင့် သစ်သားဗီရိုကြီးတစ်ခုကို မြင်သည်နှင့် ဗီရိုကို ဖွင့်ခဲ့ပြီးလျှင် ဦးကျော်ဦး၏ အလောင်းကိုပွေ့ချိခဲ့၍ ဗီရိုတွင်းသို့ သွတ်သွင်းပြီးနောက် သော့နှင့် ပိတ်ထားပြီးလျှင် သော့ကို မိမိ၏ အိတ်တွင်းသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ဆိုးတေသည် ဦးကျော်ဦး၏ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ခုတင်ပေါ်၌ အိပ်ရာနေရာကို သေသပ်စွာ ခင်းကျင်းပြီးနောက် မိမိ၏ နေအိမ်၌ အိပ်ရာဘဲသကဲ့သို့ စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်လေ၏။ ။

နေဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆိုးတေသည် အိပ်ရေးဝသည် လက္ခဏာနှင့် အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် နာရီကြီးကိုကြည့်ရာ ခြောက်နာရီထိုးပြီးကြောင်း သိရသည်နှင့် ‘အချိန်တော်ပဲဟေ့၊ ဦးကျော်ဦးကားနှင့် သုတ်သုတ်မောင်းသွားလိုက်ရရင် ကိုးနာရီမထိုးခင် ရောက်သွားမှာပဲ’

ဟု ပြောပြီးနောက် ထိုအိမ်သည် မိမိ၏ အိမ်ပိုင်ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဆိုးတေသည် ဦးကျော်ဦး၏ ကားထားသော တဲသို့ သွားရောက်လေ၏။ ။ ဦးကျော်ဦးမှာ နှစ်ယောက်စီး ကားကလေးတစ်စီး မကြာမီက ဝယ်ယူထားသည်ဖြစ်ရာ ဆိုးတေသည် ကား၌ ပက်ထရိုအပြည် ထည့်ထားကြောင်းတွေ့ရှိသဖြင့် မီးထွန်းချိန်တိုင်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားကို စက်နှိုး၍ အိမ်ပြင်သို့ မောင်းလာခဲ့လေ၏။ ။ ၎င်းနောက် ကားကို ပြည်လမ်းမကြီးသို့ ရောက်အောင် မောင်းနှင်ပြီးလျှင် ၎င်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက်ကုန်ဖွင့်၍ ပြည်မြို့ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ ။

ကိုးနာရီ ထိုးလုနီးလေလျှင် ဆိုးတေသည် မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးစံမင်း၏ နေအိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေရာ ဆိုးတေသည် ကားကို အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ မောင်းနှင်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ် သို့ တက်၍

အစေခံတစ်ယောက်အား ဦးစံမင်းနှင့် တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် အိမ်ဦးခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် အခန့်သားထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အိမ်ရှင်ဦးစံမင်းသည် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ ကိစ္စကို မေးမြန်းရာ ဆိုးတေသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေများကို ဆန့်လျက် ထိုင်နေရာမှ 'ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ထိုင်ပါဦးတော့ စက်ပိုင်ကြီးရယ်' ဟု မိမိက အိမ်ရှင်ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ကုလားထိုင်တစ်ခုကို ညွှန်ပြကာ ဖိတ်ကြားသည်တွင် စက်ပိုင်ဦးစံမင်းလည်း ယီးတီးယောင်တောင်နှင့် ထိုင်ရလေ၏။

မင်း။ ။ 'ကျုပ်ဆီကို စာရေးပြီး ငွေတောင်းတာ ခင်ဗျားလား'

တေ။ ။ 'မှန်ပါတယ် အမတ်မင်း'

မင်း။ ။ 'ဘယ်မှာလဲ သက်သေခံစာတွေ ပါရဲ့လား'

တေ။ ။ 'တစ်ချို့ပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ချို့ကိုတော့ ကိစ္စပြီးမှ ကျွန်တော် ပို့လိုက်မယ်'

မင်း။ ။ 'ဘာကိစ္စပြီးစီးရမှာလဲ ဗျာ၊ ကျုပ် သေသေချာချာ စာရေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား'

တေ။ ။ 'ဖြေးဖြေးပေါ့ အမတ်မင်း၊ ဘာကြောင့် အရင်လိုသလဲဗျာ'

မင်း။ ။ 'ကျုပ်က ငွေသုံးထောင်ကျပ်ပေးလို့ ရှိရင် ကျုပ်စာတွေကို ပြန်ပေးမယ် မဟုတ်လား'

တေ။ ။ (ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် လက်ပိုက်ကာ ခပ်အေးအေး ထိုင်လျက်) 'ကျွန်တော် အခု စိတ်ပြောင်းသွားပြီ၊ ငွေကို မလိုချင်တော့ဘူး'

မင်း။ ။ 'အလို ငွေမယူဘဲ သည်အတိုင်း ပြန်ပေးပါလား'

တေ။ ။ 'သည်လိုလဲ ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ ငွေမယူဘဲနှင့် တခြားဟာ တောင်းချင်လို့ ပေါ့'

မင်း။ ။ 'ဘာများတောင်းချင်သလဲဗျာ'

တေ။ ။ 'ကျွန်တော့်ကို ငွေပေးမဲ့ အစား ကျွန်တော်ပေးတဲ့ အကြံကို လိုက်နာပြီး ကျွန်တော်ခိုင်းသလို ခင်ဗျားလုပ်လျှင်ဖြင့် ခင်ဗျား စာတွေကို ပြန်ပေးမယ်၊ နို့မဟုတ်လျှင်ဖြင့်'

မင်း။ ။ 'မင်းတိုင်ပင် အမတ် လုပ်နေပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးရှေ့မှာ အရှက်မကွဲပါရစေနဲ့၊ မောင်မင်းကြီးသားရယ်၊ ခိုင်းချင်တာခိုင်းပါ၊ စာတွေကိုတော့ မပြလိုက်ပါနှင့်ဗျာ'

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် သတင်းစာများကို တစ်ယောက်တစ်စောင်စီ ကိုင်လျက် လှန်လှော ဖတ်ရှုနေကြစဉ် ကျွန်တော်သည် အောက်ပါအခြင်းအရာများကို သတင်းစာတွင် တွေ့ရှိသည်ဖြစ်၍ မောင်စံရှားအား နားထောင်ရန် ပြောပြီးလျှင် ဖတ်၍ပြလေ၏။

ထူးဆန်းသောလူသတ်မှုအကြောင်း

သမိုင်းမြို့၌ အထက်မြန်မာပြည်မှ ရှေ့နေဦးကျော်ဦး ဆိုသူသည် ‘ကိုးဇီးဗီလာ’ အမည်ရှိနေအိမ်ကို ငှားရမ်းနေထိုင်ပြီးနောက် လွန်ခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့က ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်၍သွားသည်ဟု သတင်း ဖြစ်ပွားလျက် ရှိခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်နီးပါးခြင်းတို့သည် တံခါးကိုဖွင့်လျက် ညအခါ၌လည်း မီးထွန်းညှိခြင်း မရှိဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသည်။ အိမ်ကြီးကို သုံးလေးရက်မျှ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုကြပြီးနောက် သင်္ကာမကင်းဖြစ်သည်နှင့် ပုလိပ်ဌာနာသို့ တိုင်တန်းကြကြောင်း၊ ထိုအခါ ဌာနာအုပ် မောင်ဘရှင်နှင့် ပုလိပ်သားနှစ်ယောက်တို့သည် အရပ်လူကြီးများနှင့် အဆိုပါအိမ်ကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ ပထမ၌ အိမ်ရှင် ဦးကျော်ဦးကို မတွေ့ဘဲ ရှိကြကြောင်း၊ ၎င်းနောက် အိမ်၏အထက်အောက်မှ စ၍ မီးဖိုချောင်မကျန် လှန်လှောရှာဖွေကြသည်။ အခါ တစ်ခုသောအခန်းအတွင်းရှိ ဗီရိုကြီးတစ်လုံးအနီး၌ ယင်မမည်းရိုင်းများ မြောက်မြားစွာ စုရုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထိုအခါ ပုလိပ်အရာရှိတို့လည်း သေဒုခတ်လျက်ရှိသော ၎င်းဗီရိုကြီးကို သံတူရွင်းများနှင့် ကန်လန်၍ဖွင့်ကြလေရာ ဦးကျော်ဦး၏ အလောင်းကို ဗီရိုအတွင်း၌ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အလောင်းမှာ ရင်ဘတ်၌ သေနတ်ဒဏ်ရာတစ်ခု တွေ့မြင်ကြရာ ပုတ်သိုးဖူးယောင်လျက်ရှိသည်။ အရာကို ထောက်ရှုသော် အနည်းဆုံးငါးရက်ခန့်မျှ ကြာရှိပြီဟူ၍ တွေးထင်ရန်ရှိကြောင်း။

ထိုတနင်္ဂနွေနေ့၌ အိမ်နီးချင်း ဦးတုတ်ပေါနှင့် ၎င်း၏အိမ်သူ အိမ်သားတို့သည် ဦးကျော်ဦးအိမ်မှ သေနတ်သံလိုလို ကြားရပြီးနောက် ဗျောက်အိုးများပေါက်ကွဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ဗျောက်အိုးဖောက်သည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကြကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် ထိုည၌ ဦးကျော်ဦး၏ ကားကိုလည်း မောင်းနှင်သွားသည်ကို ဦးတုတ်ပေါတို့ တွေ့မြင်ကြရသည်ဖြစ်ရာ ဦးကျော်ဦးသည် ကားနှင့် အလည် အပတ် ထွက်သွားသည် ထင်မှတ်သဖြင့် အရေးတယူ မရှိခဲ့ကြကြောင်း၊ ၎င်းကားမှာ ယခု ပျောက်ဆုံးနေ သည်ဖြစ်ရာ ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ထင်မြင်ချက်မှာ ဦးကျော်ဦးကို သတ်သောသူသည် ကားကို ခိုးယူ သောသူနှင့် တစ်ဦးတည်းပင်ဖြစ်မည်ဟု တွေးထင်လျက်ရှိကြကြောင်း။

ကျွန်တော်သည် သတင်းစာကို ဖတ်၍ပြပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘တနင်္ဂနွေနေ့ကတဲ့ ဟုတ်လား၊ သည်နေ့က ကျုပ်တို့ ဆိုးတေ အချုပ်ထောင်က ထွက်ပြေးတဲ့ နေ့ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခင်ဗျားကလဲ ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့နှင့် အနီးအနားတဝိုက်မှာ ဖြစ်သမျှအမှုတွေဟာ ဆိုးတေ လက်ချက်ချည်း ဖြစ်ရတော့မှာလားဗျာ’

ရှား။ ။ ‘သည်လိုလဲ မဆိုလိုပါဘူး ကိုသိန်းမောင်၊ သို့သော် နေ့ချင်းကပ်နေတဲ့ အကြောင်း ကျုပ်စိတ်မှာ ပေါ်လာလို့ ပြောမိတာပါ။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း လှေကားပေါ်က တက်လာတဲ့ ခြေသံဟာ ကိုအုန်းဖေ ခြေသံများလားဗျာ’

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်သည် တံခါးကို ခေါက်သည်နှင့်ထ၍ ဖွင့်ပေးရာ အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေသည် လက်ဆွဲသားရေအိတ်တစ်လုံးကို ကိုင်လျက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ရှား။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုအုန်းဖေရဲ့၊ သမိုင်းကို မသွားဘဲနှင့် ဘယ်ကိုသွားအုန်းမလို့လဲ’

ဖေ။ ။ ‘သမိုင်းက အမှုကို ကိုဘတင် လိုက်ပါလိမ့်မယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်က စက်ပိုင်သူဌေး မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးစံမင်းရဲ့ စိန်ထည်ရွှေထည်တွေ ပျောက်သွားတဲ့ အမှုကို ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်လို့ လိုက်မလို့ပါ ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ဪ ဦးစံမင်းလား၊ တွေ့ဖူးပါရဲ့ဗျာ၊ ဘယ်လောက်ဖိုး ပါသွားသတဲ့လဲ’

ဖေ။ ။ ‘မနည်းဘူးဆရာ၊ သုံးသောင်းဖိုးလောက် ပါသွားတယ်၊ တတ်နိုင်ရင် လိုက်ခဲ့ပါဦးလား ဆရာ’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျား စိန်ပျောက်မှုကလေးနှင့် ကျုပ် မလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ အလုပ်တစ်ပိုင်း တစ်စတွေ ရှိပါသေးတယ်’

ဖေ။ ။ ‘ပျောက်ပုံက တော်တော်ထူးဆန်းတယ် ဆရာရဲ့၊ အိမ်တံခါးလည်း မပွင့်ဘူး၊ မီးခံသေတ္တာကိုလည်း မဖျက်ဆီးဘူး၊ သေ့လဲ မပျောက်ဘူး’

ရှား။ ။ ‘မလိုက်နိုင်သေးပါဘူး ကိုအုန်းဖေ၊ ရှိပါစေဦးတော့’ ဟု ငြင်းပယ်သည်နှင့် မောင်အုန်းဖေ သည် သားရေသေတ္တာကို လက်ဆွဲလျက် တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်တိုက်သို့ သွားမည်အပြုတွင် မောင်စံရှား၏အမည်နှင့် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို ကြေးနန်းကုလား လာရောက်ပို့ပေးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် လက်မှတ်ထိုး၍ ယူပြီးနောက် မောင်စံရှား မရှိခိုက်ဖြစ်သဖြင့် အရေးကြီးသော ကြေးနန်းဖြစ်မည်လောဟု ဖောက်၍ဖတ်ရာ ၎င်းကြေးနန်းမှာ အောက်ပါ အဓိပ္ပာယ်အတိုင်း ပါရှိလေ၏။

အင်စပိတ်တော် မောင်အုန်းဖေ ထူးထူးဆန်းဆန်းပျောက်၍ သွားပါသည်။ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါ။ ကုန်ကျသမျှစရိတ် ကျွန်တော်၏ တာဝန်ဖြစ်ပါသည်။

စံမင်း

ကျွန်တော်သည် ၎င်းကြေးနန်းကို ဖတ်ရ၍ အံ့ဩလျက်ရှိစဉ် ကံအားလျော်စွာ မောင်စံရှားသည် တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာသည်နှင့် ကြေးနန်းကို ပြသည်တွင်

ရှား။ ။ ‘စိန်ပျောက်တာတော့ အရေးမကြီးဘူးဗျို့၊ လူတစ်ယောက်လုံး ပျောက်တယ်ဆိုတော့ သိပ်အရေးကြီးလာပြီ၊ လိုက်ဦးမှ တော်မယ်ထင်တယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ လိုက်နိုင်ပါ့မလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သွားပါဦးတော့ဗျာ၊ ခုတလော ကျွန်တော် အလုပ်တွေ များနေသေးတယ်၊ တကယ်ထူးဆန်းလို့ ရှိလျှင်လဲ ပြန်တော့မှ ပြောပါတော့၊ ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးစမ်းပါရစေဗျာ’

ထိုနေ့ညနေ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှ ပြန်လာသောအခါ မောင်စံရှားမှာ မော်တော်ကားနှင့် မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဦးစံမင်း၏ထံ သွားရောက်နှင့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ လက်ဖက်ရည်သောက်မည်ဟု စားပွဲမှာ ထိုင်လျက်ရှိစဉ် စုံထောက်အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် ပျာယီးပျာယာ တိုက်ပေါ် သို့ တက်လာ ပြီးလျှင် ကြေးနန်းတစ်စောင်ကို အရေးတကြီး ကျွန်တော်အား ပြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကြေးနန်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရလေ၏။

ကိုစံရှား ပျောက်သွားပြန်ပါပြီ။ အမြန်လာ၍ ထောက်လှမ်းပါဦး။

စံမင်း

ကြေးနန်းကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်ဘတင်သည် မောင်စံရှားတို့မှာ မည်သည် အဓိပ္ပာယ်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးသွားရလေသည်ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိစဉ်

တင်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ကိုသိန်းမောင်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ပျောက်ပုံကို နည်းနည်းမှ မသင်္ကာဘူး၊ ကျွန်တော်သွားရဦးမယ် ခင်ဗျား လိုက်ဦးမလား’

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ သွက်လက်စွာပင် မောင်ဘတင်နှင့် အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။

ဦးစံမင်း၏နေအိမ်သို့ ရောက်လျှင် ဦးစံမင်းလည်း ကျွန်တော်တို့အား ကောင်းမွန်စွာ ခရီးဦးကြိုပြုလေရာ

မင်း။ ။ ‘သားမယားကလဲ မရှိခိုက် ဖြစ်လေတော့ ဧည့်ဝတ်တော့ ကောင်းကောင်း မကျေပွန်လှဘူးဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ စိတ်စေတနာကိုသာ ပဓာနထားပြီး အထိုက်အလိုက် နေကြထိုင်ကြပေတော့’

တင်။ ။ ‘ဒါထက် နေပါဦးဗျာ၊ ပျောက်ပုံ ပြောပြစမ်းပါဦး’

မင်း။ ။ ‘ပျောက်ပုံကတော့ အင်မတန် ထူးဆန်းလှပါတယ်ဗျာ၊ ကြည့်ပါဦးတော့ ၊ တစ်ယောက်လှလဲ အိပ်ရာဝင်ပြီး မနက်လင်းတော့ ပေါ်မလာဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်လဲ အိပ်ရာဝင်ပြီး မနက်လင်းတော့ ရှာမတွေ့ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဖိနပ်လဲ မစွပ်သွားဘူးဗျာ၊ အဝတ်အစားဆိုလဲ ဘာမှ ဝတ်မသွားကြဘူး၊ ရုပ်အင်္ကျီတောင်မှ ပါမသွားကြဘူး၊ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီကလေးတွေနှင့်ချည်း ပျောက်သွားကြတယ်၊ လာကြည့်ကြစမ်းပါဦးဗျာ၊ သူတို့ အိပ်သွားတဲ့အခန်း ကျွန်တော်ပြပါဦးမယ်’

ဟု ပြော၍ ဦးစံမင်းသည် တစ်ခုသော အိပ်ခန်းသို့ ကျွန်တော်တို့အား ခေါ် သွား လေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြလျှင် ကျွန်တော်နှင့် မောင်ဘတင်တို့သည် အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို သေချာစွာကြည့်ရှုလျက်ရှိကြရာ အခန်း၏တစ်ခုသော ထောင့်၌ ကျွန်းသားကုတင်ကြီး တစ်ခုရှိလျက် ခုတင်၏ ခြေရင်း၌ မောင်စံရှား၏ ရှူးဖိနပ်အညိုရောင်နှင့် မောင်အုန်းဖေ၏ ဖိနပ်အနက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ကုလားထိုင်တစ်ခု၌ မောင်အုန်းဖေ၏ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီတို့ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခုသောချိတ်၌ မောင်စံရှား၏ သက္ကလပ်အင်္ကျီနှင့် ရုပ်အင်္ကျီတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခြင်ထောင်တိုင်၌ မောင်စံရှား၏ ခေါင်းပေါင်းကို ခြင်းနှင့် အခွေလိုက် ချိတ်လျက်လည်းကောင်း၊ စားပွဲပိုင်းငယ် တစ်ခုပေါ်၌ မောင်အုန်းဖေ၏ ခေါင်းပေါင်းကိုလည်းကောင်း၊ ခုတင်အောက်၌ မောင်အုန်းဖေ၏ သားရေသတ္တကို လည်းကောင်း၊ အသီးသီး တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြစဉ်

မင်း။ ။ ‘တကယ်ဆိုတော့ ကိစ္စနှင့် ရုတ်တရက် ထွက်သွားခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့ ကောင်းပါရဲ့ ဗျာ၊ အခုတော့’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ်လို ကိစ္စကြီးဦးတော့၊ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီကလေးတွေနှင့် ဖိနပ်ကိုတောင် မစွပ်နိုင်ဘဲ သွားမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ’

တင်။ ။ ‘တစ်ခုခု မြင်လို့ မြန်းခနဲ ဆင်းလိုက်သွားရသလား ၊ သို့မဟုတ်’

မင်း။ ။ ‘ဒါနှင့်ပဲ တူတယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖို့အချိန်ရှိရင် ပြောသွားမှာပဲ ထင်ပါရဲ့ဗျာ’

တင်။ ။ ‘နေပါဦးခင်ဗျာ၊ ပျောက်တာက ဘယ်အချိန်လဲ ခင်ဗျာ’

မင်း။ ။ ‘ဘယ်အချိန်ရယ်လို့ ဘယ်မှာပြောတတ်မလဲ ခင်ဗျာ၊ ည ၁၀ နာရီလောက်တိုင်အောင် ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောနေကြပြီး အိပ်ရာဝင်သွားကြတာပဲ ၊ မနက်လင်းလို့ ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင် စောင့်ပြီးနေလိုက်တာ မလာနိုင်တာနှင့် အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်တော့ မရှိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊

ဒါနှင့် ကိုအုန်းဖေ ပျောက်သွားလို့ ကိုစံရှား မှာလိုက်ပါ။ ကိုစံရှားကလဲ သည်နည်းအတိုင်း ပျောက်သွား ပြန်ပါရော ခင်ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ခန်းမှ ထွက်လာကြပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းသို့ ဝင်၍ အမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည်။ စကားများကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြရာ ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ ဦးစံမင်းသည် ဖြစ်သမျှအကြောင်း အရာများကို ကုန်စင်အောင် ပြန်၍မပြောဘဲ သိုဝှက်ချန်လှုပ်၍ ထားသည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်သည် မြို့တွင်းသို့ သွားချည်ပြန်ချည်နှင့် စုံစမ်း မေးမြန်းလျက်ရှိရာ ကျွန်တော်မှာလဲ မောင်စံရှား၏ နည်းစနစ်များကို အသုံးပြုပြီးလျှင် တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ စုံစမ်းထောက်လှမ်းပါသော်လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။ သူတစ်ပါးတို့ ပျောက်ဆုံးသည် အမှုများ၌ကား မောင်စံရှားသည် မပေါ်လျှင် ပေါ်အောင် စုံထောက်တတ်သည် ဖြစ်ရာ ယခု မောင်စံရှားကိုယ်တိုင် ပျောက်ဆုံးသည် အမှုကား မည်သူသည် လာရောက်စုံထောက် ပေတော့အံ့နည်း ဟု အောက်မေ့လျက် မောင်စံရှားသည် ရန်သူ၏ လက်တွင်းသို့ ကျရောက်ဆုံးရှုံးခြင်း မဖြစ်ပါစေနှင့် ဟူ၍ သာလျှင် ဆုတောင်းမိခဲ့လေ၏။

ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ရှင် ဦးစံမင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ အသီးသီး ဝင်ရောက်ကြလေရာ အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်မှာ မောင်စံရှားတို့ အိပ်သွားသော အခန်း၌ အိပ်ရန်နေရာပေး၍ ကျွန်တော်မှာ ၎င်းအခန်းနှင့် ယှဉ်လျက် ရှိသော အခန်းတစ်ခု၌ အိပ်ရန်နေရာ ပေးလေ၏။ မောင်ဘတင်သည် ၎င်း၏အခန်းသို့ ဝင်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်က ‘ဗျို့ ကိုဘတင်၊ ခင်ဗျား တစ်ယောက်လည်း ပျောက်မသွားပါနှင့်ဦးဗျာ၊ ကြာတော့ လူကုန်ရချေရဲ့’ ဟု လှောင်ပြောင်ကာ ပြောမိသည် တွင် မောင်ဘတင်သည် မျက်နှာများ ပျက်၍ သွားပြီးနောက် ဟန်ဆောင်ကာ ရယ်မောလျက် အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကောင်းမွန်စွာ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်၍ထားသော အိပ်ရာပေါ်၌ အိပ်ရင်း မောင်စံရှား၏ အကြောင်းများကို တွေးတော စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် အထူးကောင်းမွန် ဆိမ့်အီသော ညစာထမင်းကို စားသောက်ရသည်ဖြစ်၍ မကြာမီအတွင်းပင် အိပ်ပျော်၍ သွားခဲ့လေ၏။ နှစ်နာရီကြာသည်မသိ၊ သုံးနာရီ ကြာသည်မသိ အိပ်ပျော်မိသောအခါ ကျွန်တော်သည် မည်သည်အကြောင်းကြောင့် မသိ အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုး၍ နားစွင့်ကာ ထောင်မိသည်တွင် အခြားအခန်းမှ လူများ ဖြေးညှင်းစွာ ခြေဖျားထောက် ၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ခြေသံလိုလို ကြားရသည်ဟု စိတ်၌ မှတ်ထင်မိလေ၏။ သို့ရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာပေါ်မှ ထ၍ထိုင်ပြီးလျှင် ထိုအခြင်းအရာကို လျှို့ဝှက်စွာ စုံစမ်းအံ့ဟု အောက်မေ့၍ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ဖြေးညှင်းစွာ သွားပြီးနောက် ဖွင့်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ငုံ့၍ကြည့် လိုက်လေ၏။

ထိုညသည် မှောင်မိုက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပထမ၌ မည်သည် အရာဝတ္ထုကိုမျှ မမြင်နိုင်ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသည်ကို သာလျှင် တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ အတန်ကြာ သော အခါမှ လူနှစ်ယောက်သည် မောင်ဘတင်၏ အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်၏ အောက်တည်တည်မှ ရပ်လျက်ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက် ကန်လန်ကာကို ကွယ်လျက် လျှို့ဝှက်စွာ ကြည့်နေရာ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် လူတစ်ယောက်သည် မောင်ဘတင်၏ ပြတင်းပေါက်မှ ကြိုးနှင့်လျှော၍ ချမိသကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ မြေသို့ ရောက်သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌မူကား အခြားတစ်ယောက်သည် ၎င်းပြတင်းပေါက်မှ မြေသို့ ခုန်၍ချလိုက်သည် အသံကို ကြားရပြီးနောက် လေးယောက်သားတို့သည် ဝင်းပေါက်ရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် မှောင်ရိပ်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင်အတွက် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သည်နှင့် ၎င်း၏အခန်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ မောင်ဘတင်ကို အိပ်ရာတွင် မတွေ့ရဘဲ ၎င်း၏ ဖိနပ်နှင့် ပုဝါ၊ အင်္ကျီ စသည်တို့ကို သာလျှင် တွေ့ရှိရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရသည်အခါ ကျွန်တော်သည် မည်သို့ပြုရမည်ကို တစ်ခဏမျှ အကြံယူပြီးနောက် စိတ်ကူးတစ်ခုပေါက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်၍ချပြီးလျှင် ဝင်းပေါက်ရှိရာသို့ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွားလေ၏။ ဝင်းပေါက်အနီး၌ကား မော်တော်ကား တစ်စင်းသည် စက်နှိုးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ လူသုံးယောက်တို့သည် လူတစ်ယောက်ကို ကားပေါ်သို့ ပွေ့ချီ၍ တင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားသည်ထွက်စပြုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကား၏ နောက်၌ တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကာကွယ်ရန် တပ်ဆင်၍ထားသော ဒန်ကိုင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်ပြီးနောက် ကားကိုကွယ်၍ လိုက်ပါသွားလေ၏။ တစ်ခဏမျှ မောင်းနှင်မိလျှင် မော်တော်ကားသည် ပြည်လမ်းကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်လေရာ ၎င်းသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားသည် ပြည်မြို့ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် လျင်မြန်စွာ စက်ကုန်ဖွင့်၍ မောင်းနှင်သွားလေရာကား ကျွန်တော်မှာ လက်ချော်ခြေချော် ဖြစ်က အနည်းဆုံး မလှမပ အနာတရ ဖြစ်ရမည်ကို သိရှိသဖြင့် သတိနှင့် တွယ်၍ လိုက်သွားခဲ့လေ၏။

တစ်နာရီခန့်မျှ မရပ်မနား မောင်းနှင်မိလေလျှင် ကားသည် အုတ်နံရံကြီးဖြင့် မြင့်မားစွာ ကာရန်လျက်ရှိသော နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် ရပ်တန့်လေရာ တစ်ယောက်သောသူသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ သံတံခါးမှ တီးတိုးခေါ်ငင်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ခဏမျှကြာလျှင် သံတံခါးကြီးသည် ပွင့်သွားသည်နှင့် ကားသည် တံခါးပေါက်မှ အတွင်းသို့ မောင်းနှင်၍ ဝင်သွားလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် တစ်ဖန်ရပ်တန့်ပြီးနောက် ကားပေါ်မှ လူသုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်သောသူကို တွဲလျက် အဆောက်အဦးကြီး တစ်ခု အတွင်းသို့ သွင်းသွားကြလေရာ ကျွန်တော်သည် အတန်ငယ်ကြာအောင် ကားနောက်မှီးမှ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် လူသံမကြားသောအခါမှ မြေသို့ ဆင်းသက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်မှာ တွဲ၍သွင်းသွားခြင်းကို ခံရသောသူသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ အင်စပိတ်တော် မောင်ဘတင် ဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိသော်လည်း မည်သူတို့သည် ၎င်းအား မည်သည်အရပ်သို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြသည်ကို မတွေ့တော့တတ်သဖြင့် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိသော အဆောက်အဦးကြီးကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်လျက်ရှိစဉ် လူနှစ်ယောက်တို့သည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာကြ၍ တစ်ယောက်သောသူသည် 'ကိုင်း ကော်တာပဲ ကိုအုန်းဖေ၊ ကားတစ်စီးတော့ဖြင့် တွေ့ပြီ၊ ဓာတ်ဆီကုန်နေလျှင်တော့ ကျုပ်တို့ ကံပဲ' ဟု ပြောသံကို ကြားရသည်တွင် ၎င်းအသံမှာ မောင်စံရှား၏ အသံဖြစ်ကြောင်း သိရှိသည်နှင့် ကျွန်တော်က အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်မိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ကျွန်တော်အား ထိုနေရာ၌ တွေ့ရသည်ကို အံ့ဩဟန်လက္ခဏာနှင့် ကားပေါ်သို့ တက်၍ စက်နှိုးလေ၏။ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းတို့သည် ရန်သူတို့၏ လက်မှ လွတ်၍လာကြသည် အကြောင်းကို ရိပ်မိသည်နှင့် သံတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီးနောက် ကားပေါ်သို့ တက်သွားရာ မောင်စံရှားလည်း ကားကို လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားကြ၍ မည်သည် နည်းနှင့် ထိုနေရာသို့ရောက်နေကြသည်ကို မောင်စံရှားက ပြန်၍ ပြောပြသဖြင့် သိရှိရသည်မှာ ...

မောင်စံရှားသည် ဦးစံမင်း၏ နေအိမ်၌ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် အိပ်ရာမှ နိုးသဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ နေမင်းသည် ပူပြင်းစွာ ထွန်းတောက်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဤမျှလောက်နေမြင့်အောင် အိပ်ပျော်နေမိသည်ကို ပထမ၌ အံ့ဩမိကြောင်း၊ ၎င်းနောက် အခန်းတွင်းရှိ ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်များကို ကြည့်မိပြန်သည်အခါ မိမိမှာ သံခုတင်တစ်ခုပေါ်၌ အိပ်ပျော်လျက် ခေါင်းအုံး ၊ စောင် ၊ မွေ့ရာ စသည်တို့မှာလည်း ညံ့ဖျင်းစွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထို့ပြင် အခန်းမှာလည်း ကျဉ်းမြောင်းလှသည်ပြင်၊ ကြမ်းမှာ အင်တောဖြင့် ခင်းလျက် ရှိသည်ပြင် မိမိ၏ ဖိနပ် အင်္ကျီ စသည်တို့မှာလည်း အခန်းတွင်း၌ မရှိတော့ဘဲ မိမိ၏ ကိုယ်၌လည်း ထောင်သားတို့ ဝတ်ဆင်သော အဝတ်တို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထိုအခါ မောင်စံရှားမှာ ငါသည် မည်သည်

အရပ်သို့ မည်သည်နည်းနှင့် ရောက်နေရသည်ကို မတွေးတောတတ်အောင် ရှိနေသဖြင့် အပြင်သို့ထွက်၍ စုံစမ်းဦးမည်ဟု တံခါးကို ဖွင့်ရာ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍မရ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထိုအခါမောင်စံရှားသည် ခုတင်ပေါ် သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ ထိုင်ပြီးလျှင် ယမန်ညက အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လှန်တွေးတောလျက် ရှိစဉ် တံခါးကို ဖွင့်သံကြား၍ ကုလားစန္ဒလီတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုအခါ မောင်စံရှားက ကုလားအား စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ငေါက်ငန်းမေးမြန်းရာ စန္ဒလီကုလားသည် ဦးခေါင်းကိုသာ ယမ်းလျက် ပြုံးစိစိ လုပ်ပြီးလျှင် မည်သို့မျှ ပြန်၍ မပြောဘဲ ရှိနေကြောင်း။

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် ရှေးကထက် ဒေါသထွက်ပြီးလျှင် ဤအရပ်သည် မည်သည်အရပ် ဖြစ်သည်၊ မည်သည်နည်းနှင့် မိမိအား ဤအရပ်သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်များကို ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်၍ မေးမြန်းပြန်လေရာ ကုလားကြီးသည် မေးသည်စကားကို မဖြေကြားဘဲ မောင်စံရှား၏ကျောကို သတ်ပြီး လျှင် စိတ်ဆိုးခြင်းသည် မကောင်းသည် အကြောင်းများကို ချော့မော့ကာ တရားဟောလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မောင်စံရှားမှာ လက်အောက်ခြေစားမျှ ဖြစ်သော ကုလားတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျောသပ် ရင်သပ်ပြု၍ အရောတဝင် ပြုလုပ်လျက်ရှိသည်ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ရှိသည်နှင့် တွန်းထိုးကန်ကျောက် မည် ပြုသည်တွင် မိမိသည် မည်သည်အရပ်၌ရောက်နေသည်ကို ရုတ်တရက် တွေးတောရိပ်မိသဖြင့် အံ့အား သင့်လှ မက သင့်လျက် စကားထပ်၍ မပြောနိုင်ဘဲ ငေးလျက်သာလျှင် ရှိနေလေ၏။ အကြောင်း မူကား မောင်စံရှားသည် မိမိမှာ အရူးထောင်တစ်ခု၏အတွင်းသို့ ကျရောက်နေကြောင်းကို သိရှိရသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခါမှ ကုလားကြီးက 'ကောင်းကောင်း လူကလေး ရှိတယ်၊ မုန့်များများပေးမယ်၊ သခင်က တွေ့ချင်တယ် ၊ လိုက်ခဲ့ပါ' ဟု ချော့မော့ ခေါ်ငင်သည်တွင် မောင်စံရှားသည် တစ်သက်တွင် မအံ့ဩဖူးလောက်အောင် အံ့ဩလျက် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ကုလားကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။ တစ်ခုသော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်မိကြလျှင် စားပွဲတစ်ခု၌ အင်္ဂလိပ်အရာရှိ တစ်ယောက်သည် စာရေးလျက်ရှိရာ ၎င်း၏ အနီး၌ကား ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်းနှင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက်ရှိသော မြန်မာတစ်ယောက်သည် ရပ်လျက်ရှိလေ၏။ မောင်စံရှားနှင့် ကုလားကြီးတို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ မြန်မာသည် မောင်စံရှား၏ ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် 'သူ့ပါပဲ ဆရာကြီး' ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်သဖြင့် မောင်စံရှားသည် ၎င်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်မိသည်တွင် ဝါးရမ်းပြေးလူဆိုး ငဆိုးတေ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိပြန်လေရာကား ပြစ်ချက်များစွာနှင့် ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီးနောက် ပုလိပ်တို့၏ လက်မှ မကြာမီကထွက်ပြေးသွားသော ဆိုးတေသည် ဤထောင်၌ အရာရှိတစ်ဦးသဖွယ် အခန့်စားဖြစ်၍ နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ ငါသည် တကယ်ပင် ရူးသွပ်၍ ထင်မိထင်ရာ မြင်မိမြင်ရာ ထင်မြင်ရလေ သလောဟု မိမိကိုယ်ကိုပင် မိမိ သံသယ မကင်းအောင် ရှိနေခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် အံ့ဩခြင်း ၊ စိတ်ဒွိဟ ဖြစ်ခြင်း စသည်တို့ ပြေပျောက်သည်အခါမှ မောင်စံရှားသည် ဆရာဝန်ကြီးအား ဤအမှု၌ လူမှား၍ ခေါ်ခဲ့ဟန် လက္ခဏာရှိကြောင်း၊ မိမိမှာ အခြားမဟုတ် စုံထောက် မောင်စံရှားပင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးသည် ဆိုးတေနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြုံးရယ်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဆိုးတေက 'ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အတိုင်းပါပဲ ဆရာဝန်ကြီး ၊ သည်လူက စုံထောက်ရူးရူးပြီး သူ့ကိုယ်သူ စုံထောက်ကြီး ဦးစံရှားဆိုပြီး ဟိုလူဖမ်း သည်လူဖမ်းနှင့် အင်မတန် ရမ်းကားနေလို့မို့ မြို့ဝန်မင်း ဦးစံမင်းက ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်' ဟု ပြောလေလျှင် မောင်စံရှားသည် စိတ်ကို မချုပ်တီးနိုင်အောင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဆိုးတေ၏ လည်ကုပ်ကို ကိုင်ညှစ်မည် ပြုသည်တွင် စန္ဒလီကုလားကြီးသည် မောင်စံရှား၏ လက်ကို ချုပ်တီးလေ၏။ ၎င်းနောက် ဆရာဝန်ကြီး လည်း မောင်စံရှား၏ လက်ကို သွေးစမ်းမည်ဟု ကိုင်တွယ်လေရာ မောင်စံရှားမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် သွေးစမ်းမခံဘဲ ရှိနေသည်တွင် ဆရာဝန်ကြီးလည်း ဦးခေါင်းကို ယမ်း

လျက် စန္ဒလီကုလားအား လက်ပြလိုက်သည်နှင့် စန္ဒလီကုလားလည်း မောင်စံရှားကို ခေါ် သွား၍ မူလက အခန်းတွင်းသို့ ပို့ပြီးနောက် အခန်းကို သေ့ခတ်၍ သွားလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် မောင်စံရှားသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ပြီးနောက် စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိရာ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ “ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ” ဟူသော စကားပုံ ကဲ့သို့ တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရယ်မောဖူးသည် မရှိဘဲ မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျ အောင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် ရှိလေ၏။ ထို့နောက်မှ ‘တော်ပါပေ ဆိုးတေရယ်၊ လူ့ပြည်မှာ မင်းတစ်ယောက် ရှိတာ ငါ အပြင်းပြေလွန်းလို့၊ မင်း သေသွားမှာတောင် ငါ စိုးလိုက်ပါသေးရဲ့’ ဟု ရေရွတ်ရင်း လွတ်မြောက်ရေးကို သာလျှင် အကြံထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် ထွက်လမ်းကို ဆင်ခြင်ရာ ပြတင်းပေါက်မှသော်လည်းကောင်း၊ အခန်းပေါက်မှသော်လည်းကောင်း သာလျှင် ထွက်ရန်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ပြတင်းပေါက်မှာ တစ်ပေခန့် မြင့်သည်အပြင် တစ်လက်မ လုံးပတ်ရှိသော သံတိုင်များနှင့် စိုက်ထူလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် မတတ်နိုင်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ ထိုနောက် အခန်းပေါက်ကို ကြည့်ရှုရာ တံခါးမှာ သင်္ဘောကယ်ဗင် အခန်းမှာကဲ့သို့ အပြင်မှလည်းကောင်း၊ အတွင်းမှ လည်းကောင်း သေ့ခတ်ရသော တံခါးမျိုးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် သေ့မှ ခလုတ်၏ အခြေအနေကို သေချာစွာကြည့်ရှုစုံစမ်းသည်တွင် အကြံတစ်ခု ရသည်နှင့် ငြိမ်ဝပ်စွာ နေလေ၏။

နေ့လည်အချိန်၌ စန္ဒလီကုလားသည် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို ဘွိုင်ကုလားနှင့်အတူ မောင်စံရှား၏ အခန်းသို့ လာ၍ပို့ပြီးနောက် ထွက်သွားရာ မောင်စံရှားသည် ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို လက်တွင်း၌ ညက်အောင် နယ်ချေပြီးနောက် အိတ်တွင်း၌ ဝှက်ထား၍ လက်ဖက်ရည်ကိုလည်းမသောက် လိုဘဲ လျက် ယုတ္တိရှိအောင် ကျိုက်၍ချလေ၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ စန္ဒလီကုလားသည် မောင်စံရှား၏ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် လက်ပြခေါင်ငင် သွားသဖြင့် မောင်စံရှားလည်း လိုက်ပါသွားရာ ထောင်ဝင်းကြီးအတွင်း တစ်ခုသော နေရာလပ်၌ အရူး နှစ်ဆယ်ခန့်တို့သည် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိရာ အနီး၌ကား စန္ဒလီတို့သည် တုတ်များနှင့် စောင့်နေကြလေ၏။ မောင်စံရှားကို ခေါ်ခဲ့သော စန္ဒလီကုလားလည်း မောင်စံရှားကို လမ်းလျှောက် စေသည်ဖြစ်ရာ မောင်စံရှားသည် အရူးများနှင့် အဖော်လုပ်ရမည်ကို စက်ဆုပ်စွာနှင့် ခိုင်းစေသည်အတိုင်း ပြုမည်အလုပ်တွင် အရူးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိ၍ ထိုအရူးက ‘အလို ဆရာလဲ ရောက်နေပြီကိုး’ ဟု ပြော၍ အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူမှာ မောင်အုန်းဖေပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို တိုင်ပင်ပြောဆိုကြမည် ပြုဆဲတွင် ဆိုးတေသည် ပေါ်လာ၍ စန္ဒလီများအား အရူးများကို အချင်းချင်း စကားမပြောစေရန် အမိန့်ပေးလေရာ စန္ဒလီတို့လည်း “ချွတ်တားဆပ်” ၏ အမိန့်အတိုင်း တားမြစ်သည်နှင့် မောင်စံရှားတို့မှာ ရယ်မောကာ လိုက်နာကြလေ၏။ နာရီဝက်ခန့်မျှ လမ်းလျှောက်စေပြီးနောက် စန္ဒလီကုလားတို့သည် အရူးများကို မိမိတို့၏ အခန်းသို့ အသီးသီး သွတ်သွင်းပြီးနောက် သေ့ခတ်၍ ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ မောင်စံရှားမှာ ဤနေရာ၌ ကြာကြာနေရသည်ဖြစ်က အကယ်ပင် ရူး၍သွားချေတော့မည်ဟု ပြုံးရယ်ကာ တွေးတောပြီး နောက် လွတ်မြောက်ရေးကို သာလျှင် အကြံပြုလျက် ရှိလေ၏။

ညစာထမင်းပွဲကို ဘွိုင်ကုလားက သိမ်းပြီးနောက် စန္ဒလီကုလားသည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်သွား၍ အခန်းတံခါးကို သေ့ခတ်မည်ပြုဆဲတွင် မောင်စံရှားသည် အခန်းတံခါးရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွား၍ ယခင်က နယ်ချေထားသော ဂျုံလုံးကို သေ့ပေါက်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

စန္ဒလီကုလားသည် သေဘုကို ပိတ်သောအခါ သေဘုသည်လှည့်၍ လည်သော်လည်း ခလုပ်သည် ကွင်းသို့မရောက်ဘဲ ဘေးသို့ ချော်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် စန္ဒလီကုလားသည် ထိုအခြင်းအရာကို မသိရှိဘဲ သေဘုကို အိတ်၌ထည့်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။ ကုလားထွက်သွားပြီးနောက် ၈ မိနစ်ခန့်ကြာ သောအခါ မောင်စံရှားသည် တံခါးလက်ကိုင်ကို လှည့်၍စမ်းရာ အလွယ်တကူနှင့် ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့ သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် အချိန်မတန်သေးသည်ဖြစ်၍ တစ်ဖန်ပြန်၍ ပိတ်ထား ပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် ငြိမ်ဝပ်စွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုည ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် စန္ဒလီကုလားသည် အရူးများ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားစွာ ရှိသည်မရှိသည်ကို တံခါး၌ အဆင်သင့် ပြုလုပ်ထားသော အပေါက်ငယ်များမှ အခန်းစေ့အောင် လိုက်လံချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလေရာ မောင်စံရှားမှာ စောင်ကို ခြုံလျက် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေသည်ကိုသာလျှင် တွေ့မြင်၍ သွားလေ၏။

သန်းခေါင်တိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စံရှားသည် အိပ်ရာမှ ထပြီးလျှင် ခုံမှ ခြေထောက် တစ်ချောင်းကို လိုလိုမယ်မယ် ဖြုတ်၍ယူခဲ့ပြီးနောက် တံခါးကို ဖြေးညှင်းစွာ ဖွင့်၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ထောင်ကြီးအတွင်း၌ကား မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ မောင်စံရှားသည် မေးမှိန်စွာ ထွန်းထားသော မီးအိမ်များ၏ အရောင်တွင် ထွက်လမ်းကို မှန်းဆ လျက် တဖြေးဖြေး လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ တစ်ခုသော ထောင့်ကွေ့သို့ရောက်လျှင် ခုံရှည်တစ်ခုပေါ်၌ အိပ်ငိုက်လျက်ရှိသော စန္ဒလီတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက်လန်နှိုး၍ မောင်စံရှားကို ပွေ့ဖက်မည်ပြုလေရာ မောင်စံရှားသည် ညှာတာရမည်နေရာ မဟုတ်သဖြင့် မေ့လောက်သောနေရာတွင် ဦးခေါင်း၌ ရိုက်လိုက်ရာ စန္ဒလီကုလားသည် စိုက်၍လဲသွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် စန္ဒလီကုလား၏ အိတ်ကို စမ်းသပ်ရှာဖွေ၍ သေဘုတွဲကို နှုတ်ယူပြီးနောက် မောင်စံရှားသည် ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း စန္ဒလီကုလားကို ကျောပိုးပြီးလျှင် မောင်အုန်းဖေ၏ အခန်းနံပါတ်ကို မှတ်မိသည်နှင့် သွားရောက်ရှာဖွေရာ အလွယ်တကူပင် တွေ့ရှိလေ၏။ ကုလားကို ကြမ်းပေါ် သို့ ချပြီးနောက် မောင်စံရှား သည် တံခါးကို သေ့နှင့် ဖွင့်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားရာ မောင်အုန်းဖေမှာ အိပ်မပျော်သေးသည် ဖြစ်၍ အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် နှစ်ယောက်သားတို့သည် ကုလားကြီးကို အခန်းတွင်းသို့ သွင်းပြီး လျှင် စောင်များကို ဆုတ်၍ တုတ်နှောင်ပြီးနောက် ပါးစပ်၌လည်း အဝတ်ဆိုထားခဲ့၍ အခန်းပြင်သို့ ထွက်ကြလေ၏။

အခန်းပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်စုတို့သည် မောင်စံရှားတို့ ရှိရာသို့ လျှောက် လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးလျှင် ခြေသံများ ပျောက်သွားသည်အခါမှ ထွက်လာကြပြန်လေ၏။ ဝင်းတံခါးသို့ရောက်သည်အခါမော်တော် ကား တစ်စီးကို တွေ့၍ ထွက်ပြေးရပ်များကိုမူ ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

အရူးထောင်မှ ထွက်လာကြပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှား၊ မောင်အုန်းဖေ တို့သည် အနီးဆုံးဌာနာသို့ သွားရောက်၍ ဌာနာအုပ်ကို နှိုးလေရာ ဌာနာအုပ်သည် အရူးထောင်မှ အဝတ်အစား များနှင့် ရှိနေသေးသော မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့ကို တွေ့မြင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်ကာ ရှိနေပြီးမှ မောင်စံရှားနှင့် မောင်အုန်းဖေတို့က အကျိုးအကြောင်းကို ပြော၍ပြသည်တွင် အားလုံး ဝိုင်းဝန်းရယ်မော ကြရပြန်လေ၏။ ထိုည၌ ကျွန်တော်တို့မှာ အိပ်စက်ခြင်း မရှိဘဲ ဆိုးတေကို လက်ရဖမ်းဆီးရန် စီမံလျက် ရှိကြရာ နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရူးထောင်သို့ ပုလိပ်အရာရှိ အပြည်တင်ဆောင်လျက် ကားနှစ်စီးနှင့် သွားရောက်ကြလေ၏။ သို့ရာတွင် ဆိုးတေသည် ပါးနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ကြွက်သည် ကြောင်နဲ့ရဘိသကဲ့သို့ မောင်စံရှားလွတ်သွားကြောင်းကို သိနှင့် သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးလေရာ လက်မတင်ကလေးမျှ လွဲ၍သွားလေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အရူးထောင်မှ တစ်ဖန် ဌာနာသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဦးစံမင်းသည် ယနေ့နံနက် စောစောကပင် မိမိ၏ ကိုယ်ကို မိမိ သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်၍ သေကြောင်း သတင်း ရရှိပြန်သည်နှင့် ဦးစံမင်း၏ အိမ်သို့ တစ်ဖန် သွားရောက်ကြပြန်လေ၏။

ဦးစံမင်း၏အလောင်းမှာ ဦးခေါင်းကွဲကြေလျက် ဦးနှောက်များ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေရာ အနီး၌ကား ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် တစ်လက်နှင့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းစာမှာ

စာရေးခဲ့ပါသည် မိတ်ဆွေကိုစံရှား။ ကျွန်တော်သည် အရှက်ကို ငဲ့မိသည်။အတွက် ယခုအသက်သို့ တိုင်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ငဆိုးတေသည် ကျွန်တော်၏ အသက်ကို ခွဲနိုင်သောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ၎င်းစေခိုင်းရာကို ကျွန်တော်ပြုရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရူးထောင်၌ လစ်လပ်သော ထောင်မှူး၏ နေရာကို ၎င်းအား ကျွန်တော်က ကြံစည်သွတ်သွင်းပြီး ပေးရပြီးနောက် ကိုစံရှားနှင့် ကိုအုန်းဖေ ကိုလည်း ကျွန်တော်၏ လက်မှတ်နှင့် ထောင်သို့ ပို့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေတို့လည်း ယခုလွတ်မြောက်ပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ အပေါ်၌ ခွင့်လွှတ်ကြရန် တောင်းပန်ပါသည်။ အရှက်ကို ငဲ့မိသည်။အတွက် လုံလိမ့်နီးနီးနှင့် လူဆိုးတစ်ယောက် စေခိုင်းရာကို ပြုခဲ့မိသော ကျွန်တော် ငမိုက်အိုးသည် လူ့ပြည်၌ ဤမျှသာလျှင် နေထိုက်သည်ဖြစ်၍ မိုက်စတုံးအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စီရင်ခဲ့ပါတော့သည်။

စံမင်း

စာကို ဖတ်ပြီးနောက် အိမ်သူအိမ်သားတို့လည်း အလောင်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြ၍ ရန်ကုန်သို့ မော်တော်ကားနှင့် ပြန်လာကြရာ လမ်း၌ မောင်စံရှားသည် နှစ်ခြိုက်သည်။ အမူအရာနှင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း

ရှား။ ။ ‘တပန်းသာသွားပေတယ် ဆိုးတေရယ်၊ နောက်ကို ဝတ္တရားအရသာ မိအောင်ဖမ်းရတော့မယ်၊ မင်း ဖမ်းရမှာ ငါဖြင့် နှမြောမြော ပါပဲကွယ်’

ပြီးပါပြီ။

၁၃။ ။ ယစ်မျိုးစုံထောက် တစ်ယောက် သေဆုံးမှု

ဒိုက်ဦးမြို့နယ် ရုံးခန်းအတွင်း အမှုနှင့် ဆိုင်ရာ သက်သေများ ရောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် တရားသူကြီးနှင့်အတူ ဝင်သွားကြပြီးလျှင် တရားသူကြီးသည် အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အကျဉ်းချုပ် ပြောပြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နားထောင်သူ ပရိသတ်တို့သည် သက်သေများ ထွက်ဆိုမည်ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ပထမသက်သေမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော် ဦးထွန်းကျော် အမည်ရှိ လယ်သမားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ၎င်းအားသက်သေခန်းသို့ သွင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

တရားသူကြီး။ ။ ‘အလောင်းကို ခင်ဗျားဘယ်နည်းနှင့် တွေ့သလဲ၊ ပြောစမ်းပါ’

ကျော်။ ။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ ၄ နာရီခွဲ အချိန်လောက်မှာ နွားတွေကို နွားခြံထဲ သွင်းမယ်လို့ မောင်းလာခဲ့တော့ ရေကန်ထဲမှာ ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ထောင်လျက်ကြီး ပေါ်နေတာကို ကျွန်တော်မျိုး မြင်ပါတယ်။ ဘယ်နယ်ဟာ ဘာလိမ့်မလဲလို့ အနီးကပ်ပြီး ကြည့်ပြန်တော့ နောက်ထပ်ဖိနပ်တစ်ဖက် ပေါ်လျက်နေတာကို တွေ့ရပြန်ပါတယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော်မျိုးက ထူးဆန်းလှပါကလားလို့ ရေပေါ်က မှော်တွေကို ဖယ်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ လူတစ်ယောက် ရေထဲမှာ ပက်လက်လှန်လျက် သေနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သည်တော့မှ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ဘယ်နှယ့် လုပ်ရပါ့မလဲလို့ တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့် ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းက စာရင်းငှား ဖိုးကြူ ရောက်လာတာကို မြင်ပါတယ်။ ဒါနှင့် သူ့ခေါ်ပြီး အလောင်းကို ကမ်းပေါ် ဆွဲတင်ပြီး ဖိုးကြူကို သူကြီးအိမ် သွားတိုင်ဖို့ လွှတ်လိုက်ရပါတယ်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘သည် နောက်ကော’

ကျော်။ ။ ‘တော်တော်ကြာတော့ ရွာသူကြီးနှင့် ရွာသား လေးငါးယောက် လိုက်လာကြပြီး ထမ်းစင်လုပ်ပြီး အလောင်းကို တင်၍ ဒိုက်ဦးမြို့ ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါပါပဲ မြို့အုပ်မင်း’

၎င်းနောက် ရွာသူကြီးအား သက်သေခန်းသို့ သွင်းပြန်ရာ

တရားသူကြီး။ ။ ‘သူကြီး သိသလောက် ပြောစမ်း’

သူကြီး။ ။ ‘ဖိုးကြူက ရေကန်ထဲမှာ အလောင်းတစ်ခုတွေ့တယ်လို့ ခေါ်လာလို့ ကျွန်တော်မျိုး လိုက်သွားပြီး ကြည့်တော့ အလောင်းကို ကမ်းပေါ်မှာ တွေ့ရပါသည်။ ရေကန်နံဘေး၌ မည်သည် ခြေရာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြသည်။ အထိမ်းအမှတ် လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။ အင်္ကျီအိတ်တွင်း၌ စာတစ်စောင်၊ ဆေးတံတစ်ချောင်း၊ ဆေးအိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိရပါသည်။ စာအိတ်တစ်အိတ်မှာ ဦးသာအောင်ဟု အမည်ပါရှိ၍ အတွင်းက စာမှာ ဦးသာမောင်ထံမှ ပေးပို့လိုက်သော စာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိပါသည်။ နာမည်ချင်း လိုက်သောကြောင့် ညီအစ်ကို တော်စပ်မည်ထင်၍ စာရေးစက္ကူတွင်ပါရှိသည်။ လိပ်စာအတိုင်း ဦးသာမောင်ကို ကြေးနန်းရိုက်၍ အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ရေကန်က ဘယ်လောက်နက်သလဲ’

သူကြီး။ ။ ‘အလယ်မှာ သုံးတောင်လောက် နက်ပါသည်။ အလောင်းတွေ့သော နေရာ၌ နှစ်တောင်လောက်သာ နက်ပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ရေကန်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် မတော်တဆ ကျခဲ့လို့ရှိလျှင် မတက်နိုင်စရာ အကြောင်း ဘာများရှိသလဲ’

သူကြီး။ ။ ‘အရက်မမူးခဲ့လျှင် မတက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါ။ အလွယ်တကူနှင့် တက်နိုင်လောက်ပါသည်’

၎င်းနောက် ဆရာဝန်ကို သက်သေခန်းသို့ သွင်းပြန်ရာ

တရားသူကြီး။ ။ ‘အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံသို့ တင်သည်အခါ ဘာများ သိရှိရပါသလဲ’

ဝန်။ ။ ‘သေသူမှာ အသက် ၄၅ နှစ်ခန့် ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ် စစ်ဆေးကြည့်ရှုသည် အခါ ထိုလူ သေသည်မှာ ၁၀ နာရီမှ ၁၅ နာရီခန့် ကြာရှိပြီဟု ထင်မြင်ပါသည်။ ထိုသူမှာ ရောဂါလည်းမရှိပါ။ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လည်း မရှိပါ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ဘယ်အတွက် အသက် ဆုံးရှုံးတယ်လို့ ဆိုချင်သလဲ’

ဝန်။ ။ ‘ရေနစ်ပြီး အသက်သေရမည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘သေပြီးသည်နောက်မှ ရေထဲသို့ ပစ်ချခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

ဝန်။ ။ ‘မဖြစ်နိုင်ပါ။ သေပြီးမှ ပစ်၍ ချခဲ့လျှင် အစာအိမ်ထဲ အဆုတ်ထဲသို့ ရေမဝင်နိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ရေကို မျိုမိသောကြောင့် အစာအိမ်ထဲသို့ ရေဝင်နိုင်ပါသည်။ အစာအိမ်နှင့် အဆုတ်ထဲ၌ ရေတစ်ပုလင်းခန့် တွေ့ရှိရသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘အရက်မူးပြီး ရေထဲကျတာများ ဖြစ်နိုင်သလား’

ဝန်။ ။ ‘မဖြစ်နိုင်ပါ။ အစာအိမ်ထဲ၌ အရက်အနည်းငယ်မျှ မတွေ့ရှိရပါ။ ရေသာလျှင် တွေ့ရှိပါသည်။ ရေထဲ၌လည်း မှော်ဖတ်ကလေးများ ပါရှိပါသည်။ ၎င်းအစာအိမ်ထဲနှင့် အဆုတ်ထဲမှ ရေကို ကြည့်လိုက် ကြည့်နိုင်ရန် ပုလင်းနှင့် သွတ်သွင်း၍ ယူလာခဲ့ပါသည်’

ဟု ပြောပြီနောက် ဆရာဝန်က စက္ကူဖြင့် ရစ်ပတ်၍ထားသော ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်၍ ပြလေရာ တရားသူကြီးက များစွာ အရေးမယူဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဆရာဝန်သည် ရေပုလင်းကို ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားထိုင်နေရာ စားပွဲပေါ် သို့ တင်ထားလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် ရေပုလင်းကို ကြည့်မိရာ မှော်ဖတ်ကလေး တစ်ဖတ် နှစ်ဖတ် တို့သည် ရေထဲ၌ ၎င်းပျော်ပေါ်ချည် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်စံရှားမှာမူ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ သာမန်အားဖြင့် ကြည့်ရှုကာမျှနှင့် မတင်းတိမ်ဘဲ ရေပုလင်းကို လက်ပေါ် သို့ တင်ပြီးလျှင် ၎င်း၏ ထုံးစံအတိုင်း သေချာစွာ စုံစမ်းကြည့်ရှုလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း

တရားသူကြီး။ ။ ‘သေသူဦးသာအောင်သည် ရေထဲသို့ မည်သည်နည်းနှင့် ကျသည်ကို ပြောပြနိုင် လောက်မည် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိပါသလား’

ဝန်။ ။ ‘မရှိပါ။ မည်သည်နည်းနှင့် ကျသည်ဟု မပြောနိုင်ပါ’

ထိုခဏ၌ မောင်စံရှားက ထိုင်ရာမှ ထ၍

ရှား။ ။ ‘အလောင်း၌ မည်သည် ဒဏ်ရာကိုမျှ မတွေ့ဘူးလား’

ဝန်။ ။ ‘ပြောလောက်အောင် ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် မတွေ့ပါ’

ရှား။ ။ ‘အကြီးအကျယ် မတွေ့လျှင် သေးသေးနပ်နပ်ကော တွေ့သလား’

ဝန်။ ။ ‘လက်ျာဘက် လက်မောင်း တံတောင်ဆစ် အထက်နားမှာ ညိုနေသော ဒဏ်ရာကလေးတစ်ခု တွေ့ပါသည်’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်နည်းနှင့် ရတဲ့ ဒဏ်ရာ ထင်သလဲ’

ဝန်။ ။ ‘တုတ်နှင့် ရိုက်သော ဒဏ်ရာလဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တပ်အပ်သေချာ မပြောနိုင်ပါ’

၎င်းနောက် တရားသူကြီးသည် သေသူ၏ ညီဖြစ်သူ ဦးသာမောင်ကို စစ်ဆေးပြန်ရာ ၎င်းဦးသာမောင်မှာ မောင်စံရှားအား ငှားရမ်းခေါ်ငင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တရားသူကြီး။ ။ ‘အလောင်းကို ခင်ဗျား မြင်ခဲ့ပြီလား’

မောင်။ ။ ‘မြင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်၏ အစ်ကို ဦးသာမောင် ဖြစ်ပါသည်။ အလောင်းကို မတွေ့မီ တစ်ရက်က ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ပါသေးသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘အင်္ဂါနေ့က တွေ့တာပေါ့’

မောင်။ ။ ‘မှန်ပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ဘယ်မှာတွေ့သလဲ’

မောင်။ ။ ‘ရန်ကုန်မှာ တွေ့ရပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘တွေ့သည်အခါက ဘယ်လိုများ ထူးခြားသလဲ၊ စိတ်ညစ်ညူးပုံ ရသလား’

မောင်။ ။ (အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးနောက်) ‘အနည်းငယ် တွေ့ဝေထိုင်းမှိုင်းစွာ ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘သူ့ကိုယ်သူ သတ်တယ်လို့ ထင်စရာ အကြောင်းများ ရှိသလား’

မောင်။ ။ ‘မည်သည်နည်းနှင့်မျှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်မည် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ဘယ်နှယ့်ကြောင့် အသေအချာ ပြောနိုင်သလဲ’

မောင်။ ။ ‘ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုသည် ဘာသာတရားကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကိုယ့်အသက်ကို ကိုယ်သတ်ခဲ့လျှင် အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာတိုင်အောင် ဝဋ်လိုက်မည်ကို ကြောက်တတ် ပါသည်။ အကြောင်းမှာလည်း ကျွန်တော့်ထံမှ ငွေ သုံးထောင်ချေးငှား၍ သုံးထားပါသည်။ ၎င်းငွေကို မပေးအပ်နိုင်သေးသောကြောင့် သူ၏ အသက်ကို ငွေသုံးထောင်နှင့် အာမခံထားသော လက်မှတ်ကို

ကျွန်တော်အား ပေးအပ်၍ ထားပါသည်။ အကယ်၍ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ခဲ့လျှင် ၎င်းငွေ သုံးထောင်ကို အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက ကျွန်တော့်အား ပေးမည်မဟုတ်သည်ကို သူ သိသောကြောင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ သူ့ကိုယ်သူ သတ်မည် မဟုတ်ပါ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ဦးသာအောင်ဟာ ဘာအလုပ်အကိုင်များ လုပ်ကိုင်စားသောက်သလဲ’

မောင်။ ။ ‘ယစ်မျိုးဘက်မှာ အထူးစုံထောက် ဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘စိတ်ညစ်ညူးသည်. အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာများ ရှိသလား’

မောင်။ ။ ‘ကျွန်တော်သိရသလောက်ဖြင့် မရှိပါ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘သားမယား မရှိဘူးလား’

မောင်။ ။ ‘မုဆိုးဖို ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီး မရှိပါ။ ဆွေမျိုးညတိဟူ၍ ကျွန်တော် တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်’

တရားသူကြီး။ ။ ‘ယစ်မျိုး အရာရှိ ဆိုတော့ အရက်သောက်တတ်မှာပေါ့’

မောင်။ ။ ‘ဝမ်းစာအတွက် ၎င်းဘက်၌ လုပ်ကိုင်ရသော်လည်း အရက်သေစာဟူ၍ အလျင်း မသောက်တတ်ပါ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘မူးဝေတတ်တဲ့ ဝေဒနာများ စွဲကပ်ဖူးသလား’

မောင်။ ။ ‘မစွဲကပ်ဖူးပါ’

တရားသူကြီး။ ။ ‘လူသူမနီးတဲ့ ၎င်းနေရာကို ညအချိန်မှာ ဘယ်နည်းနှင့် သူသွားတယ် လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ’

မောင်။ ။ ‘ကျွန်တော် မပြောနိုင်ပါ’

၎င်းနောက် တရားသူကြီးသည် သက်သေများ ထွက်ချက်ကို ချင့်ချိန်ပြီးနောက် ၎င်းအမှုမှာ သေသူသည် သူတစ်ပါးသတ်၍ သေသည်။ သို့လည်းမဟုတ် မိမိ၏ အသက်ကို မိမိသတ်၍သေသည်ကို မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများအား တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထင်ရှားအောင် သက်သေ သာဓက ရှာဖွေစုဆောင်းရမည်ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ရုံးခန်းပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေလျှင် ကျွန်တော်က ဦးသာမောင်အား

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဦးသာမောင်၊ အကယ်၍ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက ဦးသာအောင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ပြီးသေလို့ ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့လို့ရှိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် သက်သေပြဖို့ ဝတ္တရားဟာ သူတို့မှာ ရှိတာကပဲ ခင်ဗျ။ ခုအတိုင်းဆိုလျှင် သူတို့လဲ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထင်ရှားလောက်အောင် မပြနိုင်ပါဘူး ခင်ဗျ။ သည်တော့ ခင်ဗျား ငွေသုံးထောင် အတွက်ကတော့ အေးနေပါပြီ’

မောင်။ ။ ‘ငွေမရတာ ရတာကို ကျွန်တော်က သည်လောက် အရေးမကြီးလှပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို လူသတ်လို့ သေခဲ့ရိုးမှန်လျှင် သတ်တဲ့လူကို ပေါ်စေချင်တာလောက်သာ ရှိတာပါပဲ ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘စိတ်ချပါ ဦးသာမောင်၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒါထက် ဆရာဝန်ကြီး၊ အလောင်းကို ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ၊ ရင်ခွဲရုံမှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား’

ဝန်။ ။ ‘ကြည့်နိုင်ပါတယ်’

မောင်။ ။ ‘ဒါဖြင့် ကြည့်ကြပေတော့လေ၊ ကျွန်တော်က ဘူတာရုံက စောင့်နေတော့မယ်၊ အစ်ကိုကြီးအလောင်း ကြည့်ရတာ ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ မကြည့်နိုင်ဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ကောင်းပြီလေ ၊ သွားနှင့်ပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ လာခဲ့မယ်၊ ဒါထက် သူကြီးတော့ လိုက်ခဲ့ပါဦး ခင်ဗျာ’

သူကြီး။ ။ ‘လိုက်ပါမယ် ခင်ဗျာ၊ ကြွကြွပါ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်နှင့် မောင်စံရှားတို့သည် ဆရာဝန်နှင့် ရွာသူကြီး တို့နှင့် အတူ ဒိုက်ဦးမြို့ ဆေးရုံသို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ လမ်းခရီးတွင်

ဝန်။ ။ ‘ကျွန်တော်က အစာအိမ်ထဲက ရတဲ့ ရေကို အရေးကြီးမလားလို့ ယူခဲ့တာ ၊ တရားသူကြီးက တယ်ပြီး အရေးကြီးဟန် မတူပါဘူး ခင်ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘အရေးကြီးလှပေါ့ ခင်ဗျာ၊ နောင်ခါတော့ အသုံးပြုခွင့် ပေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ချိတ်တံဆိပ်ခတ်ပြီး ဘီရိုထဲမှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သိမ်းထားလိုက်စမ်းပါ ခင်ဗျာ’

ဝန်။ ။ ‘စစ်ဆေးလို့ပဲ ပြီးပြီဟာ ၊ ဘယ်မှာ အသုံးကျဖို့ ရှိတော့မလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘နောင်တော့ အသုံးပေါ်လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်ပြောသလိုသာ သိမ်းထားလိုက်ပါ ဆရာဝန်ကြီး’

ဝန်။ ။ ‘အမှုကတော့ တော်တော်ထင်ရှားနေပြီကော ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ဘယ်ပုံထင်ရှားတာလဲ ဗျ’

ဝန်။ ။ ‘ရေက တိမ်တယ်၊ မတော်တဆ ကျလိုရှိရင်လဲ မတက်နိုင်လောက်အောင် မရှိ၊ အရက်လဲ မူးတာ မဟုတ်၊ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လဲ ပြောလောက်အောင် မရှိ၊ ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ကြတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာ လဲ မတွေ့ရဘူး၊ မသေခင် တစ်ရက်လောက်ကလဲ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ရှိတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ သည်တော့ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ် မဟုတ်ဘူးလား ဦးစံရှား’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်ကဲ့ ထင်စရာပါပဲ၊ သို့သော်လည်း အစကနေ အဆုံးကြည့်ကြဖို့ ဝတ္တရား ကျွန်တော့်မှာ ရှိသေးတာကိုးခင်ဗျ၊ ဟိုရှေ့ကဟာ ဆေးရုံပဲ မဟုတ်လား’

ကျွန်တော်တို့သည် ရင်ခွဲရုံ အတွင်းသို့ ဝင်မိကြလျှင် ကျောက်စားပွဲပေါ်၌ အဝတ်ဖုံးလျက်ရှိသော အလောင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြလေရာ ဆရာဝန်သည် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အဝတ်ကို ဖြေးညှင်းစွာ လှန်လိုက်သည်တွင် အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံးတုတ်တုတ် နှာတံပေါ်ပေါ် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်

ခန့်ရှိသော အလောင်းကို တွေ့မြင်ကြလေ၏။ အလောင်း၏ လက်ျာဘက် ပါးပေါ်၌ကား အမာရွတ်တစ်ခု ရှိလေရာ မျက်လုံးတို့မှာ မပွင့်တပွင့်ရှိလျက် ပါးစပ်မှာလည်း မစေ့တစေ့ ရှိနေသဖြင့် အထက်သွား သုံးလေးချောင်းခန့်မျှ မရှိသည်။ အဖြစ်ကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ မောင်စံရှားသည် အလောင်းအနီး ၌ရပ်ကာ သေချာစွာ စိုက်၍ကြည့်ပြီးနောက် မျက်နှာမှသည် တစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ရှုသည်တွင် လက်ျာဘက်လက်၌ ဗေဒါပင်တစ်ပင်ကို ကြပ်တည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ မောင်စံရှားသည် ၎င်းဗေဒါပင်ကို အလောင်း၏လက်မှ ဖြေးညှင်းစွာ ဖြေယူ၍ စားပွဲပေါ်၌ ချထားပြီးနောက် လက်ျာဘက်လက်မောင်း တံတောင်ဆစ် တစ်ဖက်၌ ကြည့်ရှုပြီးလျှင်

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ဆရာဝန်ကြီး၊ ညိုနေတဲ့ ဒဏ်ရာတော့ ရှိတယ်၊ တုတ်နှင့် ရိုက်မိတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါထက် ရှေ့သွားလေးချောင်း မရှိပါကလား၊ စိုက်ထားတဲ့ သွားမို့လို့ ကျွတ်နေရစ်ပြီ ထင်တယ်’

ဝန်။ ။ ‘ဟုတ်တယ် ၊ သွားပိုးစားလို့ အထက်သွားလေးချောင်း နှုတ်ပစ်ပြီး သွားစိုက်ထည် ထားရတယ်လို့ သူ့ညီက ပြောတယ်၊ ရေထဲမှာ ကျနေရစ်တယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ရှာကြည့် သေးသလား’

ဝန်။ ။ ‘ရှာတော့ မရှာမိကြဘူး ထင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘သူ့အိတ်ထဲကတွေ့တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ ဘယ်မှာလဲဗျာ’

ဝန်။ ။ ‘စာတစ်စောင်နှင့် ဆေးတံတစ်ချောင်း၊ ကြက်ပေါင်ဆေးအိတ် တစ်လုံးပါပဲ ခင်ဗျာ’

မောင်စံရှားသည် ၎င်းပစ္စည်းများကို တောင်းယူကြည့်ရှုသည်တွင် ကြက်ပေါင်ဆေးအိတ်အတွင်းမှ စာရွက်ငယ်တစ်ခု ပေါ် ထွက်လျက်ရှိသည်ကို မြင်သည်နှင့် နှုတ်ယူကြည့်ရှုရာ မီးရထား လက်မှတ်မပါဘဲ စီးသဖြင့် ဒဏ်ရိုက်ပြီးလျှင် ပြေစာပေးလိုက်သော ဖြတ်ပိုင်းစက္ကူကလေး တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ရှား။ ။ ‘လက်မှတ်ခိုးစီးမယ့်လူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လက်မှတ်ပျောက်သွားလို့ ဒဏ်ရိုက်ခံရတယ် မှတ်တယ်၊ နေဦးဗျို၊ နေ့စွဲက မေလ ၁၈ နေ့ဆိုတော့ အင်္ဂါနေ့ ၊ ဒါဖြင့် အလောင်းမတွေ့ခင် တစ်ရက်ကပါလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ဟုတ်ဟန်တူတယ်၊ ပြစမ်းဗျာ၊ ဘယ်က ဘယ်ကို စီးတာလဲ ကြည့်စမ်းရအောင်’

ကျွန်တော်သည် ဖြတ်ပိုင်းစက္ကူကို ယူငင်ကြည့်ရှုရာ (RGNWS TGNHEK) ဟု ရေးသားပါ ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် စီးလာခဲ့သော အရပ်မှာ ရန်ကုန်မြို့ ဖြစ်သော်လည်း မည်သည်နေရပ်ကို စီးနင်းခဲ့သည်ကို မတွေးတော နိုင်အောင် ရှိလေ၏။ ၎င်းပြင် ဒဏ်ရိုက်လိုက်သော ငွေမှာလည်း () ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်စံရှားသည် ၎င်းဖြတ်ပိုင်းကို ဆရာဝန်ထံမှ တောင်းခံ၍ အိတ်ထဲသို့ ထဲလိုက်ပြီးနောက်

ရှား။ ။ ‘ဦးသာမောင်က ပြောတော့ မုဆိုးဖိုကြီး၊ သူတစ်ယောက်ထဲလဲ နေတယ်ဆိုတော့ သူ့အိမ်က သေတ္တာတို့ ဘာတို့ ခတ်တဲ့ သေ့များ တစ်ချောင်းတစ်လေ ပါဖို့ကောင်းတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ သူကြီး ၊ အိတ်ထဲက သေ့များ မတွေ့ဘူးလား’

သူကြီး။ ။ ‘မတွေ့ရပါကလား ခင်ဗျာ၊ ရေထဲများ ကျနေရစ် ထင်ပါရဲ့’

ရှား။ ။ ‘ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သို့သော်လဲ တွေ့အောင် ရှာဖို့တော့ ကောင်းသေးတယ်၊ အလောင်းတွေ့တဲ့ နေရာကို သည်က ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ’

သူကြီး။ ။ ‘တစ်တိုင်ကျော်ကျော် လောက် ဝေးပါတယ်’

ရှား။ ။ ‘ကျွန်တော် ကြည့်ပါရစေဦးဗျာ၊ လိုက်ပြပါဦးနော်’

သူကြီး။ ။ ‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ပြပါ့မယ်’

ရှား။ ။ ‘ဆရာဝန်ကြီးကော လိုက်ဦးမလား’

ဝန်။ ။ ‘ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ အလုပ်တွေ များနေသေးလို့ မလိုက်ပါရစေနှင့်တော့ ခင်ဗျာ’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဆေးရုံမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၍ အလောင်းတွေ့ရာ ရေကန်သို့ သွားရောက်ကြလေရာ လမ်းခရီးတွင် ရွာသူကြီးသည် အသိတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သဖြင့် ခေတ္တမျှ ရပ်၍ စကားပြောနေခိုက်တွင် ကျွန်တော်က မောင်စံရှားအား

ကျွန်တော်။ ။ ‘ခုပုံတော့ဖြင့် ဆရာဝန်ကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ပြီး သေကြောင်း ထင်ရှားနေပြီ ထင်တယ်ဗျ’

ရှား။ ။ ‘ကိုသိန်းမောင်နယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်ချင်ရင်ဗျာ၊ သည်လောက်ဝေးဝေး မီးရထားစီးပြီး လာရအောင်ဟာ ရန်ကုန်မှာ ရေမရှိလို့လားဗျာ၊ ပြီးတော့ တစ်ချက်ကလဲ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုပင် သေချင်စေကာမူ ခြေထောက်လို့ မိနိုင်တဲ့ ရေထဲမှာ အတင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်ပြီး သတ်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ကြားပဲ မကြားဖူးသေးဘူး’

ထိုခဏ၌ ရွာသူကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အား မီလာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆက်လက်မပြောကြဘဲ ရေကန်ရှိရာသို့ ဆိတ်ငြိမ်စွာ သွားရောက်ကြလေ၏။ တစ်မိုင်ခရီးမျှ သွားမိကြလေလျှင် ရှေ့မှ သွားသော ရွာသူကြီးသည် လမ်းမကြီးနံဘေးကို ချိုးဝင်သွားသော လမ်းကလေးကို လိုက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ လည်း ၎င်း၏နောက်မှ လိုက်ကြရလေ၏။ ၎င်းလမ်းငယ်မှာမူကား ကောင်းမွန်စွာ ဖောက်လုပ်၍ထားသော လမ်းမဟုတ်ဘဲ လှည်းများသည် လယ်တောသို့ ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သွားသော မြေလမ်းကလေးမျှ ဖြစ်လေ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်သွားမိကြပြန်လျှင် ရွာသူကြီးသည် ၎င်းလမ်းငယ်ကိုပင် ပစ်ထားခဲ့ပြန်၍ လှည်းဘီးရာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသော လမ်းကလေးတစ်ခုအတိုင်း လိုက်သွားပြန်ရာ ကမူတစ်ခုကို တက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှော်များဖုံးအုပ်လျက် ရှိသော ရေကန်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။

သူကြီး။ ။ ‘သည်ကန်ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ အလောင်းတွေ့တာကတော့ ဟောဟိုနေရာမှာပဲ ခင်ဗျ’

မောင်စံရှားသည် ရေကန်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစာမိသည်။ လက္ခဏာနှင့် အတန်ကြာအောင် တန့်ရပ်တွေးတောနေပြီးလျှင် မှော်များကို တုတ်ကောက်ဖြင့် ထိုမှ ဤမှ ဖယ်ရှားကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

သူကြီး။ ။ ‘ဘယ့်နယ်လဲ ခင်ဗျာ ၊ သော့တွေ့အောင် ကျွန်တော် ဆင်းပြီးရှာရဦးမလား’

ရှား။ ။ ‘အားနာစရာကြီးပဲ ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမဲ့ တတ်နိုင်လျှင် ... ’

ရွာသူကြီးသည် ဖျတ်လတ်လျင်မြန်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် စကားမဆုံးမီပင် ရေထဲသို့ ဆင်း၍ရှာပါသော်လည်း သေ့ဟူ၍ တစ်ချောင်းမျှ မတွေ့ဘဲ ရှိလေ၏။ ကမ်းပေါ် သို့ ရောက်လာသော် ရွာသူကြီးသည် မိမိ၏ အဝတ်များ စွတ်စိုလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အရေးမကြီးက အိမ်သို့ပြန်ခွင့် ပြုရန် ပြောဆိုလေရာ မောင်စံရှားသည် ၎င်းအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းကို ထပ်လောင်းကာ ပြောဆို ပြီးနောက် ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ သူကြီးထွက်သွားသောအခါ

ကျွန်တော်။ ။ ‘သေ့ကို သည်လောက် အရေးတကြီး ရှာရအောင်ဟာ သေ့တွေ့တော့ကော ဘာများထူးဦးမှာလဲ ဆရာကြီးရဲ့’

ရှား။ ။ ‘သေ့တွေ့တော့ သူ့မှာ သေ့ပုတယ်ဆိုတာ အသေအချာ ကျုပ်တို့ သိရတာပေါ့၊ သို့သော် မတွေ့တော့ကော မပါဘူးလို့ ကျုပ်တို့ အတတ်မပြောနိုင်ဘူးပေါ့လေ၊ သို့ပေမဲ့ သေ့ပုတယ် မပါဘူးဆိုတာ သေသေချာချာ ကျုပ်တို့ သိအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်ဗျို့’

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရေကန်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြ၍ ကမူပေါ် သို့ တက်မိသောအခါ မောင်စံရှားသည် သွားရာလမ်းကို ရှေးကထက်သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက် တစ်ခုသော နေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေကြီးကို တုတ်ကောက်နှင့် ညွှတ်ပြုလျက်

ရှား။ ။ ‘ကြည့်စမ်းဗျို့ ကိုသိန်းမောင်’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လှည်းကြောင်းရာ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ မော်တော်ကား တာယာနှင့် တူတယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်ပြင်ကော’

ကျွန်တော်။ ။ ‘လေထိုးတဲ့ တာယာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကြက်ပေါင် ဘီးပြားနှင့် တူတယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်ပြင်ကော’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သည်လမ်းကို မောင်းလာစဉ်က ဝန်လေးလေးကြီး မတင်ခဲ့ဘူးထင်တယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်ပြင်ကော’

ကျွန်တော်။ ။ ‘မဆိုနိုင်ဘူးဗျာ’

ထိုအခါ မောင်စံရှားသည် နောက်ပြန်လျှောက်၍ တာယာကြောင်းကို တုတ်နှင့် ထောက်ပြုလျက် ‘ဟောဒီဟာက သံချွန်ရာဗျ၊ ဟောဒီဟာက ကြက်ပေါင်မှာ ခဲဝင်ပြီး စူးနေတဲ့အရာဗျ၊ သံချွန်ရာနှင့် ခဲစူးရာဟာ တုတ်ကောက်တစ်ပြန်လောက် ဝေးတယ်၊ သည်တော့ကော နောက်ဘီးက လက်ျာဘက်တာယာမှာ သံချွန်တစ်ချောင်းနှင့် ခဲတစ်လုံး စူးဝင်နေတဲ့ မော်တော်လော်ရီကို တွေ့ရင်ဖြင့် သည်လော်ရီပဲလို့ ကျုပ်တို့ သိရမယ် မဟုတ်ဘူးလား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘သိရင်ကော ဘာဖြစ်သလဲဗျာ’

ရှား။ ။ ‘ဪ လိုလိုမယ်မယ် မှတ်ခဲ့ရတာပေါ့ ကိုသိန်းမောင်၊ လော်ရီရပ်တဲ့ နေရာကိုကော ခင်ဗျား ရှာတတ်ရဲ့လား’

ကျွန်တော်။ ။ ‘ရှာတတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟောဒီမှာပါ’

ရှား။ ။ ‘ရေကန်ဆီ ချိုးသွားတဲ့ လမ်းကလေးနားမှာ ဟုတ်စ၊ ကိုင်း ကိုင်း ဦးသာမောင်က မျှော်လှရော့မယ်၊ သွားလိုက်ကြဦးစို့ဗျာ’

ကျွန်တော်တို့သည် ဘူတာရုံသို့ရောက်ကြသောအခါ မီးရထားနှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတူဝင်ကြရန် ချိန်း၍ထားဘိသကဲ့သို့ မီးရထားလည်း ဝင်လာသဖြင့် ဦးသာမောင်က ဝယ်ယူ၍ထားနှင့်သော လက်မှတ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် လွတ်လပ်သော ဒုတိယတွဲ တစ်တွဲပေါ် သို့ ခုန်တက်ကြပြီးနောက် မီးရထားလည်း ထွက်သွားလေ၏။ ရထားထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စံရှားသည် ဆေးတံကို ဆေးထည်၍ စည်းစိမ်နှင့် ရှူဖွာရင်း

ရှား။ ။ ‘ဦးသာအောင်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရစဉ်က တွေ့တွေ့ဝေဝေရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်တဲ့ လက္ခဏာရှိသလား’

မောင်။ ။ ‘စိုးရိမ်တဲ့လက္ခဏာတော့ ရှိတယ်ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီကို နောက်ဆုံးအရစ်အတွက် ပေးသွင်းခဲ့တဲ့ ပြေစာဖြတ်ပိုင်းကို ကျွန်တော့်ဆီလာပြီး ဂရုတစိုက်ပေးလာတယ်’

ရှား။ ။ ‘သည်အရင်ကကော မပေးဖူးဘူးလား’

မောင်။ ။ ‘သည်အရင်ကလဲ ပေးတော့ပေးပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ လမ်းကြိုမှပဲ ပေးတာပဲ၊ ဟိုနေ့ကတော့ ချက်ချင်းပဲ လာပြီး အပ်တယ်’

ရှား။ ။ ‘သူ့မှာ ရန်သူများ ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးသလား’

မောင်။ ။ ‘မကြားမိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သို့သော်လဲ မရှိဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုက စကားအနည်းသား၊ သူ့အကြောင်းကို တယ်ပြီး ပြောတတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး’

ရှား။ ။ ‘ခင်ဗျားဆီက ငွေသုံးထောင်ကို ဘယ်အတွက် သူချေးသလဲ’

မောင်။ ။ ‘သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အတွက် အာမခံကြေး မိသွားလို့တဲ့ ခင်ဗျာ’

၎င်းနောက် အမှုစကားကို ဖြတ်ပြီးလျှင် မောင်စံရှားသည် အခြားစကားများကို ရယ်မောကာ ဆက်လက်ပြောသွားကြရာ ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ဦးသာမောင်မှာ ၎င်း၏နေအိမ်သို့ သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း လမ်း ၄၀ ရှိ ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ညစာထမင်း စားပြီးကြသဖြင့် ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ သောက်ရှူလျက် ရှိကြစဉ်